

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

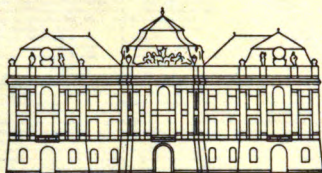
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

MENTEM ALIT ET EXCOLIT

K.K. HOFBIBLIOTHEK
ÖSTERR. NATIONALBIBLIOTHEK

9. Z. 4

IX. 74

· ANALECTA
VETERUM POETARUM
GRAECORUM.

EDITORE

RICH. FR. PHIL. BRUNCK.

TOM. III.

ARGENTORATI.
APUD BIBLIOPOLAS SOCIOS.
BAUER & TREUTTEL.

9.2.4
3

Ο Ρ Φ Ε Ω Σ

Π Ε Ρ Ι Σ Ε Ι Σ Μ Ω Ν.

Φράζο δὴ καὶ τόνδε λόγον, τέκος, ὅτε πότε κεν δὴ
γαῖαν κινήσῃ σεισίχθων Κυανοχαίτης,
ὅττι βροτοῖς ἐπὶ τ' εὐτυχίην, κακότητά τε Φράζει.

Ὅτε πότεν εἰαρινὴν ἐπ' ἱσημερινὴν ἀφίκηται
ἥελιος, κριόν τε διεκτρέχει, ἐν δ' ἄρα τῷδε
γαῖαν νυκτερινὸς Γαιήοχος ἀμφοτελελίξῃ,
σῆμα τόδ' ἐς πόλῃος ἀπώσασις ἐκ ἀλαπαδῆς·
εἰ δέ κεν ἡμερινὸς, Φράζει τόδε λυγρὰ καὶ ἄτας
πήματι ὁρμήσαντος ἐπ' ἀλλοδαπὰς ἀνθρώπους
ἴσσεσθαι, σφετέραις ἐπὶ πημοσύναις ἰδὲ λύπαις.

Εἰ δ' ἀνὰ ταῦρον ἰόντος, ἐφορμήσει διὰ νύκτα
σεισμὸς, πήματα μὲν τε καὶ ἀθρινύχσιν ὀπίσσω,
εὐφροσύνη δ' ἀνὰ ἄστυ καὶ εἰρήνη τεθαλυῖα·
ἡμερινὸς δὲ φέρει πολέμῳ μέγαλοιο πόλῃ
ἔργον ἑπερχομένῃ τοῖς κρείττοσιν. ἀλλὰ φυλάσσω.

Εἰ δέ κεν, ἐν διδύμοις τρωφωμένῳ ἡελίοιο,
νυκτερινὴ μῆνις ἐλελίξῃ κατὰ γαῖαν,
[σημαίνει ὅτι] δυσμενεῖς βροτοὶ ἐχρεσίχειρες
Tom. III.

A

ὑμετέρεην πελάσασιν ἐπ' ἄλγεσι γαῖαν ἅπασαν·
εἰ δέ κεν ἡμερινή, τότε κεν βασιλῆες ἀτιμοὶ
ἔσسونθ', ἡγεμόνες τε, θεῶν διομηνή ἐχθρῶν.

Εἰ δ' ἄνὰ τὴν μοῖρην τῷ καρκίνῃ ἡελίοιο
τείχοντος, ὅθι δὴ θερυνή τροπῇ, ἐννυχος ἔσται
γῆς ἑνοσις, τῷτο φράζει κακότηλα βαρεῖαν
ἀργαλέην πενίην ἀλλαξέμεν· ἡμερινὸς δὲ
φράζει πῆμ' αὐτοῖς καὶ ἀνάσασιν ὠλεσίοικον.

Εἰ δέ κεν, ἡελίοιο λείονι ☉ μοῖραν ἰόλης,
νύκτερος ὀρμηθῇ γαίης σάλος, αὐτίκα πένθη,
κλαυθμοὶ τε, σοναχαὶ τε πόλιν καὶ λαὸν ἅπαντα
ἔξουσ'· ἡμερινὸς δὲ φανείς καὶ ταῦτα πιφάυσκει.

Εἰ δέ κεν, ἡελίῳ σὺν παρθένῳ ἐρχομένοιο,
ἑσπερινὸς σεισμός, λαοῖς τότε λαιμὸς ἅπασιν
ἔσσειται· ἡμερινὸς δὲ φανείς καρπὸς κατεβλάψει.

Εἰ δ' ἂν ὀπωρινὴν ἐπ' ἰσημερίην ἀδικήσῃ
ἡέλιος, χηλαῖς διαφαίνων, νυκτερινὸς δὲ
κινήσῃ, καρπῶν δηλοῖ φθόρον ἐξαναζύγων
γαίης· ὥραιοι δ' ἡμεριναῖς, χαλεπῆς τότε φράζει
ἔργα μάχης· πολλὰς δ' αὐτῶν κατὰ γαῖα καλύψει.

Εἰ δέ κεν, ἡελίῳ τὸν σκορπιὸν ἀμφιθέοντι ☏,
νύκτερος ὀρμηθῇ γαίης σάλος, ἔργα μάταια
ἀνδράσιν ἔσσειναι, κακοφραδομοσύνησι νόοιο·
ἡμερινὸς δὲ φανείς, τότε δὴ τότε ἄλγεα φράζει
ἔσσεσθαι πολέεσσιν ἀπὸ πηλέμεθ κρυεροῖο,
ἔργα μαλαιοτάτα, ζηνὸς μεγάλῃ διὰ βελός.

Εἰ δέ κεν, ἐν μοίρῃ τῷ τοξότῃ ἡελίοιο
εὐρωφῶντι ☊, γαῖαν κινήσῃ κυανοχαίτης

νυκτερινός, σημείον ὀλέθριον ἔσσειαι ἀνδρῶν
πολλῶν· ἡμερινός δὲ Φανείς, πόλεων βασιλῆϊ
σημαίνει μεγάλην τιμὴν καὶ σκῆπτρα λιπόντα
ἄλλη ἐποίχεσθαι Φεύγοντ' ἀπὸ πατρίδος αἵης.

Εἰ δ' ἂν, ἐν αἰγοκέρωϊ, ὅθι τροπαὶ ἡελίοιο
χειμεριναί, σείχον(Θ), ἕδος χθονός ἐννυχος ἐλθὼν
Σεισίχθων γαῖαν κινήσῃ πνεύματι λάβρω,
Φράζω δὴ πόλεμον καὶ θάκρυα τοῖσι γενέσθαι
καὶ τᾶσιν· ἡμερινός δὲ Φανείς καρποφθόρος ἔσαι.

Εἰ δ' ἂν, ὅθ' ὕδροχόον διανίσσεται ἡελίοιο
Φέ(γ)Θ, νυκτερίῃ ἐλελιχθῇ γαῖα περιχθὼν,
ἄρπαγαὶ ὠλεσίοικοι ἀνὰ πτόλιν εὐρυάγμαν
ἔσσονται, δῆμῃ τε κακοφροσύναι τε καὶ ὕβρεις·
εἰ δὲ κεν ἡμερινή, δῆμῃ κράτος ἔμπεδον ἔσαι.

Εἰ δ' ἂν, ἀνὰ τὰς ἰχθῦς σρωφωμένῃς ἡελίοιο,
γῆς ἔνοσις γίνοιτο θοὴν διὰ νύκτα, τότε ἔσαι
πάσαις ἐν πολίεσσι περισάσις· εἰ δὲ κεν ἡοῖ
γῆς κινήβει πέδον ἱερὸν, αὐτίκα πάσαις
εὐφόρβοισι βοῶν ἀγέλαις, οἷων τε καὶ ἄλλων
τετραπόδων φθόρος ἔσαι ἐν ἄσπεα καὶ κατὰ χώρας.

Θ Ε Ω Ν Ο Σ

Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ε Ω Σ.

II.

Εἰς τὰς ἐπὶ πλανήτας, καὶ τὰς ἐν ἡμῖν δυνάμεις καὶ πάθη.

Επὶ πολυπλανέες καὶ Ολύμπιον ἀσέρες ἔδδον
 αἰλεῦνται, καὶ τοῖσιν αἰὲ κανονίζεσθαι αἰών·
 νυκτιφανὴς Μῆνη, συγνὸς Κρόνος, Ἡλιῶ ἥδ' ὕς,
 πασοφόροισ Παφίη, Θρασὺς Ἀρης, εὐπτερος Ἑρμῆς,
 καὶ Ζεὺς ἀρχιγένεθλος, ἀφ' ἧς Φύσις ἐβλάστησεν.
 οἱ δ' αὐτοὶ μερόπων ἔλαχον γένος· ἔστι δ' ἐν ἡμῖν
 ΜΗΝΗ, ΖΕΥΣ, ΑΡΗΣ, ΠΑΦΙΗ, ΚΡΟΝΟΣ, ΗΛΙΟΣ, ΕΡΜΗΣ.
 τ' ἔνεκ' ἀπ' αἰθερίης μεμερίσμεθα πνεύματι· ἔλκειν
 δάκρυ, γέλωτα, χολήν, γένεσιν, λόγον, ὕπνον, ὄρεξιν.
 δάκρυ μὲν ἐστὶ Κρόνος· Ζεὺς δὲ, γένεσις· λόγος, Ἑρμῆς·
 θυμὸς, Ἀρης· Μῆνη δ' ἄρ', ὕπνος· Κυθέρεια δ', ὄρεξις·
 Ἡέλιος δὲ, γέλως. τῷ γὰρ ἅπαντα ἡκαίως
 καὶ θνητῇ διάνοια γελᾷ, καὶ κόσμος ἀπείρων.

IV.

Εἰς Πτολεμαῖον τὸν ἀστρονόμον.

Γαίης ἐν νώτοισιν ὀχόμενος ὦ Πτολεμαῖε,
 καὶ βροχίης Φύσιος δεσμέμενος ἐνδοθὶ τεθμῶν,
 ἐκ ἄσρων δὲ μῆνον αἰεδίνητον ἀνάγκην,
 ἔδδ' ὀλόιο Φορὰν σὺ διέγνωσ ἀσαλίσσαν·
 ἀλλὰ καὶ αὐτὰ περ' ὅττι τελεῖ σημήϊα Φαίνεις.
 τ' ἔνεκα δὲ χρεῖω καλέειν σέ τιν' ἐρασιγώνων,

αἰθέριόν τε νόον Φορέειν, ἔ γήϊνον ἔμπης.
 εἰ γὰρ καὶ μερόπῃσι χαμερπέσι συμβιότουσας,
 καὶ Φύσιος θνητῶν περ ἀλυκτοπέδῃσιν ἐδέσμευ,
 ἀλλὰ νόον παθέων ἐν τοῖσι πόνοις ἐκάθηρας,
 ἔξω σαρκὸς ἔβης δὲ καὶ ἀχλύϊ ἰλυοέσσης,
 καὶ τελέσεις προείπας ἐσύστερα τέρμα λαχέσας.

Σ Ε Κ Ο Υ Ν Δ Ο Υ .

I.

Εἰς ἀγάλματα Ερῶτων.

Σκυλοχαρεῖς ἰδ' Ερῶτας, ἰδ' ὡς βριαροῖσιν ἐπ' ὤμοις
 ἄπλα Φέρῃσι θεῶν νήπι' ἀγαλλόμενοι,
 τύμπανα καὶ θύρσων τρομίσ, Ζηνὸς δὲ κεραυνόν,
 ἀσπίδι' Εὐαλίς καὶ κόρυν ἠΰκομον,
 φοῖβον δ' εὐτοξον Φαρέτρην, Αλὶς δὲ τρίαINAN,
 καὶ θεναρῶν χειρῶν Ἡρακλῆος ῥόπαλον.
 τί πλέον ἀνθρώποισιν, Ερῶς ὅτε καὶ πόλον εἴλε,
 τεύχεα δ' ἀθανάτων Κύπρις ἐλήϊσατο;

II.

Τίπτε τὸν ὀφκησὴν βραδύπῃν ὄνον ἄμμιγ' ἐν ἵπποις
 γυρὸν ἀλωιναῖς ἐξελάατε δρόμον;
 ἔχ' ἄλλης ὅ τ' ἐμύλοιο περιδρομον ἀχλὺ ἀνάγκης
 σπειρηδὸν σκολόεις κυκλοδίωκτος ἔχω;
 ἀλλ' ἔτι καὶ πῶλοισιν ἐρίζομέν. ἦ ῥ' ἔτι λοιπὸν
 ἦν μοι τὴν σκολιὴν αὐχένι γαῖαν ἀρᾶν.

III.

Ο λκὰς ἀμειρήτης πελάγευς ἀνύσασα κέλευθον,
καὶ τοσάκις χαροπῶις κύμασι νηΐαμένη,
ἦν ὁ μέλας ἔτ' Εὐρῶ ἐπώνησεν, ἔτ' ἐπὶ χέρσον
ἤλασε χειμῶνιων ἄγριον οἶδμα Νότων,
ἐν πυρὶ νῦν ναυηγὸς ἐγὼ χθονὶ μέμφομαι ἀπίστῳ,
νῦν αἰλὸς ἡμέτερης ὕδαλα διζομένη.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Υ
Α Ν Θ Υ Π Α Τ Ο Υ .

I.

Ε ρμοκράτης τῆς ῥινός · ἐπεὶ τὴν ῥῖνα λέγοντες
Ερμολάτεις, μικροῖς μακρὰ χαρίζομεθα.

II.

Εἰς μίμον.

Ν ηλειὸς Αἰδῆς · ἐπὶ σοὶ δ' ἐγέλασσε θανόντι,
Τίτῳ, καὶ νεκρῶν θῆκε σε μιμολόγον.

Γ Α Β Ρ Ι Η Λ Ι Ο Υ

Ε Π Α Ρ Χ Ο Υ.

Εἰς Εὐραία καθεύδοντα ἐν πιπεροπάσῳ.

Οὐδὲ καλακνώσσω, εἰδὲ ἄπνοτον, εἰδὲ ἐνὶ δαίτῃ
νόσφι πυρισπάρξας δῆγμαλός ἐστιν Εὐως.

Τ Ι Β Ε Ρ Ι Ο Υ

Ι Λ Λ Ο Υ Σ Τ Ρ Ι Ο Υ.

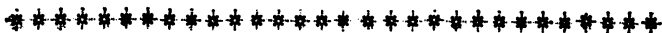
I.

Κέμμαδος ἀριτόκας μαζοῖς βρήβησι γάλακτος
ἢ Φονίη δακέτων ἰὸν ἐνήκεν ἔχισ.
Φαρμαχθὲν δὲ ἰῶ μῆρὸς γάλα νεβρὸς ἀμέλξας
χείλεσι, τὸν κείνης ἐξέπειν θάνατον.

II.

Οὐ κύνας, εἰ σάλικές με καλῆνυσαν, εἰχὶ κυνηγοὶ
δορκάδα· τὸν δὲ ἀπὸ γῆς εἰν ἀλὶ πλῆσα μόρον.
ἐξ ὕλης πόντῳ γὰρ ἐπέδραμον· εἴτ' ἐμὲ πλεκταὶ
ἔλξαν ἐπ' αἰγιαλὸς δικτυόλων παγίδες.
ἤλιτον ἢ χέρσοιο μάτην Φυγὰς· εἰκ ἀδίκως με
ἔλε σαγηνευτῆς τὰ μὰ ληπῶσαν ὄρη.
ἔσποτ' ἄγρης ἀλιῆες ἐτ' ἄσποχον οἴσετε χεῖρα,
χέρσῳ καὶ πελάγει κοινὰ πλέκοντες ὕφη.

A 4

ΕΥΤΟΛΜΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΙΛΛΟΥΣΤΡΙΟΥ.

I.

Κημίδας, Θώρηκα, σάκος, κόρυν, ἔχῃ Ἀθήνη
Ρῥφος Μεμμιάδης Γέλλιος ἐκρέμασε.

II.

Εἰς θερμοχύτην.

Βάκχω καὶ Νύμφαις μέσος ἵσταμαι· ἐν δὲ κυπέλλοις
αἶει τόνδε χέω τὸν παραλειπόμενον.

III.

Υἱέῃ ὠκυμόρῃ θάνατον πενθῶσα Μενίπῳ
κωκυῶν μεγάλῳ πνεῦμα συνεξέχεεν·
ἔσθ' ἔχεν παλινόρσον ἀναπνεύσασα γοῆσαι,
ἀλλ' ἄμα καὶ θρήνη παύσατο καὶ βίωτα.

IV.

Παρθενικὴν Ελένην μετ' ἀδελφεὸν ἄρ' ἱερὰ θανόντα
δειλαίη μήτηρ κόψατο διπλασίως.
μνηστῆρες δ' ἐγόησαν ἴσον γόον. ἦν γὰρ ἐκάστῳ
θρηνεῖν τὴν μήτῳ μηδενὸς, ὡς ἰδίην.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

ΑΝΤΙΚΕΝΣΟΡΟΣ.

I.

Οψιν ἔχεις τραυῶ πανομοίον. ἥ ρά σε Κίρκη
ἐς πλὴνὴν μέλειθκε Φύσιν, κυκεῶνα πιόνῃσ.

II.

Αμητὸς πολὺς ἐστὶ τὴν κατὰ δάσκιον ὄψιν·
τῷ σε χρὴ δρεπᾶνοισι, καὶ ἔψαλίδεσσι καρῆναι.

III.

Εἰς τινὰ μικρὸν.

Ασφαλέως οἴκησον ἐν ἄστει, μή σε κολάψῃ
αἵματι Πυγμαίων ἡδεμένη γέρας.

Α ς

ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ

ΡΕΦΕΡΕΝΔΑΡΙΟΥ.

I.

Ωσοβαρὴ ροδότῃ, Παφίης ἔξασα βελέμνοις
 και τὸν ὑπερφιάλον κόμπων ἀπώσαμένη,
 αἰκάς ἐλῆσά μ' ἔχεις παρὰ σὸν λέχος· ἐν δ' ἄρα δεσμοῖς
 κῆμαι, ἐλευθερίης ἐκ ἐπιδευόμενῃ.
 ἔτως ἄρ' ψυχὴ τε καὶ ἐκχυῖα σώματα Φωλῶν
 συμφέρεται, Φιλίης ρεύμασι μιγνύμενα.

II.

Τίτῃ πέδον, Χρυσίλλα, κάτω νεύσας δοκεύεις,
 καὶ ζώνην παλάμαις οἶά περ ἀκρολυεῖς;
 αἰδῶς νόσφι πέλει τῆς Κύπριδος· εἰ δ' ἄρα σιγαῶς
 νεύματι τὴν παφίην δείξον ὑπερχομένη.

III.

Ομμαῖα δινεύεις κρυφίων ἰνδάλμαῖα πυρσῶν,
 χεῖλεα δ' ἀκροβαθῇ λοξὰ παρελινύεις,
 καὶ πολὺ κιχλίζσας σοθεῖς εὐβόστρυχον αἶγλην,
 ἐκχυμένας δ' ὁρώ τὰς σοβαράς παλάμας.
 ἀλλ' ἔσῃς κραδίης ὑψαύχενῃ ὠκλασεν ὄφις·
 ἔπω ἐθελύνθης, ἐδὲ μαραινόμενη.

Σ Υ Ν Ε Σ Ι Ο Υ

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Ἱπποκράτους.

Ὅππότεν ὁ εἰσῆσας; Ἐβυζάνιος. ἄ ἔνομα δὴ τίς;
 Ἐεὐσέβιος. ἄ σὺ δέ, τίς; Ἐκώϊος Ἱπποκράτης.
 ἄ τῷ δ' ἔνεκεν γέγραφέν σε; Ἐλόγων χάριν ἢ πόλις αὐτῶ
 τῶν ἐς ἐμὲ γραφίδων ἀντιδέδωκε γέρας.
 ἄ καὶ τί μὴ αὐτὸς ἐόν τύπον ἔγραφεν; Ἐὅτι γεραίρων
 ἡμέας ἀνθ' αὐτῶ, κρέσσονα δοξαῖν ἔχει.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΤΟΥ ΒΑΡΒΟΥΚΑΛΛΟΥ.

I.

Εἰς εἰκόνα Καλλιόπης.

Ἦθελε μελπομένην ὁ ζωγράφος εἰκόνι γράφαι,
 ἀλλ' ἀπολειπομένης, ἔγραφε Καλλιόπην.

II.

Εἰς εἰκόνα Πολυμνίας.

Σεῖο μὲν εἰκὼν ἦδε Πολύμνια, καὶ σὺ δέ, Μῆσσης.
 ἐν γὰρ ἐπ' ἀμφοτέραις ἔνομα, καὶ τύπος εἷς.

III.

Πειθοῖ καὶ Παφίᾳ πακλᾶν καὶ κηρία σίμβλων
 τῆς καλυκοσεφάνης νυμφίῳ Εὐρυνόμας
 Ερμοφίλας ἀνέθηκεν ὁ βωκόλες. ἀλλὰ δέχεσθε
 ἀπ' αὐτᾶς πακλᾶν, ἀπ' ἐμέθεν τὸ μέλι.

IV.

Εἰς εἰκόνα Συνεσίᾳ Σχολαστικῷ ἐπὶ νίκη μάχης ἀναθεῖσθαι
 ἐν Βηρυτῷ.

Οὐχὶ παρ' Εὐρώτα μόνον αἰέρες εἰσὶ μαχηταί,
 ἔδ' παρ' Ἰλισσῷ μνάμονές εἰσι δίκας.
 ὡς ἀπὸ τᾶς Σπάρτης, ὡς αὐτᾶς ἀπὸν Αἰθῆρας
 Συνέσιον Νίκα καὶ Θέμις ἡγάσατο.

V.

Εἰς Πινδάρου ἄγαλμα ἐπὶ λατρῷ τινι ἰδρυμένον.

Αἶθε σε, Πίνδαρε, μάλλον ἐμοῖς ἐκάθηρα ρέεθροισι,
 καὶ κεν ἄριστον ὕδωρ τέμνῃ ἐφῆθα μόνον.

VI.

Εἰς εἰκόνα Σωκράτους.

Ὡς σοφὸς ὁ γράψας. ζῶν ἐκ ἔμβαλε κηρῷ,
 Σωκράτε' ψυχῇ τῷτο χαριζόμενῳ.

VII.

Εἰς τὰ αὐτά.

Ζωγράφε τὰν μορφὰν ἀπομάζας, αἶθ' ἐνὶ κηρῷ
 καὶ ψυχὰν ἐδάης Σωκράτεια βάλειν.

VIII.

Εἰς τὴν κατὰ πλῶσιν Βηρυτῶν.

Αδ' ἐγὼ αἱ τλάμων ἀπολις πόλις, ἄμμιγα νεκροῖς
ἐνναέταις κῆμαι αἱ παναποτμολάτα.

Ἡφαισός μ' ἐδάμασσε μετὰ κλόνον Ἐννοσιγαίης.

Φεῦ, ἀπὸ τοσσατίης κάλλεος εἰμὶ κόνις.

ἀλλὰ παρασείχοντες ἐμὴν σοναχήσετε μοῖραν·
σπείσασθε Βηρυτῶν δάκρυα καὶ Φθιμένα.

IX.

Εἰς τὸ αὐτό.

Πῶς τελέθει Κύπρις πολήοχος, ὅφρα νοήσῃ
ἐνδιὸν εἰδώλων τὴν πρὶν ἑδρὰ Χαρίτων;

τύμβος ἀταρχύτων μερόπων πόλις, ἥς ὑπὸ τέφρῃ
αἱ Βερόης πολλαὶ κείμεθα χιλιάδες.

γράφει ἐνός καθύπερθε λίθου, Φίλα λείψανα Φωίων·
Βηρυτὸς γοερὴ κῆται ὑπὲρ δαπέδων.

X.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ναυτίλε, μὴ σήσης δρόμον ὀλκάδος εἵνεκ' ἐμεῖο,
λαίφρα μὴ λύσης· χέρσον ὄρε' λιμένα.

τύμβος ὅλη γενόμην· ἕτερον δ' ἐς ἀπὸνθέα χῶρον
δεπῆσεις κώων νηὸς ἐπερχομένης.

τῷτο Ποσειδάωνι Φίλον, ξενίοις τε θεοῖσι.

χαίρεθ' ἀλιπλανέες, χαίρεθ' ὀδοιπλανέες.

XI.

Εἰς τινὰ γυναῖκα σώφρονα καὶ φίλανδρον.

Ες πόσιν ἀβρήσασα παρ' ἐχατῆς λῖνα μοίρης
 ἤνεσα καὶ χθονίης, ἤνεσα καὶ ζυγίης.
 τὰς μὲν, ὅτι ζωὸν λίπον ἀνέρα· τὰς δ', ὅτι τοῖον.
 ἀλλὰ πατὴρ μίμνοι παισὶν ἐφ' ἡμετέροις.
 τῷτο σαοφροσύνας ἀντάξιον εὖρεο, Νοςῶ·
 δάκρυά σοι γαμέτας σπᾶῖσε καλὰφθιμένα.

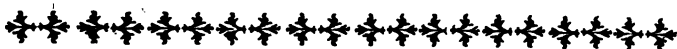
Ν Ε Ι Λ Ο Υ

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΤ.

Εἰς εἰκόνα Σατύρου ἀπὸ ψηφίδος ἐν Αντιοχείᾳ.

Πάντες μὲν Σάτυροι Φιλοκέρλομοι· εἰπὲ δὲ καὶ σύ,
 τί πρὸς ἑκάστον ὀρῶν τόνδε γέλωλα χέεις;
 δάμβῳ ἔχων γελῶ, πῶς ἐκ λίθ' ἄλλοθεν ἄλλης
 συμφέρῃς, γενόμεν ἑξαπίνης Σάτυρῳ.

ΚΟΜΗΤΑ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ

καὶ ΧΑΡΤΟΥΛΑΡΙΟΥ.

I.

Εἰς κόρην αὐτὸν μὴ ἐνδεχομένην.

Ομμάλα φυλλίς ἔπεμπε κατὰ πλόον· ὄρκος ἀλήτης
πλάζεται, Δημοφῶν δ' ἦεν ἄπιστος ἀνὴρ.
νῦν δὲ, Φίλη, πιστὸς μὲν ἐγὼ παρὰ θῖνα θαλάσσης
Δημοφῶν· σὺ δὲ πῶς, φυλλίς, ἄπιστος ἔφυς;

II.

Εἰς εἰκόνα Φιλίππου ἱατρῆ ἐν Αναζάρεω.

Νωθρὸς ἐγὼ τελέβεσκον ἅπ' ἰξύῃ εἰς πόδας ἀκρῆς,
τῆς πρὶν ἐνεργείης δηρὸν ἀτεμβόμενος,
ζωῆς καὶ θανάτοιο μετ' αἰχμίων, Αἰδί γείτων,
μῆνον ἀναπνεύων, τ' ἄλλα δὲ πάντα νέκυς.
ἀλλὰ σοφός με φίλιωπος, ὃν ἐν γραφίδεσσι δοκεύεις,
ζώγρησε, κρυερὴν νῆσον ἀκεσσάμεν·
αὐτὴς δ' Ἀντωνῖνος, ἄτερ πάρος, ἐν χθονὶ βαίνω,
καὶ ποσὶ πεζεύω, καὶ ὅλ' αἰσθάνομαι.

III.

Εἰπὲ νομεῦ, τίνος εἰσὶ Φυλῶν σίχες; εἰ αἱ μὲν ἐλαῖαι,
Παλλάδος· αἱ δὲ πέριξ ἡμερίδες, Βρομίς.
καὶ τίνος οἱ σάχυνες; εἰ Δημήτερος· ἀνθεα ποίων
εἰσὶ θεῶν; εἰ Ἥρης καὶ ῥοδέης Παφίης.

Πᾶν Φίλε, πηκίδα μίμνε τεοῖς ἐπὶ χείλεσσι σύρων,
 Ηχῶ γὰρ δῆεις τοῖσδ' ἐνὶ θειλωέδοις.

IV.

Εἰς τὴν ὑπ' αὐτῇ διαρθρωμένην Ομήρου ποίησιν.

Σεῖο βίβλας, μεγάθυμε, Κομηῆας, Ομηρε, δὴ ἄρδην
 εὐρῶν γηραλέας τεύξατο ὅλωτόρας.
 γῆρας ἀποξύσας γὰρ ἀριπρεπέας μερόπέσσι
 πᾶμπαν ἔδειξε σοφοῖς, οἷσιν ἔνεστι νόθος.

V.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἀμφοτέρας, πολύμυθε, Κομητᾶς σεῖο ἀβρήσας
 κύρβεις γηραλέας, θῆκεν αἰθαλέας.

VI.

Εἰς τὸ αὐτό.

Εὐρῶν Κομητᾶς τὰς Ομηρεῖας βίβλας
 ἐφθαρμένας τε, κῆδαμῶς ἐσιγμένας,
 ξίξας διεσμύλευσα ταύτας ἐντέχνως,
 τὴν σαπρίαν ῥήξας μὲν ὡς ἀχρησίαν.
 ἐντεῦθεν οἱ γράφοντες ἐκ ἐσφαλμένως
 μαθητιῶσιν, ὡς ἔοικε μανθάνειν.

ΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΝ ΤΩ ΙΠΠΟΔΡΟΜΩ,
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΣΤΗΛΑΣ ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ.

ΕΙΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΝ, ΤΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΟΠΑΝ
ΟΝΟΜΑΖΟΜΕΝΟΝ, ΗΝΙΟΧΟΝ.

I.

Πορφύριον Κάλχανι ἄναξ καὶ δῆμι ἐγείρει
πολλοῖς εὐκαμάτοις βριβόμενον σεφάνοις,
πᾶσι μεθ' ἡνιόχοισι νεώτατον, ὅσπον ἄριστον,
ἀλλὰ τόσον νίκης κάρη ἐνεγκάμενον.
ἔωρεπέ μιν χρυσέῳ ἐν ἀγάλματι, μῆδι ἐνὶ χαλκῷ
ἔτως τοῖς ἄλλοις εἴκελον, ἐσάμεναι.

II.

Τέτραχα μὲν τὸ πάροιθε διακριδὸν ἴαχε δῆμι,
τὸν Καλχαντιάδην Πορφύριον ποθέων.
αὐτὰρ ὁ δεξιτεροῖσιν ἀνακτορέοιο θωάκῃ
ἡνία καὶ ζώνην ἰσώποτιν ἀνθέμεν
κεῖθεν ἐπισπώρχων ἐλάα. μεσσηγὺ δ' αἰέθλων
χάλκεῳ ἰδρύνθη πρῶτον ἱελὸν ἔχων.
εἰ δ' ἐτέων γέρας ἦλθε θωώτερον, ἀλλ' ἐπὶ νίκαις
ὄψιμον, ἀλλὰ μόλις πολλὰ μετὰ σέφεα.

III.

Ἀγχίστην Κυθέρεια, καὶ Ενδυμίωνα Σελήνη
Φίλαλο· καὶ Νίκη νῦν τάχα Πορφύριον,
Τομ. III. Β

ὅς καὶ ἐξ ἴσως καὶ ὁμόφρον^Θ ἡνιοχῆ^Θ
 ἐξ ἐτέρων ἐτέρως αἰὲν ἀμειβομέν^Θ,
 πολλάκι κράτα πύκασσε πανημερίοισιν ἀέθλοις,
 ἔ μογέων, ἐτάρα μῦθον ἐφespoμέν^Θ.

IV.

Τῆτό σοι ἡθέω Νίκη γέρας, ὃ χρόν^Θ ἄλλοις
 ὁψὲ μόλις πολιοῖς, ὥπασσε, Πορφύριε.
 καὶ γὰρ ἀριθμήσασα πολυσεφέας σέο μόχθ^Θ
 εὖρατο γηραλέων κρέσσονας ἡνιόχων.
 τί πλέον, ὅ τῃ καὶ αὐτὸς ἐπευφήμησεν αὐσας
 σὸν κλέ^Θ ἀντιπάλων δῆμ^Θ ἀγασσάμεν^Θ;
 ὀλβίῃ ἢ Βενέτων πανελευθέρος ἐστὶ γενέθλι,
 ἥ σε μέγας βασιλεὺς δῶρον ἐνευσεν ἔχειν.

V.

Αλκιμοὶ ἀλκίην^Θ α, σοφοὶ σοφὸν, υἷεα Νίκης
 οἱ Νίκης παῖδες Πορφύριον Βένετοι
 ἀνθεσαν, ἀμφοτέραις γὰρ ἀμειβομένοις ἐπὶ πῶλοις
 κυδιάει νίκαις, οἷς πόρην, οἷς ἔλαβε.

VI.

Αλλοὶς παυσαμένοισιν, ἀεθλεύοντι δὲ μέν^Θ
 Πορφυρίῳ βασιλεὺς τῆτο δέδωκε γέρας.
 πολλάκι νικήσας γὰρ, ἐξ πόρην ὠκέας ἴσως,
 λάβετο δὲ ἀντιπάλων, καὶ πάλιν ἐσέφελο.
 ἔνθεν ἔην Πρασίνοις ἔρις ἄσπελ^Θ, ἔνθεν αὐτή.
 ὥς Βενέτης τέρψαις, Κοίρανε, καὶ Πρασίνης.

VII.

Αἰ πάντων ψῆφοί με καὶ εἰσέτι διφρεύοντα
 ἔστησαν Νίκης ἐγγύθι Πορφύριον.

δῆμ' μὲν γὰρ ἐμὸς γέρας ἦτεν· οἱ δ' ἕτεροί με
 δίζοντ' αὐτὶς ἔχειν, νεῖκ' ἀπειπάμενοι.
 μήτι δ' ἡνιόχων περιγίνομαι, οἷσι καὶ ἴπ' αὖτις
 κρείσσονας ἀντιπορών, δεῖξα χειριότερης.

VIII.

Αὐτὸν Πορφύριον μὲν ἀπηκριβώσατο χαλκῷ
 ὁ πλασῆς, ἔμπωνεν οἷα τυπασάμεν.
 τίς δὲ χάριν, τίς ἀέθλα, τίς ἔνθεα δῆνεα τέχνης
 τεύξει, καὶ νίκην ἔσσοτ' ἀμειβομένην.

IX.

Εἰκόνι χαλκείῃ τὸν χάλκεον ἡνιοχῆα
 ἀνθεὶο νικητὴν κοίραν' Αὐσονίων,
 ὡς σοφόν, ὡς Βενέτοις πεφιλημένον· ἀλλ' ἐπὶ νίκαις
 Πορφυρίᾳ πολλὰς εἰκόνας ὀψόμεθα.

X.

Πορφύρι' λιβύς ἔστος· ἀέθλοφόρων δ' ἐπὶ δίφρων
 μῆν' παντοδαπὰς ἀμφέβητο σεφάνης.
 Νίκη γὰρ βασίλεια μεριζομένη κατὰ δῆμους
 χρώμασι καὶ πέπλοις συμμετέβαλλε τύχας·
 ἤρμοσε δ' αὐτὸν ἔχειν Βενέτοις πλέον, ἔνθεν ἀνέστη
 χρύσε' ἀντ' ἀρετῆς, χάλκε' ἀντὶ πόνων.

XI.

Τίς τελέθει, Φίλε κῆρε, γενειάδος ἄκρα χαράσσω;
 ὧ ξένε, Πορφύρι'. τίς παλρίς; ἢ Λιβύη.
 τίς δέ σε νῦν τίμησεν; ἄναξ, χάριν ἰπποσυνάων.
 τίς μάρτυς τελέθει; δῆμ' ὁ τῶν Βενέτων.

ἔτρεπ' ἐ σοὶ λύσι' ὡπ' ὄν ἔχεν ἐπιμάρι' ὕρα νίκης
τοσσατίης, πλάσῃν ἰδμονα, Πορφυρίε.

XII.

Τῆτον Πορφύριον Λιβύη τέκε, θρέψε δὲ Ρώμη,
Νίκη δ' ἐσεφάνωσεν ἀμοιβαδὸν, ἀλλο' ἀπ' ἄλλης
χρώμα' ἔσθ', ἄκρα φέρον' ἡ καρήατι σύμβολα νίκης.
πολλάκι γὰρ δήμης ἡλλάξατο, πολλάκι πάλης.
καί ῥ' ὅτε μὲν πρῶτ' ἔσθ', ποτὲ δ' ὕστατος, ἄλλοτε μέσσος,
πάντας ὁμῶς νίκησε καὶ ἀντιπάλους καὶ ἐταίρους.

XIII.

Εἰργύθι τῆς Νίκης καὶ Ἀλεξάνδρου βασιλῆ' ἔσθ'
ἔσης, ἀμφοτέρων κύδεα δρεψάμεν'.

XIV.

Πάντα τύχης ὀφθαλμὸς ἐπέρχεται· ἀλλ' ἐπὶ μένοις
Πορφυρίε καμάτοις ἔλκειαι ὄμμα Τύχης.

XV.

Πορφύριον λήξαντα πόνων, λύσαι' ἀ τὴν μήτηρ,
καὶ πάρ' αὐτ' ἀρετῆς χάλκεον ἑσάοτα,
τῇδε πάλιν χαλκῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἰδρύσασθαι.
πρέσβυ, σὺ δὲ ξείνων ἀντιάσας γεράων,
δήμῳ μὲν βοῶντ' ἔλες παλίνορσον ἱμῖοδον,
ὡς δὲ δις ἠθέσας μᾶνναι ἐν σταδίοις.

XVI.

Σὴν τροχαλὴν μάστιγα καὶ αἰτωίδα δῆμ' αἰσαοεῖς
ἤθελέ σε σῆσαι διπλόον, ὥσπερ ἔδει.

ἡνίοχον κρατερόν καὶ ἀριστεὰ· διχθὰ δὲ χαλκὸς
ἐκ ἐχύθη, ψυχὴν σείο τυπωσάμενΘ.

XVII.

Εν γῇ κραήσας παντὸς ἀρμαῖηλάτης
καλῶς ἐπώρηθη καὶ πρὸς αἰθέρα τρέχειν
ΠορφύριΘ, τὸ θαῦμα δῆμῳ Βενέτων.
νικῶν γὰρ ἔτΘ πάντα γῆς διῶρηλάτην,
ἀνείσιν ὡς ἂν καὶ σὺν ἡλίῳ δράμῃ.

XVIII.

Ιελον ἀνθῶν πρῶτον ἔτΘ ἡνίας
ΠορφύριΘ ΚάλχαλΘ εἴλκε Βενέτης.
ἐκωλήττομαι δὲ πῶς γράφει χεὶρ ἐμπωνόως
τῆς τις ἰώπης. καὶ γὰρ, ἂν πληῆξῃ, πάλιν,
οἶμαι, δραμεῖται, νικΘ εὐρεῖν καὶ πάλιν.

XIX.

Πορφύριον σάλιοισι τίνΘ χάριν ἡνιοχῆα
δῆμος ὁ πρῶτα φέρων ἀνθετο τῶν Πρασίνων;
αὐτὸς ἀναξ κήρυξε. τί γὰρ πλέεν; ὅ τι γεραίρει
εἵνεκεν εὐνοίης, εἵνεκεν ἰωποσύνης.

XX.

Πορφυρίῳ μετ' αἶθλα γέρας πόρεν ἄξιον ἔργων
κοίρανος ὁ Πρασίνοις τῆτο χαριζόμενΘ.
πολλάκι γὰρ δῆμος προφερέστερα ἔργα κομίζων
ἦενσε Καλλιόπαν; καὶ πάλι Πορφύριον.
διωλόον ἔνομα τῆτο, τόπερ λάχε χαλκεΘ ἥρωε
ἔτος, ὁ τεθρίωποις κῦδΘ ἐλαὼν ἀρετῆς.

XXI.

Ωφελες ὅπλα φέρειν, ἔφαρτα ταῦτα κομίζεν,
 ὡς ἐλατῆρ τελέθων, καὶ πολέμων πρόμαχος.
 εὔτε γὰρ ἦλθεν ἀνακλῖθ' ὀλεσσιτύραννος ἀκωκή,
 καὶ σὺ συναιχμάζων ἦψας ναυμαχίης·
 καὶ διωλῆς, πολύμηι, σοφῶς ἐδράξας νίκης,
 τῆς μὲν, πωλομάχῃ, τῆς δὲ, τυρανοφόνῃ.

XXII.

Οὐ μόνον ἐν σταδίοις σε κατέσχευε πότνια Νίκη,
 ἀλλὰ καὶ ἐν πολέμοις δέϊξεν ἀεθλοφόρον,
 εὔτε ἀναξ πολέμιζεν ἔχων Πρασίνας ὑποεργὰς
 ἄγρια μαινομένῳ ἐχθρῷ ἀνακλιόρῳ,
 καὶ πέσεν αἰνοτύρανν' ἐπιφθιμένης τότε Ρώμης,
 ἡμαρ δ' Αὔσονίης ἦλθεν ἐλευθερίης.
 τῆνεκα τοῖς μὲν ἔδωκεν ἀναξ γέρας, ὡς πάρος εἶχον·
 σὸν δὲ τύπον τέχνη ἔξεσε, Πορφύριε.

XXIII.

Υμετέρων κήρυκες ἀμεμφέες εἰσὶν ἀγώνων
 οἱ καὶ ἀπ' ἀνιείων, Πορφύριε, σέφανοι.
 πάντας γὰρ σταδίοισιν ἀμοιβαδὸν αἰὲν ἐλέγχεις
 ἀντιέχους, τῆς σῆς παίγνιον ἰσσωσύνης.
 τῆνεκα καὶ ξεῖνον πρεσβυῖον εὔρας μῆν' ἔχον,
 εἰκόνα χαλκείην δῆμῳ ἐν ἀμφοτέρῳ.

XXIV.

Πλάσῃς χαλκὸν ἔτευξεν ὁμοῖον ἡνιοχῇ·
 εἴθε δὲ καὶ τέχνης ὅλκον ἀπειργάσατο,

ὄϊκον ὁμῶ καὶ κάλλος, ὅπερ φύσις οὐψὲ τεκῆσα
 ὤμοσεν · Ωδίνειν δεύτερον ἔ δύναιμαι.
 ὤμοσεν εὐόρκοις ὑπὸ χείλεσι. Πορφυρίῳ γὰρ
 πρώτῳ καὶ μὲν πᾶσαν ἔδωκε χάριν.

XXV.

Εἰ Φθόνῳ ἡρεμέοι, κρίνειν δ' ἐθέλοιεν ἀέθλης,
 πάντες Πορφυρίᾳ μάρτυρές εἰσι πόνων.
 καὶ τάχα καὶ Φήσαιεν ἀριθμήσαντες ἀγῶνας·
 Βαιὸν τῆτο γέρας τοσσαίων καμάτων.
 ὅσσα γὰρ ἡνιοχῆας αἰεὶ μεμερισμένα κοσμίῃ,
 εἰς ἓν ἀολλίσσας τηλίκῳ ἐξεΦάνη.

XXVI.

Αἰδομένη χαλκῷ σε πόλις, τριπλόητε, γεραίρει.
 ἤθελε γὰρ χρυσῷ· ἀλλ' ἰδὲν ἐς Νέμεσιν.
 εἰ δὲ τεὴν μέλπων ἔ παύεται ἡθάδα νίκην,
 εὐγνώμων δῆμῳ, Πορφυρίε, Πρασίνων,
 ἔμῳ σοι ξύμπαντες ἀγάλματ'· πᾶς δὲ περισσὸς
 καὶ χρυσὸς τῆτοις εἰς ἔριν ἐρχόμενῳ.

XXVII.

Οὕτω σοι μογέοντι Τύχη πόρεν ἄξια νίκης·
 νίκαι γὰρ τῆς σῆς μείζονες εὐτυχίης.
 ἀλλὰ μέρει πρώτῳ σταβερῷ καὶ ἀρείονι μίμνοις
 τὴν Φθονερὴν τήκων δυσμενέων κραδίην,
 οἱ σέβεν εισορόωντες αἰεὶ νικῶσαν ἱμάσθην,
 μέμφονται σφετέρην αἰὲν ἀτασθαλίην.

B 4

XXVIII.

Ἄλλοις μὲν γεράων πρόφασις χρόνος· οἱ δ' ἐπὶ νίκαις
 κρινόμενοι πολίῃς ἔχ' ἀλέεσσι κόμης,
 ἀλλ' ἀρετῆς, ὅθεν εὐχος ἀνάπλεται. εἰς ἀπὸ τοίων
 Πορφύριον δώρων δις λάχεν ἀγλαίην,
 ἔκ' ἐτέων δεκάδας, νίκης δ' ἐπαλοντάδας αὐχῶν
 πολλὰς, καὶ πάσας συγγενέας Χαρίτων.

XXIX.

Πρεσβυτέρους κῆρος μὲν ἐὼν, πρέσβυς δέ τε κῆρος
 νικᾶς, τεθρίωπων κένηρας ἀθλοδόρων.
 ἔξ δ' ἐτέων ἀνύσας δεκάδας, σήλην ἐπὶ νίκαις
 εἶλες, Καλλιόπᾳ, νεύματι κοιρανίης,
 ὅφρα μένοι καὶ ἔπειτα τεὸν κλέειν· αἶθε τοι εἴη,
 ὡς κλέειν ἀθάνατον, καὶ δέμας ἀθάνατον.

XXX.

Σῆς τόδε διφρελάτειρα τὸ χάλκεον ἄνθηρ Νίκα
 δεικνυλον μορφαῖς, Καλλιόπᾳ, ζαθέας,
 πρέσβυς ὅτι σφριγώνηας ἐν ἱπποδάμῳ πλέον αἰλκαῖ
 νίκησας, γεραρὸς δ' ὧν νέει ἐν σοφίῃ.
 ἔνθεν ἐλευθερόπαις Βενέτων σέο πῆξατο δῆμιον
 δοιὰ, τὰ μὲν τέχνας, ἄθλα, τὰ δέ, δένεος.

XXXI.

Σὸν γῆρας νεότητα τετὴν ὑπερέδραμε νίκαις,
 καὶ πάντων κρατέεις πάντα, Καλλιόπᾳ.
 ἔνθεν ἀναξ καὶ δῆμιον ἐλεύθερος αὐδὶς ἐγείρει
 τῆστο γέρας, σοφίης μνήμα καὶ ἡγορέης.

XXXII.

Οὗτος, ἐγερεσθῆαι, τεὸς τύπος, ἄν ται ἐγείρει
 ἑσμός ἀριζήλων, Καλλιόπᾳ, σεΦάνων.
 ἔτε γὰρ ἡνίοχος σε παρήπαφεν, ἔτε χαλινοῖς
 ἄσφομος ἰωπείη σοῖς ἀπώθησε γένυς.
 μῦνΘ δὴ νίκης γέρας ἄρυσσαι. ἢ παρὰ πᾶσι
 δόξαν ἔχεις ἀέθλων ἄθλα λιπῆν ἐτέροις.

XXXIII.

Καλλιόπᾳ κλυτόμοχθε, τί σοι πλέον, ὅττι γεραίρει
 εἰκόνι χαλκοῦ πῶ σὺς βασιλεὺς καμάτης,
 δῆμΘ ὁ μυριόφωνΘ, ὅλη πόλις, εὖτε καὶ αὐτὴ
 δυσμενέων παλάμη σοῖς ἐπένευσε πόνοις;

ΕΙΣ ΦΑΤΣΤΙΝΟΝ.

XXXIV.

Μητέρες εὐάθλων γεράων Φρένες, ἔκρας ἥβης,
 ἔτάχος ἰωπασύνης, ἔχρονος εὐτυχίης.
 ἰλήκοι, φαυσῖνε, τεὸς νόΘ, ᾧ τὰδε πάντα
 ἔσπείλαι, ᾧ Νίκη σύνδροφΘ ἀθάνατος,

XXXV.

Πρὶν σε νέον, φαυσῖνε, νόος πεδόβηλο γερόντων·
 νῦν δέ σε πρεσβυγενὴ ἀρῇΘ ἔφριξε νέων.
 δεύτερα δ' εὗρετο πάντα τεὸς πόνος, ὅς σε γεραίρει
 πρεσβυτὸν ἐν ἡβείοις, ἐν δὲ γέραςι νέον.

XXXVI.

Σκόπει τὸ δρᾶμα μηχανεργᾶ τῷ δόμῳ.
 εἰ μὴ γὰρ ἐσέγατο καρτερᾶ σκέπῃ,
 πρὸς ἔραν' αὖν ὦρτο Φαυστῖν' τρέχων,
 αἷς ζῶν σὺν ἰωποῖς, τὸ κλέ' πρὶν Πρασίνων.
 ἄρον τέγος γὰρ, καὶ Φθανεῖ πρὸς αἰθέρα.

XXXVII.

Φαυστῖν' ἔστος, ὃ πρὶν αἰρμαῖηλάτης,
 ὃν δῆμ' εὐρὼν τῷ μέρεος τῶν Πρασίνων,
 τὴν ἥτιαν ἠγνόησε πανηελῶς δρόμῳ.
 γέρων μὲν ἦν γὰρ, ὡς βλέπεις· τὸ δὲ δένος
 ἦν τις νεάζων, ἔσ' ὅλως ἠτήημέν'.

ΕΙΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ.

XXXVIII.

Χάλκεος ἐκ ἔσης βιόων ἔτι Κωνσταντῖνε·
 ἀντὶ γὰρ εὐκλείης ἤρκεσε βασκανίῃ.
 ὡς δ' ἔθανες, τότε δὴ σε πόλις ξύμπασα γεραίρει
 οἷς δύναιαι· τί δὲ σῆς ἄξιον ἰωποσύνης;

XXXIX.

Εξότε Κωνσταντῖν' ἔδου δόμον Αἰδ' εἶσω,
 ὥχετο σὺν κείνῳ πᾶν κλέ' ἠνιόχων.

XL.

Εξότε Κωνσταντῖν' ἔδου δόμον Αἰδός εἶσω
 πλῆτο καλῆφείης ἰωποσύνης σάδιον.

τερπώλῃ δ' ἀπέλειπε θεήμονας· ἔδ' ἐν ἀγυαῖς.
 κείνας τὰς Φιλίας ἐστὶν ἰδεῖν ἐρίδας.

XLI.

Χρύσειον αὐτ' ἀρετῆς γέρας ἔπαρσε Κωνσταντίνω,
 ἔδνα τῆς τέχνης τοῖον ἐνεκαμένης.
 κερρίζων νίκησεν αἰδομένους ἐλατῆρας.
 γηραλέος δὲ νέος δείξεν ἀφαιρότερος.
 ὄντινα καὶ μετὰ πότμον αἰμνήσῃ τινὶ θεσμῷ
 δῆμῳ καὶ βασιλεὺς ἵδρυσαν ἀζόμενοι.

XLII.

Εἰκόνα, Κωνσταντίνε, τεὴν ἀνέβηλο πολῖται
 μυρόμενοι, ψυχῆς τέρψιν ἀποιομένης.
 σοὶ κλέος ὁππότε δῆμῳ ἔπεισθ' ὤφρηγισσε θανόντι,
 μνήσατο σῶν καμάτων καὶ μετὰ πότμον ἀνάξ,
 ἔνεκεν ἰωποσύνης Φιλοκέρβομος ὤλετο τέχνη,
 ἐν σοὶ παυσαμένη πᾶσα καὶ ἀρξαμένη.

XLIII.

Εἰσέτι μὲν ζώντι πόλις ποτὲ Κωνσταντίνω
 εἰκόνα χαλκείην βαιὸν ἔκρινε γέρας.
 ἦδε γὰρ πᾶς δῆμος ὅσους ἐπὶ κύδει νίκης
 αἰὲν ἀεθλεύων ἀμφέθετο σεφάνους.
 ὡς δ' ἔβανεν, ποθέεσα, Φίλον τύπων ἀνθετο τῷδε,
 ὄφρα καὶ ἐσσομένοις μνήσῃ ἔχοι καμάτων.

XLIV.

Οἱ βένελοι Πρασίνοισιν ἐναντίοι αἰὲν ἐόντες
 εἰς ἐν ὁμοφροσύνης ἐξεβόησαν ὄρον,

ὥς σε, Κωνσταντίνε, λαβεῖν ἐπιθύμειον εὐχῶ
 πᾶσιν αἰδόμενον, πᾶσιν ἀρεσκόμενον.

XLV.

Ἀντολῆς, δύσιός τε, μεσημβρίας τε, καὶ ἄρκι-
 σὸς δρόμος ὑψιφαῆς ἀμφιδέβηκεν ὄρεσ,
 ἄφθιτε Κωνσταντίνε. θανεῖν δέ σε μή τις ἐνίσταη·
 τῶν γὰρ ἀνικῆτων ἀπώλεται ἔσθ' Αἰῶς.

XLVI.

Ἐγγύθι τῆς σφετέρης γενεῆς λάχεν εἰκόνα τήνδε.
 ἔπαρεπε γὰρ τρισσὰς τέσσαρ' ἓνα χῶρον ἔχειν,
 οἱ καὶ ἐνὶ σταδίοις ἀρετῆς κλέεσθαι εἶκελον εὖραν,
 νηρίθμων σεφάνων ἐσμὸν ἐλόντες ἴσον.

XLVII.

Τὸν Φαυστινιάδην πόλις ἀνέβη Κωνσταντίνον,
 γείτονα μὲν γενεῆς, κρέσσονα δ' ἡνιόχων.
 δὴν γὰρ ἀεθλεύσας ἐκ ἡμερόθεν, ἀλλ' ἐπὶ νίκη
 παύσατο, σὺν νίκη καὶ πάρος ἀρξάμενος,
 ὃν καὶ κῆρὸν ἔοντα παλαιότεροι ἡνιοχῆς
 σεψάμενοι σταδίοις, εἶσαν ἀγωνοθέτην.

XLVIII.

Σοὶ τότε, Κωνσταντίνε, τετὴ τροφὸς ὤπασε Νίκη,
 παιδόμεν ἐσπαμένη πᾶσαν ἐφ' ἡλικίην.
 πέντε γὰρ ἐν σταδίοις δεκάδας τελέτας ἐνιαυτῶν,
 ἔσθ' ἴσον, ἔσθ' ὀλίγον εὖρεο λειπόμενον.
 ἀλλ' ἔτι κερρίζων τε καὶ ἀχνοῦσθαι ἀνδρας ἐνίκας·
 ἡλικίας, ἡθῆσας· γηραλέος δέ, νέος.

XLIX.

Ηθελε Κωνσταντῖνον αἰεὶ πτόλις ἡνιοχεύειν,
 ἥθελεν, ἀλλὰ πόθω ἔκ ἐπένευσσε φύσις.
 ἔνθεν ἑὼν τόδῃ ἄγαλμα παραίφασιν εὔρεν ἐρώτων,
 ὄφρα ἔ μὴ λήθῃ καὶ χρόνος ἀμφιδάλοι,
 ἀλλὰ μένοι ποθέεσσι ἔρωσ, ζήλος δ᾽ ἐλατήρσι,
 κόσμος δὲ σαδίοις, ἐσσομένοις δὲ Φάτις.
 καὶ τις ἰδὼν μετόπισθε χερείονας ἡνιοχῆας
 ὀλβίσσει προτέρην, ἢ μιν ἰδέν, γενεήν.

L.

Πέντε καὶ εἴκοσι μῦν ^Θ ἀέθλια Κωνσταντῖνος
 ἐς μίαν ἡριγένειαν ἐλὼν, ἤμειψε μὲν ἴσῳ πῶτος
 ἀντιπάλους· κείνης δὲ λαβὼν, ἐς πρόσθεν ἐνίκα,
 τοῖς αὐτοῖς πάλιν εἴλε μίσιν τε καὶ εἴκοσι νίκας.
 πολλάκι δ᾽ ἀμφοτέρων μερέων ἕρις ἔμπεσε δῆμῳ,
 τίς μιν ἔχει· κείνῳ δ᾽ ἔδοσαν κρίτιν ἐκ αὐτῶν πέστων.

LI.

Εγρεο Κωνσταντῖνε. τί χάλκεον ὕπνον ἰαύεις;
 σῆο δὲ Φρεσ ποθέει δῆμ ^Θ ἐνὶ σαδίοις,
 σῆς τε διδασκαλῆς ἐπιδευέες ἡνιοχῆες
 εἴαται ὀρφανικοῖς παισὶν ὁμοιότατοι.

LII.

Λευκᾷ μετέλκων ἡνίας Κωνσταντῖνος
 ἂν μὴ καθεῖρκτο σερρότητι τῆς δόμης,
 τὰς τρεῖς ἐνίκα, πρῶτ ^Θ αἰθέρα Φθάνων,
 πνοῆς ἀνευθεν εἶδες αἰθερόδρομον.
 τέχνη με πείθει τῆτον ἑμῶν οὐκ ὀφείλει βλέπειν.

LIII.

Κωνσάντιν^Θ γ' ἦν, ἀλλὰ τοῖς πάλαι χρόνοις,
 λευκῆς χροᾶς τέβριππων ἑλκων εὐστροφῶς.
 ἀφ' ὧ δὲ τῷτον ἤρωασεν Χάρων, ἔδυ
 τὸ Φῶς ἀμίλλης ἰωπικῶν δρομημάτων,
 καὶ πᾶσα τέρψις τῷ θεάτρῳ, καὶ τέχνη.

ΕΙΣ ΟΤΡΑΝΙΟΝ.

LIV.

Σοὶ καὶ ἀεθλεύοντι μόνῳ, λήξαντί τ' ἀέθλων
 τῷτο γέρας Νίκη δις πόρεν, Οὐράνιος,
 δήμησ' ἀπ' ἀμφοτέρω. σὺ γὰρ πάρος ἐν Βενέτοις μὲν
 εἴκοσι κυδίστων σέμμα Φέρεις ἐτέων.
 παύσαιο δ' ἰωπασύνης· Πρασίνων δέ σε δίξελο δῆμος.
 τοῖσδε σὺ μὲν νίκην· οἱ δ' ἄρα σοι τὸ γέρας.

LV.

Ἀμφοτέροις εἰς μὲν^Θ ἀριτεύσας παρὰ δήμοις
 κῦδος ἀπ' ἀμφοτέρων ἔλλαχεν Οὐράνιος,
 εἰσέτι διφρεύων. τὸ δέ οἱ γέρας ἤλυθε πρῶτον
 ἐκ Πρασίνων, οἷς δὴ γείτονα χῶρον ἔχει.
 αὐτοὶ καὶ σαδίοιο πεπαισμένοι ἤγαγον αὐθις
 ἐς δίφρου, νίκης μνωόμενοι προτέρης.

LVI.

Παυσάμενον σαδίων βασιλεὺς ἐπ' ἀγακλείϊ νίκη
 αὐθις ὑπὲρ δίφρων βῆσεν ἀεθλοφόρων

Οὐράνιον, δῆμοισι Φέρων χάριν· ἔποθέει γὰρ
 ἢ πόλις Οὐρανίῃ νόσφιν ἀθλοσύνας.
 τῆνεκα διΦρεύοντα τὸ δεύτερον, ὕσατίης τε
 νίκης καὶ προτέρης, σῆσεν ἀγασσαμένη.

LVII.

Ἴσον κυδαλίμοις Φαυτινιάδῃ τε, καὶ αὐτῷ
 Φαυσίνῳ, βασιλεὺς σῆσε παρ' ἀμφοτέροισι
 Οὐράνιον, τῷ δῆμῳ ἀμειβήτης διὰ νίκας
 ἡγαθέα Πέλοπος σῆκεν ἑπαυμυίν.

ΩΣ ΑΙΕΙ ΤΟΝ ΟΜΟΙΟΝ ΑΓΕΙ ΘΕΟΣ ΩΣ ΤΟΝ ΟΜΟΙΟΝ
 τῶσδε τις εἰσορόων φθέγγεται ἀτρεκέως.

LVIII.

Οὐράνιος Νίκαιαν ἔχει πέλας, ὅποτερην τε
 Ρώμην, τῆς μὲν ἑῶν, τῇ δ' ἔνι κῦδος ἑλών.
 νικᾷ δ' ἀμφοτέρωθεν, ἑπεὶ περιδέξιος ἦεν
 τῇ καὶ τῇ προδέειν, ἡὲ παρεξέλααν.
 τῆνεκα καὶ χρυσέῳ μιν ἀνεγράψαντο μετ' ἄλλῳ,
 κυδίτῳ κλεάνῳ κύδιμον ἡνίοχον.

ΕΙΣ ΙΟΤΑΙΑΝΟΝ.

LIX.

Τῆτον Ἰαλιανὸν Τυρίης βλάβημα τιθήνης,
 ἡνίοχον πολλὰς δεξάμενον σεφάνης,
 αὐτὸς ἀναξ, καὶ δῆμος ἅπας, καὶ πότνια βεβλή
 ἔσκησαν, κοινὴν ψῆφον ἐνεγκάμενοι.

γῆραι γὰρ σταδίων ἀπεπαύσατο· πᾶσι δὲ Φίλῳ
κάλλιπεν, οἷσιν ἔρωσ ἦνθεν ἀντιπάλων.

LX.

Χεῖρ οἷδε γενναῖν τὰς πάλαι τεθνηκότας.
Ιελιανὸς καὶ γὰρ ὡς πάλαι θένει,
ἔλκων, μεδέλκων ρυσίς τὰς ἡνίας·
καὶ νῦν γραφεῖς ἔστηκεν ὑψὶς σὺν δίφρῳ,
τὸ νεῦμα χεῖρ μένει δὲ, τὴν νύσσαν δέτε.

LXI.

Ιελιανὸς ἔτ' ἄρμα ρυσίς
ἔχων ἐνίκα τὰς ἐναντίους δρόμῳ.
ἀλλ' εἰ γραφεὺς παρῆχε καὶ πνοῆς χάριν,
ἔτοιμός ἐστι καὶ πάλιν διφρηλάτης,
καὶ πρόθεν ἐλθεῖν, καὶ λαβεῖν καὶ τὸ σέφ'.

ΕΙΣ ΕΥΣΕΒΙΟΝ.

LXII.

Ταύτην Εὐσεβίῳ Βυζαντιαῖς εἰκόνα Ρώμῃ
πρὸς δισσοῖς ἐτέραις, εἵνεκεν ἰωποσύνης.
ἐ γὰρ ὅγ' ἀμφήρισον ἔλων ἐσέψατο νίκην,
ἀλλὰ πολὺ κραβέων ποσὶ καὶ ἡγορέῃ.
τῆνεκεν ἀντιβίων ἔριν ἐσβεσεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴν
θῆμα τὴν προτέραν παῦσε διχοσασίην.

ΑΓΑΘΙΟΥ

Α Γ Α Θ Ι Ο Υ

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

I.

Καλὸν μὲν τυγόδεμονον ἔχειν νόον· εἰ δ' ἄρ' ἀνάγκη,
 ἄρσενικὴ Φιλότης μὴ ποτὲ σε κλονέοι.
 Θηλυτέρας Φιλέειν ὀλίγον κακόν, ἔνεκα κείναις
 κυτωριδίης ὁάρκας πότνα δέδωκε Φύσις.
 δέρκεο τῶν ἀλόγων ζώων γένε'. ἥ γὰρ ἐκείνων
 ἔδὲν ἀτιμάζει θέσμια συζυγίης.
 ἄρσενι γὰρ θήλεια συνάπτεται· οἱ δ' ἄλεγενοι
 ἄνδρες ἐς ἀλλήλους ξεῖνον ἄγχεσι γάμον.

II.

Αὐτὴ μοι Κυβέριε καὶ ἡμερόεντες ἑρῶτες
 τήξεσι κενεὴν ἀχθόμενοι κραδίην,
 ἄρσενας εἰ σπεύσω Φιλέειν ποτὲ· μήτε τυχῆσω,
 μήτ' ἐπολιοθήσω μείζουσιν ἀμωλακίαις.
 ἄρκια θηλυτέρων ἀλιτήμαλα, κεῖνα κομίσσω,
 καλλέψω δὲ νέες ἄφρονι Πιτταλάκῳ.

III.

Ποίην τις πρὸς ἑρώτας ἴοι τρίβον; ἐν μὲν ἀγνυαῖς
 μαχλαδ' οἰμῶξεις χρυσομανῇ σπατάλην.
 εἰ δ' ἐπὶ παρθενικῆς πελάσεις λέχος, ἐς γάμον ἥξεις
 ἔννομον, ἢ ποιᾷς τὰς περὶ τῶν Φθορέων.

Tom. III.

C

καρδίαις δὲ γυναῖξιν ἀτερπῶέα κύπριν ἐγείρειν
 τίς κεν ὑπολαίη, πρὸς χρέος ἐλκόμενῳ;
 μοίχια λέκτρα κάκισα, καὶ ἔκθοβεν εἰσὶν ἐρώτων,
 ὧν μέτα παιδομανῆς κείδω ἀλιτροσύνη.
 χήρη δ᾽, ἥ μὲν ἄκοσμος ἔχει πάνδημον ἐρασὴν,
 καὶ πάντα Φρονέει δήνεα μαχλοσύνης.
 ἡ δὲ σαιοΦρονέσσα μόλις Φιλότητι μιγεῖσθαι
 δέχνυται ἀσόργα κέντρα παλιμβολίης,
 καὶ συγέει τὸ τελεοθέν· ἔχασα δὲ λείψανον αἰδοῦς
 ἀψ' ἐπὶ λυσιγάμῳς χάζεσθαι ἀμβολίας.
 ἦν δὲ μιγῆς ἰδίῃ Θεραιπαινίδι, τλήθῃ καὶ αὐτὸς
 δῶλ' ἐναλλάγδην δμῳίδι γινόμενος.
 εἰ δὲ καὶ ὀθνεῖ, τότε σοι νόμος αἰχρὸς ἀνάψαι,
 ὕβριν ἀνιχνεύων σώματι' ἀλλοθί.
 πάντ' ἄρα Διογένης ἐφυγεν τάδε, τὸν δ᾽ ἡμέλειον
 ἦειδεν παλάμη, λαϊδ' ἔχαστέων.

IV.

Εἰ Φιλέας, μὴ πάμπαν ὑποκλαομένην χαλάσσης
 θυμὸν ὀλιοθηρῆς ἐμῶλεον ἱκεσίης.
 ἀλλὰ τι καὶ Φρονέοις σεγανώτερον, ὅσσον ἐρύσσαι
 ὀφρύας, ὅσσον ἰδεῖν βλέμματι Φειδομένῳ.
 ἔργον γάρ τι γυναῖξιν ὑπερΦιάλῃς ἀθερίζει,
 καὶ κάλακαλχάζει τῶν ἄγαν οἰκίροτάτων.
 κῆν' δ᾽ ἐστὶν ἄριστος ἐρωλικὸς, ὃς τάδε μίξει
 οἶκτον ἔχων ὀλίγη ξυνὸν ἀγνηροίῃ.

V.

Σοὶ τόδε τὸ κρήδεμνον, ἐμῇ μνήστειρα, κομίζω,
 χρυσοποτηνῆτ' ἀμωπόμενον γρᾶφίδι.

βάλλε δὲ σοῖς πλοκάμοισιν· ἐφессαμένη δὲ ὑπὲρ ὤμων
 σήθει παλλεύκῳ τήνδε δὸς ἀμπεχόνην.
 καὶ καὶ σήθει μᾶλλον, ὅπως ἐπιμάζιον εἴη
 ἀμφιπεριπαλέγδην εἰς σε κεδαννύμενον.
 καὶ τόδε μὲν Φορέοις ἄτε παρθένος· ἀλλὰ καὶ εὐνὴν
 λεύσσοις, καὶ τεκέων εὐσαχυν ἀνθοσύνην,
 ὄφρα σοι ἐκτελέσαιμι καὶ ἀργυφέναν ἀναδέσμην,
 καὶ λιθοκολλήτων πλέγματ' ἀκεκυφάλων.

VI.

Εἰργομένη Φιλέαν με κατὰ σόμα διὰ ροδάνθῃ
 ζώνην παρθενικὴν ἐξεάνυσσε μέσσην,
 καὶ κείνην Φιλέεσκεν· ἐγὼ δέ τις ὡς ὀχρητῆρος
 ἀρχὴν εἰς ἐτέρην εἶλκον ἔρω^ς ὕδωρ,
 αὐτὴν ἐρύων τὸ Φίλημα· περὶ ζωτῆρα δὲ κέρους
 μάσακι πτωπύζων, τηλόθεν ἀντεδίλκην.
 ἦν δὲ πόντος καὶ τῆτο παραΐτασις, ἡ γλυκερὴ γὰρ
 ζώνη πορθμὸς ἦν χεῖλε^ς ἀμφοτέρω.

VII.

Η γράυς ἡ τρικώρωνος, ἡ ἡμέτερως διὰ μόχθους
 μοίρης ἀμφολὴν πολλάκι διέξαμένη,
 ἄγριον ἦτορ ἔχει, καὶ θέλγειαι ἔτ' ἐπὶ χρυσῷ,
 ἔτ' ἐπὶ ζωροτέρῳ μείζονι κισσυνδαίῳ.
 τὴν κέρην δὲ αἰεὶ περιδέρκεται· εἰ δέ ποτ' αὐτὴν
 ἀθρήσει κρυφίοις ὀμμασι ρεμβομένην,
 αὐτὴν μέγα τολμήεστα, ῥαπίσμασιν ἀμφὶ πρόσσωπα
 πλησσει τὴν ἀπαλὴν οἰκίαν κινυρομένην.
 εἰ δὲ ἐτεὸν τὸν Ἀδωνιν ἐφίλας, Περσεφόνεια,
 οἰκίειρον ξυνῆς ἄλγεα τηκεδόν^ς.

ἔσω δ' ἄμφοτέροισι χάρις μία· τῆς δὲ γεραιῆς
 ῥυεο τὴν κέρην, πρίν τι κακὸν παθέειν.

VIII.

Η γραῦς ἡ Φθονερὴ παρεκέκλιτο γείτονι κέρῃ
 δόχμιον ἐν λέκτρῳ νῶτον ἐρεισάμενη,
 προβλῆς ὥστ' ἑπ' αἰεὶ ἀνέμβαιος· οἷα δ' ἔπ' ἦρι
 ἔσκεπε τὴν κέρην αἰωλοῖς ἐκλαδίῃ.
 καὶ σοβαρὴ θανάπαινα πύλας σφίγγασα μελάρθρ
 κῆτο χαλικρήτῳ νάματι βριβομένη.
 ἔμψης ἔ' μ' ἐφόβησαν· ἐπεὶ φρεσὶν ἤρα θυρέτρῃ
 χερσὶν ἀδωπῆτοισι βαιὸν ἀειράμεν·
 Φρυκλῆς αἰθαλόεντας ἐμῆς ῥιπίσμασι λώπης
 ἔσβεσα, καὶ διαδύς λέχριος ἐν θαλάμῳ
 τὴν Φύλακα κνώσσεσαν ὑπὲρφυγον. ἦκα δὲ λέκτρῃ
 νέρθεν ὑπὸ χοίνοισι γαστέρι συρόμενος,
 ὠρθέμην κατὰ βαιὸν, ὅτῃ βατὸν ἔπλετο· τείχος.
 αἶψα δὲ τῆς κέρης σέρνον ἐρεισάμεν·
 μαζῆς μὲν κρατέεσκον· ὑπερβύθην δὲ μελῶπῳ
 μάσκα παίωνων χεῖλεος εὐαφίῃ.
 ἦν δ' ἄρα μοι τὰ λάφυρα καλὸν εἶμα, καὶ τὸ Φίλημα
 σύμβολον ἐννυχίης εἶχον ἀεβλοσύνης.
 ἔπῳ δ' ἐξαλάπαξα Φίλης πύργωμα κορείης·
 ἀλλ' ἐτ' ἀδερῆτῳ σφίγγεται ἀμβολίῃ.
 ἔμψης ἦν ἐτέροιο μόθῃ σῆσωμεν ἀγῶνα,
 ναὶ τάχα πορθήσω τείχεα παρθενίης,
 ἔδ' ἔτι με χήσασιν ἐπ' αἰεὶ· ἦν δὲ τυχήσω,
 σέμματά σοι πλέξω, Κύπρι τροπαιοφόρε.

IX.

Εξότε τηλεφίλῃ πλαγαγήμαλ' ἡχέτα βόμβος
 γαστέρα μαντῶς μάξαστο κισσυβίς,
 ἔγνω ὡς Φιλέεις με· τὸ δ' ἄτρεκές αὐτίκα πείσεις
 εὐνῆς ἡμετέρης πάννουχ' ἀπορμένη.
 τῷτο σε γὰρ δείξει παναληθέα· τὸς δὲ μεθυσὰς
 καλλείψω λατάγων πλήγμασι τερπωμένους.

X.

Εἰς Αἰαδὸν κίθαριςρίδα.

Εἴ ποτε μὲν κιθάρης ἐπαφῆσατο πλήκτρον ἐλῶσα
 κῆρη, Τερψιχόρης ἀντεμέλιζε μίτοις·
 εἴ ποτε δὲ τραγικῷ ροιζήματι ῥήξαστο Φωνήν,
 αὐτῆς μελωπομένης βόμβον ἀπεπλάσατο.
 εἰ δὲ καὶ ἀγλαΐης κρίσις ἴσατο, μᾶλλον ἂν αὐτῇ
 Κύπρις ἐνικήθῃ, καὶ ἐδίκαζε Πάρις.
 σιγῇ, ἐφ' ἡμέων, ἵνα μὴ Διόνυσ' ἀκῆσας
 τῶν Αἰαδονείων ζῆλον ἔχῃ λεχέων.

XI.

Δισσῶν θηλυτέρων μῆνός ποτε μέσσο' ἐκέμην,
 τῆς μὲν ἐφιμείρων, τῇ δὲ χαριζόμενος.
 εἴλκε δέ μ' ἡ Φιλέεσσα· πάλιν δ' ἐγὼ, οἷά τε τις Φῶρ,
 χεῖλεϊ Φειδομένῳ τὴν ἐτέρην ἐφίλκην,
 ζῆλον ὑποκλέπων τῆς γείτον' ἧς τὸν ἔλεγχον
 καὶ τὰς λυσιστόχους ἔτρεμον ἀγγελίας.
 ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔειπον· ἐμοὶ τάχα καὶ τὸ Φιλεῖσθαι
 ὡς τὸ Φιλεῖν χαλεπὸν, δισσαὶ κολαζομένῳ.

XII.

Πᾶσαν ἐγὼ τὴν νύκτα κινύρομαι· εὐτε δ' ἐπέλθῃ
 ὄρθρος ἐλνύσαι μικρὰ χαριζόμενος,
 ἀμφιπεριτρύζῃσι χελιδόνες, ἐς δ' ἐμὲ δάκρυ
 βάλλῃσι, γλυκερὸν κῶμα παρῳσάμεναι.
 ὦ Φθονεραὶ παύσασθε λαλητρίδες. ἔ γάρ ἐγωγε
 τὴν φιλομηλείην γλῶσσαν ἀπεθρίσαμην.
 ἀλλ' Ἰτυλον κλαίετε κατ' ἔρεα, καὶ γοάοιτε
 εἰς ἔποπτον κραναὴν αὐλιν ἐφεζόμεναι,
 βαιὸν ἵνα κνώσσωμεν· ἴσως δέ τις ἦξει ὄνειρος,
 ὅς με ροδανθείοις πήχεσιν ἀμφιβαλεῖ.

XIII.

Η πάρος ἀγλαΐῃσι μετάρσιος, ἡ πλοκαμῖδας
 σκειομένη πλεκτῆς, καὶ σοβαρευομένη,
 ἡ μεγαλαυχήσασα καθ' ἡμετέρης μελεδῶνης,
 γῆρα ἐρικνώθη, τὴν πρὶν ἀφῆκε χάριν.
 μαζὸς ὑπεκλήθη, πέσον Ὀφρύες, ὄμμα τέτληται,
 χεῖλεα βαμβαίνει φθέγματι γηραλέῳ.
 τὴν πολὴν καλέω Νέμεσιν πόθῃ, ὅ τ' ἵ δικάζει
 ἔννομα, ταῖς σοβαραῖς θᾶσσον ἐπερχομένη.

XIV.

Τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα, τὸν ἐν θυμέλῃσι Μενάνδρῃ
 κεῖραντα γλυκερὰς τῆς ἀλόχῃς πλοκάμης,
 ὁπλότερος Πολέμων μιμήσατο, καὶ τὰ ροδάνθης
 βόσρυχα πανόλμοις χερσὶν ἐλήϊσατο,
 καὶ τραγικοῖς ἀχέουσι τὸ κομικὸν ἔργον ἀμείψας
 μάστιζε ραδιῆς αἴψα θηλυτέρης.

ζηλομανὲς τὸ κόλασμα. τί γὰρ τόσον ἤλιπε κέρη,
 εἴ με καλοικεῖρεν ἤθελε τειρόμενον;
 χέτλιϑ, ἀμφοτέρως δὲ διέτμαγε, μέχρι καὶ αὐτῷ
 βλέμματος ἐνστήσας αἶθωπα βασκανίην.
 ἀλλ' ἔμπτως τελέθει ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΣ· αὐτὰρ ἔγωγε,
 ΔΥΣΚΟΛΟΣ, ἔχ' ὁρώων ΤΗΝ ΠΕΡΙΚΕΙΡΟΜΕΝΗΝ.

XV.

Εἰ καὶ νῦν πολὴν σε καλεῖνασε, καὶ τὸ θαλυκρὸν
 κεῖνο καλὴμβλύνθη κέντρον ἐρωμανίης,
 ὦφελος, ὦ κλεόβουλε, πόθως νεότητι ἐπιγνῆς,
 νῦν καὶ ἐποικιλεῖρεν ὀπλοτέρων ὀδύνας,
 μηδ' ἐπὶ τοῖς ξυνοῖς κοτέειν μέγα, μηδὲ κομάων
 τὴν ῥαδιὴν κέρην πάμπαν ἀπαγλαΐσαι.
 ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ τῇ παιδί πάρος μεμέλησο ταλαίην,
 καὶ νῦν ἐξαπίνης ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ γέγονας.

XVI.

Εἰμὶ μὲν ἔφιλόοινα· ὅταν δ' ἐθέλης με μεθύσσαι,
 πρῶτα σὺ γευομένη πρόσφερε, καὶ δεχομαι.
 εἰ γὰρ ἐπιψάψεις τοῖς χείλεσιν, ἐκέτι νήφει
 εὐμαρὲς, ἔδὲ Φυγεῖν τὸν γλυκὺν οἰνοχόον.
 πορθμύει γὰρ ἔμοιγε κύλιξ παρὰ σὺ τὸ Δίλημα,
 καὶ μοι ἀπαγγέλλει τὴν χάριν ἣν ἔλαβε.

XVII.

Μήποτε λύχνε μύκηλα φέροις, μηδ' ὄμβρον ἐγείροις,
 μὴ τὸν ἐμὸν παύσης νυμφίον ἐρχόμενον.
 αἰεὶ σὺ Φθονέεις τῇ Κύπριδι, καὶ γὰρ ὅθ' Ἡρῶ
 ἤρμωσε Λειάνδρῳ... θυμέ, τὸ λοιπὸν ἔα.

Ἡφαίστη τελέβεις, ναὶ πείβομαι, ὅτι χαλέπῳ
κύπριδα, θωπεύεις δεσποικὴν ὀδύνην.

XVIII.

Ἄ τ' ἐσνάχεις; ὦ Φιλέω. ἄ τίνα; ὦ παρθένον. ἢ ῥά σε καλὴν;
ὦ καλὴν ἡμετέροις ὄμμασι φαινομένην.
ἄ πῃ δέ μιν εἰσενόησας; ὦ ἐκεῖ ποτὶ δεῖπνον ἐπελθὼν
ξυνῇ κεκλιμένην ἔδρακον ἐν σιδάδι.
ἄ ἐλπίζεις δὲ τυχεῖν; ὦ ναὶ ναὶ φίλος· ἀμφαδίην δὲ
ἔζητῶ Φιλίην, ἀλλ' ὑποκλεπτομένην.
ἄ τὸν νόμιμον μάλλον Φεύγεις γάμον· ἀτρεκέες ἔγνων
ὅτι γε τῶν κτεάνων πάλυ τὸ λειπόμενον.
ὦ ἔγνων. ἄ ἔ Φιλέεις, ἐψεύσας. πῶς δύνασθαι γὰρ
ψυχὴ ἐρωμανέειν ὀρθὰ λογιζομένη;

XIX.

Ἡ ῥά γε καὶ σὺ φίλινα φέρεις πόθον, ἢ ῥα καὶ αὐτὴ
κάμνεις, αὐαλέοις ὄμμασι τηκομένη;
ἢ σὺ μὲν ὕπνον ἔχεις γλυκερώτατον, ἡμετέρης δὲ
φροντίδος ἔτε λόγος γίνεσθαι, ἔτ' ἀριθμός;
εὐρήσεις τὰ ὅμοια, τήν δ' ἀμέγαρτε παρεῖν
ἀβρήσω θάμνοισι δάκρυσι τεύχομένην.
κύπρις γὰρ τὰ μὲν ἄλλα παλίσκοιτο· ἐν δὲ τι καλὸν
ἔλλαχεν, ἐχθαίρει τὰς σαδάρευσμένας.

XX.

Ἡ ῥαδινὴ μελίτη ταναῶς ἐπὶ γήραος ἐδῶ
τὴν ἀπὸ τῆς ἥβης ἐκ ἀπέθηκε χάριν.
ἀλλ' ἔτι μαρμαίρῃσι παρηίδες, ὄμμα δὲ θέλγων
ἔλαθε· τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκάς ἐκ ὀλίγῃ.

μῖμνει καὶ τὸ Φρύαγμα τὸ παιδικόν· ἐνθάδε δ' ἔγνων
ὅτι Φύσιν νικᾷν ὁ χρόνος εἰ δύναται.

XXI.

Σπεύδων εἰ Φιλέει με μαθεῖν εὐῶπις Ερευθῶ,
πείραζον κραδίην πλάσματι κερδαλέῳ.
βήτομαι ἐς ξείνην τιν', ἔφην, χθόνα· μῖμνε δὲ κέρη
ἄριτω, ἡμετέρη μῆτις ἔχουσα πόθον.
ἡ δὲ μέγ' ἐσονάχησε καὶ ἡλίο, καὶ τὸ πρόσωπον
πλήξε, καὶ εὐπλέκη βότρυς ἔρριξε κόμης,
καί με μένειν ἰκέτευσεν. ἐγὼ δέ τις ὡς βραδυπαεῖθης
ὄμματι θρυπτομένῳ συγκαλίνευσεν μένων.
ὄλβιος ἐς πόθον εἰμί. τὸ γὰρ μενέαινον ἀνύσσει
πάντων, εἰς μεγάλην τῆτο δέδωκε χάριν.

XXII.

ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ, σοφὸς εἶπεν. ἐγὼ δέ τις ὡς ἐπέραστος,
ὡς καλὸς, ἤερθην ταῖς μεγαλοφροσύναις,
καὶ ψυχὴν δοκέεσκον ὅλην ἐπὶ χερσὶν ἐμείο
κῆσθαι τῆς κέρης, τῆς τάχα κερδαλέης.
ἡ δ' ὑπερῆρθη, σοβαρὴν δ' ὑπερέχεθεν ὄφρυν,
ὥσπερ τοῖς προτέροις ἦβησι μεμφομένη.
καὶ νῦν ὁ βλοσυρωπὸς, ὁ χάλκεος, ὁ βραδυπαεῖθης,
ὁ πρὶν ἀεριστιώτης, ἤριπον ἐξαπώϊνης,
πάντα δ' ἐγαλλὰ γένοντο· πεσὼν δ' ἐπὶ γένασι κέρης
ἵαχον· ΙΔΗΚΟΙΣ, ΗΛΙΤΕΝ Η ΝΕΟΤΗΣ.

XXIII.

Ηἰθέοις ἐκ ἑστὸς τόσος πόνος, ὅσῳ πόσος ἡμῖν
ταῖς ἀταλοψύχοις ἔχραε θηλυτέρας.

C 5

τοῖς μὲν γὰρ παρέασιν ὁμήλικες, οἷς τὰ μερίμνης,
 ἄλγεα μυθεῖναι Φθέγμασι θαρσαλέω,
 παῖγνιά τ' ἀμυδιέωσι παρήγορα, καὶ κατ' αἰγυιάς
 πλάζονται γραφίδων χρώμασι ρεμβόμενοι·
 ἡμῖν δ' ἐδὲ Φάος λεύσσειν θέμις, ἀλλὰ μελάνθοις
 κρυπτόμεθα, ζοφραῖς Φροντίσι τήκόμεναι.

XXIV.

Ἡμεῖς μὲν παλίοι τε ἀπείρονα καρπὸν ἰάκχῃ
 ἄμμιγα βακχευίην ῥυθμὸν ἀνεπλέκομεν.
 ἤδη δ' ἄσπελον οἶδμα κατέρρειν· οἷα δὲ λέμβοι
 κισσύβια γλυκερῶν νήχεθ' ὑπὲρ ῥοθίων,
 οἷσιν ἀφυσσάμενοι χέδιον ποτὸν ἥνομεν ἤδη,
 θερμῶν Νηϊάδων ἔμματα δευόμενοι.
 ἡ δὲ καλὴ ποτὶ ληνὸν ὑπερκύπτουσα ροδάνθη
 μαρμαρυγῆς κάλλεος νᾶμα κατηγλαΐσει.
 πάντων δ' ἐκδεδόνηντο θοαὶ φρένες, ἐδὲ τις ἡμέων
 ἦεν, ὅς ἔβανχε δάμνατο καὶ Παφίη.
 τλήμονες. ἀλλ' ὁ μὲν εἴρωε παρὰ ποσὶν ἄφθονος ἡμῖν·
 τῆς δ' ἄρ' ὑπὸ ἐλπωρῇ μένον ἐπαιζόμεθα.

XXV.

Πέραν διάγοντο τῆς πόλεως διὰ τὰ λύσιμα τῶν νόμων
 πρὸς Πύλλον Σιλεντιάριον.

Εὐθαδέ μὲν χλοάουσα τεθελότι βῶλτο ὀράμνω
 φυλλάδος εὐκάρτω πασαν ἔδειξε χάριν·
 ἐνθ' ἴδε δὲ κλάζουσιν ὑπὸ σκιεραῖς κυπαρίσσοις
 ὄρνιθες δροσερῶν μητέρες ὀρλαλίων·
 καὶ λιγυρὸν βομβεῦσιν ἀκυνθίδες· ἡ δ' ὀλολυγῶν
 τρυφεῖ, τρηχαλέαις ἐνδιάουσα βάτοις.

ἀλλὰ τί μοι τῶν ἡδὺς, ἐπεὶ σέο μῦθον ἀκέειν
 ἤθελον, ἢ κιβάρης κρέμαλα Δηλιάδῃ;
 καὶ μοι δισσοὺς ἔρως περικίδναται. εἰσοράαν γὰρ
 καὶ σε μάκαρ ποθέω, καὶ γλυκερὴν δάμαλιν,
 ἧς με περισμύχσι μεληδόνες. ἀλλ' ἐμέ θεομοὶ
 εἰργασι ραδιῆς τηλόθι δορκαλίδῃ.

XXVI.

Γαστέρα μὲν σεσάλακτο γέρον εὐώδεϊ Βάκχῳ
 Οἰνοπῶϊν, ἔμπτῃς δ' ἔκ ἀπέθηκε δέπας.
 ἀλλ' ἔτι διψῶν ἰδίῃ κατεμέμετο χειρὶ,
 ὡς ἀπὸ κρητῆρος μηδὲν ἀνυσσαμένη.
 οἱ δὲ νέοι ῥέγχεσι, καὶ ἔσθεντο ἔσθ' ἀπ' ἀριθμῶ
 τὰς κύλικας γινῶναι τὰς ἔτι πινομένας.
 πῖνε γέρον καὶ ζῆθι· μάτην δ' ἄρα θεῖος Ομηρος
 τεύρεσθαι πολλὴν ἐκ νεότητος ἔφη.

XXVII

Βασσαρὶς Εὐρυνόμη σκοπελοδρόμος, ἥ ποτε ταύρων
 πολλὰ τανυκραίρων σέρνα χαραξάμενη,
 ἡ μέγα καλῆχάζεσσα λεοντοφόνους ἐπὶ νίκαις,
 παίγνιον ἀτλήτης θηρὸς ἔχουσα κάρη,
 ἰλήκοις Διώνει, τεῆς ἀμέλῃσα χορείης,
 Κύπριδι βακχεύειν μᾶλλον ἐπειγομένη.
 θῆκα δέ σοι τάδε ῥόπτρα, παραρρίψασα δὲ κισσὸν
 χεῖρα περισφίγξω χουσοῖσιν σπαλάλη.

XXVIII.

Σοὶ, μάκαρ αἰγίκαμε, παράκλιον ἐς περιωπῶν
 τὸν τράγον ἐκ δισσοῦς ἀνέτο θηροσύνας.

σοὶ γὰρ κατορίδων ὑλακά καὶ τρίτομος αἰχμὰ
 εὐάδε, καὶ ταχινῆς ἔργα λαγοσφαγίης,
 δίχτυά τ' ἐν ροβίοις ἀπλάμενα, καὶ καλαμευῖας
 κάμνων, καὶ μογερῶν πείσμα σαγηνοβόλων.
 ἀνθετο δὲ Κλεόνικῳ, ἑπεί καὶ πόνιον ἄγρην
 ἄνυε, καὶ πῶκας πολλάκις ἐξεσώζει.

XXIX.

Δικραίρῳ δικέρῳλα, δασυκνάμῳ δασυχαίταν,
 ἱξάλον εὐσκάρθμῳ, λόχμιον ὑλοβάτα,
 Πανὶ Φιλοσκοπέλῳ λάσιον παρὰ πρῶνα Χαρικλῆς
 κνακὸν ὑψηνήταν τόνδ' ἀνέθηκε τραγόν.

XXX.

Χαλκὸν ἀροτρητὴν, κλασιβῶλακα, νεοιομῆα,
 καὶ τὴν ταυροδέτιν βύρσαν ἐπαυχενίην,
 καὶ βῆπληκτρον ἀκαιναν, ἐχέλῃεντά τε γόμφον
 Διῷ Καλλιμένης ἀνθετο γεισιπὸν,
 τμήξας εὐαρότε' ῥάχιν ὀργάδος· εἰ δ' ἐπινεύσας
 τὸν σάχυν ἀμῆσαι, καὶ δρεπάνην κομίσω.

XXXI.

Πορφυρεὶς ἡ Κνιδίη τὰ σέμμαλα, καὶ τὸ δίθυρον
 τῆτο τὸ λοσχωτὸν, καὶ τὸ περισφύριον,
 οἷς ἀνέδην βάκχευεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοῖτα
 κισσωτὴν σέρνοις νεβρίδ' ἀναπλωμένη,
 αὐτῷ σοί, Διόνυσε, πρὸ πατῶν ἠώρησε
 ταῦτα τὰ τῷ κάλλεος κόσμια καὶ μανίης.

XXXII.

Τῇ Παφίῃ θεοάνδρς, τῇ Παλλάδι τὴν πλοκαμίδα,
 Ἀρτέμιδι ζώνην ἀνθετο Καλλιρόῃ.
 εὐρατο γὰρ μνηστῆρα τὸν ἤθελε, καὶ λάχεν ἥβην
 σώφρονα, καὶ τεκέων ἄρσεν ἔτικτε γένθ.

XXXIII.

Σὸς πόσις Αἰχίσις, τῷ εἵνεκα πολλάκι, Κύπρι,
 τωπρὶν ἐς Ἰδαίην ἔτρεχες ἡϊόνα,
 νῦν μόλις εὗρε μέλαιναν ἀπὸ κροτάφων τρίχα κόψαι,
 θῆκε δέ σοι προτέρης λείψανον ἡλικίας.
 ἀλλὰ θεὰ, δύνασαι γὰρ, ἣ ἡβητῆρά με τεῦξον,
 ἥ καὶ τὴν πολὴν ὡς νεότητα δέχῃ.

XXXIV.

Δαΐνιακῶν βίβλων Αγαθίς ἐννεάς εἰμι.
 ἀλλὰ μ' ὁ τεκλῆνας ἀνθετό σοι, Παφίη.
 ἔ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω, ὅσπον Ἐρωί,
 ὄργια τοσσατίων ἀμφιέπασσα πόθων.
 αἰτεῖ δ' ἀντὶ πόνων, ἵνα οἱ διὰ σεῖο παρῇ
 ἢ τινα μὴ Φιλέειν, ἣ ταχὺ πειθομένην.

XXXV.

Εἰς εἰκόνα Αἰσώπῃς.

Εὖγε πρῶν, λύσιππε γέρων, Σικυώνιε πλάσῃ,
 δείκελαν Αἰσώπῃς σῆσαο τῷ Σαμίῃ
 ἐπὶ τὰ σοφῶν ἔμπροσθεν, ἐπεὶ κείνοι μὲν ἀνάγκην
 ἔμβαλον, ἔπειθ' ὀφθέν, φθέγμασι τοῖς σφέλεροις.

ὅς δὲ σοφοῖς μύθοις καὶ πλάσμασι καίρια λέξας,
 παίζων ἐν σπαρῇ, πείθει ἔχεθρονέειν.
 Φευκλὸν δ' ἡ τρηχεῖα παραίνεσις· ἡ Σαμῖς δὲ
 τὸ γλυκὺ τῷ μύθῳ καλὸν ἔχει δέλεαρ.

XXXVI.

Εἰς εἰκόνα Πλατάρχη.

Σεῖο πολυκλήνηα τύπων σῆσαν, Χαιρωνεῦ
 Πλατάρχε, κρατερῶν υἱέες Αὔσονίων,
 ὅ τ' ἢ παραλλήλοισι βίοις Ἑλλήνας ἀρίστ' εἰς
 Ρώμης εὐπολέμοις ἤρμους ἐνναέταις.
 ἀλλὰ τῷ βιότοιο παράλληλον βίον ἄλλον
 ἔδδ' σὺ γ' ἂν γράψαις· ἔγὰρ ὅμοιον ἔχεις.

XXXVII.

Ἀσπορα πᾶν λογιῆτα τάδε Στρατόνικ' ἀρόρευς
 ἀντ' εὐεργεσίης ἀνθετό σοι τεμένη.
 βόσκει δ' ἔφη, χαίρων τὰ σὰ ποίμνια, καὶ σέο χώρην
 δέρκεο, τὴν χαλκῷ μηκέτι τεμνομένην.
 αἴσιον εὐρήσεις τόδ' ἐπαύλιον. ἐνθαδὲ γάρ σοι
 Ἠχὼ τερωομένη καὶ γάμον ἐκτελέσει.

XXXVIII.

Ἀσκοπων Αἰγελίάρχην, ἀσώματον εἶδει μορφῆς
 ἃ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀπεπλάσατο.
 ἔμψης ἔκ ἀχάρκτον, ἐπεὶ βροτὸς εἰκόνα λεύσσειν
 θυμὸν ἀπιθύνει κρείσσονι Φαντασίῳ.
 ἐκέτι δ' ἄλλοτερσαλλον ἔχει σέβας, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ
 τὸν τύπον ἐγγράφας, ὡς παρεόντα τρέμει.

ὄμματα δ' ὀτρύνεσι βαρὺν νόον · οἶδε δὲ τέχνη
χρῶμασι πορθημεῦσαι τὴν Φρενὸς ἱκεσίην.

XXXIX.

Εὐσάβιε, γλυκερὸν μὲν ἔχεις τύπων. ἀλλὰ σέ κηρὸν
δέρκομαι, ὅδ' ἔτι σοι κέϊνο τὸ λαρὸν ἔπαυ-
έζεται ἐν τρομάτεσσι· τεὴ δ' εὐάνθεμ' ἦδη,
αἰ αἰ, μαίψιδίη νῦν χθονὸς ἐστὶ κόνις.
πέμπω καὶ δεκάτῃ γὰρ ἐπιφάουσας ἐνιαυτῷ
τρίρακτις ἔξ μύνης ἐδρακες ἡελίως.
ὅδ' ἐπὶ πάπῳ θρόνος ἤρκεσεν, ὃ γενετῆρος
ὄλβος. πᾶς δὲ τεὴν εἰκόνα δερκόμενος
τὴν ἄδικον μοῖραν καλαμέμφεται, ἔνεκα τοίην,
ἃ μέγα νηλεὲς, ἔσβεσεν ἀγλαίην.

XL.

Εἰς εἰκόνα ἀνατεθεῖται ἐν τοῖς Πλακιδίαις ὑπὸ τῶν
τῶν νέων σκηνίῃ.

Θωμᾶν παμβασιλῆος ἀμεμφέα κηδεμονίᾳ
ἄνθεσαν οἱ τὸ νέον τάγμα μεφερχόμενοι
θρονοῦ ἄρχιστα συνωρίδ', ὅφρα καὶ αὐτῇ
εἰκόνι χώρον ἔχη γείτονα κοιρανίης
αὐτὸς γὰρ ζαθέσιο θρόνος ὕψωσε μελάθρα·
πλεῖστον ἀεξήσας, ἀλλὰ μετ' εὐσιθείης.
εὐγνωμον τὸ πόνηρα. τί γὰρ γραφὴς οἶδεν ὁπωλύσαι,
εἰ μὴ τοῖς ἀγαθοῖς μνήσιν ὀφειλομένην;

XLI.

Μαχλὰς ἐγὼ γενόμενῃ Βυζαντίδος ἐνδοθὶ Ρώμης,
ῶνητὴν Φιλίην πᾶσι χαριζομένην.

εἰμὶ δὲ Καλλιρόη πολυδαίδαλα, ἣν ὕπ' ἔρωτος
 οἰσρῆβεις ὠμαῖς τῇδ' ἔθετο γράφιδι,
 δεικνὺς ὅσπον ἔχει πόθον ἐν Φρεσίν. ἴσα γὰρ αὐτῷ
 κηρῷ τηκομένῳ τήκεται οἱ κραδίη.

XLII.

Ὅπῳ ἐπισαμένην τάχα κύμβαλα χερσὶ τινάξει
 Βάκχην αἰδομένην σήταλο λαοτύῳ.
 ἔτω γὰρ προνένευκεν. ἔοικε δὲ τῷτο βοώσῃ.
 Εἰτε, καὶ παλαγῷ μηδέν' ἰσαμένα.

XLIII.

Εἰς εἰκόνα τινὸς σοφιστῆ ἐν Περγᾶμω ἀνατεθεῖσσαν
 ἐπὶ πρεσβείᾳ πολιτικῇ.

Τὰς μὲν ὑπὲρ μύθων τε καὶ εὐτροχάλοιο μελίσσης
 εἰκόνας ἰλήκοις δηρὸν ὀφειλόμεν.
 νῦν δ' ὑπὲρ ἰδρώτων τε καὶ ἀστυόχοιο μερίμνης
 τῇδὲ σε τῇ γραφίδι σήσαμεν, Ηράκλαμον.
 εἰ δ' ὀλίγον τὸ γέρας, μὴ μέμφο· τοῖσδε γὰρ ἡμεῖς
 αἰεὶ τὰς ἀγαθὰς ἀνδρας ἀμειζόμεθα.

XLIV.

Εἰς εἰκόνα ἐν ᾗ Ἰωπόλυτος διαλέγεται τῇ τροφᾷ
 τῆς Φαίδρας.

Ἰωπόλυτος τῆς γρη῏ς ἐπ' ἔατι νηλέα μῦθον
 φθέγγεται· ἀλλ' ἡμεῖς ἔδονάμεσθα κλύειν.
 ὅσπον δ' ἐκ βλεφάροιο μεμνηότ' ἐστὶ νοῆσαι,
 ὅ τ' ἰ παρὲς γυῖα μηκέτ' ἄθεσμα λέγειν.

XLV.

XLV.

Εἰς εἰκόνα σατύρου πρὸς τῇ ἀκοῇ τὸν αὐλὸν ἔχοντι
καὶ ὥσπερ ἀκρωμένῳ.

Αὐτομάτως, Σατυρίσκε, δόναξ τεὸς ἦχον ἰάλλει,
ἢ τί παρακλίνας ἕας ἄγεις καλάμῳ;
ὅς δὲ γελῶν σίγησεν· ἴσως δ' ἂν Φθέγγαίῳ μῦθον,
ἀλλ' ὑπὸ τερπωλῆς εἴχῃο ληθεδόνι.
ἔ γὰρ κηρὸς ἔρυκεν· ἐκὼν δ' ἠσπάζετο σιγὴν,
θυμὸν ὅλον τρέψας πηκίδι ἀρχολίῃ.

XLVI.

Εἰς κῆπον παράλιον.

Εἶχον ἐμοὶ Δάφνης ἱερὸν κλέτας, ἔκθοι πόντε
κείμενον, ἀγρὰύλα κάλλι' ἐρημοσύνας.
ἐνθάδε γὰρ Νύμφαι δενδρίτιδες, αἳ τ' ἐνὶ πόντῳ
Νηρείδες ξυγὴν θέντο συνηλυσίην.
ἀμφ' ἐμέ γὰρ μάρναντο· δίκασσε δὲ Κυανοχαίτης,
καί με παρ' ἀμφοτέραις μέσσον ἔθηκεν ὄρον.

XLVII.

Εἰς λατρὸν ἐν Βυζαντίῳ ἔχον Ἀφροδίτην λαομένην.

Νῦν ἔγνων, Κυβέριε, πόθεν νίκησας ἀγῶνα,
τὴν πρὶν Ἀλεξάνδρου ψῆφον ὑφαρπαμένην.
ἐνθάδε γὰρ τέγχεσα τεὸν δέμας, εὖρες ἐλέγξαι
ἤρην Ἰναχίοις χεύμασι λασαμένην.
νίκησεν τὸ λοετρὸν· ἔοικε δὲ τῷτο λεγέσθαι
Παλλὰς· Εὐικήθην ὕδασι, ἔ Παφίῃ.

XLVIII.

Εἰς τὰ θερμὰ τὰ Ἀγαμεμνόνεια ἐν Σμύρῃ.

Χῶρος ἐγὼ Δαναοῖς μεμελημένος, ἔνθα μολόντες
τῆς Ποδαῖαρείης ἐξελάβοντο τέχνης.
ἔλκεα γὰρ μετὰ δῆριν ἐμοῖς ἀκέσάντο ρεέθροις,
βαρβαρικῆς λόγχης ἰὸν ἀπώσάμενοι.
ἐνθεν ἀεξήθην ὀροφηφόρῳ· ἀντὶ δὲ τιμῆς
τὴν Ἀγαμεμνονέην εὖρον ἐπωνυμίην.

XLIX.

Εἰς τὰ παλάτια Σοφιανῶν.

Οπώθι τεμνομένης χθονὸς ἄνδιχα πόνιον ἀνοίγει
πλαγκτός ἀλικλύτων πορθμὸς ἐπ' ἡϊόνων,
χρύσεια συλλέκρω τάδ' ἀνάκτορα θῆκεν ἀνάσσει
τῇ πολυκυδίσῃ θεῖῳ ἀναξ Σοφίῃ.
ἄξιον, ὦ Ρώμη μεγαλσκραῖες, ἀντία σείο
κάλλος ἀπ' Εὐρώπης δέρεαι εἰς Ἀσίην.

L.

Εἰς οἶκον ἐν ὕψει κείμενον ἐν Βυζαντίῳ.

Τῆς Ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρουθεν ἔθηκαν.
ἐννεπεν Ἀσκραῖῳ, δῶμα τόδε προλέγων.
κλίμακα γὰρ ταναῆν περόων κεκαφῆότι ταρσῶ,
ἰδρῶτι πλαδαρὴν ἀμφεδίηνα κόμην.
ὕψοθι δ' εἰσενόησα θαλασπαῖην περιωπῆν.
ναὶ τάχα τῆς Ἀρετῆς πιστότατ' ἰθάλαμος.

LI.

Εἰς οἶκον ἐν Βυζαντίῳ.

Τεῦξέ με πολλὰ καμῶν Μισόνιος, οἶκον αἰγυπτόν
 τηλίκον, ἀρκύροις ἄσδμασι βαλλόμενον.
 ἔμψης ἔκ ἀπείσων ἀδεύγεια δώματα Μοίρης,
 ἀλλὰ με καλλιέψας ἐν χθονὶ ναιετάει.
 καὶ ῥ' ὁ μὲν εἰς ὀλίγην κείται κόνη· ἡ δὲ περισσὴ
 τέρψις ἐπὶ ξείνοις ἀνδράσιν ἐκκέχυται.

LII.

Εἰς τὰ σωτήρια ἐν Μυρίῃ ἐν προατείῳ.

Χῶρος ἐγὼ τοῦτον μὲν ἔην συγερωτὸς ιδέσθαι,
 πηλοδόμοις τοίχοις ἀμφιμεριζόμενον.
 ἐνθάδε δὲ ξείνων τε καὶ ἐνδαπίων καὶ αἰγροίκων
 νηδὺς ἐπεγδύσσει λύματα χευομένη.
 ἀλλὰ παλὴρ με πόλη' ἐναλλάξας Λαγυρίας
 θῆκεν ἀρίστην τὸν πρὶν ἀτιμότητα.

LIII.

Εἰς τὰ αὐτά.

Πᾶν τὸ βροτῶν σπατάλημα, καὶ ἡ πολυόλβος ἐδωδὴ
 ἐνθάδε κρινομένη τὴν πρὶν ὅλεσσε χάριν.
 οἱ γὰρ Θασιανοὶ τε καὶ ἰχθυῖες, αἱ δ' ὑπὲρ ἴγδιν
 τρίψιες, ἥ τε τόση βρωμαλομιζαπάτη
 γίνεσθαι ἐνθάδε κόωρ.
 ἀποσσεύει δὲ ἄρα γαστήρ
 ὅπως πεναλὴν δέξατο λαυκανίη.
 ὅψ' ἐδὲ γνώσκει τις, ὅτ' ἄφρονα μῆτιν αἰείρων
 χρυσὸν τοσσαλὶν τὴν κοινὴν ἐπώριατο.

LIV.

Εἰς τὰ αὐτά.

Τί σενάχεις κεφαλὴν κεκακωμένος; ἐς τί δὲ πικρὰ
 οἰμῶξεις, μελέων πάγχυ βαρυνομένων;
 ἐς τί δὲ γαστέρα σείῃ ῥαπίσμασιν ἀμφιπαλάσσεις,
 ἐκβλίψαι δοκέων μάσακ' ἐργασίην;
 μόχθων τοσσαίων ἔσσι χρέ', εἰ παρὰ δαίτι
 μὴ τῷ ἀναγκαίῃ πᾶλιν παρεξετάθης.
 ἀλλ' ἐπὶ μὲν σιβάδος φρονέεις μέγα, καὶ σόμα τέρωεις
 βρώμασιν, εὐτυχίην κείνα λογιζόμεν'.
 ἐνθάδε δ' ἀχάλλεις. μένη δ' ἀλιήματα λαίμῃ
 ἢ γαστῆρ' ἵναι πολλάκι τυτφομένη.

LV.

Εἰς τὰ αὐτά.

Εὕγε μάκαρ τλήθυμὲ γεωπόνε. σοὶ βίος αἰεὶ
 μίμνεν καὶ σκαπάνης ἄλγεα καὶ πενίης.
 λιτὰ δέ σοι καὶ δεῖπνα, καὶ ἐν ξυλόχοισι καθεύδεις,
 ὕδαλ' ἐμπλήσας λαιμὸν ἀμείροπότην.
 ἔμωψ ἄρτιω' ἐσσί, καὶ ἐνθάδε βαιὰ καθεαδείς
 αὐτίκα γαστέρα σὴν θῆκας ἐλαφροτάτην.
 εἰδὲ καλαψήχεις ἱερὴν ῥάχιν, εἰδὲ τι μηρὸς
 τύπτεις, αὐτομάτως φόρβον ἀπωσάμεν'.
 τλήμονες οἱ πλεῖντες, ἰδὲ οἱ κείνοισι συνόντες,
 οἷς πλέον ἀρρεμῆς εὐαδεν εἰλαπίνη.

LVI.

Εἰς γέφυραν τῇ Σαβγαρίῳ.

Καὶ σὺ μεθ' Εσπερίην ὑψαύχενα, καὶ μετὰ Μήδων
 ἔθνεα, καὶ πᾶσαν βαρβαρικὴν ἀγέλην,
 Σαβγάριε, κρατερῇσι ῥοαῖς αἰψίσι πεδηθεῖς,
 αὐτὸς ἐδελώθης κοιρανικῇ παλάμῃ.
 ὁ πρὶν δὲ σκαφέεσσιν ἀνέμβωλ' ὅ, ὁ πρὶν ἀτειρὴς,
 κῆσαι λαϊνὴν σφίγκ' ὅς ἀλυκισπέδῃ.

LVII.

Εὐδία μὲν πόν' ὅ, πορφύρεται. ἔ γὰρ αἴτης
 κύματ' αὖ λευκαίνει Φρικὴ χαρασσόμενα.
 ἔκ' ἔτι δὲ σπιλάδεσσι περικλαδεῖσα θάλασσα
 ἔμπαλιν ἀντωπὸς πρὸς βάβ' ὅ, εἰσάγειαι.
 οἱ ζέφυροι πνέουσιν, ἐπιτρύζει δὲ χελιδῶν
 κάρφεσι κολλητὸν πηξαμένη θάλαμον.
 θάρσει ναυτιλὴς ἐμπείραμε, καὶν παρὰ Σύρτιν,
 καὶν παρὰ Σικελικὴν ποιητοπορῆς κροκάλην.
 μῦθον ἐνορμίταο παραὶ βωμοῖσι Πριήω
 ἢ σκάρον, ἢ βῶκας φλέξον ἐρευθομένους.

LVIII.

Στῆλαι καὶ γραφίδες καὶ κύρβεις, εὐφροσύνης μὲν
 αἷτια τοῖς ταῦτα κηισαμένοις μεγάλης.
 ἀλλ' ἐς ὅσον ζώουσι. τὰ γὰρ κενὰ κύδεα Φαίῶν
 ψυχαῖς οἰχομένων ἔ μάλα συμφέρειαι.
 ἢ δ' ἀρετὴ σοφίης τε χάρις καὶ κῆϊσε συνέρωι,
 καὶνθάδε μιμνάζει μνηστὶν ἐφελκομένη.

D 3

ἔτως ἔτε Πλάτων βρενθύεμαι, ἔτε γ' Ομηρῷ
 χρώμασιν ἢ σήλαις, ἀλλὰ μόνῃ σοφίῃ.
 ὄλβιοι ὧν μνήμη πινυτῶν ἐνὶ τεύχεσι βίβλων,
 ἀλλ' ἔκ ἐς κενεὰς εἰκόνας ἐνδιάει.

LIX.

Εἶδον ἐγὼ τὸν πῶκα καθήμενον ἐγνὺς ὁπώρας
 βακχιάδῳ, πάλιν βοτρὺν ἀμεργόμενον.
 ἀγρονόμῳ δ' ἀγόρευσα, καὶ ἔδρακεν. ἀπροιδῆς δὲ
 ἐκέφαλον πλήξας ἐξεκύλισσε λίθῳ.
 εἶπε δὲ καὶ χαίρων ὁ γεωπότης. Ἀτάχα Βάκχῳ
 λοιβῆς καὶ θυέων μικρὸν ἔδωκα γέρας.

LX.

Εἰς τὸν ἐν Ιλίῳ ναὸν Ἀθηναῖς.

Ιλήκοις πολιῆχε, σὲ μὲν χρυσαυγείῃ νῆῳ,
 ὡς θέμις, ἢ τλήμων Ιλιῷ ἡγασάμην.
 ἀλλὰ σύ με προλέλοιπας ἐλῶρον· ἀντὶ δὲ μήλα
 πᾶσαν ἀπεδρέψω τείχεος ἀγλαίην.
 ἄρκιον ἦν θυήσκαι τὸν βεκόλον. εἰ γὰρ ἄθεσμος
 ἔωλετο, τῆς πάτρης ἔκ ἀλίτημα τόδε.

LXI.

Εἰς Τροίαν.

Ω πόλι, πῇ σέο κῆνα τὰ τείχεα; πῇ πολυόλβοι
 νηοί; πῇ δὲ βοῶν κράαλα τεμνομένων;
 πῇ Παφίης ἀλάσαστρα, καὶ ἡ πάγχρυστος Ἐφεσρίς;
 πῇ δὲ Τριτογενὲς θεῖκελον ἐνδαπῆς;

πάντα μόθος, χρονίη τε χύσις, καὶ Μοῖρα κραταίῃ
ἤρπασεν, ἀλλοίην ἀμφιβαλῆσα τύχην·
καὶ σε τόσον νίκησε βαρὺς Φθόνος. ἀλλ' ἄρα μῶνον
ἔνομα σὸν κρύψαι καὶ κλέειν ἔδύναται.

LXII.

Εἰς τὸ αὐτό.

Εἰ μὲν ἀπὸ Σπάρτης τις ἔφυς, ξένε, μή με γελάσσης.
ἔ γάρ ἐμοὶ μῆνη ταῦτ' ἐτέλεσσε Τύχη.
εἰ δέ τις ἐξ Ἀσίας, μὴ πένθεε. Δαρδανικοῖς γὰρ
σκήπτροις Αἰνεαδῶν πᾶσα νένευκε πόλις.
εἰ δὲ Θρῶν τεμένη, καὶ τείχεα, καὶ ναετῆρας
ζηλήμων δηίων ἐξεκένωσεν ἄρης,
εἰμὶ πάλιν βασίλεια· σὺ δ', ὦ τέκος, ἄτρομε Ρώμη,
βάλλε καθ' Ἑλλήνων σῆς ζυγόδεσμα δίκης.

LXIII.

Αδὲ ποθ' αἰ κλεινὰ Πριάμῃ πόλις, ἂν ἀλαπάξαι
Ἑλλάνων δεκέτης ἔκ ἐτάλασσε ἄρης
ἀμφοδόν, ἀλλ' ἴωποιο κακὸν ξύλον. αἶθε δ' Ἐπειὸς
κάτθανε, πρὶν τεῦξαι δερατέαν παγίδα.
ἔ γάρ ἂν, Ἀτρειδᾶν ὄροφηθάγον ἀψαμένων πῦρ,
ἔτῳ ἐφ' αἰμετέροις λάεσιν ἤριπόμεν.

LXIV.

Γριφεύς τις μογέεσκεν ἐπ' ἰχθύτι· τὸν δ' ἐσιδῆσα
εὐκλέανος κῆρυ θυμὸν ἔκαμνε πόθῳ,
καὶ μιν θῆκε σύνευνον. ὁ δ' ἐκ βιότοιο πενιχρῶ
δέξατο παντοίης ὄψιν ἀγνοοῖης.

ἢ δὲ Τύχη γελόωσα παρίστατο, καὶ ποτὶ Κύπριν,
οὐ τεὸς ἔστι ἀγών, ἀλλ' ἐμός ἐστιν, ἔφη.

LXV.

Εἰς ἄρχοντα ἀποπεισόντα.

Ηρά γε πᾶ τὸ Φρύαγμα τὸ τηλίκον; οἱ δὲ περισσοὶ
πῇ ἔβαν ἐξαίφνης ἀσχίστοροι κόλακες ⁊
νῦν γὰρ ἐκάς πτόλιος Φυγὰς ὤχεο· τοῖς πρότερον δὲ
οἰκίροῖς τὴν κατὰ σὲ ψῆφον ἔδωκε Τύχη.
πολλή σοι, κλυτοεργὲ Τύχη, χάρις, ἔνεχ' ὁμοίως
πάντας αἰεὶ παίζεις, κείσεται τερπόμεθα.

LXVI.

Εὔτε τις ἐκ πενίης πλάττει τύχοι ἡδὲ καὶ ἀρχῆς,
ἐκέτι γινώσκει τίς πέλε τὸ πρότερον.
τὴν ποτὲ γὰρ Φιλίην ἀπαναίνεσαι· ἀφρονέων δὲ
τέρψιν ὀλιοθηρῆς ἐδεδάηκε Τύχης.
ἥς ποτὲ γὰρ πτωχὸς ταλαπειρίῃ· ἐκ ἐθέλεις δὲ,
αἰτίσας ἀκόλως, νῦν ἐτέροις παρέχειν.
πάντα, Φίλος, μερόπεισσι παρέρχεσαι· εἰ δ' αἰτιθήσεις,
ἐμπαλιν αἰτίζων μάρτυρα σαυτὸν ἔχεις.

LXVII.

Ρήτορα πρὸς Διόδωρον ἀνὴρ δείλαι· ἀπελθὼν
εἰρετό μιν τοίης ἀμφοὶ δικαστολίας·
ἡμετέρῃ Θεράπωνινα Φύγεν ποτέ· τὴν δὲ τις-εὐρὼν
ἀλλοτρίην τ' εἶναι λάτριν ἐπισάμεν·
ζεῦξεν ἑᾶ Θεράπωνι· τέκεν δ' ὑπὲρ παῖδας ἐκείνω·
καὶ τίνι δελεύειν εἰσὶ δικαιότεροι;

ὅς δ' ὅτε μερμήριξε, καὶ ἔδρακε βίβλον ἐκάστην,
 εἶπεν ἐπιστρέψας γυρὸν ἐπισκύνιον·
 Ἡ σοί, ἢ τῷ ἐλόντι τὴν θεράπαιναν, ἀνάγκη
 δαλεῦειν κείνης, ὣν χάριν ἐξερέεις·
 δίδω δ' εὐμενέοντα δικασπῶλον, αἵψα δ' ἀποίση
 ψῆφον ἀρειοτέρην, εἵγε δίκαια λέγοις.

LXVIII.

Τὸν σοφὸν ἐν κιθάρῃ, τὸν μαχικὸν Ἀνδρoτίωνα
 εἶρετό τις τοῖν κρημαλικὴν σοφίην·
 δεξιτερὴν ὑπάτην ὥστε πλήκτροις ἐδόνησας,
 ἢ λαὴν νήτη πάλλεται αὐτομάτως
 λεπτὸν ὑπορύχσας, καὶ ἀντίτυπον τερέτισμα
 πάχει, τῆς ἰδίας πλησσομένης ὑπάτης·
 ὥς' ἐμὲ θαυμάζειν πῶς ἄπνοα νεῦρα ταθέντα
 ἢ φύσις ἀλλήλοις θήκαλο-συμπαθέα.
 ὅς δὲ τὸν ἐν πλήκτροισιν ἀριστόξεινον αἶγλητον
 ὦμοσε μὴ γνῶναι τήνδε θερμοσύνην·
 Ἔστι δ', ἔφη, λύσις ἡδε. τὰ νευρία πάντα τέτυκται
 ἐξ οἷο χολάδων ἄμμιγα τερσομένων.
 τῆνκεν εἰσὶν ἀδελφὰ, καὶ ὡς ξύμφυλα συνηχεῖ,
 ξυγγενὲς ἀλλήλων φθέγμα μεριζόμενα.
 γηῖσια γὰρ τάδε πάντα, μῆς ἄτε γαστρός ἔοντα,
 καὶ τῶν ἀντιτύπων κληρονομεῖ παλάγων.
 καὶ γὰρ δεξιὸν ὄμμα κακῶμενον ὀμμᾷ λαίῳ
 πολλάκι τὰς ἰδίας ἀντιδίδωσι πόνους.

LXIX.

Κεῖτο μὲν Ἀλκιμένης κεκαωμένον ἐκ πυρετοῖο,
 καὶ περὶ λευκανίην βραβχὰ λαρυγίων,

D 5

νυσομένους τε τὸ πλευρὸν ἄτε ξιφέεσσιν ἀμυχθέν,
 καὶ θαμὰ δυσκελάδοις ἄσμασι πνευσίων·
 ἦλθε δὲ καλλίγυνω ① ὁ κώϊς, ὁ πλατυλέαχης,
 τῆς παιωνιάδος πληθόμενος σοφίης,
 πᾶσιν ἔχων πρόγνωσιν ἐν ἄλγεσιν, ἔ τι περιτλὸν
 ἄλλο προαγγέλλων, ἢ τὸ γενησόμενον.
 Αλκιμένους δὲ ἐδόκευεν ἀνάκλισιν, ἐκ τε προσώπων
 φράζετο, καὶ παλάμης ψαῦεν ἐπισαμένους,
 καὶ τὸ περὶ κρίσιμων φαέων ἐλογίζετο γράμμα,
 πάντ' ἀναπεμπάζων, ἔχ' ἑκάς Ἰωποκράτης.
 καὶ τότε τὴν πρόγνωσιν ἐς Αλκιμένην ἀνεφώνει
 σεμνοπρωτοπαῖσας καὶ σοβαρευόμεν ②·
 Εἴ γε φάρυγξ βομβεῦσα, καὶ ἄγρια τύμματα πλευρῶ,
 καὶ πυρετῶ λήξει πνεῦμα δασυνόμενον,
 ἔκ' ἐτι τεθνήξει πλευρίτιδι. τῆτο γὰρ ἡμῖν
 σύμβολον ἐσσομένης ἐστὶν ἀπημοσύνης.
 θάρσει· τὸν νομικὸν δὲ καλεῖ, καὶ χρήματα σαυτῷ
 εὖ διαθείς, βιώτῃ λῆγε μεριμνοῖοκε,
 καί με τὸν ἱπτρὸν, προῤῥήσι ③ εἵνεκεν ἐοδλῆς,
 ἐν τρίᾳτῃ μοίρῃ κάλλιπτε κληρονόμον.

LXX.

Αλλον Αριστοτέλην, Νικόστρατον, ἰσοπλάτωνα,
 σκινδαλμοφράσην αἰτυλιάτης σοφίης,
 τοῖα περὶ ψυχῆς τις ἀνείρετο· Πῶς θέμις εἰπῶν
 τὴν ψυχὴν, θνητὴν, ἢ πάλιν ἀθάνατον;
 σῶμα δὲ δεῖ καλέειν, ἢ ἀσώματον; ἐν δὲ νοητοῖς
 ταχέον, ἢ ληωτοῖς, ἢ τὸ συναμφοτέρον;
 αὐτὰρ ὁ τὰς βίβλους ἀνελέξατο τῶν μετεώρων,
 καὶ τὸ περὶ ψυχῆς ἔργον Αριστοτέλης,

καὶ παρὰ τῷ φαίδωνι Πλατωνικὸν ὕψος ἐπιγνῆς
 πᾶσαν ἐνησκήθη πάντοθεν ἀτρεκίην.
 εἴτα περισέλλων τὸ τριβώνιον, καὶ τὰ γενεῖς
 ἄκρᾳ κατὰ ψήχων, τὴν λύσιν ἐξέφερεν.
 Εἴπωρ ὅλως ἐστὶ ψυχὴ φύσις, ὅδε γὰρ οἶδα,
 ἢ θνητὴ πάντως ἐστίν, ἢ ἀθάνατος,
 τεγνοφυῆς, ἢ αὔλος· ὅταν δὲ Ἀχέρωνι περήσης,
 κεῖθι τὸ νημερτές γνῶσεαι ὡς ὁ Πλάτων.
 εἰ δὲ ἐθέλεις, τὸν παῖδα Κλεόμβροτον Ἀμβρακιάτῃ
 μιμῶ, καὶ τεγέων σὸν δέμας ἐκχάλασον.
 καὶ κεν ἐπιγνοῖς δίχα σώματος αὐτίκα σαυτὸν,
 μῦθον ὅπερ ζητεῖς τῶν ὑπολετωμένων.

LXXI.

Καλλιγένης ἀγροῖκος, ὅτε σπώρον ἐμβαλε γαίῃ,
 οἶκον Ἀριστοφάνους ἦλθεν ἐς ἀσρολόγῃ,
 ἥτεε δὲ ἐξερεείνων εἰ θέρει αἴσιον αὐτῷ
 ἔσαι, καὶ σαχύων ἀφθονὸν εὐπορίῃ.
 ὅς δὲ λαβὼν ψηφίδας, ὑπὲρ πίνακός τε πυκάζων,
 δάκτυλά τε γνάμπτων, φθέγγατο Καλλιγένης.
 Εἴπωρ ἐπομβροθῇ τὸ ἀρχαῖον, ὅσπον ἀπόχρη,
 μὴδὲ τινὶ ὑλαίην τέξεται ἀνθοσύνην,
 μὴδὲ πάγος ῥήξῃ τὴν αὐλακα, μὴδὲ χαλάξῃ
 ἄκρον ἀποδρυφθῇ δράγματι ὀρνυμένῃ,
 μὴδὲ νεβροὶ κείρωσι τὰ λήϊα, μὴδὲ τινὶ ἄλλῃ
 ἥερῃ ἢ γαίης ὀψέαι ἀμπλακίην,
 ἐσθλὸν σρι τὸ θέρους μαλινεύομαι, εὖ δὲ ἀποκόψεις
 τὰς σάχνας· μένας δείδειβι τὰς ἀκρίδας.

LXXII.

Εἰς τὰ ἔθλα τῶν Ζήνωνος τῆ βασιλείας.

Οὐτιδανὸν μερόπων, εἰ καὶ μέγα ῥέξομεν ἔργον,
 ἔστιν ὃ εἰς μνήμην θηρὸν ἐπερχόμεθα.
 οἱ δ' ἄγαθοι, κῆν μηδὲν, ἀναπνεύσωσι δὲ μῆνον,
 ὡς Λεῦς εἶπεν ἀνὴρ, τῆτ' ἀδάμαντι μένει.
 δῆποτε γὰρ Ζήνωνα πολισσῆχον βασιλῆα,
 παίγνιον ἀφράτων ἐκλεέοντα κύβων,
 τοίη ποικιλότευκλος ἔλεν θέσις, εὖτ' ἀπὸ λευκῆ,
 τῆ καὶ ὀπιοδιόην εἰς ὁδὸν ἐρχομένην,
 ἐπὶ μὲν ἑκλὸς ἔχε, μίαν εἴναλος· αὐτὰρ ὁ σῆμμι
 δισσὰς ἀμφιέπων ἴσος ἦν δεκάτω·
 ὃς δὲ πέλει μετὰ σῆμμον ἔχεν δύο, μενάδῃ δ' ἄλλην
 ψῆφον τὴν πυμάτην ἀμφιέπρεσκε δίβος.
 ἀλλὰ μέλας δισσὰς μὲν ἐν ὀγδοάτῳ λίπε χώρῳ
 καὶ τόσσας ἐτέρας ἐς θέσιν ἐνδεκάτην·
 ἀμφὶ δυωδέκατον δὲ διέπρεπον εἴκελοι ἄλλαι,
 καὶ τρισκαιδεκάτῳ ψῆφῳ ἑκαὶ μία·
 δίζυγες Ἀντίγονον διεκόμεον· ἀλλὰ καὶ αὐτῷ
 ἴσος ἔμιμνε τύπος πεντεκαιδεκάτῳ,
 ὀκτωκαιδεκάτῳ παρόμοιόν· εἰσέτι δ' ἄλλας
 εἶχεν διχθαδίας τέτραλ' ἐκ πυμάτης.
 αὐτὰρ ἀναξ λευκοῖο λαχὼν σημήϊα πεσσῆ,
 καὶ τὴν ἐσσομένην ἔνοέων παγίδα,
 τριχθαδίας ἀλόκηλα βαλὼν ψηφίδας ἀπ' ἡβμῆ,
 πύργῳ δευράτες κλίμακι κευβομένας,
 δοιὰ καὶ ἑξ καὶ πέντε κατήγαγεν· αὐτίκα δ' ὀκλῷ
 ἄζυγας εἶχεν ὅλας πρόσθε μεριζομένας.
 τὰ ἔθλην Φεύγετε πάντες, ἐπεὶ καὶ κοίρανος ἀνδρῶν
 κείνης τὰς ἀλόγους ἔχ' ὑπάλυξε τύχας.

LXXIII.

Εἰς κωνοπεῶνα.

Πλέγμασι μὲν σκοπῶς ἐστὶ περισφίγξαι πεινητῶν
 ἔθνεα, καὶ ταχινὰς ἔνδοθεν ὀρταλίχας.
 αὐτὰρ ἐγὼ στεύειν ἐπιέρπωμαι, ἔδὲ καλύπτω
 ἔνδοθεν, ἀλλ' εἴργω μᾶλλον ἐπαιγομένους.
 ἔσθ' ἐμέ τις λήσειε, καὶ εἰ βραχυὺς ἐπώλεο, κώνωψ
 ἡμετέρης διαδύς πλέγμα λινοσασίης.
 ὄρνεά περ σῶζω· μερόπεςσι δὲ λέκλῖρα φυλάσσω.
 ἦ ῥα τίς ἡμείων ἐστὶ δικαιοτέρῳ;

LXXIV.

Εἰς πολυφάγον.

Οὐ τις ἀλοιοιτῆρας ἰδεῖν τέτληκεν ὀδόντας
 ὑμετέρους, ἵνα σοῖς ἐν μεγάροις πελάσῃ.
 εἰ γὰρ αἰεὶ βῆθρῶσιν ἔχεις Ερυσίχθον αὐτῷ,
 ναὶ τάχα δαρδάψεις καὶ Φίλον ὃν καλέεις.
 ἀλλ' ἔσῃο μέλαθρά με δέξεται. ἔ γάρ ἐγωγε
 βήσομι' ὑφ' ὑμετέρῃ γαστρὶ λαφυρόμενος.
 εἰ δέ ποτ' ἐς τεὸν οἶκον ἐλεύσομαι, ἔ μέγ' αἴνυσσε
 λαβριάδης Σκύλλης χάσμασιν ἀντιάτας.
 ἀλλ' ἔσομαι πολύτλας τις ἐγὼ πλέον, εἷς σε περήσας
 κύκλωτος κρυερῷ μηδὲν ἐλαφρότερον.

LXXV.

Σῶμα Θέρων σκιοειδές, ἀδερκεῖ σύμπαντοον αὔρη
 μή ποτε θαρσῆσης ἄλχι τινὸς πελάσαι,
 μή τις ἔσω μυκίῃρ ἀναπνεύων σε κομίσσῃ,
 ἄδμαλ' ἡερίξ πολλὸν ἐλαφρότερον.

ἔσσυ μόνον τρομέεις. τότε γὰρ πάλιν ἔδ' ἐν ἀμείψας
ἔσσεαι ὡσαύτως Φάσμα, τόπ' ἐρ τελέβεις.

LXXVI.

Εἰς δικολόγον ἀδικῶντα.

Νήπιε, πῶς σε λέληθε Δίκης ζυγός, ἔνοε' οἱ δὲ
ἀνδράσιν ἔχ' ὁσίοις ψῆφον ὀφειλομένην;
ρήτρη πισεύεις πυκινόφρονι, σῇ τε μενοινῇ
ποικίλον αὐδῆσαι μῦθον ἐπισαμένη.
ἐλπίζειν ἔξεσι· θέμιν δ' ἔκ' οἶδ' ἐν ἀμείψαι
τῆς σῆς ἡλεμάτ' ἐπαίγνια φαντασίης.

LXXVII.

Εἰς τὸν λίθον ἐν Αἴας ἐδίσκουσε.

Μή με τὸν Αἰάντειον ἀνοχμάσσεας, ὀδῖτα,
πέτρον, ἀκοντίσιν σῆθε· Ἐκτορέ'·
εἰμὶ μέλας τρηχὺς τε· σὺ δ' εἴρεο θεῖον Ὀμηρον
πῶς τὸν Πριαμίδην ἐξεκύλισα πέδῳ.
νῦν δὲ μόλις βαιὸν με παροχλίζουσιν ἀρχῆς
ἀνθρώποι, γενεῆς αἰχέα λευγαλέης.
ἀλλὰ με τις κρύψειεν ὑπὸ χθονός. αἰδέομαι γὰρ
παίγνιον ἔτιδανοῖς ἀνδράσι γινόμεν·

LXXVIII.

Ἄβαλε μῆδ' ἐγένοντο γάμοι, μὴ νύμφια λείψα,
ἔγ' ἀν' ὀδόνων ἐξεφάνη πρόφασις.
νῦν δ' ἢ μὲν τριτάλαινα γυνὴ τίκ' ἔσσεα κἀβῆται,
γαστρὶ δὲ δυσκόλῳ νεκρὸν ἔνεσι τέκ·

τριστὴ δ' ἄμφιλύκη δρόμον ἤνυσεν, ἐξότε μίμνει
 τὸ βρέφ' ἀπαρήκτοισι ἐλπίσι τικλόμενον.
 κέφη σοὶ τελέβει γαστήρ, τέκ', ἀντὶ κονίης·
 αὕτη γὰρ σε φέρει, καὶ χθονὸς ἔχαστέεις.

LXXIX.

Κανδαύλῃ τόδε σῆμα. Δίκη δ' ἐμὸν οἶτον ἰδῶσα
 εὐδὲν ἀλιτραίνειν τὴν παράκοινον ἔφη.
 ἤθελε γὰρ δισσοῖσιν ὑπ' ἀνδράσι μηδὲ Φανῆναι,
 ἀλλ' ἢ τὸν πρὶν ἔχειν, ἢ τὸν ἐπιστάμενον.
 χρεὴν ἄρα Κανδαύλῃ παθεῖν κακόν. ἔ γὰρ ἂν ἔτλη
 δεῖξαι τὴν ἰδίην ὄμμασιν ἀλλοφροῖς.

LXXX.

Εἰς Λαῖδα.

Ερῶν εἰς Εὐρύην τάφον ἔδρακον ἀμφὶ κέλευθον
 Λαῖδ' ἀρχαίης, ὡς τὸ χάραγμα λέγει.
 δάκρυ δ' ἐπισπείσας, Χαίροις γύναι, ἐκ γὰρ ἀκῆς
 οἰκίειρώ σε, ἔφην, ἣν πάρος ἐκ ἰδόμεν.
 ἃ πόσον ἡβέων νόον ἤκαχες· ἀλλ' ἰδε λήθην
 ναίεις, ἀγλαίην ἐν χθονὶ κατθεμένη.

LXXXI.

Τὸν θάνατον τί Φεβέϊδε, τὸν ἡσυχίης γενετῆρα,
 τὸν παύοντα νόσος καὶ πενίης ὀδύνας;
 μῆνος ἅπαξ θνητοῖς παραγίνεται, εὐδὲ ποτ' αὐτὸν
 εἰδέν τις θνητῶν δεύτερον ἐρχόμενον·
 αἱ δὲ νόσοι πολλαὶ καὶ ποικίλαι, ἄλλοτ' ἔω' ἄλλον
 ἐρχόμεναι θνητῶν, καὶ μεταβαλλόμεναι.

LXXXII.

Εἰς Ελλανίδα καὶ Λάμαξιν τὰς Λεσείας, ὧν ὁ Πάχης ἑταῖρος τὰς
 ἄνδρας αὐτῶν ἔκτεινεν, αὐτὸς δὲ πάλιν ὑπ'
 ἐκείνων πεφόνευται.

Ελλανὶς τριμάκαιρα, καὶ ἡ χαρίεσσα Λάμαξις
 ἦσ' ἡν μὲν πάτρης Φέγγεα Λεστιάδος.
 ὅκκα δ' Ἀθηναίησι σὺν ὀλκάσιν ἐνθάδε κέλσας
 τὰν Μιτυληναίαν γὰρ ἀλάπαξε Πάχης,
 τὰν κερᾶν ἀδίκως ἡράσσατο, τῷ δὲ συνεύνωσ
 ἔκτανε, καὶ τήνας εἴλε βηισόμεν^Θ.
 ταὶ δὲ κατ' Αἰγαίοιο ῥόχ πλατὺ λαῖτμα Φερέσθην,
 καὶ ποτὶ τὰν κραναὰν Μοῖσσοπιάν δραμέτην.
 δάμω δ' ἀγγελέτην ἀλιτήμονος ἔργα Πάχη^Θ,
 μέσσα μιν εἰς ὅλοήν κῆρα συνηλασάτην.
 τοῖα μὲν, ὧ κῆρα, πεπονθήκατον· ἀψ δ' ἐπὶ πάτραν
 ἦκετον, ἐν δ' αὐτᾷ κέσθον ἀποθθιμένα.
 εὖ δὲ πόνων ἀπὸνάσθον, ἐπεὶ ποτὶ σᾶμα συνεύνων
 εὐδετον, ἐς κλεινᾶς μνάμα σασοθροσύνας.
 ὕμνευσι δ' ἔτι πάντες ὁμόφρονας ἡρώϊνας,
 πατέρας καὶ ποσίων πῆμα^Θ τισαμένας.

LXXXIII.

Θεσμοὶ μὲν μεμέλητο συνήθεες Αγαθονίκω.
 Μοῖρα δὲ δειμαίνειν ἔδεδάηκε νόμος.
 ἀλλὰ μιν ἀρπάζασα σοφῶν ἡμέρσε θεμίσων,
 ἔπω τῆς νομίμης ἐμπωλεον ἡλικίης.
 οἰκτρὰ δ' ὑπὲρ τύμβοιο κατεσονάχησαν ἑταῖροι
 κείμενον, ἔθιάσθ' κόσμον ὀδυρόμενοι.
 -ἡ δὲ κόμην τίλλεσσα γόω πληκίζετο μήτηρ,
 αἰ αἰ, τῶν λαγόνων μόχθον ἐπισηαμένη.

ἐμψης

ἔμψης ὀλβιος ἔτ'⊙, ὃς ἐν νεότητι μαρνανθεὶς
ἐκφυγε τὴν βίοντα θᾶστον ἀλιτροσύνην.

LXXXIV.

Οἰκογενὴς αἶλαρ⊙ ἐμὴν πέριδικα φαγῶσα
ζῶειν ἡμετέροις ἐλπείλαι ἐν μεγάροις.
ἔ σε, Φίλη πέριδιξ, Φθιμένην ἀγέραςον εἶσω,
ἀλλ' ἐπὶ σοὶ κτενέω τὴν σέθεν ἀντίβιον.
ψυχὴ γὰρ σέο μᾶλλον ὀρίνεται, εἰσόκε ρέξω
ὅσσ' ἐπ' Ἀχιλλῆος Πύρρος ἔρεξε τάφῳ.

LXXXV.

Οὐκέτι πᾶ τλῆμον, σκοπέλων μελανάστρια πέριδιξ,
πλεκίος λεωπαλέοις οἶκ⊙ ἔχει σε λυγοῖς,
ἔδ' ὑπὸ μαρμαρυγῇ θαλερώπιδος Ηριγενείης
ἄκρα παραιβύσσεις θαλωμένων πτερύγων.
σὴν κεθαλήν αἶλαρ⊙ ἀπέθρισε· τᾶλλα δὲ πάντα
ἤρπασα, καὶ Φθονερὴν ἐκ ἐκόρεσσε γένυν.
νῦν δέ σε μὴ κέφῃ κρύπτοι κόνις, ἀλλὰ βαρεία,
μὴ τὸ τεὸν κείνη λείψανον ἐξερεύσῃ.

LXXXVI.

Εἰς Εὐγενίαν ἀδελτὴν Ἀγαθίη, καὶ τὸν αὐτῆς ἄνδρα Θεόδοτον·
ἔτοι δὲ μαχησάμενοι πρὸς ἀλλήλους, πρὶν
διαλυθῆναι ἐτελεύτησαν.

Ναὶ μὰ τὸν ἐν γαίῃ πύμαλον δρόμον, ἔτε μ' ἀκοίῃς
ἔσυγεν, ἔτ' αὐτὸς Θεύδοτ⊙ Εὐγενίης
ἐχθρὸς ἐκὼν γενόμεν. ἀλλὰ Φθόνος ἢ τις ἄτη
ἡμέας ἐς τόσσην ἤγαγεν ἀμωλακίην.

Tom. III.

E

νῦν δ' ἐπὶ Μινώην καθαρὴν κρητῶϊδα μολόντες
ἀμφοτέροι λευκὴν ψῆφον ἐδεξάμεθα.

LXXXVII.

Εἰς τὴν αὐτὴν Εὐγενίαν.

Τὰν πάρθῳ ἀνθήσασαν ἐν ἀγλαίῃ καὶ αἰοιδᾷ,
τὰν πολυκυδίς μνάμονα θεσμοσύνας,
Εὐγενίαν κρύπτει χθονία κόνις· αἱ δ' ἐπὶ τύμβῳ
κεῖρα ἄλο πλοκάμης Μῆσα, Θέμις, Παφίη.

LXXXVIII.

Επὶ τῇ ἰδίᾳ μητρὶ κειμένη ἐν Βυζαντίῳ.

ᾠ. Ω ξένε, τί κλαίεις; ἔ δια σὸν μόρον. ἄ οἶδα τίς εἰμι;
ἔ μὰ τόν· ἀλλ' ἔμπτῃς οἰκτρὸν ὄρῳ τὸ τέλῳ.
ἐσσί δὲ τίς; ᾠ Περικλεία. ἔ γυνὴ τίνος; ᾠ ἀνδρὸς ἀρίστου,
ρήτορος, ἔξ Ασίας, ἔνομα Μεμνανίς.
ἔ πῶς δέ σε βοσπορίη καλέχεται κόνις; ᾠ εἴρεο Μοῖραν,
ἢ μοι τῆλε πατρὸς ξεῖνον ἔδωκε τάφον.
ἔ παῖδα λίπες; ᾠ τριέτηρον, ὃς ἐν μεγάροισιν ἀλύων
ἐκδέχεται μαζῶν ἡμετέρων σαγόνα.
ἔ αἶθε καλῶς ζῶοι. ᾠ ναὶ ναὶ Φίλῳ, εὐχεο κείνῳ,
ὄφρα μοι ἡβήσας δάκρυ Φίλον σάλαη.

LXXXIX.

Λητοίῳ καὶ Παῦλος ἀδελφεὸς ἄμφω ἔοντε
ξυγὴν μὲν βιότῃ συζυγίην ἐχέτην,
ξυναὶ δὲ καὶ Μοῖρης λαχέτην λῖνα, καὶ παρὰ θῖνα
βοσπορίην ξυγὴν ἀμφεβάλατο κόνιν.

ἔδ' ἐ γὰρ ἀλλήλοιν ζῶειν ἀπάνευθε δυνάσθην,
 ἀλλὰ συνέβρεχέτην καὶ παρὰ φερσεφόνην.
 χαίρετον ὦ γλυκερῶ καὶ ἐμόφρονε· σημαλί δ' ὑμέων
 ὦφελεν ἰδρῦσθαι βωμὸς Ομοφροσύνης.

XC.

Ναὶ λίτομαι, παροδίτα, Φίλω κατ' ἀλέξον ἀκοίτη,
 εὐτ' ἂν ἐμὴν λεύσης παλρίδα θεσσαλίην.
 Κάτθανε σὴ παράκοιτις, ἔχει δέ μιν ἐν χθονὶ τύμβος,
 αἰ αἰ, Βοσπορίης ἐγγύθεν ἡϊόνθ'.
 ἀλλὰ μοι αὐτόθ' τεῦχε κενήριον ἐγγύθι σέϊο,
 ὅφρ' ἀναμνησκή τῆς ποτε καρδίης.

XCI.

Φεῦ Φεῦ, τὴν δεκάτην Ελικωνίδα, τὴν λυραοιδὸν
 Ράμης καὶ Φαρίης, ἥδε κέκευθε κόνις.
 ὦλετο Φορμίγγων τερφίσματα, λῆξαν αἰοιδαὶ,
 ὥσπερ Ἰωάννα πάντα συνολλύμενα.
 καὶ τάχα θεσμόν' ἔθηκαν ἐπ' ἄξιον ἐννέα Μῦσαι,
 τύμβον Ἰωάννας ἀνθ' Ελικῶνθ' ἔχειν.

XCII.

Τὸν κρατερὸν Πανοπῆα, τὸν ἀγρευτῆρα λεόντων,
 τὸν λασιοσέρων κέντορα πορθαλίων,
 τύμβος ἔχει. γλαφυρῆς γὰρ ἀπὸ χθονὸς ἔκλιπε δεινός
 σκορπίθ', ἐτήσας ταρσὸν ὀρεσσιβάτην.
 αἰγανὴ δὲ τάλαινα, τίγυνά τε παρ' χθονὶ κεῖται,
 αἰ αἰ, Φαρσαλέων παίγνια δορκαλίδων.

XCIII.

Οὐχ ὅσοις λεχέεσσιν ἐτέρωτο λάθριος αἰὴρ,
 λέκτρον ὑπακλέτων ἀλλοθίης ἀλόχῃ·
 ἑξαπίνης δὲ δόμων ὄροφῇ πέσε, τὰς δὲ κακὲρ γὰς
 ἔσκεπεν, ἀλλήλοις εἰσέτι μισγομένους.
 ξυνὴ δ' ἀμφοτέρους κατέχει παγίς· εἰν ἐνὶ δ' ἀμφω
 κεῖνται, συζυγίης ἔκτετι παυόμενοι.

XCIV.

Επὶ μέγας δὲς λυκάβαντας ἔχουσιν ἀφῆρπασε δαίμων,
 ἣν μέγαν Διδύμω πατρὶ Θάλαϊα τέκεν.
 ἂ Μοῖραι, τί τοσῶτον ἀπηνέες, ὅδ' ἐπὶ πατρὶ
 ἡγάγετ', ὅδ' ἐρατῆς ἔργα τεκνοσπώρις;
 οἱ μὲν γὰρ γονέες με γαμήλιον εἰς ἱμέναιον
 μέλλον ἄγειν· συγερῶ δ' εἰς Ἀχέρουτος ἔβην.
 ἀλλὰ θεοὶ, λίτομαι, μήρως γε γόους πατέρους τε
 παύσαίτε, τηκομένων εἵνεκ' ἐμεῦ φθιμένης.

XCV.

Μηδὲν ἀπαγγέλειαις εἰς Ἀντιόχειαν, ὁδῖτα,
 μὴ πάλιν οἰμῶξιν χεύματα Κασαλῆς,
 ἔνεκεν ἑξαπίνης Εὐσόργου· ἔλλιπε μέσσαν,
 θεσμῶν τ' Αὐσορίων ἐλπίδα μαψιδίην,
 ἐβδόμαλον δέκαλόν τε λαχὼν ἔτος· εἰς δὲ κονίην
 ἡμίφθη κενεὴν εὐσταχὺς ἡλικίη.
 καὶ τὸν μὲν κατέχει χθόνη· τὰ φος· ἀντὶ δ' ἐκείνης
 ἔνομα καὶ γραφίδων χρώματα δερκόμεθα.

ΔΑΜΟΧΑΡΙΔΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

καὶ

ΜΑΘΗΤΟΥ ΑΓΑΘΙΟΥ.

I.

Ανδροβόρων ὁμότεχνε κυνῶν, αἶλχε κακίστη,
 τῶν Αἰλαιονίδων ἑσσι μία σκυλάκων.
 κήτορ⊕ Αγαθίῳ Φίλῃ πέριδικα Φαγῆσα,
 λυπῆς, ὡς αὐτὸν κήτορα δαισαμένη.
 καὶ σὺ μὲν ἐν πέριξιν ἔχεις νόον· οἱ δὲ μῦες νῦν
 ὀρχῶνται, τῆς σῆς δρασζάμενοι σπαλιάλῃς.

II.

Γραμμαλόκῳ πλήθοιλα μελάσμασι κυκλομόλυβδον,
 καὶ κανόνα γραφίδων ἰθυιάτων Φύλακα,
 καὶ γραφικοῖο δοχεῖα κελαινοτάτοιο ρεέθρε,
 ἄκρα τε μεσσοτόμους εὐγλυφέας καλάμους,
 τρηχαλέην τε λίθον, δονάκων εὐθηγέα κόσμον,
 ἔνθα περιτριβέων ὁζὺ χάραγμα πέλει,
 καὶ γλύφανον καλάμων, πλατέ⊕ γλωχίνα σιδήρε,
 ὅπῃ σοι ἐμπορίας ἀνθεῖο τῆς ἰδῆς
 κεκμηῶς Μενέδημος ὑπ' ἀχλύ⊕ ὄμμα παλαιόν,
 Ερμεία· σὺ δ' αἰὲ φέρβει σὸν ἐργαλίην.

III.

Ηρη, καὶ ΠαΦίη, καὶ Παλλάδι τῷτο λοεῖρόν
 ὥς ποτε τὸ χρυσὲν ἤρεσε μῆλον ἔχειν.
 καὶ τάχα τῆς μορφῆς κρίσις ἔσσειαι. ἔ Παρίς αὐταῖς.
 εἰκὼ δ' ἀργυρέοις νάμασι δεικνυμένη.

IV.

Εἰς εἰκόνα Σαπφῆς.

Αὐτὴ σοι πλάσειρα φύσις παρέδωκε τυπῶσαι
 τὴν Μιτυληναίαν, ζωγράφε, Πιερίδα.
 πηγάζει τὸ διαυγὲς ἐν ὅμμασι· τῷτο δ' ἐναργῶς
 δηλοῖ Φαντασίην ἐμπλεον εὐστοχίης.
 αὐτομάτως δ' ὁμαλή τε καὶ ἔ περιεργα λιπῶσα
 σὰρξ ὑποδεικνυμένην τὴν ἀΦέλαιαν ἔχει.
 ἄμμιγα δ' ἐξ ἰλαροῖο καὶ ἐκ νοτεροῖο προσώπων
 Μῆσαν ἀπαγγέλλει Κύπριδι μιγνυμένην.

Π Α Υ Λ Ο Υ

Σ Ι Λ Ε Ν Τ Ι Α Ρ Ι Ο Υ.

I.

Κλέψωμεν, ροδότῃ, τὰ Φιλήμαθα, τήν τ' ἐραλεινήν
καὶ περιδήριον Κύπριδ' ἐργασίην.
ἠδὺ λαλεῖν, Φυλάκων τε παναγρέα κανθὸν ἀλύξαι.
Φώρια δ' ἀμφοδίων λέκτρα μελιχρότερα.

II.

Μακρὰ Φιλεῖ Γαλάτεια καὶ ἔμψοφα· μαλθακὰ Δημῶ.
Δωρὶς ὁδακιάζει. τίς πλέον ἐξερέθει;
ἕστα μὴ κρίνωσι Φιλήμαθα· γευσάμενοι δὲ
τριχθαδίων σομάτων, ψῆφον ἐποισοῦμεθα.
ἐπλάγχθης κραδίη. τὰ Φιλήμαθα μαλθακὰ Δημῶς
ἔγνωσ, καὶ δροσερῶν ἠδὺ μέλι σομάτων.
μὲν ἐπὶ τοῖσδ' ἀδέκασον ἔχει σέφος. εἰ δέ τις ἄλλη
τέρπειται, ἐκ Δημῶς ἡμέας ἐκ ἐρύσει.

III.

Μαλθακὰ μὲν Σαπφῶς τὰ Φιλήμαθα, μαλθακὰ γῶν
πλέγμαθα χιονέων, μαλθακὰ πάντα μέλη.
ψυχὴ δ' ἐξ ἀδάμαντ' ἀπειθέος. ἄχρι γὰρ οἶων
ἐστὶν ἔρος σομάτων· τ' ἄλλα δὲ παρθενίης.
καὶ τίς ὑπόβλαψι; τάχα τις τάχα τῆτο ταλάσσης
δίψαν Τανταλέην τλήσσει εὐμαρέως.

IV.

Ω παλάμη πάντολμε, σὺ τὸν παγχρύσειον ἔτλης
 ἀπὸ ριζῆς δραξαμένη βοῶντων αὐτῶν ἐρύσαι.
 ἔτλης. ἔκ ἐμάλαξε τὸν θρασὺ αἰλινὸς αὐτῶν,
 σκύλα κόμης, αὐχὴν μαλθακὰ κεκλιμένος.
 νῦν θάμνιν παλάμοισι μάτην τὸ μέτωπον ἀράσσεις.
 ἔκ ἐτι γὰρ μαζοῖς σὸν θέναρ ἐμπελάσει.
 μὴ, λίτομαι δέσποινά, τόσῃ μὴ λάμβανε ποινήν·
 μάλλον ἐγὼ τλαίην φάσγανον ἀσπασίως.

V.

Ἡ δὲ Φίλης μείδημα τὸ λαΐδος· ἡ δὲ καὶ αὐτῶν
 ἡπιοδινήτων δακρυχέει βλεφάρων.
 χθιζά μοι ἀπὸ φάσιον ἐπέτενε ἐν κλινοκώμῳ
 ἡμετέρῃ κεφαλῇ θρόνον ἐρεισαμένη.
 μυρομένην δ' ἐφίλησα· τὰ δ' ὡς δροσερῆς ἀπὸ πηγῆς
 δάκρυα μιγνυμένων πίπτει κατὰ σωμαίων.
 εἴπω δ' ἀνείρομένῳ· τίνας ἔνεκα δάκρυα λείβεις;
 Δείδια μὴ με λίπῃς. ἐς γὰρ ὄρεα πᾶσι.

VI.

Ρῆψωμεν, χαρίεσσα, τὰ φάρεα· γυμνά δὲ γυμνοῖς
 ἐμπελάσῃ γυίοις γυῖα περιτωλοκάδην.
 μηδὲν εἶ τοῦ μεταξύ. Σεμιράμιδ' γὰρ ἐκεῖνο
 τεῖχος ἐμοὶ δοκεῖ λεπτὸν ὕφασμα σθένος.
 σήθεα δ' ἐξεύχθω τὰ τε χάλια· τ' ἄλλα δὲ σιγῇ
 κρυπτόμενα· ἐχθαίρω τὴν ἀθυροσομίην.

VII.

Εἶδον ἐγὼ ποθέοντάς· ὕψ' ἀτλήτοιο δὲ λύσσης
 δηρὸν ἐν ἀλλήλοις χεῖλεα πηξάμενοι,
 ἔκ κόρον εἶχον ἔρωτος ἀφειδέου· ἰέμενοι δὲ,
 εἰ θέμις, ἀλλήλων δύνεσαι εἰς κραδίην,
 ἀμφοδίην ὅσον ὅσον ὑπερῶν ἄνδρα,
 ἀλλήλων μαλακοῖς φάρεσιν ἐσάμενοι.
 καί ῥ' ὁ μὲν ἦν Ἀχιλῆϊ πανέκελος, οἷος ἐκεῖν
 τῶν λυκομηδείων ἔνδον ἦν θαλάμων·
 κέρη δ' ἄργυφές ἐπιγυγνίδ' ἄχρι χιτῶνα
 ζωσαμένη, φοίβης εἶδος ἀπεπλάσατο.
 καὶ πάλιν ἠρήρετο τὰ χεῖλεα, γυιοδόρον γὰρ
 εἶχον ἀλωφῆτα λιμὸν ἐρωμάνης.
 ρεῖά τις ἡμερίδ' ἐτελέχη δύο σύμπλοκα λύσει,
 σρεπῶν, πολυχρονίῳ πλέγματι συμφυέα,
 ἣ κένυς Φιλέοντας, ὕψ' ἀντιπόροισιν ἀγοσσοῖς
 ὕγρα περιπλέγδην ἄψα δησαμένους.
 τρεῖς μάκαρ, ὅς τοίοισι, Φίλη, δεσμοῖσιν ἐλίχθη.
 τρεῖς μάκαρ· ἀλλ' ἡμεῖς ἀνδρῶν καϊόμεθα.

VIII.

Πρόκριτός ἐστι, φίλινα, τετὴ ρυτίς, ἢ ὁπὸς ἥβης
 πάσης· ἡμείρω δ' ἀμοῖς ἔχειν παλάμαις
 μᾶλλον ἐγὼ σέο μῆλα καρθεαρέοντα κορυμβοῖς,
 ἣ μαζὸν νεαρῆς ὄρθιον ἡλικίης.
 σὸν γὰρ ἔτι Φθινόπωρον ὑπέρτερον εἶαρ ἄλλης,
 χεῖμα σὸν ἀλλοτρίῃ θερμότερον θέρους.

IX.

Ομμαῖά σε βαρύθῃσι, πόθῃ πνεύοντα, Χαρικλοῖ,
 οἷά περ ἐκ λέκτρων ἄρτι διεγρομένης·
 ἔσκυλαι δὲ κόμη, ῥοδέης δ' ἁμάρυγμα παρειῆς
 ὦχρ' ἔχει λευκός, καὶ δέμας ἐκλέλυται.
 καὶ μὲν πανυχίσιν ὁμιλήσασα παλαίστραις
 ταῦτα φέρεις, ὄλβω πάντας ὑπερτώταίαι,
 ὅς σε περιπαλέγδῃ ἔχε πήχεσιν· εἰ δέ σε τήκει
 θερμός ἔρως, εἴης εἰς ἐμὲ τηκομένη.

X.

Βόσρυχον ἡμιγέροντα τί μέμφεται, ὀμμαῖά θ' ὕγρα
 δάκρυσιν; ἡμετέρων παίγνια ταῦτα πόθων.
 Φροντίδες ἀπώρηκτοιο πόθῃ τάδε, ταῦτα βελέμων
 σύμβολα, καὶ δολιχῆς ἔργα νυχεγρεσίης.
 καὶ γὰρ περ λαγόνεσσι ῥυτίς παναώριος ἤδη,
 καὶ λαγαρόν δειρῇ δέρμα περικρέμαται.
 ὅπως ὅσον ἡθάσκει Φλογὸς ἀνθεα, τόσσον ἐμῷ
 αἴψα γηθάσκει Φροντίδι γυισθόρῳ.
 ἀλλὰ καλοικλέρασα δίδῃ χάριν. αὐτίκα γὰρ μοι
 χρώς ἀναβηλήσει κρατὶ μελαινομένῳ.

XI.

Μαζῆς χερσὶν ἔχω, τόμασι τόμα, καὶ περὶ δειρὴν
 ἄοχετα λυσσάων βόσκομαι ἀργυφέν.
 ἔπω δ' ἀφρογένηται ὅλην ἔλον· ἀλλ' ἔτι κάμνω,
 παρθένον ἀμφιέπων, λέκτρον ἀναινομένην.
 ἡμῖς γὰρ Παφίη, τὸ δ' ἄρ' ἡμῖς δῶκεν Αθήνη·
 αὐτὰρ ἐγὼ μέσσοι τήκομαι ἀμφοτέρων.

XII.

Δεελινῶ χαρίεσσα Μενεκρατὶς ἔκχυλος ὕπνω
 κεῖτο περὶ κροτάφους πῆχυν ἐλιξαμένη.
 τολμήσας δ' ἐπέβην λεχέων ὕπερ. ὥς δὲ κελεύθε
 ἥμισυ κυπριδὴς ἥνυον ἀσπασίως,
 ἢ πᾶσις ἐξ ὕπνωιο διέγρετο, χερσὶ δὲ λευκαῖς
 κράατος ἡμετέρη πᾶσαν ἐτίλλε κόμην.
 μαρναμένης δὲ τὸ λοιπὸν ἀνύσαμεν ἔργον ἔρωτος.
 ἢ δ' ὕπνωιμω λαμένη δάκρυσιν εἴπω τάδε.
 Σχέτλιε, ἣν μὲν ἔρεξας ὁ τοι Φίλον, ὧ ἔπι πηλὺν
 πολλάκι σῆς παλάμης χρυσὸν ἀπωμοσάμην.
 οἰχόμεν δ' ἄλλην ὑποκόλπωιον εὐθύς ἐλίξεις.
 ἐσὲ γὰρ ἀπλήστῃ κυπριδος ἐργατῖναι.

XIII.

Δάκρυά μοι σπένδουσιν ἐπήρατον οἰκίρᾳ Θεανῶ
 εἶχον ὑπὲρ λέκτρων πάννουχον ἡμετέρων.
 ἐξότε γὰρ πρὸς Ολυμπων ἀνέδραμεν ἔσπερος ἀστήρ,
 μέμφετο μελλέουσης ἄγγελον ἡριπώλης.
 ἔδεν ἐΦημερίοις καθαδύμιον. εἴ τις Ερῶτων
 λάτρης, νύκτας ἔχειν ὠφέλε Κιμμερίων.

XIV.

Ομμα πολυπλοῖητον ὑποκλέπτουσα τεκνύσης,
 συζυγίην μῆλων δῶκεν ἐμοὶ ῥοδέων
 θηλυτέρη χαρίεσσα. μάγον τινα πυρσὸν ἐρώτων
 λαβριδίας μῆλοισι μίξεν ἐρευθομένοις.
 ἐμὶ γὰρ ὁ τλήμων Φλογὶ σύμπλοκος. ἀντὶ δὲ μαζῶν,
 ὧ πόποι, ἀπρηκτοῖς μῆλα φέρω παλάμαις.

XV.

Εἰπὼν ἐμοὶ, χαρίεσσα, τεῶν τάδε σύμβολα μαζῶν
 ἄνωσας; ὀλβίζω τὴν χάριν ὡς μεγάλην.
 εἰ δ' ἐπὶ τοῖς μίμνεις, ἀδικεῖς, ὅτι λάβρον ἀνῆψας
 πυρσὸν, ἀποσβέσσαι τῆτον ἀναινομένη.
 Τήλεφον ὁ τρώσας καὶ ἀκέσσατο. μὴ σὺ γε κέρη
 εἰς ἐμέ δυσμενέων γίνεο πικροτέρη.

XVI.

Χρῦσε^Θ ἀψαύσιοι διέτμαγεν ἄμμα κορείας
 Ζεὺς, διαδὺς Δανάας χαλκελάτης θαλάμῃς.
 Φαμί λέγειν τὸν μῦθον ἐγὼ τάδε· ΧΑΛΚΕΑ ΝΙΚΑ
 ΤΕΙΧΕΑ ΚΑΙ ΔΕΣΜΟΥΣ ΧΡΥΣΟΣ Ο ΠΑΝΔΑΜΑΤΩΡ.
 χρυσὸς ὅλῃς ρυτῆρας, ὅλῃς κληῖδας ἐλέγχει,
 χρυσὸς ἐπιγνάμπτει τὰς σοβαροβλεφάρης,
 καὶ Δανάας ἐλύγωσεν ὅδε φρένα. μὴ τις ἐρασὰς
 λίσσέδω Παφίαν, ἀργύριον παρέχων.

XVII.

Οὔτε ῥόδον σεφάνων ἐπιδεύεται, ἔτε σὺ πέπλων,
 ἔτε λιθοβλήτων, πότνια, κεκρυφάλων.
 μάργαρά σῆς χροῖς ἀπολείπεται, ἔδ' ἐκομίζει
 χρυσὸς ἀπεκλήτε σῆς τριχὸς ἀγλαίῃ.
 Ἰνδῶν δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν αἰθοπ^Θ αἴγλης,
 ἀλλὰ τεῶν λογάδων πολλὸν ἀφαιροτέρην.
 χεῖλεα δὲ δροσόεντα, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
 ἦθεος ἀρμονίη, κεσὸς ἔφυ Παφίης.
 τῆτοις πᾶσιν ἐγὼ καλᾶδάμναμαι· ὄμμασι μένοις
 θελγομαι, οἷς ἐλπίς μείλιχ^Θ ἐνδιάει.

XVIII.

Εσθέοθι φλογεροῖο πυρὸς μένος, ἐκ ἔτι κάμνω·
 ἀλλὰ καθάνησκα ψυχόμενῳ, Παφίη.
 ἤδη γὰρ μετὰ σάρκα δι' ὅσέα καὶ φρένας ἔρπει
 παμφάγον ἀδμαίνων ἔτῳ ὁ πικρὸς Ἔρως,
 καὶ φλόξ ἐν τελεαῖς, ὅτε θύματα πάντα λαφύξῃ,
 φορβῆς ἠπανή ψύχεται αὐτομάτως.

XIX.

Ἐξότε μοι πίνοντι συνεψιάσσα χαρικλῶ
 λάβρη τῆς ἰδίας ἀμφέβαλε σεφάνης,
 πῦρ ὁλοὸν δάπτει με. τὸ γὰρ σέφος, ὡς δοκέω, τι
 εἶχεν, ὃ καὶ Γλαύκη φλέξε κρεονιάδα.

XX.

Μηκέτι τις πηῖξε πόδα βέλος. ἰοδόκην γὰρ
 εἰς ἐμὲ λάβρῳ Ἔρως ἐξεκένωσεν ὅλην.
 μὴ πλερύγων τρομέοι τις ἐπήλυσιν. ἔξότε γάρ μοι
 λάξ ἐπιθαῖς σέρνοις πικρὸν ἔπηξε πόδα,
 ἀτεμφῆς, ἀδόνηλῳ ἐνέζεται, ἔδῃ μετέση,
 εἰς ἐμὲ συζυγίην κειράμενος πλερύγων.

XXI.

Φεῦ Φεῦ, καὶ τὸ λάλημα τὸ μέλιχον ὁ φθόνος εἶργει,
 βλέμμα τε λαβριδίως φθεγγομένωνν βλεφάρων.
 ἰσαμένης δι' ἄλγιστα τεθήπασμεν ὄμμα γεραῖης,
 οἷα πολὺ γληνὸν βεκόλον Ἰναχίης.
 Ἰασο, καὶ σκοπίαζε, μάτην δὲ σὸν ἦτορ ἀμύσσει·
 ἔ γὰρ ἐπὶ ψυχῆς ὄμμα τεὸν τανύσεις.

XXII.

Εἰπὲ τίνι πλέξεις ἔτι βόσρυχον, ἢ τίνι χεῖρας
 Φαιδρυνέεις, ὀνύχων ἀμφιθεμῶν ἀκίδα;
 ἐς τί δὲ κοσμήσεις ἀλιανθείϊ Φάρεα κόχλω,
 μηκέτι τῆς καλῆς ἐγγυς ἰὼν Ροδόπης;
 ὄμμασιν οἷς Ροδόπην εἰ δέρομαι, εἰδὲ Φαινής
 Φέβγος ἰδεῖν ἐθέλω χρύσειον Ἡριπύλλης.

XXIII.

Χρυσῆς εἰρύσσασα μίαν τρίχα Δωρίς ἐθείρης,
 οἷα δορυκλήτης ᾔησεν ἐμὰς παλάμας.
 αὐτὰρ ἐγὼ τοπαρὶν μὲν ἐκάγχασα, δεσμὰ τινάζαι
 Δωρίδ' ἱμερτῆς εὐμαρὲς οἴομενος.
 ὡς δὲ διαρρήξαι δένος εἰκ' ἔχον, ἔσενον ἤδη,
 οἷά τε χαλκείῃ σφιγκτὸς ἀλκυλοπέδη.
 καὶ νῦν ὁ τρισάπολμος ἀπὸ τριχὸς ἡέρτημαι,
 δεσπότης ἐνθ' ἐρύσῃ, πυκνὰ μεβελκόμενος.

XXIV.

Ωμοσα μιμνάζειν σέο τηλόθεν, ἀργέτι κέρη,
 ἄχρι δυωδεκάτης, ὧ πόποι, Ἡριπύλλης.
 εἰδ' ἔτλην ὁ τάλας. τὸ γὰρ αὖριον ἄμμι Φαάνθη
 τηλοτέρω μῆνης, ναὶ μά σε, δυωδεκάτης.
 ἀλλὰ θεὸς ἰκέτευε, Φίλη, μὴ ταῦτα χαράξαι
 ὄρκια πειναίης νῶτον ὑπὲρ σελίδ'.
 θέλγε δὲ σαῖς χαρίτεσσιν ἐμὴν Φρένα· μηδ' ἐμὲ μάστιξ,
 πότνα, καλῶσμύξῃ καὶ σέο καὶ μακάρων.

XXV.

Δικλίδας ἀμφερίναξεν ἑμοῖς Γαλάτεια προσώτοις
 ἔσπερος, ὕβρισιν μῦθον ἐπευξάμενη.
 ΤΥΡΙΣ ΕΡΩΤΑΣ ΕΛΤΣΕ. μάτην ὅδε μῦθος ἀλᾶται.
 ὕβρις ἐμὴν ἐρέθει μᾶλλον ἐρωμανίην.
 ὦμοσα γὰρ λυκάβαντα μένειν ἀπάνευθεν ἐκείνης.
 ὦ πόποι· ἀλλ' ἰκέτης πρῶτον εὐθύς ἔσθην.

XXVI.

Ανέρα λυσσητῆρι κυνὸς βεβλημένον ἰῶ
 ὕδασι θηρεῖν εἰκόνα Φασὶ βλέπειν.
 λυσσῶων τάχα πικρὸν ἔρωσ ἐνέπηξεν ὀδόντα
 εἰς ἐμὲ, καὶ μανίαις θυμὸν ἐλήισατο.
 σὴν γὰρ ἐμοὶ καὶ πόντος ἐπήρατον εἰκόνα φαίνει,
 καὶ ποταμῶν δῖναι, καὶ δέπας οἰνοχόον.

XXVII.

Τὴν πρὶν ἐνεσφρήγισεν ἔρωσ θρασὺς εἰκόνα μορφῆς
 ἡμετέρης θερμῷ βένθει σῆς κραδίας,
 Φεῦ Φεῦ, νῦν ἀδόκητος ἀπέπλυσας· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 γραπτὸν ἔχω ψυχῇ σῆς τύπον ἀγλαΐης.
 τῆτον καὶ φαέθοντι καὶ Αἰδί, βάρβαρε, δείξω,
 Κρήσσαν ἐπισπέρχων εἰς σε δικαστολήν.

XXVIII.

Δηθύνει κλεοφάνις· ὁ δὲ τρίτον ἄρχεται ἤδη
 λύχνος ὑποκλάζειν ἦκα μαραινόμενον.
 αἶθε δὲ καὶ κραδίας πυρσὸς συναπείσβητο λύχνω,
 μηδέ μ' ὕψ' ἀγρύπνοις θηρὸν ἔκαιε πέθοις.

ἂ, πόσα τὴν Κυβέριαν ἐπώμοσεν ἑσπερος ἥξεν·
ἀλλ' ἔτ' ἀνθρώπων φέδεται ἔτε θεῶν.

XXIX.

Χθιζά μοι Ερμῶνασσα Φιλακρήτης μετὰ κόμης
τέμμασιν αὐλείας ἀμφιπλέκοντι θύρας
ἐκ κυλίκων ἐπέχευεν ὕδωρ· ἀμάβυε δὲ χαίτην,
ἣν μόλις ἐς τρισσὴν πλέξαμεν ἀμφιλύκην.
ἐφλέχθην δ' ἔτι μᾶλλον ὕφ' ὕδατος· ἐκ γὰρ ἐκείνης
λάβριον εἶχε κύλιξ πῦρ γλυκερῶν τομάτων.

XXX.

Φράζεό μοι, Κλεοφάνης, ὅση χάρις, ὅπως οὐδὲ
λάβρον ἐπαιγίζων ἴσθ' ἔρως κλονέει.
ποῖος ἄρης, ἢ τάρβος ἀπείριτον, ἢ τίς αἰδώς
τὸςδε διακρινέει, πλέγματα βαλλομένους;
εἴη μοι μελέεσσι τὰ Λήμνι' ἤρμοσεν ἄκμων
δεσμὰ, καὶ Ηφαίστος πᾶσα φολορράφῃ·
μῆνον ἐγὼ, χαρίεσσα, τεὸν δέμας αἰσκάς ἐλίξας
θελγοίμην ἐπὶ σοῖς ἄψεσι βαλλόμεν'·
δὴ τότε καὶ ξεινός με καὶ ἐνδάπιος καὶ οἰδής,
πότνα, καὶ αἰρητὴρ, χῆ παράκοις ἴδοι.

XXXI.

Μέχρι τίνος Φλογέεσαν ὑποκλέπωντες ὀπωπῆν
φῶριον ἀλλήλων βλέμμα τίτυσκόμεθα;
λεχλέον ἀμφαδίην μελεδήματα· κῆν τις ἐρύξῃ
μαλθακὰ λυσιπόνους πλέγματα συζυγίης,
Φάσμακον ἀμφοτέροισι ξίφος ἔσσεται· ἥδιον ἡμῖν
ξυγὸν αἰεὶ μεδέειν ἢ βίον ἢ θάνατον.

XXXII.

XXXII.

Ὅπρην ἀμαλθάκιοισιν ἐνὶ φρεσὶν ἡδὺν ἐν ἤβῃ
οἷσροφόρῃ Παφίης θεσμόν ἀπειπάμενος,
γυιοδόροις βελέεσσιν ἀνέμβαλ' ὅπρην Ερῶτων,
αὐχένα σοὶ κλίνω, Κύπρι, μεσαιπόλιος.
δέξο με κατχαλώωσα, σοφὴν ὅτι Παλλὰδα νικᾷς
νῦν πλέον, ἢ τοπάρους μήλω ἐφ' Εσπερίδων.

XXXIII.

Ναὶ τάχα Τανταλέης Αχερόντια πῆμαίλα ποιῆς
ἡμέερων ἀχέων ἐστὶν ἐλαφρότερα.
ὃ γὰρ ἰδὼν σέο κάλλος, ἀπείργετο χεῖλεα μῖξαι
χείλεϊ σῶ, ῥοδέων ἀβροτέρῳ καλύκων,
Τάνταλος ἀκρίδοδακρυς· ὑπερέλλοντα δὲ πέτρῳ
δεΐδιεν· ἀλλὰ θανεῖν δεύτερον ὃ δύναται.
αὐτὰρ ἐγὼ ζωὸς μὲν ἔων καλατῆκομαι οἷσρῳ,
ἐκ δ' ὀλιγοδρανίης καὶ μόρον ἐγγὺς ἔχω.

XXXIV.

Κερκύφαλοι σφίγγουσι τετὴν τρίχα; τήκομαι οἷσρῳ,
Ρεΐης πυργοφόρῃ δεΐκελον εἰσορόων.
ἀσκεπῆς ἐστὶ κάρηνον; ἐγὼ ξανθίσμασι χαίτης
ἐκχυλὼν ἐκ στένων ἐξεσθήσασα νόον.
ἀργεναῖς ὀθόνησι κατήγορα βόσρυχα κεύθει;
ἐδὲν ἐλαφρότερῃ φλόξ κατέχει κραδίην.
μορφήν τριχθαδίην Χαρίτων τριάς ἀμφιπολεῦει,
πᾶσα δ' ἐμοὶ μορφή πῦρ ἴδιον προχέει.

XXXV.

Πρὸς τὸ Ἀγαθὸν ἐλεγείον κβ. Μηδὲν ἄγαν.

Ο θρασὺς, ὑψαύχην τε, καὶ ὀφρύας εἰς ἐν ἀγείρων
 κεῖται παρθενικῆς παίγνιον ἀδρανέῃ.
 ὁ πρὶν ὑπερβασίῃ δοκέων τὴν παῖδα χαλέπτειν
 αὐτὸς ὑποδμηθεὶς ἐλπίδος ἐκλὸς ἔβη.
 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἱκεσίοισι πεσὼν θηλύνηται οἴκλοις.
 ἡ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἄρσενά μῆνιν ἔχει.
 παρθένη θυμολέαινα, καὶ εἰ χόλον ἐνδίκον αἶθες,
 σβέσσον ἀγνηορίην, ἐργὺς ἴσθ' ἐς Νέμεσιν.

XXXVI.

Εἰς ἰχθὺν ὃν ἔπεμψε τῇ κόρῃ.

Εἰ καὶ τηλοτέρῳ Μερόης τεὸν ἵχθυον ἐρείσεις,
 πῆλινός Εἰρως πῆλινῳ κεῖσε τάχει με φέρει.
 εἰ καὶ ἐς ἀντολίην πρὸς ὁμόχροον ἵξεται Ἡὼς,
 πεζὸς ἀμείρητοις ἐψομαι ἐν θαλάσσις.
 εἰ δέ τι σοὶ σέλλω βύθιον γέρας, ἴλαθι κέρη,
 εἰς σὲ θαλασσαιή τεῖτο φέρει Παφίη,
 κάλλι' ἐν νικηθεῖσα τεῖ χροὸς ἡμερόενθ',
 τὸ πρὶν ἐπ' ἀγλαίῃ θάρσος ἀπώσαμένη.

XXXVII.

Οφθαλμοὶ, τέο μέχρ' ἀφύσσετε νέκταρ Ερῶτων,
 κάλλιός ἀκρήτῃ ζωροπώται θρασυέες;
 τῇλε διαβρέζωμεν ὅπη σθένος· ἐν δὲ γαλήνῃ
 νηφάλια σπείσω κύπριδι Μειλιχίῃ.
 εἰ δ' ἄρα παρὰ καὶ κεῖθι καλῶς οἶστρον οὔτρω,
 γίνεσθε κρυεροῖς δάκρυσι μυδαλέοι,

ἔνδικον ὀτλήσοντες αἰεὶ πόνον· ἐξ ὑμέων γὰρ,
Φεῦ, πυρὸς ἐς τόσσην ἤλθομεν ἐργασίην.

XXXVIII.

Ἰαπωμένην Φιλέεσσα νόον προσέρισα Λεάνδρῳ·
ἐν δὲ Λεανδρείοις χεῖλεσι πηγνυμένη
εἰκόνα τὴν Ξάνθοιο Φέρω Φρεσί· πλεξαμένη δὲ
Ξάνθον, ἐς Ἰαπωμένην νόσιμον ἦτορ ἄγω.
πάντα τὸν ἐν παλάμῃσιν ἀναίνομαι· ἄλλοτε δ' ἄλλον
αἰὲν ἀμοιβαίοις πήχεσι δεχνυμένη,
ἀφρεὴν κυθέρεαι ὑπέρχομαι· εἰ δὲ τις ἡμῖν
μέμφεται, ἐν πένῃ μιννέτω οἰογάμῳ.

XXXIX.

ΣΩΖΕΟ σοὶ μέλλων ἐνέπειν, παλίνροσόν ἱωὴν
ἂψ ἀνασσειράζω, καὶ πάλιν ἄλχι μένω.
σὴν γὰρ ἐγὼ δασυλῆτα διάσασιν, οἷά τε πικρὴν
νύκτα κατὰπλήσσω τὴν Ἀχεροντιάδα.
ἤματι γὰρ σέο Φέγγ' ὁμοῖον· ἀλλὰ τὸ μὲν περ
ἄφθογον· σὺ δ' ἐμοὶ καὶ τὸ λάλημα Φέρεις
κῆπο, τὸ Σαρηνῶν γλυκερώτερον, ὃ ἔτι πάσαι
εἰσὶν ἐμῆς ψυχῆς ἐλπίδες ἐκκρεμέες.

XL.

Σπείσομεν οἰνοποτῆρες ἐγερσιγέλωι Λυαίῳ,
ῥωσομεν ἀνδροφόνον Φροντίδα ταῖς Διαάλαις.
σιτοδόκῳ δ' ἄγραυλος ἀνὴρ βαρύμοχθ' ἰάλλοι
γαστρὶ μελαμπέτλῃ μητέρα φερσεφόνης·
ταυροφόνων δ' ἀμέγαρτα καὶ αἰμαλέων κρέα δόρπων
θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς λείψομεν ὠμοδόροις·

ὅσέα δ' αὖ νεπόδων ταμεσίχροα χέλεσι Φαίῳ
 εἰξάτω, οἷς Αἰδὴς Φίλῃρ' ἤελίχ·
 ἡμῖν δ' ὀλβιόδωρον αἰεὶ μέθυ καὶ βόσις ἔσω
 καὶ ποτόν· ἀμβροσίην δ' ἄλλος ἔχειν ἐθέλοι.

XLI.

Σοὶ τὰ λιπώσεφάνων διαίλμαθα μυρία Φύλλων,
 σοὶ τὰ νοσπλήκη κλασὰ κύπελλα μέθης,
 βόσρυχά σοι τὰ μύροισι δεδευμένα, τῇδε κοινῇ
 σκῦλα ποθοβλήτε κεῖται Αναξαγόρα,
 σοὶ τάδε, Λαῖς, ἄπαντα. παρὰ προθύροις γὰρ ὁ δειλὸς
 τοῖσδε, σὺν ἀκρήθαις πολλαὶ παννυχίστας,
 ἐκ ἔσθ'· ὃ χαρίεσσαν ὑπόχεσιν, ὃδὲ μελιχρῆς
 ἐλπίδος ὕβρις τὴν μῦθον ἐπεσπασάτο.
 Φεῦ Φεῦ, γυιοτακῆς δὲ λιπῶν τάδε σύμβολα κάμων,
 μέμφεται ἀστέπῳ κάλλει θηλυτέρων.

XLII.

Αντίγραφον πρὸς τὸ Αγαθὸν ἐλεγείον κε.

Θεσμὸν Ἔρως ἐκ οἷδε βιημάχος, ὃδὲ τις ἄλλη
 ἀνέρα νοσφίζει πρῆξις ἐρωμανίης.
 εἰ δέ σε Θεσμοπόλοιο μεληδόνοσ' ἔργον ἐρύκει,
 ἐκ ἄρα σοι σέρνοισι λάβρος ἐνεσιν ἔρως.
 ποῖος ἔρως, ὅτε βαιὸς αἰλὸς πόρος οἷδε μερίζει
 σὸν χρόα παρθενικῆς τηλόθεν ὑμετέρης;
 νηχόμεν' Λεῖανδρος ὅσον κράτος ἐστὶν ἐρώτων
 δείκνυεν, ἐνυχίχ' κύμα' ἐκ ἀλέγων·
 σοὶ δέ, Φίλος, παρέασι καὶ ὀλκάδες. ἀλλὰ θαμίζεις
 μάλλον Αθηναίῃ, Κύπρην ἀπώσάμεν'.

Θεσμὸς Παλλὰς ἔχει, Παφίῃ πόθον. εἰπὲ, τίς ἀνὴρ
εἰν ἐνὶ Θηγεύσει Παλλάδι καὶ Παφίῃ;

XLIII.

Μή ποτε κοιλήνης Παφίῃ νόον. ἀντιτύπῳ γὰρ
εὐθύς ἀποθρῶσκει κῆφος Ερως κραδίης.
οἷς ῥ' ὀλιωθήσσαν ἔχει φύσιν. ἦν τις οἷς ἄ
ἄκρον ἔλη Φλογέας, δύεται ἐντὸς ὅλος.
ἐλπίδι μὴ θέλξης Φρένα μαχλάδι. γυιοδόρον γὰρ
πῦρ ὑποριπίζει, θυμὸν ἐφελκομένη.

XLIV.

Βορυνῶν ἀκάμαντα Φυτῶν λωβήτορα κάπρον,
τὸν Θρασὺν ὑψικόμων ἐνναέταν δονάκων,
πολλάκις ἐξερύσαντα θοῶν ἀκμαῖσιν ὀδόντων
δένδρεα, καὶ νομῖας τρεψάμενον σκύλακας,
ἀντήσας ποταμοῖο πέλας, πεφρικότα χαίτας,
ἄρτι καὶ ἐξ ὕλας πάγχυ λιπὼντα βάβῃ,
χαλκῷ Ζηνόφιλος κατενῆρατο, καὶ παρὰ Φηγῶ
Θηρὸς ἀθωπεύετ' Πανὶ καθῆψε δέρας.

XLV.

Ἀνδροκλος, ὥπολλον, τόδε σοὶ κέρας, ὃ ἔπι πελὺν
Θῆρα βαλὼν, ἄγρας εὐσκοπὸν εἶχε τύχην.
ἔποτε γὰρ πλαγκτὸς γυρᾶς ἐξᾴλιτο κεραίας
ἰὸς ἐπ' ἡλεμάτω χειρὸς ἐκβολίᾳ.
ὅσσάκι γὰρ τόξοιο παναγρέῃ ἴαχε νευρὰ,
τοσσάκις ἦν ἀγρευὲς ἡέρῃ ἢ ξυλόχῃ.
ἀνθ' ὧν σοὶ τόδε, φοῖβε, τὸ Λύκλιον ὅπλον ἀγινεῖ,
χρυσείαις πλέξας μείλιον ἀμφοδέαις.

XLVI.

Ἀσπίδα ταυρεῖην, ἔρυμα χρῶς, ἀντιβίαν τε
 πολλάκις ἐλθέην γευσάμενην χολάδων,
 καὶ τὸν ἀλεξιβέλεμνον ἀπὸ σέροιο χιτῶνα,
 καὶ κόρυν ἰσχυραῖς θριξὶ δασυνομένην
 ἄνθετο λυσίμαχος γέρας Ἀρεῖ, γηραλέον τῶν
 ἀντὶ πανοπωλὸς βαλῆρον ἀμειψάμεν.

XLVII.

Σοὶ τόδε, πενταίχμοισι ποδῶν ὠπλισμένον ἀκμαῖς,
 ἀκροχανὲς Φονίῳ κρατὶ συνεξερύσας,
 ἄνθετο δέριμα λέοντι ὑπὲρ πίτυν, αἰγιωδόῃ Πάν,
 Τεῦκρος Ἀραΐ, καὶ τὴν ἀγρότιν αἰγανέην.
 αἰχμῇ δ' ἡμιβρώτι τύποι μίμνεσιν ὀδόντων,
 ἧ ἔπει βρυχητὴν θῆρ ἐκένωσε χόλον.
 ὑδριάδες Νύμφαι δὲ σὺν ὑλονόμοισι χορεῖν
 εἴσαν, ἔπει καὶ αἰσὲς πολλάκις ἐξεφόβει.

XLVIII.

Τὸν χαλκῆν τέτριγα Λυκωρεῖ Λοκρὸς ἀνάπτει
 Εὐνομῷ, ἀθλοσύνας μνᾶμα Φιλοσεφάνη.
 ἦν γὰρ ἀγὼν Φόρμιγος· ὃ δ' ἀντίος ἴσατο Πάρησις.
 ἀλλ' ὅκα δὴ πλάκῃρῳ Λοκρὶς ἐκρεξε χέλυσ,
 βραχὺν τέτριγυῖα λύρας ἀπεκόμψασε χορδὰ.
 πρὶν δὲ μέλος σκάζειν εὐποδὸς ἀρμονίης,
 αἶθρον ἐπιτρύζων κιθάρας ὑπερέξῃο τέτριξ,
 καὶ τὸν ἀποιοχόμενόν Φθόγγον ὑπῆλθε μίτρα·
 ταὶν δὲ πάρος λαλαγεῦσαν ἐν ἄλσεσιν ἀγρότιν αἰχῶν
 πρὸς νόμον ἀμείβεσθαι τρέψε λυροκλυπίας.

τῷ σε, μάκαρ Λητῶε, τῷ τέτλιγι γεραίρει,
χάλκειον ἰδρύσας ὠδὸν ὑπὲρ κιθάρας.

XLIX.

Ζητὶ τόσῃ ὁμφάλιον σάκεος τρύφος, ᾧ ἔπι λαϊάν
ἔχεν ἀρισεύων, ἀνθελὸ Νικαγόρας·
πᾶν δὲ τὸ λοιπὸν ἀκόντες, ἰσθριβμός τε χαλάζει
χερμᾶς, καὶ ξιφέων ἐξεκόλαιψε γένος.
ἀλλὰ καὶ ἀμφίδρυτον ἐὼν τόδε χεῖρι μεναίχμα
σῶζετο Νικαγόρα, σῶζε δὲ Νικαγόραν.
θεσμὸν τὸν Σπάρτας μενεφύλοτιν ἀμφοὶ βοεῖα
τῇδὲ τις ἀβρήσει πάντα φυλασσόμενον.

L.

Γυρὸν κυανέης μόλιθον σημάνηρα γραμμῆς,
καὶ σκληρῶν ἀκόνην τρηχαλέην καλάμων,
καὶ πλατὺν ὀξυντῆρα μεσοχιδέων δονακῆων,
καὶ κανόνα γραμμῆς ἰθυπόρου ταμῖν,
καὶ χρόνιον γλυπτοῖσι μέλαν πεφυλαγμένον ἄνθρωποις,
καὶ γλυφίδας καλάμων ἄκρα μελανομένων
Ερμείῃ φιλόδημον, ἔπει χρόνῳ ἐκκρεμές ἤδη
ἦλθε κατ' ὀφθαλμῶν ῥυσσὸν ἐπισκύνιον.

LI.

Τὸν τροχόεντα μόλιθον, ὃς ἀτραπὸν οἶδε χαράσσειν
ὀρθὰ παραξύνων ἰθυτενῇ κανόνα,
καὶ χάλυβα σκληρὸν καλαμηφάγον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν
ἡγεμόνα γραμμῆς ἀπλανέῃ κανόνά,
καὶ λίθον ὀκρίοντα, δόναξ ὅτι δισσοὺς ὀδόντα
θῆγῃται ἀμβλυνθεῖς ἐκ δολιχογραφίης.

καὶ βυθίην Τρίτων⊕ ἀλιπαλάγκλιοι χαμεύνην ,
 σπώγον, ἀκεσορίην πλαζομένης γραφίδος ,
 καὶ κίσην πολύωπα μελανόδοκον εἰν ἐνὶ πάντα
 εὐγραφέ⊕ τέχνης ὄργανα ῥυομένην
 Ερμῇ Καλλιμένης, τρομερὴν ὑπὸ γήραος ὄκνω
 χεῖρα καθαρμόζων ἐκ δολιχῶν καμάτων .

LII.

Αβροχον ἀπλανέος μόλιθον γραπτήῃρα κελεύθε ,
 ἧς ἐπὶ ριζᾷται γράμμα⊕ ἀρμονίη ,
 καὶ κανόνα τροχαλοῖο κυβερνητήῃρα μολίδος ,
 καὶ λίθακα τρήτην σπώγων ἐειδομένην ,
 καὶ μέλανος σταθεροῖο δοχήϊον, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν
 εὐγραφέων καλάμων ἀκροβαφεῖς ἀκίδας ,
 σπώγον, αἰλὸς βλάστημα, χυτῆς λειμῶνα θαλάσσης ,
 καὶ χαλκὸν δονάκων τέκλινα λεωλαλέων
 ἐνθάδε Καλλιμένης Φιλομειδέσιν ἀνθεῖο Μῦσαις ,
 γήραϊ κεκμηῶς ὀμμαῖα καὶ παλάμην .

LIII.

Αὐλὸς Πανὶ Μελίσκος· ὃ δ' ἔννεπε μὴ γέρας αἶρειν
 τῆτοισ· Ἐκ καλάμων οἷτρον ἔπεσπασάμην .

LIV.

Εἰς εἰκόνα Μαρίας τῆς καθαφῶδ' ἐν Βυζαντίῳ .

Σὸν μὲν κάλλος ἔδειξε μόλις γραφίς· αἶθε δὲ τεύχεον
 ἔαθε καὶ λιγυρῶν ἠδὲ μέλ⊕ σωμαίων ,
 ὥς κεν ἐπ' ὀφθαλμοῖσι καὶ ἔασιν, ἐκ τε προσώπων ,
 ἐκ τε λυροκτυπῶν ἴσον ἐβελγόμεθα .

LV.

Πλήκτρον ἔχει Φόρμιγγος, ἔχει καὶ πλήκτρον ἑρῶτος·
 κρῖαι δ' ἀμφοτέροις καὶ Φρένα καὶ κιθάρην.
 τλήμονες οἷς ἀγναμῶλον ἔχει νόον· ὧ δ' ἐπινεύσει,
 ἄλλ' ὅδ' Αἰχίσσης, ἄλλος Ἀδωνίς ὅδε.
 εἰ δ' ἐθέλεις, ὦ ξεῖνε, καὶ ἀμφιβόηον ἀκῆσαι
 ἔνομα, καὶ πάτρην, ἐκ Φαρῆς Μαρίη.

LVI.

Εἰς ὠρολόγιον δι' ὕδατος.

Εὐθαδε μυτύλασσι δρόμον Φαῖνοντίδος αἰγλῆς
 ἀνέρες ὠράων ἀμφὶ δυωδεκάδι·
 ὕδασι δ' ἡλίοιο ταλαντεύσσι κελεύθους,
 ἐς πόλον ἐκ γαίης μῆτιν ἐρεσσάμενοι.

LVII.

Ἦδη μὲν ξεφύροισι μεμυκότες κόλπων ἀνοίγει
 εἶαρ· εὐλείμων θελξινόοιο χάρις·
 ἄρτι δὲ δεξατέοισιν ἐπωλίδησε κυλίνδρους
 ἑλκὰς ἀπ' ἡϊόνων ἐς βυθὸν ἐλκομένη.
 λαίφεα κυβλώσαντες ἀταρβέες ἔξιτε ναῦται,
 πρηνὺν ἀμοιβαίης φόβον ἐς ἐμπορίας.
 πισὸς νηυσὶ Πρίητος, ἐπεί θετὶν εὐχομαι εἶναι
 ἡμετέρῃ πατρὸς ξεινοδόκον Βρομίῃ.

LVIII.

Εἰς βάκχην ἐν Βυζαντίῳ.

Εκφρονα τὴν βάκχην ἔχῃ ἡ φύσις, ἀλλ' ἡ τέχνη
 δῆκαλο, καὶ μανίην ἐγκατέμιξε λίθῳ.

F 5

LIX.

Εἰς εἰκόνα Θεοδωριάδου.

Ομμάλα μὲν κέρης μόλις ἢ γραφίς, ἔτε δὲ χαίτην,
 ἔτε σέλας χροῖης ἄκρον ἀπεπλάσατο.
 εἴ τις μαρμαρυγὴν δύναται Φαειοντίδα γράψαι,
 μαρμαρυγὴν γράψει καὶ Θεοδωριάδου.

LX.

Εἰς εἰκόνα Κυνεγίρου.

Μηδοφόνος μὲν χεῖρας ὑπὲρ γαμψοῦ κορύμβου
 ναὸς ἀπορρυμένης ἐξέταμον κοπίδες,
 αἰνικά περ, Κυνεγίρε, Φυγὰς ποῖε Φορτὶς ἐκεῖνα,
 ὥσπερ ἀπ' εὐναίας, εἶχετο σάῃς παλάμαις.
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἀπὸρξ δόρυ νήϊον ἀμφιδακῆσαι
 ἄπνοον ὠμάρτευν τάρβου Αχαιμενίοις·
 καὶ τὰς μὲν τις ἀνὴρ ἔλε βάρβαρος· αἱ δὲ γε χειρῶν
 νικά Μειψωπίοις μίμνε παρ' ἐνναέταις.

LXI.

Εἰς κῆπον παραλίον.

Πόντος ὑποκλύζει χθονὸς ἔδραν· πλωτὰ δὲ χέρσιν
 νῶτα θαλασσαιῶις ἄλσεσι τηλεθάει.
 ὡς σοφὸς, ὅσις ἔμιξε βυθὸν χθονί, Φύκια κήποις,
 Νηϊάδων προχοαῖς χεύμαῖα Νηρείδων.

LXII.

Εὐθάδῃ ἐριδμάνησι τίνου πλέον ἔπλετ' ὁ χῶρος
 Νύμφαι Νηϊάδες, Νηρείδες, Δρυάδες.

ταῖς δὲ θεμιστεύει μεσάτῃ χάρις, ἔδὲ δικάζεν
οἶδεν, ἔπει ξυνήν τέρψιν ὁ χῶρος ἔχει.

LXIII.

Εἰς λατρὸν δίδυμον ἐν ᾧ λένονται καὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες.

Αγχι μὲν ἐλπίς ἔρωτος· ἐλεῖν δὲ ἔκ ἔσι γυναῖκας.
εἶρξε πυλὶς Παφίην τὴν μεγάλην ὀλίγη.
ἀλλ' ἔμωης γλυκὺ τῆτο. ποθοβλήτοις γὰρ ἐπ' ἔργοις
ἐλπίς ἀληθείης ἐστὶ μελιχροτέρη.

LXIV.

Εἰς οἶκον ὑψηλὸν ἐν Βυζαντίῳ.

Τρισσόθεν εἰσορόω πολυτερεῖα νῶτα θαλάσσης,
πάνησθεν ἡματίῳ φέγγει βαλλόμενῳ.
εἰς ἐμὲ γὰρ κροκόπεπλος ὅταν περικινᾷται Ἡῶς,
τερπτομένη, σείχειν πρὸς δύσιν ἔκ ἐθέλει.

LXV.

Εἰς τὸ μέγα Πραιτώριον καλωπιωθέν.

Κόσμον ἰκτῖνῳ βασιλεὺς ῥυπώωνηλα καθήρας
καὶ τὰ μέγιστα δίκης ἡγλαΐτεν τεμένη.
σοῖς δὲ πόνοις, δομνῖνε, κατηφέα νύκλα διώκεις
ἐκ θέμιδῳ μεγάρων, ἐκ βιοτῆς μερόπων.

LXVI.

Εἰς κωνοπεῶνά.

Οὐ βριαρόν τινα θῆρα, καὶ ἔτινα πόντιον ἰχθύν,
ἔπει πῆρὸν ἀγρεύω πλέγμασιν ἡμετέροις,

ἀλλὰ βροτᾶς ἐθέλοντας . ἀλεξήτειρα δὲ τέχνη
 ἀνέρα μυιάων κέντρον ἀλευόμενον
 ἐκ θαλίσας ἀβρώτα μεσημβριάοντα φυλάσσει,
 ἔδεν ἀφαιροτέρη τέχεσσι ἀσυχᾶς .
 ὕπνου δὲ ἀστυφελικὸν ἄγω χάριν . ἀλλὰ καὶ αὐτᾶς
 δμῶας μυισόδας ῥύομαι ἀτμενίης .

LXVII.

Καλλιγάμοις λίκυροις περικίδναμαι · εἰμὶ δὲ κεδνῆς
 δίκλυον ἔφοιθης , ἀλλ' ἀπαλῆς Παφίης .
 ἀνέρα δὲ ὑπνώοντα μίτω πολύωπι καλύπτω ,
 ζωοφόρων ἀνέμων ἔδεν ἀτεμβόμενον .

LXVIII.

Εἰς τὰς δαυ .

Εξόμενος μὲν τῇδε παρ' εὐλαΐῃσι τραπέζῃ
 παίγνια κινήσεις τερωνὰ βολοκλυτῆς .
 μήτε δὲ νικήσας μεγαλίζω , μήτ' ἀπολειφθεὶς
 ἄχυνσο , τὴν ἐλίγην μεμφομένῃ βολίδα .
 καὶ γὰρ ἐπὶ σμικροῖσι νόος διαφαίνειται ἀνδρός ·
 καὶ κύβος ἀγγέλλει βένθῃ ἐχεφροσύνης .

LXIX.

Παίγνια μὲν τὰδε πάντα · τύχης δὲ ἑτερότροπος ὁρμὴ
 ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρειται βολίσι .
 καὶ βροτέας βιότας σφαλερὸν μίμημα νοήσεις ,
 νῦν μὲν ὑπερβάλλων , νῦν δὲ ἀπολειπόμενος .
 αἰνέομεν δὴ κῆνον , ὃς ἐν βιότῳ τε κύβῳ τε
 χάσματι καὶ λύτῃ μέτρον ἐφημέροσσι .

LXX.

Τοῖς μὲν περὶ νόμοις τάδε παίγνια· τοῖς δ' ἀκολάτοις
 λύσσα καὶ ἀρωλακίη καὶ πόνος αὐτόματος.
 ἀλλὰ σὺ μὴ λέξης τι θεημάχον ὕψιλος ἔρπων,
 μηδ' ἀναροιθήσης ῥινοβόλῳ πάλλῃ.
 δεῖ γὰρ μήτε πονεῖν ἐν ἀθύρμασι, μήτε τι παίζειν
 ἐν σπασθῇ. καιρῷ δ' ἰοδί νέμειν τὸ πρέπαν.

LXXI.

Μήτε βαθυκλεάνοιο τύχης κῆφίζεο ροίζῳ,
 μήτε σέο γνάμψῃ Φροντὶς ἐλευθερίῃν.
 πᾶς γὰρ ὕπ' ἀσαθέεσσι βίῃ πελεμίζεται αὖραις,
 τῇ καὶ τῇ θαμνίνῳ ἀντιμεβελκόμενῃ.
 ἢ δ' ἀρετὴ σταθερόν τι καὶ ἄτροπον, ἧς ἔτι μύνης
 κύμαλα θαρσαλέως πονήσῳ ὄρει βιότῃ.

LXXII.

Ορβριος εὐπώλεκτοιο λίνῃ νεφαιδεῖ κόλπῳ
 ἔμπεσε σὺν κίχλῃ κόσσυφος ἡδυβόας.
 καὶ τὰν μὲν πανάφυκτος ἔλε βρόχος· ὠκὺ δ' ἀπώπῳ
 ἐξ ἀρνιθοπέδας ὠδὰς ἐρημοφίλας.
 ἢ τάχα περ τριμάκαιρα Φιλαγρέτις ὄρνιν αἰοδὸν
 ἀρβίμῃς εὐμόλῳ λῦσεν ἀνακλῖ λύρης.

LXXIII.

Καλὰ τὰ παρθενίης κειμήλια· παρθενίη δὲ
 τὸν βίον ὤλεσεν ἂν πᾶσι φυλαττομένη.
 τ' ἔνεκεν ἐνθέσμῳ ἄλοχον λάβε, καὶ τίνα κόσμῳ
 δὸς βροτὸν ἀντὶ σέθεν· Φεῦγε δὲ μαχλοσύνην.

LXXIV.

Εἰς τὰ ἐν Πυβίοις θερμαί.

Βέλι μαθεῖν, ἄνθρωπε,
θερμῶν ἀτεχνον ρεῦμα,
πῶς καὶ πόθεν νοῶσι
φανέν, προκείται πᾶσιν
ἀνὰργύρον δώρημα,
καὶ προσφιλες γάνυσμα;
ἐγωγε τῷτο δείξω,
ἐγὼ φέρων διδάξω
ὅσον σοφοὶ νοῶσιν,
ὅσον φύσις παιδεύει,
καὶ πείρα συνδικάζει.
πρόχες· φράσων γὰρ ἦκω.

Ενερθε γῆς σήραγγας
εἶναι σενὰς νοῶσιν·
ὕδωρ ἐκείθεν ἔνθεν
ἀντιτρέχον πιλείσθαι·
πιλέμενον δὲ, θέρμην
ἐκ τὴν τυχῶσαν πάσχειν.

Ἄλλοι λέγουσι τῷτο·
μέταλλά περ θειώδη
γῆς ἐν μυχοῖς ὑπάρχειν·
τὸ γειτονῆν ἐν νᾶμα
θέρμης τυχὸν βιαίας,
κάτω μένειν ἐκ ἴχον,
ἄνω τρέχειν τῷ πλήθει.

Ποῖον δέχῃ; τὸ πρῶτον;
 ἀλλ' ἔδεδεγμαι τῷτο·
 τῷ δευτέρῳ σύμφημι.
 ὁδμὴ γὰρ ἔστιν, οἶδας,
 μυδῶσα, δυσπνοῶσα,
 τρανόν τε μαρτυρῶσα.

Οὕτω προῆλθε πᾶσι
 τὸ θερμόβλυτον ρεῖθρον,
 Ἰωποκράτης ἄψυχος,
 τέχνης ἀνευ Γαληνός.
 πίσις δὲ τέττα, νῆσος
 τὸ πῦρ ἄνω φουσῶσα
 πολλῶν βρέμον σὺν ἡχώ,
 πολλή τε σὺν κινήσει.
 οἶδεν φέρειν τοιαῦτα
 Τιτανία Μηδίας,
 καὶ Περσικὴ Πιττάκη,
 καὶ Λυδία πλατῆσα
 μεταλλόχρυσον γαῖαν.
 Ἡρακλέων σηλῶν δὲ
 πόρρω πέφυκε πλεῖστα.
 ἐν δ' αὖ γε Πιθηκῆσσαις,
 καὶ Λιπαρά τῇ νήσῳ
 ἀφεργές ἐστιν ἄσθμα,
 ὃ νυκτὶ περ παμφαῖνον
 πέμπει λίθας θειώδεις,
 πολυψόφας, βροντώδεις,
 ὅψει τὸ πᾶν δηλῶντας.
 ἔστι δὲ μικρὰ ταῦτα
 πρὸς ἄλλα κρείττω μείζω.

πηγὴ τελεῖ γὰρ λήθην·
 ἄλλη μέθην ποιεῖ δέ·
 ἄλλη δ' ἐλαίον βλύζει·
 ἄλλη γάλα προτείνει·
 καὶ πρὸς τροχάζει νᾶμα
 πλῆνῶν ἀκτὺ νοσούντων·
 καὶ πρὸς ποδῶσιν οἶνον
 μίσσητράν ἐστιν ὕδωρ·
 καὶ πρὸς μέσον θαλάσσης
 πίδαξ ἀναρροῖσθαι·
 καὶ χασμάτων ἐκπνεῖται
 προλεκτικόν πρὸς πνεῦμα,
 ἀσφαλτοῦ ἄλλη γῆ δέ
 πῶς ἐξάγει; τί τῆτο;
 ὦ θαυμάτων τὸ θαῦμα·
 πηγὴ ψόγω θολεῖται,
 αἰνιχμένη δέ λάμπει·
 ἄλλοι λέγουσιν ἄλλην
 κρυπλὰς δόλως ἐλέγχειν·
 ἄλλην καθαρτικὴν δέ
 χυμῶν μόνων θρυλλᾷσιν·
 ἄλλην δέμας κρατύνει
 χαῦνον δι᾽ ἰσορῶσιν·
 ὕδωρ πικρὸν τελεῖ δέ
 φῶς ἡλὶς καυσῶδες,
 ὃ νύξ γλυκαίνειν οἶδεν
 εἰς ἡδύλητον ἔλξιν·
 ὅλβος δὲ πηγῆς ἐστὶ
 φύσιν κάτω τὴν κέφην,
 ὀλκὴν δὲ τὴν βαρεῖαν

ἄνω

ἄνω Φέρων ὡς ἄχνην.
 ἄλλος δὲ ῥᾶς μικρός σοι,
 ὅς σωμαίων τὰς θλάσεις,
 ὅσων τε τὰς κατάξεις
 σφίγγει, σρέθει, πιαίνει.

Θέλεις προσοίσω πλείω;
 ἔσιν, λέγῃσι, νᾶμα,
 ὅπερ βαλὼν εἰς ἄγκυρον,
 εἰ νυξὶν αἰθριάζοις,
 κρυταλλόπηκτον εὐροῖς.
 ἔσιν, λέγῃσιν, ἄλλο,
 ἐξ ᾧ πῖνεν προκύψας,
 δύνον βλέπεις, σε Φεῦγον,
 γῆς μητρὸς ὡς ἐν κόλποις.
 ἔσιν δὲ ῥᾶς, ὦ θαῦμα,
 ὅς, εἰ δεδέξεται τι,
 λίθον τελεῖ τὸ πρᾶγμα
 ἐν ἡμέραις ἔπλείσταις.
 ἄλλην λέγῃσι κρήνην
 βραχὺ βρύσσαν ὕδωρ,
 ἥτις παρόντων ὄχλῳ
 πλείω δίδωσι ρεῖθρα.
 ἄλλην δὲ πεπιστῆνται,
 ἢ χεῖματι παρόντων
 ἀνικμὸς ἐστὶ πᾶσα.
 προχεῖ θέρους δὲ νᾶμα.
 ἄλλην αἰκίεις πάντως
 ὕδωρ Φέρειν νιτρῶδες,
 ὡς ῥυμμάτων μὴ δεῖσθαι
 λελαμένους ἐκεῖθι.

Θερμὰ προχεῖ δὲ λίμνη,
 ὥς μὴ πίνεσθαι ζώοις·
 ὅξει γὰρ ὥς τι πῦον,
 ἢ σῆψις ἄλλης ὕλης.
 ἐκεῖ λέγουσιν εἶναι
 πολλὰς φυτῶν αἰγείρας
 ἡλεκτρον ἐξαγχσας,
 τὸ χρυσόμορφον εἶδος.
 πίπτει δὲ τῆτο πρῶτον
 ὥς δάκρυον γλοιῶδες·
 ἔπειτα δὴ πετρᾶται.
 ὦ τῷ ξένῳ μετάλλῳ.

Δεῦρο φράσω καὶ τᾶλλα.
 Φέρει τόπῳ τις λίμνην
 μικρὰν λίαν, κυκλώδη,
 πρὸς ἣν θέλων ληθῆναι,
 πεπλησμένην εὐρήσεις.
 ἕως δὲ πεντήκοντα
 λελεχμένους καθαίρει·
 εἰ δ' αὖ τις αὐτῇ πλείους
 ἀνδρας φέρει ληθῆναι,
 ἔξω τρέχουσι ρίπτει
 τῶς ἀκρίτως τρυφῶντας.

Πέτρας κατωνὸς δ' ἐξέρπει
 κρίπτων ἔσω τὸ καῖον,
 ὅπερ σαφῶς ἀνάψεις,
 ἔλαιον εἴπερ σάξεις·
 ἄλλη δέ τις βραχεῖα
 πῦρ ἐξέβαλψε πέτρα,

εἰς ἣν ἔλαιον ῥαίνων,
 πάντως σβέσεις τὸ Φαῖνον.
 δέλτοι φέρουσιν ἄλλην
 ὥρα θέρους βαθεία
 πῦρ ἐξ ὅπῃς ἀνίσχειν,
 χειμῶν ὅδωρ ῥεῖν δέ.
 λίθος ἔχει δὲ ρεῖθρον
 ἀπλόντας ὥσεί δαδας,
 ἕς ῥιπιδί ψυχάζων,
 τὸν Φλογμὸν ἐκπαρσύνεις·
 εἰ δ' αἷμα ῥαίνων σπείσεις,
 τὸ πῦρ πλεον τυφᾷται.

Ἀλλῆς ὅπῃς ὠθεῖται
 ὕδωρ τε καὶ πῦρ μίγδην,
 καὶ τὴν Φίλεχθρον μίξιν
 τέτρακλὺ ὅπως πιστᾷται.
 ἔτω φύσεις ἀπείρους
 ὁ δεσποότης ἀπάντων
 κλίζων, ἄγων, ἰθύνων,
 κρινῶν, πλέκων, ὡς οἶδε,
 πρὸς θαῦμα καὶ λατρείαν
 φύσεις σαφῶς ἐγείρει.
 τῆτον κάλει θεὸν σὺ,
 τῆτον φρεσὶ παντάζεις,
 μηδὲν τυπῶν πρὸς εἶδός,
 εἰ μὴ θέλεις γε πηλαίειν.
 ἄγνωσόν ἐστι πνεῦμα,
 ἄρρητόν ἐστι πράγμα,
 ἀληκλόν ἐστι θαῦμα,
 ἀνταρχοφωτόμυσον,

θερμαῖ προχεῖ δὲ λίμνη,
 ὡς μὴ πίνεσθαι ζώοις·
 ὅξει γὰρ ὥς τι πῦον,
 ἢ σῆψις ἄλλης ὕλης.
 ἐκεῖ λέγασιν εἶναι
 πολλὰς φυτῶν αἰγείρας
 ἤλεκτρον ἐξαγχσας,
 τὸ χρυσόμορφον εἶδος.
 πίπτει δὲ τὸ πρῶτον
 ὡς δάκρυον γλοιῶδες·
 ἔπειτα δὴ πετρᾶται·
 ὦ τῷ ξένῳ μεταλλῷ.

Δεῦρο φράσω καὶ τᾶλλα.
 Φέρει τόπῳ τις λίμνην
 μικρὰν λίαν, κυκλώδη,
 πρὸς ἣν θέλων λαθῆναι,
 πεπλησμένην εὐρήσεις.
 ἕως δὲ πενήκοντα
 λελησμένους καθαίρει·
 εἰ δ' αὖ τις αὐτῇ πλείους
 ἄνδρας Φέρει λαθῆναι,
 ἔξω τρέχουσι ρίπτει
 τῶς ἀκρίτως τρυφῶντας.

Πέτρας κατωνὸς δ' ἐξέρπει
 κρίπτων ἔσω τὸ καῖον,
 ὅπερ σαφῶς ἀνάψεις,
 ἔλαιον εἴπερ σάξεις·
 ἄλλη δέ τις βραχεῖα
 πῦρ ἐξέβαλψε πέτρα,

εἰς ἣν ἔλαιον ραίνων,
 πάντως σβέσεις τὸ Φαῖνον.
 δέλτοι φέρουσιν ἄλλην
 ὥρα θέρους βαθεία
 πῦρ ἐξ ὅπῃς ἀνίχθην,
 χειμῶν ὅθι ὕδωρ ρεῖν δέ.
 λίθος ἔχει δὲ ρεῖθρον
 ἀπλόντας ὡσεὶ δαδάς,
 εἰς ῥιπίδι ψυχάζων,
 τὸν Φλογμὸν ἐκπραυνεῖς·
 εἰ δ' αἶμα ραίνων σπείσεις,
 τὸ πῦρ πλέον τυφᾷται.

Ἀλλῃς ὅπῃς ἀθεῖται
 ὕδωρ τε καὶ πῦρ μίγδην,
 καὶ τὴν Φίλεχθρον μίξιν
 τετρακλῦ ὅθι πιεῖται.
 ἔτω Φύσεις ἀπείρους
 ὁ δεσπότης ἀπάντων
 κλίζων, ἄγων, ἰθύων,
 κρινῶν, πλέκων, ὡς οἶδε,
 πρὸς θαῦμα καὶ λατρείαν
 Φύσεις σαφῶς ἐγείρει.
 τῆτον κάλει θεόν σε,
 τῆτον Φρεσὶ φαντάζε,
 μηδὲν τυπῶν πρὸς εἶδ' ὅθι,
 εἰ μὴ θέλεις γε πλάκιν.
 ἄγνωσόν ἐστι πνεῦμα,
 ἄρρητόν ἐστι πρᾶγμα,
 ἀληκλόν ἐστι θαῦμα,
 ἀνάρχον φωτόμυσον,

ἀρρήτολεπὶόπνευσον,
κόσμος Φέρον καὶ βίβς
ἐν πανσόφῳ χωρίῳ,
ἐν ἐνδίκῳ προνοίᾳ.

Οὕτω τὰ μὲν κατεῖδον,
τὰ δ' αὖ βίβλοι βοῶσιν,
τὰ δ' αὖ συνῆξε πέτρα·
καὶ πίστις ἐςὶ πάντως
τὰ δῆλα τῶν ἀδήλων,
τὰ μικρὰ τῶν μεγίστων.
τέτων σκοπῶν τὸ θαῦμα,
οἶδα, πλέον ποθήσεις
τὴν τρισσόφωτον Φαῦτιν·
ποθῶν δὲ καὶ ζητήσεις·
ζητῶν δὲ καὶ θεώσεις
μετασῖα τὸ κρεῖττον.

LXXV.

Οὐ τὸ ζῆν χαρίεσσαν ἔχει φύσιν, ἀλλὰ τὸ ρίψαι
Οροντίδας ἐκ σέρνων τὰς πολικροτάφας.
πλῆτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπαρκιον· ἡ δὲ περισσὴ
θυμὸν αἰεὶ κατέδει χρυσομανῆς μελέτη.
ἔνθεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρεῖονα πολλάκι δῆεις
καὶ πενίην πλῆτε, καὶ βίότη θάνατον.
ταῦτα σὺ γινώσκων κραδίης ἵβυνε κελεύεας,
εἰς μίαν εισορόων ἐλπίδα, ΤΗΝ ΣΟΦΙΗΝ.

LXXVI.

Σιγαῖς Χρυσεόμαλλε τὸ χάλκεον, ἐκ ἔτι δ' ἡμῖν
εἰκόνας ἀρχηγόνων ἐκτελέεις μερότων

νεύμασιν ἀφθόγγοισι· τεῇ δ', ὄλβισε, σιωπῇ
νῦν συγερεῇ τελέθει, τῇ πρὶν ἐθελγόμεθα.

LXXVII.

“Ὅνομά μοι.. ἔτί σε τῆτο; ἁ παῖρις δέ μοι.. ἔς τί δέ τῆτο;
ἁ κλεινῆ δ' εἰμὶ γένεσ. ἔει γὰρ ἀφαιροτάτης;
ἁ ζήσας ἐνδόξως ἔλπιον βίον. ἔει γὰρ ἀδόξως;
ἁ κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν... ἔτις τίνι ταῦτα λέγεις;

LXXVIII.

Ἀττικὸς εἰς ξυνὴν με παναγρέος ἐλπίδα μοίρης
θυμῷ θαρσαλέῳ ζῶν ἐλάχηνε τάφον,
παίζων ἐξ ἀρετῆς θανάτῃ φόβον. ἀλλ' ἐπὶ δηρὸν
ἡέλιϑ σοφίης μιμνέτω ἡελίῳ.

LXXIX.

Πρῆς, ἐλευθερίην ἐπωκειμένος, ἡδὺς ἰδέσθαι,
ἐν βιότῳ προλιπὼν υἷα γηροκόμον,
τύμβον ἔχει θεόδωρος ἐπ' ἐλπίδι κρείσσονι μοίρης.
ὄλβιϑ ἐν καμάτοις, ὄλβιος ἐν θανάτῳ.

LXXX.

Εἰς τὸν ἐν Ἰω Ομήρῳ τάφον.

Ενθάδε Πιερίδων τὸ σοφὸν σῶμα, θεῖον Ομηρον,
κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.
εἰ δ' ὀλίγη γεγαυῖα τόσον χάδεν ἀνέρα νῆσϑ,
μὴ τόδε θαμβήσης, ὦ ξέने, δερκόμενος.
καὶ γὰρ ἀληλεύσα κασιγνήτη ποτὲ δῆλϑ
μητρὸς ἀπ' ὠδίνων δέξατο Λητοϊδην.

LXXXI.

Δαμόχαρις μοίρης πυμάτην ὑπεδύσατο σιγὴν.
 Φεῦ, τὸ καλὸν μέσης βάρβιλον ἡρεμέει·
 ὦλετο γραμματικῆς ἱερῇ βάσις. ἀμφιρῦτῃ Κῶς,
 καὶ πάλι πένθος ἔχεις οἷον ἐφ' Ἰωποκράτει.

LXXXII.

Εἰ καὶ ἐπὶ ξείνης σε, Λεόνῃε, γαῖα καλύπτει,
 εἰ καὶ ἐρικλαύτων τῇλ' ἔθανες γονέων,
 πολλὰ σοι ἐκ βλεφάρων ἐχύθη περιύμβια Φωτῶν
 δάκρυα, δυσλήτω πένθει δαπνομένων.
 πᾶσι γὰρ ἦοθα λήην πεφιλημένος, οἳά τε πάντων
 ξυνὸς εἶν κῆρ, ξυνὸς εἶν ἔταρος.
 αἰ αἰ, λευγαλέη καὶ ἀμείλιχος ἔπλετο Μοῖρα,
 μὴδ' ἐτῆς ἥβης, δύσμορε, Φεισαμένη.

LXXXIII.

Ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ θυγατρὶ, ἧς ὄνομα Μακεδονία.

Λέκτρα σοι ἀντὶ γάμων ἐπιύμβια, παρθένε κέρη,
 ἐφόρεσαν παλάμαις πενθαλέαις γενέται.
 καὶ σὺ μὲν ἀμωλακίας βίωτ' καὶ μόχθον Ελευθῆς
 ἔκφυγες· οἱ δὲ γόνων πικρὸν ἔχασιν ἐφ' ἑ.
 δωδεκέτιν γὰρ μοῖρα, Μακεδονίη, σε καλύπτει,
 κάλλεσιν ὀψλοτέρην, ἥθεσι γηραλέην.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

I.

Ψ αὔε μελισαγέων σομάτων, δέπας· εὗρες, ἀμελῆ.
ἔφθονέω· τὴν σὴν δὲ ἤβελον αἴσαν ἔχειν.

II.

Εἰς εἰκόνα Γαβριήλ Παράχου ἐν Βυζαντίῳ.

Καὶ φαέθων γραφίδεσσιν ἔχει τύπον· ἀλλὰ χαράσσει
ἥελιον τέχνη, κρυπτομένων φαέων.
καὶ σὲ σοφὲ πολίαρχε γράφει Γαβριήλ τε τέχνη
ἐκλὸς σῶν ἀρετῶν, ἐκλὸς ὅλων καμάτων.

III.

Εἰς εἰκόνα Καλλινίκου Κεδικαλάρη.

Κάλλει μὲν νικᾷς κραδίης τόσον, ὅσον ὀπωπῆς.
τῆς γὰρ ἐπωνυμίας ἄξια πάντα φέρεις.
αἰεὶ δὲ ἐν θαλάμοισι κατενάζων βασιλῆα
πᾶσαν ὑποσπείρεις ἔασι μελιχίν.

IV.

Πέτρον ὁρᾷς χρυστείοισιν ἐν εἴμασιν· αἱ δὲ παρ' αὐτὸν
ἀρχαί, ἀμοιβαίων μάρτυρές εἰσι πόνων.
ἀντολὴς πρῶτη, καὶ διχθαδὴ μετὰ τήνδε
κόχλος πορφυρέα, καὶ πάλιν ἀντολὴς.

V.

Εἰς εἰκόνα ὀρχηστρίδου.

Μυσάων δεκάτη, Χαρίτων Ροδόκλεια τελέρη,
 τερπωλὴ μερόπων, ἄστε ἀγλαΐη,
 ὄμμαίά σοι, καὶ ταρσὰ ποδῆνεμα, καὶ σοφὰ χειρῶν
 δάκτυλα, καὶ Μυσέων κρέσσονα καὶ Χαρίτων.

VI.

Εἰς εἰκόνα ὀρχηστρίδου ἱσαμένης ἐν τῷ Σωοθενίῳ.

Εἰμὶ μὲν Ἑλλάδι βυζαντιάς, ἐνθάδε δ' ἔσην
 ἥχι χοροσασίην εἶαρι δῆμῳ ἄγει,
 ὅτε πόθι πορθμῶ γαῖα μερίζεται. ἀμφοτέραι γὰρ
 αἰνυγες ὀρχηθμῆς ἤνεσαν ἡμετέρης.

VII.

Θῆλυς ἐν ὀρχηθμοῖς κρατεεὶ φύσις· εἷξαιε κῆροι.
 Μῦσα καὶ Ἑλλάδι τῆτον ἔθεντο νόμον.
 ἦ μὲν, ὅτι πρώτη κινήσι· εὐρέλο ρυθμῆς·
 ἦ δ' ὅτι τῆς τέχνης ἦλθεν ἐς ἀκρότατον.

VIII.

Εκπλαρα μὲν τις ἄεισε, νέον μέλος· Ἑλλάδι δὲ
 ἔσσαμένη χλαῖναν, πρὸς μέλος ἠνθίασεν.
 ἦν δὲ πόθος καὶ δαῖμα παρ' ὀρχηθμοῖσιν Εὐρυῆς·
 ἄρσενι γὰρ ῥώμη θῆλυν ἐμίξε χάριν.

IX.

Εἰς ὀρχηστρίδ^Θ εἰκόνα διάχρυσον ἐν Βυζαντίῳ.

Οὐ τίς ἐπ' ἀνθήσῃ χρυσὸν βάλεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ
ἀμφοχύβη Κρονίδης, ὡς τοπάρως Δανάη·
σώμασι δ' ἔκ ἐπέλασσαν, ἐπεὶ νόον ἔλλαβεν αἰδώς,
μή τινι Μῆσάων μίσγεται ἔκ ἐθέλων.

X.

Εἰς εἰκόνα Λιβανίας ὀρχηστρίδ^Θ.

Οὔνομ' ἔχεις Λιβάνη, Χαρίτων δέμας, ἥθεα Πειθῆς,
παρθένε, καὶ Παφίης κεστὸν ὑπέκ λαγόνων.
αὐτὰρ ἐν ὀρχηθμοῖσιν, ἔρως ἄτε κῆρος, ἀθύρεις,
κάλλει καὶ τέχνῃ πάντας ἐφελκομένη.

XI.

Εἰς οἶκον κείμενον μέσον τῷ Ζευξίπῳ καὶ τῷ Ἰωπικῷ.

Εν μὲν τῇ Ζευξίπῳ ἔχω πέλας, ἡδὺ λοετρὸν·
ἐκ δ' ἑτέρης ἴππων χῶρον ἀεθλοφόρων.
τὲς ῥα θεσάμενος, καὶ τῷδ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσας
δεῦρο καὶ ἄμπνευσον δαιτὶ παρ' ἡμέτερη.
καὶ κε πάλιν σταδίοις πολλοῖσι δέειλον ὄρι^Θ ἔλθοις,
ἐσγύθεν ἐσγύς ἰὼν γείτονος ἐκ θαλάμης.

XII.

Εἰς Πορφύριον ἡνίοχον.

Αἰσχίην Κυθέρεια, καὶ Ενδυμίωνα Σελήνη
Φίλαρο· μυθεῦναι τοῖα παλαιγενέες.

G 5

νῦν δὲ νέος τις μῦθος αἰεῖσθαι, ὥς τάχα Νίκη
ὄμμαλα καὶ δίφρους Φίλαλο Πορφυρίη.

XIII.

Εἰς εἰκόνα Σατύρου.

Τὸν Σάτυρον Διόνυσος ἰδὼν τόσον ἄλγας ἔχοντα,
καί μιν ἐποικλείρας, θήκατο λαΐνεον.
ἀλλ' ἔσθ' ὥς ἀπέληξε βαρυλήτων ὀδυνάων.
εἰσέτι γὰρ μογέει, καὶ λίθος ὦν, ὁ τάλαις.

XIV.

Εἰς εἰκόνα Ιαμβλίχης ἱατρῆς.

Ο γλυκὺς ἐν πάντεσσιν Ιάμβελιχος, ὃς ποτὶ γῆρας
ἤλυθεν ἀγνὸς ἐὼν Κυπριδίων ὁάρων.
ἔργα δ' ἀκεστορίας ἐφέπων, σοφίην τε διδάσκων,
κέρδεσιν ἔσθ' ὅσίοις χεῖρας ὑπετέθρεσε.

XV.

Εἰς λατρὸν μικρὸν παρακείμενον τῷ τῷ Ζευξίπῳ.

Μὴ νεμέσα, Ζεύξιπῳ, παρανέλλῃσι λοερίῳ.
καὶ μεγάλην παρ' ἁμαξάν ἐρωτύλῳ ἠδὺ Φαεΐνες.

XVI.

Εἰς λατρὸν παρακείμενον τῷ δημοσίῳ λατρῷ ἐν Βυζαντίῳ.

Δείμαλό με ξυνοῖο παρὰ προθύροισι λοερίῳ
ἀσὸς ἀνὴρ, ἀρετῆς εἵνεκέν, ἐκ ἔριδ' ὦ.
κεῖνο μέλοι πλεόνεσσιν· ἐγὼ δ' ὀλίγοις τε φίλοις τε
ἐνὶ νῦν προχοᾶς, καὶ μύρα, καὶ χάριτας.

XVII.

Εἰς τὰ θερμὰ τὰ βασιλικά.

Θερμὰ τάδ' ἀτρεκέως βασιλῆϊα. τήνδε γὰρ αὐτοῖς
οἱ πρὶν ἀγασσάμενοι θῆκαν ἐπωνυμίην.
ὃ γὰρ ὑπὸ βροῖέῳ πυρὶ θάλλεται ἀγλαὸν ὕδωρ,
αὐτομάτῃ δὲ λιβαῖς τίκεται αἰθομένη.
ἔδ' ῥὰς ψυχρὰ ποτιδύεαι ἀμφὶ λοίρα,
ἀλλ' οἷον ποθέεις, τοῖον ὑπεκφέρεται.

XVIII.

Πέτρῳ ὁρᾷς ρητῆρος αἰεὶ γελώσαν ὀπωπὴν,
ἐξόχῃ εἰν ἀγοραῖς, ἐξόχῃ ἐν Φιλίῃ.
ἐν δὲ Διωνύσῃ θηγύμεν· ὦλετο μὲν,
ὑπόθεν ἐκ τέγους αὖν πλεόνεσσι πεσών,
ῥαῖον ἐπιζήσας, ὅσον ἤρκεσε. τῆτον ἔγωγε
ἄγχιον ὃ καλέω, τὸν δὲ φύσει θάνατον.

XIX.

Χειρὶδὶς τόδε σῆμα, τὸν ἔτρεφεν Ἀτθὶς ἄρχρα,
εἰκόνα ρητῆρων τῆς προέρης δεκάδ',
ρηιδίᾳς πείθοντα δικασπῶλον. ἀλλὰ δικάζων
ἔπωλε τῆς ὀρθῆς ἔδ' ὅσον ἐτράπωλο.

XX.

Κεῖται ἐνὶ Τροίῃ Τελαμώνιος, ὃ τινι δ' ἔμπτῃς
ἀντιβίων ὀπάσας εὐχῇ ἐξ θανάτου.
τόσσης γὰρ χρόνος ἄλλον ἐπάξιον ἀνέρα τόλμης
ἔχ' εὐρῶν, παλάμη θῆκεν ὑπ' αὐτοφόνῳ.

XXI.

Αἴας ἐν Τροίῃ μετὰ μυρίον εὖχεται ἀέθλων
μέμφεται ἔκ ἐχθροῖς κείμενος, ἀλλὰ φίλοις.

XXII.

Εἰς Πλάτωνα τὸν κιθαριστὴν.

Ορφέος οἰχομένῃ, τάχα τις ποτὲ λείπειο Μῆσα·
σὲ δὲ, Πλάτων, Φθιμένῃ, παύσατο καὶ κιθάρῃ.
ἦν γὰρ ἔτι προτέρων μελέων ὀλίγη τις ἀπορρώξ
ἐν σαῖς σωζομένη καὶ Φρεσὶ καὶ παλάμαις.

XXIII.

Εἰς Ρόδον τὴν γυναῖκα Γεμέλῃ, τὴν Τυρίαν, ἐν Βυζαντίῳ
τελευτήσασαν.

Σῆμα Ρόδης. Τυρίῃ δὲ γυνὴ πέλεν· ἀντὶ δὲ πατρὸς
ἵκετο τήνδ᾽ πόλιν, κηδομένη τεκέων.
αὐτὴ ἀειμνήσοιο λέχεται κόσμησε Γεμέλῃ,
ὅς πάρος εὐνομίης ἱδμονα θῆκε πόλιν.
γρήϋς μὲν κόρον εὔρεν, ὅφελλε δὲ μυρία κύκλα
ζῶειν· τῶν ἀγαθῶν ἔδεχόμεθα κόρον.

ΑΡΑΒΙΟΥ

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

I.

Εἰς εἰκόνα Λογίνᾱ ἐν Βυζαντίῳ.

Νεῖλος, Περσίς, Ἰβηρ, Σόλυμοι, δύσις, Ἀρμένις, Ἰνδοί,
καὶ Κόλχοι σκοπῶν ἐγγύθι Καυκασίων,
καὶ πεδία ζείοντα πολυσπερέων Ἀγαρηνῶν
Λογίνᾱ ταχινῶν μάρτυρές εἰσι πόνων.
ὥς δὲ ταχὺς βασιλῆϊ διάκτορος ἦεν ὁδεύων,
καὶ ταχὺς εἰρήνην ὥπασε κευβομένην.

II.

Εἰκόνα Λογίνῳ χρυσέην πόλις εἶχεν ὀπάσσαι,
εἰ μὴ πότνα Δίκη χρυσὸν ἀπεσρέφελο.

III.

Εἰς Αταλάνην καὶ Ἰαπωμένην.

Εὐνα γάμων ἔρριπτες, ἢ ἀμβολίην ταχυήτος,
τῆτο γέρας κέρη χρύσειον, Ἰαπωόμενες;
ἄμφω μῆλον ἀνυσσεν, ἐπεὶ καὶ παρθένον ὁρμῆς
εἵργεν, καὶ ζυγίης σύμβολον ἦν Παφίης.

IV.

Εἰς εἰκόνα Ἀνδρομέδης.

Κηφεὺς Ἀνδρομέδην, ἣ ζωγράφος ἀνθὲλο πέτραις;
καὶ γὰρ ἀπ' ὀφθαλμῶν ἡ κρῖσις ἀμφίβολος.
κῆτος δὲ σπιλάδεσσιν ἐπὶ γναμωτῆς ἐχαράχθη,
ἢ ἀπὸ Νηρῆος γείτονος ἐξανέδου;
ἔγνω ταῦτα. σοφός τις ἀνὴρ κάμε. δευρὸς ἀληθῶς
τεύξατο καὶ βλεφάρων καὶ πρᾶσιδων ἀπάτην.

V.

Εἰς εἰκόνα Ελένης.

Αργεῖης Ελένης ἐρόεις τύπος, ἣν πόλε βέτης
ἤρπασε, τὸν Ξένιον Ζῆνα παρωσάμεν.

VI.

Εἰς ἄγαλμα Πανός.

Ην τάχα συρίζοντι ἐναργέα Πανὸς ἀκχεῖν.
πνεῦμα γὰρ ὁ πλάσης ἐγκαλέμιξε τύπῳ.
ἀλλ' ὁρώων Φεύγσαν ἀμήχανος ἄσπιλον Ἥχῳ
πηκίδος ἡρνήθη Φθόγγον ἀνωφελέα.

VII.

Εἰς προάξειον.

Υδασι, καὶ κήποισι, καὶ ἄλσεσι, καὶ Διονύσῳ,
καὶ πόλει πλήθω γείτονι εὐφροσύνη.
τερπνὰ δ' ἐμοὶ γαίης τε καὶ ἐξ αἰλὸς ἄλλοθεν ἄλλος
καὶ γριπεὺς ὀρέγει δῶρα καὶ ἀγρονόμος.
τὰς δ' ἐν ἐμοὶ μίμνοντας ἢ ὀρνίθων τις αἰεῖδων,
ἢ γλυκὺ πορρῆμῶν Φέγγμα παρηγορεῖ.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ

ΥΠΑΤΟΥ.

I.

Πρὸς τὴν ἐρωμένην.

Ημερίδας τρυγώσιν ἐτήσιον, ἔδῃ τις αὐτῶν
 τὰς ἑλικας, κόπῳ βότρυν, ἀποσρέφεται.
 ἀλλὰ σε τὴν ῥοδόπηχυν, ἐμῆς ἀπάτημα μερίμνης,
 ὑγρὸν ἐπιπλέξας ἄμματι δεσμὸν, ἔχω.
 καὶ τρυγῶ σὸν ἔρωτα, καὶ ἔθῃρος, ἐκ ἑαυτοῦ
 οὔδα νέμειν, ὅτι μοι πᾶσα γέμεις χαρίτων.
 ὥδε καὶ ἡβήσεις ὅλον χρόνον· ἦν δέ τις ἔλθῃ
 λόξος ἔλιξ ῥυτίδων, τλήσομαι ὡς Φιλέων.

II.

Επὶ γυναικὶ παλιμῶν.

Ἄϋριον ἀθρήσω σε. Ἐτὸ δ' ἔτι ποτε γίνεσθαι ἡμῖν,
 ἡθάδος ἀμβολίης αἰὲν ἀεξομένης.
 ταῦτά μοι ἱμεῖροντι χαρίζεται· ἄλλα δ' ἐς ἄλλας
 δῶραι φέρεις, ἐμέθεν πίσιν ἀπειπαμένη.
 οὔψομαι ἐσπερίῃ σε. Ἐτί δ' ἐσπερός ἐστι γυναικῶν,
 γῆρας ἀμείρητ' ὡς πληθόμενον ῥυτίδι.

III.

Επί τινι κόρη παράκλησις.

Ηλβες ἐμοὶ ποθέοντι παρ' ἐλπίδα· τὴν δ' ἐνὶ θυμῷ
ἐξεσάλαξας ὅλην θάμβει Φανασίαν,
καὶ τρομέω, κραδίης τε βυθὸς πελεμίζεσθαι οἷσρῳ,
ψυχῆς κινυμένης κύμασι κυτωριδῷ.
ἀλλ' ἐμὲ τὸν ναυηγὸν ἐπ' ἠπείροιο Φανένῃα
σῶε, τεῶν λιμένων ἐνδοθὶ δεξαμένη.

IV.

Τὴν Φιλοπαυλεγέλωα κόρην ἐπὶ νυκτὸς ὀνείρας
εἶχον, ἐπισφίγξας πῆχεσιν ἡμετέροις.
παίθεται ἐμοὶ ξύμπαντα, καὶ ἐκ ἀλέγιζεν ἐμεῖο
κύτωριδι παντοίῃ σώματι ἀπολωμένη.
ἀλλὰ βαρύζηλός τις Ἔρως κατὰ νύκτα λοχήσας
ἐξεχέει Φιλίην, ὕπνον ἀποσκεδάσας.
ᾧ δέ μοι ἔσθ' αὐτοῖσιν ἐν ὕπναλέοισιν ὀνείροις
ἄφθονός ἐστιν Ἔρως κέρδεος ἡδυγάμῃ.

V.

Τὴν ποτε βακχεύσαν ἐν εἰδεῖ θηλυτεράων,
τὴν χρυσοκροτάλῳ σείομένην σπατάλῃ,
γῆρας ἔχει καὶ νῆσος ἀμείλιχος· οἱ δὲ Φιληαί,
οἳ ποτε τριλλίσως ἀντίον ἐρχόμενοι,
νῦν μέγα πεφρίκασιν· τὸ δ' αὖξοσέληνον ἐκείνο
ἐξέλιπε, συνόδῃ μηκέτι γινομένης.

VI.

VI.

Ελκος ἔχω τὸν ἔρωτα. ῥέει δὲ ἐμοὶ ἑλκος ἰχώρ,
 δάκρυον, ὠτειλῆς ἔποθε τερσομένης.
 εἰμὶ καὶ ἐκ κακότητος ἀμήχανος, ἔδὲ μαχάων
 ἥπῳά μοι πάσαι Φάρμακα δευομένων.
 Τηλεφός εἰμι, κόρη· σὺ δὲ γίνεο πιστὸς Ἀχιλλεύς·
 κάλλει σῶ παῦσον τὸν πόθον, ὥς ἔβαλες.

VII.

Κιχλίζεις, χρεμέτισμα γάμῃ προκέλευθόν ἰεῖσα,
 ἥσυχά μοι νέυεις· πάντα μάτην ἐρέθεις.
 ὦμοσά τήν δυσέρωτα κόρην, τρισὶν ὦμοσά πέτραις
 μήποτε μειλιχίοις ὀμμασιν εἰσιδέειν.
 παῖζε μόνῃ τὸ Φίλημα· μάτην πρόπῳυζε σεαυτῇ,
 χεῖλεσι γυμνοτάτοις, ἔτινι μισγομένοις.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐτέρην ὁδὸν ἔρχομαι· εἰσὶ γὰρ ἄλλαι
 κρέσσονες εὐλέκτῃς Κύπριδος ἐργατίδες.

VIII.

Λῆξον ἔρως κραδίης τε καὶ ἥπατος· εἰ δὲ ἐπιθυμεῖς
 βάλλειν, ἄλλο τί μιν τῶν μελέων καλῶσα.

IX.

Φωσφόρε, μὴ τὸν ἔρωτα βιάζεο, μηδὲ διδάσκει,
 Ἀρεὶ γείτονέων, ἠλεές ἦτορ ἔχειν.
 ὥς δὲ παρὰ Κλυμένης ὁρώων φαέθοντα μελάθρῳ
 ἔδρῳμον ὠκυπόδην εἶχες ἀπ' ἀντολῆς,
 ἔτω μοι περὶ νύκτα, μόγῃς ποθέοντι Φανείσῃ,
 ἔρχεο δητύων, ὥς παρὰ Κιμμερίοις.

Τομ. III.

H

X.

Τὴν Νιόβην κλαίεσαν ἰδὼν ποτε βεγκέλῃ ἀνὴρ
 θάμβεεν, εἰ λείβειν δάκρυον οἶδε λίθος.
 αὐτὰρ ἐμὲ σενάχοντα τόσῃν καλὰ νυκλὸς ὁμίχλῃν
 ἐμῶντο Εὐίῳπῃς ἔκ ἐλέαιρε λίθος.
 αἴτιος ἀμφοτέροισιν ἔρως ὀχετηγὸς ἀνίης,
 τῇ Νιόβῃ τεκίων, αὐτὰρ ἐμοὶ παθέων.

XI.

Τὸ σῶμα ταῖς χαρίτεσσι, προσώπα δ' ἄνθεσι θάλλεις,
 ὄμμα δ' αὖ τῇ Παφίῃ, τὴν χεῖρα τῇ κυθάρῃ.
 συλεύεις βλεφάρων φάσκει ὄμμασιν, ἔας αἰοιδῇ.
 πάντοθεν ἀγρεύεις τλήμονας ἡϊθέες.

XII.

Τὸ ξίφος ἐκ κολεοῖο τί σύρειται; ἔ μά σε, κέρη,
 ἔχ' ἵνα τι πρήξω Κύπριδος ἀλλότριον,
 ἀλλ' ἵνα σοι τὸν Ἀρηα, καὶ ἀζαλέον περ ἑόντα,
 δεῖξω τῇ μαλακῇ Κύπριδι πειθόμενον.
 ἔτος ἐμοὶ ποθέοντι συνέμωρος, ἔδ' ἐκαστὸν ἔργον
 δεύομαι, ἐν δ' αὖτ' αὐτῷ δέρομαι αὐτὸν ἐγώ.
 καὶ καλὸς ὡς ἐν ἔργῳ. σὺ δ' ἦν ἄπ' ἐμεῖο λυθείης,
 τὸ ξίφος ἡμετέρεον δύσειται ἐς λαγόνα.

XIII.

Παρμενίς ἔκ ἔργῳ. τὸ μὲν ἔνομα καλὸν ἀκῆσας
 ὠϊστάμην· σὺ δ' ἐμοὶ πικροτέρῃ θανάτῳ.
 καὶ Φεύγεις Φιλέοντα, καὶ ἔ Φιλέοντα διάκεις,
 ὅφρα πάλιν κῆνον καὶ Φιλέοντα Φύγῃς.

κείρωπαγές δ' ἄγκιστρον ἔφυ τόμα, καί με δακόντα
εὐθὺς ἔχει ῥοδέα χεῖλεος ἐκκρεμέα.

XIV.

Τῷ χρυσῷ τὸν ἔρωλα μετέρχομαι. ἔ γὰρ αἰρότρω
ἔργα μελισσάων γίνεται ἢ σκαπάνη.
ἀλλ' ἔαρι δροσερῷ. μέλιτός γε μὲν ΑΦρογενείης
ὁ χρυσὸς τελέθει ποικίλῃ ἐργατίνης.

XV.

Οὐ λαλέει τὸ κάτοπιτρον· ἐγὼ δὲ πάλιν σευ ἐλέγξω
τὴν νοθοκαλλοσύνην φύκει χρισομένην.
τῆτο καὶ ἡδυλῦρης ποτὲ Πινδαρος αἴχλος ἐλέγχων,
εἶπεν ΑΡΙΣΤΟΝ ΊΔΩΡ, φύκει ἐχθρότατον.

XVI.

Τῷ ψιμύθῳ μὲν αἰεὶ λιποσαρκέα τῆνε παρειήν,
λαοδίκη, λαοῖς ἔνδικα τιτυμένη.
μή ποτε δ' εὐρύνης σέο χεῖλεα· τίς γὰρ ὁδόνων
ὄρχαλον ἐμπήξει Φαρμακόντι δόλω;
τὴν χάριν ἐξέρρευσας ὅσῃν ἔχεις. ἔκ' ἀπὸ πηγῆς
αἰγλαΐη μελέων ἔλκειται ἀενάα.
ὡς δὲ ῥόδον θαλέθειςκας ἐν εἵαρι· νῦν δ' ἐμαράνθης,
γήρα αὐχμηρῷ καρφομένη θέρει.

XVII.

Εχθές μοι συνέπινε γυνή, περὶ ἧς λόγος ἔρρει
ἔχ' ὑγίης. παῖδες, θραύσατε τὰς κύλικας.

XVIII.

Ηβελον ἔχρυσόν τε καὶ ἄψα μυριά γαίης,
 ἔσθ' ὅσα τὰς Θήβας εἶπεν Ομηρος ἔχειν·
 ἀλλ' ἵνα μοι τροχόεσσα κύλιξ βλύσσειε λυαίῳ,
 χαίλεⓈ ἀενάῳ νάμασι λχομένῃ,
 καὶ γεραρῶν συνέπινε Φίλων χορὸς· οἱ δὲ περισσοὶ
 ἄνδρες ἐργατῖναι κάμνον ἐφ' ἡμερίσιν.
 ἔστος ἐμοὶ πολὺς ὄλβος, αἰεὶ Φίλος· ἔσθ' ἀλεγίζω
 τῶν χρυσέων ὑπ' αὐτῶν, τὴν Φιάλην κατέχων.

XIX.

Χανδοπώται, βασιλῆος ἀεθλητῆρες Ιάκχῃ,
 ἔργα κυπελλομάχῃ σῆσομεν εἰλαπίνης,
 Ἰκαρίῃ σπένδοντες ἀφειδέα δῶρα λυαίῃ.
 ἄλλοισι μελέτω Τριπτολέμοιο γέρα,
 ἦχι βόες, καὶ ἄρῳρα, καὶ ἰσοβοεὺς, καὶ ἐχέτλη,
 καὶ σάχυς, ἀρπαμένης ἵχνια φερσεφόνης.
 εἴ ποτε δὲ σομάτεσσι βαλεῖν τινα βρωῶσιν ἀνάγκη,
 ἀσαφὶς οἰνοπώταις ἄρκιⓈ ἢ Βρομίῃ.

XX.

Χθιζὸν ἐμοὶ νοσέοντι παρίστατο δῆϊⓈ ἀνὴρ
 ἱητρὸς, δεπῶν νέκταρ ἀπειπάμενος.
 εἶπε δ' ὕδωρ πίνειν, ἀνεμῶλιος· ἔσθ' ἐδιδάχθη,
 ὅτι μένος μερόπων οἶνον Ομηρος ἔφη.

XXI.

Ανέρες, οἷσι μέμηλεν ἀπώμονος ὄργια Βάκχῃ,
 ἐλπίσιν ἡμερίδων ῥίψατε τὴν πενίην.

αὐτὰρ ἐμοὶ κρητὴρ μὲν ἔοι δέῳας· ἄγχι δὲ ληνὸς,
 ἄγχι πίθος, λιπαρῆς ἔνδιον εὐφροσύνης.
 αὐτίκα δ' ἡμετέρῳιο πινὼν κρητῆρα ἑταίρῳ
 παισὶ Κανατράοις μαρναμένοις ἐθέλω.
 ἔτρομέω δὲ θάλασσαν ἀμείλιχον, ἔδὲ κεραυνὸς,
 πισὸν ἀταρβήτης θάρσος ἔχων Βρομίς.

XXII.

Νῆα Ποσειδάωνι πολὺπλανος ἀνθελὸ Κράνιος,
 ἔμπεδον ἐς νηῖ πέζαν ἐρεισάμενος,
 αὔρης ἐκ ἀλέγχεσαν ἐπὶ χθονὸς, ἥς ἐπὶ Κράνιος
 εὐρὺς ἀνακλινθεὶς ἄτρομον ὕπνον ἔχει.

XXIII.

Νῆά σοι, ὦ πόνη βασιλεῦ καὶ κοίρανε γαίης,
 ἀντίθεμαι Κράνιος, μηκέτι τετγομένην,
 νῆα, πολυπλανέων ἀνέμων πλερὸν, ἥς ἐπὶ δειλὸς
 πολλάκις αἰσάμην εἰσελάαν Αἰδὴν.
 πάντα δ' ἀπειπάμενος, Φόβον, ἐλπίδα, πόνην, ἀέλλας,
 πισὸν ὑπὲρ γαίης ἔχνιον ἡδρασάμην.

XXIV.

Τὴν κιθάρην Εὐμόλωτος ἐπὶ τριπόδων ποτὲ φοίβῳ
 ἀνθετο, γηραλέην χεῖρ' ἐπιμεμώμενῳ,
 εἴπω δέ· Μὴ ψεύσαιμι λύρης ἔτι, μηδ' ἐβελήσω
 τῆς πάρος ἀρμονίης ἐμμελέτημα Φέρεϊν.
 ἡϊθέοις μελέτω κιθάρης μίτος· ἀντὶ δὲ πλήκτρῳ,
 σκηπανίῳ τρομερὰς χεῖρας ἐρεισόμεθα.

XXV.

Δάφνις ὁ συρικλᾶς τρομερῶ περὶ γήραϊ κάμνων,
 χειρὸς ἀεργηλᾶς, τάνδε, βαρυνομένης,
 Πανὶ Φιλαγραύλῳ νομίαν ἀνέθηκα κορύναν,
 γήραϊ ποιμενίων παυσάμενος καμάτων.
 εἰσέτι γὰρ σύριγγι μελίσδομαι, εἰσέτι Φωνὰ
 ἄτρομος ἐν τρομερῶ σώματι ναιεῖται.
 ἀλλὰ λύκοις σίντησιν ἀν' ἔρεα μή τις ἐμεῖο
 αἰτωόλος ἀγγείλῃ γήραϊ ἀδρανίην.

XXVI.

Κισσοκόμα Βρομίῳ Σάτυρον σεσαλαγμένον οἶνω
 ἀμπελοεργὸς ἀνὴρ ἀνθεῖο Ληναγόρας.
 τῷ δὲ καρηθαρέοντι, δορὴν, τρίχα, κισσὸν, ὀπώρην,
 πάντα λέγοις μεθύειν, πάντα συνεκλέλυται.
 καὶ Φύσιν ἀφθόγγοισι τύποις μιμήσατο τέχνη,
 ὕλης ἀντιλέγειν μηδὲν ἀναχομένης.

XXVII.

Τὸν κύνα, τὸν πάσης κρατερῆς ἐπιίδμονα θήρης,
 ἔξεσε μὲν λεύκων, ἀνθετο δ' Ἀλκιμένης.
 Ἀλκιμένης δ' ἔχ' εὖρε τί μέμψεται· ὥς δ' ἰδ' ὁμοίην
 εἰκόνα παλαιοῖα χήματι Φαινομένην,
 κλοιὸν ἔχων, πέλας ἦλθε, λέγων λεύκωνι κελεύειν
 τῷ κυνὶ καὶ βαίνειν· πεῖβε γὰρ ὥς ὑλάων.

XXVIII.

Δίκλιον ἀκρομόλιδον Ἀμύντιχ' ἀμφὶ τριαίνῃ
 ὤησε γέρον, αἰλίων παυσάμενος καμάτων.

εἰς δὲ Ποσειδάωνα καὶ αἰλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης
 εἶπεν, ἀποσπένδων δάκρυον ἐκ βλεφάρων·
 Οἶδα, μάκαρ, κέκμηκα· κακὲ δ' ἐπὶ γήραος ἡμῖν
 ἀλλυῖτο ἡδᾶσκει γυιοπακῆς πενίη.
 θρεῖψον ἔτι σπαῖρον τὸ γερόντιον, ἀλλ' ἀπὸ γαίης,
 ὥς ἐβέλῃς, μεδέων καὶ χθονὶ καὶ πελάγει.

XXIX.

Τῷ ξοάνῳ τὸν παῖδα θυώνιχον, ἔχ' ἵνα λεύσσης
 ὡς καλὸς ἐν τῇδε μνάματι ἀγλαΐα,
 ἀλλ' ἵνα σοι τὸν ἀέθλον ὃν ἐξεπώνησε μαθόντι,
 ὦ γαβὲ, τὰς αὐτὰς ζᾶλος ἔοι μανίας.
 ἔστος ὁ μὴ κλίνας καμάτῳ πόδα, πάντῃ δ' ἀγῶνι,
 ἀλικά νικήσας, ὀπλοτέρων, πρότερον.

XXX.

Εἰς λυτρὸν ἐν Λυκία.

Πισότατος μερόπων τις ἔοι πυλαωρὸς ἐμεῖο,
 κρίνων λοχόμενων καιρὸν ἐσηλυσίης,
 μή τινα Νηϊάδων τις ἐμοῖς ἐνὶ χεύμασι γυμνήν,
 ἢ μετὰ καλλικόμενων Κύπριν ἰδὴ Χαρίτων
 ἔκ ἐβέλων· ΧΑΛΕΠΟΙ ΔΕ ΘΕΟΙ ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ ΕΝΑΡΓΕΙΣ.
 τίς γὰρ Ομηρείοις ἀντιφέρουσι λόγοις;

XXXI.

Εἰς οἶκον ἐν Κιζύρα.

Εὐσεβίη τὸ μέλαθρον ἀπὸ πρώτοιο θεμέθλας
 ἄχρι καὶ ὑψηλὰς ἤγαγεν εἰς ὁρόφους.

ἔ γὰρ ἀπ' ἀλλοθρίων κλεάνων λήϊστοι χαλκῶ
 ὄλβον ἀολίζων τεύξε Μακηδόνι.
 εὐδὲ λιπερνήτης κενεῶ καὶ ἀκερδέϊ μόχθω
 κλαῦσε, δικαιοδότης μιοῦσ' ἀτεμβόμεν.
 ὥς δὲ πόνων ἄμπαυμα φυλάσσειν ἀνδρὶ δικαίῳ,
 ὧδε καὶ εὐσεβέων ἔργα μένοι μερόπων.

XXXII.

Εἰς Σάρδεις.

Τ μῶλῳ ὑπ' ἡνεμόεσσι, ῥοήν παρὰ Μαίον. Ερμῆ,
 Σάρδεις, ἡ Λυδῶν ἔξοχάς εἰμι πόλις.
 μάρτυς ἐγὼ πρώτη γενόμην Διός· ἔ γὰρ ἐλέγχεῖν
 λάθριον υἱὰ Ρέης ἤθελον ἡμετέρης.
 αὐτὴ καὶ Βρομίῳ γενόμην τροφός· ἐν δὲ κεραυνῶ
 ἔδρακον εὐρυτέρῳ Φωτὶ φαεινόμενον.
 πρώταις δ' ἡμετέρησιν ἐν ὀργάσιν οἰνάς ὀπώρη
 ἔβαλ' ἐκ βοτρυῶν ξανθὸν ἄμελξε γάνος.
 πάντα με κοσμήσαντο· πολὺς δ' ἐμὲ πολλάκις αἰῶν
 ἄτρεσιν ὀλβίοις εὔρε μεγαίρομένην.

XXXIII.

Σ υρρένης τρηχεῖα μυρίωνοι χαῖρε κοινή,
 καὶ Πολλεντίνων γαῖα μελιχροτάτη.
 ἐςτὲ γὰρ αἱ τριπόβητοι, αἶψ' ὧν βρομιώδεα πηλὸν
 Φύρησαν Βάκχῳ τριζυγέες Χάριτες,
 πλέττε καὶ πενίης κοινὸν κλέαρ, οἷς μὲν, ἀνάγκης
 σκεῦος· τοῖς δὲ, τρυφῆς χρῆσι περισσολέγη.

XXXIV.

Φειδωλός τις ἀνὴρ ἀφ' ὧν θησαυρὸν ὀνείρω,
 ἤβελ' ἀποθρώσκειν, πλῆσιον ὕπνον ἔχων.
 ὡς δ' ἴδε τὴν προτέρην, σκίοεν μὲλ' κέρδος ὀνείρω,
 ἐξ ὕπνου πενήνῃ, ἀν' ἐκαάβευθε πάλιν.

XXXV.

Μνήμη καὶ Λήθη, μέγα χαίρειον· ἡ μὲν ἐπ' ἔρσοις
 Μνήμη τοῖς ἀγαθοῖς, ἡ δ' ἐπὶ λευγαλείοις.

XXXVI.

Κάπρον μὲν χέρσῳ Κόδρῳ ἔκλανε· τὴν δὲ ταχεῖαν
 εἰν ἀλὶ καὶ χαροπῶις κύμασιν εἴλ' ἔλαφον.
 εἰ δ' ἦν καὶ πληνὴ θηρῶν φύσις, εἶδ' αὖ ἐν αἴθρῃ,
 τὴν κείνῃ κενεὴν Ἀρτεμις εἶδε χέρσα.

XXXVII.

Ἐπ' ἄρον ἄλχι τάφοιο, καὶ ἤβελον αὐτὸς ἀκῆσαι
 οἷά περ αἰσάμην, μοῖραν ἐμῆς ἀλόχου.
 ἔπ' ἄρον εἰς ἀνέμους· ἄλοχον δ' ἐμοὶ ἔτι κιχάνει
 λυγρὸν ἐν ἀνθρώποις, ἔ νόσος, ἔ θάνατος.

XXXVIII.

Πρὸς τὸ Αραβία ἐπίγραμμα β.

Παρθένος εὐπατέρεια Δίκη, πρέσβειρα πολλῶν,
 ἔ τὸν ἐν εὐσεβίῃ χρυσὸν ἀποστρέφει.
 ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τάλαν Διὸς πάγχρυστα τελέσθῃ,
 οἷσι ταλαντεύει πάντα νόμον βιότῃ,
 ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΔΗ ΧΡΥΣΕΙΑ ΠΑΤΗΡ ΕΤΙΤΑΙΝΕ ΤΑΛΑΝΤΑ,
 εἰ μὴ Ομηρείων ἐξέλαθῃ χαρίτων.

Η 5

XXXIX.

Εἰ βίον ἐν μερόπεσσι Τύχης παίζουσιν ἐταῖραι
 ἑλπίδες, ἀμβολάδην πάντα χαριζόμεναι,
 παίζομαι, εἰ βροτός εἰμι· βροτὸς δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
 θνητὸς ἑὸν· δολιχαῖς δ' ἑλπίσι παιζόμενος,
 αὐτὸς ἐκόντι γέγνηθα πλανώμενος, ἔδδ' ἐγενοίμην
 εἰς κρίσιν ἡμετέρην πικρὸς Ἀριστοτέλης.
 τὴν γὰρ Ἀνακρείοντι ἐνὶ πραπίδεσσι φυλάσσω
 παρφασίην, ὅτι ΔΕΙ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΜΗ ΚΑΤΕΧΕΙΝ.

XL.

Πανδώρης ὀρόων γελώω πίθον, ἔδδ' ἐγυναιῖκα
 μέμφομαι, ἀλλ' αὐτῶν τὰ πλερὰ τῶν ἀγαθῶν.
 ὡς γὰρ ἀπ' Οὐλύμωιο μετὰ χθονὸς ἦθεα πάσης
 πωλῶνται, πίπτειν καὶ κατὰ γῆν ὄφελον.
 ἡ δὲ γυνὴ μετὰ πῶμα κἀλωχρήσασα παρειὰς
 ὤλεσεν ἀγλαίην ἣν ἔφερε χαρίτων.
 ἀμφοτέρων δ' ἡμαρβεν ὁ νῦν βίβω, ὅτι καὶ αὐτὴν
 γηράσκουσιν ἔχει, καὶ πίθος ἔδδ' ἔχει.

XLI.

Γαῖα, καὶ Εἰλήθηα, σὺ μὲν τέκες, ἡ δὲ καλύπτεις·
 χαίρειν. ἀμφοτέρως ἥνυσα τὸ σάδιον.
 εἴμι δὲ, μὴ νοέων πόθι νείσομαι· ἔ γὰρ ἐς ὑμέας
 οἶδα, τίς, ἢ τίνος ὦν, ἡ ἐ πόθεν μετέβην.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

I.

Αρσενας ἄλλος ἔχοι· Φιλέην δ' ἐγὼ οἶδα γυναῖκας,
 ἐς χρονίην Φιλίην οἷα Φυλασσομένας.
 ἔ καλὸν ἡβητῆρες· ἀπεχθαίρω γὰρ ἐκείνην
 τὴν τρίχα, τὴν Φθονερὴν, τὴν ταχὺ Φυομένην.

II.

Ως εἶδον Μελίτην, ὥχρός μ' ἔλε. καὶ γὰρ ἀκοίτης
 κείνη ἐΦωμάρι· τοῖα δ' ἔλεξα τρέμων.
 Τῇ σὲ ἀνακρῆσαι δύναμαι πυλεῶν ὀχῆας,
 δικλίδος ἡμετέρης τὴν βάλανον χαλάσας,
 καὶ δισσωὺν προθύρων πλαδαρὴν κρηπίδα περῆσαι,
 ἄκρον ἐπιβλήτος μεσσοῦνι πηξάμεν.
 ἡ δὲ λέγει γελάσασα, καὶ ἀνέρα λοξὸν ἰδῆσα·
 Τῶν προθύρων ἀπέχε, μὴ σκευὴν ὀλέσης.

III.

Τῶς τρητῶς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, τάν τε κορύναν
 ἄνθεσο Πανὶ Φίλω, Δάφνι γυναικοΦίλα.
 ὦ Πάν, δέχυσσο δῶρα τὰ Δάφνιδος. ἴσα γὰρ αὐτῷ
 καὶ μολωτὰν Φιλείεις, καὶ δύσεως τελέβεις.

IV.

Οἰνοπότας Ξενοφῶν κενεὸν πίθον ἀνθελὸ Βάκχω.
 δέχυσσο δ' εὐμενέως. ἄλλο γὰρ ἔδεν ἔχει.

ΜΙΧΗΛΙΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Ἀγαθῆς Σχολαστικῆς.

Η πόλις Ἀγαθίαν τὸν ῥήτορα, τὸν σιχαοιδόν,
 δίζυγος εὐεπῆς ῥυθμὸν ἀγασσαμένη,
 ὡς μήτηρ ἐτέλεσσεν ἐφ' υἱεῖ, καὶ πόρε τήνδε
 εἰκόνα, καὶ σοργῆς μάρτυρα καὶ σοφίης.
 Μεμνόνιον δὲ τοκῆα, κασίγνητόν τε σὺν αὐτῷ
 ἔτησε, γενεῆς σύμβολα σεμνοβιάτης.

ΘΩΜΑ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

καὶ

ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ.

Εἰς Ἀναστάσιον.

Τὸν θρασὺν ἡνιοχῆα λελασμένον ἄρματος ἄθλων
 ἐνθάδ' Ἀναστάσιον κείμενον ἔδρας ἔχει,
 ὃς τόσσας ἀνεδήσατο πρὶν σεφάνης, ὅσα ἄλλοι
 ἔδρακον ἡνιόχων ἤματα ἰωπασίης.

Θ Ω Μ Α

Σ Χ Ο Λ Α Σ Τ Ι Κ Ο Υ.

Ρητορικῆς Φιλέω τρεῖς ἀστέρας, ἕνεκα μῦθοι
 πάντων ῥητήρων εἰσὶν ἀρειότεροι.
 σεῖο πόνης Φιλέω, Δημόθενες· εἰμὶ δὲ λίην
 καὶ Φιλαρισείδης καὶ Φιλοθκυδίδης.

Σ Ω Φ Ρ Ο Ν Ι Ο Υ

ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ.

I.

Εἰς τόπον ἐπιξευμένων.

Οπρὶν ἀλωόμενος, καὶ ἀνέσιον ἶχυν ἐλαύνων,
 εἴτ' ἀπ' ὁδοιπορίας, εἴτ' ἀπὸ ναυτιλίας,
 ἐνθάδε νῦν προσιῶν, σῆσον, ξένε, σὸν πόδα· δεῦρα
 ναιετάειν ἐθέλων, οἶκον ἑτοιμον ἔχεις.
 εἰ δ' ἐμὲ καὶ τίς ἔτευξεν ἀνακρινέος, πολιήτης
 Εὐλόγιος, Φαρίης ἀρχιερεὺς ἀγαθός.

II.

Εἰς Ἰωάννην τὸν Ελεήμονα Πάπαν Ἀλεξανδρείας.

Τύμβε, τίς, ἡ πόθεν ἦν, ἔτι παῖς τίνος, ἔργα καὶ ὄλβον
 νεκρῷ, ὃν ἔνδον ἔχεις, ἐννεπεί, κευθόμενον.

ἔστ' Ἰωάννης, Κύπριος γένος, υἱὸς ἐτύχθη
 εὐγενέος Στεφάνου· ἦν δὲ νομεὺς Φαρίης.
 κλήμασι μὲν πολυόλβος ὅλων πλέον, ὧν τρέφε Κύπρος,
 ἐκ παλῆρ' παλῆρων, ἐξ ὁσίων τε πόνων·
 ἔργα δὲ θέσκελα πάντα λέγειν, ἄπερ ἐν χθονὶ τεύξεν,
 ἔδ' ἐμῷ ἐς νόον, ἔδ' ἐτέρων σομάτων.
 πάντα γὰρ ἄνδρα παρῆλθε Φαινοτάτης ἀρετῇσι
 δόξαντα κρατέειν ταῖς ἀρεταῖς ἐτέρων.
 τῷ καὶ κάλλεα πάντα, τ' ἄπερ πόλις ἔλλαχεν αὐτῇ,
 εἰσὶ, Φιλοφροσύνης κόσμος ἀρειόταται.

III.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀρχὸς Ἰωάννης Φαρίης ἀρετῶν ἱερῶν
 ἐνθάδε νῦν μετὰ τερμα Φίλῃ παρὰ παλῆϊδι κεῖται·
 θνητὸν γὰρ λάχε σῶμα, καὶ εἰ βίον ἄφθιτον ἔχεν,
 ἀθανάτους πρήξεις τε καὶ αὖ χθόνα ρέξεν ἀπείρους.

ΚΟΣΜΑ ΜΟΝΑΧΟΥ.

Εἰς Πύρρον μέλλοντα σφάξαι τὴν Πελυξείην.

Πύρρος ἐγώ· σπαεύδω δὲ πατρὸς χάριν. ἡ δὲ κυνώπις
Παλλάδα κικλήσκει, γνωτὸν ἔχουσα Πάριν.

ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΨΕΛΛΟΥ.

Εἰς τὸν χαλκῆν ἵππον, τὸν ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ, ἀπηρωρημένον
τὸν πόδα ἔχοντα.

Ἐμπῶντες ὁ χαλκῆς ἵππος ἔστος, ὃν βλέπεις,
ἔμπῶντες ἀληθῶς, καὶ Φριμάζεται τάχα.
τὸν πρόοδιον δὲ τῆτον ἐξαίρων πόδα,
βαλεῖ σε καὶ λαῖξ, ἣν παρέλθης πλησίον.
δραμεῖν καθορμᾷ, σῆθι, μὴ προσεγγίσῃς,
μᾶλλον δὲ Φεῦγε, μὴ λάβῃς τὸ τῆ λόγος.

Λ Ε Ο Ν Τ Ο Σ

ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

1.

Εἰς βίβλον μηχανικὴν.

Βίβλος μηχανικὴ· Κυρίνος δέ μιν ἐξεπώνησε,
Μαρκέλλῃ γνωστοῖο συνερχομένης κατὰ μόχθον.

II.

Εἰς βίβλον Παύλῃ ἀστρολόγῃ.

Θέσφατα μαντῶης Φοιβηίδος ὄργια τέχνης
ἀστρολόγων Παῦλός μ' ἐδιδάξατο κύδιμος ἀνὴρ.

III.

Εἰς βίβλος Πρόκλῃ καὶ Θεώνῃ.

Βίβλος Θεώνος καὶ Πρόκλῃ τῶν πανσόφων,
βίβλ' ὅλῃ τε καὶ χθονὸς φέρει μέτρα.
Θέων πόλον μὲν, καὶ Πρόκλος μετρεῖ χθόνα·
Πρόκλος μὲν ἐν γῇ, καὶ Θεών μετρεῖ πόλον.
ἄμφω δ' ἐπίσης τῶν ἐπαίνων ἄξιοι,
ἄμφω δ' ἀμοιβὴν τῶν λόγων τελευχάτην.
Θέων Πρόκλῃ μὲν λαμβάνων σοφὰς θέσεις,
δείκνυσι ταύταις τῆς δρόμους τῶν ἀσέρων·
Πρόκλος δὲ δείξεις τῇ Θεώνῃ λαμβάνων
ταύταις ἀναλύει καὶ προβάλλει τὰς θέσεις.

ἀλλ' ὦ

ἀλλ' ὦ σοφὴ ξυνωρὶ χαῖρέ μοι λίαν.
χαίροις θεῶν ἀριστε, πάνσοφον πάρα,
ὃ νῦν πυκάζων τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν·
χαίροις δὲ καὶ σὺ Πρόκλε, τῷ Σαρπηδόνοιο
ἀριστον αἶμα τοῖς ὅλοις βοώμενον.

IV.

Εἰς τὴν βίβλον Λευκίππου.

Ερῶλα πικρὸν, ἀλλὰ σωφρόνων βίβον
ὃ κλειοφῶντι μὲν παρεμφαίνει λόγος·
ὃ Λευκίππου δὲ σωφρονέσσιος βίβον
ἀπανίας ἐξίστησιν, πῶς τετυμμένη,
κεκαρμένη τε, καὶ καλῇ χρεωμένη,
τὸ δὴ μέγιστον, τρεῖς θανῶσ' ἐκαρτέρει.
εἴπωρ δὲ καὶ σὺ σωφρονεῖν θέλεις, Φίλε,
μὴ τὴν πάρεργον τῆς γραφῆς σκόπτει θεῶν·
τὴν τῷ λόγῳ δὲ πρῶτα συνδρομὴν μάθε.
νυμφοσολεῖ γὰρ τὰς ποθεῖντας ἐμφρόνως.

V.

Τῇ τῶν λόγων σε κογχύλῃ, Πορφύριε,
βάπτεις τὰ χεῖλη, καὶ σολίζεις τὰς φρένας.

VI.

Εἰς παρθένον φθαρεῖσαν Ομηρόκεντρα.

Μῆτερ ἐμὴ δύσμηλερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
λίην ἄχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς ἔτασεν ἀνὴρ
νύκλα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὐδῶσι βροτοὶ ἄλλοι,
γυμνὸς ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, ἔσθ' ἔχεν ἔλκος.

Tom. III.

I

πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· αὐτὰρ ἔπειτα
ἔρὸν τε προέηκεν ἀπήμονά τε λιάρὸν τε.

VII.

Εἰς τὰς Ῥωμαίων μῆνας.

Μὴν Ἰωάντων ὁ πρῶτος. ὁ δεύτερος αὐλακα τέμνει.
ὁ τρίτος Αὔσονίαν γενεὴν ἐπὶ μῶλον ἐγείρει.
τέτραλ' ἀγγέλλει ῥοδοδάκτυλος εἶαρος ὥρην.
εἰμὶ ῥόδων γενέτης. καὶ ἐγὼ κρίνα λευκά κομίζω.
ἔτος ἀμαλλοδέτης. τὰ δ' ἐμὰ πλερὰ Νεῖλον ἐγείρει.
ἔτος ἐρισαφύλῳ πεφιλημέν' ἔπαλεο Βάκχῳ.
τεύχῳ δ' οἶνον ἐγὼ μελιηδέα, χάρμα βροτοῖσι.
δαῖτα φέρω χαρίεσσαν ἐς ἔνομα Φωλὸς ἐκάσθε.
Φορμίζεν δεδάηκα καὶ ὑπνώουλας ἐγείρειν.

VIII.

Ὦν ἥδε βίβλος ἔνδον ὠδίνῳ, Φίλε,
βαθὺς χαρακτὴρ καὶ περισκελὴς ἄγαν.
δεῖται κολυμβητὴ δὲ πάντως Δηλίας.
εἰ δ' ἂν κυβισθήσει τις εἰς ἐμὰς μυχὰς,
καὶ πᾶν μέγαλλεύσειεν ἀκριβῶς βάβ',
γεωμειρῶν τὰ πρῶτα λήψεται γέρα,
σοφὸς δ' ἀναμφίλεκτος εἰς ῥηθήσεται.
τέττων δὲ μάρτυς ἐγγυητὴς τε Πλάτων.

IX.

Σχῆμα παλαιολάτων ἀνδρῶν κηρύκιον ἄθρει.
Θρινάκης οἰκιστὰ Κορίνθιε, ὅς ποτ' ἔπινες
ἀμφιβόητα ρέεθρα Συρηκοσίης Ἀρεθῆσης.

X.

Εἰς τὸ μονημέριον, ἤγυν θεατροκυνηγίαν, ἐν ᾗ προσμάχονται
ἄνδρες θηρίοις.

Τοξότα, Πιερίδων μεδέων, ἐκαληβόλε Φοῖβε,
εἰπὲ κασιγνήτη κρατερᾶς ἵνα Θῆρας ἐγείρῃ,
ὅσπον ἐπιψαῦσαι μερόπων δέμας, ὅσπον αὐτὰι
λαῶν τερπωμένων ἱερὸν σόμα· μηδὲ νοήσω,
Ζηνὸς μελιχίοιο λαχὼν θρόνον, ἀνέρος οἶτον.

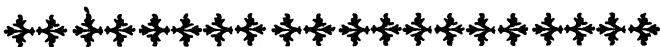
Θ Ε Α Ι Τ Η Τ Ο Υ .

VI.

Εἰς Πυθαγόραν τὸν πύκλιν.

Πυθαγόρην τινὰ, Πυθαγόρην, ὃ ξεῖνε, κομήτην,
ἀδόμενον πύκλιν εἰ κατέχεις Σάμιον,
Πυθαγόρης ἐγὼ εἰμι· τὰ δ' ἔργα μὲ εἴ τιν' ἔροιο
Ἡλείων, Φήσεις αὐτὸν ἄπιστα λέγειν.

ΕΙΣ ΤΙΝΑ ΕΝ ΒΥΖΑΝΤΙΩ,
ΑΝΑΘΗΜΑΤΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

Εἰς τὴν Εὐγενίᾳ πύλῃν.

Οὗτος Ἰβλιανὸς λαοσσόα τείχεα πῆξας,
ᾤῃσε τρώπαιον, ἔῃς σύμβολον ἀγρυπνίης,
σφάζειν ἀντιβίς ἐχθρὰς ἀπ' ἀνευθε μενοιῶν,
ἢ προσάροιβε κροτεῖν τῆς πόλεως πολέμους.

II.

Εἰς τὸν ἐν τῷ Ἰσποδρόμῳ τετραπλευρον κίονα.

Κίονα τετραπλευρον, αἰεὶ χθονὶ κείμενον ἄχθος,
μὲν ἀναστῆσαι Θεοδόσιος βασιλεὺς
τολμήσας, Πρόκλῳ ἐπεκέκλετο, καὶ τόσος ἔση
κίων ἡελίοις ἐν τριακονηαδύο.

III.

Εἰς τὴν αἰψίδα ἐν τῇ Βασιλικῇ.

Τετραπόροις αἰψῖσι πύλῃν Θεόδωρ' ἐγείρας,
ἄξιός ἐστι πόλιν καὶ τέτρατον ἡνιοχεῦσαι.

IV.

Εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς αὐτῆς ἀψίδος.

Ἐπρεπέ σοι, Θεόδωρε, Τύχης εὐκλίονα νηὸν
 ἔργα κοσμήσαι θαύμασι τοσσατίς,
 δῶρά τε κυδένετα πορεῖν χρυσάσπιδι Ρώμῃ,
 ἢ σ' ὕψαλον τεύξε, καὶ τρισέπαρχον ὄρα.

V.

Εἰς πύλην τὴν ἐπιλεγομένην Ξυλονέρεα.

Θευδόσιος τόδε τείχος ἀνάξ, καὶ Ἐπαρχος Εὔας
 Κωνσταντῖνος ἔτευξαν ἐν ἡμασιν ἐξήκοντα.

VI.

Εἰς τὴν πύλην τῇ Ρηγίᾳ.

Ἡμασιν ἐξήκοντα Φιλοσκήπτρῳ βασιλῆϊ
 Κωνσταντῖνος Ἐπαρχος ἐδείμαλο τείχει τείχους.

VII.

Εἰς τὸ Μασεῖον.

Εὐνὴς μὲν βασιλεῖ Μασήλιος· ἔργα βοῶσι
 δημόσια· θναρὴν πράγματα πίσιν ἔχει.
 Μασεῖον Ρώμῃ δ' ἐχαρίσσατο, καὶ βασιλῆϊ
 εἰκόνα θεσπεσίην ἔνλος ἔγραψε δόμων.

VIII.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τιμὴν μασσπόλοις, πόλεως χάριν, ἐλπίδα κέρων,
 ὅπλα δὲ τῆς ἀρετῆς, χρήματα τοῖς ἀγαθοῖς.

ταῦτα λόγοις ἀνέθηκεν ἐκὼν Μωσήλῳ ἔργα,
πιστεύων καθαρώς ὡς Θεός ἐστι λόγος.

IX.

Εἰς τὸ αὐτό.

Μωσαίᾳ τὰ μὲν αὐτὸς ἐτεύξατο, πολλὰ δὲ σώσας
ἐσῶτα σφαλερώς, ἤδρασεν ἀσφαλέως.

X.

Οὗτος ὁ κοσμήσας Ἰππάτων θρόνον, ὃν τρισέπαρχον
καὶ πάτερα βασιλῆες ἐὼν καλέσαντο μέγιστοι,
χρῦσε^Θ ἔθηκεν Αὐρηλιανὸς, τὸ δὲ ἔργον
τῆς βαλῆς, ἧς αὐτὸς ἐκὼν κατέπαυσεν ἀνίας.

XI.

Εἰς τὴν ἑορτήν Θεοδοσίᾳ βασιλέως.

Εκθορὲς ἀνολίγη, Φαεσφόρ^Θ ἥλιος ἄλλος,
Θευλόσιε, θνητοῖσι, πόλιν μέσον, ἠγίοθυμε,
Ωκεανὸν παρὰ ποσσὶν ἔχων καὶ ἀπείρονα γαῖαν,
πάνθοθεν αἰγλήεις, κεκορυθμέιος, ἀγλαὸν ἵππων
ρήϊδίως μεγαθύμε καὶ ἐσσύμενον κἀερύκων.

XII.

Ζήνωνα πολίαρχος Ἰελλιανὸς βασιλῆα·
Ζήνων^Θ παράκοιτιν Ἰελλιανὸς Αἰριάδην.

XIII.

Οἶκον ἀναξ Ελικῶνος ἀνηθήσαντα νοήσας
κυδαλίμοις καμάτοισιν Ἰελλιανῶ πολίαρχε,
Πιερικῶν προπάρειθε δόμων παλ^χ χρύσεος ἔση.

XIV.

Κῦδος Ἰκλιανῶ παναοίδιμον, ὃς μετὰ κόσμον
Πιερίδων χρύσειον σῆσεν Ἀνασάσιον.

XV.

Εἰς οἶκον τὸν ἐπιλεγόμενον Χαλκῆ ἐν τῷ Παλατίῳ.

Οἶκ' Ἀνασασίῳ τυρανοφόνος βασιλῆος
μῦν ὑπερέλλω πανυπείροχος ἄσει γαίης,
θαῦμα φέρων πάνισσιν, ἐπεὶ κοσμήτορες ἔργων
ὑψος ὁμῶς μῆκος τε καὶ ἄπλετον εὖρος ἰδόντες,
ἀσκεπὲς ἐφράσσατο πελώριον ἔργον ἑᾶσαι.
ἀλλὰ πολυμήτοιο λαχὼν πρεσβῆια τέχνης
Αἰθέρι' πολυῖδρις ἐμὴν τεχνήσατο μορφήν,
ἀχράντῳ βασιλῇ φέρων πρωτόγρια μόχθων.
ἔνθεν ἀπειρέσιον μέγεθος περὶ παντὶ τιταίνων,
Αὔσονίης νίκησα βοώμενα θαύματα γαίης.
εἷζον ἀρειοτέροισι, χάρις Καπείωλιδος αὐλῆς,
εἰ καὶ χαλκείων ὀρόφων ἀμαρύνματα πέμπεις.
κρύψον ἀμείρητων μεγάρων σκινόμενον αὐλαῖς,
Πέργαμε, Φαιδρὸν ἄγαλμα τεόν, ῥαφίνιον ἄλσος.
μηδὲ τανυπλεύροισιν ἀρηρότα, Κύζικε, πέτροις
Ἀδριανῶ βασιλῇ ἀμεμφέα νηὸν αἰείσης.
ἔ μοι Πυραμίδων ἱκέλη κρίσις, ἔδὲ Κολοσσῶ,
ἔδὲ φάρμα· μεγάλην μῆνος δ' ὑπερέδραμον αἴγλην.
αὐτὸς ἐμὸς σκηπτοχ' Ἰσαυροφόνον μετὰ νίκην
χρυσοφαές μ' ἐτέλεσεν ἐδέθλιον Ἡριγενείης,
πάντη τέτραπὸρων ἀνέμων πεπρωσμένον αὖραις.

XVI.

Εἰς εἰκόνα Ἀναστασίας βασιλέως ἐν τῷ εὐρέπῳ.

Εἰκόνα σοὶ, βασιλεῦ κοσμοθόρε, τήνδε σιδήρεα
 ἄνθεσαν, ὡς χαλκῆ πολλὸν ἀτιμολέρεν,
 ἀντὶ φόβου, πενήτης τ' ὀλοῆς, λιμῆ τε, καὶ ὀργῆς,
 οἷς πάντα φθείρεις ἐκ Φιλοχρημοσύνης.

XVII.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Εἰς γυθὶ τῆς σκύλλης χαλεπὴν σήσαντο Χάρυβδιν,
 ἄγριον ὠμησὴν τέτον Ἀναστάσιον.
 δεῖδιθι καὶ σὺ, σκύλλα, τεαῖς Φρεσὶ, μὴ σε καὶ αὐτὴν
 βρώξῃ, χαλκεῖν δαίμονα κερμαίσας.

XVIII.

Πρόκλ' ἐγὼ Παύλῃ, Βυζάντιος, ὃν περὶ δῶμα
 τηλεθάοντα Δίκης βασιλῆϊ ἤρπασεν αὐλή,
 ὅφρ' εἶην σόμα πιστὸν ἐριδοθένε βασιλῆος.
 ἀγγέλλει δ' ὅδε χαλκὸς ὅσον γέρας ἐστὶν ἀέθλων.
 καὶ τὰ μὲν εἴκελα πάντα καὶ νιεῖ καὶ γενεῖῃς·
 ἐν δ' ὕψατων ῥάβδοις πάϊς νίκησε τοκῆα.

XIX.

Εἰς ἡλὸν Γεσινιανῆ βασιλέως ἐν τῷ Αὐγυσιῶν.

Ταῦτά σοι, ὦ βασιλεῦ Μηδοκλόνε, δῶρα κομίζε
 σῆς Ρώμης γενέτης καὶ πάϊς Εὐστάθιος,
 πῶλον ὑπὲρ νίκης, Νίκην σεΦανηφόρον ἄλλην,
 καὶ σε μέληνεμίῳ πῶλῳ ἐφεζόμενον.

ὑψὺς Ἰασηνιανὲ τέον κράτος, ἐν χθονὶ δ' αἰεὶ
δεσμός ἐχοι Μήδων καὶ Σκυθέων προμάχης.

XX.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Πῶλον ὁμῶ καὶ ἀνακλῆα καὶ ὀλλυμένην βαθυλαῖαν
χαλκὸς ἀπὸ σκύλων ἔπλασεν Ἀσσυρίων·
ἔστι δ' Ἰασηνιανὸς, ὃν ἀνιολίης ζυγὸν ἔλκων
ᾤσεν Ἰαλιανὸς, μάρτυρα Μηδοφάνον.

XXI.

Εν τῇ εἰσοδῷ τῆς Ἡραίας.

Τῆτον Ἰασηνιανὸς ἀγακλέα δειμάλο χῶρον,
ὔδατι καὶ γαίῃ κάλλ' ἐπιπρεμάσας.

XXII.

Φαιδρὸν Ἰασηνιανὸς ἀναξ ἐμὲ χῶρον ἐγείρεα,
Ἡελίῳ παρέχων θάμβ' ἀνερχομένῳ,
ἔποτε γὰρ τοῖστ' ἐπὶ χθονὸς ἔδρακε κάλλος
ὑψόθεν ἔραινίην οἶμον ἐπερχόμεν'.

XXIII.

Εἰς τὴν Ἰασηνὸς βασιλείας ἐν τῷ λιμένι.

Τῆτο παρ' αἰγιαλοῖσιν ἐγὼ Θεόδωρος ἑταρχος
ᾤσα Φαινὸν ἀγαλμα Ἰασηνῶ βασιλῆϊ,
ὄφρα καὶ ἐν λιμένεσσιν ἐὴν πετάσειε γαλήνη.

XXIV.

Εἰς ἄλλην γῆλην τῷ αὐτῷ.

Ἰστίον κατὰ χρέϛ τὸν δεσπότην
 Ἰσλιανὸς Επαρχϛ, ὡς εὐεργέτην.

XXV.

Εἰς εἰκόνα τῆς Σοφίας Αὐγέσης ἐν τῇ εἰσόδῳ τῷ Ζευξίππῳ.

Αὐσονίαν δέσποιναν Ἰσλιανὸς πολιῦχϛ,
 ὡς σοφίης μετήν, ἀνθετο τὴν Σοφίην.

XXVI.

Εἰς εἰκόνα τῷ αὐτῷ Ἰστίνα.

Ἄλλον ὑπὲρ νίκας ἐναρηφόρον ἐνδοθι Σχσων
 ὁ θρασὺς ἀνστήσει Μῆδος ἀνακλι τύπον.
 ἄλλον ἀκείρεκόμας Αἰῶρων τραίος ἐκίθηεν Ἰσρα,
 κείρας ἐκ κεφαλῆς βοτρυχον αὐσαλέης.
 τῷ δ' ὑπὲρ εὐνομίας ἐριθηλέος ἐνθάδε τῶτον
 ἐξ Ἰωάτῃς μίτρης γῆσεν ἀνασσα πόλις.
 ἔμπεδϛ ἀλλὰ μένοις Βυζαντιάς ἔμμορε Ρώμα,
 θεῖον Ἰστίνα κάρηος ἀμειψαμένα.

XXVII.

Εἰς τὴν βάσιν τῷ ὠρολογίῳ τῷ εἰς τὴν ἀψίδα τὴν
 εἰς τὴν Βασιλικήν.

Δῶρον Ἰστίνοιο τυρανοφόνῃ βασιλῆϛ
 καὶ Σοφίης ἀλόχῃ, Φέγγος ἐλευθερίας,
 ὠραίῳν σκοπίαζε σοφὸν σημάϊον χαλκὸν
 αὐτῆς ἐκ μονάδος μέχρι δυωδεκάδος,

ὄντινα συληθέντα, Δίκης θρόνον ἡνιοχεύων
εὗρεν Ἰαλιανὸς χερσὶν ἀδωροδόκοις.

XXVIII.

Εἰς τὴν Βασιλικὴν τῶν παιδευτηρίων.

Χῶρος ἐγὼ θεσμοῖσιν ἀνειμένῳ· ἐνθάδε πηγὴ
ἄφθοτος Αὐσονίων ἐκκέχυται νομίμων,
ἥ πᾶσιν τέταται μὲν αἰνὰ, ἡθέοις δὲ
ἐνθάδ' ἀγειρομένοις πάντα δίδωσι ρόον.

XXIX.

Εἰς εἰκόνα Θεόδωρου ἄρχοντος.

Ρητῆρες Θεόδωρον ἐμέλλομεν εἰς ἐν ἰόντες
χρυσείαις γραφίδεσσιν αἰμνήσοισι γεραίρειν,
εἰ μὴ χρυσὸν ἔφευγε καὶ ἐν γραφίδεσσιν ἔοντα.

XXX.

Νικήταν δορίτολμον ἄναξ, στραῖος, ἄτσα, δῆμῳ
σῆσαν ὑπὲρ μεγάλων Μηδοφόνων καμάτων.

XXXI.

Τὸν μέγαν ἐν πολέμοισι, τὸν ἄτρομον ἡγεμονῆα,
Νικήταν ἀρετῶν εἵνεκεν οἱ Πράσινοι.

XXXII.

Εἰς τὸν τρίκλινον τῆς Μαγναύρας.

Οτραλέως τολύπνευσαν τόνδε δόμον βασιλῆες,
αἰχμὴν ὀλβοδοτέραν ἀπὸ σαυροῖο λαχόντες,
αὐτὸς ἄναξ Ἡρακλῆς σὺν Κωνσταντίῳ υἱί.

XXXIII.

Εἰς ὠρολόγιον.

Κῆτος ἦν ὁδε χῶρος· ἀπὸ σκιερῶν δὲ πετήλων
 νυκτοφανῆς τελέθων ἔσκεπεν ἡέλιον.
 νῦν δὲ παναυγλήεντα καὶ εὐδιον εὗρε τελέσσαι
 Σέργιος αὐτόπῃς μυστιπόλος τριάδ^Θ,
 ἐνθα λίθ^Θ σαλὸς ἔτος αἰοδῆνον ἀνάγκην
 ἐπ' ἰάκῃς ἀγγέλλει ἀντυγος ἑρανίης.

XXXIV.

Εἰς τὸ αὐτό.

Μηχανικὴ φαέθοντα βιάζεται ἀρμονικοῖσι
 γνώμοσιν ἀγρεύειν τὸν δρόμον ἡελίς·
 βαιὸς δ' ἀμφιέπει λίθος ἀντυγας Ηριγενείης,
 ὠρονόμῳ σοφίῃ καὶ σκιοέντι τύπῳ.
 Σεργίῳ ἀρχιερεῖος ἐπετρανήσιν ἐφέλμαῖς
 τῆτο συνειργάσθη ἔργον ἐπιχθονίων.

XXXV.

Τὸ τέλρ' αὐλευρον θαῦμα τῶν μελαρσίων,
 χρόκῳ φθαρὲν, νῦν Κωνσταντίν^Θ δεσπότης,
 ὁ Ῥωμανῆ παῖς, δόξα τῆς σκηπτοχρίας,
 κρεῖττον νεκρυεῖ τῆς πάλαι θεωρίας.
 ὁ γὰρ Κολασσὸς θάμβος ἦν ἐν τῇ Ῥόδῳ,
 καὶ χαλκὸς ἔτος θάμβος ἐστὶν ἐνθάδε.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ ΗΡΩΙΚΑ
ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

Ὡς ἀπὸ τῆ Ερωΐδος ἐρῶντος.

Τίς πυρὶ πῦρ ἐδάμασσε; τίς ἔσβεσε λαμπάδι πυρσόν;
τίς κατ' ἐμῆς νευρῆς ἐτέρην ἐτανύσσατο νευρὴν;
καινὸς Ερως κατ' Ερωΐδον ἐμῶ μένει ἰσοφάρizei.

II.

Φιλομήλης ἐπιστολὴ πρὸς τὴν ἀδελφὴν Πρόκνην.

Σὸς με πόσις κακοεργὸς ἐνὶ σπηλῳγι βαθείῃ
μηνώσας βαρύνωμιον, ἐμὴν ἀπέκερσε κορεῖν.
συγὰ δ' ἐμοὶ παρέν ἕδνα πολυλήθοιο γάμοιο.
γλῶσσαν ἐμὴν ἐθέρισσε, καὶ ἔσβεσεν ἐλλάδα Φωνῆν.

Ἀλλως.

Χαῖρε, Πρόκνη, παρὰ σείο κασιγνήτης Φιλομήλης,
χαίρειν εἰ τόδε γ' ἔστιν· ἐμῆ δέ σοι ἄλγεα θυμῷ
πέπλος ἀπαγγέλλει, τὰ μοι λυγρὸς ᾤωσσε Τηρεὺς,
ὅς μ' ἔρξας βαρύνωμιον ἐν ἔρκεσι μελονομήων,
πρῶτον παρθένης, μέλειώεττα δ' ἐνόσφισε Φωνῆς.

III.

Ὡς ἀπὸ Πασιφάης ἐρώσης τῇ ταύρῃ, καὶ μεμορφμένης τῇ Ερωΐδι.

Εἰ ποθέεν μ' ἐδίδαξας ἐν ἔρκεσι ταῦρον ἀλήτην,
μυκηθμόν με δίδασκον, ὅπως Φίλον ἄνδρα καλέσω.

IV.

Ως ἀπὸ Ἡρας, ἀποβωθέντ' Ἡρακλῆςτι

Σῆς ἀρετῆς ἰδρῶτι καλὴν ἀπέδωκεν ἀμοιβήν
σὸς γενέτης, Ἡρακλῆς, ἐπεὶ πόνος ἄσπελον εὖχ' ἔ
ἀνδράσιν οἶδ' ἐν ἄγειν μετ' ἀπείρονα κύκλον ἀέθλων.

Ἀλλως.

Σοὶ χάριν ἐξετέλεσσε πόνος καὶ ἀθέσφατ' ἰδρῶς,
χῶρον ἔχεν πολυόλβον, ὃν ἔ πάρος ἔλλαχεν ἀνὴρ.

V.

Ως ἀπὸ Θέτιδος ἰδέσσης Τηλέφον ὑπ' ἀμπέλης σκελιοθέντα.

Ἀμπελε, τί πρήξωμεν, ὅταν Δαφναῖ' Ἀπόλλων
πτόρθον ἐμὸν κλίνῃ ἐν Ἀλεξάνδροιο βελέμοις;

VI.

Ως ἀπὸ Ελένης ὁρώσης τὴν μονομαχίαν Μενελάου καὶ Πάριδος.

Εὐρώπης Ἀσίης τε δορυφενέες βασιλῆες,
ὕμιν ἀμφοτέρωσιν ἐπὶ ξυρᾷ ἴσταται ἀκμῆς,
τίς κεν ἐμὲ τλήθυμος ἔλοι δύσηνον ἀκοίτης·
Ζεὺς δὲ πατὴρ δικάσειεν, ἄνευθε δὲ Κυπρωγενεΐης,
μὴ πάλιν ἄλλος ἔλῃ με γαμοκλόπος, αἶχος Ἀχαιοῖς.

VII.

Ως ἀπὸ Ἀχιλλεύως, ὅτε ἐτρώθη Ἀγαμέμνων.

Εἴγνως νῦν, Ἀγάμεμνον, ἐμὸν Φιδισήνορα θυμόν·
ἔγνως ἐν σαδίσσιν ὅσον ὀνείδος Ἐκτορός ἐστι.
νῦν γὰρ πάντες ὄλοντο τεῇ πολυτῇμονι λῶσθι.

σοὶ δ' αὐτῷ μέγα πῆμ' ἤκει, θανάτοιο χέρειον.
 ἀφροσύνης κακὰ ἔργα, καὶ ἄρχεα πῆμαίλα πάχεις,
 ὃς πᾶσι Δαναοῖσιν ἀρήϊον ἔρχομαι ἐτύχθης.

VIII.

Ὡς ἀπὸ Εὐλοῖο πρὸς Πάτροκλον μὴ δυνήβεια βασάσαι
 τὸ Αχιλλεύς δόρυ.

Εζημίωσας ἀδενῶν τὸν Εὐλοῖον.
 Φέρεις γὰρ ἡμῖν ἐλλίπῃ σκυλεύματα.

Αποκρισις τῷ Πατρόκλῃ.

Ὡνῃσα. Θᾶτ' ὅν σ' εἴλε Πηλεΐον δόρυ.

Αἰη.

Αλλ' εἰ τὸ δῆρας κείνο πάλλειν ἔδενον,
 ἔσθ' ἂν τάδ' Εὐλοῖον ἔρχεν· ἀλλ' ἡμῖν δαμείς
 πάντ' ἂν τά γ' αὐτῷ σκυλ' ἀφῆκ' ἀνελλιπῇ.

Αἰη. ΑΡΣΕΝΙΟΥ.

Αἰη ἦν γ' ἐν παλαίμῃσιν ἡμαῖς δόρυ χάνδαν' ἐκείνο,
 Εὐλοῖον, ἂν ἀντ' ἐμέθεν ἤλυθες εἰς Αἶδην.

IX.

Ὡς ἀπὸ Αγαμέμνονος ἰδόντι Αχιλλεῖα ὀπλιωθέντα.

Ιλιος ὀφρυόεσσα κἀλήριπεν· ἄρτι δὲ πᾶσαν
 ληϊδίην Δαναοῖσι θεὸς πόρρεν, ὅπως ὅτ' Αχιλλεὺς
 μῆνιν ἀπορρίψας Φθισήνορα, χεῖρα κορύσσει.

X.

Εἰς τὸ αὐτὸ, ὡς ἀπὸ Ελένης.

Πηλείδην κολέεσθα πάλιν θώρηξεν Αθήνη
έντεσιν ἀθανάτοισι. τί ρίγιον ἔσσειαι ἄλγος
αἰνομόροισι Τρώεσσι, καὶ Εκτορι, καὶ γενετῆρι,
ὅσῳ ὅταν έντεα ταῦτα θεὸς πόρρεν ἀνέρι τῷδε.

XI.

Ὡς ἀπὸ Εκτορος τήρωσκομένεσ ὑπὸ Ελλήνων.

Βάλλεῖε νῦν μετὰ πότμον ἐμὸν δέμας, ὅττι καὶ αὐτοὶ
νεκρῶ σῶμα λέοντες ἐφυβρίζουσι λαγῳοί.

XII.

Ὡς ἀπὸ Πύρρου ἐπιδάντης τῆς Τροίας.

Μόχθος ἐμῶ γενετῆρος ἀμύμονος ἔτελ' εὔρεν.
αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι φόνον πάνησσι κερύσσω
ἤλυθον. ἠγορέη γὰρ ὑπέρβλεπον εὖχος αἰέρω,
καὶ Πρίαμον βασιλῆα, καὶ ὅς προλέλοιπεν Ἀχιλλεύς,
πάνηας ὁμῶ κατὰ μῶλον ἐμὸν μέν' οἶδεν ὀλέσσαι,
καὶ Τροίης πολιάεθρον ἀρήϊον ἐξαλαπάξω,
καὶ Δαναοῖς δεκέτηρον ἐμὸν δόρυ μόχθον ἀνύσσει.

XIII.

Ὡς ἀπὸ Διόδαμείας, τῇ Πύρρου πορθήσαντος τὴν Τροίαν.

Πᾶσαν ἐμῆς κραδίης χαλεπὴν ἀπέπαυσας ἀνίην,
ὑμετέρῃ γενετῆρι Ἀχιλλέος εἵνεκα πότμῃ,
ὃν Τροίη σονόεσσα κατέκτανεν. ἀλλὰ σὺ πᾶσαν
ἰλιον ἐξαλάπαξας· ἐελδομένοισι δ' Ἀχαιοῖς

ἄφθιτον

ἄφθιτον ὥπασας εὖχος, ὃ μὴ δεκέτηρος ἐνυῆς
 πᾶσιν μαρναμένοις Δαναοῖς χρόνος εὗρεν ἀνύσσαι.

XIV.

Ὡς ἀπ' Εἰδοθέης ἰδέσσης τὴν Ελένην ἐν Φάργῳ.

Οἰκίειρώ σὸν κάλλει, ἔπει Διὸς ἐσσι γενέθλη.
 εἰσορόω γὰρ ἄγαλμα διοτρεφέες. ἀτρεκέως δὲ
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι μάχη δεκέτηρος ἐτύχθη.
 πᾶς Διὸς αἰγιόχοιο, τεῦ γενετῆρ', ἀρωγαί;
 ἔμωης δ' ἔρχεο θᾶσσον, ἀπήμονα νόσον ἔλῃσα,
 Εἰδοθέης ἰότητι, κακῆς ἐπὶ νῶτα θαλάσσης.

XV.

Ὡς ἀπ' Αγαμέμνονος ἀναιρεμένον ὑπὸ Κλυταιμνήστρας.

Ελλάδες ἐναεῖήρες, ἀμεμφές ἡγεμονῆες,
 μηκέτι πιστὰ φέροιτε γυναῖξι δολοφρονεῖσαις.
 θηλυτέρη μ' ἐδάμασσε, τὸν δ' κλάνε δήϊ' Ἐκίωρ.

XVI.

Ὡς ἀπὸ Κλυταιμνήστρας, μέλλοντι αὐτὴν σφάζειν Ορέστῃ.

Πῇ ξίφος ἰθύνεις; κατὰ γαστέρος, ἢ κατὰ μαζῶν;
 γαστέρ', ἢ σ' ἐλόχευσεν; ἀνέβρεψαντο δὲ μαζοί.

XVII.

Ὡς ἀπ' Αχιλλεύου ἰδόντι Ὀδυσσεῖαν ἐν Αἰδῷ.

Ατρεκέως πάντων πολυμήχανός ἐστιν Ὀδυσσεύς.
 ζωὸς ἐὼν ἐνόησεν ἂν μὴ θέμις ἐστὶν ἰδέσθαι,
 νερτέριον κευθμῶνα, καὶ ἄλγεα πικρὰ θανόντων.

Τοῦτ. III.

K

πῶς δ' ἔτλη προλιπῆν ἱερὸν Φάος; ἢ τίς ἀνάγκη
ἤγαγεν ἐκ ἐθέλοντα; δόλων ἀκόρητ' ἐτύχθη
ἐν χθονὶ καὶ πελάγεσσι καὶ ἐν νεκύεσσιν Οδυσσεύς.

XVIII.

Ὡς ἀπ' Οδυσσεύς ἐπιβάνητ' τῆς Ἰθάκης.

Χαῖρ' Ἰθάκη. μεῖ' ἄεθλα, μεῖ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης
ἀσπασίως τεὸν ἕδας ἱκάνομαι, ὅφρα νοήσω
λαέρην, ἄλοχόν τε, καὶ ἀγλαὸν υἱέα μῆνον.
σὸς γὰρ ἔρως κατέβηλ' ἐμὸν νόον. οἶδα καὶ αὐτὸς
ὩΣ ΟΥΔΕΝ ΓΑΤΚΙΟΝ ΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΟΥΔΕ ΤΟΚΗΩΝ.

XIX.

Περὶ τῆς Ομήρου ποιήσεως, ὡς ἀπὸ τῶ Ἀπόλλωνος.

Ἦειδον μὲν ἐγών· ἐχάρασσε δὲ θεῖος Ὀμηρ'.

XX.

Εἰς τὸν Πύθιον δράκοντα.

Εἶρωε δράκων, καὶ ἔπινεν ὕδωρ· σβέννυλλο δὲ πηγαί,
καὶ ποταμὸς κεκόνισο, καὶ ἦν ἔτι διψαλέος θήρ.

XXI.

Ἰμερόεις Αλφειέ, Διὸς σεφανηφόρον ὕδωρ,
ὃς διὰ Πισαίων πεδίων κεκονιμένος ἔρπεις,
ἡσύχιος τοπρωῶτον, ἐπὶ δ' ἐς πόντον ἵκηαι,
ὅξυς ἀμετρήτοιο πεσῶν ὑπὸ κῦμα θαλάσσης,
νυμφί' αὐτοκέλευθος, ἐῶν ὀχέληγος ἐρώτων,
ἐς Σικελὴν Ἀρέθρσαν ἐπείγεται ὑγρὸς ἀκοίτης.
ἢ δέ σε κεκμηῶτα καὶ ἀσθμαίνοντα λαβῆσα,

Φῦκος ἀποσμήξασα καὶ ἄνθεα πικρὰ θαλάσσης,
χαίλεα μὲν τομάτεσσι συνήρμοσεν· οἷα δὲ νύμφη
νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα περίωλον ἡδέϊ δεσμῶ
κείμενον ἐν κόλποισιν Ὀλυμπίων εὐνάσεν ὕδωρ.

καὶ Φονίη ραθάμιγχι λιβαῖς κατεκίρνατο πηγῇ.
ἔδὲ Συρακοσίης ἔτι σοι μέλεν ἴμερος εὐνῆς·
πορφυρέῃ δ' ἀνέκοπτες ὕδωρ πεπιεσμένον αἰδοῖ,
Φειδόμενος καὶ πόνηον ὀμῖ καὶ λέκτρα μιῆναι.
πολλάκι δ' εὐναίων ὁάρων βεβημένῳ ὀρμῇ,
αὐτὴν ἐς Φιλότῃα χυτῆς ἀλόχοιο περήσας,
ἐτήκεις, ἄχραι οἱ ὀρῶν Αρεθῶσιν ὕδωρ·
ἡ δέ σε παπταίνεσσα Πελωριάδος κατὰ πέτρης
δάκρυσι κυμαίνοντα, καλοικτέρεσσα καὶ αὐτὴ
εὐειδὴς Αρεθῶσσα, Φίλῃς ἀνεκόπτετο μαζῶς,
καὶ δρόσος εἶα ῥόδοισιν ἐτήκετο· μυρομένῳ δὲ
Πισαίῳ ποταμῶ Σικελὴ προσεμύρετο πηγῇ.

ἔδὲ Δίκην ἔλαθε πολυδερκέα Φοῖνι ἀνῆρ
Ελλάδος ἀμύων ἄγαμον εἰσάχυν, ὧ ἔπει πολλαὶ
ἡρώων ἄλοχοι, μινυῶρια τέκνα τεκῆσαι,
μαψιδίως ὠδῖνας ἀνεκλαύσαντο γυναιῖκες.

XXII.

Τῆς Πυθίας παρ' Ἡροδότῳ.

Γλαῦκ' Επικυδείδῃ, τὸ μὲν αὐτίκα, κέρδιον ἔτω
ὄρκῳ νικῆσαι, καὶ χρήματα ληίσασθαι.
ὀμνύ, ἔπει θάνατός γε καὶ εὖορκον μένει ἄνδρα.
ἀλλ' Ὀρκε παῖς ἐστὶν ἀνώνυμῳ, ἔδ' ἔπει χεῖρες,
ἔδὲ πόδες· κραιπνὸς δὲ μέγερχεται, εἰσόκε πᾶσαν

K 2

συμμάρψας ὀλέση γενεὴν, καὶ οἶκον ἅπαντα.
 ἀνδρὸς δὲ εὐόρκου γενεὴ μείωσιθεν ἀμείνων.

XXIII.

Εἰς Καμάριναν ἐν Σικελίᾳ παροιμιῶδες.

Μὴ κίνει Καμάριναν, ἀκίνητον γὰρ ἀμείνων,
 μή ποτε κινήσας, τὴν μείονα μείζονα φείης.

XXIV.

Αρτεμις ἰδρώσασα προάγγελός ἐστι κυδοιμῶ.

XXV.

Παροιμία, ἐπὶ τῶν ψευδῶ δόξαν ἔχοντων.

Πολλοὶ μὲν νάρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι.

XXVI.

Παροιμία.

Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος, καὶ χεῖλεος ἄκρου.

XXVII.

Αλιέων ἀποκρίσις γριφώδης πρὸς Ομήρου ἐρωτησιν.

Ἄνδρες ἅπ' Ἀρκαδίας αἰλιήτορες, ἧ ῥ' ἔχει ἰχθύς;
 ἔ'ασσ' ἔλομεν λιπώμεθα. ἃ δὲ ἔχ' ἔλομεν Φερόμεθα.

XXVIII.

Εἰς Λεάνδρον καὶ Ηρώ τὴν Σησιάδα. Ομηρόκεντρον.

Ἀκλῆ ἐπὶ προεχέσῃ, ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ,
 παρθένος αἰδοίῃ ὑπεραίον εἰσαναβᾶσα

πύργῳ ἐφεισῆκει γοῶσά τε μυρομένη τε,
 χρύσειον λύχνον ἔχουσα, Φάος περικαλλὲς ἐποίει,
 κείνον οἰομένη τὸν κάμμορον, εἴ ποθεν ἔλθοι
 τηχόμενῳ, καὶ λαῖτμα τάχιϑ' αἰλὸς ἐκπεραάσκει
 νύκλα δι' αἰμβροσίην, ὅτε θ' εὐδῶσι βροτοὶ ἄλλοι.
 ῥόχθαι γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο.
 ὄσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκγεγάασι,
 παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν,
 εἰς εὐνὴν Φοιτῶνιε, Φίλῃς λήθονιε τοκῆας,
 οἱ Σησὸν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσθην.

XXIX.

Ὡς ἀπὸ τῷ πρώτῳ ἀκῆσαντος ἡχῆς. Ομηροκένηρον.

Ω Φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἀρηῳ,
 ψεύσομαι; ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δ' ἐμὲ θυμός.
 ἀγρῶ ἐπ' ἐχαλῖης, ὅτι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 ναίει εὐπλόκαμῳ δεινὴ θεὸς αὐδήσασα,
 ἢ θεὸς, ἢ ἐγγυή· τοὶ δ' ἐϑέγγοντο καλεῦντες.
 εἰ δὲ Φθεγξαμένῃ τευ ἢ αὐδήσαντος ἀκῆσοι,
 αὐτὶς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύει.
 ἀλλὰ τίη τοι ταῦτα διεξερέεσθαι ἕκαστα;
 τὴν δ' ἔτ' ἀβρῆσαι δύναμ' ἀντίον, ἔτε νοῆσαι.
 ὁπποῖόν κ' εὔπωδα ἔωῳ, τοῖόν κ' ἐπακῆσαις.

XXX.

Ἀποφθέγματα τῶν ἐπὶ Σοφῶν.

Ἐπὶ Σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, ἔνομα, Φωνήν.
 ΜΕΤΡΟΝ ΜΕΝ ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ ὁ Λίνδιος εἶπεν ΑΡΙΣΤΟΝ.
 ΧΙΛΩΝ δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμόνι, ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ.

ὅς δὲ Κόρινθον ἔβαινε, ΧΟΛΟΥ ΚΡΑΤΕΕΙΝ, ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ.
ΠΙΤΤΑΚΟΣ, ΟΥΔΕΝ ΑΓΑΝ, ὅς ἔην γένος ἐκ Μιτυλήνης.
ΤΕΡΜΑ Δ' ΟΡΑΪΝ ΒΙΟΤΟΙΟ, ΣΟΛΩΝ ἱεραῖς ἐν Αθήναις.
ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝΑΣ ΚΑΚΙΟΥΣ Δὲ ΒΙΑΣ ἀπέφηνε Πριμηεύς.
ΕΓΓΥΗΝ ΦΕΥΓΕΙΝ Δὲ ΘΑΛΗΣ ΜΙΛΗΣΙΘ ἡΰδα.

XXXI.

Εἰς κιναιίδας.

Ανέρας ἠρνήσαντο, καὶ ἐκ ἐγένοντο γυναῖκες.
ἔτ' ἄνδρες γέγάασιν, ἐπεὶ πάθον ἔργα γυναικῶν.
ἔτε γυναῖκες ἔασιν, ἐπεὶ Φύσιν ἔλλαχον ἀνδρῶν.
ἀνέρες εἰσὶ γυναιξί, καὶ ἀνδράσιν εἰσὶ γυναῖκες.

XXXII.

Θαρσαλέοι Κελτοὶ ποταμῷ ζηλήμονι Ρήνω
τέκνα ταλατρεύσιν, καὶ ἐπ' αὐτῷ εἰσὶ τοκῆς,
πρὶν παῖν ἀθρήσωσι λελαγμένον ὕδατι σεμνῷ.
αἰψά γὰρ ἠνίκα μητρὸς ὀλιόδησας διὰ κόλπων
νηπιόαχθ' πρῶτον προχέει δάκρυ, τὸν μὲν αἰέρας
αὐτὸς ἐπ' ἀσπίδι θῆκεν ἐὼν παῖν, ἐδ' ἀλεγίζει.
ἔτω γὰρ γενέταο φέρει νόον, πρὶν γ' ἐσαθρήσῃ
κεκριμένον λητροῖσιν ἐλεγξιγάμῃ ποταμοῖο.
ἡ δὲ μετ' εἰλήθυιαν ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγος ἔχουσα
μήτηρ, εἰ καὶ παιδὸς ἀληθέα οἶδε τοκῆα,
ἐκδέχεται τρομέουσα τί μήσεται ἄσπιον ὕδωρ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

Νέοις ἀνάπλων καρδίας σοφὴν ζέσιν,
 ἀρχὴν Ερωτα τῶν λόγων ποιήσομαι.
 πυρσὸν γὰρ ἔτ' ἐξανάπλῃ τοῖς λόγοις.

II.

Φεύγε τοξοφόρον τῆτον τὸν Ερωτα· τίρῳσκει,
 καὶ τέττ' περᾶει σώματα πάντα βέλη.

III.

Οὔ μοι θῆλυς ἔρως ἐγκάρδιος, ἀλλ' ἐμὲ πυρσὸς
 ἄρσενες ἀσέβω θῆκαν ἐπ' ἀνθρακίῃ.
 πλειότερον τόδε θάλπος. ὅσον δυναλῶτερος ἄρσην
 θηλυτέρης, τόσσον χῶ πόθος ὀξύτερον.

IV.

Αἰετὸς ὁ Ζεὺς ἦλθεν ἐπ' ἀντίθεον Γανυμήδην·
 κύκνος ἐπὶ ξανθὴν μητέρα τὴν Ελένης.
 ἔτ' αὖτε ἀμφοτέρ' ἐστὶν ἀσύκριτα. τῶν δύο δ' αὐτῶν
 ἄλλοις ἄλλο δοκεῖ κρεῖσσον· ἐμοὶ τὰ δύο.

V.

Ζεῦ, προτέρω τέρω γανυμήδει· τὸν δ' ἐμὸν, ὃ νᾶξ
 δέξανδρον δέρκευ τηλόθεν, εὖ φθονέω.
 εἰ δὲ βίῃ τὸν καλὸν ἀποοίσειαι, ἔκ' ἀνεκλῶς
 δεσπόσεις· ἀπώϊτω καὶ τὸ βίῃ ἐπὶ σῶ.

VI.

Τὸν καλὸν ἔχ' ὀρώω Διονύσιον. ἄρα γ' ἀναρβείς,
 Ζεῦ πάτερ, ἀθανάτοις δεύτερος οἰνοχοεῖ;
 αἰετὲ, τὸν χαρίεντα, ποτὶ πλερὰ πυκνὰ τινάξας,
 πῶς ἔΦερες; μή περ κνίσματ' ὄνουξιν ἔχη.

VII.

Κρίνατ' Ερωῖες, ὁ παῖς τίνος ἄξιος. εἰ μὲν ἀληθῶς
 ἀθανάτων, ἔχέτω. Ζανὶ γὰρ ἔ μάχομαι.
 εἰ δ' ἔτι καὶ θνατοῖς ὑπολείπειαι, εἴπατ' Ερωῖες,
 Δωροθεῖ τίνος ἦν, καὶ τίνι νῦν δέδοται.
 ἐν Φανερώῳ Φωνεῦσιν· ἐμὴ χάρις. ἀλλ' ἀποχωρεῖ.
 μίμνε. τί; πρὸς τὸ καλὸν καὶ σὺ μάταιε Φέρῃ;

VIII.

Τλῆμον Ερωῖς, ἔ θῆλυν ἐμοὶ πόθον, ἀλλὰ τιν' αἰεὶ
 δινεύεις σεροπῶν καύματ' ἀρσενικῶ.
 ἄλλοτε γὰρ Δήμῳ πυρᾶμενος, ἄλλοτε λεύσσω
 Ἰσμηνὸν, δολιχὰς αἰὲν ἔχω καμάτας.
 ἔδ' ἐμόνοις ἐπὶ τοῖσδε δεδόρκαμεν· ἀλλ' ἐπὶ πάντων
 κάλλει περλυμανῇ κανθὸν ἐΦελκόμεθα.

IX.

Ηγρεύθην ὑπ' Ερωῖος, ὁ μὴδ' ὄναρ ἔδ' ἐμαθὼν περ
 ἄρσενά ποιμάνειν θεσμόν ὑπὸ κραδίας.
 ἠγρεύθην. ἀλλ' ἔ με κακῶν πόθος, ἀλλ' ἀκέραιον
 σὺν ἡραφον αἰχύνῃ βλέμμα καλὴν θράκισε.
 τηκέω Μισσέων ὁ πολὺς πόνος. ἐν πυρὶ γὰρ νῦν
 βέβληται, γλυκερῆς ἄχθος ἔχων ὁδύνῃς.

X.

Δισσοί με τρύχῃσι καλαινίζοντες ἔρωτες,
 Εὐμαχε, καὶ δισσαῖς ἐνδεδέμαι μανίαις.
 ἢ μὲν ἐπ' Ἀσάνδρῃ κλίνω δέμας, ἢ δὲ πάλιν μοι
 ὀφθαλμὸς νεύει Τηλέφῃ ὀξύτερον.
 τμήξαι, ἐμοὶ τῷδ' ἡδὺ, καὶ ἐς πλάσιγγα δικαίην
 νειμάμενοι, κλήρῳ τὰ μοῖα φέρεσθε μέλη.

XI.

Οὐκ ἔτ' ἐρῶ. πεπάλαικα πόθοις τρισίν. εἷς μὲν ἐταίρης,
 εἷς δ' ἐμὲ παρθενικῆς, εἷς δέ μ' ἔκαυσε νέε.
 καὶ κατὰ πᾶν ἡλγηκα. γεγύμνασμαι μὲν, ἐταίρης
 πείθων τὰς ἐχθρὰς εἰδὲν ἔχοντι θυράς.
 ἔσθραιμι δὲ κόρης ἐπὶ πασιδ' αἰὲν αὐτῶνος,
 ἐν, τὸ ποβεινότατον, παιδὶ Φίλημα διδῶς.
 οἱ μοι, πῶς εἶπω πῦρ τὸ τρίτον; ἐκ γὰρ ἐκείνης
 βλέμματα καὶ κενεὰς ἐλπιδας οἶδα μόνον.

XII.

Οὐμὸς ἔρως παρ' ἐμοὶ μενέτω μόνον· ἦν δὲ πρὸς ἄλλῃ
 Φοιτήσῃ, μισῶ κοινὸν ἔρωτα, Κύπρι.

XIII.

Τὸν καλὸν, ὦ Χάριες, Διονύσιον, εἰ μὲν ἔλοιπο
 τὰ μοῖα, καὶ εἰς ὥρας αὐτὶς ἀγοίῃ καλόν.
 εἰ δ' ἕτερον τέρξῃ, παρεῖς ἐμὲ, μύρον ἔωλον
 ἐρρίφθω ξηροῖς Φυρόμενον σκυθάλοις.

XIV.

Εἰπά τε, καὶ πάλιν εἶπα· ΚΑΛΟΣ, ΚΑΛΟΣ. ἀλλ' ἔτι Φήσω,
 ὡς καλὸς, ὡς χαρίεις ὄμμασι Δωσίθε^α.
 καὶ δρυὸς, καὶ δ' ἐλάτης ἐχαράξαμεν, καὶ δ' ἐπὶ τοίχῃ
 τῆτ' ἔπος· ἀλλ' ἐν ἐμῇ ἔχειτ' ἔρως κραδίᾳ.
 εἰ δέ τις καὶ Φήσει, μὴ πείθεο. ναὶ μά σε, δαῖμον,
 ψεύδεται· ἐγὼ δ' ὁ λέγων, τῶτρεκέες οἶδα μόνος.

XV.

Πτανὸς Ἔρως, σὺ δὲ ποσσὶ ταχύς· τὸ δὲ κάλλος ὁμοῖον.
 ἀμφοτέρων τόξοις, Εὐβιε, λειπόμεθα.

XVI.

Εὐφραμεῖτε νέοι. τὸν ἔρωτ' ἀλεῖ Ἀρκεσίλα^α,
 πορφυρέῃ δῆσας Κύπριδος ἀρπεδόνῃ.

XVII.

Ἀλγίπαλρός μὲ ἐΦίλησ' ἤδη λήγον^α ἔρω^α,
 καὶ πάλιν ἐκ ψυχρῆς πῦρ ἀνέκαυσε τέφρης.
 διὰ δὲ μιῆς ἄκων ἔτυχον Φλογός. ὦ δυσέρωτες
 Φεύγετε, μὴ πρήσω τὰς πέλας αἰψάμενος.

XVIII.

Θαρσαλέως τρηχῆϊαν ὑπὸ σπαλᾶχνοισιν ἀνίην
 οἶσω, καὶ χαλεπῆς δεσμὸν ἀλυκισπέδης.
 καὶ γάρ πω, Νικάνδρε, βολὰς ἐδάημεν Ἐραῖος
 νῦν μόνον, ἀλλὰ πόθων πολλάκις ἠψάμεθα.
 καὶ σὺ μὲν, Ἀδρήσεια, κακῆς ἀνιάξια βελῆς
 τίσαι, καὶ μακάρων πικροτάτῃ Νέμεσις.

XIX.

Εσθέοθι Νίκανδρος, ἀπέπληστο πᾶν ἀπὸ χροιῆς
 αἶθε, και χαρίτων λοιπὸν ἔτ' ἔσθ' ὄνομα,
 ὃν πρὶν ἐν ἀθανάτοις ἐνομίζομεν. ἀλλὰ Φρονεῖτε
 μηδὲν ὑπὲρ θνητῆς, ὦ νέοι· ΕΙΣΙ ΤΡΙΧΕΣ.

XX.

Μὴ' κδύσης, ἄνθρωπε, τὸ χλαίνιον, ἀλλὰ θεώρει
 ἕτως ἀκρολίβη καὶ μετρώπον Ἰοάνη.
 γυμνὴν δ' Ἀντιφίλῃς ζῆλῶν χάριν, ὡς ἐπ' ἀκάνθαις
 εὐρήσεις ροδέαν φυομένην κάλυκα.

XXI.

Οὐ δύναμαί σε θέλων θεόθαι Οἶλον. ἕτε γὰρ αἰτέῃς,
 ἕτ' αἰτεῖνθι δίδως, ἕθ' ἀ δίδωμι δέχη.

XXII.

Ἀθρεῖ μοι διὰ πάντα. ὅταν καλέτηκ' Ἀρίσταρ
 τὰν κνίδον. ἀ πέτρα θρυπτομένα θέρειαι.

XXIII.

Μαλῆρες αἱ Περσῶν, καλὰ μὲν καλὰ τέκνα τέκεσθε.
 ἀλλ' Ἀρίσταρ ἐμοὶ κάλλιον ἢ τὸ καλόν.

XXIV.

Κωμάσσομαι· μεθύω γὰρ ὅλος μέγα. παῖ, λάβε τῆτον
 τὸν σέφανον, τὸν ἐμοῖς δάκρυσι λεόμενον.
 μακρὴν δ' ἔχει μάτην ὁδὸν ἵξομαι... ἔστι δ' αἰωρὶ
 καὶ σκότος... ἀλλὰ μέγας φανὸς ἐμοὶ θεμίσων.

XXV.

Ἀκρήλον μανίνην ἔπιον. μεθύων μέγα μύθοις
 ὥπλισμαι πολλήν εἰς ὁδὸν ἀφροσύναν.
 κωμάσομαι. τί δ' ἐμοὶ βροντιάων μέλει, ἢ τί κεραυνῶν;
 ἦν βάλλῃ, τὸν ἔρωθ' ὅπλον ἀτρώϊον ἔχω.

XXVI.

Πυγμαῖ νικήσαίη τὸν Ἀλκικλῆες μενέχαρμον
 λημνίσκοις μαλακοῖς ἐσεφάνωσα δέκα,
 καὶ τρισσῶς ἐφίλησα πεφυρμένον αἵματι πολλῶ·
 ἀλλ' ἐμοὶ ἦν σμύρνης κῆνο μελιχρότερον.

XXVII.

Ερμῆς τοξευθεὶς ἐκ ἔσπασε πικρὸν ἔφῃον·
 κήγῳ τὴν αὐτὴν, ξεῖνε, λέλοσχα τύχην.
 ἀλλ' ἐμ' Ἀπολλοφάνης τρύχει πόθος. ὦ Φιλάεθλε
 ἔφθασας· εἰς ἐν πῦρ οἱ δὴ ἐνηλάμεθα.

XXVIII.

Τίς, ῥόδον ὃ σέφανθ' Διονυσίς, ἢ ῥόδον αὐτὸς
 τῷ σέφανθ; δοκέω, λείπειναι ὃ σέφανος.

XXIX.

Εἴ τιναί πε παίδων ἐρατώτατον ἀνθ' ἔχοντα
 εἶδες, ἀδισκάλως εἶδες Ἀπολλόδοτον.
 εἰ δ' ἐσιδὼν, ὦ ξεῖνε, πυριφλέκιοισι πόθοισιν
 ἐκ ἐδάμης, πάντως ἢ θεός, ἢ λίβ' εἶ.

XXX.

Μάγνης Ηράκλει' ἐμὸς πόθος, ἔχι σίδηρον
πέτρῳ, πνεῦμα δ' ἐμὸν κάλλει ἐφελκόμενος.

XXXI.

Εἰαρινῷ χειμῶνι πανείκελ', ὦ Διόδωρε,
οὐμός ἐρως, ἀσαφεῖ κρινόμενος πελάγει.
καὶ ποτὲ μὲν Φάεις πολὺν ὑέτον· ἄλλοτε δ' αὐτε
εὐδίας ἄβρα γελῶν ὄμμασιν ἐκκέχυσαι.
τυφλὰ δ' ὅπως ναυηγὸς ἐν οἴδματι, κύμα' αἰ μετρώων
δινεῦμαι, μεγάλῳ κύματι πλαζόμενος.
ἀλλ' ἄ μοι ἢ Φιλίης ἔκβες σκοπῶν, ἢ πάλι μίσγῃς,
ὥς εἶδω ποτέρῳ κύματι νηχόμεθα.

XXXII.

Πανδείῳ, Θρασύβουλε, σαγηνευθεὶς ὑπ' ἔρωτι
ἀδμαίνεις, δελφίς ὥς τις ἔπ' αἰγιαλῷ
κύμα' ἰμεύρων· δρέπανον δέ σοι ἔδδ' τὸ Περσείως
ἀρκεῖ ἀποδηῆσαι δίκτυον, ὧ δέδεσαι.

XXXIII.

Ορνίθες ψίθυροι, τί κεκράγατε; μή μ' ἀνιᾶτε,
τὸν τρυφερῇ παιδὸς σαρκὶ χλιαινόμενον,
ἐζόμεναι πέλαιοισιν ἀηδόνες. εἰ δὲ λάληθρον
θῆλυ γέν', δέομαι, μείνα' ἐφ' ἡσυχίᾳ.

XXXIV.

Παύειε, παιδοφίλαι, κενεὸν πόνον· ἴχθη μόχθων,
δύσφρονες. ἀπὸ ρήκιοις ἐλπίσι μακρόμεθα.

ἴσον ἐπὶ ψαυαρὴν αὐτῶν ἄλλα, καὶ πὸ λιθύσεως
 ψάμμου ἀριθμητὴν ἀρτιάσαι ψεκάδα,
 ἴσον καὶ παίδων σέργειν πόθον, οἷς τὸ κενανυχῆς
 κάλλος ἐνὶ χθονίοις ἡδὺ καὶ ἀθανάτοις.
 δέρεκεθ' εἰς εὐε πάντες. ὁ γὰρ πάρος εἰς κενὸν ἡμῶν
 μόχθη' ἐπὶ ξηροῖς ἐκκέχυ' αἰγιαλοῖς.

XXXV.

Μή μ' εἴπῃς πάλιν ὧδε. τί δ' αἴτιος; αὐτὸς ἔπειμιψι.
 αὐτὸν δὲ Φήσεις. Δεύτερον εἴπῃς, ΙΘΙ.
 ἀλλ' ἔρχεο, μὴ μέλλῃς. μένεις σέ πρῶτον ἐκείνης,
 ΗΞΩ, Χ' ΕΥΡΗΣΩ. τὸ τρίτον οἶδα πάλαι.

XXXVI.

Οὐτὶ μάταν θνατοῖσι Φάτις τοιαύδε βοᾶται,
 ὥς ΟΥ ΠΑΝΤΑ ΘΕΟΙ ΠΑΣΙΝ ΕΔΩΚΑΝ ΕΧΕΙΝ.
 εἶδος μὲν γὰρ ἄμωμον, ἐπ' ὀμμασι δ' αἰ περίσματος
 αἰδώς, καὶ σέρνοις ἀμφιτέθαλε χάρις,
 οἷσι καὶ ἡθέες ἐπιδάμνασαι. ἀλλ' ἐπὶ ποσσὶν
 οὐκ ἔτι τὰν αὐτὰν δῶκαν ἔχειν σε χάριν.
 πλὴν κρητὶς κρύψει ποδὸς ἵχνιον, ὃ γὰρ Πύρρε,
 κάλλει δὲ σφείδρω τέρπει ἀγαλλόμενον.

XXXVII.

Οἶδα Φιλεῖν Φιλέοις. ἐπίταμαι, ἢν μ' ἀδικῇ τις,
 μισεῖν. ἀμφιδέρον εἰμὶ γὰρ οὐκ ἀδαής.

XXXVIII.

Τῆς ὥρας ἀπόλαυε. παρακμάζει ταχὺ πάντα.
 ἐν θέρους ἐξ ἐρίφου τρηχὺν ἔθηκε τράγοι.

XXXIX.

Τὸ ρόδον ἀικμάζει βαιὸν χρόνον· ἦν δὲ παρέλθη,
ζήτων εὐρήσεις ἔρόδον, ἀλλὰ βάτον.

XL.

Χαίρω τὸν λακόπυγον ὄρων θεὸν εἰς τὸ Φάλανθον
βρέγμ' ὑπὸ τῶν αἰγῶν, αἰωόλε, τυπώμενον.
αἰωόλε, τῆτον ἐγὼ τρεῖς ἐπ' ὕγισα· τοὶ δὲ τραγίσκοι
εἰς ἐμὲ δερκόμενοι τὰς χιμάρους ἐβάτευν.
ὅνως Ερμαφρόδιον ἐπ' ὕγισας; ἔμὰ τὸν Ερμῶν,
αἰωόλε. ἔναι τὸν Πᾶν', αἰωόλε, κατ' ἐγγέλων.

XLI.

Υἱὸς Παλρικίης μάλα κόσμιος, ὃς διὰ Κύπρῳ
ἔχ' ὅσιν ἐτάρχε πάντας ἀποσρέφειαι.

XLII.

Ηδαιμεν, Πολέμων, ΑΝΤΩΝΙΟΝ ὄντα σε πάντες.
ἐξαπίνης τρία σοι γράμμαθα πῶς ἔλιπε;

XLIII.

Κύπρι, τί μοι τρισσὺς ἐφ' ἓνα σκοπὸν ἤλασας ἰσθ',
ἐν δὲ μιῇ ψυχῇ τρισσὰ πέπνηγε βέλη;
καὶ τῇ μὲν φλέγομαι, τῇ δ' ἔλκομαι· ἥ δ' ἀπονέυσω
δισάζω. λάβρω δ' ἐν πυρὶ πᾶς φλέγομαι.

XLIV.

Εἰς οἶόν με πόθων λιμένα ξένον, ὦ Κύπρι, θεῖσα
ἐκ ἐλεεῖς, καὶ τῇ πείραν ἔχουσα πόνων;
ἥ μ' ἐθέλεις ἀτλήειν παθεῖν καὶ τῆτ' ἐπ' αἰπῶν;
τὸν σοφὸν ἐν Μῦσαις Κύπρις ἔτρωσε μόνον.

XLV.

Οὗτος ὁ τὸν δαλὸν Φυσῶν, ἵνα λύχρον ἀνάψῃς,
δεῦρ' ἀπ' ἐμαῖς ψυχᾷς ἄψον· ὅλος φλέγομαι.

XLVI.

Αὐτὸ τὸ πῦρ καύσεν διζήμενος ἔτος, ὁ νύκτωρ
τὸν καλὸν ἰμεύρων λύχρον ἀναφλογίσαι,
δεῦρ' ἀπ' ἐμῆς ψυχῆς ἄψον σέλας. ἐνδόθι γάρ με
καίόμενον πολλὴν ἐξανήσι φλόγα.

XLVII.

Καὶ πυρὶ καὶ νιφετῷ με, καὶ, εἰ βέλοιο, κεραυνῷ
βάλλε, καὶ ἐς κρημνὸς ἔλκε καὶ ἐς πλαάγη.
τὸν γὰρ ἀπαυδήσαντα πόνοις, καὶ Ερῶϊ δαμέντῃ
ἔδὲ Διὸς τρύχει πῦρ ἐπιβαλλόμενον.

XLVIII.

Καὶ πενίῃ καὶ ἔρωσιν δύο μοι κακά. καὶ τὸ μὲν οἶσω
κῆφως· πῦρ δὲ φέρειν Κύνωριδος ἔδυναμαι.

XLIX.

Κλαγγῆς πέμπεται ἦχος ἐπ' ἑἴα, καὶ θόρυβος δὲ
ἄσπετος ἐν τριόδοις. ἔλαλέεις Παφίη;
ἐνθάδε γὰρ σέο κῆρον ὁδοιπορέοντα κατέχον
ὅσσοι ἐνὶ κραδίῃ πυρτὸν ἔχουσι πόδα.

L.

Αἱ Χάριτες τρεῖς εἰσί· σὺ δὲ μία ταῖς τρισὶ ταύταις
γεννήθης· ἢ ἔχουσ' αἱ Χάριτες χάριτα.

LI.

L I.

Τέσσαρες αἱ Χάριες, Παφίαι δύο, καὶ δέκα Μῦσαι·
Δερκυλὶς ἐν πάσαις Μῦσα, Χάρις, Παφίη.

L II.

Εἴ μοι τις μέμψοιτο, δαεὶς ὅτι λάτρις Ερώϊος
Φοιτῶ, θηρευτὴν ὄμμασιν ἰξὸν ἔχων,
εἰδέη καὶ Ζῆνα, καὶ Αἶδα, τόν τε θαλάσσης
σκηπτέχον, μαλερῶν δῖλλον ἔοντα πόθων.
εἰ δὲ θεοὶ τοιοῖδε. θεοῖς δ' ἐνέπασιν ἔπεσθαι
ἀνθρώπων, τί θεῶν ἔργα μαθὼν ἀδικῶ;

L III.

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς δι' ἔρωϊα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

L IV.

Ὁ Ζεὺς πρὸς τὸν Ερώϊα· βέλη τὰ σὰ πάντ' ἀφελῆμαι.
χρῆ πῖανός· βρόντα, καὶ πάλι κύκνος ἔση.

L V.

Κέρη τίς μ' ἐφίλησεν; ὑφέσπερα χεῖλεσιν ὑγροῖς.
νέκταρ ἦν τὸ φίλημα· τὸ γὰρ σῶμα νέκταρος ἔπνει.
καὶ μεθύω τὸ φίλημα, πολὺν τὸν ἔρωϊα πεπωκώς.

L VI.

Τὴν καλαφλεξίπελιν Σθενελαΐδα, τὴν βαρύμικτον,
τὴν τοῖς βελομένοις χρυσὸν ἐρευγομένην,
γυμνὴν μοι διὰ νυκτὸς ὅλης παρέκλινεν ὄνειρος
ἄχρι Φίλης ἥδ' εὖ προῖκα χαριζομένην.

Τομ. III.

L

ἔκτετι γενάσσομαι τὴν βάρβαρον, ἔδλ' ἐπ' ἐμαυτῷ
κλαύσομαι· ὕπνον ἔχω κῆνα χαριζόμενον.

LVII.

Κύπριδος ἀμφιβαλῆς Φαρέτραν παῖς εἶχέ τε τόξον·
ταῦτα δὲ νῦν μαλακοῖς ὄμμασι Δωρὶς ἔχει.
αὐτὸς Ἐρως ἐδίδω, διδόναι, Φεῦ, μητρὶ νομίζων.
εἰς ἐμὲ τὴν Φαρέτραν ἐξεκένωσέ κόρη.

LVIII.

Εἴθ' ἄνεμος γενόμεν, σὺ δέ γε τείχεσσι παρ' αὐγὰς
σῆθεα γυμνώσας, καί με πνέοντα λάβοις.
εἶθε ῥόδον γενόμεν ὑποπόρφυρον, ὅφρα με χερσὶν
ἀραμένη χαρίσῃ σῆθεσι χιονέοις.

LIX.

Λάβρη κοιμηθεῖσα Φιλαίνιον εἰς Αγαμήδῃς
κόλπῳ, τὴν Φαιήν εἰργάσατο χλαυίδα.
αὐτὴ Κύπρις ἔριβος· εὐκλωσον δὲ γυναικῶν
νῆμα καὶ ἡλακάτην ἀργὸς ἔχει τάλαρ.

LX.

Ἀλκην δρῶν βαλάνιζε, Μενέδιον. ἔ γὰρ ἔγωγε
ἐκκαιρον μῆλων προσδέχομαι ῥυτίδα.
ἀλλ' αἰεὶ πεπώθηκα συνακμάζουσιν ὁπώρῃν.
ὥς τί πειράζεις λευκὸν ἰδεῖν κόρακα;

LXI.

Ἦδη Φίλταβέ λύχνε τρεῖς ἑωπάρεις. ἦ τάχα τερπνὴν
εἰς θαλάμῳ ἤξεν Ἀλιγόνην προλέγεις;

εἰ γὰρ ἅπαξ εἴη τόδ' ἐτήτυμον, οἷον Ἀπόλλων
 Σηηοῖς μάντις ἔση καὶ σὺ παρὰ τρίποδι.

LXII.

Εἴτε σε κυανέῃσιν ἀποσίλωσαν ἐβέραις,
 εἴτε πάλιν ξανθαῖς εἶδον, ἄνασσα, κόμαις,
 ἴση ἀπ' ἀμφοτέρων λάμπει χάρις. ἥ ῥά γε ταύταις
 θριξὶ συνοικήσει καὶ πολὺν ἔρως.

LXIII.

Εἰς εὐμορφον κολυμῶσταν ἐν τῷ Νείλῳ.

Αὐτῶρις πρῶαν γυμνᾷν σε βόασεν ἰδῶσα·
 Φεῦ Φεῦ, πῶς σαγόνων ἐκλόθεν Οὐρανίων,
 ζαλώτας ὠδῖνα θαλάσσης, ὁ θρασὺς ἄλλαν
 Νείλος ἀπὸ γλυκερῶν Κύπριν ἀνῆκε βυθῶν;

LXIV.

Ὡσεβαρὴ βαλάντισσα, τί δὴ πόλε μ' ἐκτυραλχέεις;
 πρὶν δ' ἀποδύσασθαι, τῷ πυρὸς αἰσθάνομαι.

LXV.

* Χαῖρε κόρη. ὦ καὶ δὴ σύ. ἄ τίς ἡ προσιῶσα; ὦ τί πρὸς σε;
 ἄ ἔκ ἀλόγως ζητῶ, δεσπότης ἡμετέρη.
 ἐλπίζεν ἔξеси; ὦ θέλεις δέ τι; ἀνύκλια. ὦ θέρεις τι;
 ἄ χρυσίον. ὦ εὐθύμει. ἄ καὶ τόσον... ὦ εὐδύνασαι.

LXVI.

Εἰ τὰς ἐν πέλαγαι σάξεις, Κύπρι, καὶ μὲ τὸν ἐν γᾶ
 ναυαγόν, Φιλίη, σῶσον ἀπολλύμενον.

LXVII.

Πέμπω σοι μύρον ἡδὺ, μύρῳ παρέχων χάριν, ἔσοί.
αὐτὴ γὰρ μυρίσαι καὶ τὸ μύρον δύνασαι.

LXVIII.

Πέμπω σοι μύρον ἡδὺ, μύρῳ τὸ μύρον θεραπεύων,
ὡς Βρομίῳ σπένδων νᾶμα τὸ τῷ Βρομίῳ.

LXIX.

Ομφαξ ἔκ ἐπένευσας· ὅτ' ἦς σαφυλὴ, παρεπόμεψω.
μὴ Φθονέσης δῆναι καὶ βραχὺ τῆς σαφίδου.

LXX.

Ηράδην, ἐφίλῃν, ἔτυχον, καλέωραξ, ἀγαπῶμαι.
τίς δέ, καὶ ἦς, καὶ πῶς; ἢ θεὸς οἶδε μόνῃ.

LXXI.

Εἰς κλινάριον πόρνης ἀπὸ δάφνης.

Λέκτρον ἐνὸς Φεύγασα, λέχος πολλοῖσιν ἐτύχθην.

LXXII.

Εἰρήνη πάντεσσιν, ἐπίσκοπος εἶπεν ἐπελθών.
πῶς δύναται πᾶσιν, ἣν μόνος ἔνδον ἔχει;

LXXIII.

Πάντα λίθον κίνει, σαυὴν τρέφε, καὶ γράφε πρὸς με,
εἰς ποίην ἀκλὴν εὐφρόσυνος γέγονας.
εὐτακτεῖν πειρῶ· τὸ ἐνοίκιον ἂν τι περισσὸν
γίνηται, καὶ ἐμοὶ Φρόνισον ἱμάτιον.
ἦν ἐν γαστρὶ λάβης, τέκε καὶ τρέφε· μὴ θορυβηθῆς.
εὐρήσκει πόθεν ἔς' ἔλθον ἐς ἡλικίην.

LXXIV.

Τὴν Φωνὴν ΕΝΟΠΗΝ σε λέγειν ἐδίδαξεν Ὀμηρος·
τὴν γλῶσσαν δ' ΕΝΟΠΗΝ τίς σ' ἐδίδαξεν ἔχειν;

LXXV.

Αλφεῖς τόμα Φεῦγε· Φιλεῖ κόλῳας Ἀρεθόσης,
πρηνὴς ἐμπίπτων ἀλμυρὸν ἐς πέλαγος.

LXXVI.

ΧΕΙΛΩΝ καὶ ΛΕΙΧΩΝ ἴσα γράμματα. ἐς τί δὲ τῷτο;
ΛΕΙΧΕΙ καὶ ΧΕΙΛΩΝ, καὶ ἴσα, καὶ ἄνισα.

LXXVII.

Εἰς λάγυνον.

Σηρογύλη, εὐτέρνευε, μονάλε, μακροτράχηλε,
ὑψαύχην, σαινῶ Φθεγγομένη τόματι,
Βάκχε καὶ Μυσέων ἱλαρὴ λάτρι καὶ Κυθερείης,
ἡδύγελως, τερπνὴ συμβολικῶν ταμῆ,
τίφθ' ὁπότεν νήφω μεθύεις σύ μοι, ἦν δὲ μεθυοῦ,
ἐκνήφεις; ἀδικεῖς συμποσικὴν Φιλίην.

LXXVIII.

Μὴ μύρα, μὴ σεφάνης σήλη χαρίση, λίθος ἐσί·
μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης· ἐς κενὸν ἢ δαπάνη.
ζῶντί μοι, εἴ τί γ' ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
πηλὸν ποιήσεις, κἄχ' ὁ θανὼν πείσαι.

LXXIX.

Οὐδὲν ἀμαρτήσας γενόμεν παρὰ τῶν μετεκόντων·
γεννηθεῖς δ' ὁ τάλας ἔρχομαι εἰς Αἶδην.

ὦ μίξις γενεῶν θανατηφόρος. ὦ μοι ἀνάγκη,
 ἢ με προσπελάσει τῷ συγερωῖ θανάτῳ.
 ἔδεν ἑὼν, γενόμεν· πάλιν ἔσσομαι, ὡς πάρος, ἔδεν.
 ἔδεν καὶ μηδὲν τῶν μερόπων τὸ γένεσθαι.
 λαιπῶν μοι τὸ κύκελλον ἀποσιλῶσον, ἐταῦρε,
 καὶ λήθην οὐδύνης τὸν βρόμιον παρέχε.

LXXX.

Πῶς γενόμεν; πόθεν εἰμί; τίνος χάριν ἦλθον; ἀπελθεῖν.
 πῶς δύναμαί τι μαθεῖν, μηδὲν ἐπιτάμεν;
 ἔδεν ἑὼν, γενόμεν· πάλιν ἔσσομαι ὡς πάρος ἦα.
 ἔδεν καὶ μηδὲν τῶν μερόπων τὸ γένος.
 ἀλλ' ἄγε μοι βάκχοιο Φιλήδονον ἔντυε νᾶμα.
 τῆτο γάρ ἐσι κακῶν Φάρμακον ἀντίδολον.

LXXXI.

Πῖνε καὶ εὐφραίνε. τί γὰρ αὖριον, ἢ τί τὸ μέλλον;
 ἔδεις γινώσκει. μὴ τρέχε, μὴ κοτώα.
 ὡς δύνασαι, χάρισαι, μελάδος, Φάγε, θνητὰ λογίζε.
 τὸ ζῆν τῷ μὴ ζῆν ἔδεν ὅλως ἀπέχει.
 πᾶς ὁ βίος τοιοῦδε, ῥοπῇ μοῖον, ἂν προλάβῃς, σὺ.
 ἂν δὲ θάνῃς, ἐτέρη πάντα· σὺ δὲ ἔδεν ἔχεις.

LXXXII.

Η τὸ πρὶν αὐχήσασα πολυχρύσοις ἐπ' ἐραταῖς,
 ἢ Νέμεσιν δεινὴν ἔχι κύσασα θεόν,
 μίδια νῦν σπαθίοις πενιχροῖς πηνίσματα κρῖει.
 ὁψέ γ' Αθηναίη Κύωριν ἐλήισατο.

LXXXIII.

Εἰς βαλανεῖον ἔκπτυρον.

Τὸ πῦρ ἄν κλήζην μᾶλλον δεῖ, καὶ βαλανεῖον,
 ἣν ποθ' ὁ Πηλείδης ἤψε Μενoitιάδῃ,
 ἢ τὸν Μηδείης σέφανον, τὸν ὕφηνεν Εἰριννὺς
 ἐν θαλάμοις Γλαύκης εἵνεκεν Αἰσονίδεω.
 Φεῖσαί με βαλανεῦ, πρὸς τῷ Δίῳ. εἰμὶ γὰρ ἀνὴρ
 πάντα γράφων τὰ βροτῶν ἔργα καὶ ἀθανάτων.
 εἰ δὲ πρόκειται σοι πολλὰς ζῶντας κατ' ἀκαίειν,
 ἅπῃτε πῦρ ἄν ξυλίνην, δῆμιε, μὴ λυθίνην.

LXXXIV.

Εἰς βαλανεῖον ψυχρὸν.

Τὸν ποταμὸν, βαλανεῦ, τίς ἐτείχισε; τίς βαλανεῖον
 τὴν κρήνην ψευδῶς τήνδε μελωνόμασεν;
 Αἰόλος Ἰωποτάδης φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ὥδε μετοικήσας ἤγαγε τὰς ἀνέμους.
 πρὸς τί δὲ καὶ σανίδες δύο τοῖς ποσὶν αἰδῆ' ὑπὸ κεῖλαι;
 καὶ διὰ τὴν θέρμην· τῆς χιόνος δ' ἕνεκα.
 ΦΡΙΞΟΤ καὶ ΝΑΡΚΗΣ ἔτος τόπος. ἀλλ' ἐπίγραψον·
 ΤΩ ΜΕΣΟΡΙ ΛΟΥΣΑΙ· ΠΝΕΙ ΓΑΡ ΕΣΩ ΒΟΡΕΑΣ.

LXXXV.

ΔΑΜΑΓΟΡΑΝ καὶ ΛΟΙΜΟΝ ἰσόψηφόν τις ἀκῆσας,
 ἔσησ' ἀμφοτέρων τὸν τρόπον ἐκ κανόνος·
 εἰς τὸ μέρος δὲ καθείλετ' ἀνελκυθὲν τὸ τάλαρ ἰον
 Δαμαγόρου, λοιμὸν δ' εὗρεν ἐλαφρότερον.

LXXXVI.

Τὴν γραῦν ἐκχομίσας, Φρονίμως πάνυ Μόχος ἔγημε
παρθένον· ἡ Φερνὴ δ' ἔνδον ἔμεινεν ὅλη.
ἄξιον αἰνῆσαι Μόχου Φρένας, ὃς μόν' οἶδε
καὶ τίνα δεῖ κινεῖν, καὶ τίνα κληρομεῖν.

LXXXVII.

Γινώσκειν σ' ἐβέλω, Πλακιανέ, σαφῶς, ὅτι πᾶσα
ἔσχαλκ' γραῖα πλυσία ἐστὶ σορός.

LXXXVIII.

Εἰς ἄρχοντα ἀνάξιον.

Οὐκ ἐβέλυσσα Τύχη σε προήγαγεν· ἀλλ' ἵνα δείξῃ
ὡς ὅτι καὶ μέχρι σὺ πάντα ποιεῖν δύνασαι.

LXXXIX.

Ὡτλήμον Κυνέγειρε, καὶ ἐν ζωοῖς, καὶ ἀπελθὼν,
ὡς αἰεὶ κόπῃ ρήμασι καὶ κοπιῇ.
πρόσθε μὲν ἐν πολέμοισι τετὴ πέσε μαρναμένη χεῖρ·
νῦν δέ σ' ὁ γραμματικὸς καὶ ποδὸς ἐξέρισε.

XC.

Ἡ ῥῖς Κάτορός ἐστίν, ὅταν σκάπῃ τι, δίκελλα·
σάλπιγγ' δ', ἀν' ῥέχῃ· τῇ δὲ τρύγῃ, δρέπανον·
ἐν πλαίοις ἄγκυρα· καλασπεύροντι δ', ἀροτρον·
ἄγκιστρον γριπῶϊ· ὀψοφάγοις κρεάγγρα,
ναυπηγοῖς χένδyla· γεωργοῖς δὲ πρᾶσοκκρον·
τέκτοσιν ἀξίνη· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.
ἔτως εὐχρήστ' σκεύ' ἄσπερ Κᾶτωρ τέλ' ὕχηκε,
ῥῖνα Φέρων πάσης ἄρμενον ἐργασίας.

XCI.

Κερκίδος ἔχρήζεις ὁ λογιστικός, ἔδὲ μέλει σοι.
καὶ γὰρ ἀβατκάνηως ῥῖνα τρίτῃχυν ἔχεις.

XCII.

Κήλην κηλήτη μὴ Φαινομένην προτέθεικας.
μὴ μοι τὴν κήλην· αὐτὸν ἰδεῖν σ' ἐθέλω.

XCIII.

Τῆτο τὸ βΟΥΛΕΥΕΙΝ εἶχες πάλαι. ἀλλὰ τὸ βῆτα
ἐκ ἐπιγνώσκω· Δέλῃα γὰρ ἐγράφειο.

XCIV.

ΒΟΥΛΕΥΕΙΣ, Ἀγαθῖνε· τὸ βῆτα δὲ τῆτ' ἐπρίω νῦν.
εἰπὼ ἐπόσης τιμῆς. Δέλῃα γὰρ ἦν πρότερον.

XCV.

Οὐ μήλη, τριόδοντι δ' ἐνήλειψέν με Χαρῖν^Θ,
σπώγιον ἔχων καινὸν τῶν γραφικῶν πινάκων.
τὴν μήλην δ' ἔλκων, ἐξέσπασε τὸ βλέφαρόν με
ρίζοθεν· ἢ μήλη δ' ἐνδὸν ἔμεινεν ὅλη.
ἂν δὲ δις ἐλχρίση με, πονῶν πάλιν ἐκ ἐνοχλήσω
ὀφθαλμὸς αὐτῷ. πῶς γὰρ ὁ μηκέτ' ἔχων;

XCVI.

Ιητρὸς Κραβέας, καὶ Δάμων ἐνταφιαστὴς
κοινὴν ἀλλήλοισι θένῃσιν συνωμοσίην.
καί ῥ' ὁ μὲν ἔς κλέπτεισκεν ἄπ' ἐλθαφίων τελαμῶνας
εἰς ἐπιδοσμεύειν πέμπων Φίλῳ Κραβέᾳ.

τὸν δ' ἀπαμειβόμενον Κραλέας εἰς ἐνταθιάζειν
πέμπων ὅλγας αὐτῷ τῆς θερᾶπνευομένης.

XCVII.

“Πῶς Φιλέεις, ὦ μήτερ, ἐμῷ πλέον υἱέῳ οἶνον;
δὸς πῖεεν οἴνοιο, ἐπεὶ γάλα τὸ πρὶν ἔδωκας.
Ἐῷ παῖ, σὴν μὲν δίψαν ἐμὸν γάλα τὸ πρὶν ἔπαυσε.
νῦν δ' ἴθι, πῖνε ὕδωρ, καὶ σθέννυ τὴν σέο δίψαν.

XCVIII.

Δέρκεο πῶς διψῶν υἱὸς χέρα μητέρι τείνει.
Μήτηρ, μηρυιῆς χαλεπὸν τρόπον ἀντικραῖῃσα,
ἀμπέλῃς ἡδυτάτης τάδε δάκρυα δὸς μοι ἀφύσσειν.
ἢ δὲ γυνή, ἄτε πᾶσα γυνή, κεκρατημένη οἴνῳ,
ἐν λαγύνῳ πίνῃσα, τόδ' ἐννεπὶ λοξὸν ἰδῆσα.
Ἐκ δὲ βρόχθ' ἐμοῖο τί σοι δῶ, τέκνον ἐμεῖο;
ξέσας γὰρ τριάκοντα μόνον λάγυνον ὅδε χωρεῖ.

XCIX.

Εἰς ΑΠΙΑΝΟΝ ἡγεμόνα πότην.

Γράμμα περισσὸν ἔχεις τὸ προκείμενον. ἦν ἀφέλη τις
τῆτό σοι, οἰκεῖον κλήση ἀπαλῶς ὄνομα.

C.

Τὸν παχὺν εὖ ἔγραψεν ὁ ζωγράφος. ἀλλ' ἀπόλοιτο,
εἰ δύο μισθί' ἀνθ' ἐνὸς οὐφόμεθα.

CI.

Ρήτορος ἄδ' εἰκῶν. ὁ δὲ ρήτωρ, εἰκόν' εἰκῶν.
καὶ πῶς; ἔλαλέει. ἔδ' ἐν ὁμοιότερον.

CII.

Τίς σε τὸν ἔλαλέοντα τύπῳ ῥητῆρος ἔγραψε;
σιγαῖς, ἔλαλείς, ἔδέν ὁμοιότερον.

CIII.

Εἰς εἰκόνα Μαρίνης ῥήτορος.

Εἰκόνες ἀνθρώποισι Φίλον γέρας· ἀλλὰ Μαρίνῳ
ὑβρις, ἐλεγχομένης εἶδετο ἀπωρενίης.

CIV.

Εἰκὼν ἢ Σέξτος μελετᾷ· Σέξτος δὲ σιωπᾷ.
ῥήτωρ ἦν εἰκὼν· ὁ δὲ ῥήτωρ εἰκόνεικὼν.

CV.

Αὐτὸν ὀρῶ σε, Μέδον, τὸν ῥήτορα· Φεῦ, τί τὸ θαῦμα;
σειλάμενος σιγαῖς· ἔδέν ὁμοιότερον.

CVI.

Τὸ τῶν Περικλῆς εἴτ' ἔδραμεν, εἴτ' ἐκάθητο,
ἔδεις οἶδεν ὅλως· δαιμόνιον βραδυτής.
ὁ ψόφος ἦν ὑσπληγῆτος ἐν ἔασι, καὶ σεφανῆτο
ἄλλος, καὶ Περικλῆς δάκρυλον ἔπροέβη.

CVII.

Ὡ γαστήρ κυνόμμα, δι' ἣν κόλακες παράσιτοι
ζωμῶ πωλῶσι θεσμόν ἐλευθερίας.

CVIII.

Ὁ βραχὺς Ερμογένης, ὅταν ἐκβάλῃ εἰς τὸ χαμαί τι,
ἔλκει πρὸς τὰ κάτω τῆτο δορυδρεπῶν.

CIX.

Βυλόμενός ποθ' ὁ λεωλὸς ἀπάγξασθαι Διόφαιλος,
νῆμα λαβὼν ἀράχνης αὐτὸν ἀπηχόνισε.

CX.

Εἰς Φιλοσόφους.

Οφρυανασπασίδαί, ῥινε[κα]ταπηξιγένειοι,
σακκογενειο[ρ]όφοι, καὶ λοπαδαρπαγίδαί,
ιμαίανωπερίβαλλοι, τηλιποκαιβλεπέλαιοι,
νυκτιλαθραιοφάγοι, νυκτιπαλαιαπάλαιοι,
μειρακιέξαπάται, καὶ συλλαβοπευσιλαβηαῖ,
δοξομαϊαιόσοφοι, ζηταρέησιάδαι.

CXI.

Οκρόκος, οἱ τε μύροισιν ἔτι πνεύοντες Αλεξῆς
σὺν μίτραις κισσῷ κυάνεοι σέφανοι
τῷ γλυκερῷ καὶ θῆλυ καλλιγλώττοντι Πρίητῳ
κεῖναι τῆς ἱερῆς ξείνια παννυχίδῳ.

CXII.

Ηγρύπνησε Λεόντις ἕως πρὸς καλὸν ἑῶν
ἀστέρα, τῷ χρυσέῳ τερπωμένη Σθενίῳ,
ἧς παρὰ Κύπριδι τῷ τὸ σὺν Μίσσαις μελέηθ' ἐν
βαρβίον ἐκ κείνης κεῖτ' ἔτι παννυχίδος.

CXIII.

Ιυγὴ ἡ Νικῆς, ἡ καὶ διαπόνιον ἔλκειν
ἄνδρα, καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισημένη,

χρυσῷ ποικιλθεῖσα, διαυγέος ἐξ ἀμεθύσῃ
 γλυπτῇ, σοὶ κεῖται, Κύπρι, Φίλον κλέανον,
 πορφυρέης ἀμνῷ μαλακῇ τριχὶ μέσσα δεθεῖσα,
 τῆς Λαρισσαῆς παίγνια Φαρμακίδος.

CXIV.

Ζῶμά τοι, ὦ λαοῖ, καὶ ἀνθεμόεντα κύπασσιν,
 καὶ μίτραν μασοῖς σφιγκλὰ περιπλομέναν
 θήκατο Τιμάεσσα, δυσωδίνοιο γενέθλας
 ἀργαλέον δεκάτῳ μηνὶ Φυγῶσα βάρους.

CXV.

Τιμαρέτα πρὸ γάμοιο τὰ τύμπανα, τὰν τ' ἐραλειαν
 σφαῖραν, τὸν τε κόμας ρύτορα κεκρύφαλον,
 τὰς τε κόρας λιμνάτι, κόρα κόρα, ὡς ἐπεικὲς,
 ἀνθετο, καὶ τὰ κοῦν ἐνδύμαϊ, Αἰλέμιδι.
 λατῶσα, σὺ δὲ παιδὸς ὑπὲρ χέρα Τιμαρλείας
 θηκαμένα, σώζοις τὰν ὅσιαν ὁσίως.

CXVI.

Κερκίδα τὴν Φιλοεργὸν Αθηναίη θέτο βιτῶν
 ἀνθεμα, λιμηρῆς ἄρμενον ἐργασίης,
 πάντας ἀποσύξασα γυνὴ τότε τὰς ἐνερίθας
 μόχθας, καὶ συγεράς Φρονίδας ἰστωόνων.
 εἶπε δ' Αθηναίη· Τῶν Κύπριδος ἀΐφομαι ἔργων,
 τὴν Πάριδος καλὰ σὺ ψῆφον ἐνεκαμένη·

CXVII.

Ελπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνὸς παρὰ βωμὸν ἔτευξε·
 τὴν μὲν, ἣν ἐλπίδος· τὴν δ', ἣν μηδὲν ἄγαν.

CXVIII.

Σόν ποτε νικήσας, Ζεῦ Ολύμπιε, σεμνὸν ἀγῶνα,
 τεθρίπῳ μὲν ἅπαξ, μηχανέλῃ δὲ δις,
 δῶρ' ἱέρων τάδε σοι ἔχαρίσσατο· παῖς δ' ἀνέθηκε
 δαινομένης, πατρὸς μνήμα Συρακοσίων.

Τῖος μὲν γε Μίκωνος Ονατᾶς ἐξετέλεσσε,
 νάσω ἐν Αἰγίῳ δώματι ναιετάων.

CXIX.

Τόνδε πυρῇ ἀνέθηκε Πολυμνήστῃ Φίλῳ υἱὸς,
 εὐξάμενος δεκάτην Παλλάδι Τριτογενεῖ.
 Κυδωνιάτας Κρισίας εἰργάσατο.

CXX.

Ἐμὶ Δίκων υἱὸς Καλλιμδρότῃ, αὐτὰρ ἐνίκων
 τετράκις ἐν Νεμέᾳ, τρίς Ολύμπια, πεντάκις Πυθοῖ,
 τρίς δ' Ἰσθμῷ· σεφανῶ δ' ἄστῳ Συρακοσίων.

CXXI.

Χάλκεα ἔργα, λέγοιοθε θοῆς ἐπινίκια πῶλα,
 ἥτις κενήροπαγῇ λαβῆσα παῖδα,
 ψύλλῃ λευρὸν ἔθυσσε περὶ δρόμον· ἐκ δ' ἄρ' ἐκείνῃ
 Παρμένων χρυσέης κύρησε νίκης.
 Φώκρτε, σῶ δ' ἄρα παιδὶ καὶ Ἰλαΐδαι βασιλῆες
 πατρῶων ἔδωσαν λαχεῖν ἀέθλων.

CXXII.

Λαμπάδα νικήσας σὺν ἐφέβοις τήνδ' ἀνέθηκε
 Εὐτυχίδης, παῖς ὢν Εὐτυχίδος Αἰδμονεύς.

CXXIII.

Λαμπάδα, τὴν κέρους ἱερὴν ἔριν, ὠκύς ἐνέγκας,
οἷα Προμηθεΐς μῆμα πυροκλοπῆς,
νίκης κλεινὸν αἶθλον, ἔτ' ἐκ χειρὸς ἔμπυρον, Ερμῇ
θῆκεν ὁμωνυμίας παῖς πατρὸς Ἀντιφάνους.

CXXIV.

Ἀνθελό σοι κορύνην καὶ νεβρίδας ἡμέτερος Πάν,
Εὐίε, καλλείψας σὸν χορὸν ἐκ Παφίης.
Ἦχῶ γὰρ Φιλέει, καὶ πλάζεται. ἀλλὰ σὺ Βάκχε
ἴλαθι τῷ ξυνὴν ἀμΦιέπονι τέχνην.

CXXV.

Γήραι δὴ καὶ τόνδε κεκυφότα Φηγινὸν ὄζον
ἔρεσιν ἀγρῶται βγκόλοι ἐξέταμον.
Πανὶ δέ μιν ξέσαντες ὁδῶ ἔπι καλὸν αἶθυρμα
κάτθεσαν, ἑρείων ρύτορι βγκολίων.

CXXVI.

Ωκυδρόμας Λύκῳ ἰοθμὶ ἅπαξ, δύο δ' ἐνθάδε νίκαις
φειδώλα παίδων ἐσεφάνωσε δόμους.

CXXVII.

Τὸ ξόανον τὸ περισσὸν Ἀλεξιμένης Ἀφροδίτας
εἰσαῖο, τῆς πάσης ναυτιλίας Φύλακα.
χαίρειο, πότνια Κύπρι, διδῶσα δὲ κέρδεα, πλᾶτον
ἄρμενον, εἰδήσεις ναῦς ὅτι κοινότατον.

CX XVIII.

Ερμείη, σήραγγ' ἀλίκλυτον ὃς τόδε ναίεις
 εὐσιβὲς αἰθυσίαις ἰχθυόλοισι λέπας,
 δέξο σαγηνάιοιο λίνε τειριμένον ἄλμη
 λείψανον, αὐχμηρῶν ξανθὲν ὕψ' ἡϊόνων,
 γριπᾶς τε, πλωίων τε πάγην, περιδινέα κύρτον,
 καὶ Φελλὸν κρυφίῳ σῆμα λαχόντ' αἰ βόλων,
 καὶ βαθὺν ἰστωεῖης πεπρωμένον ἄμματι χαίτης,
 ἐκ ἄτερ ἀγκίστρων, λιμνοφυῇ δονάκα...

* * * * *

CXXIX.

Δαίμονι τῇ Συρίῃ τὸ μάτην τριβὲν Ἠλιδάωρος
 δίκλυνον ἐν νηὶ τῷδ' ἔθετο προσωλοῖς.
 αἰγνὸν ἄψ' ἰχθυόλῃ θήρας τόδε· πολλὰ δ' ἐν αὐτῷ
 φυκί' ἄψ' εὐόρμων εἰλκυσεν αἰγιαλῶν.

CXXX.

Κώμαυλος τὸν ἐχίνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα
 ῥᾶγας, ἀπέκλεινε τῷδ' ἐπὶ θειλοπέδῳ·
 αὐήνας δ' ἀνέθηκε Φιλακρήτῳ Διονύσῳ
 τὸν τὰ Διωνύσῃ δῶρα λειζόμενον.

CXXXI.

Οἷσι λαχνήντ' αἰ δέμας κέντροισιν ἐχίνον
 ραγολόγον, γλυκερῶν σίντορα θειλοπέδων,
 σφαιρηδὸν σαφυλῆσιν ἐπιτροχάοντ' αἰ δοκεύσας,
 Κώμαυλος Βρομίῳ ζῶν ἀνεκρέμασε.

CXXXII.

CXXXII.

Σῶζε, θεὰ Τριτοῖ, τὰ τεθέντα τε, τὸν τ' ἀναθέντα.

CXXXIII.

Ἡ μάλα δὴ ποθέεσσα νέαν ἔτι κυδίῃς ἦεν
 ἀσπίς ἀριζήλας Φωτός, ἄγαλμα Διὶ,
 ἃς διὰ δὴ πρώτας λαίον ποιε πῆχυν ἔτεινεν,
 εὖτ' ἐπὶ τὸν Γαλάταν ἤκμασε Θῆρος Ἀρης.

CXXXIV.

Ναὸς μὲν Φιάλαν χρυσέαν ἔχει, ἐκ δὲ Τανάγρας
 τᾶς Λακεδαιμονίοις συμμαχίδος γε τεθὲν
 δῶρον, ἅπ' Ἀργείων καὶ Αθηναίων καὶ Ἰώνων
 τὰν δεκάταν, νίκας εἵνεκα τῷ πολέμῳ.

CXXXV.

Μνάματ' Ἀπολλονίας ἀνακείμεθα, τὰν ἐνὶ πόντῳ
 Ἰονίῳ φοῖβος ὤκισ' ἀκερσεκόμας.
 οἱ γὰρ τέρμαθ' ἐλόντες Ἀθαντίδος, ἐνθάδε ταῦτα
 ἔτασαν σὺν τοῖς ἐκ Θρονίᾳ δεκάταν.

CXXXVI.

Κλειόριοι τόδ' ἄγαλμα θεῷ δεκάτην ἀνέθηκαν,
 πολλὰν ἐκ πολλίων χερσὶ βιασάμενοι,
 καὶ μέτρα ποιεῖτην Ἀρίτων ἠδὲ Τελεσᾶς
 αὐτοκασίγνηοι καὶ Λακεδαιμόνιοι.

CXXXVII.

Δέξο ἄναξ Κρονίδα Ζεῦ Ολύμπιε καλὸν ἄγαλμα
 ἱλάω θυμῷ τοῖς Λακεδαιμονίοις.
 Tom. III. M

CXXXVIII.

Τῷ Διὶ τ' Ἀχαιοὶ τὰ ἀγάλματ' αὐτ' ἀνέθηκαν,
ἔργονοι ἀντιθέες Τανταλίδᾳ Πέλοω.

Πολλὰ μὲν ἄλλα σοφῶς ποιήματα, καὶ τόδ' Ὀνατᾶ
ἔργον, ἐν Αἰγίνῃ τὸν τέκε παῖδα Μίκων.

CXXXIX.

Ζηνὶ θεῶν βασιλεῖ μ' ἀκροβίνιον ἐνθάδ' ἔθηκαν
μενδαῖοι, Σίωπην χερσὶ βιασσάμενοι.

CXL.

Κλεοφθένης μ' ἀνέβηκεν ὁ Πόνι' ἐξ Εὐπιδάμνης,
νικήσας ἱπποῖς καλὸν ἀγῶνα Διός.

CXLI.

Εὐτελίδας καὶ χρυσόθεμις τάδε ἔργα τέλεσσαν
ἀργεῖοι, τέχνην εἰδότες ἐκ προτέρων.

CXLII.

Ζηνὶ μ' ἀγαλμ' ἀνέθηκαν οὐρυμπίω ἐκ Χερωνήσος
τείχος ἐλόντες Ἀράτῃ· ἐπῆρχε δὲ Μιλήιάδης σφίν.

CXLIII.

Μινᾶμά τ' ἀλέξανδρος πολέμῃ, καὶ μάρτυρα νίκης
Δελφοὶ με τᾶσαν, Ζανὶ χαριζόμενοι,
σὺν φοίβῃ, πολίπορθον ἀπώσάμενοι σίχα Μήδων,
καὶ χαλκόςφανον ῥυσάμενοι τέμεν.

CXLIV.

Ελλάδος εὐρυχόρου σωτήρες τόνδ' ἀνέθηκαν,
δελοσύνης συγεράς ρυσάμενοι πόλιας.

CXLV.

Μυᾶμ' ἀρετᾶς ἀνέθηκε Ποσειδάωνι ἀνακτὶ
Παυσανίας, ἄρχων Ελλάδος εὐρυχόρου,
Πόνῃς ἐπ' Εὐξείνῃ, Λακεδαιμόνι ὅ γένος, υἱὸς
Κλεομβρότης, ἀρχαίας Ηρακλέως γενεᾶς.

CXLVI.

Ἀμφιρύων ὅτ' ἔμελλ' ἀγαγέσθαι δεῦρο γυναῖκα
Ἀλκμήνην, θάλαμόν γ' ἐκλέξατο τῆτον ἑαυτῷ·
Ἀχάσι δ' ἐποίησε Τροφώνιος ἡδ' Ἀγαμήδης.

CXLVII.

Ἀμφιρύων μ' ἀνέθηκε νέων ἀπὸ Τηλεβοῶν.

CXLVIII.

Σκαιὸς πυγμαχέων με ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
νικήσας ἀνέθηκε τέϊν περικαλλὲς ἄγαλμα.

CXLIX.

Λαοδάμας τρίτωδ' αὐτὸν εὐσκόπῳ Ἀπόλλωνι
μυναρχέων ἀνέθηκε τέϊν περικαλλὲς ἄγαλμα.

CL.

Χάλκεός εἰμι τρίπυς· Πυθοῖ δ' ἀνάκειμαι ἄγαλμα,
καί μ' ἐπὶ Παῖρῳ κλυθῆκε πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεύς.

Τυδείδης δ' ἀνέθηκε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
νικήσας ἴπποισι παρὰ πλατύν Ἑλλήσποντον.

CLI.

Ἡσίοδ' ὦ Μάσαις Ἐλικανίσι τόνδ' ἀνέθηκεν
ὑμῶ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὀμηρον.

CLII.

Φοῖβε ἄναξ, δῶρόν τοι Ὀμηρ' ὦ καλὸν ἔδωκα
σῆσιν ἐπιφροσύναις· σὺ δ' ἐμοὶ κλέος αἰὲν ὀπάσεις.

CLIII.

Βωμὸς τέσδε θεῶς Σαφοκλῆς ἰδρύσασθαι πρῶτος,
ὃς πλείστον μάσης εἶχε κλέ' ὦ τραγικῆς.

CLIV.

Βόσπωρον ἰχθυόεντα γεφυρώσας ἀνέθηκε
Μανδρουκλῆς Ἡρῇ, μνημόσυνον σχεδῆς,
αὐτῷ μὲν σέφανον περιθεῖς, Σαμίοισι δὲ κῦδος,
Δαρείῳ βασιλέως ἐκτελέσας κατὰ νῦν.

CLV.

Ἦν ἄρα καὶ κείνοι ταλακάρδιοι, οἳ ποτὲ Μήδων
παισὶν ἐπ' Ἠϊόνι, Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοάς,
λιμὸν τ' αἰθῶνα, κρατερὸν τ' ἐπαγόνιες Ἀρηα,
πρῶτοι δυσμενέων εὖρον ἀμυχανίην.

CLVI.

Ἡγεμόνεσσιν δὲ μισθὸν Ἀθηναῖοι τάδ' ἔδωκαν,
ἀντ' εὐεργεσίας καὶ μεγάλης ἀρετῆς.

μᾶλλον τις τάδ' ἰδὼν ἔν' ἐπ' ἐσσομένων ἐβελήσῃ
ἀμφὶ περὶ ξυνοῖς πράγμασι μόχθον ἔχεν.

CLVII.

Εκ ποῖε τῆσδε πόλῃος ἄμ' Αἰρείδῃσι Μενεοδεύῃ
ἠγεῖτο ζᾶθεον Τρωϊκὸν ἐς πεδίον,
ὅν ποθ' Ομηροῖ ἐφη Δαναῶν πύκα Θωρηκιάων
κοσμητήρα μάχης ἔξοχον ὄντα μολεῖν.
ἔτως ἔδ' ἐν αἰεὶς Ἀθηναίοισι καλεῖσθαι
κοσμηταῖς πολέμῳ τ' ἀμφὶ καὶ ἡγορέῃς.

CLVIII.

Εἰς τὰς ἀπὸ Φυλῆς τὸν Ἀθηναίων δῆμον καταγαγόντας.
Τέσδ' ἀρετῆς ἕνεκα σεφάνοις ἐγέραιρε παλαίχθων
δῆμ' Ἀθηναίων, οἳ ποῖε τὰς ἀδίκους
θεσμοῖς ἄρξαντας πρῶτοι πόλεως καταπαύειν
ἤρξαν, κίνδυνον σώμασιν ἀράμενοι.

CLIX.

Εθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες
παῖδες Ἀθηναίων ἔργμασιν ἐν πολέμῳ,
δεσμῶ ἐν ἀχλυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν·
τῶν ἰσχυρῶν, δεκάτην Παλλάδι, τασδ' ἔθεσαν.

CLX.

Παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεὰς Ἀσίης ἀπὸ χώρας
παῖδες Ἀθηναίων τῶνδ' ἐπὶ ἐν πελάγει
ναυμαχίῃ δαμάσαντες, ἐπεὶ στρατὸς ὤλετο Μήδων,
σήμαλα ταῦτ' ἔθεσαν παρθένῳ Ἀρτέμιδι.

CLXI.

Πάντες, Μιληιάδῃ, τὰ σ' ἀρήϊα ἔργα ἴσασιν,
Πέρσαι, καὶ Μαραθῶν σῆς ἀρετῆς τέμενος.

CLXII.

Σοὶ τόδ' Ἀλέξανδρος Μακεδῶν κέρας ἀνθῆρ, Παιῶν,
κάνθωνος Σκυθικῆ χρῆμά τι δαιμόνιον,
ὃ Στυγὸς ἀχράνῳ Λησιήδος ἐκ ἐδαμάδῃ
ρεύματι, βάσταξε δὲ ὕδατος ἠγορέην.

CLXIII.

Κίρανος Εὐρώπας, ὃ καὶ εἰν αἰὶ καὶ κατὰ χέρσον
τόσπον ἀναξ θνατῶν, Ζεὺς ὅσον ἀθανάτων,
Εἰνοδία τὰ λάφυρα κατὰ θρασέῃ Κιροάδα
καὶ τέκνων, καὶ ὅλας γᾶς ἔβει Ὀδρυσίδος,
υἱὸς εὐμμελία Δαμαλρίχ· αἱ δὲ Φιλίππῳ
δόξα πάλαι θείων ἄλχι βέβακε θρόνων.

CLXIV.

Ζηνὸς ἰὼ κραιωνᾶσι γεγαθότες ἰπποσύναισι,
κῆροι ἰὼ σπάρτας, Τυνδαρίδαι βασιλεῖς,
Αἰνεάδας Τίτος ὕμνιν ὑπέρβιατον ὥπασε δῶρον,
Ελληνῶν τεύξας πασὶν ἐλευθερίαν.

CLXV.

Τὸνδε τοι ἀμβροσίαισιν ἐπὶ πλοκάμοισιν ἔθηκε
κεῖσθαι, λαοίδια, χρυσοφαῖν σέφανον,
ὃν πόρεν Αἰνεαδᾶν ταγὸς μέγας. ἀλλ' ἐκᾶεργε
ἀλκᾶς τῷ θείῳ κῦδος ὥπαζε Τίτῳ.

CLXVI.

Δεσποίνῃ Νεμέσει, καὶ συννάοισι Θεοῖσιν
 Ἀρριανὸς βωμὸν τόνδε καθιδρύσαςτο.

CLXVII.

Ἄλσος μὲν Μῦσαις ἱερὸν λέγε τῆτ' ἀνακῆσθαι,
 τὰς βίβλους δείξας τὰς παρὰ τοῖς πλαῖνοις,
 ἡμᾶς δὲ Φρερεῖν· καὶ γνήσιος ἐνθάδ' ἐρατῆς
 ἔλθῃ, τῷ κισσῷ τῆτον ἀναστέφομεν.

CLXVIII.

Εὐρυδίκη Ἱεραπολιῆτις τόνδ' ἀνέθηκε
 Μῦσαις, εὐῖσον ψυχῇ ἑλῶσα πόθον.
 γεάμματ' αὖ γὰρ, μνημεῖα λόγων, μήτηρ γεγαυῖα
 παίδων ἡρώων, ἐξεπώνησε μαθεῖν.

CLXIX.

Οὕρεσι Ταλλείοισιν ἰδρυμένε Μαιάδ' Ἑρμῇ,
 σπονδὴν καὶ θυσίην δέξο ΦιλοΦρόσυνος,
 ἥν σοι Σαλλόνιος Μηνᾶς λοιβαῖσι γεραίρει,
 κλήσεος ἐξ ὁσῆς ψυχικὰ δῶρα διδῆς.
 καὶ πρὶν μὲν ζώσης, κ' ἀλόχευ Φάει εισοροώσης,
 σὺν κείνῃ κατ' ἔτος σῆς ἐγέραιρε τόπας.
 ἀνθ' ὧν δ' ἐλχρονίσας ἐπετήσιον ἔκ' ἀπέδωκε,
 συμβίξ ἀγνοιάτας τῆδε καλὰΦθιμένας,
 ἀλγῆσας Φρένα πολλὰ, μαθὼν δ' ὅτι δαί τὰ γε θεῖα
 τιμᾶν, διωλῇ σοι τήνδ' ἔπορε θυσίαν.
 καὶ σὺ δὲ παντοκράτωρ Εριένιε, τόνδε Φυλάσσοις
 ζῶν, ὅπως τιμᾷ σὸν δι' ὅλα τέμεν.

CLXX.

Στήσεν Αχείριτος σήλην μεγακυδέσιν ἄσοις,
παῖρὸς τ' ἐνομ' ἔχων, δημόθεν Εὐπυρίδης,
ἐκπρεπέως αἰέθλοισιν ἐπασκῆσας καὶ ἐφήβοις,
καὶ σεφάνε κῦδ' ὅ μ' ἔνος ἐνεκάμενος.

CLXXI.

Ἀμφοτέρ', ὠρχεύμην τε, καὶ ἐν Μώσαις ἐδίδασκον
ἄνδρας· ὃ δ' αὐλητὰς ἦν Ἀνακος Φιαλεύς.
εἰμὶ δὲ Βακχεΐδας Σικυνώνιος. ἥ ῥα Θεοῖσιν
ἐν Σικυνῶνι καλὸν τ' ἔτ' ἀνέκειο γέρας.

CLXXII.

Τῆτον ὃν εἰσοράας τύπον ὄρθιον Ἀντωνίνε
Δωρόθεος Πτελέη θήκατο κρυπτόμενον.

CLXXIII.

Εἴτε σύ γ' ὀρνέα Φαίλον ὑπὲρ καλαμῖδα παλύνας
ἰξῶ ὀρειβατέεις, εἴτε λαγοχίενεις,
Πᾶνα κάλει· κυνὶ Πᾶν λαοσίε ποδὸς ἵχνια Φάινει·
σύνθεσιν ἀκλυνέων Πᾶν ἀνάγει καλάμων.

CLXXIV.

Μῆτερ ἐμὴ, χαίη Φρυγίων, θρέψαιρα λεόντων,
Δίνδυμων, ὧ μύσαις ἐκ ἀπάτηλον ἄρ' ὅ,
σοὶ τάδε θῆλυς Ἀλεξίς ἐῆς οἰσρήματα λύσεως
ἄκθετο, χαλκοτύωε παυσάμενος μαϊνίης,
κύμβαλά τ' ὀξύφθογα, βαρυφθάγων τ' ἀλαλητῶν
αὐλῶν, ὅς μοι γὰρ λοξὸν ἔκαμψε κέρας.

τύμπανά τ' ἠχήμεντα, καὶ αἵματι Φοινιχθέντα
 Φάσγανα, καὶ ξανθὰς, τὰς πρὶν ἔσεισε, κόμας.
 ἵλασθ' ὦ δέσποινα, τὸν ἐν νεότητι μανέντα,
 γηραλέον προτέρης παῦσον ἀγραιοσύνης.

CLXXV.

Εἰς ἄγαλμα Εὐνόμου τῷ κιθαρωδῷ ἐξ ᾧ τ' ἐν Δελφοῖς, ἔχοντός
 ἐπὶ τῇ κιθάρῃ τὸν μουσικὸν τέτλιγα.

Εὐνόμον, ὦ πολλόν, σὺ μὲν οἶδά με, πῶς πόλ' ἐνίκων
 Πάρβιν ὁ Λοκρὸς ἐγώ· πευθομένοις δ' ἐνέπω.
 αἰόλον ἐν κιθάρα νόμον ἔκρεκον· ἐν δὲ μεσεύσα
 ὠδᾷ μοι χορδὰν πλάκην ἀπεκρέμασε.
 καί μοι Φθόγον ἐτοῖμον ὁπανάκα καιρὸς ἀπῆται,
 εἰς ἀκοὰς ρυθμῶν τῶν τρεκὲς ἐκ ἔμνε.
 καί τις ἀπ' αὐτομάτῳ κιθάρας ἐπὶ πῆχυν ἐπιστὰς
 τέτλιξ ἐπλήρη τέλλιπες ἀρμονίας.
 νεῦρα γὰρ ἐξετίνασσον· ὅθ' ἐβδομάτας δὲ μελοῖμαν
 χορδὰς, τὰν τέτῳ γῆρυν ἐκισχράμεθα.
 πρὸς γὰρ ἐμὰν μελέταν ὁ μεσαμβρινὸς ἔρρειν ὠδὸς
 τῆνο τὸ ποιμενικὸν Φθέγμα μεθηρμάσσει,
 καὶ μὲν ὅκα Φθέγοιτο, σὺν αἰψύχοις τόκα νευραῖς
 τῷ μεταβαλλομένῳ συμμέλειπτοί τε θρόῳ.
 τῆνεκα συμφώνῳ μὲν ἔχω χάριν· ὅς δὲ τυτῶνθεῖς
 χάλκειος ἀμετέρας ἔζεθ' ὑπὲρ κιθάρας.

CLXXVI.

Σκάππειραν κήπειο Φιλυδρήλοιο δίκελαν,
 καὶ δρεπάνην καυλῶν ἀγκύλον ἐκτομίδα,
 τήν τ' ἐπινωτίδιον βροχετῶν ῥακόεσσαν ἀρωγόν,
 καὶ τὰς ἀρρήκεις ἐμβάδας ὠμοβοεῖς.

M 5

τόν τε δὲ εὐτρήτοιο πέδῳ δύνοντα κατ' ἰθὺ
 ἀριφυῆς κράμβης πᾶσσαλον ἐμβολέα,
 καὶ σκάφος ἐξ ὀχετῶν πρασινὴν διψεύσαν ἐγείρειν
 αὐχμηροῖο θέρους ἅ ποτε παυσάμενον,
 σοί τοι κητωρὸς Ποτάμων ἀνέθηκε, Πρήπτε,
 κησάμενος ταύτης ὄλβον ἀπ' ἐργασίης.

CLXXVII.

Ἀλκιμένης ὁ πενιχρὸς ἐπὶ σμικρῷ τινι κήπῳ
 τῷ Φιλοκαρποφόρῳ γευσάμενος θέρους,
 ἰχάδα καὶ μῆλον καὶ ὕδωρ γέρα Πανὶ κομίζων,
 εἶπε· Σὺ μοι βιώτῃ τῶν ἀγαθῶν ταμίας,
 ὧν τὰ μὲν ἐκ κήπουιο, τὰ δ' ὑμετέρης ἀπὸ πέτρης
 δέξο, καὶ ἀντιδιδῶς δὸς πλέον ὧν ἔλαβες.

CLXXVIII.

Υἱὸς Δινύτῃα Δάμαρχῳ τήνδ' ἀνέθηκεν
 εἰκόν' ἀπ' Ἀρκαδίας Παρράστιος γενεάν.

CLXXIX.

Πάντως ὁ χρόνῳ εὔρε δίκην ἀδίκῳ βασιλῆϊ·
 εὔρε δὲ Μεσσήνης σὺν Διὶ τὸν προδότην
 ῥηιδίως· χαλεπὸν δὲ λαθεῖν Θεὸν ἄνδρ' ἐπιόρκον,
 χαῖρε Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ σάῃς Ἀρκαδίαν,

CLXXX.

Λαοδίκης ὁδε πέπλος, ἑᾶ δ' ἀνέθηκεν Αθηναῖ
 πατρίδ' ἐς εὐρύχορον Κύπρῳ ἀπὸ ζαθέας.

CLXXXI.

Εν πολυθαήτῳ τεμένει Διὸς ὑψιμέδοντος
ἔσηκ', ἀνθέντων δημοσία Σαμίων.

Αθάναλον πάτρα καὶ Αρισοκρίτῳ κλέος ἔργων,
Λύσανδρ' ἐκλεέσας, δόξαν ἔχεις ἀρετῶς.

CLXXXII.

Οἰνία Οἰβώτας τᾶδιον νικῶν ὅδ' Ἀχαιοὺς
πατρίδα Παλείαν θῆκ' ὀνομασθήσαν.

CLXXXIII.

Ενθάδ' ἀναξήρως φύταλός ποτε δέξατο σειμνήν
Δήμητραν, ὅτε πρῶτον ὁπώρας καρπὸν ἔφηνεν,
ἣν ἱερὰν συκὴν θνητῶν γέν' ἐξονομάζει,
ἐξ ἧς δὴ τιμὰς φυτάλας γένος ἔαχεν ἀγέρως.

CLXXXIV.

Ἐπὶ τῷ ἀνδριάντι Επαμινώνδε.

Ημετέραις βεβλαῖς Σπάρτῃ μὲν ἐκείρατο δόξαν,
Μέσσηνι δ' ἱερὰ τέκνα χρόνῳ δέχεται,
Θῆβαι δ' ὅπλοισι μεγάλη πόλις ἐξεφάνωται,
αὐτόνομος δ' Ἑλλὰς πᾶσ' ἐν ἐλευθερίῃ.

CLXXXV.

Εἰς τὴν δάμαλιν τὴν ἰσαμένην πέραν Βυζαντίῃ ἐν Χρυσῳπόλει.

Ιναχίης ἔκ εἰμι βοὸς τύπῳ, ἧς δ' αὖτ' ἐμῷ
κλήζεται ἀνθρώπων βοσπόριον πέλαγος.
κείνη γὰρ τὸ πάροιθε βαρὺς χόλος ἤλασεν Ἥρης
ἐς φάρον· ἥδε δ' ἐγὼ Κεκροπίς εἰμι νέκυς.

·ευνέτις ἦν δὲ Χάρηλος· ἔπλων δ' ὅτ' ἔπλων ἐκεῖνος
τῆδε, Φιλιππείων ἀντίπαλ' σκαφείων.
Βοίδιον ἔνομα δ' ἦεν ἐμοὶ τότε· νῦν δὲ Χάρη' ἔστι
ευνέτις ἡπείροις τέρπομαι ἀμφοτέραις.

CLXXXVI.

Ἡλικίην παῖς εἰμὶ, βρέτας δ' ἐσήσατο Φηλιξ,
Ἡρακλῆος εἰκώ· οἶδά με καὶ Προδίκω.

CLXXXVII.

Τὸν Διὸς Ἀλκμήνης τε γόνον τιμαῖσιν ἀέζων
υἱὸς Λαοθενέ' ἔστησεν ἄγαλμα τόδε,
μνήμην ἀθάνατον σώζων παῖρός τε καὶ αὐτῷ
Δαφανεός, κλεινῷ Λοξίῳ ἐν τεμένει.

CLXXXVIII.

Κλαδείσας πάτρας σεισμῷ πολὲ, Κάνηλαριν ἐς γαῖαν
Χαιρήμων ἔπ' ἔτα, πατρίδα ρυσόμεν'·
Καίσαρι δ' εἰλιχθεῖς περὶ γένεσσι, τὰν μεγάλαυχον
ᾤρθωσε Τράλιν, τὰν τότε κεκλιμέναν.
ἀνθ' ὧν συγγενές οἱ τῷτο βρέτας, ὅφρ' ἐπὶ βωμῷ,
εἰά γε δὴ κλίσας, τάνδε Φέροισι χάριν.

CLXXXIX.

Νηὸν μὲν σιγαλόειλα Σαράπιδος ὑψιμέδοντος,
ἡ δ' αὐτὸν χρυσῷ παμφανόωντα βολαῖς,
ἔσαντο ζάκορος τε Διόσκορος, ἡ δὲ Κυρίλλα
ευνέτις, ἡ μακάρων μὴ ποτε ληθομένη,
καὶ δύο τῆς αὐτῆς γενεῆς ἓνα θεσμὸν ἔχουσαι,
οἷσι μέμλε κλυτῆς ἔργα νεωκορίας.

CXC.

Μητέρι τῇ πάντων Ρεῖη, τεκέων τε γενέθλω,
 Ατῆς θ' ὑψίστῳ καὶ συνιένῃ τὸ πᾶν,
 τῷ πᾶσιν καιροῖς θεμερώτερα πάντα φύοντι,
 κριοδόλῃ τελέῃς ἥδ' ἔτι ταυροδόλῃ
 μυσιπόλῳ τελέων, τῶτον συνθήκατο βωμόν,
 δῶρον Απώλλωνος θεῖον ἔχων ἐπώκλῃν.

CXCI.

Εκ δεκάπεντ' ἀνδρῶν φοίβῃ τε Φανηφόρος ἱρεὺς
 Κρήσκηνς, ἡγάθεός τε Λεόνις, ἐνσοφοὶ ἄνδρες,
 ὃς μὲν ἀπ' ἀνιολίης, ὃς δ' ἄρ' ἀφ' ἐσπερίης,
 ὄργια συντρέξαντε θεᾷ παμμήτορι Ρεῖη
 κριοδόλῃ τελέτης καὶ ταυροδόλοιο Φερίστῃς,
 ἡμασι μυσιπόλοις βωμόν ὑπερτίθεσαν.

CXCII.

Καὶ γὰρ ἐγὼ κείνων εἴμ', ὦ ξένε, λείψανον οἴκων,
 σῦλος ἐν Οἰνομάῃ πρὶν ποτ' ἐνῆσα δόμοις·
 νῦν δὲ παρὰ Κρονίδην κεῖμαι τάδ' ἔχυσσα τὰ δεσμὰ
 τίμιος· ἔδδ' ὅλοη δαΐσατο Φλόξ με πυρός.

CXCIII.

Εἰς τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα ἐν Ολυμπίᾳ.

Αὐτὸς ἐγὼ χρυσῆς σφυρήλατός εἰμι κόλοσσος.
 ἐξώλης εἶη Κυψελιδῶν γενεά.

CXCIV.

Σοὶ πλάκα τήνδ' ἀνέθηκα, κόρη Διὸς ὕδατόεσσα,
 πηγὴ Νυμφάων ἁφθίη, νᾶμα φίλον·

ἔνθα πάλαι βασιλῆες ἀπὸ πολέμοιο καμόντες
 ἔγχεα καὶ κόρυθας κάτθεσαν ἰωπολόφους,
 ἐξ ἧ δὴ Δορύναμα τεὸς λάχεν ἔνομα χῶρ^{ος},
 χῶρ^{ος} ἐλαιορῇ τερπόμενος λιθάδι.
 πάνηα δέ σοι νῦν ταῦτα δι' ἐργαλίαις παλάμαισι
 τρισσὸν ὑπὸ λυκάβαν Γραμματικὸς τελέω.

CXCIV.

Εἰς πηγὴν ἐν τῷ Ολύμπῳ ὄρει.

Ταῖς Πρέσβης Νύμφαις ὑποείκομεν, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ
 κρεῖσσονες ἡμεῖων χαίρειτε Πυθιάδες·
 αἱ δ' ἄλλαι πᾶσαι μετὰ Πύθια καὶ μετὰ Πρῆσαν
 ἡμετέραις Νύμφαις εἰξαίτε Νηϊάδες.

CXCVI.

Εἴ τις ἀπάγξασθαι μὲν ὀκνεῖ, θανάτῳ δ' ἐπιθυμεῖ,
 ἐξ Ἱεραπόλεως ψυχρὸν ὕδωρ πίετω.

CXCVII.

Εἰς τὴν Σαλμακίδα.

Εἰ μὲν ἀνὴρ ἥκεις, ἄρυσαι ξένη τῆσδ' ἀπὸ πηγῆς·
 εἰ δὲ φύσει μαλακὸς, μὴ με πῆγς πρόφασιν.
 ἄρρεν ἐγὼ ποτόν εἰμι, καὶ ἀνδράσι μῆνον ἀρέσκω.
 τοῖς δὲ φύσει μαλακοῖς ἢ φύσις ἐστὶν ὕδωρ.

CXCVIII.

Αἰγρότα, σὺν ποιμναις τὸ μεσαμβρινὸν ἦν σε βαρύνῃ
 δίψῳ, ἀν' ἐχαλῖαις κλείτορος ἐρχόμενον,

τῆς μὲν ἀπὸ κρήνης ἄρυσαι πόμα, καὶ παρὰ Νύμφαις
 Ὑδριάσι σῆσον πᾶν τὸ σὸν αἰτωόλιον.
 ἀλλὰ σὺ μὴτ' ἐπὶ λαστρὰ βάλης χροῖ, μὴ σε καὶ αὖρη
 πημήνη, θερμῆς ἐντὸς ἐόντα μέθης.
 Φεῦγε δ' ἐμὴν πηγὴν μισάμπελον, ἔνθα Μελάμπωχος
 λυσάμενος λύσσης Προϊτίδας ἀργαλέης,
 πάντα καθαρμὸν ἔκοψεν ἀπὸ κρυφόν, εὐτ' ἀν' ἀπ' Ἀργεὺς
 ἔρεα τρηχέης ἤλυθεν Ἀρκαδίης.

CXCIX.

Ἡδεῖα ψυχροῖο ποτῆ λιβαῖς, ἣν ἀναβάλλει
 πηγὴ. ἀλλὰ νόῳ πέτρος ὁ τῆσδε πιών.

CC.

Υδαῖα ταῦτα βλέπεις φοβερά, ξένε, τῶν ἀπὸ χερσὶ
 λαστρὰ μὲν αἰθρώποισι ἀελαβῆ ἔστιν ἔχειν.
 ἦν δὲ βάλης κοίλης ποτὶ νηδύος ἀγλαὸν ὕδωρ,
 ἄκρα μόνον δολιχῶ χεῖλεσσι αἰψάμενος,
 αὐτῆμαρ πρὶς ἡρῆς ἐπὶ χθονὶ δαιτὸς ὀδόντες
 πίπτῃσι, γενύων ὀρφαινὰ θέντες ἔδη.

CCI.

Νᾶμα τὸ Διηνόν, γλυκερὸν πόλόν· ἦν δέ γε πίης,
 παύση μὲν δίψης, εὐθὺ δὲ καὶ βιότῃ.

CCII.

Ταῖς Νύμφαις τόδ' ἀγαλμα· μέλοι δ' αὐταῖσιν ὁ χῶρος.
 ναὶ μέλοι, ὡς κρήναις ἀφθίγα ρεῖθρα ῥέοι.

CCIII.

Ὅριον ἐκ πρύμνης τις ὁδηγητῆρα καλεῖται
 Ζῆνα, καὶ ἀπὸ προτόνων ἰσίων ἐκπαΐσας·
 εἴτ' ἐπὶ Κυανέας δῖνας δρόμος, ἔνθα Ποσειδῶν
 καμπύλον εἰλίσσει κῦμα παρὰ ψαμάθοις,
 εἴτε κατ' Αἰγάην πόνιζ πλάκα νόσον ἐρευνᾷ,
 νεῖδω, τῷδε βαλὼν ψαῖτα παρὰ ξοάνῳ.
 ὦδε τὸν εὐάντηλον αἰεὶ θεὸν Ἀντιπάτρα παῖς
 σῆσε φίλων, ἀγαθῆς σύμβολον εὐπλοΐης.

CCIV.

Εἰς τὸν ἐν Μεγάρῳις καθαριστὴν λίθον.

Τὸν με λίθον μέμνησο τὸν ἡχήεντα, παρέρπων
 Νισαίην· ὅτε γὰρ τύρσιν ἔτειχοδόμει
 Ἀλκάθοος, τότε φοῖβος ἐπωμαδὸν ἦρε δομαῖον
 λαῶα, Λυκωρεῖην ἐνθέμεν[⊙] κιθάρην.
 ἔνθεν ἐγὼ λυραῖδος· ὑποκρέσας δ' ἐμὲ λεπτῇ
 χερμάδι, τῷ κόμπῳ μαρτυρίην κόμισαι.

CCV.

Εἰς εἰκόνα Φαύλλα πεντάθλα Κροτωνιάτης.

Πέντ' ἐπὶ πενήκοντα πόδας πήδησε Φαύλλ[⊙].
 δίσκευσε δ' ἐκατὸν πέντ' ἀπολειπομένων.

CCVI.

Επὶ τιν[⊙] ἔργῳ ἐπιγεγραμμένον ἐν Πυθοῖ.

Τεῦξ Ἑλικῶν Ἀχες^ᾶ Σαλαμίνι[⊙], ὃ ἐνὶ χερσὶ
 πότνια Θεσπεσίην Παλλὰς ἔτευξε χάριν.

CCVII.

CCVII.

Νάξιος εὐεργός με γένει Ληϊῆς πόρε, Βύζεω
παῖς, ὅς πρῶτιστος τεῦξε λίθ' κέραμον.

CCVIII.

Ἐπὶ τῷ Αθήνησιν ἀνδριάντι Κλειότα.

Ος τὴν ἰσ' ἀφ' ἑσίν σευ, Ολυμπία, εὐράλο πρῶτος,
τεῦξέ με Κλειότας υἱὸς Ἀριστοκλέους.

CCIX.

Ἐπὶ τῇ εἰκόνι Αἰτωλῶ ἐν Θερμοῖς τῆς Αἰτωλίας.

Χώρης οἰκιστῆρα, παρ' Ἀλφειῶ ποτὲ δῖναις
βρεφθέντα, σαδίων γείτον' Ολυμπιαδός,
Ἐνδυμίωνος παῖδ' Αἰτωλὸν τόνδ' ἀνέθηκαν
Αἰτωλοὶ, σφείερας μνημ' ἀρετῆς ἐσορᾶν.

CCX.

Ἐπὶ τῷ Οξύλῃ ἀνδριάντι ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ηλείων.

Αιτωλός ποτε τόνδε λιπὼν αὐτόχθονα δῆμον
κλήσατο Κερητινὴν γῆν δορὶ, πολλὰ καμῶν.
τῆς δ' αὐτῆς γενεᾶς δεκάλοσ' ὅσ' Αἴμονος υἱὸς
Οξύλος ἀρχαίην ἐκίσει τήνδε πόλιν.

CCXI.

Ἐπὶ τῇ Κλέων τῷ ᾧδ' εἰκόνι ἐν Θήβαις.

Πυθέα υἱὸς ὅδ' ἐστὶ Κλέων Θηβαῖ' αἰοδός,
ὅς πλείους θνητῶν ἀμφέθετο σεβάνους
Τομ. III.

N

κρατὸς ἐπὶ σφετέρῳ, καὶ οἱ κλέος ἔρανόμηκες.
χαῖρε κλέων, Θήβας παῖρίδ' ἐπευκλείσας.

CCXII.

Εἰς ἀνδριάντα Πρόνομη τῷ Θεαίῳ αὐλητῷ.

Ελλὰς μὲν Θήβας προτέρας πρ᾽ ἔκρινεν ἐν αὐλοῖς·
Θῆβαι δὲ Πρόνομον παῖδα τὸν Οἰνιάδῃ.

CCXIII.

Επὶ τῷ Αθήνησιν πρὸς τῇ Ακαδημίᾳ Ερωτι.

Ποικιλομήχαν' Ερως, σοὶ τόνδ' ἰδρύσαιο βωμὸν
Χάρμος ἐπὶ σκιεροῖς τέρμασι γυμνασίῃ.

CCXIV.

Εἰμὶ Χάραξ ἱερεὺς γεραρῆς ἀπὸ Περγάμῃ ἄκρης,
ἐνθα ποτὲ πολλέμιζεν Ἀχιλλῇ πολυπόρθῳ
Τήλεφος Ἡρακλῆος ἀμύμον' υἱὸς ἀμύμων.

CCXV.

Τὸν κρατερόν Βύζαντα καὶ ἱμερτὴν φιδάλειαν
εἰν ἐνὶ κοσμήσας ἀνθετο Καλλιάδης.

CCXVI.

Ἰμερτὴ φιδάλεια δάμαρ Βύζαντ' ἐτύχθη·
εἰμὶ δὲ βεπῶάλεως δῶρον ἀεθλοσύνης.

CCXVII.

*Τίς σε, Δικαιοσύνη, βροτὸς ἤκαχεν; ἔτος δ' κλέπτῃς
ἐνθάδε με σήσας, ἔδεν ἔχων πρὸς ἐμέ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΥΡΩΝΟΣ ΒΟΥΝ.

CCXVIII.

Τὰν βῆν τάνδ' ὁ Μύρων, ξειν', ἔπλασεν, ἣν ὁδε μόχος
ὥς ζῶσαν σάινει ματέρα δερκόμενῳ.

CCXIX.

Βοίδιον εἰμι Μύρωνος, ἐπὶ σήλης δ' ἀνάκειμαι.
Βεκόλε, κινήσας εἰς ἀγέλην μ' ἄπαγε.

CCXX.

Τίπτε, Μύρων, με τὸ βοίδιον ἐνλαυθοῖ παρὰ βωμοῖς
ἡδρασας; ἔκ ἐθέλεις εἰσαγέμεν μέγαρον;

CCXXI.

Τὰν δάμαλιν, βεδορθε, παρέρχεο, μηδ' ἀπάνευθε
συρίσθης· μαστῶ πόρην ὑπεκδέχεται.

CCXXII.

Α μόλιχος κατέχει με καὶ ἅ λίθος· εἵνεκα δ' ἂν σεῦ,
πλάσα Μύρων, λῶλὸν καὶ θρίον ἐδρεπόμεαν.

CCXXIII.

Βῆν ἰδίαν ποτὲ βεσι Μύρων μιχθεῖσαν ἐρεῦνα·
εὔρε μόλις δ' αὐτήν, τὴς βόας ἐξελάσας.

CCXXIV.

Α βῆς αἱ τίκῃσ' ἀπὸ γαστέρῳ ἔπλασε τὰν βῆν·
αἱ δὲ Μύρωνος χεῖρ' ἔπλασεν, ἀλλ' ἔτεκε.

CCXXV.

Καὶ χαλκῇ περ ἔῤσα λάλησεν ἂν ἡ κεραὴ βῆς,
εἰ οἱ σπλάγχνα Μύρων ἔνδον ἔτεχναςατο.

CCXXVI.

Οὐχὶ Μύρων σὺ πλάσας τόνδ' ἔφθασας· ἀλλὰ σε χαλκός,
πρὶν ψυχὴν βαλέειν, ἔφθασε πηγνύμεν.

CCXXVII.

Βεκόλε, τὰν ἀγέλαν πόρῳ νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
βοίδιον ὡς ἔμπωνεν βεσὶ συνεξελάσης.

CCXXVIII.

Βοίδιον ἔχουχοις τέτυτωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήρας
χαλκωθέν, σφετέρῃ ψεύσατο χεὶρὶ Μύρων.

CCXXIX.

Χάλκεος ἦς, ἐπὶ σοὶ δὲ γεωλόμος εἵλκεν ἄροτρον,
καὶ ζυγὸδεσμα Φέρε ψευδομέναις δαμάλει.
ἀλλὰ Μύρων τέχνη πανυπείροχος, ὅς σε δι' ἔργων
ἔμπωνον, ὡς τινα βῆν ἐργάτιν, εἰργάσατο.

CCXXX.

Εἰς Πανὸς ἄγαλμα.

Ὡ Πάν, Φερβομέναις ἱερὰν Φάτιν ἅπυς ποίμναις,
κυρὸν ὑπὲρ χρυσέων χεῖλος ἰεὺς δονάκων,
ὅφρ' αἱ μὲν λευκοῖο βεβριθόσι δῶρα γάλακτος
ἔθασιν ἐς Κλυμένης πυκνὰ Φέρωσι δόμον,
σοὶ δὲ καλῶς βωμοῖσι παριστάμενος πόσις αἰγῶν
Φοῖνιον ἐκ λασίῃ σήθε' αἶμ' ἐρύγη.

CCXXXI.

Εἰς ἄγαλμα Πριάπυ.

Ἦν λαχάνων σ' ὁ Πρίηπος ἰδὼ χεδὸν ἵχνια θένῃα,
 αὐτῇ γυμνώσω, Φῶρ, σὲ ποτὶ πρασιῇ.
 αἰχρὸν ἔχεν τῷτ' ἔργον ἐρεῖς θεόν. οἶδα καὶ αὐτός·
 αἰχρὸν. ἀφιδρύνθην δ' ἴδθ' ὅτι τῷδε χάριν.

CCXXXII.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τῆμω πρασίη φύλακος μακρὰν ἀποσῆλε Φύλαξαι.
 τοῖος ἔγ' εἰμὶ κύων, ὦ παρ' ἐμ' ἐρχόμενε,
 σύκινος, ἔρυκάνη πεπονημένος, ἔσθ' ἀπὸ μίλῃς,
 ἀλλ' ἀπὸ ποιμενικῆς αὐτομαθῆς ξοίδος.
 ἀχρεΐως γέλασον· φυτὰ δ' εὐκηλος πεφύλαξο
 σίνεσθαι, μὴ καὶ σαρθάνιον γελάσης.

CCXXXIII.

Εἰς ἄγαλμα Ερμῆ.

Ὡ λῶστε, μὴ νόμιζε τῶν πολλῶν ἓνα
 Ερμῆν θεώρεῖν. εἰμὶ γὰρ τέχνα Σκόπας.

CCXXXIV.

Εἰς Ερμαῖον λόφον.

Ἰερὸν Ερμείῃ με παρασεΐχοντες ἔχευαν
 ἄνθρωποι λίθινον σωρόν· ὁ δ' ἀν' ὀλίγης
 ἔμεγάλην αὐτοῖς ἔγνω χάριν· ἀλλ' ὅτι λοιπὰ
 Αἰγὸς ἐπὶ κρήνης ἐπ' αὐτὰ λέγω τᾶδια.

ἔ γὰρ ὑπὲρ πελάγευς μόνον ἄνθεσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν γᾶ,
 ἄβρὸν ἀδελώτῃ φέγγῳ ἐλευθερίας.
 τοῖς γὰρ ἀφ' Ἡρακλῆος ἀεξηθέσι γενέθλης
 πάτριος ἐν πόλῳ κῆν χθονὶ κοιρανία.

CCXXXIX.

Ἰρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπλῃται, ἔδ' ἐκαβαρμῶν
 χρεῖω. τῆς ἀρετῆς ἤψατο ἔδ' ἐν ἄγος.
 ὅσις δ' ἔλθοι ἦτορ, ἀπώσιχε. ἔ ποτε γὰρ σὴν
 ψυχὴν ἐκνύψεις, σῶμα διαινόμενος.

CCXL.

Ἀγνῶς ἐς τέμενος καθαρῷ, ξένε, δαίμονος ἔρχε,
 ψυχὴν νυμφαίῃς νάμαλ' αἰψάμενος.
 ὡς ἀγαθοῖς κέῖται βαιὴ λιβάς· ἄνδρα δὲ Φαῦλον
 ἔδ' ἂν ὁ πᾶς νύψαι νάμασιν Ωκεανός.

CCXLI.

Εἰς ἀρολόγιον.

Ωρανὸν ἀχωρεῦσα σοφὰ λίθος, αἰ διὰ τυτθῷ
 γνώμον' αἰλίῳ παντὶ μερισδομένα.

CCXLII.

Εξ ὥραι μόχθοις ἱκανώταται· αἰ δὲ μετ' αὐτὰς
 γράμμασι δεικνύμεναι ΖΗΘΙ λέγασιν βροτοῖς.

CCXLIII.

Εἰς ἄγαλμα Ἡφαίστου, Ἀθηνᾶς, καὶ Ερεχθίδος.

Ἡ τέχνη συνάγειρεν ἂ μὴ Φύσις, εἴπεν ὁ πλάτης,
 μήτηρ νόσφι τόκων, νυμφίε νόσφι γάμων.

CCXLIV.

Εἰς εἰκόνα Ἀρεῶ καὶ Ἀφροδίτης.

Αρεα καὶ Παφίην ὁ ζωγράφος εἰς μέσον οἴκῃ
 ἀμφοτεριπωλέγδην γέγραφεν ἀμφοτέρως·
 ἐκ θυρίδος δὲ μολῶν φαέθων πολυπάμφατον αἶγλη
 ἔση ἀμηχανόων ἀμφοτέρως σκοπῶων.
 Ἡέλιος βαρύμηνις ἕως τίνος; ἔσθ' ἐπὶ κηρῷ
 ἤθελεν αἰψύχῃ τὸν χέλον ἐξελάσαι.

CCXLV.

Εἰς τὸ Ἀφροδίτης ἄγαλμα ἐν Κνίδῳ.

Τίς λίθον ἐψύχωσε; τίς ἐν χθονὶ κύπριν ἐσεῖδεν;
 ἥμερον ἐν πέτρῃ τίς τόσον εἰργάσατο;
 Πραξιτέλης χεῖρῶν ὁδὲ πᾶς πόνος, ἢ τὰχ' Ὀλυμπος
 χηρεύει, Παφίης εἰς Κνίδον ἐρχομένης.

CCXLVI.

Ακύπρις τὰν κύπριν ἐνὶ Κνίδῳ εἶπεν ἰδῆσα·
 Φεῦ, Φεῦ, πᾶς γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;

CCXLVII.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀσχίσσης, καὶ Ἀδωνίς.
 τὰς τρεῖς οἶδα μόνως. Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

CCXLVIII.

Εἰς τὸ αὐτὸ, καὶ τὰ ἐν Ἀθήναις Παλλὰδος ἄγαλμα.

Αφρογενὲς Παφίης ζάθεον περιδέρκεο κάλλιτον,
 καὶ λέξεις· Αἰνῶ τὸν Φρύγα τῆς κρίσεως.

Ατθίδας δερκόμενος πάλι Παλλάδα, τῷτο βοήσεις·
ὥς βύτης ὁ Πάρις τήνδε παρεξόχασε.

CCXLIX.

Εἰς τὴν ἐν Στάρτη ἑνοπλον Ἀφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυβέριαν ἑνόπλον ἔειπεν ἰδῶσα·
Κύπρι, θέλεις ἔτις ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
ἢ δ' ἄπαλόν γελάσασα· τί μοι σάκος ἀντίον αἶρην;
εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὄπλα λάβω;

CCL.

Εἰς ἄγαλμα Διονύσου πλησίον Ἀθηνᾶς ἐςῶς.

Εἰπὲ, τί σοι ξυνὸν καὶ Παλλάδι; τῇ γὰρ ἄκοντες
καὶ πόλεμοι πάρα· σοὶ δ' εὖαδον εἰλαπίναι.
Ἐμὴ προσηῶς, ὦ ξεῖνε, θεῶν πέρι τοῖα μετάλλα·
ἴδι δ' ὅσοις ἵκελος δαίμονι τῇδε πέλω.
καὶ γὰρ ἐμοὶ πολέμων Φίλιον κλέος· οἶδεν ἅπας μοι
ἠῶς δμηθεὶς Ἰνδὸς ἅπ' Ωκεανῶ.
καὶ μερόπων δὲ Φυὴν ἐγερέραμεν, ἡ μὲν, ἐλαίη,
αὐτὰρ ἐγὼ γλυκεροῖς βότρυσιν ἡμερίδος.
καὶ μὴν ἔσθ' ἐπ' ἐμοὶ μήτηρ ὠδίνας ὑπέτλη·
λῦσα δ' ἐγὼ μηρὸν πάτριον, ἡ δὲ, κάρη.

CCLI.

Εἰς ἄγαλμα Διονύσου καὶ Ἡρακλῆος.

Αμφότεροι θήεσθε, καὶ ἀμφότεροι πολεμισαί,
κῆκ Διός. ὃς θύρσῳ δεινός, ὃ δὲ ῥοπαῶλ.
ἀμφοῖν δὲ σῆλαι συντέρμονες. εἴκελα δ' ὄπλα,
νεβρίς, λειονίη· κύμβαλα δὲ, πλαταγή.

N 5

Ἥρη δ' ἄμφοτέροισι χαλεπὴ θεός. οἱ δ' ἀπὸ γαίης
ἦλθον εἰς ἀθανάτους, ἐκ πυρὸς ἀμφοτέροι.

CCLII.

Εἰς Ἑρμαφρόδιτον ἐν λυτρώ ἱσάμενον.

Ἀνδράσιν Ἑρμῆς εἰμί· γυναῖξι δὲ Κύνῃρις ὀρώμαι.
ἀμφοτέρων δὲ φέρω σύμβολά μοι τοκέων.
τ' ἔνεκεν ἐκ ἀλόγως μὲ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἔβην
ἀνδρὸς γυνόισι λυτρώϊς, παῖδα τὸν ἀμφίβολον.

CCLIII.

Εἰς Ερωτῶν ἑόανον.

Μή με τὸν ἐκ λιθάνοιο λέγε, ξένε, τὸν Φιλοκώμων
τερπόμενον νυχίοις ἡϊθέων ὀάροις.
βαίος ἐγὼ Νύμφης ἀπὸ γείτονος ἀγροιώτης,
μῆνον ἐπορύνων ἔργα Φυτοσκαφίης.
ἔνθεν ἀπ' εὐκάρως με Φίλης ἔσεψαν αἰλώης
ἰ τέσσαρες ὥράων ἐκ πισύρων σέφανοι.

CCLIV.

Εἰς ἄγαλμα Ἡρας δηλαδὸς Ἡρακλέα.

Αὐτὴν μητρὴν τεχνήσατο. τ' ἔνεκα μαζὸν
εἰς νόθον ὁ πλάσης εἰ προσέθηκε γάλα.

CCLV.

Εἰς ἄγαλμα Νεμέσεως.

Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχει, τῷ τε χαλινῷ,
μήτ' ἄμετρον τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

CCLVI.

Η Νέμεσις πῆχυν κατέχω. τίν' εἵνεκα; λέξεις.
 πᾶσι παραγγέλλω, ΜΗΔΕΝ ΥΠΕΡ ΤΟ ΜΕΤΡΟΝ.

CCLVII.

Εἰς τὸ ἐν Ραμνῶντι ἄγαλμα Νέμεσις.

Καί με λίθον Πέρσαι δέϋρ' ἤγαγον, ὅφρα τρώπαιον
 σῆσωμαι νίκας· εἰμὶ δὲ νῦν Νέμεσις.
 ἀμφοτέροις δ' ἔστηκα, καὶ Ἑλλήνεσσι τρώπαιον
 νίκας, καὶ Πέρσαις τῷ πολέμῳ νέμεσις.

CCLVIII.

Εἰς ὀλκὸν ὕδατος ἀψοφητὴ βέοντα, ἐφ' ᾧ ἴσατο ἄγαλμα
 Πανός.

Πᾶνά με τὸν δυσέρωτα καὶ ἐξ ὑδάτων φύγεν Ηχώ.

CCLIX.

Εἰς ἄγαλμα Πανός ἐπὶ πηγῆς ἱσάμενον.

Ερχεῦ καὶ κατ' ἐμὰν ἴξεν πίτυν, αἰ τὸ μελιχρὸν
 πρὸς μαλακὰς ἤχεϊ κεκλιμένα Ζεφύρους.
 ἦνιδε καὶ κρένισμα μελισσαγές, ἔνθα μελίσσων
 ἡδὺν ἐρημαίοις ὕπνον ἄγω καλάμοις.

CCLX.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τᾶδε καλὰ χλοεροῖο ριφείς λειμῶν, ὁδῖτα,
 ἄμπαυσον μογερῶ μαλθακὰ γῆα πόνυ.

ἦχί σε καὶ Ζεφύροιο τινασσομένη πίτυς αὔραις
 θέλξει, τετρίγων εἰσαίοντα μέλῳ,
 χῶ ποιμᾶν ἐν ὄρεσσι μεσαμβρινὸν ἀΐχθι παγαῖς
 συρίσδων, λασίας θάμνω ὑπο πλαϊάνῃ
 καύματ' ὀπωρινοῖο Φυγῶν κυνός· ἄλμα δ' ἁμείψεις
 αὐρίον. εὖ τόδε σοι Πανὶ λέγοντι πίβη.

CCLXI.

Εἰς τὸ αὐτό.

Κρημνοδάταν, δίκερων, Νυμφέων ἡγήτορα Πᾶνα
 ἀζόμεν', ὃς πέτρων τόνδε κέκευθε δόμον,
 ἴλαον ἔμμεναι ἄμμιν, ὅσοι λίβα τήνδε μολόντες
 αἰνάει πόμαϊ, δῖψαν ἀπωσάμεθα.

CCLXII.

Εἰς ἄλλον Πᾶνα.

Εξ αὐτῷ Διὸς ἐστὶν ὁ Φίλταϊ ἐκχυλὸς ἔτος·
 μαρτυρίην δὲ φέρει τὴν ἐπάνω νεφέλην.
 Ερμείαν γὰρ ἀνακλῖα τέκε νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 αὐτὰρ ὃ γ' Ερμείας Πᾶνα τὸν αἰγελάτην.

CCLXIII.

Εἰς ἄλλον Πᾶνα.

Δικλύννης τοῖόν με καθ' ἱερὸν ἔμπαυρον ὁ Κρῆς
 χάλκεον ἔσησε Πᾶνα τὸν αἰγόνουχα·
 ὀτέρμα δ' ἔχω, διπλῆν τε λαγωόλον· ἐκ δὲ γε κοίλας
 σπῆλγος τείνω βλέμμα διπλῆν πρὸς ὄρος.

CCLXIV.

Εἰς τὸ ἐν Αῤῥῆναις ἄγαλμα Πανός.

Πέτρης ἐκ Παρίης με πόλιν καλὰ Παλλάδος ἄκρην
 ᾗσαν Αῤῥηναῖοι Πᾶνα τροπαιοφόρον.

CCLXV.

Εἰς ἄγαλμα Αφροδίτης.

Δερκόμενος ξόανον καλὸν τόδε, τὰν Αφροδίταν,
 ὦνθρῳφ', ἱλάσκει πλασίον ἐσδόμενον.
 αἶνει δὲ Γλυκέραν Διονυσίᾳ, ἃ μ' ἀνέθηκε
 πορφυρέας ἀπαλὸν κύμα παρ' αἰὸν.

CCLXVI.

Εἰς Ερωτῶν ἄγαλμα.

Οπλιανὸς τὸν πλιανὸν ἰδὼν, ἄγνουσι κεραυνὸν,
 δεικνὺς ὡς κρεῖσσον πῦρ πυρός ἐστιν Ερωτῶν.

CCLXVII.

Πτανῶ πλιανὸν Ερωτᾷ τὸν ἀντίον ἔπλασ' Ερωτῶν
 ἃ Νέμεσις, τόξῳ τόξον ἀμυνομένα,
 ὡς κε πάθη τά γ' ἔρεξεν· ὁ δὲ θρασὺς, ὁ πρὶν ἀταρβής,
 δακρύει, πικρῶν γευσάμενος βελέων.
 εἰς δὲ βαθὺν τρὶς κόλπον ἀπέπλυσεν. ἃ μέγα θαῦμα.
 Φλέξει τις πυρὶ πῦρ· ἥψατ' Ερωτῶν Ερωτῶν.

CCLXVIII.

Κἀγὰ Κῦπριδος αἶμα· κασιγνήτῳ δ' ἐμὲ μήτηρ
 ἤνεσε τόξα φέρειν ἀντία, καὶ πτέρυγας.

CCLXIX.

Εἰς ἄγαλμα Ἀρτέμιδος.

Ἄρ' ἔμεν, πᾶσσι τόξα, παρ' αὐχενίῃ τε Φαρέτρῃ;
 πᾶ δὲ Λυκασείων ἐνδρομῖς ἀρβυλίδων,
 πορρωτή τε χρυσοῖο τέλ' ὑγμένη, ἥδ' ἐπὶ πρὸς ἄκρην
 ἰγνύην Φοῖνιξ πέπλωτο ἑλίσσόμενος;
 Ἔκ' κ' αἶνα μὲν εἰς ἄγρην ὀπλίζομαι· ἐς δὲ Θυηλὰς
 εἴμ' αὐτῶς, ἱρῶν ἀνλομένη θυέων.

CCLXX.

Εἰς Διόνυσον ἄγαλμα.

Ἐκ πυρὸς, ὦ Διόνυσε, τὸ δεύτερον, ἥνικα χαλκᾶς,
 ἐξεφάνης· γενεὴν εὖρε Μύρων ἑτέρην.

CCLXXI.

Εἰς Ἰσίδον ἄγαλμα.

Ἰσίδι καρποτόκῳ, ταχυμήτορι, μυριομόρφῳ,
 λαϊνέῳ τάλάρῳ μογερῶν ἀπάνευθεν ἀρότρων
 αὐτόμαλοι σείχασιν ἐὼν πρὸς μητέρα καρποί.

CCLXXII.

Εἰς Μώμην ἄγαλμα.

Τίς τὸν ἐν ἐὼθλοῖσι πανυπενθέα, καὶ τρισάλαστον
 Μῶμον ἀμωμήτοις χερσὶν ἀνεπλάσσατο;
 ὡς ὁ γέρον ἐπὶ γᾶς βέβλημένος, οἷά τις ἔμπωνος,
 ἀμπαύει λύπας, γυῖα βαρυνόμενος,
 καὶ τὸ καλεσκληκὸς κῆντο βάρος αἶ μὲν ἐρείδει,
 φίλον γηραιᾷ χειρὶ βαλὼν κρόταφον.

ἃ δὲ σεσηρῶς βάκλῃρον ἀποσηρίζεται ἐς γᾶν,
 καὶ φὰ πρὸς ἄψυχον πέτρον ἀπεχθόμενος.
 μανύει δίστοιχος ὀλέθριον ὄγμ' ὀδόντων
 περιμένων ἐπὶ τὰς τῶν πέλας εὐτυχίας.

CCLXXIII.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τάκεο δυσάνων ὀνύχων ἄπο, παμφάγε Μῶμε,
 τάκεο σὺ πρίων ἰοδόλῃς γέννας.
 νεῦρά σε μανύει τέλανυσμένα, καὶ φλέβες ἄρθρων,
 καὶ κενεὰ σαρκῶν ψυχολιπῆς δύναμις,
 καὶ ῥικνοῖς θρίσσεσσα περὶ κροτάφοισιν ἔθειρα,
 ὥστε τίς ἔμψυχον ἀνδρόσινιν ἄνυσε τέχνα,
 εἰδὲ τόπων, δῆκλα, σέιο λιπῶν εὐμαλῖι;

CCLXXIV.

Εἰς Ηχῆος ἄγαλμα.

Ἀρκαδικὰ θεός εἰμι, παρὰ προθύροις δὲ λυαίᾳ
 ναίω, φθεγγόμενον μῦθον ἀμειβομένα.
 ἐκέτι γὰρ συγγέω, Βάκχε Φίλε, τὸν διασώτῃ
 τὸν τεόν. ἔρχεο Πᾶν, ξυνὰ λέγωμεν ἔπη.

CCLXXV.

Εἰς Σκύλλαν χαλκῆν.

Εἰ μὴ χαλκὸς ἔλαμπεν, ἐμήνυε δὲ ἔργον ἀνακλῆ
 ἔμμεναι Ηφαίστῃ δαιδαλέοιο τέχνης,

αὐτὴν ἂν τίς Σκύλλαν οἴσσαιο τηλόθε λεύσσων
 ἐσάμεν, ἐκ πόντος γαῖαν ἀμειψαμένην·
 τόσσον ἐπισσείει, τόσσον κότον αἰτία φαίνει,
 οἷον ἀπὸ πελάγευς συγκλονέσσαι νέας.

CCLXXVI.

Εἰς Ἰωποκένταυρον.

Ἀνδρόθεν ἐκκέχυθ' ἴωπος· ἀνέδραμε δ' ἰππόθεν ἀνὴρ,
 ἀνὴρ νόσφι ποδῶν, κεφαλῆς δ' ἄτερ αἰόλος ἴωπος·
 ἴωπος ἐρεύγεται ἄνδρα, ἀνὴρ δ' ἀποπέρδειται ἴωπον.

CCLXXVII.

Εἰς εἰκόνα Σατύρου.

Ἡ σάτυρος τὸν χαλκὸν ὑπέδραμεν, ἢ διὰ τέχνης
 χαλκὸς ἀναγκασθεὶς ἀμφεχύθη σατύρῳ.

CCLXXVIII.

Εἰς Βάκχην ἐν Βυζαντίῳ.

Ἰχετε τὴν Βάκχην, μὴ, λαϊνὴ περ ἔῃσα,
 ἔδον ὑπερβεμένη, νηὸν ὑπεκπροφύγῃ.

CCLXXIX.

Εἰς ἄγαλμα Νίκης ἐν Ρώμῃ ἧς τὰ πλεῖα κεραυνῷ
 κατεφλέχθη.

Ρώμη παρβασιλεία, τεὸν κλέει' ἔποτ' ὀλεῖται·
 Νίκη γάρ σε φυγεῖν ἀπώτερος ἔδύναται.

CCLXXX.

CCLXXX.

Εἰς Σάραπιν.

Ἐπὶά με Φωνήεντα θεὸν μέγαν ἄφθιτον αἰνεῖ
 γράμμαϊα, τὸν πάντων ἀκάμαλον πατέρα·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ πάντων χέλυσ ἄφθιτον, ἥ τὰ λυρώδῃ
 ἡρμοσαμένη δίνης ἔρانیοιο μέλη.

CCLXXXI.

Εἰς ἀγαλμα Ἡρακλῆος νηπίε θλίβοντι ταῖς χερσὶ
 τὰς δράκοντας.

Θλίβε δρακοντίεας περιμήκεας ὄβριμε σπείρας
 Ἡρακλες, δακέτων ἄγχε βαθεῖς φάρυγας.
 ἐξέτι νηπιόχοιο χόλον ζηλήμονι Ἡρῆς
 ἄμψαυσον· μοχθεῖν γνῶθι καὶ ἐκ βρέφους.
 εἰ γάρ σοι κρητὴρ χαλκήλατον, εἰδὲ λέβητες,
 ἀλλ' ὁδὸς εἰς αὐλὴν Ζηνός, ἔπαθλον ἔφυ.

CCLXXXII.

Εἰς τὰς Ἡρακλῆος ἄθλους.

Δέρκεο μυριόμοχθε τέρας, Ἡρακλες, ἀγῶνας,
 εἰς τλάς, ἀθανάτων οἶκον, Ολυμπεον ἔθης·
 Γηρυόνην, κλυτὰ μῆλα, μέγαν πόνον Αὐγείας,
 πάλης, Ιωπολύτην, πελυκάρηνον ὄφιν,
 κάπρον, θωυκλήρα χάς κύνα, Θῆρα Νεμείης,
 οἰωνὸς, ταῦρον, Μαιναλίην ἔλαφον.
 νῦν δὲ κατ' ἄκρα πόλιν ἀπορθήτοιο βεβηκῶς
 Περγαμῆς, μεγάλης ρύεο Τηλεφίδας.

CCLXXXIII.

Εἰς Ηρακλέα ἀγρεύοντα τὴν ἔλαφον.

Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειλα Φρεσίν, τί δὲ λοιδόριον ὅσσοις
 θαυμάσσω τέχνης ἀνέρος ἡδ' ἐλάφῃ;
 ὦν ὁ μὲν ἱξυὶ θηρὸς ἐπεμβεβῶς, γόνυ βρίθει,
 εὐπτόρθων παλάμαις δραξάμενος κεράων·
 ἡ δ' ὑπὸ χάσματι πολλὰ καὶ ἄοιδματι Φυσιόωσα,
 γλώσση σημαίνει θλιβομένην κραδίην.
 Ηρακλες γήθησον. ὅλη κεμὰς ἦδὲ τέθηλεν,
 ἔ' κέρασιν μένοισ, χρυσέῃ ἀλλὰ τέχνῃ.

CCLXXXIV.

Εἰς Ηρακλέα καταπαλαίουσα τὸν Ανταῖον.

Χαλκὸν ἀποοιμῶζοντα τίς ἔπλασε; τίς δ' ὑπὸ τέχνας
 καὶ πόνον ἐν μορῷ καὶ θράσῳ εἰργάσατο;
 ἔμψυχον τὸ πλάσμα· καὶ οἰκίειρώ μογέοντα,
 καὶ Φρίσσω κρατερὸν τὸν θρασὺν Ηρακλέην.
 Ανταῖον γὰρ ἔχει πεπονημένον ἐκ παλαμάτων·
 ἰδγῶθεῖς δὲ δοκεῖ καὶ σοναχὰν ἰέναι.

CCLXXXV.

Εἰς Ηρακλέα μεθύοντα.

Οὗτος ὁ νῦν ὑπὸν βεβαρημένος ἠδὲ κυπέλλῳ,
 κενῆαύρης νήφων οἰνοβαρεῖς ὄλεσε.

CCLXXXVI.

Οὗτος ὁ πανδαμάτωρ, ὁ παρ' ἀνδράσι δωδεκάεθλος
 μελῶόμενος, κρατερῆς εἵνεκεν ἡγορέης,

οἰνοβαρὴς μετὰ δαῖτα μεθυσφαλὲς ἵχνῳ ἐλίσσει,
νικηθεὶς ἀπαλῶ λυσιμελεῖ Βρομίῳ.

CCLXXXVII.

Εἰς εἰκόνα Ηρακλέους.

Οἶω Θεοδάμας ποθ' ὑπῆντεν Ηρακλῆϊ,
τοῖον ὁ τέχνιτης τὸν Διὸς εἰργάσατο,
βῆν ἀρότην ἔλκοντα, καὶ ἀντανύοντα κορύνην.
ἀλλ' εἰ τὴν ὅλοην γράψε βοοσφαγίνην.
ναὶ τάχα Θεοδάμαντι γοήμονα χεῖλεσι Φωνὴν
ἤρμωσεν, ἥς αἰῶν, Φεῖδελαι Ηρακλέης.

CCLXXXVIII.

Εἰς ἄλλην εἰκόνα Ηρακλέους.

Οἶον καὶ Κρονίδης ἔσπειρέ σε τῇ τρισελήνῳ
νικτὶ, καὶ Εὐρυθεὺς εἶδεν ἀεθλοφόρον,
κῆκ πυρὸς εἰς Οὐλυμπῶν ἐκώμασας, ᾧ βαρύνοχθε
Αλκείδῃ, τοίην εἰκόνα σὺ βλέπομεν.
Αλκμήνης δ' ὠδῖνας ἔχει λίθος· αἱ δὲ μεγαυχεῖς
Θῆβαι νῦν μύθων εἰσὶν ἀπιστότεραι.

CCLXXXIX.

Εἰς Ηρακλέους σῆλην.

Μὰ τὸν βεθοῖναν Ηρακλέα, παῖδες ἀγρῶται,
ἐκ ἔτι κερδαλέοις ἔμβροτα ταῦτα λύκοις,
Φῶρές τε φείχων κλοπῇν ὁδὸν ἀρνῆτοῖναι,
εἰ καὶ κωμήτας ἄκριτος ὕπνος ἔχοι.
ἦ γάρ μ' ἰδρῦλαι Διονύσι' ἐκ ἄτερ εὐχῆς
χωρῶ τῷδ' ἀγαθὸν σύμμαχον Ηρακλέα.

CCXC.

Εἰς ἄλλην Ηρακλέως σῆλην.

Μὴ τρέσσης ὅτι τόξον, ὀδοιπόρε, καὶ νεοθηγεῖς
 ἰς γυμνώσας, πρόοδε ποδῶν ἐθέμην,
 μῆδ' ὅτι βασιάζω ῥόπαλον χερὶ, μῆδ' ὅτι δέσμα
 αἰμὴ ὥμοις χαροπῶς τῷτο λέοντι ϙ ἔχω.
 πημαίνειν ἔ πάντας ἐπίσαμαι, ἀλλὰ κακέρχης·
 καὶ σώζειν ἀγαθὸς ἐξ ἀχέων δύναμαι.

CCXCI.

ΑΣΒΟΛΟΣ ἔτε θεῶν τρομέων ὅπιν, ἔτ' ἀνθρώπων,
 ὀξύκόμοιο κρεμασὸς ἄπ' εὐλιπέος καλὰ πεύκης,
 ἄγκειμαι μέγα δαίτηνον ἀμετροβίοις κοράκεσι.

CCXCII.

Εἰς ἀνδριάντα Θεσείως καὶ τῷ Μαραθωνίῳ Ταύρῳ.

ϙ αὔμα τέχνης ταύρῳ τε καὶ ἀνέρος, ὧν ὁ μὲν αἰλκὰν
 θῆρα βίη βρίθει, γυῖα τιλαινόμενι ϙ.
 ἵνας δ' αὐχενίς γνάμπτων, παλάμῃσιν ἔμαρψε,
 λαίῃ μυκλήρας, δεξιτερῇ δὲ κέρας.
 ἀτραγάλης δ' ἐλέλιξε, καὶ αὐχένα θῆρ ὑπὸ χερσὶν
 δαμνάμενος κρατερᾷς ὠκλασεν εἰς ὀπίσω.
 ἔσι δ' οἷσσανταί τε τέχνης ὑπο τῷδ' ἐνὶ χαλκῷ
 θῆρα μὲν ἐμῶνείειν, ἄνδρα δ' ἰδρῶτι ρέειν.

CCXCIII.

Εἰς ἀνδριάντα Καπανέως.

Εἰ τοῖος Θήκης Καπανεύς ἐπεμήνατο πύργοις,
 ἄμβασιν ἡερίην κλίμακα μῆσάμενι ϙ,

εἶλεν ἂν ἄστυ βίη καὶ ὑπὲρ μόρον. αἰδέλο γάρ ῥα
καὶ σκηπτοῖς Κρονίδᾳ τοῖον ἐλεῖν πρόμαχον.

CCXCIV.

Εἰς εἰκόνα Φιλοκλήτου.

Εχθρὸς ὑπὲρ Δαναῶς πλάσσης ἐμοὶ, ἄλλος Οἰσσεύς,
ὅς μ' ἐμνησε κακῆς ἐλομένης τε νόσος.
ἔκ ἤρκει πέτρῃ, τρυῖχος, λύθρον, ἔλκος, ἀνίη·
ἀλλὰ καὶ ἐν χαλκῷ τὸν πόνον εἰργάσατο.

CCXCV.

Εἰς Αἴαντος εἰκόνα.

Αἴαν, Τιμομάχης πλέον ἢ παῖρός. ἤρπασε τέχνα
τὴν φύσιν. ὁ γράψας εἶδε σε μαινόμενον,
καὶ συνελυσσέθη χεῖρ ἀνέρι, καὶ τὰ κερασά
δάκρυα τοῖς λύπῃς παῖσιν ἐμίξε πόνοις.

CCXCVI.

Εἰς τὸν Μινώταυρον.

Ὅ παῖς ὁ ταῦρος, ὁ κατὰ μηδὲν ἐνελής.
ὁ τῆς τεκνύσης τῆ πάθης κατήγορος,
ὁ μιξόθης ἀνθρωπῶς, ἡ διπλῇ φύσις,
ὁ ταυρόκρανος, ἡ πλάνη τῶν σωμαμάτων,
ὃς ἔτε βῆς πέφυκεν, ἔτ' ἀνὴρ ὅλως.

CCXCVII.

Εἰς Λυκῆργον.

Τίς τὸν Θρήϊκα τόνδε μονοκρήπιδα Λυκῆργον
χάλκεον, Ἡδωνῶν ταγόν, ἀνεπλάσατο;

Βακχιακὸν παρὰ πρέμνον ἴδ' ὡς ἀγέρωχα μεμηνῶς
 βριθὺν ὑπὲρ κεφαλᾶς ἀντέτακε χάλυβα.
 μανύει μορφαὶ τὸ πάλαι θράσος· ἃ δ' ἀγέρωχος
 λύσσα καὶ ἐν χαλκῷ κέϊνο τὸ πικρὸν ἔχει.

CCXCVIII.

Εἰς ἄγαλμα Νιδέης.

• **Ε**κ ζωῆς με θεοὶ τεύξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
 ζῶν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

CCXCIX.

Εἰς εἰκόνα Μηδείας ἐν Ρώμῃ.

Τέχνη Τιμομάχῃ σοργὴν καὶ ζῆλον ἔδειξε
 Μηδείης, τέκνων εἰς μόρον ἐλκομένων.
 τῇ μὲν γὰρ συνένευσεν ἐπὶ ξίφος, ἥ δ' ἀνανεύει,
 σώζειν καὶ κτείνειν βελομένη τέκεα.

CCC.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Δεῦρ' ἴδε παιδολέτειραν ἐν εἰκόνι, δεῦρ' ἴδ' ἄγαλμα,
 Κολχίδα, Τιμομάχῃ χειρὶ τυπωσαμένης,
 Φάσγανον ἐν παλάμα, θυμὸν μέγαν, ἄγριον ὄμμα,
 παισὶν ἐπ' οἰκίστοις δάκρυ κατερχόμενον·
 πάντα δ' ὁμῶς συνέχευεν, ἀμικλὰ τε εἰς ἐν ἄγειρεν,
 αἵματι μὴ χρῶσαι Φεισάμεν^Θ παλάμαν.

CCCI.

Εἰς τὴν αὐτὴν.

Δεῦρ' ἴδε, καὶ θάμβησον ὑπὸ ὀφρύσι κείμενον οἶκλον,
καὶ θυμὸν, βλεφάρων καὶ πυρόεσσαν ἴτυν,
καὶ μητρὸς παλάμην ἀλόχοιό τε πικρὰ παθέσης
ὀρμῇ Φειδομένη πρὸς Φόνον ἐλκομένην.
ζωγράφος εὖ δ' ἔκρυψε Φόνος τέλος, ἔκ' ἐβελήσας
θάμβος ἀπαμβλῦναι πένθει δερκομένων.

CCCII.

Εἰς ἄγαλμα Μηδείας.

Μαῖνη καὶ λίθος ἔσα, καὶ ἐκ κραδῆς σέο θυμὸς
ὄμμαϊα κοιλήνας ἐς χόλον ἠτρέπισεν.
ἔμπτως ἔδ' ἐβάσις σε κατέξειαι, ἀλλ' ἄρα θυμῷ
πηδήσεις, τεκέων εἵνεκα μαυνομένη.
ὦ, τίς ὁ τεχνίτης τόδ' ἀνέπλασεν, ἢ τίς ὁ γλύπτης,
ὃς λίθον εἰς μανὴν ἤγαγεν εὐτεχνίη;

CCCIII.

Εἰς τὸ αὐτό.

Οἶκλον ὁμῶ καὶ λύσαν ἐτήτυμον ἔνθε' ἀνὴρ
μαρμάρῳ ἐγκατέμιξε, βιαζομένην δ' ὑπὸ τέχνης
λαϊνέην Μήδειαν ὅλης ἔμνησεν ἀνίης.

CCCIV.

Εἰς ἄγαλμα Αἰακίδης.

Οὐ βροτὸς ὁ γλύπτης· οἶαν δέ σε Βάκχος ἐρασὰς
εἶδεν ὑπὲρ πέτρας ἔξισε κεκλιμέαν.

CCC V.

Εἰς τὸ αὐτό.

Εἶναι, λαϊνέας μὴ ψαύετε τὰς Ἀριάδνας,
μὴ καὶ ἀναβρώσκη Θησέα διζομένην.

CCC VI.

Εἰς Ἰφιγενείας εἰκόνα.

Μαίνειαι Ἰφιγένεια· πάλιν δέ μιν εἶδος Ὀρέσσει
ἐς γλυκερὴν ἀνάγει μνήσιν ὁμαιμοσύνης·
τῆς δὲ χολωομένης, καὶ ἀδελφεὸν εἰσορᾶώσης
οἴκῳ καὶ μανίῃ βλέμμα συνεξάγειαι.

CCC VII.

Εἰς εἰκόνα Διδῶς.

Ἀρχέτυπον Διδῶς ἐρικυδέος, ᾧ ξένη, λεύσσεις,
εἰκόνα θεσπεσίῳ κάλλιπ' ἀμωμένην,
τοίη γὰρ γενόμην, ἀλλ' ἔ νόον αἶον ἀκχεῖς,
αἰσχρὸν ἐπ' εὐφήμεῖς δόξαν ἐνεκαμένην.
ἔδ' γὰρ Αἰνείαν ποτ' ἐσέδρακον, ἔδ' χρόνοις
Τροίης περβομένης ἤλυθον ἐς Λιβυήν·
ἀλλὰ βίας Φεύγσας Ἰαρβαίων ὑμεναίων
πῆξα κατὰ κραδῆς Φάσγανον ἀμφίτομον.
Πιερίδες, τί μοι αἶνον ἐφωπλίσσαοτε Μάρωνα,
σωφροσύνης κατ' ἐμῆς τοιάδε ψευδάμενον;

CCC VIII.

Εἰς εἰκόνα Πεισιστράτη Ἀθήνησιν.

Δίς με τυραννήσαντα τοσαυτάκις ἐξεδίωξε
ἄνθρωπος Ἐρεχθίδης, δις δ' ἐπανηγάγετο.

τὸν μέγαν ἐν βελαῖς Πεισίστρατον, ὃς τὸν Ὀμηρον
 ἤθραισα, σποράδην τὸ πρὶν αἰδόμενον.
 ἡμέτερος γὰρ κείνος ὁ χρύσεος ἦν πολίτης,
 εἴπωρ Ἀθηναῖοι Σμύρναν ἐπωκίσαμεν.

CCCIX.

Εἰς τὴν Ἀλέξανδρον τῷ Μακεδόνῳ.

Αὐτὸν Ἀλέξανδρον τεκμαίρεο· ὦδ' αὖ κείνῃ
 ὄμμαϊα καὶ ζῶν θάρσος ὁ χαλκὸς ἔχει,
 ὃς μόνῳ, ἣν ἐφορῶσιν ἀπ' αἰθέρος αἱ Διὸς αὐγαί,
 πᾶσαν Πελλαίῳ γῆν ὑπέταξε θρόνῳ.

CCCX.

Εἰς εἰκόνα τῷ αὐτῷ.

Τῷτον Ἀλέξανδρον, μεγαλήτορος ὕψα φιλίππου,
 δέρκεται ἀρτιλόχευλον, Ὀλυμπιάς ὃν ποτὶ μήτηρ
 καρπεροθύμον ἔτικλεν· ἀπ' ὠδίνων δέ μιν Ἀρης
 ἔργα μόθων ἐδίδαξε, Τύχη δ' ἐκέλευσεν ἀνάσσειν.

CCCXI.

Εἰς εἰκόνα Λυσιμάχῃ βασιλέως.

Χαίτην καὶ ῥόπαλον καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἀταρξῆ
 θυμὸν ὀρών, βλοσυρὸν τ' ἀνδρᾶς ἐπισκύνιον,
 ζήτει δέρμα λέοντος· ἐπ' εἰκόνι· κῆν μὲν ἐΦεύρης,
 Ηρακλῆος, εἰ δ' ἔ, Λυσιμάχοιο πῖναξ.

CCCXII.

Λάδας τὸ σάδιον εἴθ' ἤλατο, εἴτε διέπῃ,
 δαιμόνιον τὸ τάχος, εἴδ' Ἐφράσαι δυνατὰν.

Ο ς

CCCXIII.

Οἷος ἔης Φεύγων τὸν ὑπῆνεμον, ἔμπνοε Λάδα,
 Οὔμον, ἐπ' ἀκροτάτῳ πνεύμαλι θεὸς ὄνχα,
 τοῖον ἐχάλκευσέν σε Μύρων, ἐπὶ παντὶ χαράξας
 σώμαλι Πισαίῃ προσδοκίην σεφάνε.
 πλήρης ἐλπίδος ἐστίν, ἀκροῖς δ' ἐπὶ χεῖλεσιν αἶδμα
 ἐμφαίνει κοίλων ἐνδοθεν ἐκ λαγόνων.
 πηθήσει τάχα χαλκὸς ἐπὶ σέφος, εἰδὲ καθέξει
 αἰ βάσις· ὦ τέχνη πνεύματος ὠκυτέρα.

CCCXIV.

Εἰς εἰκόνα Απελλῆ.

Αὐτὸς ἐαυτὸν ἐν εἰκόνι γράψεν ἄριστος Απελλῆς.

CCCXV.

Εἰς Πραξιτέλους ἔργα.

Οτραγώπης, ὁ τὸν ἀσκὸν ἐπηρμένος, αἶ τε γελῶσαι
 Νύμφαι, Πραξιτέλης, ἢ τε καλὴ Δανάη.
 λύγδινα πάντα καὶ ἄκρα· σοφαὶ χεῖρες. αὐτὸς ὁ Μῶμος
 φθέγγεται· Ακρήλος, Ζεῦ πάτερ, ἢ σοφίη.

CCCXVI.

Εἰς ἀγνώριστον κεφαλὴν.

Α τέχνα τὸν ἔλεγχον ἀπώλεσεν· εἰδὲ γὰρ αὐτὰ
 μαυῖσαι δύναται τῷ πόρε τὰν κεφαλάν.

CCCXVII.

Εἰς βότρυν ἐκ χρωμάτων.

Μικρὰ καλέρχον τὸν βότρυν τοῖς δακτύλοις,
ὑπεραπαληθεῖς τῇ θεᾷ τῶν χρωμάτων.

CCCXVIII.

Εἰς τὰς ἐν Μέμφει Πυραμίδας.

Ὅσσαν ἐπ' οὐλύμῳ καὶ Πήλιον ὑψωθέντα
ψευδῆς ἰστορίας ῥῆσις ἀνεπλάσατο.
Πυραμίδες δ' ἔτι νῦν Νειλώιδες ἄκρα μέτωπα
κύρσσι χρυσεοῖς ἀστράσι Πληιάδων.

CCCXIX.

Εἰς λίθον ἄκοιτον.

Ὅρᾳς τὸ κάλλος ὅσον ἐστὶ τῆς λίθου
ἐν ταῖς ἀτάκτοις τῶν φλεβῶν εὐταξίαις.

CCCXX.

Ἡ λίθος ἀστράπτει τελετὴν πολύμορφον ἰάκχῃ,
καὶ πηνῶν τρυγόνῳ χορὸν καθύπερθεν Ερώτων.

CCCXXI.

Εἰς ἄρμα λίθινον.

Εἰς λίθος, ἄρμ', ἐλατῆρ, ἴπποι, ζυγὸς, ἡνία, μάστιξ.

CCCXXII.

Εἰς ἄλλο ἄρμα λίθινον.

Εἰς λίθος, ἄρμ', ἐλατήρ, πῶλοι, ζυγοὶ, ἡνία, Νίκη.

ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ.

CCCXXIII.

Ἦν τοπᾶρος Φιλέεσκες, Ἀρες, σκοπιάζε Κυθήρην
 ἐνθάδε λχομένην νάμασι Φαιδροτάτοις.
 δέρεκο νηχομένην· μὴ δείδιθι. ἔ γάρ Αθήνν
 παρθένον εἰσοράας, οἶά τε Τειρεσίας.

CCCXXIV.

Αἰ Χάριτες λῃσαντο· ἀμειψάμεναι δὲ λοετρὸν
 δῶκαν ἐῶν ρεθέων ὕδασιν ἀγλαίην.

CCCXXV.

Ἦ τόδε τὴν Κυθήρειαν ὕδωρ τέκεν, ἥ Κυθήρεια
 τοῖον ἔτευξεν ὕδωρ, ὃν χροῖα λχσαμένη.

CCCXXVI.

Ενθάδε λχσαμένη δέμας ἄμβροτον αὐτίκα Κύπρις
 δεῖξεν Αλεξάνδρῳ, καὶ ἀέθλιον ἤρπασε μῆλον.

CCCXXVII.

Τᾶν Χαρίτων τόδε λελρὸν ἀθύρματα. καὶ γὰρ ἐκεῖνο
 μῆνας ἔσω παίσδειν τὰς Χάριτας δέχεται.

CCCXXVIII.

Οἷως δὴ Χαρίτων λωτρὸν τόδε. ἔδὲ γὰρ ἄλλας
 πλείας χωρῆσαι τῷτο τριῶν δύναται.

CCCXXIX.

Αἰ τρεῖς ορχομενῶ Χάριτες τὸ λοετρὸν ἔτευξαν·
 τένακα χωρῆσαι τέσσαρας ἔ δύναται.

CCCXXX.

Μικρὰ μὲν ἔργα τάδ' ἐστίν, ἔχει δ' ἡδεῖαν ὁδωδὴν,
ὥς ῥόδον ἐν κήποις, ὥς ἴον ἐν ταλάροις.

CCCXXXI.

Εν μικρῷ μεγάλῃ λυτρῷ χάρις· ἐν δ' ἐλαχίστῳ
νάματι λυομένοις ἡδύς ἔπλετο ἔρως.

CCCXXXII.

Ὡς δένδρον βραχύφυλλον, ἔχει δ' ἡδεῖαν ὁδωδὴν,
ἔτῳς λυτρά τάδε μικρὰ μὲν, ἀλλὰ Φίλα.

CCCXXXIII.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσι· χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
Βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλετο κῆρ' ἔρως.

CCCXXXIV.

Εἰς τὸ λυτρὸν Μαρίας ἐν Βυζαντίῳ.

Τῆς Μαρίας τὸ λοετρὸν ἰδὼν, ὑπεδάκρυσε Μῶμ' ὅτε
εἰπὼν· Ὡς Μαρίην, καὶ σὲ παρερχόμεθα.

CCCXXXV.

Εἰς ἄλλο ἐν Βυζαντίῳ.

Λωπὸν ἐρεπωμένους πρότερον ἔψευσατο μῦθος·
πίσιν ἀληθείης τῆτο τὸ λυτρὸν ἔχει.
εἰ γὰρ ἅπαξ καθαροῖσι λοέσσειναι ὕδασι νηὶ,
ἔπλετο πάτρην, ἔκ ἐθέλει γενέτας.

CCCXXXVI.

Τῷτο ἰδὼν τὸ λοεῖρόν ὁ πάνσοφος εἶπεν Ὀμηρος
 ΝΗΠΕΝΘΕΣ Τ', ΑΧΟΛΟΝ ΤΕ, ΚΑΚΩΝ ΕΠΙΛΗΘΟΝ ΑΠΑΝΤΩΝ.

CCCXXXVII.

Ὅσσαις θηλυτέραις ἐστὶν πόθος, ἔστι δὲ πάσαις,
 δεῦρ' ἵτε, Φαιδρότερης τευζόμεναι χάριθι.
 χῆ μὲν ἔχυστα πόσιν, τέρψει πόσιν· ἡ δ' ἔτι κέρη
 ὀτρυνέει πλείεσς ἔδνα πορεῖν λεχεῶν.
 ἡ δὲ Φέρυστα πόρος ἀπὸ σώματος, ἐσμὸν ἐρασῶν
 ἔξει ἐπὶ προθύροις, ἐνθάδε λησαμένη.

CCCXXXVIII.

Εἴτε σε κενριδῆς ἀλόχε γλυκὺς ἡμερῶι ἴχει,
 λέο, Φαιδρότερος τῇδε Φανησόμενος.
 εἴτε σε μισοφόρος ἐπὶ μαχλάδας οἶσρος ὀρίνει,
 λήψη, καὶ δώσεις, ἐνθάδε λησάμενθι.

CCCXXXIX.

Ὡμοσαν αἱ Χάριτες Φερεαυγέα κοῖραν ἀϊγλης
 ἐνθάδε ναιετάειν, ἢ παρὰ τῇ Παφίῃ.

CCCXL.

Κύπρις, Ερως, Χάριτες, Νύμφαι, Διόνυσος, Ἀπόλλων
 ὥμοσαν ἀλλήλοις ἐνθάδε ναιετάειν.

CCCXLI.

Ἀθάνατοι λόνλαι ἀνοιγομένε βαλανεῖς,
 πέμπωτ' ἢ δ' ἡμίθεοι, μετέπειτα δὲ πῆμαλα πάντα.

CCCXLII.

Εἰς λατρὸν ἐν Τεγέῃ.

Χρήμασι τοῖς Ἀγάθωνος ἐδείμαζο τῇδε λοιβρὸν
 δῆμος ὁ τῆς Τεγέης, θαῦμα καὶ ἐσσομένοις.

CCCXLIII.

Εἰς λατρὸν ἐν Σμύρῃ.

Εὐθάδε λχσαμένων Χαρίτων ποτὲ, θέσκελα πέπλω
 βαιὸς Ερως ἐκλείψε, καὶ ὥχελο· τὰς δ' ἔλιπ' αὐτῶ
 γυμναῖς, αἰδομένας θυρέων ἐκίραδε Φανῆναι.

CCCXLIV.

Εἰς κῆπον παραβαλάσσιον, ἐν ᾧ ἦν καὶ λατρὸν, ἐν Ἀνλιοχείᾳ.

Τὰς τρεῖς μοι λεύσσεις Χάριτας, ξένε. Ποντομέδων γὰρ
 γείτονος ἐκ πόλιν τὴν μίαν εἰργάσαζο·
 τὴν δ' ἐτέρην ἐτέλεσσε Φυλῶν εὐκαρπὸς ἀλωή·
 τὴν δ' ὑπολειπομένην τῷτο τὸ λατρὸν ἔχει.

CCCXLV.

Εἰς λατρὸν ἐν Πραϊνέτῳ.

Οὐ βαλανεῖον ἦν προπάρειθε τὸ νῦν βαλανεῖον,
 ἀλλὰ τόπος σκυβάλων, χῶρος ἀποκρισίου·
 νῦν δὲ τὰ τερῶνὰ τὰ πᾶσι βεώμενα καὶ χαρίεντα
 ἀγλαίῃ προφέρει. καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος
 Νικαέων ἱερεὺς, σοφίης ἐρικυδέος ἀστὴρ,
 τεῦξέ μιν οἰκείοις χρήμασι καὶ δαπάναις.

CCCXLVI.

Εἰς κῆπον Ερωῖα προσάγορευόμενον.

Οὐ μέγας ἔσθ' ὁ Ερως, ἀλλ' εὐχαρίς. ὥς καὶ ἐγώ τοι
 ἔ μέγας ἐν κήποις, ἀλλὰ γέμω χαρίτων.

CCCXLVII.

Μνήμονες οἱ Κᾶρες πολέων εὐεργεσιῶν
 Παλμαῶν ἰθυόειαν σῆσαν ἀγασσάμενοι.

CCCXLVIII.

Κοίρανοι ὑμετέρεην ἀρετὴν, κάρτος τε καὶ ἔργα
 αὐδῆσαι χρόνος αἰὲν, ἕως πόλος ἀσέρας ἔλκη.

CCCXLIX.

Εἰς τὴν Ἀρεῶς κεχωσμένην ἐν Θράκῃ.

Εἰτόκεν ἔτος ὁ Θῆρος ἐπὶ χθονὶ κέκλιται Ἀρης,
 ἔωστε Θρηϊκίης ἐπιθήσειαι ἔθνεα Γότθων.

CCCL.

Εἰς ἀνδριάντα Πτολεμαίᾳ ῥήτορος ἐν Ἀντιοχείᾳ.

Ἐἰκὼν, τίς σ' ἀνέθηκε; Ἐ λόγοι. Ἄ τίνος εἶ; Ἐ Πτολεμαίᾳ.
 Ἄ ποίᾳ; Ἐ τῇ Κρηίῳ. Ἄ τευ χάριν; Ἐ ἀν' ἀρεΐῃς.
 Ἄ τῆς ποδαπῆς; Ἐ πάσης. Ἄ τῆς εἰς τίνας; Ἐ εἰς δικολέκτας.
 Ἄ καὶ ξύλον ἀρκεῖ; Ἐ ναί. χρυσίον ἔ δέχειαι.

CCCLI.

Ορᾷς πρόσωπον Κασσίης τῆς σάφρονος.
 εἰ καὶ τέθνηκε, ταῖς ἀρεταῖς γνωρίζεται.
 ψυχῆς τὸ κάλλος, μᾶλλον ἢ τῆς ὄψεως.

CCCLII.

CCCLII.

Εἰς εἰκόνα Θεοδωριάδου.

Βάσκανος ἡ γραφίς ἐσσι, καὶ εἰσορόωσι μεγάρις,
 χρύσεια κεκρυφάλοις βόσρυχα κρυψαμένη.
 εἰ δ' ὑπ' αὐτῆς κεφαλῆς ὑπ' αὐτὴν χάριν εἰκόνι κεύθεις,
 εἰ δ' ἐπὶ τῷ λοιπῷ κάλλει πίστιν ἔχεις.
 πᾶσα γραφίς μορφῇσι χαρίζεται· ἀλλὰ σὺ μὲν
 τῆς Θεοδωριάδος κλέψας ἄπ' ἀγλαΐας.

CCCLIII.

Εἰς Ξενοφῶντος Σμυρναίου ὀρχηστῆς εἰκόνα.

Αὐτὸν ὄρα ἰόσακχον ἐδόξαμεν, ἥνικα ληνοῖς
 ὁ πρέσβυς νεαρῆς ἤρχε χορομανίης,
 καὶ Κάδμω τὰ πάρηθα χορεύματα, καὶ τὸν ἀφ' ὕλης
 ἄγγελον εὐϊακῶν ἰχνελάτην θιάσων,
 καὶ τὴν εὐάζεσαν ἐν αἵματι παιδὸς Ἀγαυὴν
 λυσσάδα. Φεῦ θείης ἀνδρὸς ὑποκρισίης.

CCCLIV.

Εἰς ἄγαλμα Καλλιόπης.

Καλλιόπῃ μὲν ἐγὼ· Κύρῳ δ' ἐμὸν ὥπασσα μαζόν,
 ὃς τρέφε θεῖον Ὀμηρον, ὅθεν πίε νήδυμος Ὀρφεύς.

CCCLV.

Εἰς τὸν Αθῆναι τῷ Διὶ γαόν.

Αὐτῷ Ζηνὸς ὅδ' οἶκος ἐπ' ἀξίος· εἰ δ' ἂν Ὀλυμπῷ
 μέμψεται ἐρανόθεν Ζῆνα καλερχόμενον.

CCCLVI.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Κεκροῦντα Διὶ τόνδ' ἔθεσαν δόμον, ὡς ἀπ' ολύμπων
νισσόμενος ποτὶ γῆν, ἄλλον Ολυμπῶν ἔχῃ.

CCCLVII.

Εἰς ξενοδοχεῖον.

Ασὸς ἐμοὶ καὶ ξείνος αἰεὶ Φίλος. εἴ γὰρ ἐρευνᾷν
τίς, πόθεν, ἢ ἐ τίνων, ἔστι Φιλοξενίης.

CCCLVIII.

Εἰς εἰκόνα Θεοδοσίᾳ ἄρχοντι ἐν Σμύρῃ.

Τὸν μέγαν ἐν βελαῖς Θεοδώσιον, Ἀσίδ' ἄρχον,
εἰκόνι μαρμαρῇ στήσαμεν Ἀνθύπαλον,
ἔνεκα Σμύρναν ἐγείρει, καὶ ἤγαγεν ἐς Φάος αὐτίς,
ἔργοις θαυμασίοις πολλὸν αἰδομένην.

CCCLIX.

Εἰς εἰκόνα Δαμοχάριδ' ἐν Σμύρῃ.

Δαμόχαρι κλυτόμητι, δικαστόλε, σοὶ τόδ' ἐκ κῦδος,
ὅτ' ἵ γε τὴν Σμύρναν μετὰ λοίγια πῆμα' ἅλα σεισμῶ,
ἐσσυμένως πονέων, αὐθις πόλιν ἐξετέλεσσας.

CCCLX.

Πᾶσα Φύσις, βασιλεῦ, τὸ τεὸν κράτος αἰὲν αἰεῖται,
ἔνεκα δυσμενέων σίχας ὤλεσας, ἔνεκα Φέγγος
ἀνδράσι σωφρονέεσι κακὴν μετὰ δῆριν ἀνάψας
ἰσπολύτης ἐκέδασσας ὁμόγνια πῆμα' ἅλα χάσμευ.

CCCLXI.

Εἰς βασιλέως ἄγαλμα ἐπὶ τῇ ἀνατολικῇ πύλῃ Θεσσαλονίκης.

Ηνορέης ὀλετῆρα ὑπὲρ Φιάλα βαβυλῶν ,
 καὶ σέλας ἀκλεάνοιο δίκης βασίλειον ὑπαρχον,
 ξεῖνε, νόῳ σκίρτησον, ἰδὼν ἐφύπερθε πυλάων.
 Εὐνομῆς ποτὶ χῶρον ἀριστογένεθλον ὁδεύεις,
 Βάρβαρον ἔ τρομέεις, ἔκ ἄρρενας ἄρρενοκοίτας.
 ὅπῃ Λάκων, σὺ δὲ τείχος ἔχεις βασίλειον ἄγαλμα.

CCCLXII.

Εν τῇ αὐτῇ πύλῃ.

Μορφὰς ὁ γράψας, ἤθελόν καὶ τὰς τρώπας.
 ἀνεσείρασε δέ μ᾽ τὴν ὄρεξιν ἢ τέχνη.
 κάλει δέ μ' Ἀλέξανδρον εὐλαλον, φίλος.

CCCLXIII.

Εἰς πηγὴν.

Αέναον καθαρὴν τε παρερχομένοισιν ὁδίταις
 πηγὴν ἀμβλύζει γειτονέσσα νάπη.
 πάντῃ δὲ πλατάνοισι καὶ ἡμεροβαλλέσι δάφναις
 ἔσεμμαι, σκιερῇ ψυχομένη κλισίῃ.
 τῆνεκα μὴ με θέρεις παραμείβο· δῖψαν ἀλαλκῶν
 ἄμψαυτον παρ' ἐμοὶ καὶ πόνον ἡσυχίῃ.

CCCLXIV.

Εἰς κρήνην ἐν Τάφῳ.

Ωκεανῷ θυγάτηρ καὶ Τηθύος εἰμὶ Νύχεια
 κρήνη. Τηλεβόαι γάρ με τόσῳ ὠνόμασαν.
 Νύμφαις μὲν προχέω λελθόν, θνητοῖσι δ' ὑγείην.
 θῆκε δ' ἐμὲ Πτερέλας υἱὸς Εὐναλῆς.

CCCLXV.

Εἰς κρήνην Ολυμπιάδα.

Ενθεν Ἀλέξανδρος Μακεδὼν πίνει ἀγλαὸν ὕδωρ·
 μηρὸς δ' εἶπε γάλακ' ἰ πανεῖκελα ρεύματα πηγῆς,
 ἧ καὶ Ολυμπιάδ' ὅρρεν ἔνομα μητέρος ἐοδλῆς.

CCCLXVI.

Εἰς κρήνην ἐν Ασσῳ.

Πᾶσα μὲν Αξιόχω πόλις εὐχέλαι. ἄλλο γὰρ ἄλλης
 πῆμα παραστειχων, ὥς θεός, ἠέσασιο·
 ἔξοχα δὲ κραναῇ ῥόον ὕδατος ὥπασεν Ασσῳ,
 πολλῶν περὶ ῥάων σκληρὰ μέτωπα τεμών.
 μηκέτι Φεύγει πάντες ἀποσπασθέντες ὁδῖται·
 πλημμύρῳ ψυχροῖς ὕδασιν Αξιόχῃ.

CCCLXVII.

Εἰς πόλιν Μόψιον.

Μόψα τήνδ' ἐσορᾷς κλεινὴν πόλιν, ἣν πόλε μάνις
 δείμασι, τῷ ποταμῷ κάλλος ὑπερεκρεμάσας.

CCCLXVIII.

Εἰς πόλιν Ηρακλείαν τὴν Πόντου.

Εἰ πόλιν Ηρακλῆος ὁμώνυμον οἶδα καὶ ἄλλην,
 ἴδι με τὴν Πόντ' ἢ μηδὲν ἀτιμολέξην.

CCCLXIX.

Εἰς Σμύρναν.

Εἰ τραφερῆς πάσης ἀλιζέρμονα κύκλον ὁδεύσεις,
 ἔπ' ὅτ' ἐμοὶ τινὰ χῶρον ἀρεῖονα τῷδε νοήσεις,

Θέσκελόν οἷον ἔτευξεν ἀγακλυτὸς Ἰωάννης,
κυδαίνων βασίλειαν ὅλης χθονός. ἐκ ροβίων γὰρ
τερπωλὴν ἀκόρητον ἐν ἄσει θῆκεν Ομήρη.

CCCLXX.

Εἰς μῶλον ἐν Σμύρνῃ τῇ θαλάσῃ ἐπικείμενον ἐν ᾧ
καὶ ὕδρεϊον.

“Τίς βυθὸν ἠπείρωσε; τίς ἐν ροβίοισιν ἔτευξεν
ἀκλὴν ἀμφιρύτην λάεσι μαρμαρέοις;
τίς δ’ ἐνὶ κύμασι τεύξε ποτὸν πλωτῆρας ἀφύσσειν,
αὐτῶν ἐκ νηῶν χερσὶν ἀρυομένους;
ἔστος ὁ ποικιλόμηις ἀνὴρ Βενέτιος ἀμύμων,
κλίσμασι νικήσας Θησέα καὶ Πέλοπα.

CCCLXXI.

Εἰς Φάρον ἐν Σμύρνῃ.

“Τίς τόσον ἔργον ἔτευξε; τίς ἡ πόλις, ἥ τὸ γέρας, τί;
Ἄμβρόσιος Μυλασεὺς τὸν Φάρον Ανθύπατος.

CCCLXXII.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Μηκέτι δαιμόνοις ἀφειγέα νυκτὸς ὀμίχλην,
εἰς ἐμὲ θαρσαλέως πλώετε ποντοπόροι.
πᾶσιν ἀλωομένοις θηλαυγέα δαλὸν ἀνάπλω,
τῶν Ασκληπιαδῶν μνημοσύνην καμάτων.

CCCLXXIII.

Εἰς Φάρον Αλεξανδρείας.

Πύργος ἐγὼ ναύτησιν ἀλωομένοισιν ἀρήγων
εἰμὶ, Ποσειδάωνος ἀπενθέα πυρσὸν ἀνάπλων,

καί με πεσεῖν μέλλοντα βαρυγδῶποισιν αἴταις
 τῆσεν ἑοῖς καμάτοις Ἀμμώνιος, ὃς βασιλῆος
 ἐστὶ παῖρ· κείνῳ δὲ μετ' ἄγρια κύματα ναῦται.
 χεῖρας ἀεράζουσιν, ἄτε κλυτῷ Ἐννοσιγαίῳ.

CCCLXXIV.

Τήκει καὶ πέτραν ὁ πολὺς χρόνος· ἀλλ' ἀρεϊάων
 Ἀσκληπιοδότῃ τὸ κλέος ἀθάνατον,
 ὅσσα καὶ οἷα πόρην γέρα παῖριδι· τοῖς ἐπὶ πᾶσι
 καὶ τόδε μετρεῖσθαι κοῖλον ἔρεισμα θόλῃ.

CCCLXXV.

Εἰς τὴν πύλιν τῷ Ἀργεῖ.

Τῇδε πύλιν λάεσσιν εὐξέστοις ἀραρυῖαν,
 ἀμφοτέρων, κόσμον τε πάτρην, καὶ θάμβος ὀδίταις
 τεύξε Κλέης, Κλεάδου ἀγνῆς πόσις εὐπαλινεῖης,
 Λερναίων ἀδύτων περιώσιος ὀργιοφανῆης,
 τερπόμενος δάροισιν ἀγαθῶν βασιλῆων.

CCCLXXVI.

Εἰς κάκελον οἰκίας.

Ὡς κλείσης μ', ἀνέωγα· καὶ ἦν οἷξῃς, κλείσεις με.
 τοῖος ἔων, τηρεῖν σὸν δόμον ἔδυναμαι.

CCCLXXVII.

Εἰς μινσώριον ἀνάγλυφον.

Ἀργύρεος πόλος ἔστος, ὅτῃ φαέθοντα Σελήνη
 δέρεται ἀντιτύπων πιπυλαμένη Φαέων.

ἀπλανέες δ' ἐκάτερθε, καὶ ἀντιθέοντες ἀλῆται
ἀνδρομέης γενεῆς πᾶσαν ἄγχι τύχην.

CCCLXXVIII.

Εἰς ἄλλο μινσώριον ἀνάγλυφον.

Τέσσαρες εἰσιν Ερῶιες. ὁ μὲν σέφος ἀμφικαλύπτει
μητρὸς ἧς· ὁ δὲ χεῖλος ἔχει ποτὶ πίδακι μαζῶ·
οἱ δὲ δύο παίζουσι παρ' ἵχνεσιν· εἴμα δὲ κρύπτει
μηρῶ γείτονα χῶρον ὅλης γυμνῆς Αφροδίτης.

CCCLXXIX.

Εἰς ἀσπίδα περιέχουσαν τὴν γένναν τῆ Σωλήρης.

Ὡ πόσον εὐήθης ὁ ζωγράφος, ὅτι χαράσσει
κοίρανον εἰρήνης ἀσπίδι τικλόμενον.

CCCLXXX.

Πίσιν ἔχων βασιλείαν ἐμῶν μενέων συνέριθον,
σοὶ, μάκαρ Ὑψίμεδον, τόνδ' ἱερὸν ἔκλιστα νηὸν,
Ελλήνων τεμένη καὶ βωμὸς ἐξαλαπάξας,
χειρὸς ἀπ' ἐτιδανῆς Ἰοβιανὸς ἔδνον ἀνακλῖ.

CCCLXXXI.

Εἰς ἐλαίαν βατίζουσαν ἄμπελον.

Παλλάδος εἰμὶ Φυλόν· βρομῖς τί με θλίβει κλώνες;
αἵρετε τὰς βότρυας· παρβένος ἔμεθύω.

CCCLXXXII.

Εἰς δάφνην ἀξίνη κοπτομένην.

Ποῖ φοῖβος πεπώρευτο, Ἀρης ὅτ' ἐμίγνυτο Δάφνῃ;

CCCLXXXIII.

Εκλάσθην ἀνέμοισι πίτυς· τί με τεύχεε νῆα,
ναυηγῶν ἀνέμων χερσὸν γευσαμένην;

CCCLXXXIV.

Οὔρεσιν ἐν δολιχοῖς βλωθρὴν πίτυν ὑέτιός με
πρόρριζον γαίης ἐξεκύλισσε Νότος·
ἔνθεν ναῦς γενόμεν, ἀνέμοις πάλιν ὄφρα μάχωμαι.
ἄνθρωποι τόλμης ἔποτε Φειδόμενοι.

CCCLXXXV.

Τί πῃ ἐμὲ τὴν ἀνέμοισιν αἰώσιμον, ἤλεε τέκνον,
τὴνδε πίτυν τεύχεις νῆα θαλασσοπόρον;
ἔσθ' οἰωνὸν ἔδεισας, ὅτι βορέης μ' ἐδίωξεν
ἐν χθονί; πῶς ἀνέμω Φεύξομαι ἐν πελάγῃ;

CCCLXXXVI.

Τίς ποτ' ἀκηδέσῳ οἰνοτρόφον ὀμφάκα βάκχῃ
ἀνὴρ ἀμπελίνῃ κλήματι ἐξέταμε,
χείλεα δὲ συφθεῖς ἀπὸ μιν βάλεν, ὥς ἂν ὀδίταις
εἴη νισσομένοις ἡμιδαῖς σκύβαλον;
εἴη οἱ Διόνυσος ἀνάρσιος, οἷα λυκῆργω,
ὅττι μιν αὐξομένην ἔσβησεν εὐφροσύνην.
τῷδε γὰρ ἂν τάχα τις διὰ πώματις ἢ πρὸς αἰοιδᾶς
ἤλυθεν, ἢ γοεῖν κήδεος ἔχε λύσιν.

CCCLXXXVII.

Εἰς γραφίδα.

Ημὴν ἀχρεῖον κάλαμος φυτόν· ἐκ γὰρ ἐμῶ
ἔσῃ, ἔ μῆλα φύειαι, ἔ σαφυλή.

ἀλλὰ μ' ἀνὴρ ἐμύησ' ἐλικωνίδα, λεπτὰ τορήσας
 χεῖλεα, καὶ τεινὸν ῥῆν ὀχέειυσάμενος.
 ἐκ δὲ τῷ εὖτε πίοιμι μέλαν ποτόν, ἔνθεος οἶα,
 πᾶν ἔπος ἀφθέκτω τῷδε λαῶ σόμαϊ.

CCCLXXXVIII.

Εκλῶρ Αἴαντι ξίφος ὥπασεν· Εκλῶρι δ' Αἴας
 ζωστήρ· ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατον.

CCCLXXXIX.

Πικρὴν ἀλλήλοισι Εκλῶρ χάριν, ἠδὲ Φέρασπις·
 Αἴας ἐκ πολέμου μνήμ' ἔπορον Φιλίης.
 Εκλῶρ γὰρ ζωστήρα λαβὼν, ξίφος ἐμπαλι δῶκε·
 τὴν δὲ χάριν δῶρων πείρασαν ἐν θανάτῳ.
 τὸ ξίφος εἴλ' Αἴαντα μεμνηότα, καὶ πάλι ζωστήρ
 εἵλκυσε Πριάμίδην δίφρῳ συρόμενον.
 πέμπεται ἐξ ἐχθρῶν ἔως αὐτοκλόνᾳ δῶρα,
 ἐν χάριτος προφάσει μοῖραν ἔχοντα μόρα.

CCCXC.

Ἀσπίδι Ἀχιλλῆος, τὴν Εκλῶρος αἷμα πίεσαν,
 Λαρτιάδης Δαναῶν εἴλε κακοκρίσιν·
 ναυηγῶ δὲ θάλασσα καλίσσασε, καὶ παρὰ τύμβον
 Αἴαντος νηκὴν ὥρμισεν, ἔκ Ιθάκης.
 καὶ κρίσιν Ελλήνων συγερὴν ἀπέδειξε θάλασσα,
 καὶ Σαλαμῖς ἀπέχει κῦδος ὀφειλόμενον.

CCCXCI.

Καλὰ Ποσειδάων δίκασε πολὺ μᾶλλον Ἀθήνης·
 αἰσῶις ἐν αἰγματοῖσι βοᾷ, καὶ σῆμα τινάσσει,

αὐτόν σ' ἐκκαλέεσθα, τὸν ἄξιον ἀσπιδιώτην.
ἔγρεο, παῖ Τελαμῶνος, ἔχεις σάκος Αἰακίδαο.

CCCXCII.

Ἀλφεὸς ἄρρεν ὕδωρ, Αρεθῆσιόν ἐστι τὸ θῆλυ.
καὶ ποτὸν εὔρεν Ερως, κίρναμένων ὑδάτων.

CCCXCIII.

Ἐν τῷ Ἀσκληπείῳ τῶν Πανλικαπαιέων, ἐπὶ τῇ βαγείῃ
χαλκῇ ὑδρὶα διὰ τὸν πάγον.

Εἴ τις ἄρ' ἀνθρώπων μὴ πείβεσθαι οἷα παρ' ἡμῖν
γίνεται, εἰς τήνδε γνάτω ἰδὼν ὑδρίαν,
ἣν ἔχ' ὡς ἀνάθημα θεῷ καλὸν, ἀλλ' ἐπίδεγμα
χειμῶν Ⓞ μεγάλα θῆχ' ἱερεὺς Στράτιος.

CCCXCIV.

Εἰς τὰς Ηλείας.

Ηλὶς καὶ μεθύει, καὶ ψεύδεται. οἷος ἐκάσθε
οἶκ' Ⓞ, τοιήδε καὶ ξυνάπασα πόλις.

CCCXCV.

Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῇρι θεοὶ νόον ἔκ ἐνέφυσαν.
ἀλλ' ἅμα τῷ Φυσᾶν χῶ νό' Ⓞ ἐκπέταται.

CCCXCVI.

Ἰκάρη ὦ νεόφθορον ἐς ἡέρα πωτηθέντ' Ⓞ
ἱκαρὴν πικρῆς τύμβε περοδρομίας,
ἄβαλε μῆτε σε κινος ἰδεῖν, μῆτ' αὐτὸς ἀνείναι
Τρίτων Αἰγαίᾳ νῶτον ὑπὲρ πελάγους.

ὃ γάρ σοι σκεπανὴ τις ὑφόρμισις, ἔτε βόρειον
 ἐς κλίτος, ἔτ' ἀγὴν κύμαλ' ἐς νοτίην.
 ἔρροις, ὦ δύσπῳλῳ, κακόξενε· σεῖο δὲ τηλᾶ
 πλώοιμι, συγερῶ ὅσπον ἀπ' Αἰδέω.

CCCXCVII.

Ιξευτὴς πρὸς σφραβίον.

Τίωτε μέγα κλάζεις πώλωμένη ὅζον ἀπ' ὅζου;
 τοῖα καὶ ἄλλη ἔρεξε, καὶ ὃ Οὐγεν ἰσοφορῆας
 ἡμετέρους δόικας, περὶ δὲ πλερὰ πυκνὰ βαλῶσα
 ἤλυθε τεχνήνια, καὶ ἐκ ἐθέλσας, πρὸς ἄνδρα.

CCCXCVIII.

Εχατιαὶ Λιβύων Νασαμωνίδες, ἐκ ἔτι θηρῶν
 ἔθνεσιν αὐχμηρὰ νῶτα βαρυνόμεναι,
 ἔτοι ἐρημαίησιν ὑποπαλήσσεσθε λεόντων
 ὠρυγαῖς ψαμάθους ἄχρῃς ὑπὲρ Νομάδων,
 Φῦλον ἔπει ἀνάρθμον ἐν ἰχνοπαέδαισιν ἀγρευθὲν
 ἐς μίαν αἰχμητῆς Καῖσαρ ἔθηκε θέαν.
 αἱ δὲ πρὶν ἀγραύλων ἐσκοιτάδες ἀκρώρεαι
 θηρῶν, νῦν ἀνδρῶν εἰσὶ βοηλασῖαι.

CCCXCIX.

Εἰς κόγχην ἐν ἣ ἰγέγλυπτο Ερως καθεύδων.

Πρὶν μὲν αἰλικλῦσοιο πέτρας ἐνὶ βένθεσιν ἤμαν
 εὐαλδὲς πόνηρ Φῦκος ἀναινεμένα·
 νῦν δὲ μοι ἱμερόεις κόλπων ἔντοσθεν ἰαυεῖ
 λάτρῃς εὖσεφάνη Κύνωριδος Ἀδριᾶς Ερως.

CCCC.

Ρεῖθρα κασωλίνῃ ποταμῷ βεβαρημένα νεκροῖς
 δέξατο Τυρσηνῆς ἡϊόν κροκάλη,
 ἥνικα φραγγικά Φῦλα κατέκλανεन Αὐσονὶς αἰχμῇ,
 ὅπῃ ὅσα δειλαίῳ πείθειο Βατελίνῳ.
 ὅλβιον ἂν τόδε ρεῦμα, καὶ ἔσσειαι ἀντὶ τρωπαίης
 αἵματι βαρβαρικῷ δηρὸν ἐρευθόμενον.

CCCCI.

Οὕτως σῆς ἀρετῆς, Αὐξέντιε, καὶ τόδε θαῦμα,
 δέμασθαι ποταμῷ χειμερίοισι δρόμοις
 ἄρρηκτον κρητῶδα σιδηροδέτοισι θεμέλοις,
 ὧν ὑπὲρ εὐρείην ἐξετάυσσας ὁδὸν,
 ἦν πολλοὶ καὶ πρόθεν ἀπειρήσι νόοιο
 Κυθναίων ρεῖθρων τεύξαν ἀφαιροτέρην.
 σοὶ δ' ὑπὲρ αἰψίδων αἰώνι ἐρρίζωται,
 καὶ ποταμὸς πλήθων πρηύτερος τελέθει.
 αὐτὸς τήνδ᾽ γέφυραν ἀναχόμενος τελέσασθαι
 ἡγεμόνος Πίβῃ τῇ διασημοτάτῃ,
 ὄφρα σε καὶ μετόπισθεν ἔχοι κλέος ἴσον ἐκείνοις,
 οἱ Νεῖλῳ προχοὰς ζεῦξαν ἀπειρεσίης.

CCCCII.

 ἤρη μὲν πολέμῳ μελέτη, θήρη δὲ διδάσκει
 κρυπτόν ἐλεῖν, ἐπιόντα μένειν, Φεύγοντα διώκειν.

CCCCIII.

Τιμῆς ἀρχοντος λογίῃ χάριν ἐσήσαντο
 βαλὴ καὶ βασιλεῖς τὸν σοφὸν Εὐσέβιον.

· CCCCIV.

Αν περιλειφθῇ μικρὸν ἐν ἄλγεσιν ἡδέας οἶνα,
 εἰς ὃξὺ τρέψεται τῷτο τὸ λειπώμενον.
 ἕτως ἀντλήσας τὸν ὅλον βίον, εἰς βαθὺ δὲ ἔλθων
 γῆρας ὁ πρεσβύτης, γίνεται ὀξύχολος.

CCCCV.

Οὐκ ἔσι γήμας, ὅσις εἰ χαμάζειται.
 λέγῃσι πάντες, καὶ γαμῶσιν εἰδότες.

CCCCVI.

Εἴ τις ἅπαξ γήμας πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
 ναυηγὸς πλώει δις βυθὸν ἀργαλέον.

CCCCVII.

Τρεῖς ἐτέων δεκάδας, τριάδας δύο, μέτρον ἔθηκαν
 ἡμετέρης βιοτῆς μάντιες αἰθέριοι.
 ἀρκῶμαι τέτοισιν. ὁ γὰρ χρόνος ἄνθος ἄριστον
 ἡλικίης· ἔθανε χῶ τριγέρων Πύλιος.

CCCCVIII.

Τὸν βίον, Ηράκλειε, πολὺ πλεόν ἥπερ ὅτ' ἔζης,
 δάκρυε· νῦν ὁ βίος ἔσ' ἐλεεινότερος.
 τὸν βίον ἄρτι γέλα, Δημόκριτε, τοπλέον ἢ πρίν·
 νῦν ὁ βίος πάντων ἐστὶ γελοιότερος.
 εἰς ὑμέας δὲ καὶ αὐτὸς ὄρων, τὸ μεταξὺ μεριμνῶ
 πῶς ἅμα σοι κλαύσω, πῶς ἅμα σοι γελάσω.

CCCCIX.

Ὡκείαι χάριτες γλυκερώτεραι· ἦν δὲ βραδύνη,
πᾶσα χάρις κενεή, μηδὲ λέγοιτο χάρις.

CCCCX.

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδε γενόμεν ποτὲ, νῦν δὲ Μενίπῳα·
καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
καὶ γὰρ κῆνος ἔχειν με ποτ' ᾤετο, καὶ πάλιν ἔτος
οἶεται· εἰμὶ δ' ὅλως ἔδενός, ἀλλὰ Τύχης.

CCCCXI.

Κοινῇ παρ κλισίῃ ληθαργικὸς ἡδὲ Φρενοπαλῆξ
κείμενοι, ἀλλήλων νῆσον ἀπεσκέδασαν.
ἐξέθορε κλίνης γὰρ ὁ τολμήεις ὑπὸ λύσσης,
καὶ τὸν ἀναΐδηλον παντὸς ἔτυψε μέλους.
πληγαὶ δ' ἄμφοτέροισι ἐγένοντ' ἄκος, αἷς ὁ μὲν αὐτῶν
ἔγρετο, τὸν δ' ὑπὼν πρὸς ἔριψε κόπρος.

CCCCXII.

Ὅπρην αἰὲ Βρομίε μεμεθυμένος οἰνάδι πηγῇ,
σύνδροφος εὐάσας, αἰγοπαόδης Σάτυρ^Θ
διχθάδιον κατὰ κῶλον αἰλυκτοπαέδῃσι λυγῶθεϊς,
ἔντεα παιδί θεᾶς χαλκοβορεῖ θετίδος,
ἔσοφόν ἐκ τέχνας ἀσκῶν πόνον, ἀλλὰ πενιχρὰν
ἐργάτιν ἐκ μόχθων ρυόμεν^Θ βιοτάν.

CCCCXIII.

“Πῶ σοι κῆνα κύπελλα, λαφύσει; πῶ καλὰ θύρσων
πῆγμαλα καὶ κῶμοι, σκιρτοπαόδη Σάτυρε;

τίς σε παρὰ σμίλαισι, ποδίκροτον ἄμμα καθάψας,
 θήκατο, τὸν βρομίῳ σπάργαν' ἐλιξάμενον;
 αἰχρῆμων ἔνδεια, καὶ ἡ πάντολμ' ἀνάγκη,
 ἢ με παρ' Ἠφαίστῳ θῆκε μαριλοτότην.

CCCCXIV.

Εἰ κρίσις ἐστὶ κάτω καὶ τάνηαλ' ἔδ' ἐν ἀπιστῷ,
 τῇ πενίῃ μελεῖων τὴν ὑπὸ γῆν κόλασιν.

CCCCXV.

Χρήματα καὶ πόρταις παραγίνεσθαι· ἐκ ἀλεγίζω.
 μισεῖτω με τάλας Χρυσὸς ὁ πορνοφίλ'.

CCCCXVI.

Τῷ ἐμὲ τὸν Φιλέρημον ἀναιδέϊ ποιμένες ἄγρη
 τέτλιγα δροσερῶν ἔλκετ' ἀπ' ἀκρεμόνων,
 τὴν Νυμφέων παροδίτιν ἀηδόνα, κῆματι μέσσω
 ἔρσι καὶ σκιερᾷς ἔσθ' ἀλαλεῦντα νάπαις;
 ἦνιδε καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον, ἦνιδε τόσσας
 ψᾶρας, ἀρχραῖης ἀρπαγας εὐπωρίας.
 καρπῶν δηλητήρας ἐλεῖν θέμις· ὅλλυτ' ἐκείνας.
 φύλλων καὶ χλοερῆς τίς φθόνος ἐστὶ δρόσος;

CCCCXVII.

Δίκλιον ἐκθρῶσκόηα πολύπλοκον ἄρτι λαγῶν
 σεῦε κύων θερμοῖς ἵχνεσιν ὠκυπόδην.
 τρηχὺν ὃ δ' ἐκνεύσας ταχινῶς πάγον, ἐς βαθὺ πόντον
 ἦλατ' ἀλυσκάζων κῦμα παρακλίδιον.
 εἰνάλιος τὸν δ' αἶψα κύων βρυχηδὸν ὁδοῖσι
 μάρψε. κυσὶ τλήμων ἦν ἄρ' ὀφειλόμεν'.

CCCCXVIII.

Εἰς βαθὺν ἤλατο Νεῖλον ἄψ' Ὀφρύῳ ὄξυς ὀδίτης,
 ἥνικα λαιμάργων εἶδε λύκων ἀγέλην.
 ἀλλὰ μιν ἀγρεύσαντο δι' ὕδατος. ἔβρυκε δ' ἄλλος
 ἄλλον, ἐπαχραῖω δὴγματι δραξάμενῳ.
 μακρὰ γεφυρώθη δὲ λύκοις βυθός. ἔφθανε δ' ἄνδρα
 νηχομένων Θηρῶν αὐτοδίδακλ' ἄρης.

CCCCXIX.

Λεπτὸν ὑφηνάμενα ῥαδινοῖς ὑπὸ ποσσὶν ἀράχνα
 τέτληγα σκολιᾷς ἐνδελον εἶχε πάγαις.
 ἀλλ' ἔμ' μὲν λεπταῖσιν ὑπαιάξοντα ποδάγρας
 τὸν Φιλαοιδὸν ἰδὼν παῖδα παρελρόχασα.
 λύσας δ' ἐκ βροχίδων ἀπεκέφισα, καὶ τόδ' ἔλεξα.
 Σῶζε μεσείω φθειγόμενῳ κελάδῳ.

CCCCXX.

Σοὶ, πατρὶ Θεσσαλίῃ πωλοτρόφε, μέμψιν ἀνάπλω
 Πήγασος, ὡς ἀδίκῃς τέρμασιν ἠντίασα,
 ὅς Πυθοῖ, κῆν Ιοθμῶ ἐκώμασα, κῆπ' Ἰ Νέμειον
 Ζῆνα, καὶ Ἀρκαδικὰς ἤλυθον ἀκρέμοντας.
 νῦν δὲ βάρῳ πέτρης Νισυρίτιδος ἔγκυκλον ἔλκω,
 λεπτύνων Δηῆς καρπὸν ἄψ' ἀσαχύων.

CCCCXXI.

Εκ τοίνης φάσ' ἔρχεν ἔψ' ἀχράδα μηκαὶ ἰῶσα,
 ἐκ δ' ἐφάνη τυφλὴν μηκέτ' ἔχουσα κόρη.
 δισσῶν τὴν ἑτέραν γὰρ ἐκέντρισεν ὄξυς ἀκάνθης
 ὄξος. ἴδ' ὡς τέχνης δένδρον ἐνεργότερον.

CCCCXXII.

CCCCXII.

Εἰς αἶγα θηλάζουσαν λύκον.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μεζῶν τρέφω ἐκ ἐβέλχσα,
 ἀλλὰ μ' ἀναγκάζει ποιμένι αὐφροσύνη.
 αὐξηθεὶς δ' ὕπ' ἐμῷ, κατ' ἐμῷ πάλι θηρίον ἔσται.

Η ΧΑΡΙΣ ΑΛΛΑΞΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ ΟΥ ΔΙΝΑΤΑΙ.

CCCCXIII.

Η γραφίς ἀργυρέη μὲν, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἦλθον, ἐτύχθην·
 σαῖσι δὲ καὶ χρυσή γίνομαι ἐν παλάμαις.
 ὦδ' ἐ σοι, ὦ χαρίεσσα Λεόντιον, εὖ μὲν Αθῆνη
 τέχνης, εὖ δ' εἶδ' ἀκρα δέδωκε Κύωρις.

CCCCXIV.

Μή ποτε τὸν παρεόντα παρεῖς Φίλον, ἄλλον ἐρεῦνα,
 δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενῳ.

CCCCXV.

Θησαυρὸς μέγας ἔς' ἀγαθὸς Φίλος, Ηλιοδώρε,
 τῷ καὶ τηρῆσαι τῷτον ἐπισταμένῳ.

CCCCXVI.

Πρᾶγμα μὲν ἔοδ' ὁ Φίλος πάνυ δύσκολον· εἰςὶ δὲ πολλοί,
 καὶ σχεδὸν οἱ πάντες, μέχρι προσηγορίας.

CCCCXVII.

Κισσῷ μὲν Διώνυσος ἀγάλλεται, αἰγίδι δὲ Ζεὺς,
 οἱ ναέται ξείνοισι, ἡ δὲ πόλις ναέταις.

Tom. III.

Q

CCCCXXVIII.

Ολβιον ἀνθρώποισιν ἔχει Φάος ἄμβροσιν αἰὼν
 σῆσιν ὑπὸ ἐννεσίης, εὐμενέτερη Τύχη.
 νεύμασι γὰρ σῶ πάντα Φέρει κλέος, ὥ ποτε χερσὶ
 δεξιτερῇ παρέχης αὐχένα θειωέσιον.
 τέτω καὶ βασιλῆες ἀμύμονες ἀρμόζονται,
 καὶ λογίων ἀγέλης ἔξοχοι ἡγεμόνες.
 καὶ νῆες λιμένεσσι σαώτεραι ἀμπαυόνται,
 σὴν δι' ἀρηγοσύνην σωζόμεναι πελάγει.
 καὶ πόλιες χαίρεσιν ἀκύμονες, ἡδέ τε λαοί,
 καὶ θαλερῶν πεδίων λείμακες ἀμβρόσιοι.
 τῆνεκα σὸν θειάπωντα πρὸς Ὀλβιον ἀβρήσασα
 * * * * *

CCCCXXIX.

Οφθόνος ἐςὶ κάκιστος, ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ.
 τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμμασι καὶ κραδίην.

CCCCXXX.

Οφθόνος αὐτὸς εαυτὸν ἐοῖς βελέεσσι δαμάζει.

CCCCXXXI.

Μηρημαὶ προγόνοισιν αἰὲ κακόν· εἰδὲ φιλεῖσαι
 σώζουσι. φαῖδραν γινῶθι καὶ ἰωπὸς ὄλυον.

CCCCXXXII.

Στήλην μηρηγῆς, μικρὰν λίθον, ἔσεφε κῆρος,
 ὡς βίον, ἡλλάχθαι καὶ τρόπον οἴομεν·
 ἢ δὲ τάφῳ κλινθέντα κατέκτανε παῖδα πεσῶσα.
 Φεύγετε μηρηγῆς καὶ τάφον οἱ πρόγονοι.

CCCCXXXIII.

Εὐτέροίος μ' ἐδάμασσαν ὁμῶς, καὶ πρώϊόν ὕπνος,
ὃς μὲν, ἐπιθρίσας, ὃς δ' ἐμὲ μὴ καλέσας·
ὣν ἐξ ἀμφοτέρων ὁ μὲν ἐρρέτω, ὃς δὲ παρείη
ἵλαος, ὠράων μέτρον ἐπισηάμενος.

CCCCXXXIV.

Αῖσιπαυγὴ ροβίαισιν ἐπὶ κροκάλαισί με νῆα,
καὶ μήπω χαροπῶς κύμαλος αἵψαμέναν
ἔδ' ἀνέμεινε θάλασσα· τὸ δ' ἄγριον ἐπλήμμυρε
χεῦμα, καὶ ἐκ σταβερῶν ἤρπασεν ἡόνων
ὀλκάδα τὰν δέλαιαν, αἰέκλοιον, ἥ γε τὰ πόνυξ
χεύματα κῆν χέρσῳ λοίγια κῆν πελάγει.

CCCCXXXV.

Ὦν νέε' ἔσθ', ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν πλῆσιός εἰμι,
ὦ μόνος ἐκ πάντων οἰκλρὸς ἐν ἀμφοτέροις,
ὃς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὅπως ἔδ' ἐν εἴχον·
νῦν δ' ὅπως χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότε ἔχω.

CCCCXXXVI.

Εἰς κλέπτην δειλὸν εὐρόντα ξίφος χρυσῶν.

Καὶ χρυσὸν φιλέω, καὶ δῆϊον ἄρεα φεύγω.

CCCCXXXVII.

Τέρπῳ δανειζόμενος τὴν σὴν Θρένα· τοῖς δὲ δανείσασιν
κάλλιστε τὴν ψῆφον δακτυλοκαμψόδυνον.

CCCCXXXVIII.

Εκ πυρὸς Ἰλιακῷ δοράτων μέσον ἤρπατεν ἥρως
 Αἰνεΐας, ὅσιον παιδί βάρϠ, πατέρα.
 ἔκλαγε δ' Ἀργείοις· Μὴ ψαύετε. μικρὸν ἐς ἄρη
 κέρδος ὁ γηραλέος, τῷ δὲ Φέρονι, μέγα.

CCCCXXXIX.

Εἰς νεώτερόν τινα φρόνιμον.

Εἷς σε καὶ ἀψευδὴς ἐψεύσατο βίβλος Ομήρου,
 ὁπλοτέρων ἐνέπασσα μετήορα δήνεα Φωτῶν.

CCCCXL.

Αρπαλέως Φέρεται πολὺς χρόνος. ἀλλὰ παρέρπων
 καὶ Φωνὰς κλέπτει Φθεγγομένων μεράτων,
 καὶ μὴ Φαινόμενος τῶς Φαινομένους ἀφανίζει,
 καὶ μὴ Φαινομένους εἰς Φανερόν προφέρει.
 ὦ ζωῆς ἀόριστος ἐν ἀνθρώποισι τελευτή,
 ἡμαρ ἐπ' ἡμαρ αἰεὶ πρὸς ζόφον ἐρχομένων.

CCCCXLI.

Εἰς τὴν κατ' ἀπώσιν Βηρυτῶ.

Μηκέτι κληρονόμους ὀνομάζετε ΦέγγϠ ὀρώητας·
 τῶς δ' ἀποθνήσκοντες κληρονόμους λέγετε.
 οἱ νῦν κληρονόμοι νέκυες μέγα κέρδϠ ἔχουσι,
 τὴν ἀναχώρησιν τῶ μογερῶ βιότῃ.

CCCCXLII.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τὴν πόλιν οἱ νέκυες πρότερον ζῶσαν κατέλειψαν·
 ἡμεῖς δὲ ζῶντες τὴν πόλιν ἐκφέρομεν.

CCCCXLIII.

Εἰς Αἶδην ἰθεῖα κατήλυσις, εἴτ' ἀπ' Αθηνῶν
 τείχοις, εἴτε νέκυς νέσσαι ἐκ Μερόης.
 μὴ σέ γ' ἀνιάτω πάτρης ἀπο τῆλε Θανόλῃα·
 πάνθοθεν εἰς ὃ φέρων εἰς Αἶδην ἄνεμος.

CCCCXLIV.

Οἷον καὶ τὰ λείρα καὶ ἡ περὶ Κύπριν ἐρωή
 ὀξυτέρην πέμπει τὴν ὁδὸν εἰς Αἶδην.

CCCCXLV.

Λετρῶ ἔπαινον.

Πολλῶν τὸ λειρὸν αἴτιον δωρημάτων·
 χυμὸς καλασπῶ, φλέγματος λύει πάχος,
 χολῆς περιτλὸν ἐκκενοῖ τῶν ἐγκάτων,
 τὰς θελξιπώκρας κνησμονὰς κατασθενεῖ,
 τὴν βλέπωικὴν αἰδοῖσιν ὀξύνει πλέον,
 ὠτων καθαίρει τὰς πόρας δυσηκόοις,
 μνήμην φυλάττει, τὴν δὲ λήθην ἐκφέρει,
 τρανοῖ τε τὸν νῦν πρὸς νοήσεις εὐθέως,
 τὴν γλῶτταν εὐκίνητον εἰς λόγους ἔχει,
 ὅλον τὸ σῶμα τῇ καθάρσει λαμπρύνει.

CCCCXLVI.

Πᾶς λόγος ἐστὶ μάταιος, ὁ μὴ τέλεσμένος ἔργῳ,
καὶ πᾶσα πράξις τὸν λόγον ἔργον ἔχει.

CCCCXLVII.

Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον, ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιός,
ὥς καὶ τὸ μέλιτ' τὸ πλέον ἐστὶ χολή.

CCCCXLVIII.

Ἡθελον ἂν πλετεῖν, ὥς πλεσίσις ἦν ποτε Κροῖσος,
καὶ βασιλεὺς εἶναι τῆς μεγάλης Ασίας.
ἀλλ' ὅταν ἐμβλέψω Νικάνορα τὸν σοροπηγόν,
καὶ γινῶ πρὸς τί ποιεῖ ταῦτα τὰ γλωσσόκομα,
ἀκλήν περ πάσσας, καὶ ταῖς κοτύλαις ὑποδρέζας,
τὴν Ἀσίαν πωλῶ πρὸς μύρα καὶ τεφάνης.

CCCCXLIX.

Πλετεῖν Φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε Φημί πένεσθαι.
χρήσις γὰρ, πλετὰ μάρτυς, Απολλόφανες.
ἂν μετέχης αὐτῶν σὺ, σὰ γίνεται· ἂν δὲ Φυλάτης
κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίνεται ἀλλότρια.

CCCCL.

Οὕτω πᾶς ἀπώλῳλε, γεωπῶνε, βῶλος ἀρότραις;
ἤδη καὶ τύμβους νωτοβαλῆσαι βόες,
ὑννις δ' ἐν νεκύεσσι. τί τὰ πλέον; ἢ πόσος ἔτος
πυρὸς, ἂν ἐκ τέφρης, καὶ χθονὸς ἀρπάζει;
ἐκ αἰεὶ ζήσεσθε, καὶ ὑμέας ἄλλος ἀρόσσει,
ταῖς ἀρξαμέναις πᾶσι κακωποιήεις.

CCCCLI.

Ιλιάς, ὦ μέγα ἔργον, Οδυσσεΐης τε τὸ σῶφρον
 γράμμα, τὸ καὶ Τροίῃ θῆκεν ἴσῃν ἰθάκην,
 τὸν με γέροντ' αὖξοιτ' ἐς αἰὲν νέον. ἡ γὰρ Ομήρου
 σερῆν ἡμετέρων ρεῖται ἀπὸ σωμαίων.

CCCCCLII.

Απάρος ἄδμητος καὶ ἀνέμωτος, ὦ Λακεδαῖμον,
 καπνὸν ἐπ' Εὐρώτῃ δέρκεαι Ωλένιον,
 ἄσκι· οἶωνοι δὲ κατὰ χθονὸς οἰκίᾳ θέντες
 μύρονται· μήλων δ' ἐκ αἵσι λύκοι.

CCCCCLIII.

Τέσσαρες εἰσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα. τέσσαρες ἱεοί.
 οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων.
 Ζηνὸς, Λητοῖδαο, Παλαίμον· Ἀρχεμήροιο.
 ἄθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

CCCCCLIV.

Εἰς τὸ πένταθλον.

Αλμα ποδῶν, δίσκος τε βολή, καὶ ἄκον· ἔρωή,
 καὶ δρόμος, ἡδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή.

CCCCCLV.

Γυμνὸν ἰδῶσα Λάκαινα παλίντροπων ἐκ πολέμοιο
 παῖδ' ἐὼν ἐς πάτραν ὠκὺν ἰέντα πόδα,
 ἀντίον αἶξασα δι' ἥπα· ἤλασε λόγχαν,
 ἄρρενα ρήξαμένα Φθόγγον ἐπὶ κλισμένῳ.
 Ἀλλότριον Σπάρτας, εἶπεν, γένος, ἔρρε ποθ' Αἰδαν,
 ἔρρ', ἐπεὶ ἐψεύσω πατρίδα καὶ γενέταν.

* Q 4

CCCCLVI.

Αΐαλ' ὅ παρα τύμβον ἀταρβήτοιο παρασὰς
 φρυξ' ἐπέων δεδαυῶς ἤρχεν ἐπεσβολίης.
 ΑΙΑΣ Δ' ΟΥΚΕΤ' ΕΜΙΜΝΕΝ. ὁ δ' ἀνιγέγωνεν ἔνερθε·
 μίμνεν δ' ἔκ' ἔτλη ζωὸς ἀποφθίμενον.

CCCCLVII.

Τλῆθι λέων ἄτλητα παθὼν τετληότι θυμῷ.
 ἔδεις ἀνθρώπων ἀδικῶν τίσιν ἔκ' ἀποτίσει.

CCCCLVIII.

Ελθὼν εἰς Αἶδην, ὅτε δὴ σοφὸν ἤνυσε γῆρας,
 Διογένης ὁ κύων, Κροῖσον ἰδὼν ἐγέλα,
 καὶ τρώσας ὁ γέρων τὸ τριβῶνιον ἐβγυς ἐκείνη,
 τῷ πολὺν ἐκ ποταμῷ χρυσὸν ἀφυσσαμένη,
 εἶπεν· Εμοὶ καὶ νῦν πλείων τόπος. ὅσσα γὰρ εἶχον,
 πάντα φέρω σὺν ἐμοί, Κροῖσε, σὺ δ' ἔδεν ἔχεις.

CCCCLIX.

Ζῆσον λογισμῷ, καὶ μενεῖς ἀνευδέης.

CCCCLX.

Σώματα πολλὰ τρέφειν, καὶ δώματα πόλλ' ἀνεγείρειν,
 ἀτραπὸς εἰς πενίην ἐστὶν ἐτοιμοτάτη.

CCCCLXI.

Εἷς τινα θανόντα ὑπὸ πλησμονῆς Περσικῶν μῆλων.

Εκ Φονίων Περσῶν Φόνιον Φυτὸν ἤγαγε Περσεύς,
 παιδί Θεογνώστῃ τῷ θανάτῃ πρόφασιν.

CCCCLXII.

Κραιῖον ἐν τριόδοισι κατοικομένης τις ἐσαθρῶν
 εἰκόνα τὴν κοινὴν ἐκ ἐδάκρυσε βίᾱ·
 δι᾽ ἑξίτερην δὲ ἔρριψεν ἐπὶ χθόνα, καὶ λίθον ἤκε,
 καὶ τὸν μὲν δοκέοντ', ἀλλὰ πνέοντα δίκης.
 ὅς τ' ἐόν αἶς γὰρ ἔπαλθε ἀφ' ἡλάτο, καὶ τὸν ἀφέντα
 πήρωσε, γλυκερῷ βλέμματος ὀφθαλμοῦ.
 καὶ πάλιν εἰς Αἴδην ἐκολάζετο· τὴν ἰδίην δὲ
 ἔκλαυσε χειρῶν εὐστοχὸν ἀφροσύνην.

CCCCLXIII.

Αἰ τρισσαὶ ποτε παῖδες ἐν ἀλλήλοισιν ἔπαιζον
 κλῆρω, τίς προτέρῃ βήσεται εἰς Αἴδην·
 καὶ τρεῖς μὲν χειρῶν ἔβαλον κύβον, ἦλθε δὲ πασέων
 ἐς μίαν· ἢ δὲ ἐγέλα κλῆρον ὀφειλόμενον.
 ἐκ τέγεος δὲ ἄρ' αἰετῶν ἀπαλώσθησε πέσημα·
 δύσμορος· εἰς Αἴδην δὲ ἦλυθεν, ὡς ἔλαχεν.
 ἀψευδὴς ὁ κλῆρος, ὅτ' ἐκ κακόν· ἐς δὲ τὸ λῶον
 ἔτ' εὐχαὶ θνητοῖς εὐστοχοί, ἔτε χέρες.

CCCCLXIV.

Σωφροσύνη καὶ Ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοισιν
 ἐλθόντες ψυχὰς ὤλεσαν ἀμφοτέρω.
 φαίδρην μὲν κλεῖνε πυρόεις πόθος Ἰωπολύτοιο·
 Ἰωπόλυτον δὲ ἀγνὴ πέφνε σαρφροσύνη.

CCCCLXV.

Τὶς θεὸν εἶπεν ἔρωτα; θεὸς κακὸν ἔδεν ὀρώμεν
 ἔργον· ὁ δὲ ἀνθρώπων αἵματι μειδιάει.

Q 5

ἔθρον' ἐν παλάμαις κατέχει ξίφος; ἥνιδ' ἄπειρα
 τῆς Θεοδηλῆτ' σκῦλα μαιφονίης.
 μήτηρ μὲν σὺν παιδί κατέφθιτο· αὐτὰρ ἔπ' αὐταῖς
 ποίνιμος ἔκλεινε Φῶτα λιθοκτονίη.
 καὶ ταῦτ' ἔτ' Αἶδος, ἔτ' Ἀρεΐ, ἔργα δ' Ἐρωῖος
 λεύσσομεν, οἷς παίζει κείνος ὁ νητιάχος.

CCCCLXVI.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐοδλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
 ἄμμι διδῷ· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

CCCCLXVII.

Παραίνεσις πρὸς ἄρχοντα.

Μῖζον μιλιχίῃ βαιὸν φόβον, ὅτ' ἴη καὶ αὐτὴ
 βομβήεσσα μέλισσα κορύσσειται ὀξεῖ κέντρῳ.
 ἔγὰρ ἄτερ μάστιγος ἰθύνεται ἴππος ἀγῆνωρ·
 ἐδὲ συῶν ἀγέλη ἐπιπείβεται ἀνδρὶ νομῇ,
 πρὶν καὶ ἐριγθέτωιο καλαύρωτος ἦχον ἀκέσῃ.

CCCCLXVIII.

Γραμματικῷ τινος ἐπὶ τῷ μὴ δύνασθαι τοῖς ποιήμασι

Παλλαδῷ ἐξιῶσθαι.

Εἰ κύκλῳ δύναται κόρυδος παραπλήσιον ἄδειν,
 τολμᾶεν δ' ἐρίσαι σκῶπες ἀηδονίσιν,
 εἰ κόκκυξ τέτλιγος ἐρεῖ λιγυρώτερ' εἶναι,
 ἴσα ποιεῖν καὶ ἐγὼ Παλλαδίῳ δύναμαι.

CCCCLXIX.

Αἰεὶ Λαρτιάδῃ πόνῳ βαρὺς· εἰκόνα κῦμα
 ἔκλυσε, καὶ δέλτων τὸν τύπον ἠφάνισε.

τί πλέον; εἰν ἐπέεσσιν Ὀμηρείοις γὰρ ἐκείνῃς
εἰκῶν ἀφθάρτοις ἐγγράφεται σελίσιν.

CCCCLXX.

Ερμείῃ ξυλίνῳ τις ἐπέυχετο, καὶ ξύλον ἦεν.
εἰτά μιν αἰείρας χαμάδις βάλε· τῷ δ' ἄπο χρυσὸς
ἔρρευσε καταγένιϑ. ὕβρις πόρε πολλάκι κέρδος.

CCCCLXXI.

Χάλκειόν τις Ερωτα μέλῃγαγεν ἐκ πυρὸς εἰς πῦρ,
τήγανον ἀρμόζων τῇ κολάτῃ κόλασιν.

CCCCLXXII.

Εἰς ὕδατα θερμά.

Χθὼν μυχάτων γυάλων κοιλώμασιν ἀέναον πῦρ
εὖτ' ἂν ἔχη, Φλοξὶ δὲ περιζεῖη κρυφαίαισιν,
ἀτμός ἄνω βαίνων εἰς αἰθέρα θερμός, ἔνερθε
θλιβόμενϑ πυριβαλῶες ἐρεύγεται ἱκμάσιν ὕδωρ.

CCCCLXXIII.

Ὡς ἀπὸ τινϑ ὑπὸ ληστῆ ἀναιρεθέντϑ, καὶ ὑπ' αὐτῆ
κατάλαφέντϑ.

Ζωὴν συλήσας, δωρῇ τάφον· ἀλλά με κρύπτεις,
ὃ δάπτεις. τοῖς καὶ τὸς ὄναιο τάφῃς.

CCCCLXXIV.

Εἰ με νέκυν κατέθαπτες, ἰδὼν οἰκλίρμονι θυμῷ,
εἶχες ἂν ἐκ μακάρων μισθὸν ἐπ' εὐσεβίῃ·
νῦν δ' ὅτε δὴ τύμβῳ με κατακρύπτεις ὃ Φονεύσας,
τῶν αὐτῶν μετέχοις ὧν περ ἐμοὶ παρέχεις.

CCCCLXXV.

Θάψεν ὁ με κλείνας κρυπλὸν Φόνον· εἰ δ' ἐμὲ τύμβῳ
 δωρεῖται, τοίης ἀντὶλύχοι χάριτ'.

CCCCLXXVI.

Κἄν με καλακρύπτῃς, ὡς ἔθενός ἀνδρὸς ὀρῶντος,
 ὄμμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γινόμενα.

CCCCLXXVII.

Εκλινες, εἴτά μ' ἔθαπτες, ἀτάσθαλε, χερσὶν ἐκείναις,
 αἷς με διεχρήσω· μή σε λάβοι Νέμεσις.

CCCCLXXVIII.

Χερσὶ κατακλείνας τάφον ἐκλίσας, ἔχ' ἵνα θάψῃς,
 ἀλλ' ἵνα με κρύψῃς· ταῦτό δὲ καὶ σὺ πάθοις.

CCCCLXXIX.

Εἰς Ηροφίλῃν τὴν Σίβυλλαν.

Αδ', ἐγὼ αἰ φοίβοιο σαφηγορίς εἰμι Σίβυλλα,
 τῷδ' ὑπὸ λαϊνέῳ σάμαθι πυθομένα,
 παρθένῳ αὐδάεσσα τοπρὶν, νῦν δ' αἰὲν ἀναυδος,
 μοῖρα ὑπὸ σιβαρῇ τήνδε λαχῶσα πέδην·
 ἀλλὰ πέλας Νύμφαισι καὶ Ερμῇ τῷδ' ὑπόκειμαι,
 μοῖραν ἔχουσ' ἑκάτω τῆς τότ' ἀνακτορίης.

CCCCLXXX.

Ωλίνε, πάντα θεοῖσι τετιμένη, σοὶ γὰρ ἔδωκαν
 ἀθάνατοι πρῶτῳ μέλος ἀνθρώποισιν αἶδειν
 ἐν ποδὶ δεξιτερῷ· μῦσαι δέ σ' ἐβρήνεον αὐταὶ
 μυρόμεναι μολπῇσιν, ἐπεὶ λίπες ἡλὶς αὐγάς.

CCCCLXXXI.

Ω δὲ Λίνον Θηβαῖον ἐδέξατο γαῖα Θανόντα,
Μῆσθης Οὐρανίης υἱὸν εὖτε Φάνη.

CCCCLXXXII.

Καλλιόπης Ορφῆα καὶ Οἰάγροιο Θανόντα
ἔκλαυσαν ξανθαὶ μυρία Βισονίδες·
συκλῆς δ' ἡμᾶξάνηο βραχίονας, ἀμφὶ μελαίνῃ
δεύομεναι σπωδιῇ Θρηίκιον πλόκαμον.
καὶ ῥ' αὐταὶ σοναχεῦντι σὺν εὐΦόρμῳ γι Λυκείῳ
ἔρρηξαν Μῆσαι δάκρυα Πιερίδας,
μυρόμεναι τὸν αἰοιδόν· ἐπωδύραντο δὲ πέτραι
καὶ δρύες, αἷς ἐρατῇ τοπρὶν ἔβελγε λύρη.

CCCCLXXXIII.

Θρήϊκα χρυσολύρην τῇδ' Ορφέα Μῆσαι ἔθαψαν,
ὃν κλάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς ψολόεντι βέλει.

CCCCLXXXIV.

Μησάων πρόπολον τῇδ' Ορφέα Θρήϊκες ἔθηκαν,
ὃν κλάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς ψολόεντι βέλει,
Οἰάγρε Φίλον υἱόν, ὃς Ηρακλῆν ἐδίδαξεν,
εὐρῶν ἀνθρώποις γράμματα καὶ σοφίην.

CCCCLXXXV.

Εὐμόλωρ Φίλον υἱὸν ἔχει τὸ φαληρικὸν ἔδα
Μησαῖον, Φθίμενον σῶμ' ὑπὸ τῷδε τάφῳ.

CCCCLXXXVI.

Ἐπὶ αἰριδμαίνουσι πόλεις διὰ ρίζαν Ομήρεα,
Κύμη, Σμύρνα, Χίος, Κολοφῶν, Πύλος, Ἀργεὺς, Αἰθῆναι.

CCCLXXXVII.

Οὐχὶ πέδον Σμύρνης ἐλοχέυσ' αἶο θεῖον Ὀμηρον,
 ἔκ Κολοφῶν τρυφερῆς ἄστρον Ἰηονίης,
 ἔκ Χίος, ἔκ Αἰγυπῶτος εὐστωρος, ἔκ Κύπρου ἀγνή,
 ἔκ νῆσος κραναῇ Λαρτιάδαο πάτρῃ,
 ἔκ Ἀργος Δαναοῖο, κυκλωπείῃ τε Μυκῇνῃ,
 ἔδ' ἐκ τὸ Κεκροπῶϊον ἄστυ παλαιογόνων.
 ἔκ γὰρ ἔφου χθονὸς ἔργον· ἀπ' αἰθέρος ἀλλὰ ἐμῆσαι
 πέμψαν, ἵν' ἡμερίοις δῶρα ποθητὰ φέροι.

CCCLXXXVIII.

Ἄ Χίος ἔφους; ἔκ Φημι. τί δέ, Σμυρναῖος; ἔκ ἀπαυδῶ.
 Ἄ Κύμη δ' ἢ Κολοφῶν παλῖρις Ὀμηρε σέθεν;
 ἔκ δ' ἐλέρη. Ἄ Σαλαμῖς δέ, τῇ πόλιν; ἔκ δ' ἀπὸ ταύτης
 ἐξέφυγν. Ἄ ἀλλ' αὐτὸς λέξον ὅτῃ γέγονας.
 ἔκ ἐρέω. Ἄ τίνος ἄρα; ἔκ πέπεισ' ὅτι τὰ τρεκέας εἰπῶν
 ἐξω τὰς ἄλλας ἄμμιν ἀπεχθομένης.

CCCLXXXIX.

Τίς ποθ' ὁ τὸν Τροίης πόλεμον σελίδεσσι χαράξας,
 ἢ τίς ὁ τὴν δολιχὴν Λαρτιάδαο πλάιν;
 ἔκ ὄνομ' εὐρίσκω σαφές, ἔκ πόλιν. ἔκράνιε Ζεῦ,
 μή ποτε σῶν ἐπ' ἐπ' ὅξαν Ὀμηρ' ἔχει;

CCCCXC.

Ὅπως οἶας τὸν Ὀμηρον ἀναγραφάμεθα πάτρης,
 κεῖνον ἐφ' ᾧ πᾶσαι χεῖρ' ὀρέγχεσι πόλεις;
 ἢ τὸ μὲν ἐστὶν ἀγνώστον, ὁ δ' ἀθανάτοισι ἴσ' ἦρας
 ταῖς Μῆσαις ἔλιπε πατρίδα καὶ γενεήν;

CCCCXCI.

Υἱὲ Μέλητος Ομηρε, σὺ γὰρ κλέῳ Ἑλλάδι πάσῃ
καὶ Κολοφῶνι πάτρῃ θῆκας ἐς αἰδῖον,
καὶ τὰς δ' ἀντιθέῳ ψυχῇ γεννήσας κῆρας,
δισσὰς ἐκ στήθεων γραψάμενος σελίδας.
ὑμνεῖ δ' ἢ μὲν νόσον Οδυσσῆος πολὺ πλάγκτον,
ἢ δὲ τὸν Ἰλιακὸν Δαρδανίων πόλεμον.

CCCCXCII.

Εἰς αἰῶνας, Ομηρε, καὶ ἐξ αἰῶν ἀείδῃ,
Οὐρανίης Μῆσος δόξαν ἀειράμεν.
μῆνιν μὲν γὰρ ἄεισας Ἀχιλλέος, αὐτὰρ Ἀχαιῶν
σρομβηδὸν νηῶν σύλχυσιν ἐν πελάγει,
τειρόμενόν τε πλάνησιν Οδυσσέα ποικιλόβελον,
τῷ λέχῳ ἀσπασίως εἰσίδε Πηνελόπην.

CCCCXCIII.

Εἰ θεὸς ἐστὶν Ομηρῷ, ἐν ἀθανάτοισι σεβέσθω.
εἰ δ' αὖ μὴ θεὸς ἐστὶ, νομιζέσθω θεὸς εἶναι.

CCCCXCIV.

Εὖρε φύσις, μόλις εὖρε· τεκῆσα δ' ἐπαύσατο μόχθων,
εἰς ἓνα μῦθον Ομηρον ὅλην τρέψασα μενοινῆν.

CCCCXCV.

Τίς ποθ' Ομηρεῖς μεγάλης ὁπὸς ἐστὶν ἀπειυθής;
τίς χθών, τίς δὲ θάλασσα μάχην ἐκ οἶδεν Ἀχαιῶν;
δῆμ' ὁ Κιμμερίων, πανδερκέος ἄμμορος αἴγλης
Ἡελίς, Τροίης ὄνομ' ἔκλυεν· ἔκλυεν Ἀτλας
ἔρποντον εὐρύστερνον ἔχων ἐπικείμενον ὤμοις.

CCCCXCVI.

Διεξιὼν Ὀμηρε τὴν κεκαυμένην
Φθοιεῖν ἀφῆκας τὰς ἀπορρητὰς πόλεις.

CCCCXCVII.

Θεῖος Ὀμηρ' ὅδ' ἐστίν, ὃς Ἑλλάδα τὴν μέγ' αὐαυχον
πᾶσαν ἐκόσμησε καλλιπῶϊ σοφίῃ,
ἔξοχα δ' Ἀργεῖς, οἱ τὴν θεοτείχεα Τροίην
ἤρειψαν, ποινὴν ἠυκόμ' Ἑλένης·
ἔχ' ἅρ' ἔστησε δῆμ' μεγαλόπλοισι αὐτὸν
ἐνθάδε, καὶ τιμαῖς ἀμφέπει ἀθανάτων.

CCCCXCVIII.

Οὐκ ἔθ' ἐστίν ἐμοὶ φράζειν γέν', ὅδ' ὄνομ' αὐτό·
νῦν δ' ἔνεκ' Αἰλιαν' πάντα σαφῶς ἐρέω.
πατρίσι ἐμοὶ χθὼν πᾶσα, τὸ δ' ἔνομ' ἄφασι Ὀμηρον·
ἔσι δὲ Μῆσάων, ἔκ' ἐμὸν ἔδ' ἐπος·

CCCCXCIX.

Εἰ μὲν θνητὸς ἔφυς, πῶς ἀθάνατον σ' ἐποίησαν
Μῆσαι, καὶ μοιρῶν νῆμ' ἀνέκλωσαν, ἄναξ;
εἰ δ' ἦσθ' ἀθάνατ', πῶς ἐν θνητοῖς σ' ἀριθμῶσιν;
ἔμ' ἄ σ' ταῦτ' ἐχρῆν, σεμνὴ ποιητὰ, φρονεῖν.
ἀλλ' ἔγνω τ' ἀληθές· ἐπεὶ τὸ σαφές διαφεύγει,
ἄνθρωπον φασὶ θεῖέ σ' Ὀμηρε πέλειν·

D.

Ενθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὀμηρον.

DI.

DI.

Ενθάδε θείῳ Ομηρῷ, ὃς Ελλάδα παῖσαν ἄεισε,
Θήβης ἐκγεγαῶς τῆς ἐκάονηαπύλῃς.

DII.

Ελλάδῳ εὐρυχόρῃ σέφανον καὶ κόσμον αἰοιδῆς,
Ἀσκραῖον γενεὴν, Ἡσίοδον κατέχω.

DIII.

Ἀρχιλόχῃ τάδε μέτρα, καὶ ἠχήεντες ἴαμβοι,
Θυμῷ καὶ Φοβερῆς ἰὸς ἐπεσβολίης.

DIV.

Τόνδε Θάλῃν Μίληθῳ ἱὰς θρέψας ἀνέδειξεν
ἀστρολόγον, πάντων πρεσβύτατον σοφίας.

DV.

Ἡ ῥ' ὀλίγον γε τὸ σᾶμα, τὸ δὲ κλέος ἔρανόμηκες,
τῷ πολυφρονίστῳ τῷτο Θάλῃθῳ ὄρη.

DVI.

Ἡ μῆδων ἄδικον παύσας ὕβριν, ἥδε Σόλωνα
τόνδε τεκνοῖ Σαλαμῖς θεσμοθέτην ἱερόν.

DVII.

Τόνδε δορυσέφανος Σπάρτα Χείλων' ἐφύτευσεν,
ὃς τῶν ἐπὶ αὐτῷ σοφῶν πρῶτῳ ἐφυ σοφίῃ.

DVIII.

Ην Λακεδαιμόνιος Χείλων σοφὸς, ὃς τάδ' ἔλεξε.
ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ. ΚΑΙΡΩ, ΠΑΝΤΑ ΠΡΟΣΕΣΤΙ ΚΑΛΑ.

DIX.

Κλεινῆς ἐν δαπέδοισι Πρίηνης Φύνη καλύπτει
ἥδε Βίανη πέτρη, κόσμον Ιασι μέγαν.

DX.

Ανδρα σοφὸν Κλεόβελον ἀποφθίμενον καταπενθεῖ
ἥδε πάτρα Λίνδ' ὅ πόνῳ ἀγαλλομένη.

DXI.

Πλάττε καὶ σοφίης πρύτανιν πατρίς ἥδε Κόρινθος
κόλπῳις ἀσχιάλει γῆς Περίανδρον ἔχει.

DXII.

Εἰς Φερεκύδην.

Τῆς σοφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος· ἦν δέ τι πλεῖον
Πυθαγόρῃ τῷ μῶ, λέγε ταῦθ', ὅτι πρῶτος ἀπάντων
ἐστὶν ἀν' Ἑλλάδα γῆν. ἔψεύδομαι ὥδ' ἀγορεύων.

DXIII.

Ηνίκα Πυθαγόρης τὸ περικλεές εὖρατο γράμμα
κεῖν, ἐφ' ὅτῳ κλεινὴν ἤγαγε βεβυσίνη,
δὴ τότε μιν συφελιζομένε σκύλακ' ἐπαρίοντα
Φασὶν ἐποικίλειραι, καὶ τότε φάσθαι ἔπος·
Παῦσαι, μηδὲ ράπιζ', ἐπειὴ Φίλξ ἀνέρος ἐστὶ
ψυχὴ, τὴν ἔγνω, Φεγξαμένης αἰών.

DXIV.

Εἰς εἰκόνα Πυθαγόρου.

Αὐτὸν Πυθαγόρην ὁ ζωγράφῳ, ὃν μετὰ Φωνῆς
εἶδες ἂν, εἴ γε λαλεῖν ἤθελε Πυθαγόρης.

DXV.

Εὐβάδῃ ὁ πλείστον ἀληθείας ἐπὶ τέρμα περῆσας
ἔρانیς κόσμῳ κῆται Αναξαγόρας.

DXVI.

Εἰς τὴν Ηρακλείτῃ βίβλον.

Ηράκλειος ἐγὼ· τί με ὦ κάτω ἔλκετ' ἄμφοισι;
ἔχ' ὑμῖν ἐπ' ὄνειρον, τοῖς δέ μ' ἐπισημένους.
εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπῳ, τρισμῦριοι· οἱ δ' ἀνάρητοι,
ἔδεις. ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Περσεφόνῃ.

DXVII.

Μὴ ταχὺς Ηρακλείτῃ ἐπ' ὀμφαλὸν εἴλυε βίβλον
τ' ἐθεσίῃ· μάλα τοι δύσβαλ' ἀτραπιτός.
ὄρφνη καὶ σκότῳ ἐστὶν ἀλάμπελον· ἦν δέ σε μύτης
εἰσαγάγῃ, Φανερᾷ λαμπρότερ' ἡελίῃ.

DXVIII.

Εἰς Δημοκρίτον.

Ην ἄρα Δημοκρίτοιό γέλως τόδε, καὶ τάχα λέξει·
οὐκ ἔλεγον γελοῶν, πάντα πέλῃσι γέλως;
καὶ γὰρ ἐγὼ σοφίην μετ' ἀπείρονα, καὶ σίχα βίβλων
τοσσατίων, κῆμαι νέρθε τάφῳ γέλως.

DXIX.

Εἰς τὰς ἐννέα Λυρικός.

Πίνδαρε, Μῆσάων ἱερὸν σόμα, καὶ λάλε Σειρὴν
 Βακχυλίδη, Σαπφῆς τ' Αἰολίδες χάριτες,
 γράμμα τ' Ανακρείονι, Ομηρικὸν ὅς τ' ἀπὸ ρεῦμα
 ἔσπασας οἰκείοις Στῆσίχορ' ἐν καμάτοις,
 ἢ τε Σιμωνίδεω γλυκερὴ σελίς, ἥδ' ὃν τε πειθῆς
 Ἰβυκε καὶ παίδων ἄνθος ἀμυσσάμενε,
 καὶ Ξίφος Αλκαίοιο, τὸ πολλάκις αἶμα τυράννων
 ἔσπαισε, πάτρης θέσμια ρυόμενον,
 θηλυμελεῖς τ' Αλκμᾶνος ἀηδόνες, ἱλάε, πάσης
 ἀρχὴν οἱ λυρικῆς καὶ πέρας ἐσπᾶσαίε.

DXX.

Εἰς τὰς αὐτὰς.

Εκλαγεν ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος· ἔωνεε τερπνὰ
 ἠδυμελιφθόγγα μῆσα Σιμωνίδεω.
 λάμπει Στῆσίχορος τε καὶ Ἰβυκος· ἦν γλυκὺς Αλκμᾶν·
 λαρὰ δ' ἀπὸ σωματῶν φθέγγατο Βακχυλίδης.
 πειθᾷ Ανακρείονι συνέσπειο· ποικίλα δ' αὐτᾷ
 Αλκαῖ' κιθάρα Λέσβι' Αἰολίδι.
 ἀνδρῶν δ' ἐκ ἐνάτῃ Σαπφῶ· πέλεν, ἀλλ' ἐρατειναῖς
 ἐν Μῆσαις δεκάτῃ Μῆσα καθ' ἀγράφεται.

DXXI.

Εἰς Σαπφά.

Ελθετε πρὸς τέμενος γλαυκῶπιδος ἀγλαὸν Ἥρης,
 Λεσβίδες, αἶθροπόδων βήμαθ' ἐλίσσόμεναι,

ἔνθα καλὸν ᾔσασθε θεῇ χορόν· ὕμμι δ' ἀπάρξαι
 Σαπφῶ χρυσεῖην χερσὶν ἔχασα λύρην.
 ὅλβιαι ὀρχηθμῆ πολυγηθέος· ἧ γλυκὺν ὕμνον
 εἰσαΐειν αὐτῆς δόξετε Καλλιόπης.

DXXII.

Εἰς τὴν αὐτὴν, ὡς ἀπὸ τῶν Μισσῶν.

Οὐκ ἄρα σοί γε ὀλίγον ἐπὶ κλέος ὥπασε Μοῖρα
 ἡμᾶσι, τῷ πρῶτον Φῶς ἴδες ἀελίχ,
 Σαπφοῖ. σοὶ θ' ἦν χρυσὸν ἐνείμαμεν ἄφθιτον εἶμεν,
 σύν τε πατὴρ πάντων νεῦσεν ἐρισμάραγος·
 μέλιψι δ' ἐν πάντεσσιν αἰοίδιμος ἀμερίοισιν,
 εἰδὲ κλυτὰς Φάμας ἔσσεσθαι ἡπανία.

DXXIII.

Εἰς τὴν Ηρίνης Ηλακάτην.

Λέσβιον Ηρίνης τόδε κηρίον. αἰδύ τι. μικρόν,
 ἀλλ' ὅλον ἐκ Μισσέων κιννάμενον μέλιτι.
 οἱ δὲ τριηκόσιοι ταύτης σίχοι ἴσοι Ομήρῳ,
 τῆς καὶ παρθενικῆς ἐννεακαίδεκέτευς,
 ἥ καὶ ἐπ' ἡλακάτῃ μητρὸς Φόβῳ, ἥ καὶ ἐφ' ἰσῶ
 ἐσῆκει, Μισσέων λάτρης ἐφαπτομένη.
 Σαπφῶ δ' Ηρίνης ὅσπον μελέεσσιν ἀμείνων,
 Ηρίνα Σαπφῆς τόσπον ἐν ἐξαμέτροις.

DXXIV.

Ἄρτι λοχευομένην σε μελισσοτόκων ἔαρ ὕμνων,
 ἄρτι δὲ κυκνεῖα φθεγγομένην σόματι,

R 3

ἤλασεν εἰς Αχέρον' αἰατὸν κῦμα καμώνων
 Μοῖρα, λινοκλώσας δεσποτίς ἡλακάτας·
 σὸς δ' ἔπαυνον, Ἥρινα, καλὸς πόνος ἔσθ' ἡγεγωνεῖ
 Φθιόσαι, ἔχειν δὲ χορὰς ἄμμιγα Πιερίσι.

DXXV.

Εἰς Ανακρέοντα.

Τῆϊον ἀμφοτέρων με βλέψεις ἀκόρετον ἐρώτων
 πρέσβυν, ἴσον κέρους, ἴσον ἀδόντα κόραις·
 ὄμμα δέ μιν βρομίῳ βεβαρημένον, ἥδ' ἀπὸ κώμων
 τερπνὰ Φιλαγρύτων σήμαλα παννυχίδων.

DXXVI.

Ω ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ανακρείον' αἰμείβων,
 σπῶεσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης.

DXXVII.

* Πολλὰ πινὼν τέθηκας, Ἀνάκρεον, ἔλλατ' ἐρυφύσας·
 καὶ σὺ δὲ μὴ πίνων ἔξαι εἰς Αἴδην.

DXXVIII.

Εἰς Ἰβυκον.

Ρήγιον Ἰταλίας τεναγώθεος ἄκρον αἰείδω,
 αἰεὶ Θρινακίς γενομένην ὕδατ' αἰετῶν,
 ἔνεκα τὸν Φιλέον' αἰατὸν, Φιλέον' αἰετῶν
 Ἰβυκον εὐφύλλω θῆκεν ὑπὸ πτελέῃ,
 ἥδεα πολλὰ παθόντα· πολὺν δ' ὑπὸ σήματι κισσὸν
 χεύατο, καὶ λευκῇ Ψυταλὴν καλάμεν.

DXXIX.

Εἰς Επὶχαρμον.

Εἴ τι παραλλάσσει Φαέθων μέγας ἄλιος ἄσρων,
καὶ πόνι' πολυμῶν μῆζον ἔχει δύναμιν,
Φαμί τοσῶτον ἐγὼ σοφία προέχων Επὶχαρμον,
ὃν πατρὶς ἐσεφάνωσ' ἄδε Συρακοσίων.

DXXX.

Δωρίδος ἐκ Μῆσσης κεκορυμμένον ἀνέρα Βάκχῳ
καὶ Σαλύροις Σικελὸν τῇδ' Επὶχαρμον ἔχω.

DXXXI.

Ὁ τὸν πολυσένακλον ἀνθρώπων βίον
γέλωτι κεράσας Νικαεὺς Φιλιτῶν,
ἐλπαῦθα κείμεναι λείψανον παντὸς βίης,
πολλάκις ἀποθανῶν, ὥδε δ' ἐδεδώωπσε.

DXXXII.

Ἡρόδοτος Μῆσας ὑπεδέξατο· τῷ δ' ἄρ' ἐκάστη
ἀντὶ Φιλοξενίης βίβλον ἔδωκε μίαν.

DXXXIII.

Ἡρόδοτον λύξεω κρύπτει κόνις ἥδε θανόντα,
ἰάδ' ἀρχαίης ἱστορίας πρύτανιν,
Δωριέων πάτρης βλασόντ' ἀπο, τῶν ἄρ' ἀπώληον
μῶμον ὑπεκτροφυγῶν, ὅστιον ἔαχε πάτρην.

DXXXIV.

Χαῖρε μελαμπέτωλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισι
 Πιερίας, τὸν αἰεὶ νυκλὸς ἐχὼν θάλαμον.
 ἴσθι δὲ ὑπὸ χθονὸς ὦν, ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔσαι,
 ἴσον Ομηρείαις ἀενάοις χάρισι.

DXXXV.

Εἰ καὶ δακρυόεις, Εὐριπίδη, εἵλέ σε πότμος,
 καὶ σε λυκορραῖσαι δειπνον ἔθεντο κύνες,
 τὸν σκηπῆ μελίγηρυν ἀηδόνα, κόσμον Ἀθηναίων,
 τὸν σοφίῃ Μυσέων μιζάμενον χάριτα,
 ἀλλ' ἔμολες Πελλαῖον ὑπ' ἥριον, ὡς ἂν ὁ λάτρις
 Πιερίδων ναίης ἀγχόθι Πιερίδων.

DXXXVI.

Οὐ σὸν μνήμα τόδ', ἔς', Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τῷδε.
 τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνήμα τόδ' ἀμπτέχειαι.

DXXXVII.

Ἐπὶ τῷ μνήματι Θερασμάχα τῷ σοφιστῇ ἐν Καλκηδόνι.
Τέννομα Θῆτα Ρῶ Αλφα Σὰν Υ Μῦ Αλφα Χι Οὐ Σὰν.
 παλῖρις Καλκηδών· ἡ δὲ τέχνη, σοφίη.

DXXXVIII.

Πάτρα Μίλητι τέλει τὸν Μύσησι ποθεινὸν
 Τιμόθεον, κιθάρας δεξιὸν ἡνίοχον.

DXXXIX.

Εἰς τὴν Θεκυδίδου ἰστορίαν.

Ω φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ πέφυκας
 νῆϊς Μισάων, ρίψον ἂ μὴ νοέεις.
 εἰμὶ γὰρ ἔ πάντεσσι βατός· παῦροι δ' ἀγάσαντο
 Θεκυδίδην Ολόρχ, Κεκροπίδην τὸ γένος.

DXL.

Οὗτος ἀκετορίας κρυφίας ὥϊζε κελεύθης,
 Παιήων μερόπων, Κῳῖος Ἰωποκράτης.

DXLI.

Ἡ ἐτεὴν Φωνήν, Ἰωποκράτης, ἔγραφε Παιάν,
 ἥ σὺ τῆς κένε μαρτύρις ἀκετορίας.

DXLII.

Θεσσαλὸς Ἰωποκράτης, Κῳῖος γένος, ἐνθάδε κείται,
 φοίβη ἀπὸ ρίζης ἀθανάτης γεγαώς,
 πλεῖστα τρόπαια νόσων σῆσας ὅπλοισι Υγιείης,
 δόξαν ἔλων πολλὴν, ἔ τύχη, ἀλλὰ τέχνη.

DXLIII.

Ατθίδος εὐγλώττης σόμα φέρτατον, ἔ σέο μεῖζον
 Φθέγμα Πανελλήνων πᾶσα κέκευθε σελίς·
 πρῶτος δ' εἰς τε θεὸν καὶ ἐς ἔρανον ὄμμα τανύστας,
 θεῖε Πλάτων, ἦθη καὶ βίον ἠγάσας,
 Σωκρατικῷ Σάμιον κεράσας μυκῆϊρι Φρόνημα,
 κάλλιπον σεμνῆς σῆμα διχοσασίης.

DXLIV.

Γαῖα μὲν ἐν κόλποις κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος·
 ψυχὴ δὲ ἀθανάτων τάξιν ἔχει μακάρων·
 υἱὸς Ἀρίστων^Θ, τόν τις καὶ τηλόθι ναίων
 τιμᾷ ἀνὴρ ἀγαθὸς, θεῖον ἰδόντα βίον.

DXLV.

^α Αἰεὶ, τίωγε βέβηκας ὑπὲρ τάφον, ἢ τίνος, εἰπὲ,
 ἀστερόεντα θεῶν οἶκον ἀποσκοπέων;
^β ψυχῆς εἰμὶ Πλάτωνος ἀποπταμένης ἐς Ολυμπων
 εἰκῶν· σῶμα δὲ γῇ γηγενὲς Ατθίς ἔχει.

DXLVI.

Τὸν νῦν διδάσκων αἰθερεμβαλεῖν Πλάτων
 τῆς τῶν ὑπὲρ νῦν ἐξερεύγεται λόγους.

DXLVII.

Βωμὸν Ἀριστεύελης ἰδρύσατο τόνδε Πλάτωνος,
 ἀνδρὸς ὃν ἔτ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις.

DXLVIII.

Εἰς τὸν Φαίδωνα, Πλάτωνος διάλογον, νοθεύμενον ὑπὸ
 Παναίτιος.

Εἰ με Πλάτων ἔγραψε, δύω ἐγένοντο Πλάτωνα.
 Σωκρατικῶν ὁάρων ἄνθεα πάντα φέρω.
 ἀλλὰ νόθον μ' ἐτέλεσσε Παναίτιος, ὅς ῥ' ἐτάλασσε
 καὶ ψυχὴν θνητὴν καὶ νόθον ἐκτελέσαι.

DXLIX.

Φαισίδος ἦν μήϊρός καὶ Νικομάχης γενετῆρος
τῶν Ασκληπιαδῶν δι' ᾧ Ἀριστοτέλης.

DL.

Οὗτος Ἀριστοτέλης μέλρῶν χθόνα, καὶ πόλον ἄσρων.

DLI.

Νῆς καὶ Ἀριστοτέλης ψυχῇ, τύπος ἀμφοτέρων εἷς.

DLII.

Σμικρὸς, Φαλακρὸς, τραυλὸς ὁ Σταχειρίτης,
λαγνὸς, προγαστρὸς, παλλακαῖς συνημμένος.

DLIII.

Πρὸς τὸν γράφαντα τὸ πρὸ τέττα ἐπίγραμμα.

Ἀναλφάβητος ἔτοσι στιχογράφῳ,
ἄνης, ἄφρων, ἄγροῖκος, αὐθάδης, λάλος.

DLIV.

Ἐπὶ τῇ Ἰσοκράτους εἰκόνι χαλκῇ ἐν Ἐλευσίνι.

Τιμόθεος Φιλίας τε χάριν, σύνεσιν τε προίμῳ
Ἰσοκράτους, εἰκὼ τήνδ' ἀνέθηκε θεαῖς.

DLV.

Ἐπὶ τῇ Ἀθήνησιν πρὸς τῷ Ολυμπίῳ εἰκόνι χαλκῇ.

Ἰσοκράτης Ἀφαρεὺς πατρὸς εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκε
Ζηνί, θεῷ τε σέβων, καὶ γονέων ἀρετήν.

DLVI.

Ηδε χθρὼν κόλποισι φασηλίτην Θεοδέκην
 κρύπτει, ὃν ἠϋξήσαν Μῆσαι Ολυμπιάδες·
 αὐτὰρ ἐπὶ χθονὸς ὧν ἱεραῖς τρισὶ καὶ δέχ' αἰμίλλαις
 ὀκλῶ ἀγγρανίχας ἀμφεθέμην σεφάνχας.

DLVII.

Τὸν κύνα Διογένη νεκυσόλε δέξο με πορθμεῦ
 γυμνώσαντα βίχ παλῆος ἐπισκύνιον.

DLVIII.

^αΕἰπὲ κύον τίνος ἀνδρὸς ἐφεσῶς σῆμα Φυλάσσεις;
^βτῷ Κυνός. ^αἀλλὰ τίς ἦν ἄτος ἀνὴρ ὁ Κύων;
^βΔιογένης. ^αγένος εἰπῆ. ^βΣινωπεύς. ^αὃς πίθον ὥκει;
^βκαὶ μάλα. νῦν δὲ θανὼν ἀστέρας οἶκον ἔχει.

DLIX.

Ἐπὶ τῷ Δημοσθένει ἀνδριάντι.

Εἴπ' ἴσῃν ῥώμην γνώμη, Δημοσθένης, εἶχες,
 ἄποτ' ἂν Ελλήνων ἠρξεν Ἀρης Μακεδῶν.

DLX.

Εἰς Μένανδρον.

Αὐταῖ σοι σομάτεσσιν ἀνηρεύσαντο μέλισσαι
 ποικίλα Μισσάων ἄνθεα δρεψάμεναι·
 αὐταῖ καὶ Χάριτες σοὶ ἐδωρήσαντο, Μένανδρε,
 ζωμύλον εὐσοχίην δράμασιν ἐνθέμεναι.
 ζῶεις εἰς αἰῶνα· τὸ δὲ κλέϑ' ἐστὶν Ἀθηναίς
 τὰκ σέθεν, ἔρανίων ἀποτόμενον περάτων.

DLXI.

Εχρῆν μὲν γῆσαι σὺν Ερωτὶ Φίλω σε, Μένανδρε,
 ὧ συζῶν ἐτέλεις ὄργια τερπνὰ θεῶ·
 δῆλ' οὖν εἰ Φορέων αἰεὶ θεόν, ὅπως τότε καὶ νῦν
 σὴν μηρὸν καλιδὼν αὐτίκα πᾶς σε Φιλεῖ.

DLXII.

Φαιδρὸν ἐταῖρον Ερωτὶ ὄρας, σιρῆνα θεάτρων,
 τόνδε Μένανδρον, αἰεὶ κράτα πυκαζόμενον,
 ἔνεκ' ἄρ' ἀνθρώπως ἱλαρὸν βίον ἐξεδίδαξεν,
 ἡδύνας σκηνὴν δράμασι πᾶσι γάμων.

DLXIII.

Οὐ φαύλως ἔτησα κατ' ὀφθαλμούς σε, Μένανδρε,
 τῆσδ' ἔγ' Ομηρείης, Φίλιτέ μοι, κεφαλῆς·
 ἀλλὰ σε δεύτερ' ἔταξε σαφὸς κρίνειν μετ' ἐκείνον
 γραμματικὸς κλεινὸς πρόσθεν Αἰσχύνη.

DLXIV.

Εἰς τὴν Λυκόφρον· Κατσανδρῶν.

Οὐκ ἂν ἐν ἡμετέροισι πολυγνάμπτῳις λαβυρίνθοις
 ῥηιδίως προμόλοις ἐς Φάος, αἶκε τύχης.
 τοίγες γὰρ Πριαμὶς Κατσανδρῇ φοίβασε μύθους,
 ἄγγελ' ὧν βασιλεῖ ἔφρασε λοξολόχους.
 εἰ δέ σε Φίλαλο Καλλιόπῃ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ
 νῆϊς ἔφους Μισσέων, χερσὶ βάρος Φορέης.

DLXV.

Εἰς τὰ Καλλιμάχεια Αἴτια.

Α μέγα Βατριάδαο σοφὸν περίπυστον ὄνειαρ,
 ἥ ῥ' ἐτεὸν κεράων, ὅσῃ ἐλέφαντος ἔης.
 τοῖα γὰρ ἄμμιν ἔσθης, ἅτ' ὁ πάρος ἀνέρες ἴδμεν,
 ἀμφί τε ἀθανάτης, ἀμφί τε ἡμιθέας,
 εὐτέ μιν ἐκ Λιθύης ἀναείρας εἰς Ελικῶνα
 ἦγαγες ἐν μέσσαις Πιερίδεσσι Φέρων.
 αἱ δέ οἱ εἰρομένῳ ἀμφ' ὠγυγίων ἡρώων
 Αἴτια καὶ μακάρων εἶρον ἀμειβόμεναι.

DLXVI.

Ω μάκαρ ἀμβροσίησι συνέσιε Φίλιπτε Μῆσαις,
 χαῖρε καὶ εἰν Αἰδέω δώμασι Καλλιμάχε.

DLXVII.

Εἰς Νικάνδρον.

Καὶ Κολοφῶν ἀρίδης ἐνὶ πολίεσσι τέτυκται,
 δοῖς θρεψαμένη παῖδας ἀριστεροῦς,
 πρωτότοκον μὲν Ὀμηρον, ἀτὰρ Νικάνδρον ἑταίρα,
 ἀμφοτέρως Μῆσαις ἔβρανίσι Φίλις.

DLXVIII.

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ
 Νικάνδρος κατέλεξεν, ἐπιτάμενος περὶ πάντων
 ἀνθρώπων. ἥ γὰρ Παιήονος ἐστὶ γενέβλης.

DLXIX.

Παιήων, Χείρων, Ασκληπιῶς, Ἰαποκράτης τε·
τοῖς δ' ἔπει Νίκανδρος προΦερέετον ἔλλαχεν εὖχος.

DLXX.

Αλκαίῃς τάφος ἔστος, ὃν ἔκλανε· ἢ πλαῦφυλλῷ
τιμωρὸς μοιχῶν γῆς θυγάτηρ ῥάφανος.

DLXXI.

Εἰς τὴν Απολλοδώρῃ Βιβλιοθήκῃ.

Αἰῶνι σπείρημα ἀφυσσάμενος ἀπ' ἐμῆο
παιδείης, μύθος γινῶθι παλαιγενέας·
μηδ' εἰς Ομήρειον σελίδ' ἐμβλεπε, μηδ' ἐλεγείην,
μὴ τραγικὴν μῦσαν, μηδὲ μελογραφίην,
μὴ κυκλίων ζήτη πολύτρην εἶχον· εἰς ἐμὲ δ' ἀθρῶν
εὐρήσεις ἐν ἐμοὶ πάνθ' ὅσα κόσμῳ ἔχει.

DLXXII.

Εἰς Μελέαγγρον τὸν ποιητὴν.

Πρῶτα μοι Γαδάρων κλεινὰ πόλιν ἔωλεο πάτρα,
ἠνδρῶσεν δ' ἱερὰ δεξαμένη με Τύρῳ·
εἰς γῆρας δ' ὅτ' ἔβην, καὶ δῖα θρεψαμένη κῶς
ἀμὲ θετὸν Μερόπων ἄστυ ἐγηροβόρει.
Μῦσαι δ' εἰν ὀλίγοις με, τὸν Εὐκράτεω Μελέαγγρον
παῖδα, Μενιπώπειαις ἠγλαΐσαν χάρισι.

DLXXIII.

Εὐκράτεω Μελέαγγρον ἔχω, ξένη, τὸν σὺν Ερῶϊ
καὶ Μῦσαις κεράσανθ' ἠδυλόγος Χάριτας.

DLXXIV.

Εἰς τὸ Εἰςχειρίδιον Ἐπικλήτε.

Μῆτιν Ἐπικλήτοιο τεῶν ἐνικάτθεο Θυμῶ,
ὄφρα κεν εἰσαΦίκηται ἐς ἔρανίης κενεῶνας,
ψυχὴν ὑψικέλευθον ἐλαφρίζων ἀπὸ γαίης.

DLXXV.

Ὅς κεν Ἐπικλήτοιο σοφὴν τελέσειε μενοινὴν,
μειδιάει, βιότοιο γαληνιῶν ἐνὶ πόντῳ,
καὶ μετὰ ναυιλιήν βιοτήσιον εἰσαΦικάνει
ἔρανίην αἰψίδα, καὶ ἀστερίην περιωπὴν.

DLXXVI.

Δῆλος Ἐπικλήτῳ γενόμενῃ, καὶ σῶμ' ἀνάπῃρος,
καὶ πενήνῃ Ἰρος, καὶ Φίλῳ ἀθανάτοισ.

DLXXVII.

Ἀττικῷ Ἡρώδης Μαραθῶνιος, ἔ τὰδε πάντα
κέῖται τῷδε τάφῳ, πάνλοθεν εὐδόκιμῳ.

DLXXVIII.

Εἰς βιβλίον Μάρκου Ἀντωνίνου Καίσαρος τῷ εἰς ἑαυτὸν.

Εἰ λύπης κραίειν ἐθέλεις,
τήνδε μάκαιραν ἀναπύσσω
βίβλον, ἐπέρχαιο ἐνδυκέως,
ἥς ὑπὸ γνώμην ὀλβίῃην
ῥαῖά κεν ὄψαι εἰσομένων,
ὄντων, ἢ δὲ παροιχομένων

τερπωλὴν

τερῶωλὴν τε, ἀνίην τε
καῶων ᾧ μὴδὲν ἀρειοτέρην.

DLXXIX.

Εἰς Μάρκελλον τὸν Σιδήτην ἱατρόν.

Μαρκέλλε τόδε σῆμα περικλυτῷ ἡτῆρ^ῳ,
Φωλὸς κυδίσοιο, τέλιμένε ἀθανάτοισι,
ἔβιβλας ἀνέθηκεν εὐκλιμένη ἐνὶ Ρώμῃ
Ἀδριανὸς προτέρων προφερέτερος ἡγεμονίων,
καὶ παῖς Ἀδριανοῖο μέγ' ἐξοχ^ῳ Ἀντωνίν^ῳ,
ὄφρα καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνδράσι κῦδος ἄροισι,
εἴνεκεν εὐεπίης, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἡρώω μέλψαντι μέτρῳ θέρων ἡῖα νέσων
βίβλοισι ἐν πινυλαῖσι δύω καὶ τεσσαράκοντα.

DLXXX.

Εἰς ἄγαλμα Ἀριεΐδα ῥήτορ^ῳ.

Νεῖκος Ἀριεΐδης ἰάδων κατέπαυσε πολλῶν,
τὸ πρὶν Ὀμηρείης εἶχον ὑπὲρ γενεῆς.
Φασὶν ἅμα παῖσαι· Σμύρνη τέκε θεῖον Ὀμηρον,
ἥ καὶ Ἀριεΐδην ῥήτορα γειναμένη.

DLXXXI.

Εἰς τὰ Ὀσπιανῶ Ἀλιευτικά.

Ὀσπιανὸς σελίδεσσιν ἀλίπλοα Φῦλα συναΐψας
θήκαλο παῖσι νέοις ὄψον ἀπειρέσιον.

DLXXXII.

Ὀππιανὸς κλέος εἶλον αἰοίδιμον, ἀλλ' ἐμὲ Μοιρέων
 βάσκανος ἐξήρπαξε μίτος, κρυερὸς τ' Αἰδῆς με
 καὶ νέον ὄντα κατέρχε, τὸν εὐεπίης ὑποφήτην.
 εἰ δὲ πολὺν με χρόνον ζωῶς μίμνεν Φθόνος αἰνὸς
 εἴασεν, ἐκ ἂν τις μοι ἴσον γέρας ἔλλαχε Φωίων.

DLXXXIII.

Εἰς Σώσανδρον ἱππίατρον.

Ἰητὴρ μερόπων, ἱππώκρατες, ἀλλὰ καὶ ἴππων,
 Σώσανδρε, κρυφίης ἴσος ἀκετορίας,
 ἥ τέχνην μελαμύψατ' ἥ ἔνομα· μηδὲ καλείσθω
 ἄτερος ἐκ τέχνης, ἥς ἕτερος κρατεῖ.

DLXXXIV.

Ἀλκῇ, καὶ μύθοισι καὶ ἐν μύσαιοσι κρατίστως
 ἀνδρας ἀγακλείδης τέτροφε Κεκροπίη,
 ὦν ἓνα καὶ Δέξιππον, ὃς ἰσορίην ἐσαθρήσας
 αἰῶνι δολιχὴν, ἀτρεκέως ἔφρασε.
 καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἐπέειπε, τὰ δ' ἐκ βίβλων ἀναλέξας
 ἠύρατο παντοίην ἰσορίης ἀτραπὸν.
 ἥ μέγα κλεινὸς ἀνὴρ, ὃς νῦν ἄπο μυρίον ὄμμα
 ἐκλείνας, χρονίως πρήξιας ἐξέμαθε.
 Φήμη μὲν περίβωτος ἀν' Ἑλλάδα, τὴν ὁ νεανθεὶς
 αἶνος Δεξιππῶ δῶκεν ἐφ' ἰσορίῃ.
 τένεκα καὶ παῖδες τὸν ἀγακλείδον γενετῆρα
 μορφήν τε λίθῃ θῆκαν ἀμειβόμενοι.

DLXXXV.

Εἰς εἰκόνα Ορειβάσις.

Ἰητὴρ μέγας ἔτος Ἰελιανῶ βασιλῆϊ,
 ἄξιος εὐσεβείης δῖος Ορειβάσιος.
 εἶχε γὰρ οἷα μέλισσα σοφὸν νόον, ἄλλοθεν ἄλλα
 ἡλῶν προτέρων ἄνθεα δρεψάμεν.

DLXXXVI.

Εἰς τὴν Ορειβάσις βίβλον.

Δίς Ορειβασίῳ, τὸν ἀθανάτην διὰ τέχνην
 πολλάκι δειμαίνοντα μίτης ἀνεβάλλετο Μοῖρῃ.

DLXXXVII.

Εἰς τὴν Φιλοσοφίᾳ ἱστορίαν.

Ἰστορίην ἐτέλεσσα θεῶν χαρίτεσσι σοφῆσι.
 πράγματ' ἀληθείης ποικίλ' ὑφηνάμενος.

DLXXXVIII.

Γράμματ' αἰσά δώδεκ' ἔχει ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΟΣ, ἔνομα καλόν·
 τένεκα δὲ κατὰ γράμμα λόγους ἀνεγράψατο τέττας,
 ἀρξάμενος πρώτῃ ἀπὸ γράμματ', ἔνθεν ἐφεξῆς
 καὶ διὰ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς ἐὼν ἔνομα γράψας.

DLXXXIX.

Εἰς ἄγαλμα Κλαυδιανῶ.

Εἰν ἐνὶ Βιργιλίῳ νόον καὶ μῦθον Ομήρου
 Κλαυδιανὸν Ῥώμῃ καὶ βασιλεῖς ἔθεσαν.

DXC.

Εἰς τὴν βίβλον Τακτικῶν Οῤῥικίᾳ ἀπὸ ὑπάτων.

ἣν δὲ ποίηκε Ἀδριανὸς βασιλεὺς.

Τέρπωέ μοι κρατερῶν καμάτων ἐγκύμονι βίβλω,
 ἣν πάρος Ἀδριανὸς μὲν ἀναξ' ἔχεν ἐν πολέμοισι,
 κρύψε δ' αἰεργίῃ χρόνον ἄσπετον ἐγγύθι λήθης·
 ἀλλ' ὑπὸ καρπερόχειρ' Ἀνασασίᾳ βασιλῆος
 ἤλυθον ἐς Φάος αὐθις, ἵνα στραβῇσιν ἀρήξω.
 οἶδα γάρ ἀνδροφόνος καμάτους πολέμοιο διδάσκειν·
 οἶδα δὲ πῶς μετ' ἐμείο καὶ ἐσπερίης αἰλὸς ἄνδρας
 καὶ Πέρσας ὀλέσεις, καὶ αἰνομόρους Σαρακηνῆς,
 καὶ Θρόν ἰωποκέλευθον ἀρειμανέων γέν' Οὔνων,
 πετράων τ' ἐφύπερθεν ἀλυσκάζοντας Ἰσαύρους·
 πάντα δ' ὑπὸ σκήπτροισιν Ἀνασασίῳ τελέσσω,
 ὃν καὶ Τραιῖανοιο Φαάντερον ἤγαγεν ἡώς.

DXCI.

Νόννος ἐγώ. Πανὸς μὲν ἐμὴ πόλις· ἐν Φαρίῃ δὲ
 ἔρχει Φωνήεντι γονὰς ἤμησα Γιγάντων.

DXCII.

Κλαύδιος ἱπτὴρ Ἀγαθήμερ' ἐνθάδε κῆμαι,
 παντοίης δεδαῶς κραιπνὸν ἄκесμα νόσῃ·
 ξυνὸν τῷτο δ' ἐμοὶ καὶ Μυρτιάλῃ εἷσα συνεύνω
 μνήμα. μετ' εὐσεβέων δ' ἐσμεν ἐν Ἠλυσίῳ.

DXCIII.

Εν τε Φίλοισι Φίλοιο, καὶ ἱππῆρ' ἀρίστῃ,
 παιδείης θ' ἱερῆς ἐγγύθεν ἀψαμένῃ.

σῶμ' Ἀσκληπιάδῃ καὶ υἱέος ἐνθάδ' ἐ Βήρῃ,
ὥς ἐπέτελλε φίλοις, εἰς ὅδε τύμβος ἔχει.

DXCIV.

Εἰς τὸν Μαρῖνον Νεαπολίτη Πρόκλον.

Καὶ τόδε σῆς ζαθέης κεφαλῆς περιώσιον ἔργον,
Πρόκλε μάκαρ, πάντων βρέτας ἔμπνοον ὅτι Μαρῖνον
ἀθανάτων, μερόπεςσι βοηθόον εὖσεβέεσσιν,
ἀντὶ τῆς ἱερῆς κεφαλῆς ψυχοσσόον ἄλκαρ
κάλλιπες, ὃς βιοτὴν θεοερπύεα σείο λιγαίωνων
γράφει τάδ' ἐσσομένοις μνημῆϊα σῶν ἀρετῶν.

DXCV.

Εἰς τὴν ἱατρικὴν βίβλον Παύλου Αἰγινήτου.

Τῆνομά μοι Παῦλος, πατρὶς Αἴγινα· πολλὰ μογήσας,
πᾶσαν ἀκεστορίην βίβλον ἔτευξα μίαν.

DXCVI.

Εἰς τὰ Ναυμαχικὰ συναχθέντα παρὰ Βασιλείῃ Πατρικίῃ
καὶ Παρακοιμωμένῃ.

Αὐσονίων σοφίης δεδιδαγμένος ἔξοχα ἔργα,
καὶ εἰχας, ἥδ' ἐ Φάλαγγας, ἰδὲ ἀρραγέας παραλάξεις
ὀπλιῶν, πρυλέων, κρατερῶν πάλιν ἰστωκορυσῶν,
ἱστορικῶς σελίδεσσιν, ὑπὸ εὐγενέων βασιλῆων
δειχθεὶς Αὐσονίων στρατῆς παινωτέριατ' αἰρχὸς,
Χαμβδᾶν ἤτησας, Ἀράδων γένος ἐξενάριξας·
νηῶν δ' ὠκυπόρων δεδαήμεναι εἰ πόλε βέλει,
ἄνδιχα ναυμαχίης ὄφρ' εὐκλέα μήσεαι ἔργα,

βίβλα τῆσδε, Φέρισε, νοήματα πάντα κατ' αἶσαν
 ὄμμασι σοῖς σκοπίαζε, καὶ ἐν Φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.
 ἐνθεν δὴ, Βασίλειε, πέδον Κρήτης ἀλαπάξεις,
 καὶ γενεὴν ὀλέσεις Καρχηδονίων μεγαθύμων.

DXXCVII.

Ἀθλον ἐπὶ τίνι.

Ἡέλιον νίκησε τεὸς νόος ἡδὺ Φαείνων,
 αἰὲν ἀπασράτων βροτοφειγέα πάνσοφον αἶγλην,
 ἡδυφαῖ, χαρίεσσαν, ἀποσάζεσαν ἀλήκως.

DXXCVIII.

Εἰς τὰ Πάτρια Ἀναζαρβεῖ.

Κωνσταντινιάδης Ἀσκληπιοῦς ἄστυ γεραίρων
 γράψεν Ἀναζαρβεῖ πάτρια κυδαλίμης.

DXXCIX.

Ενθάδε Γοργίῃς ἢ κυνικῇ κεφαλὴ καλᾷκεμαι,
 ἐκέτι χρεμωτομένη, ἔτ' ἀπομουσομένη.

DC.

Εἰκὼν Καλλίστη τῇ ρήτορος· οἱ δὲ παρ' αὐτὴν
 ἐρχόμενοι, Εξμὴ σπένδετε τῷ λογίῳ.

DCI.

Φύρμος με φύρμον, πυρφόρος τὸν πυρφόρον,
 ὁ παῖς ὁ ρήτωρ τὸν πατέρα τὸν ρήτορα.

DCII.

Χαίρετ' Αριτείδε τῷ ῥήτορι ἐπὶ ἀμαθηταί,
τέσσαρες οἱ τοῖχοι, καὶ τρία συψέλια.

DCIII.

Εἰς εἰκόνα Γεωργίου.

Καλλιόπη βασίλεια Γεώργιον εἶπεν ἰδῶσα·
Οὗτος ἐμὸς γενέτης γνήσιος, ἔ Κρονίδης.

DCIV.

Επὶ τῷ Αθήνησιν ἐν Πυθίᾳ Απόλλωνος βωμῷ.

Μνήμα τόδ' ἥς ἀρχῆς Πεισίστρατος Ἰωπίου υἱὸς
ᾤκην Απόλλωνος Πυθίᾳ ἐν τεμένει.

DCV.

Εἰς Πυθαγόραν Σάμιον τὸν πύκλιν.

Οὗτος πυκλεύσων ἐς Ολύμπια παισὶν ἄνητος
ἤλυθε Πυθαγόρας ὁ Κράτει Σάμιος.

DCVI.

Τάσδ' ὅς τρειογραφεῖς καὶ χρυσελεφανήλεκτρες
ἀσπίδας ἀσπιδίοις εἴλομεν εὐτελέσι.

DCVII.

Επὶ τῷ Μαρκέλλῳ ἀνδριάντι, ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Αθηνᾶς
ἐν Λίνδῳ.

Οὗτός τοι Ρώμης ὁ μέγας, ξέγε, πατρίδος ἀσῆρ,
Μάρκελλος κλεινῶν Κλαύδιος ἐκ πατέρων.

ἐπὶ ἅκῃ τὰν ὑπάταν ἀρχὰν ἐν ἄρῃ Φυλάξας,
καὶ πολὺν ἀνὴρωτάων ἐγκατέχευε Φόνον.

DCVIII.

Εἰς Μάρκον Κάτωνα.

Πυρρόν, πανδακέτην, γλαυκόμμαλον, ἐδὲ Θανόνηα
Πόρκιον εἰς Αἴδην φερσεΦόνη δέχεται.

DCIX.

Επὶ τῇ Ἀράτῃ εἰκόνι χαλκῇ.

Βελαὶ μὲν καὶ ἄεθλα, καὶ αἱ περὶ Ἑλλάδος αἰκᾶ
τῷδ' ἀνδρὸς τάλαις πλάττειται Ἡρακλῆες·
ἄμμες δ' εἰκὸν Ἀρατε τεᾶν, ἰόσοιο τυχούηες,
τάσαμεν ἀντ' ἀρετᾶς ἡδὲ δικαιοσύνας,
σώληρος· σωτήρσι θεοῖς, ὅτι πατρίδι τᾷ σᾷ
δαίμον' ἴσον, θείαν τ' ὥπαστας εὐνομίαν.

DCX.

Αρχὸν ἐμὲ Θεόδωρον Ἀχαιῶν εἰκόνι τῇδε
σῆσε Θεμισοκλῆς νεύματι Κεκροπίης.

Αρχὸν ὄρᾳς Θεόδωρον, ὃς εὐδικίης ἀγανῆσι
σῶσε Πανελλήνων σώμαλα καὶ πόλιας.
τ' ἐνεκά μιν κατὰ ἄστυ Θεμισοκλῆς ἀνέθηκεν
εἰκόνι λαϊνῇ· τῷς γὰρ ἄνωγε πόλις·
εὐχόμενος μετέπειτα θεῷ γεννήτορι πάντων,
καὶ χαλκῶν σῆσειν νεύματι Θεοδοσίῃ.

DCXI.

Εἰκόνα σε, Πολύκλεις, ἀνὰ πασάδα τάνδε πολῖται
 θῆκαν· ὁ μυριέτης δ' ἔμαρανῆι σε χρόνος·
 ἐν βελαῖς μὲν ἄριστον, ἀγῶσι δὲ τοῖς περὶ πάτρας
 ἄλκιμον, ἐν δὲ βίῳ σῶφρονα δερκόμενοι.

DCXII.

Δῆς καὶ Κέρης θεοείκελον ἱεροφάντην,
 κυδαίνων παλῆρα, σῆσε δόμοις Κλεάδας,
 Κεκροπῆς σοφὸν ἔρην, Ερῶτιον, ὃ ῥα καὶ αὐτὸς
 Λερναίων ἀδύτων ἴσον ἔδεκτο γέρας.

DCXIII.

Εἰς Νιόβην.

Ὅ τῦμβος ἔτος ἔνδον ἔκ' ἔχει νέκυν.
 ὁ νεκρὸς ἔτος ἐκλὸς ἔκ' ἔχει τάφον.
 ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ νεκρὸς ἐστὶ καὶ τάφος.

DCXIV.

Εἰς Λαοδίκην τὴν Πριάμῃ θυγατέρα.

Τῇ δέ ποτ' ἀκλερεῖτον ἐδέξατο γαῖα χανῶσα
 Λαοδίκην, δηίων ὕβριν ἀλευομένην.
 σῆμα δ' ἀμαλδύναῆος ἀνωΐτοιο χρόνοιο,
 Μάξιμος ἐκδηλον θῆκε Ἀσίης ὕπαλ',
 καὶ Κέρης χάλκεον ἔπει τύπον ἐφράσατ' ἄλλη
 κείμενον ἀκλειῶς, τῷ δ' ἐπέθηκε κύκλω.

DCXV.

Ψῆχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, εἰδὲ σιδήρεα
 φεῖδεται, ἀλλὰ μὴ πάντ' ὀλέκει δρεπάνῃ.

Σ 5

ὥς καὶ Λαέρταο τόδ' ἤριον, ὃ χεδὸν ἀκλῆς
 βαιὸν ἄπο, ψυχρῶν λείβεσαι ἐξ ὑετῶν.
 ἔνομα μὲν ἥρωες αἰεὶ νέον. ἔ γάρ αἰοιδὰς
 ἀμβλύνειν αἰῶν, κῆν ἐθέλη, δύνασαι.

DCXVI.

Τύμβος Αχιλλῆος ῥηξήνορος, ὃν ποτ' Αχαιοὶ
 δώμησαν, Τρώων δαίμα καὶ ἐσσομένων.
 αἰγιαλῷ δὲ νένευκεν, ἵνα σοναχῇσι θαλάσσης
 κυδαίνοιτο παῖς τῆς ἀλίας Θέτιδ'.

DCXVII.

Ἄνδρε δύω Φιλότῃ καὶ ἐν τεύχεσσιν ἀρίστῳ,
 χαίρειον, Αἰακίδῃ, καὶ σὺ Μενoitιάδῃ.

DCXVIII.

Σῆμα τόδ' Αἴαντ' Τελαμωνίῃ, ὃν κλάνε Μοῖρα,
 αὐτῇ χρησαμένη καὶ χερὶ καὶ ἑίφει.
 εἰδὲ γὰρ ἐν θνητοῖσι δυνήσατο καὶ μεμαυῖα
 εὐρέμεναι κλωθῶ τῷδ' ἕτερον Φονέα.

DCXIX.

Μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Εκτορα, μηδ' ἐπὶ τύμβῳ
 μέτρει τὸν πάσης Ελλάδος ἀντίπαλον.
 Ἰλιάς, αὐτὸς Ὀμηρος ἐμοὶ τάφος, Ελλὰς, Αχαιοὶ.
 Φεύγοντες τέτοις πᾶσιν ἐχωννύμεθα.
 εἰ δ' ὀλίγην ἀθρεῖς ἐπ' ἐμοὶ κόνιν, ἔκ ἐμὸν αἴχος.
 Ελλήνων ἐχθραῖς χερσὶν ἐχωννύμεθα.

DCXX.

Ἔτινα πάποτ' ἀκυσας Εὐαλίῃ Φίλον υἱόν,
 καὶ κρατιρὸν δυνάμει, καὶ θαρσαλέον πολεμίζεν,

Εκίορα τὸν Πριάμοιο νόει μῆνον γεγενῆσθαι,
ὃν ποτε μαρνάμενον Διομήδης ἔκλανεν ἀνὴρ
αἴας πρὸ Τρώων· Δαναοῖσι μάχην προφέρουσα·
ὃν καὶ τῇδε θανόντα τάφος ὁδε ἀμφικαλύπτει.

DCXXI.

Εκίορα τὸν Πριάμῃ Διομήδης ἔκλανεν ἀνὴρ
αἴας πρὸ Τρώων ἔσχει μαρνάμενον.

DCXXII.

Ηδυεπὴς Νέστωρ Πύλῳ Νηληϊῷ ἥρωι
ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων.

DCXXIII.

Αερότονον Θρηῖσσα γυνὴ πέλον· ἀλλὰ τεκέσθαι
τὸν μέγαν Ελλῆσι Φημί Θεμιστοκλέα.

DCXXIV.

Εἰς Τίμωνα τὸν μισάνθρωπον.

Καὶ νέκυς ὦν, Τίμων ἄγριος· σὺ δέ γ' ὦ πυλαωρὲ
Πλέτωνος, τάρβει, Κέρβερε, μή σε δάκη.

DCXXV.

Τόσδε ποτὲ Φθιμένους ὑπὲρ Ελλάδος ἀντία Μήδων
μητρόπολις Λοκρῶν κεῖθει ὁμῶς Ὀπώεις.

DCXXVI.

Μυνοπάλης νικῶ δις Ολύμπια Πύθιά τ' ἄνδρας,
τρὶς Νεμέα, τέττακας δ' Ἰσθμῶ ἐν ἀγχιάλῳ,
Χίλων, ὃς Παλρεὺς ἦν· αὐτὰρ ὁ λαὸς Αἰχαιῶν
ἐν πολέμῳ Φθίμενον θάψ' ἀρετῆς ἔνεκεν.

DCXXVII.

Οἶδε πάτρας ἔνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο
 ὅσῳ λα, καὶ ἀνιπαίων ὕβριν ἀπεσκέδαταν·
 μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ λήματος, ἐκ ἐσάωσαν
 ψυχὰς, ἀλλ' Αἰδὴν κοινὸν ἔθεντο βράβην,
 ἔνεκεν Ἑλλήνων, ὡς μὴ ζυγὸν αὐχένι θένῃς
 δελοσύνης, συγεράν ἀμφὶς ἔχουσιν ὕβριν.
 γαῖα δὲ πατρίς ἔχει κόλποις τῶν πλεῖστα καμόντων
 σώματ', ἐπεὶ θνητοῖς ἐκ Διὸς ἦδε κρίσις.
 μηδὲν ἀμαρτεῖν ἐσι θεῶν καὶ πάντα κατορθῆν·
 ἐν βιοτῇ Μοῖραν δ' ἔτι φυγεῖν ἔπορον.

DCXXVIII.

Ἐπὶ τῷ Λαίῳ τάφῳ παρὰ τῷ Πηνειῷ.

Τῆσδε ποθ' ἡ μεγάλαυχος, ἀνίκηλός τε πρὸς αἰκλήν
 Ἑλλὰς ἐδελώθη κάλλεος ἰσοθέα,
 Λαίῳ, ἣν τέκνωσεν Ἔρως, θρέψεν δὲ Κόρινθος·
 κεῖται δ' ἐν κλεινοῖς Θετταλικοῖς πεδίοις.

DCXXIX.

Σθενύντας ποτὲ τῆσδε τυραννίδα χάλκεος Ἀρης
 εἶλε· Σελινῆντ' δ' ἀμφὶ πύλας ἔθανον.

DCXXX.

Τῆσδε θανόντας ἔχει ξείνης τάφος, οἱ περὶ Δῆλον
 μαρνάμενοι ψυχὰς ὤλεσαν ἐν πελάγει,
 τὴν ἱεράν ὅτε νῆσον Ἀθηναῖοι κεραΐζον
 κοινὸν ἄρῃ βασιλεῖ Κατωπαδόκων θέμενοι.

DCXXXI.

Εκλον ἐπὶ εἰκοσῷ πλήσας ἔτος Ἀβγαρος ἔνθα
 ταρχύθη, Μοιρῶν ὡς ἐπέκλωσε μίτος,
 ὧ Φθόνος ὡς ἀδίκος τις ἀπέσβεσεν ἀρχόμενον Φῶς,
 λυτήσας τὸ γένος, καὶ Φιλίης ἐτάρχε.
 τύμβον δὲ Ἀντωνῖν ἐῷ θέτο τῆτον ἀδελφῷ,
 οἷσιν ὁ πρὶν βασιλεὺς Ἀβγαρος ἦν γενέτης.

DCXXXII.

Κλαύδιος Αὐρεόλω μετὰ δήϊον ἄρεα Καῖσαρ
 τὰ κλέρεα, θνητῶν ὡς θέμις, ἐνδύοσι.
 τῷ γ' ἄρ καὶ ζωὴν· ἀλλ' ἐκ ἐβέλχετο Φρόνημα
 πᾶσιν ἐπιρρήτοις τῷ στρατῷ ἀντίδιον.
 κεῖνος δὲ οἰκλήρων, καὶ σώματος ἔχατ' ὀπιζών,
 Αὐρεόλῃ γέφυραν εἰσαῖο τήν τε ταφήν.

DCXXXIII.

Εἷς τινα φθείραντα τὴν ἑαυτῆ μητέρα.

Μὴ θάψῃς τὸν ἄβαντον, ἑὰ κυσὶ κύρμα γενέσθαι.
 γῇ μήτηρ πάντων μητροφθόρον ἔδεχετ' ἄνδρα.

DCXXXIV.

Αὐτῷ καὶ τεκέεσσι γυναικί τε τύμβον ἔδειμεν
 Ἀνδρῶν, ἔγω δὲ ἔδενός εἰμι τάφος.
 ἔγω καὶ μέναιμι πολὺν χρόνον· εἰ δὲ ἄρα καὶ δεῖ,
 δεξαίμην ἐν ἐμοὶ τὰς προτέρας προτέρας.

DCXXXV.

Τὴν σορὸν, ἣν ἐσορᾷς, ζῶν Μάξιμος αὐτὸς ἑαυτῷ
 θῆκεν, ὅπως ναίῃ παυσάμενος βίότῃ.

σύν τε γυναικὶ Καληποδίῃ τεῦξεν τόδ᾽ ἐσῆμα,
ὥς καὶ τὴν σοργὴν ἐν Φθιμένοισιν ἔχη.

DCXXXVI.

Κάτθανον, ἀλλὰ μένω σε· μενεῖς δέ τε καὶ σύ τιν' ἄλλον.
πάντας ὁμῶς Θνητὰς εἰς Αἰδὸς δέχεται.

DCXXXVII.

Εμῷ Θανόντος, γαῖα μιχθήτω πυρί·
ἔδὲν μέλει μοι. τὰ μὰ γὰρ καλῶς ἔχει.

DCXXXVIII.

Βαῖα Φαγῶν, καὶ βαῖα πίων, καὶ πολλὰ νοσήσας,
οὔτε μὲν, ἀλλ' ἔθανον. ἔρρετε πάντες ὁμῷ.

DCXXXIX.

Ελπίς καὶ σὺ Τύχη, μέγα χαίρετε. τὸν λιμέν' εὗρον.
ἔδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν, παίζετε τὰς μετ' ἐμέ.

DCXL.

Εξηκοντῆτος Διονύσιος ἐνθάδε κέῖμαι,
Ταρσεὺς, μὴ γήμας· αἶθε δὲ μηδ' ὁ πατήρ.

DCXLI.

Τύμβον ἐμοὶ τῆτον γαμέτης δωρήσατο ΦΡΟΥΡΗΣ,
ἄξιον ἡμετέρης εὐσεβείας σέφανον.
λείπω δ' ἐν θαλάμοις γαμέτερ χορὸν εὐκλέα παίδων,
πίσιον ἐμῷ βιότῃ μάρτυρα σωφροσύνης.
μυητόγαμος θνήσκω, δέκα δ' ἐν ζωῶσιν ἔτι ζῶ,
νυμφικὸν εὐτεκνίης καρπὸν αἰεταμένη.

DCXLII.

Τὐτό τοι ἡμετέρης μνημήϊον, ἐὼλὲ Σαβῖνε,
 ἢ λίθος ἢ μικρὴ, τῆς μεγάλης Φιλίης.
 αἰεὶ ζητήσω σε· σὺ δ', εἰ θέμις, ἐν Φθιμένοισι
 τῷ Λήθης ἐπ' ἐμοὶ μή τι πίνης ὕδατος.

DCXLIII.

Εἰς Σοφοκλῆν, ὃ τὸν τραγωδίας ποιητὴν, ἀλλὰ τινὰ ἄλλον,
 σάρδιον φαγόντα, καὶ ἀπὸ τῆς θανάτου.

Ενθάδ' ἐγὼ Σοφοκλῆς συγερὸν δόμον Αἰδὸς ἦλθον.
 κάμμορος, εἰσέτι Σαρδῶα σελίνιοιο γελάσκων.
 ὥς μὲν ἐγὼν, ἕτεροι δ' ἄλλως· πάντες δέ τε πάντως.

DCXLIV.

Εἰπὲ ποτὶ Φθίαν εὐάμπελον, ἣν ποθ' ἵκηαι,
 καὶ πόλιν ἀρχαίαν, ᾧ ξένη, Θαυμακίαν,
 ὥς δρυμὸν Μαλεαῖον ἀνασείδων ποτ' ἔρημον
 εἶδες λάμπωνος τόνδ' ἐπὶ παιδὶ τάφαν.
 Δερξία, ὃν ποτε μῦνον ἔλον δόλω, ἔσδ' ἀναφανδόν,
 κλωπῆς ἐπὶ Σπάρτῃαν δῖαν ἐπειγόμενον.

DCXLV.

Εἰς ὅδε Νικάνδρῳ τέκνων τάφος· ἐν Φάος αἶψ
 ἄνυσε τὰν ἱερὰν λυσιδίκης γενεάν.

DCXLVI.

Οὕτω τοι πλόκαμοι τέτλημένοι, ἔδ' ἐσελάνας
 τοὶ τριεῖς μηνῶν ἀνιοχεῦντο δρόμοι,

Κλεῦδιε, Νικασὶς ὅτε σὴν περὶ λάρνακα μάτηρ,
 τλήμων, ἐπ' αἰακῶ πολλ' ἐβόα θανάτῳ,
 καὶ γενέτας Περίκλειον· ἐπ' ἀγνώστῳ δ' Ἀχέροντι
 ἤϊάσεις ἦσαν, Κλεῦδι' ἀνοστοτάταν.

DCXLVII.

Νηιάδες καὶ ψυχρὰ βοαύλια ταῦτα μελίσσαις
 οἶμον ἐπ' εἰαρηνὴν λέξατε νισσομέναις,
 ὡς ὁ γέρον Λεύκιππος ἐπ' ἀρσιπώδεσσι λαγωῖς
 ἔφθιτο χειμερὶ νυκτὶ λοχησάμενον·
 σμήνεα δ' ἐκέτι οἱ κομέειν Φίλον· αἱ δὲ τὸν ἄκρης
 γείτονα ποιμένιαι πολλὰ ποθῶσι νάπτει.

DCXLVIII.

Εὐθάδ' ἐγὼ ληστῆρος ὁ τρισδείλαιον ἄρῃ
 ἐδμήθην· κεῖμαι δ' ἐδνὶ κλαιόμενος.

DCXLIX.

Εἴκοσι Καλλικράτεια καὶ ἐννέα τέκνα τεκῆσα,
 ἔθ' ἐνὸς, ἔτε μίης ἐδρακόμην θάνατον.
 αἶλ' ἑκατὸν καὶ πέντε διηνυσάμην ἐνιαυτὸς,
 σκίπτωνι τρομερὰν ἐκ ἐπιθεῖσα χέρα.
 ἦδ' ἐγὼ ἡ περίβωτος ὑπὸ πλακὶ τῇδε τέβαμμαι,
 μένω ἐνὶ ζώνῃν ἀνέρι λυσαμένη.

DCL.

Γαῖα Φίλῃ τὸν πρέσβυν Ἀμύντιχον ἐνθεο κόλπτοις,
 πολλῶν μνησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
 καὶ γὰρ αἰὲν πρέμνον σοὶ ἀνεσῆριξεν ἐλαίης,
 πολλάκι καὶ Βρομίς κλήμασιν ἠγλάϊσε,

καὶ

καὶ Δηῖς ἔπλησε, καὶ ὕδατ' αὐλακας ἔλκων
 θῆκε μὲν εὐλάχανον, θῆκε δ' ὀπωροφόρον.
 ἀνθ' ὧν σὺ πρηεῖα κατὰ κροτάφῃ πολιοῖο
 κεῖσο, καὶ εἰαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας.

DCLI.

Νηλεὺς ὦ δαῖμον, τί δ' ἐμοὶ τόδε Φέγγος ἔδειξας
 εἰς ὀλίγων ἐτέων μέτρα μινυνθάδια;
 ἢ ἵνα λυψήσῃς δι' ἐμὴν βίοιοιο τελευτὴν
 μητέρα δειλαίην δάκρυσι καὶ σοναχαῖς,
 ἢ μ' ἔτεκ' ἡματι τῷδε, καὶ ἢ πολὺ μείζονα παῖρὸς
 Φροντίδα παιδείης ἤνυσεν ἡμετέρης;
 ὃς μὲν γὰρ τυτθὸν τε καὶ ὄρφανὸν ἐν μεγάροισι
 κάλλιπεν· ἢ δ' ἐπ' ἐμοὶ πάντας ἔτλη καμάτης.
 ἢ μὲν ἐμοὶ Φίλον ἦεν ἐφ' ἀγνῶν ἡγεμονίῳ
 ἐμπρεπόμεν μύθοις ἀμφὶ δικασπολίας.
 ἀλλὰ μοι ἔ γενίων ὑπεδέξατο κέριμον ἀνθ' ἧς
 ἡλικίης ἐρατῆς, ἔ γάμον, ἔ δαΐδας·
 ἔχ' ὑμέναιον ἄεισε περικλυτὸν, ἔ τέκος εἶδε,
 δυσπώτμῃ γενεῇς λείψανον ἡμετέρης.
 τῆς πολυβρηνήτης λυπεῖ δ' ἐμὲ, καὶ τεθνεῶτα,
 μητρὸς Πωλιτῆς πένθ' ἀεζόμενον,
 Φρόνητος γοεραῖς ἐπὶ Φροντίσιν, ἢ τέκε παῖδα
 ἀκύμορον, κενεὸν χάρμα Φίλης παλριόδος.

DCLII.

“Πάλιτ' α, τλῆθι πένθος, εὐνασον δάκρυ.
 πολλαὶ θανόντας εἶδον υἱεῖς μητέρες.
 Ἐὰλλ' ἔ τοιότῃς τὸν τρόπον καὶ τὸν βίον,
 ἔ μητέρων σέβοντας ἡδίστην θάνατον.
 Τοῦτ. III. Τ

- τί περισσὰ θρηνεῖς ; τί δὲ μάτην οὐδύρεαι ;
εἰς κοινὸν Ἀθὴν πάντες ἤξῃσι βροτοί.

DCLIII.

Ημάξευσα καὶ αὐτὸς ὁ τρισδύσηνος Ἀγάνναξ
τῆτον δύσζων καὶ βίοτον βίοτον.
ὃ μὴ πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἤλασα· λαῖξ δὲ παλήσας
λυσσώδη ζωὴν, ἤλυθον εἰς Αἶδεω.

DCLIV.

Εἷς τινὰς ἐπαινετὲς ἄνδρας, καὶ ἐξ ἐπαινημένης πατρίδος.

Γῆ μὲν ἔαρ κόσμος πολυδένδρεον· αἰθέρι δ', ἄστρα·
Ελλάδι δ', ἠδὲ χθών· οἶδε δὲ, τῇδε πόλει.

DCLV.

Μὴ σύγε θνητὸς εἶναι, ὡς ἀθάνατός τι λογίζε.
ὃδὲν γὰρ βίότῃ πιστὸν ἐφημερίοις,
εἰ καὶ τόνδε Κάσανδρον ἔχει σορὸς ἠδὲ θανόντα,
ἄνθρωπον φύσεως ἄξιον ἀθανάτης.

DCLVI.

Τίς λίθος ἐκ ἐδάκρυσε, σέθεν Φθιμένοιο, Κάσανδρε ;
τίς πέτρος, ὃς τῆς σῆς λήσεται ἀγλαΐης ;
ἀλλὰ σε νηλεὲς καὶ βάσκανος ὤλεσε δαίμων,
ἡλικίην ὀλίγην εἰκοσιεῖς ἐτέων,
ὃς χήρην ἄλοχον θῆκε, μογεράς τε τοκῆας
γῆραλέας, συγερωῖ πένθει τειρομένους.

DCLVII.

Εἰς δὲ ἀδελφεὺς ἐπέχει τάφος. ἐν γὰρ ἐπέχον
ἡμαρ καὶ γενετῆς οἱ δύο καὶ θανάτης.

DCLVIII.

Αλκυσίς νήεϊμί· θάνον δ' ὑπὲρ ἀνέρος ἐδολῶ,
Ζήνωνος, τὸν μῆνον ἐνὶ σέρνοισιν ἐδέγμην,
ὃν Φωτὸς γλυκερῶν τε τέκνων πρῆκριν' ἐμόν ἦτορ,
ἔνομα Καλλικράτεια, βροτοῖς πάντεσσιν ἀγαθή.

DCLIX.

Αἰδῶ ἀλλιάνευτε καὶ ἄτροπαι, τίπτε τοι ἔτω
Κάλλαια χρόν ζῶας νήπιον ὠρθάνισας;
ἔσαι μὰν ὅ γε παῖς ἐνὶ δώμασι Περσεφονείοις
παίγνιον· ἀλλ' οἴκοι λυγρὰ λέλοιπαι πάθη.

DCLX.

Αἰμαίη πρὸς ἔρωτα καὶ ἡδέα κύπριδος ἔργα,
Πατροφίλα, καὶ τὰς γλυκερὰς ἐμυσας·
ἐσβέσθη δὲ τὰ Φίλιρα τὰ κωτίλα, χῶ μετ' αἰοιδῆς
ψαλμοῖς, καὶ κυλίκων αἱ λαμυραὶ προσωόσεις.
Αἰδῶ δυσκίνητε, τί τὴν ἐπέρασον ἐταῖρην
ἥρπασας; ἢ καὶ σὴν Κύπρις ἐμηνε Φρένα;

DCLXI.

Τίπτε μάτην γούωνες ἐμῶ παραμύμνετε τύμβω;
ἐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον ἐν Φθιμένοις.
λῆγε γούων, καὶ παῦε, πόσις, καὶ παῖδες ἐμεῖο
χαίρετε, καὶ μνήμην σώζετε Ἀμαζονίης.

DCLXII.

Βαιὸν ἐπισηΐσας ἵχν' ἐνθάδε τύμβον ἄβρησον
 παιδὸς ἄφνω μαζῶν μηρὸς ἀποσπασμένε·
 ὦχέο δ' ἐν νεκύεσσι λιπῶν πατρὶ πένθος ἄληκτον,
 δισσην πληρώσας πενιάδα τῶν συνόδων.
 τοῖος δ' ἦν γεγαῶς, οἷ' ὅτ' ἔφυσεν Ιακχος,
 ἢ θρασυς Αλκίδης, ἢ καλὸς Εὐδυμίων.

DCLXIII.

Μηδὲ καταχθονίης μετὰ δαίμονας ἄμμορος εἶης
 ἡμετέρων δάρων, ὧν σ' ἐπέοικε τυχεῖν,
 Ἀμμία, ἔνεκα Νικόμαχος, θυγάτηρ τε Διώνη
 τύμβον καὶ σήλην σὴν ἐθέμευδα χάριν.

DCLXIV.

Μή με θοῶς κύδιζε παρέρχεο τύμβον οὔτιτα,
 σοῖσιν ἀκοιμήτοις ποσσὶ κελευσθώρε·
 δευρόμενος δ' ἐρέενε, τίς ἢ πόθεν; Ἀρμονίαν γὰρ
 γνῶσται, ἥς γενεὴ λάμπειαι ἐν Μεγαροῖς.
 πάντα οἱ, ὅσα βροτοῖσι φέρεται κλέος, ἦν ἐνιδέσθαι,
 εὐγενίην, ἐρατὺν, ἥθεα, σωφροσύνην.
 τοίης τύμβον ἄβρησον, ἐς ἔρανίας δ' ἄρ' ἀταρξῶς
 ψυχὴν παπταίνει σῶμ' ἀποδυσσάμενη.

DCLXV.

Νικόπολιν Μαράθωνις ἐθήκατο τῇ δ' ἐνὶ πέτρῃ,
 ὀμβρήσας δακρύοις λάρνακα μαρμαρέην.
 ἀλλ' ἔσδεν πλέον ἔαχε. τί γὰρ πλέον ἀνέρι κήδεος
 μένω ὑπὲρ γαίης, οἰχομένης ἀλόχῃ;

DCLXVI.

Αδε τοι, Αρχίε υιὲ Περικλέες, αἰ λιθίνα ἔγω
 ἔστακα σάλα, μνᾶμα κυναγεσίας·
 πάνηλα δέ τοι περὶ σᾶμα τέβευχαίαι, ἴωποι, ἄκοντες,
 αἰ κύνες, αἰ σάλικες, δίκλ' ὑπὲρ σαλίκων,
 αἰ αἰ, λαίνα πάντα. περιτροχάσσι δὲ θῆρες·
 αὐτὸς δ' εἰκοσέτας νήγρετον ὕπνον ἔχεις.

DCLXVII.

Εἶχε κορωνοβόλον, πενίης λιμηρὸν Ἀρίστων
 ὄργανον, ᾧ πλῆνας ἠκροβόλιζε χένας,
 ἦκα παρασείχων δολίην ὁδὸν, οἷον ἐκεῖνας
 ψεύσασθαι λοξοῖς ὄμμασι φεβομένας·
 νῦν δ' ὁ μὲν εἰν Αἴδη· τὸ δέ οἱ βέλος ὀρφανὸν ἦχε
 καὶ χερός· ἢ δ' ἄγρη τύμβον ὑπερπᾶταίαι.

DCLXVIII.

Μυρτάδα, τὴν ἱεραῖς με Διωνύσῃ παρα ληνόις
 ἄφθονον ἀκρήτῃ σπασσαμένην κύλικος,
 ἔκ εὐθει φθιμένην βαιὴ κόνις· ἀλλὰ πίθος μοι,
 σύμβολον εὐφροσύνης, τερπνὸς ἔσπεσι τάφος.

DCLXIX.

Εν πόνῳ σῶ Δᾶμις ὁ Κρής θάνεν, ᾧ Φίλε Νηρεῦ,
 δίκλ' αἶψά το τε σὸν ἦε σύνηθες ὕδωρ,
 ἰχθυόβολος ὁ περισσὸς ἐν ἀνδράσιν· ἀλλὰ θάλασσα
 ἔτι διακρίνει χείμαλτος, ἔσθ' αἰλιεῖς.

DCLXX.

Παῦσαι νηὸς ἔρετμα καὶ ἔμβολα τῷδ' ἐπὶ τύμβῳ
αἰὲν ἐπὶ ψυχρῇ ζωγραφέων σποδιῇ.
νηὸς γὰρ τὸ μνήμα. τί τῆς ἐν κύμασι λώβης
αὐτὶς ἀναμνήσαι τὸν κατὰ γῆς ἐθέλεις;

DCLXXI.

Πάντα τις ἀρήσαιτο Φυγεῖν πλόον, ὅπως οὐ καὶ σὺ,
Θεύγενης, ἐν Λιθυκῷ τύμβον ἔβου πελάγει,
ἥνικα σοι κεκμηὸς ἐπέπλωτο Φορτίδι νηὶ
ἔλκον ἀνηρίθμων κείνο νέφος γεράνων.

DCLXXII.

Ναυτίλει, μὴ πεύθῃς τίνος ἐνθάδε τύμβος ὅδ' εἰμὶ,
ἀλλ' αὐτὸς πόντις τύγχανε χρηστότερος.

DCLXXIII.

Αἰδης μὲν σύλησεν ἐμῆς νεότητος ὁπώραν.
κρύψε δὲ παππῶν μνήματι τῷδε λίθος.
ἔνομα πατρὸς γενόμεν, παῖς Αἰθερίοιο,
μητρὸς δ' ἐξ ἀγαθῆς· ἀλλὰ μάτην γενόμεν.
εἰς γὰρ ἄκρον μέσης τε καὶ ἥβης ἦκον ἐλάσσας,
Φεῦ, σοφὸς εἰς Αἶδην, καὶ νέος εἰς ἔρεβος.
κώκυε καὶ σὺ βλέπων τάδε γράμματα μακρὸν, ὁδῖτα,
δὴ γὰρ ἔφυς ζῶων ἢ παῖς, ἢ πατήρ.

DCLXXIV.

Οὐκ ἄρα τῷτο κάκιστον, ὅταν κλαίωσι θανόντα
νυμφίον, ἢ νύμφην· ἥνικα δ' ἀμφοτέρως.

Εὐπολιν ὡς ἀγαθὴν τε Λυκαίνιον, ὧν ὑμέναιον
 ἔσβησεν ἐν πρώτῃ νυκτὶ πεσὼν θάλαμῳ.
 ἐκ ἄλλῳ τὸδε κῆδος ἰσόρροπον, ὧ σὺ μὲν υἱὸν,
 Νίκι, σὺ δ' ἔκλαυσας, Εὐδίκη, θυγατέρα.

DCLXXV.

Υἱὲ πατὴρ τὸδε σῆμα. τὸ δ' ἔμπαλιν ἦν τὸ δίκαιον.
 ἦν δὲ δικαιοσύνης ὁ Φθόνος ὀξύτερος.

DCLXXVI.

Σοὶ καὶ νῦν ὑπὸ γῆν, ναὶ δέσποια, πιστὸς ὑπάρχω,
 ὡς πάρος, εὐνοίης ἐκ ἐπιληθόμενῳ,
 ὅς με τότε ἐκ νῆσσι τρεῖς ἐπ' ἀσφαλὲς ἤγαγες ἵχνος,
 καὶ νῦν ἀρκέσῃ τῇδ' ὑπέβη καλύβη,
 μάτην ἀγχείλας, Πέρσῃ γένος· εὖ δ' ἐμὲ ρέξας
 ἔξεις ἐν χρεῖα δμῶας ἐτοιμοτέρως.

DCLXXVII.

Νυμφιδίᾳ θαλάμῳ λιπῶν δυσπένθεα κόσμον,
 καὶ γονέων οἰκτρῶν δακρυόεντα δόμον,
 κεῖμαι ἐς αὐχμηρὰς καὶ ἀλαμπείας Αἰδῶ εὐνάς,
 εἰκοσιτέσσαρ' ἔχων Κασσιόδωρος ἔτη.
 ἀπροιότης νῆσός με συνήρπασε· μενογενὴ δὲ
 νηπίαχον κέρην λείπω ὑπ' ἡέλιον.

DCLXXVIII.

* * * * *

Δαιδαλέοισι πυρὸς σάρκες ροβίοισι τρυφῆλαι
 ληφθεῖσαι, νοτὶν ὥσαν ἐπαυθόμεναι.

μῆνα δ' ἔνεσι τάῳ πολυδακρύτῳ ὅσ' ἄ κωφὰ,
καὶ πόνος εἰνοδίῳις τῇδε παρερχομένοις.

DCLXXIX.

Ἐπὶ τινὶ ἑαυτὸν θάψαντι πρὸ τελευτῆς.

Γῆραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος, ἔδ' ὀρέγον' ὅ
ἔδενός ἀνθρώπων δυστυχίης ἔρανον,
τοῖς τρομεροῖς κώλοισιν ὑπελθὼν ἡρέμα τύμβον,
εὖρον οἰζυρὲς τέρμα μόλις βίοντα.
ἡλλάχθη δ' ἔω' ἐμοὶ νεκύων νόμος· ἔ γὰρ ἔβνησκον
πρῶτον, ἔπειτ' ἐτάφην· ἀλλὰ ταφείς ἔθανον.

DCLXXX.

Εἰς Ζηνόδοτον ἱππία βασιλείων Ἀδριανῶ καὶ Μάρκου.

Ἡρώος μεγάλῃς τύμβος κατὰ σῶμα καλύπτει
Ζηνοδότῃ· ψυχὴ δὲ κατ' ἔρανόν, ἥχι περ Ορφεύς,
ἥχι Πλάτων, ἱερὸν θεοδέγμονα χῶρον ἐΦεῦρεν.
ἱππῶες μὲν γὰρ ἦν βασιλῆϊ' ἄλκιμ' ἔτος,
κύδιμος, ἀρτιεπής, θεοείκελος· ἐν δ' ἄρα μύθοις
Σωκράτεος μίμημα παρ' Αὔσονίοισιν ἐτύχθη·
παισὶ δὲ καλλείψας πατρῷον αἴσιον ὄλβον,
ῶμογέρων τέβνηκε, λιπῶν ἀπερείσιον ἄλγος
ἐγγενέεσσι, φίλοις, ξεινοῖσι τε, καὶ πολήταις.

DCLXXXI.

Πληρώσας στρατιὴν σωτήριχος ἐνθάδ' κεῖμαι,
ὄλβον ἐμῶν καμάτων γλυκεροῖς τεκέεσσιν ἑάσας.
ἦρξα δ' ἐν ἱππῶήεσσι, Γερῆνι' οἷά τε Νέσῳ·
ἐξ ἀδίκων δὲ πόνων καμῆλιον ἔδεν ἔτευξα.
τᾶνεκα καὶ μετὰ πότμον ἔχω φάος οὐλύμπωιο.

DCLXXXII.

Δελκίτιον μὲν ἀνακλῖς ἄκρον βιότοιο πρὸς ὄλβον
 ἤγαγον ἐξ ἀρετῆς, καὶ κλέος Ἀνθυπαίων.
 ὥς δὲ φύσις μιν ἔλυσεν ἀπὸ χθονός, ἀθάνατοι μὲν
 αὐτὸν ἔχουσι θεοὶ, σῶμα δὲ σηκός ἄδε.

DCLXXXIII.

Εἰ γένῳ εὐσεβέων ζῶει μετὰ τέρμα βίοιο,
 ναιετάον κατὰ θεσμόν· ἀνὰ σῶμα Φωλὸς ἐκάσθῃ,
 Ἀνδρέα, σὺ ζῶεις, ἔ κάθηναι· ἀλλὰ σε χῶρος
 ἄμβροτος ἀθανάτων ἀγίων ὑπέδεκτο καμόντα.

DCLXXXIV.

Εὐθὰδε τύμβος ἔχει θεοειδέας ἀνέρας ἐδωλὸς·
 θεῖον Ἰωάννην, τὸν πάνυ Θεοδόσιον,
 ὃν ἀρετὴ πολύολβος ἐς ἔραν ἄντυγας ἤλθεν,
 καὶ Φωτὸς μετόχως δεῖξεν ἀκηρατὶς.

DCLXXXV.

Εἰς Νικόλαον Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας.

Ὁς βασιλεῖς ἐδάμασσε, καὶ ἡγορήν καλῆπαυσεν
 ἀντιπάλων, πατέρων εἵνεκεν εὐνομίας,
 ἔτος ὑπὸ σμικρῷ κατὰκλειαι σήματι τῷδε,
 ἀρχιερεὺς Χριστῷ Νικόλεως γεγαῶς.
 ἀλλ' ἀρετὴ πολύολβος ἐπέπλετο πείρατα κόσμου,
 καὶ ψυχὴ μακάρων ἀμφιπολεῖ θαλάμους.
 τοίην γὰρ βιοτὴν ποθέεσκεν ἑὼν ἐπὶ γαίης,
 σῶμα καλὸν πῖσας κυδαλίμοις καμάτοις.

DCLXXXVI.

Στήλην εὐνομίας, καὶ σωφροσύνης ἀνάθημα,
εἰκόνα Νικόλεω σήσατο Γρηγόριος.

DCLXXXVII.

Οὐδὲ θανὼν κλέος ἐοτλὸν ἀπώλεσας ἐς χθόνα πᾶσαν,
ἀλλ' ἔτι σῆς ψυχῆς ἀγλαὰ πάντα μένει,
ὅσ' ἔλαχες τ' ἔμαθές τε, φύσει μῆτιν πανάρισε·
τῷ ῥα καὶ ἐς μακάρων νῆσον ἔβης, Πυθέα.

DCLXXXVIII.

Ενθάδε σῶμα λέλοιπεν Ἀπελλιανὸς μέγ' ἄριστος·
ψυχὴν δ' ἐν χείρεσσιν ἦν παρεκάτθετο Χριστῷ.

DCLXXXIX.

Χθὼν μὲν ἔχει δέμας ἐοτλὸν, ἔχει κλυτὸν ἔρπνος ἦτορ
Ἀνδρέω, ὃς Δαναοῖσι καὶ Ἰλλυριοῖσι δικάσας,
ἔχ' ὅσιων κλεάνων καθαρὰς ἐφυλάξατο χεῖρας.

DCXC.

Πατέριον λιγύμυθον, ἐπήρατον, ἔλλαχε τύμβος,
Μιλητιάδης Φιλὸν υἱά, καὶ Ἀττικῆς βαρυτλήτης,
Κεκροπιδῆς βλάσημα, κλυτὸν γένος Αἰακιδάων,
ἔμπωλεον Αὐσονίων θεσμῶν, σοφίης τ' ἀναπάσης,
τῶν πισύρων τ' ἀρετῶν ἀμαρύγμαλα πάντα φέροντα,
ἠΐθεον χαριέντα, τὸν ἤρπασε μόρσιμ' αἴσα,
οἷά περ ἀγλαόμορφον ἀπὸ χθονὸς ἔρνος αἴτης,
εἰκοσικαιτέτρατον βίотη λυκάδαυα περῶντα.
λεῖψε φίλοις δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἄλαστον.

DCXCI.

Ξανθίῳ τῇ Ἀκύλᾳ μνήμῃ βιότῃ παρέδωκε,
 βαμῶ τιμήσας σεμνοτάτῃν ἄλοχον,
 παρθένον ἧς ἀπέλυσε μήτηρ, ἧς ὄριον ἀνέσθ
 ἔρχεν, ἐν ἡμιτελεῖ παυσάμενον θαλάμῳ.
 τρεῖς γὰρ ἔτ' εἰκοσίοις τελέωσε βιῶσ' ἐνιαυτῶς,
 καὶ μετὰ τέσσερ' ἔθανε τῷτο λιπῶσα φάος.

DCXCII.

Ηλυθες ἐκ ἀβόα] ἐνὶ τρισσαῖς δεκάδεσσιν,
 θεύδοτε, τὰν ζώοις οἶμον ὀφειλομένην,
 καὶ σε τὸν ἐν σπονδαῖσι γεγαθότα πηλὺ μεί' αἰῶν
 μάτηρ αἰάζει μυρομένα πρύτανιν.
 πέτρος ὁδὲ ξείνοισι βοάσσει, ὥς ἀίδαλ
 ἀσφαλὲς ἀνθρώποις ἔδεν ἔνειμε τύχα.
 εἷς τοι σὺν πατρὶ κεχαρμένῳ, ὅφρ' ἂν ἐς αἰῶ
 σώτραι] ἐν φθιμένοις μυρίον αἰῶν ἔχη.

DCXCIII.

Μή μὲ παρέλθῃς τῷπίγραμμ', ὁδοιπόρε,
 ἀλλὰ σταθεὶς ἄκχε, καὶ μαθὼν ἄπει.
 ἐκ ἑς' ἐν Αἰὶδα πλοῖον, ἐκ πορθμεὺς Χάρων,
 ἐκ Αἰακὸς κλειδῶχ], ἐκὶ Κέρβερος.
 ἡμεῖς δὲ πάντες οἱ κάτω τεθνηκότες
 ὅσέα τέφρα τε γεγονάμεν, ἄλλο δ' ἔδεν.
 εἶρηκα. δι' ὁρθῆς ὑπάγε, ὦ ὁδοιπόρε,
 μὴ καὶ τεθνηκὼς ἀδέλφειός σοι Φανῶ.

DCXCIV.

Ἡ μὲν σολάρχης Πονλικῶν νεῶν ἐγὼ,
 ἐξηρέτμοις πῆρυξιν ἐξηγαλμένων,
 ἀνὰ τραλὸν Κριστῶν εὐκλεῆς ἀνὴρ.
 Ράβεννα δ' ἦν μοι παῖρις, ἀρχαία πόλις.
 ἔγνωσ τίς ἦμην, καὶ τίνος γένεσ κυρῶ.
 λοιπὸν Φυλάσσε, μὴ τιν' ἐνθήσης τάφῳ,
 δίκην δ' ὕφείξης παρανόμως τυμβωρυχῶν,
 φίσκῳ τε δώσης B καὶ τῇ πόλει A.

DCXCV.

Πρωθήβην ἔτι κῆρον, ἔτι χνοάονι ἐλάε
 δευόμενον, Φθονερὴ Μοῖρα καθεῖλε βίε,
 πολλὰ σοφῆς χερὸς ἔργα λελοιπώτα. βάσκανε δαῖμον,
 οἷας ἔχ' ὁσίως ἐλπίδας ἐξέταμες.
 ἀλλὰ σὺ, Γαῖα, πέλοις ἀγαθὴ κέφῃ τ' Ἀκυλίνῳ,
 καὶ δὲ παρὰ πλευρὰς ἀνθεα λαρὰ Φύοις,
 ὅσσα κατ' Ἀραβίης τε φέρεις, ὅσα τ' ἐστὶ κατ' Ἰνδοῦς,
 ὡς ἂν ἀπ' εὐόδμου χρωλὸς ἱῶσα δρόσῳ
 αἰγέλλῃ τὸν παῖδα θεοῖς Φίλον ἐνδοθὶ κείσθαι,
 λοιβῆς καὶ θυέων ἄξιον, ἔχι γόων.
 εἰκοσέτη τὸν παῖδα θεὸν καλενὴρ' αἰο Μοῖρα,
 κάσιν ἐν εὐσεβέων ἦν διὰ σωφροσύνην.

DCXCVI.

Τὴν Διὸς ἀμφίπολόν με Χελιδόνα, τὴν ἐπὶ βωμοῖς
 σπένδειν ἀθανάτων γρη῏ν ἐπισημένην,
 εὐτεκνον, ἀσوناχῆλον, ἔχει τάφῳ· ἔ' γὰρ αἰμαυρῶς
 δαίμονες ἡμετέρην ἔβλεπον εὐσεβίην.

DCXCVII.

Τύμβον ὄραῖς, παρεδίτα, περικλειτῆς Ροδογάνης,
 ἣν κλάνεν ἔχ' ὀσίως λάεσι δεινὸς ἀνὴρ.
 κλαῦσε δὲ καὶ τάρχυσε λιβάνι⊕ ἣν παράκοιτιν,
 καὶ βαιὴν σήλη τῇδ' ἀπέδωκε χάριν.

Ονομα τοπρίν με πᾶς ἔκλησεν Εὔαγαθῷ.
 νῦν δὲ Ροδογάνην Βασιλίδ⊕ τὸ ἐπ' ὠνύμον.

DCXCVIII.

Τάφον τὸν ὄντα πλησίον, βωμόν θ' ἅμα
 ἔτευξα κατὰ γῆς Κλαυδία, ἣ καὶ Δεχὰς,
 Αθηνίωνι γλυκυλάτῳ καὶ Φιλιάτῳ
 ἀγόνῳ γενομένῳ συμδίῳ, μνήμης χάριν.

DCXCIX.

Εὐφρανθεὶς συνεχῶς, γελάσας, παίξας τε, τρυφήσας,
 καὶ ψυχὴν ἱλαρῶς πάντων τέρψας ἐν αἰοδαῖς,
 ἔδνα λυπῆσας, ἔ' λοῖδορα ῥήματα πέμψας,
 ἀλλὰ φίλ⊕ Μισῶν, Βρομίας, Παφίης τε βιώσας,
 ἐξ Ασίας ἐλθὼν Ἰταλῇ χθονὶ ἐνθάδε κείμεναι,
 ἐν Φθιμένοις νέος ὢν, τένομα Μηνόφιλος.

DCC.

Ὅσέα μὲν καὶ σάρκας ἐμας σπιλάδες διέχευαν
 ὀξεῖαι, κρημνῶν ἄλμ' ὑποδεξάμεναι.
 ψυχὴ δ' αἰθέριον κατέχει πόλον. αἷυνέτων δὲ
 βελαῖς ἀνθρώπων τῷδ' ἔτυχον θανάτῃ.

DCCI.

Σῆμα τόσῳ Εὐδαίμων Διονυσίῳ, ὃν ῥ' ἔταρον ὥς
 Φίλαβο, καὶ Μῦσαις ἔξοχα Φιλαμένῳ.
 εἰ καὶ μοι θυμὸς, Διονύσιε, τέρηται αἰνῶς.
 ἀμφί σοι, ἀλλ' ἔμπτῃς, οἷα πάρεσι, δέχῃ
 ὕστατα δὴ, Φίλε, δῶρα· τὰ δ' ἄλλα τοι ὅσσα ἔοικε
 καὶ πάρος Εὐδαίμων δῶκε, καὶ οἰχομένῳ.
 ζῶν μὲν μετέηκεν ἐλεύθερον, ἔδ' ἐπάρκοιεν
 ἔσ' οὐ γ' ἐπειρήθης πώποτε δαλσύνῃς.
 ἦ γὰρ ἔης αὐτῷ κεχαρισμένῳ ἐξέτι παίδων,
 ἦτιος, ἐσθλὸς ἰδεῖν, εὖνοῳ, ἀγχινοῳ,
 καρπαλίμως γράψαι σημήϊα διπλόα Φωνῆς
 Ἑλλάδος εὖ εἰδῶς ἠδὲ καὶ Αὐσονίων.

* * * * *

DCCII.

Πλείστην δὴ Θνητῶν ἀρετὴν πατρὶς μηρὶ τε δείξας
 κεῖθ' Ἡρακλείδης ὁ Φίλωνος Δήλιος ᾤδε.

DCCIII.

Κλαύσατε πάντες ἐμὸν γοερὸν μόρον οἱ παριόντες,
 σάντες ἐμῆς ὀλίγον πρόσθε λυγρῆς σποδιῆς·
 κλαύσατε τὴν δύστηνον, ἐφ' ἣ μέγα πένθος ἔχῃσι
 νυκτὶ καὶ ἡελίῳ δυσσκέες τοκέες,
 ἧς ζυγὸν ἔκ' εἶδον τὸ γαμήλιον, ἔσθ' ὑμέναιον
 ἦσέ τις οἶνοχαρὲς πρόσθεν ἐμῶν θαλάμων.

DCCIV.

Φλῶρῳ Καικιλίᾳ Στάκῃς θ' ἅμα δεῦρ' ὑπόκειται,
 ἐξ ἄλλης τύμβου δεύτερα κλαιόμενῳ.

ἔξ ἐτέων ὥρης, ὀλίγον δέμας, ἀλλὰ τέλειον
 ὃς γενεῇῃσι λίπεν ἡλικίης ἔλεον.
 δεύτερα δ' ἐκ ἀκλαύτον ἔχων τάΦον· ἐδὲ γὰρ ἔνθα
 Φείσαντο, προτέρων μνησάμενοι δακρύων.
 δειλαίων τροφέων δειλαὶ χεῖρες, αἱ συνέλεξαν
 τὴν ὀλίγην σπαοδιὴν ἐκ ὀλίγης ὀδύνης.

DCCV.

Αὐθα πολλά γένειτο νεοδμήτω ἐπὶ τύμβῳ,
 μὴ βάτος αὐχμηρῇ, μὴ κακὸν αἰγίπυρον,
 ἀλλ' ἴα, καὶ σάμψυχα, καὶ ὑδαλὴν νάρκισσος,
 οὐίβιε, καὶ περὶ σὲ πάντα γένοιτο ρόδα.

DCCVI.

Πυνθάνεαι τίς ἔφυν, ξέने, τίς τ' ἐγενήθην.
 ὦ παροδίτα, μάθε, σὰς ὀλίγον πρὸ τάΦων.
 γενναῖ μὲν Γλαῦκός με παῖηρ, τίλπει δ' ἐμὲ μήτηρ
 Χρυσογόνη, καί μευ δύσμορος ἐκ ὄνατο.
 τηλόθι γὰρ πάτρης Βιθυνίδ' ὦλεσα θυμόν,
 ναυιλίῃ κρουερῇ νηὶ τ' ἐμῇ πίσυνος·
 κεῖμαι δ' ἐν Σχερίῃ παρὰ θῖν' αἶλὸς ἠνεμόεσσαν,
 ὕστατα λυγρὸν ἐμοὶ δερκόμεν' ὦ πέλαγος.

DCCVII.

“Φράζε τίν' ὦ γονέος, σέο τ' ἔνομα, καὶ πόσιν αὐδα,
 καὶ χρόνον εἰπὲ, γύναι, καὶ πόλως ὅθεν εἴ.
 ἘΝίκανδρ' ὦ γενέτωρ, παῖρις Πάρος, ἔνομα δ' ἦν μοι
 Σακραλῆα· Φθιμένην Παρμενίων δ' ἔβητο
 σύλληκτρος τύμβῳ με· χάριν δ' ἐμοὶ ὥπασε τήνδε,
 εὐδόξω ζωᾷς μνήμα καὶ ἑσσομένοις.

καί με πικρὰ νεαροῖο βρέφους ἀφύλακτος ἐριννὺς
αἰμορῦτοιο νόσῃ τερπνὸν ἔλυσε βίον.
ἔθ' ὑπ' ἐμαῖς ὠδῖσι τὸ νήπιον ἐς Φάϑῳ ἦγον,
ἀλλ' ὑπὸ γαστρὶ Οἶλα κεῦθεilai ἐν Φθιμένοις.
τρισσᾶς ἐκ δεκάδῳ δὲ πρὸς ἑξ' ἐτέων χρόνον ἦλθον,
ἀνδρὶ λιπῶσα τέκνων ἀρσενόπαιδα γονάν.
δισσὰ δὲ πατρὶ λιπῶσα καὶ ἡμερῶν συτομεύνῳ,
αὐτὰ ὑπὸ τριτάτῳ τόνδε λελοῖχα τόπον.
ἄλλὰ σὺ παμβασίλεια θεὰ, πολυώνυμε Κῆρα,
τήνδ' ἄγ' ἐπ' εὐσεβέων χῶρον, ἔλῃσα χερὸς.
τοῖς δὲ παρερχομένοισι θεὸς τέρψιν τινα δῶῃ,
εἴπωσιν χαίρειν Σωκραλίαν κατὰ γῆς.

DCCVIII.

Δοιῶς Ἰωπομέδοντος ὁμὰ χθρὼν ἄδε καλύπτει,
παῖδά τε, καὶ γενέταν, ἄμφω ἀποφθιμένους,
παῖδα μὲν ἐς λαϊὰν ἐσιόνταν χεῖρα τεθέντα,
δεξιά δ' ἀντελάφῃ γηραὸς Ἰωπομέδων.
ἀμφοτέροις δ' ἐπέθηκε χυλὴν κόνιν Ἰωποδάμεια
μάτηρ Ποικιλίῳ, ἐγγόνῳ ἀμφοτέρων,
ὅς σφισι τῷσδε τάφῳς ἐπεχώσατο, τείχισε δ' Ἀ.δαν,
πάππῳ καὶ θείῳ λοιδοράτας χάριτας.

DCCIX.

Νύμφαι Κρηναῖαί με συνήρπασαν ἐκ βιότοιο,
καὶ τάχα πρὸ τιμῆς εἰνέκα τῶτ' ἔπαθον,
νηπιή, ἔδὲ δυοῖν ἐτέοιν τέλος ἐξανύσσα,
φιλησίη τὴν κλῆσιν, Αὐσονὶς γένῳ.

DCCX.

DCCX.

Λαίβεσθ' ἤλη με πέριξ ἔχει· ἐκ δ' ἐμὲ πασῶν
 νύμφην καὶ θαλάμων ἤρπασ' ἄφνωσ Αἰδάς
 Πόλλαν, λυγρὰ γονεῦσι λιπῶν μνημήϊα τέκνα.

DCCXI.

Οὐχ ὁσίων ἤρπασαs ὑπὸ χθόνα, κοίρανε Πλατῆϋ,
 πενταέτη νύμφην πᾶσιν ἀγαλλομένην.
 οἶα γὰρ ἀρχομένεs ῥόδον εὐπνοον εἶαρος ὥρη
 ἐξέτεμε8 ῥίζης, πρὶν χρόνον ἐκλεέσαι.
 ἀλλ' ἄγ' Αλέξανδρα, καὶ φίλῃατε, μηκέτ' ὀδυρμῶ8
 ἡμερτῇ κέρη σπένδετε μυρόμενοι.
 εἶχεν γὰρ χάριν, εἶχεν ἐπ' ἠϋχρόοισι προσώποις,
 αἰθέρσ' ὥ8ε μένειν ἀθανάτοισι δομοῖς.
 τοῖ8 πάρος ἐν μύθοι8 πισεύσατε. παῖδα γὰρ ἐοδλήν
 ἤρπασαν, ὥ8περ Ἰλαν, Ναΐδες, ἔ' Θανάσιος.

DCCXII.

Ἄρτι με γευόμενον ζωᾶ8 βρέφος ἤρπασε δαίμων,
 ἐκ οἷδ' εἴτ' ἀγαθῶν αἴτιος, εἴτε κακῶν.

DCCXIII.

Ἀπλήρωτ' Αἰδά, τί με νήπιον ἤρπασας ἄφνω;
 τί σπαεύδεις; ἔ' σοι πάντες ὀφειλόμεθα;

DCCXIV.

Μυρί' ἀποφθιμένοιο τάφω περὶ τῷδε χυθεῖσα
 παιδὸ8 Αλεξάνδρου μύρα8ο Καλλιόπας,
 ὠκύμορον καὶ ἄτεκνον ἐπεί θέτο τάνδ' ὑπὸ γαῖαν,
 ἐπ' ἃ καὶ εἰκοσέτης πνεῦμα λιπόντα βίη8,

Tom. III.

V

ἴσθ' ὅρα παιδείας, τόξῳ κλυτὸν, ᾧ πόκα λησὰς
 ἀνδροφόνους ἀλίκαις κτείνειν ἐπὶ Σίροφάσιν.
 ἀλλ' ἴθι νῦν παραδίτα, τὸν ἐκ χθονὸς Αἰκινόοιο
 ΧΑΙΡ' εἰπὼν, ἀγαθῶ παῖδ' ἀγαθὸν Σαλῦρα.

DCCXV.

Πωπιλῆς τάφος ἔστος· ἀνὴρ δ' ἐμὸς αὐτὸν ἔτευξεν
 Ωκεανὸς, πάσης ἐμπέραμος σοφίης.
 κέφῃ τοιγὰρ ἐμοὶ πέλειαι κόνις, ἐν δ' Αἰχέρονι
 ὑμνήσω τὴν σὴν, ᾧ ἄνερ, εὖσεβήν.
 μέμνεο κῆν ζωοῖς ἐμέθεν, καὶ πολλάκι τύμβω
 σπασίῃσιν ἀπὸ βλεφάρων δάκρυ ἀποιοχόμενη,
 καὶ λέγε Πωπιλῆν εὖδειν, ἄνερ· ὃ θεμὶλόν γάρ
 θνήσκειν τὰς ἀγαθὰς, ἀλλ' ὕπνον ἡδὺν ἔχειν.

DCCXVI.

Σῆμα τόδε γλυκερῆς Τελεσίλλας ἐνθάδ' ἔθηκεν
 Εὐξενίδας, ἄλοχον τὴν ἔλλαχε πάντοτε πλήρη
 πίσεος, εὐνοίης, ἀρετῆς, ἀγάπης τε, πέλοιπο
 ὄφρα καὶ ἐσσομένοισιν ἐὼν κλέῃ ἀφθίον αἰεῖ.

DCCXVII.

Τὴν κυανῶπιν Μῆσαν, ἀηδόνα τὴν μελίγηρυν,
 λιτὸς ὅδ' ἐξαπίνης τύμβος ἀναυδὸν ἔχει,
 καὶ κεῖται, λίθος ὥς, ἡ πάνσοφος, ἡ περίβουλος.
 Μῆσα καλὴ, κέφῃ σοὶ κόνις ἥδε πέλοι.

DCCXVIII.

Τίς μὲ τὴν Σειρῇν ἄκακον κακὸς ἤρπασε δαίμων;
 τίς μὲ τὴν γλυκερὴν ἤρπασε ἀηδονίδα;

νυκτὶ μὴ ψυχραῖσιν ἄφαρ σαγόνεσσι λυθεῖσα
 ὦλεο Μῆσ', ἐτάκη δ' ὄμματ' ἐκείνα σέο,
 καὶ σόμα πέφρακται τὸ χρύσειον· ἔδεν ἔτ' ἐν σοὶ
 λείψανον ἔκ εἵδους, ἔ σοφίης πέλειαι.
 ἔρρετε μέρμηραι θυμαλγέες. ἄμμοροι ἐσθλῆς
 ἐλπίδι ἄνθρωποι· πάντα δ' ἄδηλα τύχης.

DCCXIX.

Πραξιτέλης ἦνθεν λαοζόος ἔ τι χερείων,
 ἐς δ' ἐτέων δισσαὺς ἤλυθον ὄγδοάδας·
 ἔνομα δ' Εὐτυχίδης ψευδώνυμον, ἀλλὰ με δαίμων
 θῆκεν ἀφαρπαξάσας ὠκύτατ' εἰς Αἶδα.

DCCXX.

Κήρυξ καὶ τάφος εἰμὶ βροτῶ· πάρ' ἀρχεχόροιο,
 Εὐτύχῃ, αἰάζων Κῆρα μινυνθαδίην,
 ὡς θνητοῖς ψυχὴν πείσας' ἐπὶ σώμασιν ἐλθεῖν,
 τὴν αὐτῶ μελέεσσ' ἔκ ἀνέπεισε μένειν.

DCCXXI.

Ἡ πόλε κυδιώσα ξανθαῖς ἐπὶ κρατὸς ἐθείραις,
 καὶ χαρὶβολεφάροις ὄμμασι λαμπομένη,
 χιονέοις τε πρέπασσα προσώποις ἠδὲ παρειαῖς,
 καὶ γλυκερῶ σόματι ὅσα λειριόεσσαν ἰεῖσα
 χείλεσι πορφυρέοις ἐλεφαντινέων δι' ὁδόνων,
 παιοίην τ' ἀρετὴν περικαλλεῖ σώματι θείσα,
 ἦν τέκεν Εὐτυχίδη σφεναρῶ Κιλικίς χαριτῶπις,
 εἰκοσιπενταέτις Τρυφέρα τῇ δ' ἐν χθονὶ κείται·
 Εἰμεῖος δὲ Αἰριστομάχοιο πατρὸς καὶ μητὲρ [ος ἐσθλῆς]
 μνήμ' ἀλόχῳ Φιλίῃ θήκατο κεριδίῳ.

DCCXXII.

Ἐνθάδε Διάλογος καθαρῷ πυρὶ γυνὴ καθήρας,
 ἀσκητῆς σοφίης, ὥχετ' ἐς ἀθανάτης.
 ἐνθάδε Διαλόγοιο σαόφρονος ὅς ἑα κεύθει
 γυμνάς, ὅς ἀμφ' ἀρετὴν ἔπαλεο καὶ σοφίην.
 ἀλλὰ τὰ μὲν κεύθει μικρὰ κόνις ἀμφιχυθεῖσας,
 ψυχὴν δ' ἐκ μελέων οὐρανὸς εὐρύς ἔχει.

DCCXXIII.

Ἀδ' Ἡρακλείδην κατέχει κόνις, ὃν βαρὺς Αἰδας
 εἵρυσεν αἰθέων ἥλικος ἐξ ἀγέλας.
 ἄρτι γὰρ εὐμόχθες ἐπὶ γυμνάδος ἀγνὸν ἐφύεχ
 χῆμα λαχὼν ἐρατὴν ὤλεσεν αἰλικίαν,
 ἄρτι δ' ἀριθμὸν ἐτῶν ἐξ καὶ δέκα τερωνὸς ἀμείβων
 Σμερτομάρα συγερὸν ματρὶ λέλοιπτε γόον.

DCCXXIV.

Ρυφίης τάφος ἔτος, ὃν Ἀσέριόν ποτ' ἐκλήζον,
 ὃς προλιπὼν Ρώμης δάπεδον, Νεῖλος πόλιν ἐλθὼν,
 καὶ προκοπαῖς λάμπας, πολλοῖσι δὲ πολλὰ παραχρῶν,
 μηδένα λυπῆσας, ἀλλ' εἰς τὸ δίκαιον ἀβρήσας,
 μοιρῶν ἐκ ἐφυγε τρισσῶν μίτον, ἀλλὰ νεκρωθεὶς
 τὴν ψυχὴν ἀπέδωκεν ἐς αἴρα, σῶμα δὲ πρὸς γῆν.
 ἀλλὰ καὶ εὐσεβίης ἔχε κρίσιν ἐν Φθιμένοισι,
 καὶ πάλιν εἶδε τὸ Φῶς νεκρὸς ὢν, καὶ πόνηρον ἔπαλευσε,
 καὶ χώρης ἰδίης ἐπέβη· σὺν παισὶ δὲ κῆται,
 ὢν ἐκ εἶδε τέλει θανάτῃ, πρῶτος γὰρ ἔθνησκε.
 ἡ δὲ τέκνων δισσωὴν μήτηρ σέμν' ἠδὲ Φίλανδρος
 καὶ πέλαγος διέπαλευσε, καὶ ἥγαγε σῶμα βυθοῖσι,
 καὶ καμάτης ὑπέμεινε, καὶ ἐν θρήνοις διέμεινε,

καὶ τύμβῳ κατέθηκε, καὶ αἰῶσιν παρέδωκε.
 Δαμοστράτειας ταῦτα τῆς Φιλανδρείας.

DCCXXV.

Μηνόφιλον τάφῳ ἔτος ἔχει, πολυπενθέα παῖδα,
 ὃν Χαρίτων τρισσῶν παρεπῆρατον εἶδῳ ἔχοντα
 αἰνολόκων γονέων Φθόνος ἤρπασεν, ὃν καθοοῶτε
 ὀκλῶ μᾶλλον ἔτη βεβιωκότα, μῆσί τε πέντε.

DCCXXVI.

ΑΣΙῶ ἀρχιερῆος ἀγακλυτῆς υἱέα Μίθρα
 Λέκκιον, ἀθλοβέηρα πάτρης Σμύρνης ἐρατεινῆς,
 εὐγενία σοφίῃ τε κεκασμένον ἔξοχον ἀνδρῶν,
 Αὐσόνιον δάπεδον, βωμός θ' ὅδε, σῆμά τε κρύπτει.

DCCXXVII.

Εἰκοσί με ζήσαντα καὶ ἐπὶ τὰ μόνους ἐνιαυτὸς
 Παυλῖνον γαίῃ δέξατο νερτερῇ.
 καί μοι ἀδελφεῇ κείται νῆν ἔργυς Τυγεί
 ἐπὶ αἰτίας· τῆς δ' ἦν ἔτι γλυκειότερον.

DCCXXVIII.

Η μάλα δὴ περὶ σείς λυγρὸν πότμον ἔκλυε πάτρα,
 ἀλκίμη Αμφιλόχων γαῖα θρασυπολέμων,
 ἔνεκεν ἰλλυριοῖσιν ὑφ' ἰστωμαάχοισι δαμάσθης·
 ὅς τ' αὖ ἐν νάσῳ τὰ δ' ἔταροι κλέρισαν.
 καὶ σ' ἀποφθιμένους πιστοὶ φίλοι ἔκ ἐλάβοντο,
 σῶμα δὲ Φυλόπιδος ἐξέρυσταν συγεραῖς
 Αμφίλοχοι θρασέων εὖ εἰδότες ἔργον ἀκόντων,
 οἳ σε μέγ' ἀχνύμενοι συγγενῇ ἐκλέρισαν.

DCCXXIX.

Μαρκέλλης τάφος εἰμί· τίς αὐτὴ γράμμαλα λέξει.
 ἀρίγαμος κέρη εἴκοσιν ἔσ' ἐτέων.
 αὐτὸς ὁ γεννήσας καὶ κηδεύσας ἐπέγραψεν,
 ἄχθος ἔχων κραδίη πένθε ἐκ ὀλίγῃς.

DCCXXX.

Λείψανα Λακίλλης διδυμαλόκῃς ἐνθάδε κῆται,
 ἥς μεμέριστο βρέφη, ζῶν πατρὶ, θάτερον αὐτῇ.

DCCXXXI.

Ψυχρὸν ὕδωρ δοίη σοι ἄναξ ἐνέρων Αἰδωνεύς,
 ᾧ μέλαν, ἥθης γάρ σοι ἀπώλετο Φίλιπτον ἄνθος.

DCCXXXII.

Η πολὺ Σειρήνων λιγυρωτέρη, ἢ παρὰ Βάκχῳ
 καὶ Θοίναις αὐτῆς χρυσότέρη Κύπριδος,
 ἢ λαλή Φαιδρὴ τε χελιδονίς, ἐνθ' Ομόνοια
 κῆμαι, Ατιμήτῳ δάκρυα λειπομένη,
 τῷ πέλον ἀσπασίῃ Βαιῆς ἄπο· τὴν δὲ τοσαύτην
 δαίμων ἀπρωϊδὴς ἐσκέδασε Φιλίην.

DCCXXXIII.

Σώφρονα Κρησκεντῖναν ἔχων τάφος ἐνθάδε κεύθω,
 τὴν πάσης ἀρετῆς κῦδ' ἐνεσκαμένην,
 ἥτις ἐνὶ ζωῶσιν ὅπως ἀνέτελλεν Εῷ ,
 νῦν δύνει δ' ὑπὸ γῆν Εσπερος ἐν φθιμένοις.

DCCXXXIV.

Εδῶμον εἰς δέκατόν τε βίῃ λυκάβαλῃ περῶνῃα
 μοῖρά με πρὸς θαλάμῃς ἄρπασε φερσεφόνας.
 λαμπάδα γὰρ ζῶας με δραμεῖν μόνον ἤθελε δαίμων,
 τὸν δὲ μακρὸν γήρως ἐκ ἐτίθει δόλιχον.
 ἄρτι δ' ἐφηβείας θάλλων Διονύσι^Θ ἀκμαῖς
 καὶ σελίσιν Μῆσῶν, ἤλυθον εἰς Αἶδαν.
 ἀλλὰ πάτερ, μᾶτέρ τε, προλειπέῃε πικρὸν ὄδυρμόν.
 τέρμα γὰρ εἰς με βίῃ μοῖρ' ἐπέκρανε τόδε.

DCCXXXV.

Τὸν πιυλὸν κατὰ πάντα, καὶ ἔξοχον ἐν πολήταις
 ἀνέρα, γηραλέα τέρματ' ἔχοντα βίῃ,
 Αἰδέω μυχίοιο μέλας ὑπερέξαλο κόλπω^Θ,
 εὐσεβέων θ' ὅσιν εὐνάσεν ἐς κλισίην.
 μνήμα δ' ἀποφθιμένοιο παρὰ τρηχέαν ἀταρπὼν
 τῆτο παῖς κενὴν τεύξε σὺν εὐνέτιδι.
 ξεῖνε, σὺ δ' αἰέσας Δημοκλέ^Θ υἱέα χαίρειν,
 Δημοκλῆς στείχοις ἀβλαβὲς ἵχνος ἔχων.

DCCXXXVI.

Οκτωκαιδεκάτῃ με καταρχόμενον λυκάβαλῃ^Θ,
 ἄρτι τε ρητορικῆς ἔργα διδασκόμενον,
 Λέσξω ἐν εὐδένδρῳ βαρυαλγῆς νῆστος ἐδάμνα,
 καὶ κέτ' ἐς ἡμερτὴν γαῖαν ἔβην ΕΦέσῃ.
 αὐτοκασίγνη^Θ δὲ καμὼν μάλα πολλὰ, τοκεῦσι
 πένθος ἐπ' ὠκυάλῃ νηὸς ἔδωκε φέρειν.
 ναίω δ' ἡρώων ἱερὸν δῶμον, ἔδ' ΑΧέροντι^Θ.
 τοῖον γὰρ βίότῃ τέρμα σοφεῖσιν ἐνι.

DCCXLI.

Μήπω γευσάμενΘ' ἥβης ὥλιθον ἐς Αἶδα,
 δάκρυα καὶ σοναχὰς λείψας αἰῶνι γονεῦσιν·
 δύσμορος, ἔδ' ἐνόησα βροτῶν ψαῦσαι βιότοιο.
 ἐπὶ λ' ἀμόνοις λυκάβασι δύω καὶ μῆνας ἔζησα,
 ὧν τρεῖς ἐξετέλχον Διονύσω ὄργια βάζων.
 Ἡρόφιλον δ' ἐκάλεχ' ἐμὴν πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
 ἔγνωσ', ὦ παροδῖτα τίς ἦμην. ἔκ' ἐγενήθην.

DCCXLII.

Φλαβιανῷ ἥρωϊ πατὴρ Δῶρος τόδε σῆμα,
 ἐξ ἐπὶ τοῖς δέκ' ἔτη μῆνα βιωσαμένω.
 Μοῖρα γὰρ Αἰολίδος πάτρης ἀπάνευθε Μυρίνης
 θάψε τε, καὶ Μεσῶν εὖνιν ἔθηκ' ἀρετῆς.

DCCXLIII.

Στάς ξένε, τᾷδ' ἄβρησον ἐπὶ σάλα Κλεοπάτραν,
 ἂν Φθόν'Θ' εἰς Αἶδαν, ἔ' χρόνος ἡγάγετο,
 μορφαῖς ᾗ πρῶτεον ἔχειν δωρήσατο Κύπρις,
 ἔργα δ' Ἀθαναία τετραπλῆ σαρφροσύνας,
 Μῆσα δὲ καὶ σοφίαν, καὶ πακλίδ' αὖτ' Οὐλέραςον
 σύμφωνον ἐρατοῖς μισγέμεναι μέλεσι·
 καὶ γνῆς ὡς ἔδεν βιότῃ γλυκερώτερον αὐγᾶς,
 ζῆθι κάλον τείνας ἔριω εὐφροσύνα.

Εἰ καὶ σὺ κεύθει κάλλος νέον, ὦ Κλεοπάτρα,
 τύμβος, καὶ Φρῆδον σῶμα λέλοσχε κόνις,
 ἀλλ' ἀρετὰ βιοτᾶς αἰὲν ζωῶσι μέτεσι,
 ψυχᾶς μανύσθ' εὐκλέα σαρφροσύναν.

DCCXLIV.

Ιστορίας δείξας, καὶ χερσὶν ἅπαντα λαλήσας,
 ἔμπειρος Βρομίῳ σοφῆς ἱερῆς τε χορείας,
 συμπάσων κείνοισιν, ὅσων κινεῖτο προσώποις,
 κοσμήσας πᾶσαν θυμέλην διδαχαῖς πολυδόξοις,
 ἔτος ὁ παιδείας θαλερῆς ἐκώμια λείψας,
 κεῖται δὴ γῆρα βεβαρημένος. ἔκ' ἔθανεν γὰρ,
 ζώσης ἢ ὑχόροιο τέχνης ἀρεταῖσι μαθητῶν.

DCCXLV.

Τίς ἦν σ' ὁ θρέψας; ἔῃν Κίλιξ Ἀθηνίων.
 ἅχρησόν τ' ὁ θρέμμα, τίς καλῇ; ἔῃν Νημήσιος.
 ἅπόσων δὲ θνήσκεις τῶν ἐτῶν; ἔῃν δις εἰκοσὶν.
 ἅἐχρῆν σ' ἔτι ζῆν. ἔῃν ἀλλὰ καὶ θανεῖν ἐχρῆν.
 ἅγενναῖος εἶ, ναί. χαῖρε. ἔῃν καὶ σύ γ', ὦ ξέने.
 σοὶ γὰρ χαρᾶς μέτεστιν· ἀλλ' ἡμῖν ἄλις.

DCCXLVI.

Ηλβες ἐμῆς ζωῆς γλυκερώτερον, ὅς μ' ἀπέλυσας
 νύκτων, καὶ καμάτων, καὶ μογεράς ποδάγρας.

DCCXLVII.

Οσις, καὶ τίνος εἰμι τὰ πρόοθεν γράμματ' αὖ φράζει·
 ἀμφὶ δ' ἐμῆς μοίρης πᾶς ἐδάκρυσε λεώς·
 ἔνεκεν ἔκ' ἔφθην χλαῖναν περὶ αὐχένι θέσθαι,
 κώμῳ ἐν ἡγαθέῳ παντάμην βίοντα.

DCCXLVIII.

Αθάνατ' μερόπων ἔδεις ἔφυ. τῷδε Σεβήρα,
 Θησεύς, Αἰακίδαί μάρτυρές εἰσι λόγῃ.
 αὐχῶ σῶφρονά τύμβος ἐμαῖς λαγόνεσσι Σεβήραν
 κέρην Στρυμονίᾳ παιδὸς ἀμύμον' ἔχων,
 οἴην ἐκ ἤνειακε πολὺς βίος, ἔδ' τις ἔτῳς
 ἔαχε τάφος χρηστὴν ἄλλος ὑφ' ἡελίῳ.

DCCXLIX.

Πολλὰ μεθ' ἡλικίας ὁμοήλικος ἠδέα παῖτας,
 ἐκ γαίας βλαστὼν, γαῖα πάλιν γέγονα.
 εἰμὶ δ' Ἀριστοκλῆς Πειραιεύς, παῖς δὲ Μένωνος.

DCCL.

Μῆμα τόδ' ὑψιφανὲς Δηῶς ταμίῳ δέδορκα
 μυρίον ἐν σοφίῃ κῦδ' ἐνεκαμένην,
 ὃς τελετὰς ἀνέφηνε καὶ ὄργια πάννυχτα μύσαις
 εὐμόλῳ, προχέων ἡμερόεσσιν ὅπα,
 ὃς καὶ δυσμενέων μόθον ἔτρεσεν, ἀλλ' ἐσάωσεν
 ἄχραντ' ἀρρήτων θέσμια κεκροπιδίαις.
 ᾧ μάκαρ, ὃν καὶ δῆμ' ἐπέτεφάνωσε γεραίρων,
 * * * * *

DCCLI.

Τόνδ' ἀρετῇ πρᾶχοντα νέων, Φίλον ἀθανάτοισι,
 μισόπολον φιλότιμον, ὁμώνυμον υἱέα πατρί,
 σύμφορος ἐδλὸν ἐταῖρον ἀνέστησεν συνέφηβος,
 πίσυν καὶ ζῶντι Φέρων, μνήμην τε θανόντι.

DCCLII.

Μ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΝΙΚΟΚΡΑΤΗΣ.

ἤμην ποτὲ μυχσικὸς ἀνὴρ,
 ποιητὴς καὶ κιθαριστὴς,
 μάλιστα δὲ καὶ συνοδότης.
 πολλὰ βυθοῖσι καμῶν,
 ὁδοιπορίας τ' ἀτονήσας,
 ἔμπορον εὐμόρφων γενόμεν,
 φίλοι, μετέπειτα γυναικῶν.
 πνεῦμα λαβὼν δάν' ἔβρανόθεν,
 τελέσας χρόνον, ἀνταπέδωκα.
 καὶ μετὰ τὸν θάνατον
 Μῦσαι τὸ σῶμά μὲ κρατῶσιν.

DCCLIII.

Μή μὲ ἐνυβρίστῃς ἀγνὸν τάφον, ὦ παροδῖτα,
 μή σοι μνηίσῃ πικρὸν ἔω' Ἀγασίλας,
 Περσεφόνα τε κόρα Δαμάτερ'· ἀλλὰ παρέρπων
 εἰπὼν Ἀρατεῖω, ΓΑΙΑΝ ΕΧΟΙΣ ΕΛΑΦΡΑΝ.

DCCLIV.

Ιτορίοιο τάφος νεοπενθέ'. ὦ τάφος, ὅσσην
 συγκλείσας ἀρετῆς εὐκλείην κατέχεις.
 ἐκ ἰδρύς τραγικῆς μέσσης, ἐκ εὐλυρ' ἀνὴρ,
 ἐκ ἐπ' ἑών ῥητὴρ ἄξια σείο Θράσει,
 οἷος ἔφυς πραπίδας, οἷος χροῶα, οἷος ἰχθυς,
 ὅσων θ' ὡς πρέσβυς, κῆρ' ἐὼν κράτεες.
 νύμφην δ', ἣν σοι ἐγὼ θεῖος τεὸς ἔτρεφον, οἶω
 τλήμονα νυμφεύσων, ἥρπασε πρόδ' Αἰδὴς.

ἔδ' ἑ γάμων ὑμέναιον αἰίσταμεν· ἀλλ' ἄρα μένω
παρθενίην ἐρατὴν σώσαθ' ἕως Αἴδου.

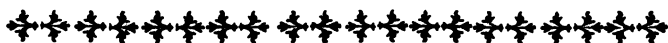
DCCLV.

Τὴν τρίβον ὅς παράγεις, ἂν πως τόδε σῆμα νοήσης,
μὴ δέομαι γελάσης, εἰ κύνος ἐστὶ τάφος.
ἐκλαύσθην· χεῖρες δ' ἐκόνιν συνέθηκαν ἀνακλῖθαι,
ὅς με καὶ σῆλη τόνου ἔχαραξε λόγον.

DCCLVI.

Τῷδε τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα Φησὶν ὁ πέτρος
ἶσχειν, Εὐμήλῃ πιστότατον Φύλακα.
Ταῦρόν μιν καλέεσκον, ὅτ' ἦν ἔτι· νῦν δὲ τὸ κύνε
Φθέγμα σιωπηραὶ νυκτὸς ἔχουσιν ὁδοί.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

I.

Περὶ Απόλλωνος Ἀηλίου.

Εν Φανεράῳ γενόμεν, πάτρην δ' ἐμὴν αἰλμυρὸν ὕδαρ
ἀμφὶς ἔχει· μήτηρ δ' ἔστ' ἀριθμοῖο παῖς.

II.

Εἰς λινὸν χειρόμακρον,

Ξανθὴ μὲν τις ἐγὼν ἦμην πάρος, ἀλλὰ κοπιῖσα
γίνομαι ἀργεννῆς λευκοτέρῃ χιόνι.
χαίρω δὲ γλυκερῷ τε καὶ ἰχθυόεντι λοιβῇ,
πρῶτη δαιτυμόνων εἰς χορὸν ἐρχομένη.

III.

Εἰς κινάραν.

Εγκέφαλον φορέω κεφαλῆς ἄτερ· εἰμὶ δὲ χλωρὴ
αὐχένος ἐκ δολιχῆ γῆθεν ἀειρομένη.
σφαίρῃ δ' ὥς ὑπὲρ αὐλὸν εἶδομαι· ἦν δὲ μαλεύσης
ἐνδον ἐμῶν λαγόνων, μηρὸς ἔχω πατέρα.

IV.

Εἰς Πύρρον.

Εἰ πυρὸς αἶθομένῃ μέσσην ἑκατοντάδα θείης,
παρθένῃ εὐρήσεις υἷα καὶ φονέα.

V.

Εἰς κλυτῆρα.

Μένω μοι θέμις ἐς γυναικῶν ἐν Φιλότῃ
 μίσγεσθαι Φανερώς, λισσομένων ποσίων.
 μὲν δ' ἡθέοισι, καὶ ἀνδράσιν, ἠδὲ γέραςιν,
 παρθενικαῖς τ' ἐπέβην ἀχνυμένων τοκέων.
 μαχλοσύνην ἤχθηρα· Φιλεῖ δ' ἐμὲ παιονίη χεῖρ,
 Ἀμφιτρωνιάδην ἐκλεέοντα πόνον.
 ἀμφὶ δ' ὀπυιομένοισι καὶ ἄν Πλατῇ μαχοίμην
 αἰὲν ὑπὲρ ψυχῆς τῶν ὁπόσοις ἐμίγην.
 εὐρινον δ' ἐμὲ παῖδα καὶ ἀργιόδοξα τίθησιν
 ἰδρεῖν μερόπων αἰγὶ μιγεῖς ἐλέφας.

VI.

Εἰς λύχρον.

Ηφαίστω ποτὲ Παλλὰς ἐν ἀσκοίνῃσι μιγεῖσα
 εἰς εὐνὴν ἐκλίθη Πηλέῃ ἐν θαλάμοις·
 τοὶ δ' ὥς ἔν λιπαρῇσι καλυφθήτην ὀβόνησιν,
 αὐτίκ' ἐγενήθη νυκτιπόλ' ἑταέρων.

VII.

Εἰς σκύαν.

Καὶ μὲ σοφὴ ποίησε τέχνη Παιήον' ἔμπωνεν
 πῦρ ὑπὸ χαλκελάτοις χεῖλεσι κευθομένην·
 δαλῶν δ' αἷμα κελαινὸν ἀπ' ἀνθρώπων ἐρύχσα,
 Ἡφαιστον κτείνω γαστρὶ περιχομένη.

VIII.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα,
ἔτῳ συκόλλως, ὥς τε σὺνάιμα παιεῖν.

IX.

Εἰς ὕπνιον.

Οὐ θνητὸς, ἔσθ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ
σύγκρασιν, ὥς τε μήτ' ἐν ἀνθρώπῳ μέρει
μήτ' ἐν θεῷ ζῆν· ἀλλὰ φύεσθαι τ' αἰεὶ
καινῶς, φθίνειν τε τὴν παρυσίαν πάλιν.
ἀόρατον ὄψιν, γνῶριμος δ' ἅπασιν ὢν.

X.

Εἰς πρωκτόν.

Ἐστὶ λαλῶν ἄγλωσσοι, ὁμῶνυμος ἄρρενι θῆλυς,
οἰκεῖων ἀνέμων· ταμίας, δασύς, ἄλλοτε λεῖον,
ἀξύνετα ξυνετοῖσι λέγων, νόμον ἐκ νόμου ἔλκων·
ἐν δ' ἐστὶν καὶ πολλὰ, καὶ, ἂν τρώσῃ τις, ἄτρωτο.

XI.

Εἰς πάππον ἀκοάνθης.

Οἶδ' ἐγὼ, ὃς νέον ὢν ἐστὶν βαρὺς· ἂν δὲ γέρων ᾦ,
ἄπληρο ὢν κέφως πέταλαι, καὶ γῆν ἀφανίζει.

XII.

XII.

Εἰς αὐλητὴν δυσὶν αὐλοῖς αὐλῶντα.

Εἰς ἄνεμόν, δύο νῆες, ἐρέτῃσι δέκα ναῦται.
εἰς δὲ κυβερνήτης ἀμφοτέρως ἐλάει.

XIII.

Εἰς ἐπιστολήν.

Εἰς φύσις θήλεια βρέφη σώζωσ' ὑπὸ κόλποις
αὐτῆς· ταῦτα δ' ἄφωνα βοὴν ἴσησι γεγωνόν
καὶ διὰ πόντιον οἶδμα, καὶ ἡπείρου διὰ πάσης,
οἷς ἐθέλει θνητῶν· τοῖς δ' ἔπαρέχουσιν ἀκύνειν
ἔξεσι, κωφὴν τ' ἀκοῆς αἰσθησιν ἔχουσιν.

XIV.

Περὶ τῆς σκιάς.

Τῆς φύσεως ὅσα γαῖα φέρει τροφὸς, ἔδ' ὅσα πόσις,
ἔτε βροτοῖσιν ἔχει γυίων αὐξήσιν ὁμοίαν.
ἀλλ' ἐν μὲν γενέσκει πρωτοσπώρῳ ἐστὶ μεγίστη·
ἐν δὲ μέσαις ἀκμαῖς μικρά· γήρᾳ δὲ πρὸς αὐτῷ
μορφῇ καὶ μεγέθει μείζων πάλιν ἐστὶν ἀπάντων.

XV.

Τῆς Σφίγδος αἶνιγμα.

Εἰς δίπῳν ἐπὶ γῆς, καὶ τετράπῳν, ἔμια φωνή,
καὶ τρίπῳν· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
ἐρπυτὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
ἀλλ' ὁπόταν πλείσοισιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαίνει,
ἐνθα μένος γυίοισιν ἀφαιρόμενον πέλει αὐτῷ.

Tom. III.

X

Λύσις τῷ αἰνίγματι.

Κλυθι, καὶ ἐκ ἐθέλῃσα, κακώτερε Μῆσα Θανόντων,
 Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμωλακίης.
 ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς, ἡνίκα γαῖαν ἐφέρει,
 πρῶτον ἐφύ τειράσῃς νήπιον ἐκ λαγόνων·
 γηραλέος δὲ πέλων, τρίτατον πόδα, βάκτρον ἐρείδει,
 αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενον.

XVI.

Εἰς τὴν Αργώ.

Υῖας πενήκοντα μῖν ἐνὶ γαστρὶ λαβῶσα
 ληστήρων πάντων ἔκλεινον ἡγεμόνα.
 αὐτὰρ ὁ δῖς τέθνηκεν, ἐπεὶ δύο γαστέρες αὐτὸν
 τίκτον, χαλκείη, καὶ πάρος ἀνδρομέη.

XVII.

Εἰς καπνόν.

Εἰμὶ πατρὸς λευκοῖο μέλαν τέκος, ἄπτερος ὄρνις,
 ἄχρι καὶ ἔρανίων ἰωτάμενος νεφελῶν·
 κέραις δ' ἀντομέναισιν ἀπενθέα δάκρυα τίκω·
 εὐθὺ δὲ γεννηθεὶς λύομαι εἰς αἴερα.

XVIII.

Εἰς οἶνον.

Ην ὅτε σὺν Λατῷθῃσι καὶ ἀλκίμῳ Ἡρακλῆϊ
 Κηλαύρης διΦυεῖς ὤλεσα μαρνάμενος.
 ἦν ὅτε μηχανογένεια κόρη θάνεν ἐν τρισὶ πληγαῖς
 ἡμετέρας, Κρονίδην δ' ἤκαχον εἰνάλιον.

νῦν δὲ νέμων πύρινόν με τρισὶ Νύμφαισι μιγῆναι,
δέρκεαι ὑελίνῳ κείμενον ἐν δαπνέδῳ.

XIX.

Εἰς ἑσπῆρον.

Αν μ' ἐσίδῃς, καὶ ἐγὼ σε. τί με βλεφάροισι δέδορκας;
ἀλλ' ἐγὼ ἔβλεφάροισ· ἔγὰρ ἔχω βλέφαρα.
αἶν δ' ἐθέλῃς, λαλέω Φωνῆς δίχα. σοὶ γὰρ ὑπάρχει
Φωνή· ἐμοὶ δὲ μάτην χεῖλε ἀνοιγόμενα.

XX.

Εἰς Φοινικοβάλλανον.

Οὕνομα μηρὸς ἔχω· γλυκερώτερος εἰμὶ τεκνύσης.
ἀλλ' ἢ μὲν δολιχή, τυτθὸς ἐγὼ δὲ πέλω.
ἄβρωτος κείνη, πλὴν κράατος· εἰμὶ δ' ἐγὼ γε
τρωκλὸς ἅπας, μῆνα δ' ἐνὶερ' ἄβρωτα φέρω.

XXI.

Εἰς δέλτον.

Υλη μὲν μ' ἔτεκεν, ἀνεκαίνεργει δὲ σίδῃς·
εἰμὶ δὲ Μισάων μυσικὸν ἐκδόχιον.
κλειομένη σιγῇ· λαλέω δ', ὅταν ἐκπαθείας με,
κοινωνὸν τὸν Ἀρη μῆνον ἔχουσα λόγων.

XXII.

Εἰς μάλῃην.

Εἰμὶ μέλας, λευκός, ξανθός, ξηρός τε καὶ ὑγρός·
εὖτε δὲ δεξαλίῳν πεδίῳν ὑπὲρ ἐκτανύσης με,
Ἀρεὶ καὶ παλάμῃ φθέγγομαι ἔλαλέων.

Λύσις τῶ αἰνίγματος.

Κλυθι, καὶ ἐκ ἐθέλῃσα, κακώτερε Μῆσα Θανόντων,
 Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμωλακίης.
 ἄνθρωπων κατέλεξας, ὅς, ἡνίκα γαῖαν ἐΦέρπει,
 πρῶτον ἐφυ τέλράπας νήπιον ἐκ λαγόνων.
 γηραλέος δὲ πέλων, τρίτατον πόδα, βάκτρον ἐρείδει,
 αὐχένα φορρίζων, γήραϊ καμπτόμενον.

XVI.

Εἰς τὴν Αργώ.

Υῖας περὶ ἡκοῖα μῆ ἐνὶ γαστρὶ λαβῆσα
 ληστήρων πάντων ἔκτανον ἡγεμόνα.
 αὐτὰρ ὁ δις τέθνηκεν, ἐπεὶ δύο γαστέρες αὐτὸν
 τίκτον, χαλκείη, καὶ πάρῃ ἀνδρομέη.

XVII.

Εἰς καπνόν.

Εἰμὶ πατρὸς λευκοῖο μέλαν τέκος, ἄπτερος ὄρνις,
 ἄχρι καὶ ἔρανίων ἰπτάμενος νεφελῶν.
 κέραις δ' ἀνηομέναισιν ἀπενθέα δάκρυα τίκω·
 εὐθὺ δὲ γεννηθεὶς λύομαι εἰς αἴερα.

XVIII.

Εἰς οἶνον.

Ην ὅτε σὺν Λατῶϊθσι καὶ ἀλκίμῳ Ἡρακλῆϊ
 Κενταύρου διΦυεῖς ὤλεσα μαρναμένος.
 ἦν ὅτε μνηογένεια κόρη θάνεν ἐν τρισὶ πληγαῖς
 ἡμετέρας, Κρονίδην δ' ἥκαχον εἰνάλιον.

νῦν δὲ νέμων πύρινόν με τρισὶ Νύμφαισι μιγῆναι,
δέρκεαι ὑελίνῳ κείμενον ἐν δαπτέδῳ.

XIX.

Εἰς ἔσσηρον.

Αν μ' ἐσίδης, καὶ ἐγὼ σε. τί με βλεφάροισι δέδορκας;
ἀλλ' ἐγὼ ἔβλεφάροισ· ἔ γὰρ ἔχω βλέφαρα.
αἶν δ' ἐθέλης, λαλέω Φωνῆς δίχα. σοὶ γὰρ ὑπάρχει
Φωνή· ἐμοὶ δὲ μάτην χεῖλέ ἀνοιγόμενα.

XX.

Εἰς Φοινικοβάλανον.

Οὕνομα μηρὸς ἔχω· γλυκερώτερος εἰμὶ τεκῆσης.
ἀλλ' ἢ μὲν δολιχή, τυτθὸς ἐγὼ δὲ πέλω.
ἄβρωτος κείνη, πλὴν κράατος· εἰμὶ δ' ἔγωγε
τρωκλὸς ἄσπας, μῆνα δ' ἐνλερ' ἄβρωστα φέρω.

XXI.

Εἰς δέλτον.

Υλη μὲν μ' ἔτεκεν, ἀνεκαινέργει δὲ σίδηρ'·
εἰμὶ δὲ Μῆσάων μυσικὸν ἐκδόχιον.
κλειομένη σιγῇ· λαλέω δ', ὅταν ἐκπέλασθης με,
κοινωνὸν τὸν Ἀρη μῆνον ἔχουσα λόγων.

XXII.

Εἰς μάλθην.

Εἰμὶ μέλας, λευκός, ξανθός, ξηρός τε καὶ ὑγρός·
εὖτε δὲ δεξαλίαν πεδίῳ ὑπὲρ ἐκτανύσης με,
Ἀρεὶ καὶ παλάμη φθέγγομαι ἔλαλέων.

XXIII.

Εἰς σφαῖραν.

Λίην ἔνριχος εἰμί· τὰ φύλλα δ' ἐμᾶ καλακρύπτει
 τὰς τρίχας· ἡ δὲ τρύπη φαίνεται ἔδαμόθεν.
 πολλοῖς παιδαρίοις ἐμπαίζομαι· εἰ δέ τις ἐστὶν
 εἰς τὸ βαλεῖν ἀφύης, ἴσται ὥσπερ ὄνος.

XXIV.

Ἄνδρ' ἐμὸν ἔκλαν' ἐκυρὸς, ἐκυρὸν δ' ἔκλανεν ἀνὴρ,
 καὶ δαήρ ἐκυρὸν, καὶ ἐκυρὸς γενέτην.

XXV.

Λέβητας ἔγνων μὴ σιωπᾶν εἰδότες,
 πλὴν ἄρτια τὸν χαλκὸν ἠχεῖν προβρέπων,
 ἀντικλυθῆντ' τῶ πρώτῃ τῶ δευτέρῳ,
 καὶ μεταδιδόντ' τῶ τετάρτῃ τῶ τρίτῳ.
 εἰδὼν δὲ τὸ κινῆν ἡρεμῇ καὶ μὴ πνέῃ,
 ἄφωνος ὁ λέβης· τῇ φύσει γὰρ ἔσ' ἀλάλος.
 τῶν σῶν δὲ λεβήτων ἡ φύσις μὲν εὖσμος·
 σοὶ δ' εὐτυχῆσα γίνετ' εὖσμοωτέρα,
 σιγῶσ' ὅτε χρεὶ, καὶ λαλῶσ' ὅταν δέῃ.

XXVI.

Νῆσος ὅλη, μύκημα βοός, Φωνή τε δανειστῆ.

XXVII.

Εἶδον ἐγὼ ποτὲ θῆρα δι' ὕλης τμητοσιδήρα
 ὕπτιον ὀρθὰ τρέχοντα, ποσσὶν δ' ἐχ' ἠώτετο γαίης.

XXVIII.

Μὴ λέγε, δὲ λέξεις ἐμὸν ἔνομα, δεῖ δέ σε λέξαι
 ἔδὲ πάλιν, μέγα θαῦμα, λέγων ἐμὸν ἔνομα λέξεις.

XXIX.

Νιρέος ὄντα με παῖδα φέρει γαίῃ θυίος,
 τὸν Στυγὸς ἡμερτοῖς νάμασι δυόμενον.

XXX.

Παρθένον ἐν πελάγει ζητῶν τὴν πρόοδε λέοντα
 τητὴν εὐρήσεις παιδοφόνε Εκάδης.

XXXI.

Κριὸν ἔχω γενετῆρα, τέκεν δ' ἐμὲ τῷδε χελώνη·
 τικλομένη δ' ἄμφω πέφνον ἐμὰς γονέας.

XXXII.

Ἐξ αἰλὸς ἰχθυόεν γένος ἔλλαχον· εἰς δέ μ' αἶθλος
 εἰς Διουσιακὸς οἶδεν ἀγῶνας ἄγειν·
 καὶ δέμας ἐν σαδίοισιν ἀλειψάμενος λίπ' ἐλαίῳ
 υἷα μὲν Δηῆς ὤλεσα χερσὶν ἐμαῖς·
 δεύτερον αὖτε Γίγαντας ἀολλέας ἀλλοθεν ἄλλος
 ἐκπέμπω πολλαῖς χεῖρεσιν ἐλκομένους.

XXXIII.

Οἶνε τὴν ἐτέρην γράφε μητέρα, καὶ θεὸς ἐπ' ἄρθρα
 ἄρθρον, καὶ πάτρην παῖρος ἀκοίῃν ὁρᾷς.

XXXIV.

Κτανθεὶς τὸν κλείναντα κατέκτανον· ἀλλ' ὁ μὲν εἰς ὧς
ἤλυθεν εἰς Αἰδην· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθανον.

XXXV.

Πικρὴ μοι ζωὴ, θάνατος γλυκὺς, ὕδαλα δ' ἄμφι
θνήσκω ἀναιμάκτοις ἔλχεσι νυσσόμενος·
ἦν δέ τις ἐν ζῶντι νέκυν τύμβω με καλύψῃ,
αἵματι συγγενέων πρῶτον ἀποδρέχομαι.

XXXVI.

Νῆσόν τις καλέων μ' εἰ ψεύσεσθαι· ὥς ἐτεῖν γὰρ
πολλὰς ἐς κελεύθερας ἔνομ' ἔθηκεν ἐμόν.

XXXVII.

Εἰς ἐλαίαν,

Παλλάδ' εἰμὶ Φίλη, τίχλω δ' ἀπερέεσια τέκνα,
ἀ κατὰ περσέων ἄνδρες βάλλον· ὀλλυμένων δέ
Πηλείδης Φάος ἔχε, βροτῶν ἄκος, ἔρκος ἀγώνων.

XXXVIII.

Παρθένος εἰμὶ γυνή, καὶ παρθένε εἰμὶ γυναικὸς,
καὶ κατ' ἐτ' εἰμὶ τίχλω παρθένον ἔσα γυνή.

ΠΑΡΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΑ ΤΙΝΑ.

ΑΡΙΟΝΟΣ ΜΗΘΥΜΝΑΙΟΥ.

I.

Υψίστε θεῶν, πόντιε,
 χρυσοῖς ἰαίνε Πόσειδον,
 γαίηοχε, κυανοχαῖτα,
 βράχιοι περὶ δὴ σε πλώροι' ὀϊθῆρες
 χορεύουσιν ἐν κύκλῳ,
 κέφοισι ποδῶν ῥίμμασιν
 ἐλαφρὰ ἀναπαλλόμενοι,
 σεισμοὶ Φριξάυχενες,
 ὠκύδρομοι σκύλακες,
 Φιλόμαστοι δελφῖνες,
 ἔναλ' ἀθύρματα κερᾶν
 Νηρηίδων θεῶν,
 ἅς ἐγείνατ' Ἀμφιτρίτα·
 οἳ μ' εἰς Πέλοπον γᾶν ἐπὶ
 ταυναρίαν ἀκλὴν ἐπ' ὄρευσαν,
 πλαζόμενον Σικελῶ ἐνὶ πόντῳ,
 κύρτοισι νῆτοισι ὀχέαντες,
 ἄλοκα Νηρείας πλακὸς
 τέμνοντες, ἀσιβῆ πόρρον,
 φῶτες δόλιοι ὥς μ' ἀφ' αἰσιπλός
 γλαφυρᾶς νεὼς εἰς οἶδμα
 ἐλιπορφύρεα λήμνας ῥέξαν.

X 4

II.

Ἐπὶ τῷ ἀναθήματι ἐπὶ Τριναῖρῳ.

Αθανάτων πόμπῃσιςιν Ἀρίονα Κυκλέος υἱὸν
ἐκ Σικελῷ πελάγῃς σῶσεν ὄχημα τόδε.

ΠΑΝΤΑΣΙΔΟΣ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ.

I.

Τλῇ μὲν Δημήτηρ, τλῇ δὲ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
τλῇ δὲ Ποσειδάων, τλῇ δ' ἄργυρότοξος Ἀπόλλων
ἀνδρὶ παρὰ Θηητῷ Θηησεμένῳ εἰς ἐνιαυτόν·
τλῇ δὲ καὶ ὁ βριμόθυμος Ἀρης, ὑπὸ πατρός ἀνάγκης.

II.

Ξεῖν ἄγε δὴ καὶ πῖν· ἀρετὴ δέ τις ἔστι καὶ αὐτὴ,
ὅς κ' ἀνδρῶν πολὺ πλείζον ἐν εἰλαπίνῃ μέθυ πίνη
εὖ καὶ ἐπισημένως, ἅμα τ' ἄλλον Φῶτα κελεύη.
ἴσον θ' ὅς' ἐν δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ θοὸς ἀνὴρ
ὕσμινας διέπων ταλαπενθέας, ἐνθα γε παῦροι
θαρσαλέοι τελέεσσι, μένῃσι τε θῆρον Ἀρηα·
τῆ μὲν ἐγὼ θείμην ἴσον κλέος, ὅς' ἐνὶ δαιτὶ
τέρπῃσιν παρεὼν, ἅμα τ' ἄλλον λαὸν ἀνώγῃ.
ὃ γάρ μοι ζῶειν γε δοκεῖ βροτὸς, ἢ βιῶναι
ἀνθρώποιο βίον ταλασίφρονος, ὅσις ἀπ' οἴνῃ
θυμὸν ἐρηλύσας, πίνει ποτὸν ἄλλο νεόφρων.
οἶν[⊙] γὰρ πυρὶ ἴσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειαρ
ἐὼλόν, ἀλεξικάκον, πάσης συνοπῆδόν ἀοιδῆς.
ἐν μὲν γὰρ θαλῆς ἱερὸν μέρ[⊙], ἀγλαΐης τε,
ἐν δὲ χοροῖσι τε, ἐν δ' ἡμερτῆς Φιλότητος.

τῷ σε χρὴ παρὰ δαιτὶ δεδεγμένον εὐφροني θυμῷ
 πίνειν, μηδὲ βορῆς κεκορημένον, ἥντε γῦπα,
 ῥοδαι πλημύροντα, λελησμένον εὐφροσυνάων.

III.

Οἷν^Θ δὲ θνητοῖσι θεῶν πάρα δῶρον ἄριστον,
 ἀγλαὸς, ᾧ πᾶσαι μὲν ἐφαρμόζουσιν αἰοδαί,
 πάντες δ' ὀρχησμοὶ, πᾶσαι δ' ἐραταὶ φιλότιες.
 πᾶσας δ' ἐκ καρδίας ἀνδρῶν ἀλαπάξει ἀνίας
 πινόμενος κατὰ μέτρον· ὑπὲρ μέτρον δὲ χειρείων.

IV.

Εν τῇ τρίτῃ τῆς Ηρακλείας.

Τῷ κεράσας κρητῆρα μέγαν χρυσοῖο Φαινόν,
 σκύφας αἰνύμεν^Θ θαμέας πότον ἠδὺν ἔπεινε.

ΦΙΛΙΑΔΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ.

Επὶ τοῖς ἀναιριθεῖσιν ὑπὸ Περσῶν.

Ἄνδρες τοί ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ελικῶνος,
 λήματι τῶν αὐχεῖ θεσπιᾶς εὐρύχορ^Θ.

ΑΣΤΥΔΑΜΑΝΤΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ ΤΡΑΓΙΚΟΥ.

Εἰς ἐκυτόν.

Εἴθ' ἐγὼ ἐν κείνοις γενόμην, ἢ κείνοι ἄμ' ἡμῖν,
 οἱ γλώσσης τερπνῆς πρῶτα δοκᾷσι φέρειν.
 ὥς ἐπ' ἀληθείης ἐκρίβην ἀφελεῖς παρὰμιλλ^Θ.
 νῦν δὲ χρόνῳ παρέχουσ', αἷς φθόνος ἔχ' ἔπειλα.

Ι Π Π Ω Ν Ο Σ

Επιτάφιον, ὃ ἐκέλευσεν ἐπιγραφῆναι τῷ μνήματι
τῷ ἑαυτοῦ.

Ιωπωνος τόδε σῆμα, τὸν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἴσον ἐποίησε μοῖρα καταφθίμενον.

Α Ρ Χ Ε Λ Α Ο Υ.

II.

Πάντα δι' ἀλλήλων ὁ πολὺς σφραγίζεσθαι αἰών.
ἀνδρὸς γὰρ κοίλης ἐκ μυελῶ ῥάχεως
δεινὸς γίνετ' ὄφιος, νέκυος δειλοῖο σαπώνιος,
ὃς νέον ἐκ τέττα πνεῦμα λάβη τέρας
τεθνεότος, ζωὴν ἔλκων φύσιν. εἰ δὲ τόδῃ ἐστίν,
ὃ θαῦμα βλαστῆν τὸν διφυῆ κέκρωτα.

III.

Εἰς ὑμᾶς κροκόδειλον ἀποφθίμενον διαλύει,
σκορπίοι, ἢ πάντα ζωοθεῖσθαι φύσις.

IV.

Εκ νέκυος ταύτην ἴσως γράψαθε γενέθλην,
σφῆκες. ἴδε ζώων οἷα τίθησι φύσις.

Δ Α Φ Ι Τ Ο Υ Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ι Κ Ο Υ.

Πορφύρεοι μώλωπες, ἀπορρήνηματ' αἰγῆς
λυσιμάχῃ, λυδῶν ἀρχεῖ καὶ φρυγίης.

ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Εἰς Ηρακλέα προσμαχόμενον τῷ ἐν Νεμέᾳ λέοντι.

Εκ Νεμέας ὁ λέων · ἀτὰρ ὁ ξένος Ἀργόθεν αἶμα.
 μείζων δὲ Θηρῶν ὅς μιν, ὁ δ' ἡμιθέων.
 ἔρχομαι δ' εἰς ἀγῶνα, καταλήιον ὄμμα βαλόντες
 λοξόν, ὑπὲρ ζωᾶς καὶ βιοτᾶς σφείρας.
 Ζεῦ πάτερ, ἀλλ' εἴη τὸν ἀπ' Ἀργεὺς ἀνέρα νικᾶν,
 ἔμβατος ὡς ἂν τοι καὶ Νεμέα τελέβη.

Ζ Ω Ν Α.

Ως ἀπὸ Πανός.

Νύμφαι ἐποχθίδιαι, πίδακίτιδες, εἶδετε Δάφνιν,
 χθιζὸς ἐπαχιδίαν ὡς ἀπέλχσε κόνιν,
 ὑμετέραις λιβάδεσσιν ὅτ' ἐνθορε σειριόκαυτον,
 ἡρέμα Φοινιχθεῖς μᾶλα παρηιάδων.
 εἴπατέ μοι, καλὸς ἦν; ἢ ἐγὼ τράγος ἐκ ἄρα κνάμαν
 μῦθον ἐπεγνώθην, ἀλλ' ἐτι καὶ κραδίαν;

Α Ν Τ Ι Φ Α Ν Ο Υ Σ.

Ω Θηρῶν βροτὲ μᾶλλον ἀνήμερε, πάντα σε μισεῖ,
 παντολέτορ · πάντα δ' ἐκδέχεται σε μόρος.
 ἦν ἐπὶ γῆς Φεύγης, ἀλχῆ λύκος · ἦν δὲ πρὸς ὕψος
 δενδροδατῆς, ἀσπίς δεῖμ' ὑπὲρ ἀκρεμόνων.
 πειράξεις καὶ Νεῖλον; ὁ δ' ἐν δίναις κροκόδειλον
 ἔτρεφε, εἰς ἀσεβεῖς Θῆρα δικαιοτάτον.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Πέμπω, κάλει · πάντ' ἐσὶν ἐτοιμά σοι. ἦν δέ τις ἔλθῃ,
 τί πρήξεις; σαυτῷ δὸς λόγον, Αὐτόμεδον.

αὐτὴ γὰρ λαχάνε χαλαρωτέρη, ἢ πρὶν ἀκαμπτῆς,
 σαῦρα νεκρὰ μνηρῶν πᾶσα δέδυκεν ἔσω.
 πόλλ' ἐπὶ σοι γελάσασιν, ἀνάρμεν' ἂν παραβάλλη
 πλῶιν, τὴν κώπην μηκέτ' ἔχων ἐρέτῃ.

ΚΟΪΝΤΟΤ ΜΑΙΚΙΟΤ.

Ἡ λακί' ἐξαπίνης Κερνήλι', εἰς ἔτι λιτῶ
 τέρπειαι ἡμετέρῳ μισοχαρεῖ βίῳ.
 κέφης δ' αἰωρεῖται ὑπ' ἐλπίδι'. ἐκέτι δ' ἡμεῖς
 οἱ πάρος· ἀλλ' ἐτέρης ἐλπίδος ἐκκρέμασαι.
 εἴκωμεν ψυχὴν, πεπαλαίσμεθα, μηδὲ βιάξῃ.
 εἰς ἑδάφος τέχνης κείμεθ' ὑπ' ἀργυρέης.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Ἀίνυγμα εἰς κονίτωπαίκτην.

Εἶναι τι δένδρον τῶν ἀνακλήρων μέσον,
 εἰ ρίζα καὶ ζῆ, καὶ λαλεῖ καρπῶις ἅμα.
 μιᾷ δ' ἐν ὥρᾳ καὶ φυτεύεται ξένως,
 καὶ καρπὸν αὖξει, καὶ τρυγᾶται ῥιζόθεν.

ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Μισῶ τὸν ἄνδρα τὸν διωλῆν πεφυκότα,
 χρηστὸν λόγῳσι, πολέμιον δὲ τοῖς τρόποις.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Ἀνάθημα τῇ Δήμητρι παρὰ γεωργῶ.

Τὼ βοέ' μοι, οἱ τόνδε τέλειχαλον, ἴλαθι Διοῖ,
 δέχνυστο δ' ἐκ μάξης, ἐκ ἀπὸ βεκολίων.

δοὺς δὲ βόε ζῶειν ἐτύμῳ, καὶ πλησὼν ἀρχέρας
 δράγμαλ', ὀλβίστην ἀντιδιδῶσα χάριν.
 σῶ γὰρ ἀρχροπώνῳ Φιλαλήθει τέτραλος ἤδη
 ὀκλᾶδος ἐνδεκάτης ἐστὶ φίλος λυκάδας,
 ἔδέωτο' ἀμήσαντ' Κορινθικὸν, ἔ ποτε πικρᾶς
 τῆς ἀφιλοσαχύς γευσσαμένῳ πενίης.

Α Δ Ε Σ Π Ο Τ Α .

I.

Αργὼ τὸ σκάφος εἰμί· θεῶ δ' ἀνέθηκεν ἰάσων,
 Ἰοῦρμα καὶ Νεμέοις σεψάμενον πίτυσι.

II.

Ασπίδα, Φρυῶνον, ὄφιν, καὶ λαδικέας περίφευγε,
 καὶ κύνα λυσσητὴν, καὶ πάλι λαδικέας.

III.

Σῆς ἔνεκεν, Λητῆς τοξαλκέτα κῆρ', ἐπινοίας
 τήνδ' ἔλε Νικοκρέων τείρακερων ἔλαφον.

IV.

Εἰς βῶν καὶ τράγεν ἐπὶ πίνακ' ἀργυρῶ
 ἱκετολαμμένους.

“Πῶς βῆς ὑπάρχων, αὐλακας γῆς ἔτέμνεις,
 ἀλλ' ὡς πάροινος ἀγρότης ἀνεκλίθης;
 ὅπως δ' ἔχι καὶ σὺ πρὸς νομὰς ἀπολρέχεις,
 ἀλλ' ἀργυρῶν εἰδῶλον ἔσηκας, τράγε;
 ἄ ἔσηκα τὴν σὴν ἐξελέγχων ἀργίαν.

V.

Δημόναξ, μὴ πάντα κάτω βλέπῃ, μηδὲ χαρίζῃ
τῇ γλώσση· δεινὴν χοῖρον ἄκανθαν ἔχει.
καὶ συζῆς ἡμῖν, ἐν φοινίκῃ δὲ καθεύδεις,
καὶ ὧν ἐκ Σεμέλης, μηροβραχέως γέγονας.

VI.

Εἰς κύβον.

Εξ, ἐν, πέντε, δύο, τρία, τέσσαρα κύβος ἐλαύνει,

VII.

Περὶ τῶ Ἰαμβικοῦ μέτρου.

Εξ πόδες ἐν χώραισι τόσαις μετρεῖσιν Ἰαμβον.
σπονδεῖος, χόριος, καὶ δάκτυλος, ἡδὲ ἀνάπαιστος,
πυρρίχιος, καὶ ἴαμβος· ἔχει δὲ τε οἶκον ἕκαστος.
πυρρίχιος τέλος ἔσ'· ὃς μακρὰν οἶδεν ἐν ἀρχῇ,
πρώτῃ, καὶ τριτάτῃ, πέμπτῃ δὲ τε τόνδε κατίχει·
οἱ δ' ἄλλοι κατὰ πᾶσαν ὁμῶς βαίνουσιν ἀταρπύον.
μῆνον ἴαμβον ἀνακτὰ φέρει τόπος, ὃν κ' ἐβελήσῃ.

LECTIONES

LECTIONES ET EMENDATIONES IN VOLUMEN I.

MELEAGRI I. Primus hoc carmen edidit Franc. Vavassor cum latina versione, libro de Epigrammate cap. 16. Iterum e codice olim Palatino, qui nunc Romæ in Vaticana Bibliotheca asservatur, vulgavit Emmanuel Martinus, cujus Epistola 5. libri IV. lectori operæ pretium rependet. — 14. Samii hujus in Anthologia Planudea nomen frustra quæsieris, cujus tamen ibi duo extant epigrammata, sed sub Simmiæ nomine. Poëtarum nomina, aut Planudes aut librarii passim corruperunt, & gentilia omiserunt, quæ fere ubique in prioribus collectionibus apposita erant. — 26. Scr. Πέρσῃ τ' εὖω — 29. σμυρνάϊς τε κλάδεις, myrrheos ramos, myrrhæ arboris, quæ græcis σμύρνα. Sic bene Salmasius in Plinianis p. 367. licet ipse sibi non constans aliter exponat ejusd. operis p. 607. & notis ad Simmiæ ovum p. 161. Nicænetum Samium fuisse ex Athenæo p. 671. constat. — 31. Distichon hoc ex sententia V. C. & de litteris optime meriti Jo. Jac. Reiske constitui, quod factum nollem. Reponenda est optima codicis lectio:

*ἐν δὲ καὶ ἐκ λειμῶν ἀμωμήτοιο σέλῃνα,
βαῖα διακνίζων ἄνθρα Παρθενίδῃ.*

Amometum, plane incognitum hominem, in poëtarum censum referre non oportuit. Parthenidis ut scripta, sic interiisset nomen, ni poëtriæ memoriam servaret hic Meleagri versus. — 37. Scr. ἐκ φορβῆς σκολιότριχες, ut est in Vat. cod. docte hæc verba illustrat Salmasius in Plinianis p. 280. — 43. Scr. καὶ μὴν καὶ Συρίην. vide Salmas. in Plin. p. 741. 746. 751. & de Homon. H. J. p. 129.

II. 2. Minus bene cod. ψυχαπάτην. ψυχαπάτης est Cupidinis epitheton.

V. 3. Scr. ἀντίος εἶδαι. in cod. scriptum ἦδη, unde saltem εἶδῃ faciendum erat. — 8. χλαμύδι. Sic codex. At scribendum χλανίδι.

IX. 1. Χλαμύδι. Sic etiam hic codex; at librarii errore, quo sæpissime hæ voces χλαμύς & χλανίς permutatæ, licet significationis satis diversæ. Scr. εἰ χλανίδι. vide d'Orville ad Chariton. p. 384. & quos ibi laudat:

XI. 5. Cod. habet βραβεύη, quod moneo, ne quis a me emendatum esse putet, quum legerit in Commentario ad Charit. p. 512. βραβεύων. At v. 4. revera in Cod. scriptum est αὐτόματ' εἰκονίσας, quod corruptum. Reponebat Salmasius αὐτὸν ἐπεικονίσας, unde emendandi ansam cepi, αὐτὸν ἀπεικονίσας, *sua ipsius expressa forma*.

XVI. 1. Τὸ γὰρ — ἐν σποδίῃ. Hæc inter parentheses signa includi debuerant.

XVII. 2. Περιβλήτης. In aliis apographis περιβλήτης legitur, quod præferendum censeo.

XVIII. 3. Νίψαι. Verbum hoc & sensui & constructioni officit. Scribo: ψυχρὸν ὕδωρ, λίτομαι, ψυχρὸν — sic infra XCIII. λίτομαι occurrit.

XXII. 2. Δέρις, cutis dura & hirsuta. vide Etym. M. h. v.

XXVII. Hic nihil emendandum est, nisi quod v. 5. scribendum ἐν ἕρεσιν, ἢ δ' Ὑάκινθῳ. — τὸ σοὶ non habet, quo referatur. At hoc omisso vir sagacissimus, cujusque doctrinæ plurimum tribuo, cur. noviss. in Suidam p. 123. aliud quid emendatione indigere censet, & distichon medium sic constituit:

μήτε σὺ τὸν σερχθέντα, λύρη, Φοίβοιο προΐητι,

Δάφνη παρθενίη μέλφ' Ὑάκινθον ἔτι.

Verum hic de puerorum amoribus agitur, nec ulla Daphnes Nymphæ mentio fieri debuit. In primo disticho poëta non Pana, sed caprarios filere jubet; sic in secundo non Apollinem, sed sacerdotem Apollinei templi, cui, in honorem amatæ Deo Daphnes, nomen Apollini carum, Daphne, impositum. Duo pueri in tertio disticho soli memorantur; nihil ibi de puellari

amore. *Nec Daphnis Pani amatus, nec Hyacinthus Apollinis delicia amplius celebrandi sunt, sed Dion solus.* Sic sibi omnia respondent & apte coherent. μηδὲ σὺ προφῆτι Δάφνη παρθενίη hoc confertur cum αἰπολικαὶ σύριγγες. μέλπε ἔτι Τάκυνθον, cum μη-έτι Δάφνιν φωνάϊτε. τὸν σερχθέντα λύρη Φοῖβοιο, cum αἰγιόατῃ Πανὶ χαριζόμεναι. Dixit autem poeta λύρη Φοῖβοιο, pro Φοῖβω λυραϊδῶ, aut quia fingitur Apollo amasio Hyacintho affectus suos fidibus sæpe cecinisse, pueri pulchritudinem celebrasse, & mortem lugubribus elegiis ad lyram cantando dessevisse.

XXIX. 4. παμφύλῳ sic excudi debuit minori caractere. Alludit quidem ad mare Pamphylium crebris tempestatibus agitari solitum: sed παμφύλῳ appellative positum; in mari omnis generis puerorum.

XXXI. Mutilum videtur hoc carmen; unum saltem in medio distichon deest. In cod. scriptum v. ult. πλέξιν ἐκ λευκῆ Φαοί — correctum in margine ἢ γὰρ ἔρωτας ἐκ λευκῆ πλέξαι. Nihil hic decreverim, quum vix sensus aliquis ex his reliquiis erui possit.

XXXII. Sub Posidippi nomine extat hoc Epigr. in Planudea edit. Wechel. p. 587. monachus puerum in puellam transformavit. Parvi refert nosse utrum horum poetarum auctorem habeat. Sed Posidippo magis tribuerim ob illius Epigramma X. quod vide.

XXXIV. 5. Τὴν πρόθε λέλον, scilicet Nioben.

XL. 1. ὁ καὶ. Illud καὶ ab imperito librario est. Scribe: ὁ δὲ Γ. δ. α. ὃν ἔχει. Is scilicet, qui Ganymedem rapuit, ut haberet.

XLIII. 3. In codice scriptum, εἰ δὲ ἀνιπρὸς, quod mutari non debuit.

XLVI. 3. Hæc male excusâ. Cotrige: ἀσπαλόχροος, ᾧ δὲ, Φιλοκλεῖς, ἔμειλετε — cui tenera cutis, illum palpa, hunc intueri, alterum alloquere. — 5. Scr. γνῶς.

XLVIII. Lemma præfixum in codice: ἀποδραστηρικὸν παιδοφλο-

ρίας. 1. Pro ἱρῶντι cod. habet ἑρῶτες. Alterum distichon valde corruptum, cui restituendo absque meliori codice impar sum. Observandum est hic verbum ἀνδροπατίω, quo carent lexica. Verbale nomen est apud Hefychium. παιδαπίπας, ἀρσενοδάτης, ἀνδροδάτης.

L. 6. Scr. ἔτε τις, ἔτε τινός.

LVII. 1. Scr. ἄγεο. Est enim Doricum pro ἤγεο, ab ἡγέομαι.

LVIII. 7. Scr. σὺ δ' ἄρτι μὲν ἐκ πυρὸς αἰθῆ. Sic perspicue scriptum in optimo apographo Bibliothecæ Buherianæ, & in aliis quos vidi omnibus. ἐν πυρὸς αἰθῇ Clarissimus Ruhnken ad Timæi Lex. Plat. p. 178. ubi subaudito verbo εἰς, ἐπ' ἀρχεῖς, αἰθῇ nomen est substantivum idem significans quod αἰθῶ. Sed nescio an aliunde confirmari possit exemplo.

LIX. 1. νηχομένην. Sic cod. Salmasius emendabat τηχομένην.

LXI. 3. Typothetæ erratum corrige: μηκέτι μέλλε, πέτε.

LXII. 1. ἐπίτηκ' α φιλεῖν, non amare ex animo, simulatum amorem præ se ferre. Cicero ad Atticum VII. 1. omnia illa prima, quæ etiam tuis litteris in cælum ferebas, ἐπίτηκ' α fuerunt. Quam non est facilis virtus! quam vero difficilis ejus diuturna simulatio! — Hinc manifestum est ἐπίτηκ' α non caduca, sed simulata significare. In Planudea sine sensu & contra metrum ἐπίκ' α ητα.

LXIV. 3. φιλάσω/α in lexicis non comparet, nec φιλάω-λος supra LV. eadem est compositionis ratio. Aliquot centena vocabula græca optimi commatis lexicis addi possent ex his carminibus. — 4. ἀποδοκιμένην, *lychno pilos amburentem*, interprete Reiskio, an vere, valde dubito. In codice scriptum ἀποδοκί-νην. Emendabat Salmasius πόλλ' ἐπαροκίμένην, *multa imprecantem*, nimirum quod sola sit, & nullus amator veriat. Hoc quidem meo judicio præstat, dum melius quid excogitetur. — 5. Post σύχοιτ' ον censenti Reiskio integrum deesse distichon assentior.

LXX. Sensus est: Si nudam videris ΚΑΛΛΙΣΤΙΟΝ, fa-

tearis vocandam illam esse ΚΑΛΛΙΣΧΙΟΝ, mutato T in duplicem litteram Syracusiam, hoc est in X. Vide Salmaf. in Herodis Attici Inscriptionem p. 223.

LXXVII. 3. ἰσῶ. Sic codex. Sed scribendum ἰσῦ, ut *antenna mali*. — 6. γαστρός nove & inusitate pro γάστρα, navis alveus, venter. Casus est rectus. — 9. Scr. ἱς ζωός —

LXXXVI. Vide doctissimum Toupium ad Suidam T. II. p. 112. ibidem p. 111. sequens carmen emendat. Vatic. Cod. jam dederat v. 5. βάλξει πόθον.

LXXXVIII. 2. Sic scriptus in cod. hic pentameter. Emendat Salmasius:

εὐπτεροῦ εἰσῆιν ὕπνος ὑπὸ βλεφάρους.

4. Scr. φοιτήση.

LXXXIX. 5. Sic probabili emendatione Reiskius. Scriptum in codice: τρισσάκι σεῦ διέ μόνας καὶ Κύπριδος ὤλεσεν εὐνάν. Salmasius legebat: τρισσάκι σεῦ διέ μόνας ὑπὸ Κύπρις ἀπώλεσεν εὐνάν — quod impium est, tanquam si Venerem, Suadam & Cupidinem de gradu suo dejecisset Zenophila.

C. Ultimum distichon, quod venustissimum est, nemini non desiderium incutiet deficientis initii. Verbum ἐναιχμάσαι hinc notavit doctissimus Hesychii sospitator. Επαυχμάζειν Oripiano restituendum Κυν. α. 388. ubi sine ullo sensu ἐπαυχμάζουσι habent & libri editi & vetustissimæ regię membranæ quas contulimus. Scribendum:

καὶ κάπροι πυρόεντες ἐπαυχμάζουσι σύεσι.

cæterum animadvertenda codicis scriptura, quæ talis est:

ἀρπαξαι τις τόσσον ἐναιχμάσαι ἄγρη εἶναι.

τις τόσος —

admodum probabile est scriptum fuisse hoc carmen in disputatione poetæ cum semetipso, ut supra est carmen LVI. legendum puto:

ἀρπάζεται — τις τόσσον ἐπαυχμάσαι —

hoc compositum sensus admittit, αἰχμάζειν ἐπὶ τινι. Non alterum.

CIII. 2. *δαξικαρῆ*. Vox lexicis ignota. In codice corrupto scriptum *δακικαρῆ*. — 4. *οἰκισία* vox græca non est. Scribe: *θαλασσιτ'* ἐνὶ κλισίᾳ.

CV. 5. *μυροδότρου*. Sic Vat. cod. a prima manu. Vide Salmasium in Plinianis p. 536.

CX. 4. Corrige typographi erratum scribendo *ἠηλίσαντα*.

CXVIII. 3. Scriptum in codice *λαῖξ γὰρ ἐγὼ καὶ τὸ πῆλιν ἀσίσ* *ἔνε δ' ὀσφρονας ἄνδρας* — unde melius scripsissem; *λαῖξ γὰρ ἐγὼ κοτῶν Ἀσία*, *ἔνε* — notanda locutio *λαῖξ κοτῶν*, ita *Asia insensus*, ut eam calcibus petere paratus essem. Ita Salmasius. Sepulchrale est hoc epigramma, quod obscurum valde, nec forte integrum est.

CXXIV. Ultimum distichon deest in Planudea.

CALLINI I. Scr. *κότ' ἄλκιμον* — nescio quo casu Doricum *πότ'* huc irrepsit, Ionica dialecto scripsit Callinus. Immo vers. 8. scribendum etiam *θάνατο* *δέ κοτ'*. — 13. Scr. *ἔσθ' ἂν περγάνων*. Sic ratio linguæ postulat sequente *ἦ*, *εἰ* cum subjunctivo solœcum est. In harum particularum permutatione sæpissime peccatum, — 16. Scr. *ἔμπα*, Dorismo hic non locus.

ARCHILOCHI III. 3. Scr. *ἔντ*, Vox in singulari parum usurpata: plurale *ἔντια* apud poëtas frequentissimum.

IX. Extat hoc fragmentum apud Dionem Chrysost. p. 399. quædam ex eo habent Galenus T. V. operum edit. Basil. p. 618. & 630. & Theocriti schol. ad Idyl. IV. 49. ex quibus sic auctius & emendatius scribendum est:

ὣ φιλέω μέγαυ στρατηγόν,
 ἥδ' ἐ διαπαραχμένον,
 ἥδ' ἐ βοσφύχοισι χαῦρον,
 ἥδ' ἐ ὑπεξυρκμένον.
 ἀλλὰ μικρός τις εἶν,
 καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
 ῥαιβός, ἀσφαλῶς βεβηκώς
 ποσσὶ, καρδίας τε πλέως,
 καὶ ἐπινοήμασι δασύς.

2. Dio habet διαπεπληγμένον, quod emendatu facile erat attendenti quam sæpe η & ι, utpote ejusdem soni in recentiorum Græcorum ore invicem permutentur. Vide Hesychii interpretes in διαπεπλήχθαι. — 7. Hunc versum respexit Pollux p. 247. ῥαϊδὲς δὲ καλῦσιν, οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισὲς δὲ, οἷς ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέτραπται. καὶ τὸ μὲν Ἀρχίλοχος, τὸ δὲ Ξινοφῶν λέγει.

XI. Sic scribit hos versus Fabricius ad Sextum Empir. p. 398. apud Diogenem Laërtium, a quo servati sunt p. 585. pro θυμός legitur νῆς. Prior hic corruptus est, quem Menagius sic metro suo restituit:

τοῖς ἀνθρώποισι νῆς, ὦ Γλαῦκε, παῖ Δεπλίνεω —

XV. 4. Apud Stobæum scriptum ὑπὸ τις κινῆς, emendationem meam approbat vir elegantissimi ingenii & summæ doctrinæ ad Theocriti selecta Eidyllia nuper edita, p. 246. ubi, cur hujus fragmenti versum primum aliter constituere velit, non intelligo:

τοῖς θεοῖσι πάντα τίθει· πολ —

tetrametri hi sunt trochaici catalecti, in quibus jambus non moratur, quod faltem de Archilochiis verissimum est, qui tamen hic esset in quarta sede.

XVI. 7. Scr. μηδ' εἰδὼν δελφῶσι. Metro sic flagitante. Nec minus hanc emendationem exigit sermonis proprietas. Nam ἵνα, quo sensu hic ponitur, vix græcum est.

XXV. Fragmentum hoc illustrat doctissimus Hemsterhuys ad Hesychium v. ἐργάτις.

TYRTÆI I. 28. ὄφρ' ἄρα τῆς ἥρας — ἄρα orationem non sine gratia nectit. Doctissimo viro emendanti ὄφρ' ἐρατῆς ἥρας non adfentior, præsertim quum ἐρατὸς jam sit sequenti versu.

II. 33. Qui Tyrtaeum ambizioso commentario oheravit & citationum oceano pene submerfit, docere nos debuisset, quid significet participium πεπαλημένος & a quo verbo deductum sit. Scribo πεπαλημένος, id est πελαοεὶς, πλησιάζων. Vide Etymol. M. p. 367. l. 37.

III. 35. Scr. εἰ δὲ φύγοι — & versu seq. εὖχος ἔλα.

IV. V. VI. Tria hæc fragmenta ex eadem Tyrtæi Elegia defuncta sunt, quæ inscripta erat EYNOMIA, quamque fecit, quum dux Lacedæmoniorum esset bello Messeniaco secundo. Vide Strabonem p. 362. ubi debili argumento hinc concludit, Tyrtæum nec Atheniensem fuisse, nec ab Athenis accitum. Non enim suo nomine aut de se loquitur, sed de toto, cui præfectus erat, Lacedæmoniorum exercitu: *nos, qui bellum gerimus, omnes cum Herculis posteris in Peloponnesum venimus*. Ipse se Lacedæmoniis accenset & a toto cujus pars erat non se diversum facit. Ad horum Elegorum intelligentiam consulendus Pausanias pp. 312-315.

SAPPHUS II. In cod. ad marginem hujus Epigramm. scriptum: ὁλόαφωλον. εἰς τὸ ἀντίθελον ἃ κεῖται τῷ Κῆ Μιχαήλ. πόθεν ἂν ἐγράφη καὶ οἶδα. — 1. Scriptum παῖδες ἄφ — τὰτ' ἐν — 3. Λατοῖ — ἀρίστα. — 4. Ερμολέστα τοῖς ἀνασίδαι. Multo magis corrupto apographo usi sunt Bentlejus ad Callim. fragm. 417. & Reiskius. A codicis scriptura minus recedit d'Orville in vanno critica p. 193. cujus optimas emendationes secutus sum. Corrigendum tamen restat ᾠ. 1. αἱ τις — scribe ἦν τις —

V. 8. ἦκου, quod habent codices fere omnes, ex librario-
rum more est, quī longum & scribebant, aut ortum ex soni
similitudine. Scribe ἦκου, quod Æolicum est, pro ἦκε. Hæc dia-
lectus aspirationem respuit. — 11. Reponenda est antiqua lectio,
quæ unice vera est, quamque Catullus expressit: *sonitu suapte*
tintinant aures. Scr. ἐπιεμῆσαι. Zach. Pearce, quem hic im-
prudens secutus sum, e prava codicum scriptura lectionem
suam assumpsit. At doctissimus Morus in nupera Longini editio-
ne recte observavit, verbum ἐπιεμῆσαι nullam soni significatio-
nem habere, & hic stare non posse.

XII. Fragmentum hoc, quod Pindari schol. ad Pyth. IV. Poëtriæ tribuit, ita emendavit Toupius ad Suidam II. 161. ali-
ter ad Scaligeri mentem Valckenaer ad Ammon. pag. 102. ubi

voculam ἔτι omittit, quam forte ex citationis formula esse censet.

ERINNES I. Cod. ἐξ ἀτάλαν. Hanc lectionem ex Vaticana membrana notavit Salmasius, qui tamen δέξ' scribebat, quæ mutatio mihi necessaria non videtur. Hinc est forte, quod in epigrammatum codice Biblioth. Buherianæ scriptum δέξο τάλαν χειρῶν. — 4. ἥς κ' Αγ — sic idem cod. ἥς; tertia singularis est dorice pro ἡ. Theocr. p. 301. ἀλλ' ἥς ἔδεν ἐλαφρύν.

III. Βαυκίς, & Βαυκῶ, diversæ sunt ejusdem nominis formæ; una eademque persona his indigetatur. In hoc sepulcrali epigrammate monumentum ipsum loquitur: hoc autem symbolis erat ornatum, quibus sepultæ mulieris mors ipsas consecuta nuptias significabatur. Hinc intelligendus ν. 3. τὰ δὲ τοι καλὰ μὲν προθρῶντι — *pulchra hæc mea ornamenta inspicienti tibi crudelissimum Bauconis, seu Baucidis, nuntiant casum.* In cod. scriptum ἀμμοῖα τὰν Β. Tum ν. 5. ὡς τὰν π. γ. ἐφ' αἶ. Salmasius emendavit ὑφ' αἶς, cum hac nota. Pindarus Olymp. δ. 3. Ζεῦ τεαὶ γὰρ ὄραι ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγ' αἰετῶν ἐλισσόμεναί μ' ἔπεμψαν ὑψηλοτάτων μοῖρτυρ' ἀέθλων. ubi schol. τῇ ὑπὸ, ἀντὶ τῆς μετὰ, κέχρηται, ἢ ἡ, μετὰ ποικιλοφόρμιγγων ᾠδῶν ἔπεμψάν με αἱ τεαὶ ὄραι. — 6. Cod. τάνδ' male. κηδεαῖς, (sic perspicue codex) hic est maritus. Etymol. M. κηδεαὶ λέγονται ὁ τε πατὴρ τῆς γεγαμημένης, καὶ αὐτὸς ὁ γαμῶν. Ordo est: ὡς τὴν παιῖδα ὁ κηδεῖς ἐπὶ πυρκαϊῆς ἔφλεγε τῇ κὺτῇ πύκῃ, ὑφ' ἥς ὁ ὑμῖναι δόμον ἤγετο. — 7. Cod. μελπαῖον αἰδάν. — Mirum non est, viros doctissimos emendationem hujus epigrammatis frustra tentasse, quum præter corruptissimum Jensii exemplum nihil subsidii haberent: optimus vates bonus est codex. Cum hoc carmine conferendum est Epigr. Meleagri CXXV.

IV. Hæc ode Dorica dialecto scripta. Quædam in ea contra dialecti morem peccata. — 6. & 7. Scribendum βασιλῆον & κοίρανῶν sine i subscripto. Dores ei in η vertunt & i diphthongū penitus abjiciunt. — 16. Scribendum μεταδόλλη dorice pro με-

ταξάλλει. Male apud Gesnerum & Grotium μεταβάλλη. At *ῥ. 11.* κυβερνάς error est typographicus; ἰ subscribendum.

MIMNERMI I. 5. Scr. ἐπὴν δὲ ὀδυνηρὸν. —

II. 5. Scr. Κῆρες δὲ παρεσήκασι Typographi errore γὰρ irrepfit, quod metrum perimit. — 9. Scr. αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τῆτο — ἐπὴν & ἐπεὶ sæpissime locum suum permutant librariorum errore. Ubique hæc confusio ex genio linguæ & sermonis proprietate tollenda est.

III. 1. Scr. ἐπεὶ παραμείψεται. —

IV. Hoc fragmentum etiam excerptum est e Poëmate, quod in gratiam amatæ meretricis Mimnermus ejus nomine inscripsit *Ναννώ*.

X. 5. In Strabone p. 634. legitur ἀσύνητο. Quid sit, nescio. Qui Colophona fluvius alluit, Ἀλῆς dictus, Plinio Hælus. An hic reponendum κεῖθεν δὲ Ἀλῆεντος?

SOLONIS I. 14. ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη *ambarum (hebdomadam septimæ scilicet ἑξ' ὀκτώνα quatuordecim sunt anni.* Hoc facile sciremus, etiamsi non dixisset Solon. Hæc verba suspicor a quodam librario, ad supplendam forte lacunam, addita fuisse.

VI. 13. Mallem ἀναμίσγεται ἄτη, in casu recto, subaudiendo αὐτῷ, τῷ πλάτῳ — 27. Pro αἰεὶ V. C. Daniel Wytenbach animadv. ad Plutarchi librum de fera numinis vindicta p. 86. reponit ἀλλά ἐ, quod amplector. — 29. Scr. ἢ δὲ φύγωσιν. — 31. αὐτίκ' contra poëtæ sententiam est. Scribendum αὖτις, quod significat ἕτερον. Vide Ammonium de differ. Vocab. p. 27. Valde incertum est discrimen, quod statuunt Grammatici, inter αὖτις & αὖθις. Confer Hefychium, cui αὖθις significat μετὰ ταῦτα at nihil in distinctione mutandum. Wytenbach eodem loco versum hunc sic constituit:

ἤλυθε πάντως αὖθις, ἀναίτια τ' ἔργα τίνεσι.

enimvero apud Stobæum scriptum est ἀναίτια ἔργα τίνεσιν. Sed quis non videt ἀναίτια mendosum esse, & mutandum in ἀναίτιοι?

— 48. Recte in Stobæo Gesneri editum τοῖσι καμπύλ' — importunum ἢ ἐφεκυστικόν, quod metri lex hic necessarium non reddit, casu additum a Grotio, aut forte a typotheta. — 49. 50. Quicunque Solonis fragmenta collectim ediderunt, distichon hoc sic habent:

ἄλλος Αθηναίης τε καὶ Ηφαίστου πολυτέρχενω.

ἀργαλείον χειροῖν ξυλῆγλαι βίονον.

qua lectione nihil ineptius. Nam præterquam quod vacuo sensu positum istud ἀργαλείον, genitivi Αθηναίης & Ηφαίστου non habent a quo regantur, nec quo referantur. Ideo ad sensum bene emendavi ἐργατίνης: ἄλλος ἐργατίνης A. καὶ H. sed genuina non est hæc lectio, nec a Solonis manu, quam in veteris lectionis vestigiis deprehendit vir summæ doctrinæ, politissimi ingenii, suavissimorumque morum, litterarum in Gallia nostra decus, & litteratorum amor, (*M. de Foncemagne de l'Académie Française & de celle des Belles-Lettres*) qui me docuit scribendum esse ἔργα λαχών, quod verissimum est. In Stobæo Gesneri legitur ἔργαλα εἰν χειροῖν — ἀργαλείον invenio in editione Gnomicorum Adr. Turnebi anni 1553. cui forte hæc lectio debetur. Cæterum vide an non ἧ. 57. melius etiam esset scribere Παιῶν πολυφαμάς ἔργα λαχόντες. Turnebus habet ἔργα ἔχοντες. — 51. In Stobæo Gesneri Μυσσίων contra metrum. Scribe Μυσίων, ut recte habet Turnebus. — 55. ὃ συνομαρτήσωσι θεοί. *Cujus verba comprobabunt eventu.* Grotius: *Verba Dei præstant.* Scribendum est συνομαρτήσωσι. — 66. Omnino scribendum ἀρχόμενος — ἢ δέ τις ἀρχόμενος χεῖρ' αἰδέν ἢ μέλει χήσειν, i. e. τελευτήσειν τὸ χεῖρ' αἰδέν.

XII, 29. Scr. εἰ κέ τις — alias enim verbum quod sequitur in subjunctivo contra rectam scribendi normam esset.

XIII. Partem hujus fragmenti refert Plutarchus in Solonis vita edit. Bryani p. 173. integrum extat in Stobæi floril. Grotii p. 389. & inter Theognidis sententias ἧ. 719. — 1. Scr. πλυσθῆσιν, ὅτ'ω πελὺς, uti recte apud Gnomicum legitur. Quod hic

in textu est, contra metrum peccat. — 4. Scr. *πλευραῖς*. Sic in Gnomis & in Stobæo. In fine versus 5. dele comma, & scribe *ἔταν δέ γε* — ibidem scriptum etiam *κε*, sed mendose: hæc enim particula, quæ *ἀν* valet, jam expressa est in composito *ἔταν*.

XIV. Versus hos, a Plutarcho plus semel laudatos, accuratius excerpsit Stobæus Florilegii Grot. pag. 9. Scribe 1. *πολλοὶ μὲν πλ* — 3. *ἔμπεδον αἰεὶ*.

XVIII. 5. Scr. *ὑμέων δ'* — ut recte apud Laërt. legitur p. 31,

XXIV. 5. Scr. *πρόθεν δ'* — ad metri legem, & ut in Plutarcho legitur in Solonis vita p. 189. — 11. *δελείην*. Sic Aristides, qui totum fere hoc fragmentum habet in oratione *περὶ παρὰφθέγματος* operum T. II. p. 397. & 398. Mallem cum Plutarcho *δελοσύνην*, in qua quidem lectione versus anapæstum habet in quarta sede, quod in tragicis jambis non licitum, at cæteri sibi indulgent. Hoc multo tolerabilius, quam correpta media in *δελείην*. — 20. Reiskius legit *ἔκ ἀν κατέχε θυμὸν*, satis probabiliter. At frustra *πῖον* ex Juntina revocat. *πῖαρ* hic adjective positum est, ut apud Homerum *ὀδ. ι'. 135*.

μάλα κεν βαθεὺς λήϊον αἶεν

εἰς ὄρας ἀμῶν· ἔπει μάλα πῖον ὑπ' ἔδρας.

πῖαρ Hefychius exponit *λεπαρόν*.

XXV. 1. Quædam initio versus defunt, cujus defectus signum apponi debuisset. At quæ linea secunda leguntur, metro sunt soluta. Hæc verba scripsi, ut in Aristide p. 397. habentur. Sunt autem defumta ex Solonis tetrametris.

XXVIII. 2. *τὴν τε πόλιν. τε* in veteribus Plutarchi editionibus deest. Versui fulcrum hoc addidit H. Stephanus. Melius scripsisset *τὴνδε*, nam copula *τε* hic prorsus supervacua est. Reiskius suadet *τὴν πόλιν εὖ νοαίσις*.

CLEOBULI I. Vide Diog. Laërt. p. 55. 1. Scr. *χαλκήν* — *Μίδεω*. — 6. Scr. *Μίδης ἔτι*.

II. Ænigma hoc, quod Laërtius Cleobulo attribuit, alii filia ejus adscribunt, cui nomen *Κλεοβελίνη*.

PHOCYLIDIS III. 2. Scr. Αμαλθείας.

IV. 5. Scr. ὅτε μὲν — Dio Chrysost. p. 440. ubi carmen IX. profert. καὶ γὰρ ἐστὶν (ὁ Φωκυλίδης) ἔ τῶν μακράν τινα καὶ συνεχῆ ποιήσιν εἰρόντων — ἀλλὰ κατὰ δύο καὶ τρία ἔπη αὐτῷ καὶ ἀρχὴν ἢ ποιήσις καὶ πέραις λαμβάνει. ὥστε καὶ προστίθῃσι τὸ ὄνομα αὐτῷ καθ' ἑκάστην διανοήμα, ἄτε σπανιῶν, καὶ πολλὰ ἄξιον ἡγούμενος.

ANACREONTIS II. 1. Universam de accentibus doctrinam non affis facio. Sed quæ de iis traduntur regulæ, si constare sibi debent, & aliquid utilitatis habere, hic & aliis in locis, ubi κεράτα contractum ex κεράατα mediam producit, scribendum est κεράτα.

IV. 2. Scr. λωτίταις τε, ut habent Stephani editiones & aliæ præter Baxterianam.

V. 2. Hunc versum scribendum cenfeo, uti legitur in Vat. cod. μῆζωμεν τῷ Διονύσῳ.

VI. 5. Hunc & sequentem versum illustrat Salmasius de Homon. H. I. p. 3.

VII. 2. βαδίζων. Nullus in hac lectione sensus est, & ea jure offensus Barnesius aliud quid excogitandum censuit, ideo βαδίζοντ' edidit, quod contra legem Anacreontici metri est. Repono quod olim a poeta scriptum fuisse credo, βαπίζων. — 6. τραχέοντα τείρεν ἰδρώς. Sic partim e Vat. cod. ubi scriptum πείρεν ἰδρώς, optimam lectionem restituit d'Orville Miscell. Observat. Vol. II. p. 364.

IX. 2. Sine necessitate Barnesius πίτασαι. Cæteri editores πίτασαι, quam scripturam male defendit Baxter, quum ait a hic produci, quia vocalis α in pluribus communis est. Vera scriptura est πετάσαι. Non enim est a πίταμαι, cujus secunda persona πίταται duas primas syllabas necessario & semper corripit, sed a πιτάομαι, πετάσαι, πετάσαι· πετάσαι, πετάσαι. hoc seire debent, qui nondum manus ferulæ subdlexerunt. Accentus mutandus erat. In Theocr. Idyllio VIII. p. 290. edidi plu-

14 LECTIONES ET EMENDATIONES

rium codicum auctoritate: τίνος ὦ γὰρ, τόσσον ἐράσκει, quod itidem est ab ἐράσκει.

X. 7. Doricum λῆς sine ι subscripto scribendum est.

XII. 2. Malo consilio Barnesium hic deferui. Vera profecto lectio est, eaque multo elegantior: τί, κατίλη χελιδών; barbarum est λάλη.

XIII. 3. Scr. ἐν ἔρεσιν βοῶντα, uti recte ad metri normam edidit Barnesius. — Κλάρε ὄχθαις. Vide Salmasium in Plinianis pag. 604.

XIV. 19. Scr. τί γὰρ βαλοίμεθ' ἔξω. In Vat. cod. notante Barnesio legitur βάλοιμεν.

XV. 1. R. Bentlei ad Horatium Od. II. 17. 14. recte emendat ἔ μοι μέλει τὰ Γύγεω, quod partim confirmatur auctoritate codicis Vaticani Epigrammatum, in quo scriptum Γύγεω. — 4. In eodem codice sic scriptus hic versus: ἐκ αἰνέω τυράννης, quæ lectio non deterior est vulgata, si modo scripseris ἔτ'. — 15. Scribe: λίγη, σὲ δὲ μὴ πίνειν. Metrum corrumpit Baxter, quem temere secutus sum.

XVIII. 1. Cum Barnesio scribendum Καλλιτέχνα μοι τόρευσον. Trochaicus est dimeter acatalectus, quod metrum dimetris jambicis catalectis mixtum non uno Anacreonteorum loco occurrit, observante Salmasio ad Hist. Aug. p. 44. — 11. Scribe Εὐιον cum diphthongi dialysi. Tres continuæ vocales tribrachyn faciunt. — 12. Ingeniose hunc versum emendavit Baxter, sed metri violavit legem. Scribendum ἀμά, quod e Dorica dialecto petatum, ut multa apud Anacreontem alia. — Ult. scribo: ὁμῶ δὲ Φοῖβος ἀθύροι. Si quis in vulgata lectione sensus est, is certe ineptissimus. Jurisconsultus Batavus, auctor libelli sui tituli (amoenitates litterariæ Jac. Phil. de Medenbach) eodem sensu emendat, ἄμα δὲ Φοῖβος ἀθύρη.

XX. 2. Probabiliter Salmasius in Plin. Exercit. pag. 604. contendit, legendum esse ἐν ὄχθοις. Vide Ammonium in ὄχθαι καὶ ὄχθοι.

XXIII. 4. Θανεῖν hūc e versu 10. irrepsit. Sic absolute positum Θανεῖν personam Mortis exprimere non potest. Optime meo iudicio mox laudatus Jctus Batavus Θάνατος reponit. Tribrachys secundam sedem cujuscvis jambici jure occupat.

XXIX. 36. ἀφελῇ ποίησον αἰδῶ. Baxter exponit ἀφελῇ nudum & apertum. Sed nonne omnia aperta? Nudus pingendus erat Bathyllus, cujus in imagine femora & venter conspici debebant. His apertis, non facile erat pubem velare. ἀφελῇ hic significat ἀτριχα. — 43. Concinnior erit versus, cæterisque congruus, si scribatur τῷτον δὲ τὸν Απόλλωνα.

XXXI. 1. Sic optime hunc versum emendavit vir doctus in Miscell. Observat. Vol. X. pag. 422. Sic autem ex ejus præscripto interpungendum erat:

Αφες με τοῖς θεοῖσι

πιεῖν. πιεῖν ἄμυσλ

θέλω. θέλω μανῆναι.

5. λευκόπας quare vocetur Orestes nescio; nec facile, qui nos hoc docebit, invenietur. Vide Miscell. Observat. Vol. II. p. 5.

XXXIII. Ult. *Venustissimum poematum, quodque Anacreontis esse videtur. Sed illud postremum ἐκδοῆσαι notæ recentioris esse putarim. T. Faber vere & acute.* Recentissima enim manu stolidi aut cursim scribentis librarii corrupta est vetus & genuina lectio, cujus tamen vestigia non prorsus evanida sunt. Scribo ἐκδοῆσαι, minima quoad litteras, sed maxima quoad sensum mutatione. Quid sibi voluerit Faber non intellexit Barnesius, & multis probatum ivit, verbum ἐκδοῆσαι vocem esse antiquam; sed dispiciendum erat, an ea qua gaudet significatione, hic stare posset, quod negant quotquot sunt emunctæ naris critici.

XLII. 10. δαῖκτόν. Scribendum est δαίκτην. Falso ait Barnesius vocem hanc non satis probæ monetæ esse. δαίκτης, δαίκτηρ, δαίκτηρ, genuinæ sunt voces, quæ sub diversa terminatione idem significant. Æschylus Supplic. 804. βαδὺ πῶμα μακ-

τυρῶτά μοι, πρὶν δαίηθῃς βία καρδίας γάμη κυρῆσαι. Schol. τᾷ γὰρ
 μὲ δαίηθῃς τῆς καρδίας μὲ.

XLIX. 7. Scr. ὁ δὲ κηρὶς εἰ δύναιτο.

LI. Versus hi mali nescio cujus poetæ, non profecto Anacreontis, vix digni sunt, quibus emendandis fani quis iudicii tempus & operam perdat. Id tantum adnotabo, temere me versu 25. Baxteri emendationem recepisse. In antiquis editionibus, quæ scripti codicis fidem secutæ sunt, legitur δολερόν νόον μερόπων, quæ cæteris nec pejora nec meliora sunt. Baxteri inventum an meliori sensu se commendet, suum cuique iudicium relinquo: sed metro non satisfacit. Nam μ' ἐρώντων nihil aliud est quam με ἐρώντων. Particula μὴ apostrophum non sic patitur, & scribere debuisset μὴ ῥώντων. Theocriti, cujus versu suam emendationem stabilire putat, prava lectione deceptus est. Ibi enim, in Idyllio inscripto κῶμῳ, p. 286. χ. 5. vera scriptura est: καὶ αἶ κα μὴ πεθάνω.

LII. Aut initium hujus odes deficit, aut secundo versu scribendum est φέρεται.

LIII. 2. Corruptum est θέρεινόν, quod ideo Barnesius in θέρειον mutat. Sed rosam florem esse vernalis, quis ignorat? Supra V. ῥόδον ἔαρ μέλημα. Præstat itaque cum Salmasio, loco supra ad Od. XVIII. laudato, scribere τέρεινον. Ufu non admodum tritum est τέρεινῳ: vox tamen est proba, a qua formatur comparativus τερενότες, & unde adjectivus τέρενν ἡμενινum mutuatur τέρεινα. — 14. Ingeniosa est mox laudati Jcti Batavi conjectura:

γλυκὺ δὲ αὖ λαέοντι θάλλειν

μαλακαῖσι χερσὶ, κήραις

προσάγειν τ' ἔρωτος ἄνθῳ.

ὥς τὸ φῶς τὸ δὲ αὐτὸ τεῖνον.

ultimum saltem verissimum mihi videtur, sensus enim optimus, & ad veterem scripturam ὠσσοφῶ proxime hæc lectio accedit.

LXI.

LXI. Fragmentum hoc apud Athenæum extat p. 396. D. non distinctis versibus, quos male disposui. Galliambi sunt tetrametri, ut dudum monuit R. Bentley ad Horatium Od. I. 23. 5. sic autem distinguendi sunt:

ἄτε νεβρόν νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅς' ἐν ὕλῃ
κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπιοήθη.

In νεοθηλέα contractio fit duarum ultimarum vocalium, aut per fynizesin tanquam una syllaba efferuntur.

LXII. Iterum hic corruptum metrum mala Barnesii sedulitate, qui in Anacreonte nil nisi dimetros voluit: hunc secutus est Baxter. Attamen Hephæstio, a quo fragmentum hoc servatum, versus hosce profert in exemplum galliambi trimetri. Sic scribendi sunt:

ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'· εἰ γὰρ ἂν ἄλλῃ
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' ἔδαμά τῶνδε.

Recte Barnesius scripserat ἔδαμά, quam lectionem adstruit vir doctissimus Cur. noviss. in Suidam p. 78.

LXXI. Hoc Epigr. habet Suidas in εἶμα, ubi versu 2. legitur ἀμφοτέρους, quod saltem in ἀμφοτέραις mutandum erat. In tribus quæ habeo apographis horum antehac ineditorum epigrammatum scriptum est σοφίη.

LXXIII. 1. Scr. τὸν δ' ἄρ' ἐκείνη. Hæc est codicis lectio.

SIMONIDIS VII. Venuustum hoc fragmentum servavit Dionysius Halic. de Structura orationis p. 258. editionis Jac. Upton. cujus paucula habet Athenæus p. 396. E. Quum parum diligenter a me curatum sit, quæ prave sunt posita, hic emendabo. Scribendum itaque:

ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέῃ ἄνεμοι
βρέμῃ πνέων, κινηθεῖσά τε λίμνα,
δείματι ἤριπεν, ἔδ' ἀδιάντοις
παρειαῖς ἀμφὶ τε Περσεΐ βάλε
φίλαν χέρα, εἶπέν τε· ὦ τέκος,
οἶόν ἔχω πόνον· τὸ δ' αὖτε, γαλαθηνῶ τ'
ἥτορ κνώσσεις —

b

3. δείματι ἤριπεν ad Danaën refertur, cujus facta mentio in proxime præcedentibus versibus, qui desiderantur; non ad κάμνα, quocum conjunxit interpres, qui hunc locum male reddidit.

VIII. Hos versus habet Jo. Tzetzes Chil. I. 373. de quibus consulendus Salmasius in Plin. p. 585. Idem Tzetzes Simonidis aliud fragmentum de Orpheo habet Chil. I. 310. quod omissum hic reponam.

Τῷ καὶ ἀπειρέσιοι
 πωτῶντ' ὄρνιθες ὑπὲρ κεφαλᾶς, ἀνὰ δὲ
 ἰχθύες ὀρθοὶ κυανέῃ ἐξ ὕδατος ἄλλοντο,
 καλᾷ σὺν αἰοιδᾷ.

XIII. Apud Plutarchum Mor. p. 107. legitur v. 2. μεληδό-
 νες, quod reponendum. Hesychius: μεληδῶν, φρόντις. μεληδόνες,
 φροντίδες. Metri gratia poetæ μελεδῶν, & μελεδῶνες, ubi altera
 hujus vocabuli forma versui non aptatur. Miror itaque Hesy-
 chii interpretes priorem pro mendosa habuisse. Hujus affertur
 aliud exemplum ex Manethonis Apotelesm. III. 103.

αἰὲν ὑπ' ἀλλήκλησι μεληδόσι μητιόωνίας

XIV. Fragmenti hujus, quod apud Clementem Alex. p.
 585. extat, tres ultimos versus sic scribendos puto:

ὃ πάντων βλεφαίροις θνατῶν ἔσπελλε·
 ἐπὶ ᾧ μὴ δακέθυμος ἰδρῶς ἔνδοθεν
 μόλη, ἵκοιτ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας.

Manifestum est negationem, quæ ad sensum necessaria est, in-
 tercidisse: ἐπὶ ᾧ ἵκοιτ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας ἐκεῖνος, ᾧ μὴ δακέθυμος
 ἰδρῶς ἔνδοθεν μόλη.

XVII. 19. Scr. ἡμένη τύχοι. — 20. αὐτοὺν, κραυγὴν Hinc
 accedat lexicis auctoritas. — 43. σποδιός, *gilvus*. Vide Salma-
 sium in Plin. p. 181. — 45. Scr. ἔρεξεν ὦν. Hoc Jonicum, ut
 ex Herodoti frequentissimo hujus particulæ usu constat. Male
 in ἔν mutavit Grotius — quin ὦν reponendum censuerim v. 67.
 — 53. ἀδηνῆς, ἀπειρ. Hesychius: ἀδηνία (ἀδεινείη male legitur)

ἀπειρία. a δῆνος, βάλεμα. male mutavit Grotius, scribens: εὐνῆς δι' ἀληπίῳ. — 58. περιτρέπει, vertunt *abhorret*. Grotius: *spernit laboris omne servilis genus*. Sed talis significatio quomodo huic verbo adhærere potest? an, ut græca latinis conspirent, scribendum ἀποσυγεί? — 67. Apud Ælianum de Nat. Anim. lib. XVI. cap. 24. scriptum θέημα, quod, ut ἰωνικώτερον, præferendum. — 100. In πέλεται prima longa est ob liquidam, quæ pronunciando geminatur, nec opus erat hoc in πίνυται mutare. — 113. Scr. τὴν δὲ θῦτέρω, uti recte Gesnerus & Grotius: barbarum est θῦτέρῳ.

XVIII. 5. Scr. ἐκτελευτήσει.

XXIII. 4. In Plutarchi Moral. p. 872. lacuna est in hoc versu, quam F. Urfinus explevit inferendo καί. Sed voculæ οἱ καὶ prorsus supervacuae sunt, & seq. versu χρυσῷ non habet unde pendeat. Optima est Clar. Reiskii conjectura scribentis:

κρέσσονα καλίσων μάρτυν ἔθεντο πόνων

χρυσῷ —

ordo est: οἷτε πόνων K. νέμοντες, καλίσων πόνων ἔθεντο μάρτυν κρέσσονα χρυσῷ. Sic Aristoteles in præane: καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον, χρυσῷ τὲ κρέττω --- τιμήντῳ, si modo genuinum sit, quo sensu accipi debeat, monstrat ipse Simonides in fragmento, quod auctori suo asserit Apollonii Lexicon Homer.

Ξεινοδόκων δι' ὤριτος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων.

XXVII. Qui hoc Epigr. servavit Hephæstion de Metris p. 14. simile distichon e Nicomachi Elegia de Pictoribus profert:

Οὗτος δὴ σοι ὁ κλεινὸς ἀν' Ἑλλάδα πᾶσαν Απολλέ-

ωδες· γινώσκεις, τῆνομα τῆτο κλύων.

XXXV. Ut in Planudea, sic etiam in Vat. cod. separata sunt duo disticha, quorum prius Simonidi, alterum Callimacho tribuunt veteres membranæ. Sed conjungenda esse nemo non videt, nec dubium est quin Simonidis sint, Leonidæ coævi, quique tot carminibus Græcorum bello Medico fortia facta celebravit. Conjuncta in uno regionum codicum, sed ex correctione.

XXXVI. Notitia occasionis & argumenti hujus epigrammatis petenda e Plutarchi libro de Herodoti Malign pag. 871. & Athenæo p. 573. extat etiam apud schol. Pindari p. 146. a. ubi lin. 1. legendum est ἡγεμόνα Αδείμαντον.

XLV. Vide in hoc Epigr. viros eruditissimos Wesseling ad Diodor. Sic. T. I. p. 425. & Toup Epist. crit. p. 89.

XLVI. Vide eundem Wesseling ad Diodor. Sic. p. 451. & d'Orville ad Chariton. p. 628. verissimum est in tribus quæ habeo apographis horum Epigrammatum, quæ olim Heidelbergæ descripsit juvenis Salmasius, scriptum esse versu 7. μέγα δ' ἔσεν Εννοσίγαιος, pro qua lectione d'Orville ἀμφοτέραις χερσὶ, i. e. ut ipse interpretatur, *summa vi* ἔσ' *omnibus viribus* pugnat. Sed pace viri optimi dixerim, mera est ineptia. Cur enim gemere debuit Neptunus? an a Persarum partibus stabat, & iis favebat, ut apud Homerum Vulcanus Trojanis? dein, quomodo percussus fuit, nisi remorum verberibus? Agitur hic de duplici Græcorum victoria; ad utramque finis epigrammatis referri debet: *Magnum autem ingemuit Asia, ab illis utraque manu percussa*, id est, a terrestribus & maritimis copiis. Hic est verus & optimus sensus, multoque major est codicum Diodori & Aristidis auctoritas, in quibus habetur nostra lectio.

XLVIII. Epigr. hoc exhibeo, ut editum est a Leone Alatio in diatriba de Simeonum scriptis p. 215. corruptum est & medicam expectat manum.

L. 1. Scr. e Vat. cod. μέλια ταναά, uti etiam apud Suidam legitur, qui hoc distichon habet in ἦσο, & ex eod. cod. ῥ. 4. κραδαινομένα δαΐψ. Doricæ formæ in optimo codice servatæ poetæ huic restituendæ, quem scimus hac dialecto scripsisse. Supra in Epigr. XLII. 2. idem cod. habet δελουσύναν, & in mox sequenti ῥ. 4. Εἰλάνων. In cæteris Dorismus a Librariis mutatus.

LV. 9. ε' λῆθει. Sic Vat. cod. & duo Regii Planudeæ. Minus bene apud Suidam v. μόλην legitur ε' λῆγεν.

LVII. Totidem & iisdem fere verbis victorias Simonidis

memorat auctor epigrammatis, illius tumulo insculpti, quod refert Tzetzes Chil. I. 636.

Εξ ἐπὶ πεντήκοντα Σιμωνίδῃ ἦραο νίκας
καὶ τρίποδας· θνήσκεις δ' ἐν Σικελῷ πεδίῳ.
Κεῖω δὲ μνήμην λείπεις, Εἰρησι δ' ἔπαινον
εὐξυνέτε ψυχῆς σῆς ἐπιγεινομένοις.

LVIII. 3. De hoc Aristide, diverso ab Atheniensium duce, vide Plutarchum initio vitæ Aristidis.

LIX. 2. Scr. ὑπὸ γὰρ, ut editi & codices habent.

LX. 2. Non minus bona est lectio, quam exhibet Tzetzes Chil. I. 632. ζῶντι παρέχε χάριν.

LXIII. 1. ἱρασις masculini tantum est generis. Scripsit procul dubio Poëta: αἱ ποδ' ἐταῖραι---

LXIV. Bis scriptum est in veteri codice. Priori loco tribuitur Hedylo aut Asclepiadi; at altero diserte Simonidi.

LXV. Extat apud Pollucem pag. 501. ubi v. 2. scriptum ἄγρωσα. Salmasius in Plinianis p. 223. emendat ἀγρῶσα. ἀγρῶν de canibus, quæ ad venandum ardentem incitatæ sunt. Vereor ut ἀγρῶσης cum substantivo fœminini generis construi possit.

LXVI. Perperam hoc Epigr. tribui Simonidi, cujus nec est, nec esse potest. Obiit enim hic poëta ineunte Olympiade LXXVIII. Cyniscæ autem victoria, quam demum mortuo patre Archidamo obtinuit, post Olymp. LXXXVII. obtigit. Xenophon in Agesilao refert Lacedæmonium hunc regem Κυνίσκαν ἀδελφὴν ἔσαν πείσαι ἀρματοδροφεῖν, καὶ ἐπιδεῖξαι, νικῶσης αὐτῆς, ὅτι τὸ θρέμμα τῆτο ἐκ ἀνδραγαθίας, ἀλλὰ πλεῖτε ἐπιδειγμάεσι. Epigramma hocce innuit Pausanias p. 222. cujus loci, cursim a me lecti, prava interpunctio mihi fraudi fuit: editorum notæ rem bene declarant.

LXVIII. 1. In Vat. cod. aut saltem in apographo Buheriano scriptum Στοιβὰ καὶ --- illud καὶ explicat Salmasius, quod scilicet alias statuas posuisset Leocrates eidem Stæbo. At verum est παῖ, quod ex eodem cod. dedit Leo Allatius libro mox

laudato. Reiskius, quem sequitur Toup Epist. crit. p. 13. e pravo apographo Στρόμεα. Verum hujus viri nomen in Thucydide deprehendit & mihi monstravit amicissimus studiorum meorum focus, qui mihi in edenda horum analectorum dimidia parte egregiam navavit operam, Joh. Gottlob Schneider, quem a me divelli ægre patior, & felicibus votis prosequor, hodie, dum hæc scribo, Francofurtum ad Oderam proficiscentem, quo publice vocatus est, oblato ei munere græcas litteras in illius civitatis Academia docendi. Scribendum autem Στροίεα. Verba Thucydidis hæc sunt p. 68. μετὰ ταῦτα ναυμαχία γίνεσθαι ἐπ' Αἰγίνῃ μεγάλη Αθηναίων καὶ Αἰγινήτων· καὶ οἱ ξύμμαχοι ἐκατέρωσ παρῆσαν. καὶ ἐνίκων Αθηναῖοι, καὶ ναῦς ὁ λαβόντες, ἐς τὴν γῆν ἀπέβησαν, καὶ ἐπολιόρκουν ΛΕΩΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ ΣΤΡΟΙΒΟΥ στρατηγόν-
τ@. Bellum hoc cum Æginetis paulo fufius persequitur Diodor. Sic. T. I. pag. 463. quod Leocrate duce gestum ait, sed quem πατρόθεν non indiget. Incidit autem hæc Æginetarum clades in Olymp. LXXX. an. 2. Statuam autem Mercurio dedicasse Leocratem adolescentem probabile est, qua ætate palæstram frequentabat, & Simonidi innotuit.

LXXII. 2. νίκη. Sic quidem apud Pausaniam legitur p. 475. at manifestum est scribendum esse νικῶ.

LXXV. 2. Νικολάδας. Scribitur alias hoc nomen Νικολάδας Pausanias p. 476. -- 4. Scriptum in codice ἐξήκοντ' ἀμφορεῖς ἐλαίαι. absurde. In Panathenæis singulæ olei amphoræ singulis dabantur victoribus Vld. Meursium de hoc festo cap. XI. Hanc tamen lectionem tuetur Salmasius notis ad dedicationem statuae Regillæ p. 87. scribens ob metrum ἐξήκοντ' ἀφορεῖς, immemor correctionis, quam ipse margini adleverat hujus epigr. ἐξῆς δ' ἀμφορεῖς -- δὲ ut supervacuum sustuli. -- 6. Versus hic corruptissimus, cui sanando frustra laboravi; medicam manum admoveant peritiores. -- 9. καὶ Τεγέα sic ex mera conjectura scripti, quum in codice e præcedenti hexametro repetitum sit καὶ Νεμέα.

LXXVII. Quæ hic Simonidea leguntur, non sunt omnia ejusdem hominis: cognomines enim fuere plures. Nam præter Simonidem Amorginum, auctorem, ut videtur, carminis jambici de mulierum vitiis, Simonidemque Ceum Leoprepis filium, Lyricum, cujus sunt harum reliquiarum pleræque, & hujus ex filia nepotem, alii adhuc fuere poëtæ hujus nominis duo a Suida memorati, & plures forte. Nescio cujus sit hoc Epigramma. Non profecto Simonidis avi, qui ex vivis abierat antequam natus esset Dorieus; nec nepotis fuerit, si verum est, quod ait Suidas, illum ante Peloponnesiacum bellum vixisse. Nam Dorieus Olymp. LXXXVIII. secundam ex tribus Olympicam palmam adeptus est, & Olymp. XCII. an. 1. qui erat Peloponnesiaci belli XX. Thuriis navibus præfectus fuit contra Athenienses.

LXXXIX. 2. Alii Χάρης ἐποίησεν scribunt. Perinde est. Utriusque enim & Charetis & Lachetis opus fuit. Inchoavit Chares, cujus post mortem perfecit Laches, quo verisimilius est, in Colossi basi hujus nomen insculptum fuisse. Vide Harduinum ad Plinium T. II. pag. 647. editionis secundæ. De hoc Colosso videndus Scaliger Animadv. ad Eusebium p. 137. Nescio cujus Simonidis sit hoc epigramma, quod Cejorum neutri adscribi potest. Quædam falso inscripta sunt.

XC. Extat hoc Epigr. apud Athenæum p. 591. ubi v. 3. φίλτμ δὲ βάλλω, quod alteri lectioni præferendum mihi non videtur. Hos versus ait a Praxitele basi Cupidinis insculptos fuisse, quod ita a nemine acceptum iri puto, ut Praxiteles elegorum auctor sit censendus. Illius tamen potius fuerint quam Simonidis, cujus ætas cum Phrynes ætate non congruit.

XCII. 4. In cod. scriptum ἀμφὶ δὲ θερμάδος. Emendavit Salmasius μεθερμάδος, sed omnino scribendum νοσημένης ἀμφὶ Μολυριῶδος, quod evincit doctissimus Hemsterhuys ad Lucianum p. 307.

XCVI. 1. Θεαίρε. Vide Westeling ad Herodot. p. 322. 30.

XCVII. 1. In Planudea legitur τὸςδε ποτ' ἐν Σπάρτας α---

XCVIII. 2. In Planudea πόλις ἦδε κλέει, contra metrum; scribere potuisset Monachus ποθεῖ. At vera lectio est Πόλη. Scriptum in Vat. cod. a prima manu πολλή & supra correctum πολλή. Vid. d'Orville ad Charit. p. 288.

CII. 3. In Planudea p. 414. patris nomen non comparet, quia librarii in duas voces illud diviserunt μέγ' ἄριστος. Similem mendam in Apollonio Rhodio sustulit 11. 102. elegantissimus Pier-son Verisimil. p. 206.

CIII. In Planudea p. 304. prius tantum legitur distichon Alexandro tributum. Vat. cod. integrum habet cum hoc lem-
mate: Σιμωνίδα εἰς Γόργιασπον ἐπιτύμβιον.

CIV. E Stobæo: in Foril. Grot. p. 407. ubi deficit hexam. primus. — 7. Scr. ὄφρα τις ἄνθος ἔχη. Ut recte in Stobæo legitur.

CV. Ex Athenæo pag. 125. ubi 3. legitur αὐτὰρ ἐκάμθη, quod Dalecampius in ἐπέμθη mutabat, tuetur Cafaubon. & ut-
cunque explicat, Animadv. p. 239. ego corruptum puto. —
Sequentia duo itidem ex Athenæo desumpta p. 456.

CVIII. In Salmasiana collatione Anthol. Planud. cum Co-
dice Vat. margini adscriptum Σιμωνίδα, nulla cum mentione
Callimachi. Epigrammati, quod præcedit, in Planudea, quod-
que inter ἀδέσποτα retuli DCLXXIX. nec Simonidis nec Calli-
machi adscriptum nomen. Alia, forte accuratiori, collatione
usus est vir admodum reverendus Jo. Aug. Ernesti, cujus Cal-
limachum vide p. 331.

CXII. 5. Vere doctissimus Toup Cur. noviss. pag. 59. do-
cet scribendum esse

αὐτὰρ δ πεπλεγμένη μέγα τύμπανον ἔχεθε χειρὶ,
ἥραξεν —

tympanum, quod manu tenebat, pulsavit. Sic distinctus hic
locus in Suidæ editione principe, ubi recte legitur δ.

Apud schol. Pindari p. 332. B. & Tzetzem ad Lycophr. p.
31. B. extat Simonidis fragmentum, quod Rev. Potterus in

hexametros digessit, quod ut facere posset, plura mutare necesse habuit, ubi tamen nulla mutatione opus erat, cogitanti e Simonidis Canticis desumptum esse, quod F. Urfinum non latuit p. 174. ubi tamen minus emendate leguntur hi versus:

Μαιῆδος ὀρείας ἰλικοδλεφάρη
κατὰ λόγον. αὐτὴ γὰρ Κυλλήνης ἐν
ὄρεσσι θεῶν κήρυκα τέκεθ'
Ερμῆν.

✱. 3. Scribo τέκεθ' pro τέχ', ita postulante metro. Versus est dimeter jambicus acatalectus, qui anapaestum habet in secunda sede & tribrachyn in quarta, quales apud Pindarum multi.

Duo ejusd. poetæ fragmenta ab Aristotele servata, prius e Canticis, quod in Animalium hist. extat edit. Sylburgii p. 122. alterum ex epigrammatibus in libro de Rhetorica edit. Cantabr. p. 92. male omissa hic reponam:

Ὡς ὁπότεν χειμέριον κατὰ μῆνα
πινύσκη Ζεὺς ἤματ' αἰ τεσσαρακαίδεκα,
λανθάνεμέν τε μιν ὥραν
καλέεσιν ἐπιχθόνιοι, ἱερῶν
παιδοτρόφον τοικίλῃς ἀλκυόνοιο.

Πρόθε μὲν ἀμφ' ὥμοισιν ἔχων τρηχεῖαν ἄσπιλιν,
ἰχθὺς ἐξ Ἀργεὺς εἰς Τεγέαν ἔφερων.

Vide doctissimum Criticorum ad Hesych. v. ἀστυπολεῖ.

TIMOCREONTIS scolion sic distinxit Jo. Alberti Observat. philol. in N. T. p. 401.

II. ὁμοιον τῷ Σιμωνίδῃ, non quoad metra, quæ plane diversi generis, si modo metra sunt.

ÆSCHYLI tetraстichon hoc, fragmentum esse elegiæ, quam scripsit in eos, qui ad Marathonem occubuerant, credit Stanlei, commentario in vitam Æschyli pag. 707. ut & Simonidis carmen LI. particulam esse elegiæ, quam in idem argumentum scripsit Simonides.

BACCHYLIDIS IX. Quædam ex hoc Pæane habet Plutarchus in vita Numæ pag. 159. unde, quæ in Stobæo deerant, supplevit Paulus Leopardus, qui de hoc fragmento optime meritus est Emendat. L. IV. cap. 21. — 9. δ', quod versum hunc inchoat, ad finem præcedentis pertinet. Vide doctissimum Valkenaer ad Euripidis Phœnissas p. 259. — 10. Scr. ἀμὸν ὃς θάλλει κέαρ, *nostra qui præcordia fovet*. ἀμὸς Doricum est pro ἡμέτερος. In Stobæo legitur ἄμος. Grotius dedit ἄμον.

Bacchylidis egregium fragmentum extat apud Clementem Alex. pag. 731. qui eum proprio quidem nomine non laudat, sed Lyrici nomine designasse censetur Sylburgio:

Ω Τρῶες ἀρρήφιοι,
 Ζεὺς ὑψιμέδων, ὃς ἅπαντα
 δέχεται, ἐν αἵτιος θνατοῖς μεγάλων
 ἀχέων. ἀλλ' ἐν μέσῳ κεῖται
 κίχιν πᾶσιν ἀν-
 θρώποισι Δίκην ὀσίαν,
 ἀγνάν Εὐνομίας ἀκόλεστον,
 καὶ πινυτᾶς Θέμιδος. ἔλθειν
 παῖδες, οἳ νιν εὐρόντες σύνοικον. —

XIX. 1. Scr. Νίκα. — 3. αἰθέμασι. Quæ sunt Vat. cod. lectiones. Idem v. 2. habet Κραννίαν, sic, ut librario videbatur, exigente metro. Hoc enim nomine vocantur Athenienses, & prima in Κρανὰς, Κρανᾶη, Κραναιῖος corripitur. Sed in nominibus propriis non certa quantitas, & magna poëtarum licentia.

XX. 3. Scr. βαχρός, ut habet Vat. membrana.

TIMONI ipsi epigr. hoc asserit Plutarchus in Antonii vita editionis Bryani T. V. p. 138.

SCOLION VIII. Extat hoc scolion apud Athenæum, qui cætera omnia habet circa finem libri XV. exceptis tribus primis, quæ apud Laërtium leguntur. Videtur Canticum esse ἐπινίκιον cujusdam poëtæ, cui victoria obtigit in Panathenaicis ludis, in quibus præmium victoribus dabatur corona oleagina.

Decerpebantur autem rami ex moriis illis, quæ in arce erant, & quidem in Pandrosi templo. *Vide Meursii Cecropiam cap. XXII.* Sic scolii verba intelligo νίκην ἔδοσαν οἱ θεοὶ, φέροντες παρὰ Πανδρόσῃ. Si quis alius eorum est sensus, hunc non assequor. Certissimum saltem mihi videtur hic neque de Marathonia pugna, nec de Pane Phidippidi hemerodromo obviam facto, quam rem Herodotus narrat p. 486. agi. Schol. Pindari Pyth. III. 138. hæc habet: πάρεδρ' γὰρ ὁ Πάν τῇ Πέῃ, ὡς αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθένων φησὶν· ὃ Πάν Ἀρκαδίας μεδέων, ἕως τῆς, ματρὸς μεγάλας ὁπαδὲ, σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν. Quod quatuor primæ voces hujus scolii seu pæanis, in Pindari quodam cantico eodem quo hic ordine fuerint, inde non sequitur Pindarum hujusce pæanis auctorem esse, quod, qui eum toties laudat, Athenæus non ignorasset, & si carmen hoc in Pindari melicis legisset, illius non suppressisset nomen, sicuti nec Hybriæ, nec Ariphronis. In deorum compellationibus religiosæ quædam erant formulæ, sollennia verba, a quorum ritu discedere nefas. Nullum crediderim Pindari cantatum fuisse hymnum, a quo abfuerint hæc verba: Πάν Ἀρκαδίας μεδέων. Orphici hymni alius generis sunt, ubi de diis traduntur, quæ solis initiatis nosse & audire fas erat. Orphicus Pan plane diversus a Pane vulgi Græcorum. Hic Arcadiæ tutela contentus: illum Mystæ invocabant ἔρανόν, ἥδ' ὁ θάλασσαν, ἰδὲ χθόνα παμῶστίλειαν, καὶ πῦρ ἀθάνατον. In Orphicis hymnis integri sunt versus Homerici, ut iste.

Κλύθι, Ποσειδάων, γαῖόχε, κυανόχαιτα,
quem Homerus, ut plurimos alios, ab antiquiori quodam poeta mutuatus est.

IONIS I. Vox Οἶν' ad hunc versum non pertinet, qui ἐπιάμετρος est; aut interpretamentum est vocis Διόνυσ', aut erat in præcedenti versu. Errorem typograph. in Casaubon. Animadv. quum hæc excuderentur, præ festinantia non animadverti. — 9. Comma dele post ἀνθρώποισι.

SOPHOCLES Epigr. extat apud Athenæum pag. 604. unde discendum est, qua occasione factum.

EVENI VI. In Planudea edit. Wechel. p. 620. Extat hoc epigr. sine auctoris nomine, quod in Stratonis puerili Musa Eveno tribuitur. In Vat. cod. scriptum ἐκ δύο λυγρῶν, unde scribendum ἐκ δύο λυγρῶν.

VII. Hoc Eveno Afcalonitæ tribuit Vat. cod. Extat in Aristoph. schol. ad Plutum 1130. ubi videnda sunt, quæ notavit Hemsterhuys p. 429. Illi genuina & veteris notæ lectio esse videtur, quam e cod. Ms. ibi affert ὅσον ἐπιλείψαι. Hoc librarius de metro male sollicitus in ἐπισπείσαι mutare potuit. In compositis prioris vocis ultima vocalis brevis producitur vi liquidæ quæ posteriorem vocem inchoat. In Apollon. Argon. IV. 1721. ubi libri editi habent ὕδαρ αἰδομένοισιν ἐπιλείδοντας ἴδοντο. duo codices e reg. Bibl. habent ἐπιλείδοντας recte. Sic apud Homerum Il. ε'. 599. ἄκρον ἐπιλίγδην, ubi vide interpretes. In veteribus libris Veneris epitheton φιλομειδῆς cum unico μ semper scriptum; ἐπισπείσαι tamen habet Vatic. cod. hic, & in Leonidæ Epigr. LXI. quod ex hoc expressum.

XII. & XVI. tribuit Vat. cod. Eveno Atheniensī Grammatico. Prius factum in Tiresiam, qui ex femina in mare mutatus est. Similes casus narrat Plinius L. VII. cap. IV. pag. 375. editionis Harduini, cujus notæ consulendæ, & præterea If. Vossius ad Catullum pag. 286. — 7. In cod. scriptum χαλκός. Χαλκίς est puellæ nomen, non urbis. Hoc autem dedi ex emendatione La Crozii, cujus schedas habuit & exscripsit vir mihi dum vivebat amicissimus, Jo. Jac. Reiske, qui apographum suum mecum communicavit.

XIII. Bis legitur in membranīs. Altero in loco tribuitur Eveno cum hoc lemmate εἰς χελιδόνα τέτλιγα κάλαπιῶσαν. — 2. Planudei libri τέτλιγα, πικνοῖς. Salmasius emendabat τέτλιγ' ἀπιανοῖς. Sed ἀπλην⊙ vox græca non est. Scripsi ἀπλήσιν, quo in re simili utitur Homerus Il. ι'. 323. — 4. τὸν θερινὸν θερινά, hæc est

optima Vat. cod. lectio, nec jam conjecturæ viri docti indigemus reponentis ἡρινὸν εἰαρίνα.

XIV. In Vat. cod. præfixum habet nomen Εὐάνη (male pro Εὐήνη) Σικελιώτης. — 2. Idem τῶν — κληζομένων.

XV. In Vat. cod. cujus fide Epigr. hoc Eveno tribui, tertius versus legitur sic :

χαίρει κινάμενος δὲ τρισὶν νύμφοις τετάρτῳ.

vulgatam lectionem prætuli.

XVI. 2. κλέμματα Sic cod. mallet κτήματα. — 3. ψήφῳσι, sacris sermonibus. Hesych. ψῆφος, λόγος. Cætera explicata vide in notis ad Hesych. v. ἐσφηνωμένον.

ANTIMACHO vindicat hoc Epigr. Vat. cod. — 5. Typographi erratum corrige scr. αἱματόεντα.

SIMMIÆ THEBANI Epigrammata duo in Planudea auctoris nomen non habent.

I. 1. Vat. cod. Σοφίᾳς, liquida sine necessitate geminata. vide quæ notavi ad Bacchylidis XIX.

PLATONIS VI. Varie hoc Epigr. tentarunt viri doctissimi d'Orville ad Chariton p. 206. & Toup ad Suidam III. p. 267. quem secutus sum. Uterque in 2. v. optimam Athenæi lectionem p. 589. deseruit, quam nunc restituendam video, πικρὸς, seu δριμύς ἔπαισιν Ερως. Si enim in viventem Archeanassam hæc lusit Plato, cum qua succo jam defici incipiente consuevisse traditur, de præsentī tempore locutus est, & ἔζεται, non ἔζετο scribere debuit. Hoc manifestum est. Deinde non minus miror Clar. d'Orville, apud quem tanta erat Vat. codicis auctoritas, hujus lectionem in 3. v. respuisse, cujus tamen multo major venustas, ἃς νέον ἦεν ἀνδρῶν ἀποδρέψαντες ἐρασαὶ πρωτοδόλῳ. Docte & vere Cl. Toup significationem vocis πρωτοδόλῳ explicat, quæ translata est a plantis, unde, in eadem metaphora persistens Plato, cætera, quæ plantis propria sunt, vocabula defumfit, νέον ἀνδρῶν ἀποδρέψαντες. In Vat. cod. scriptum a prima manu πρωτοδόλοι, librarii errore in terminationibus admodum frequen-

ti: ad marginem correctum *πρωτοπλόα*. Totum autem Epigr. sic scribendum censeo:

Ἀρχεάνασσαν ἔχω, τὰν ἐκ Κολοφῶν^Θ ἑταίραν,
 ἧς καὶ ἐπὶ ρυτίδων δριμύς ἔπεσιν Ἐρως,
 ἧς νέον ἦεν^Θ ἄνδρ^Θ ἀποδρέφαντες ἑρασαὶ
 πρωτοβόλα, δι' ὅσας ἤλθετε πυρκαϊᾶς.

Acris & terfi iudicii homo Monachus Planudes hoc carmen, & quod magis adhuc mirum est, Epigr. III. inter *ἑπιτάφια* retulit.

VIII. Platoni asseritur a Vat. cod. — 2. in tribus codicibus Planudeæ scriptum τὸν κέφαις, omisso substantivo. Horum in uno qui fuit olim Jani Lascaris margini adscriptum, τὸν ψεκᾶσιν κέφαις ἴτως. E conjectura est quod legitur in editis Planudeæ τὸν σαγρόσιν. Lectionem dedi Vat. codicis. — 3. Vat. cod. in textu χαλκῷ τυπώσας, & supra correctum μαρβώσας. — 8. Versus hic in Vat. cod. non eadem manu, qua liber totus descriptus est, veteri tamen, sic legitur suppletus: εὗρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθει ναμάγων. Ultimam vocem, postulante metro, mutavi.

XIII. 2. φρίσσεσαν κῶμον, ab interpretibus licet expositum, non intelligo. Suspicio scribendum κῶνον, scilicet τὸ ἄκρον τῶ δένδρε, seu, singulari posito pro plurali κώνες. Forte etiam ipsam arborem πίτυν, fructus nomine κῶνον appellat.

XV. Nomine auctoris caret in Vat. codice, cujus est v. 3. ἐμέψι^Θ. In v. 2. ut & Planudea μένη habet.

XVIII. Ut in Planudea p. 168. sic in Vatic. cod. permixta sunt auctorum nomina præfixa duobus in hoc argumentum distichis. Quod Platonis est, Statyllio Flacco tributum, quod hujus est, alteri, his verbis: Πλάτων^Θ τῷ μεγάλῃ, nulla Antipatri mentione. Fidem Salmasianæ collationis sequor, a qua diversam habuisse necesse est Clar. d'Orville, quem vide in Charit p. 701.

XXIV. Hoc etiam Platoni asserit Vat. cod. & Suidas V. Ἰσπίας, ubi extat hoc distichon, cum varia & quidem meliori lectione Εὐδοίων γέν^Θ —

XXVI. Lemma est in Vatic. cod. εἰς ναυηγόν, ὃν εὐρών τις ἐξέδυσσε τῶν ἱματίων. — 1. Scr. θάλαττα, quod habet Vatic. cod. Atticismus in Platonis carmine negligendus non erat. — 5. μὲν pro καὶ habent Planudeæ codices & Florent. editio. Optativus hic est, qui sine part. ἄν construitur, ut in hoc Homérico τί-σειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα. Cætera, quæ mutavi, e Vat. cod. sunt.

XXVIII. Bis extat in Membranis. Uno in loco Antipatro Sidonio, in altero Platoni tribuitur. In Planudea Leonidam auctorem habet. — 1. Membranæ ἄρμενος, recte. Sic etiam Plutarchus, apud quem περὶ ψυχογονίας p. 1030. hic versus legitur.

XXIX. In lemmate Planudea p. 471. addit hæc verba: εὐρέθη δὲ ὑπὸ ὕδατων. Scribendum est ut in Vat. cod. ὑπὸ ἰδιτῶν, a viatoribus, quod primum hujus fragmenti versum spectat, ex quo intelligitur viatores narrare, quid sibi in itinere contigerit. Hanc lemmatis partem, ut ineptam, & ad carminis intelligentiam inutilem, omisi.

PLATONIS JUNIORIS. I. in Vat. cod. primum distichon finit paginam. Sequens autem pagina a disticho incipit ἄμφω μὲν, ad quod adnotavit librarius: εἰς τὸ αὐτὸ, περὶ τε τῆ τυφλῆ καὶ τῆ χωλῆ, ὅτι ἀλλήλοις τὸ ἐκπαιεῖς ἰδάνειζον. Hoc & in aliis facere consuevit, quum in duas paginas divisum est epigramma, in altera argumentum iterum reponit. Hoc Planudi fraudi fuit. Quare autem alteram epigrammatis partem Antiphilo tribuerit nescio. Unum esse manifestum est. — 6. ἀκροβάται fere non convenit. Mallem ὀρθοβάται aut ἰθυβάται.

II. 1. ἀμέθυσος, & in lemmate ἐν ἀμεθύσῳ. Hæc est Vat. cod. scriptura. Verisimile est, quo tempore scripti sunt vetustissimi libri, qui ad nos pervenerunt, hanc formam magis fuisse in usu, & alteram per τ fere antiquatam. Nam observavi in Dionysii periegesi 1122. in duobus codicibus vetustissimis scriptum esse καὶ γλυκερὴν ἀμέθυσον ὑπ' ἡρέμα πορφύρεσαν, ubi editiones præter Aldinam habent ἀμέθυσον. Sed in ἀμέθυσος penul-

tima corripitur; itaque metro sic flagitante ἀμέθυς hic reponendum est.

ARISTOTELIS Pæana sic constituit quoad metrum, & emendat vir doctus apud R. Hurd in Commentario ad Horatii Epistolam ad Pisones, cujus ex anglico in germanicam linguam translati notitiam Schneidero meo debeo.

Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
 θήραμα κάλλιστον βίῳ,
 σᾶς περὶ, παρθένε, μορφᾶς
 καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος,
 καὶ πόνους τλῆναι μαλερὲς ἀκάμαντας·
 τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις,
 καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον,
 χρυσᾷ τε κρέσσω καὶ γονέων,
 μαλακαυχητοῖό δ' ὕπνῃ.
 σεῦ δ' ἔνιχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλῆος,
 Λήδας τε κῆροι πόλλ' ἀνέτλασαν,
 ἔργοις σὺν ἀγορεύοντες δύναμιν,
 σοῖς τε πόθοις Ἀχιλλεύς,
 Αἴας τ' Αἰδάο δόμους ἦλθον.
 σᾶς δ' ἔνεκα Φιλίᾳ μορφᾶς
 Ἀταρνέως ἔντροφος
 αἰλίᾳ χήρωσεν ἀνγὰς.
 τοιγὰρ αἰοίδιμον ἔργοις,
 ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσῃσι Μῆσαι
 Μυαμοσύνας θύγατρεις,
 Διὸς Ξενίᾳ σέβας αὐξῆσαι,
 Φιλίας τε γέρας βεβαίᾳ.

III. Partem hanc reliquam Aristotelis pepli seorsim edidit Guil. Canterus Antverp. 1571. & Henr. Stephanus post Homeri & Hesiodi certamen 1573. uterque latino carmine reddidit. Geminas versiones habet Stephani editio. Eustathii locus ubi ex Porphyrii in Homerum Commentariis docet horum Epigram-

Epigrammatum auctorem esse Aristotelem, legitur edit. Rom. p. 285. qui Cl. Reiskium latuit, quum in poetarum notitia contendit epigramma in Ajacem, quod hic sextum est, ex Mnafalcæ Epigr. XIV. quod infra p. 193. legitur, expressum esse. Contrarium diserte statuit Porphyrius. Epigramma sextum in Anthologia Asclepiadi tribuitur. — 4. Pro κέριται, Vat. Cod. δύναται, quod notavi etiam in Planudeæ optimo codice. Sed genuinum est prius.

Ad Epigr. 14. Nestor Nelei filius & Chloridis inter ἡμιθέες, ὅς ἐκ θεῶν καὶ ἀνθρωπίνῃ σώματος φῦναι λέγουσι, censerī non potest. Præferenda itaque lectio, quam servavit Eustathius p. 296. Φέρτατον ἡμερίων. Ad hæc. enim duo in Nestorem Epigrammata respicit, quæ memoriæ lapsu pro uno habet: δηλὰ δὲ τὴν τῷ γέροντος ἀρετὴν, καὶ τὸ εἰς αὐτὸν παλαιὸν ἐπίγραμμα, ὅπερ καὶ Φέρτατον ἡμερίων λέγει αὐτὸν, καὶ βαθύνει, καὶ ψυχὴν ἐν σώματι θεῖαν ἔχοντα, καὶ ἄνδρα ἀγαθόν.

Ad Epigr. 19. Qui primus epitaphia hæc edidit e Mf. cod. Henr. Stephanus habet Φυλῆος, quod præstat, & nescio qua de causa mutavit Canterus, quum genitivus Φυλῆος apud Homerum sit.

Ad Epigr. 23. refert hoc Diodor. Sicul. T. I. p. 395. cum aliqua lectionis varietate. ἔρα τάφον. Melius ὄρας, ut in 37. & in 10. λεύσσεις Ατρεΐδῃ. Turn ἐγὼ τοι, quod præfert doctissimus Wesseling, qui non assentior. τὸ positum est pro αὐτῷ seu τέτε, ut in 9.

Ad Epigr. 38. Distichon hoc respexisse videtur Eustathius p. 17. ubi, postquam diversas nominis Ηρώς etymologias protulit, postremam hanc addit: ἥ δὲ ἀπὸ τῷ αἵματι, ὡς ὀπλᾶται ἐν τινι τῶν παρὰ Περφυρίῳ ἐπιγραμμάτων, ἐν ᾧ κεῖται τὸ σῆμα μὲν ἐν πόντῳ κεῖται· πνεῦμα δ' αἷρ ἔσθ' ἔχει. Unde scribendum videtur:

Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ Περφῆας Τενθρεδόν· οὐδ'
κεῖται ἀνείκλιτον· πνεῦμα δ' αἷρ ἐπέχει.

observanda vox ἀνείκλις, qua carent lexica.

Ad Epigr. 41. Pausanias p. 746. ἔσι δὲ καὶ Εὐλορ· Θεαίει

τάφῳ τῷ Πριάμῳ πρὶς Οἰδιποδία καλεμένη κρήνη, κομίσαι δὲ αὐτῷ
τὰ ὅσα ἔξ Ἰλίου φανὶν ἐπὶ τοιῷδε μαντεύματι·

Θηβαῖοι Κάδμοιο πόλιν καταναεῖλόντες,
αἱ κ' ἐθέλητε πάτραν οἰκεῖν, σὺν ἀμύμονι πλάττω,
Ἐκτορος ὅσια Πριαμίδε κομίσαντες ἐς οἶκον
ἔξ Ἀσίης, Διὸς ἐννεσίης ἥρωα σέβετε.

confer Tzetzem ad Lycophr. 1194.

Quæ sequuntur pag. 183. aliorum heroum Epitaphia ex Aristotelis peplo non sunt, sed quia ejusdem sunt generis, prioribus ea librarius addidit. Inter ἀδέσποτα melius reposita fuissent. Sed facile crediderim ex Aristotelis peplo desumptum esse illud, quod inter ἀδέσποτα extat DCXXII.

PHILISCI Epigr. habet Plutarchus in Lysiae vita p. 836. cujus emendatio sagacitati Clar. Toup ad Suidam II. 194. debetur.

CHOERILUS Sardanapali epitaphium chaldaica lingua scriptum graecis expressit versibus, teste Athen. p. 529. ap. quem etiam extat p. 337. uti hic leguntur hi versus, sic eos Strabo profert pag. 672. præter Casaubon. ad utrumque scriptorem & Wesseling ad Diodor. Sic. T. I. pag. 137. videndus Henr. Stephanus præfat. in poëmatia, quæ παραοδία vocantur, post Homeri & Hesiodi certamen.

De his, quæ apud CRATETEM παραποιημένα sunt videndus H. Stephanus in mox laudata præfatione.

MNASALCÆ III. 1. Scr. Φυλλέῳ. Alterum quod dedi habet Holstein ad Steph. in Φυλλέῳ, & defendi potest. Sed scriptura per o potior est in versu, & a Vat. cod. confirmatur, ubi scriptum est Φυλέος. — 4. ἄς ἔκινον. Sic cod. in Suidæ edit. princ. αἴς. Scribendum videtur ἄν. Emendabat Salmasius ἄς ἔτυχον, quod longius abit. ας & αν in codicibus litterarum compendiis scripta sunt, quorum ductibus fere similibus facile decipitur visus.

IV. In Planudea p. 576. auctoris nomine caret. — 5. Non Vaticana membrana tantum, sed & Planudæ tres codices

habent κλειτοῖο, quod nomen quum sit proprium, accentus retrahendus est.

V. 2. Sic ut eum dedi scriptus est hic versus in Vat. cod. non meliora sunt, quæ ex eo Suidas habet in ὑπέριχε, nec emendatior legitur in Kufteri nota ad eundem grammaticum T. II. pag. 27. Scribe τῷτο σὺ δὲ εὐθὺς χεῖρ' ὑπέριχε βιῦ. Primo manifestum scribendum esse βιῦ, *arcus*. Venatoris est dedicatio. τῷτο, elliptice positum, pro διὰ τῷτο. Deinde τῷδ', quod habet Suidas, licet melius codicis lectione τῷθ', hic valde friget, τῷδε βιῦ *hujusce arcus*, δεικτικῶς. ὑπερέχειν aut ὑπερίχειν absolute vix significationem protegendi induere potest. Homerus, quantum recorder, accusativum χεῖρα semper addit. Idem est quod ὑπερθεὺς ἔχειν, quod nihil significat, nisi χεῖρας aut χεῖρα adjunctum habeat. — 4. Vertit Kufter apud Suidam: *mirum in modum prædæ cupidos ad cursum incitans canes*. Male: ἐγκονέω verbum est neutrum, significans σπεύδω, ἐπαίγομαι, ἐνεργῶ. In μαιμώσας κυτὶ ellipsis est præpositionis σύν.

VIII. In Vat. cod. hoc lemma præfixum habet: εἰς τὸν τῆς Αφροδίτης ναὸν τὸν ἐν Κνίδῳ. de cujus veritate fides apud librarium esto.

IX. In Planudea p. 71. ubi auctoris nomine caret, scriptum est ἥ. 1. Πανδιονὶ κάμμορε, quod Monachus sumsit ex Pamphili epigrammate infra p. 258. quod ad hujus imitationem factum. Sed παρθένε expressit Pamphilus Πανδιονὶ κάμμορε ΚΟΥΡΑ. — 4. Vat. cod. μένει καὶ κατόπιν δάκρυα, quod probat Cl. d'Orville Crit. Vanni p. 188. Veram lectionem habet Planudes mutando τὰ in καί. Rarissime δάκρυ priorem corripit

XI. Edidit d'Orville ad Charit. p. 516. ex melioribus, ut ait, libris, ex quibus tamen non sunt omnia, quæ dedit. Nam ἥ. 1. in cod. scriptum ἄδε, quod forte mutandum non erat, quum dorice idem sit quod ᾗδε: hoc margini adscriptit Salmasius, & recepit d'Orville; male. Nam si quid mutandum erat, cum Suida scribendum erat ἄδε. — 2. Cod. ἀργεῖλον,

folito librariorum more pro ἄργιλος producta media : ἄργιλος *est* in Suidæ editione princeps. ἀμφὶ κέλευθον ex emendatione est, ut & πανέσπερον seq. vers. cod. habet ἀμυθανῶσαν & πανεύπερον. Animadvertendum est in idem argumentum extare Phaënni Epigr. infra pag. 257. ubi videmus, tumulo conditam fuisse locustam ἐβύθεν Ωρωπῶ. Si Oropus est urbs Macedoniae propè Amphipolim, Ἀργίλος hic versu 2. vera est lectio, intelligenda de Argilo Macedoniae urbe cis Strymonem, non longo ab Amphipoli intervallo distita, ita ut locustæ monumentum in via aggestum, & inter ambas urbes fere medium, ad utramque pertinere visum fuerit: quæ, si pro veris haberi possunt, sic prius distichon scribendum est:

Ἀκρίδα Δημοκρίτα μελεσίπτερον ἄδε θνήσκον

Ἀργίλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει.

XVI. Lemma in Vat. cod. εἰς τὰς μετὰ Λεωνίδα τελευτήσκειας ἐν Θερμοπίλαις. quod vix verum esse potest.

XVII. Corruptum est hoc tetrastichon, quod sine melioribus libris restitui non potest. Non intelligo, cur virginitas dicatur ὁλοόφρων. Pro ἀλικίαν sensus, si vere hariolor, ὁμαλικίαν requirit. εἰδάλιμοι, si genuinum est, non eo sensu, quo a grammaticis exponitur, sed pro ἔικλοι hic positum.

XVIII. Valde displicet in v. 2. κεκλιμένα, quod 4. repetitur. Nam in hoc sic habet Vat. cod. recte, ἃ κεκλιμένα πολλὰ κίς ἐπὶ τῷ μῶν κώνει σε ἐκ κεφαλῶς. Sed priori loco genuinum non esse credo. Scripsit forte poeta ὠραία δυσμένα πρὸ γάμου.

NOSSIBIS II. 2. In cod. scriptum κοβοῆς. Salmassius in margine, ποβοῆς an καθοῆς? placet prius. Recte. ποβοῆς doricum est & genuinum.

IV. Sine auctoris nomine exstat in Planudea p. 480. Vat. cod. sequor qui versu 3. ἐπαυρεμένα habet, non ἀπαυρ — ut edit d'Orville ad Charit. p. 51.

IX. Θυμαρέτας, pro corrupto θαῦμ' ἀρετῆς, probat Huetius. Verum esse credo Τιμαρέτας, totidem forte litteris in antiquiori codice scriptum Τιμαρέτας.

XI. Corruptam a Planude vocem in fine tertii versus restituere tentavit Cl. Toup ad Suidam III. 108. sed unice vera est quam damus Vat. cod. lectio. Scripserat Rhinton φλύακας, unde φλυακογράφος dictus. De eo Eustathius ad Dionysii periegesin 376.

ANYTÆ II. 2. In Vat. cod. scriptum ἐδύησεν, unde scribendum erat ἐπόησε, ut in Niciae IX.

VIII. In secundo disticho respondet Pan. Signa, quibus interlocutores distinguuntur, apponi debuissent. — 4. εὐτοκοι σάχυνες, *aristæ, quæ facilem partum fortis Juvencis faciunt*. Lectionem hanc habent duo codices Planudeæ, quæ, si cui non placuerit, editorum lectionem assumat ἡδύκωμον.

XII. πλατύνειν πελάγυσσιν. Hæc est codicis scriptura, quam vix puto veram esse: suspicor a poetria scriptum fuisse πλατύνειν πτέρυγισσιν, quod ex Homero petatum Ιλ. β'. 462 Pinnis exultat Delphinus & se oblectat, quando ludibundus caput supra fluctus erigit, & saltu ex unda prorumpit.

XIV. Plinii T. II. p. 651. error, quo Myronem puellam in Myronem statuarium mutavit, & artifici huic opus, cicadæ scilicet & locustæ monumentum, quod fecit nunquam, attribuit, jam a viris doctis notatus. Sed absque judicio iidem ex hoc Plinii loco Erinnæ esse volunt hoc Epigramma, quod Anytæ diserte tribuunt membranæ veteres. Quidni illi etiam adscribunt Argentarii Epigr. XXIX. quod ex hoc, aut alio vetustiori in idem argumentum expressum est? Si in hoc etiam aliquid luit Erinne, deperditum est illius carmen.

XV. 1. Non male Μενεδικίη pro equi nomine proprio accipietur, & sic post Δᾶμις distinguendum est. — 4. ξέσ' habet etiam Vat. cod. at duo regii Planudeæ ξέσ'. Vide d'Orville ad Charit. p. 57.

XVI. In Planudea p. 379. auctoris nomine caret. In Vat. cod. hoc lemma præfixum: Αὐτῆς μελοποιῶ εἰς κόρην τινὰ παρθέ-
νον τελευτήσαν. — 4. Nomen puellæ in editis libris est Θεερσι-

ποτις, quod a græcorum nominum compositione alienissimum est. Ideo Salmasii emendationem recepi.

XXIII. Extat apud Pollucem p. 502. cujus hæc sunt verba: Καὶ γὰρ ἡ Τεγεάτις Ἀνύτῃ Λοκρίδα δόξης ἐμπέπληκεν, ἐφ' ἧς τῷ τὰ Φω φέρουσ' ἐπιγράψεν· Ὡλεο δὴ ποτε, καὶ πολὺ ῥιζὸν παρὰ θάμνον. Metro fulcrum inferuit Salmasius σὺ. In Juntina legitur καὶ ἀπολύριζον. In veteri cod. scriptum μαῖρα πολὺ ῥιζὸν. Scribendum Μαῖρα πολὺ ῥιζὸν, seu potius veteri more, πολύριζον. Μαῖρα canis nomen proprium. Hesychius: Μαῖρα, κύων, τὸ ἄσπον. Ubi vide interpretes, & præsertim Munckerum ad Hyginum p. 234. nota 2. editionis in 4to. Nihil verius hac emendatione, quæ Schneideri mei sagacitatis specimen esto, cui debetur. Λοκρὶ autem in ν. 2. scribendum. Non est enim, ut male accepit Pollux, canis proprium nomen, sed gentile: ipse capitis initio γενναῖαι κύνες Λακωνικαί, — Λοκρίδες. Oppianus ubi de canum generibus agit, Λοκροὶ, χαρσποὶ τε Μολοσσοί. Totum distichon itaque sic scribendum:

Ὡλεο δὴ ποτε, Μαῖρα, πολύριζον παρὰ θάμνον,

Λοκρὶ, φιλοφθόγων ὠκυτάτῃ σκυλάκων.

SIMMIÆ RHODII I. Ἰξάλῃ αἰξ est Ibex seu caper montanus, Gallis *Bouquetin*, German. *Steinbock*, de quo operæ pretium est legere, quæ congeffit S. Bochart in Hierozoici L. III. cap. 23. Pandari arcus apud Homerum Il. 8. 105. ex ibicis cornibus fabricatus, quem male mulierum eruditissima *une chevre sauvage* vertit. Nam de mare Poëta loquitur, & notum est in hoc genere, fœminis cornua esse admodum exigua. — Editi libri & Suidas ἀγραύλοιο διὰ τριχὺς, quod Clar. Reiske in δασύτριχῃ mutavit. — 2. Vat. cod. δαιδόν, unde feci δισδόν.

II. In Planudea p. 278. præfixum non est auctoris nomen, quod habet Vat. cod. Σιμίμει, non addito gentili. Est autem Simmiæ Thebani Socratis auditoris, non Rhodii, cui male adscripti. Extat etiam apud Diogen. Laërt. p. 189.

III. Samii præfixum habet nomen in Planudea pag. 376. Vat. cod. Σιμωνίδης, οἱ δὲ Σιμμία. Hujus est, ut e puellæ nomine manifestum est, quam a poëta amatam fuisse verisimile est, cujusque nomine poëma quoddam inscripsit Γοργώ, e quo Athenæus p. 491. hunc versum laudat:

Αἰθέρος ὠκεῖται πρόπολοι πίλυντ' ο πέλειαι.

Aliud Simmiæ Poëma Μῆνες, ex quo locus apud Stephanum in Ἀμύκλαι corruptus sic forte legendus est:

Ὁν ῥ' Ἀμύκλαιν' ο παιδὸς ἀποφθιμένῳ καλᾷσι
λαοί.

Tertium Simmiæ poëma laudat Tzetzes, cui titulus Ἀπόλλων, ex quo fragmentum XIII. versuum servavit, quod Tomi II. p. 525. legitur Hujus etiam, nescio ex quo poëmate, versum producit Clemens Alex. pag. 674. quo usus voce ζαψ, significante *Mare*.

In hoc autem Epigrammate Γοργώ præter Vat. membranas & Planudeos codices habet etiam Florentina editio. Error typographicus Aldinæ prioris in cæteras editiones dimanavit, a quo sibi caverant tamen Petrus & Joannes Maria Nicolini Sabienfes, quorum rarissima editio anni 1550. nomen recte excusum habet. — 4. καδομένην codicum & editionum veterum mutavit Salmasius in καδεμένα.

IV. Epigramma hoc in Planudea p. 385. valde corruptum sic e Vat. cod. emendavit Salmasius ad oram exemplaris Wecheliani editionis. Codicis lectiones hæ sunt: 1. δρίος e correctione, quum appareat fuisse δρύος. 2. ἡχήσεις ἀνείς, in textu: & in membranæ ora ἡχήσσαν ἰεῖς γῆρυν ἀπὸ σόματιος. In textu σωμαίων & 3. θηρεύων βελίης; at marginis lectio θηρεύσεις. Vide d'Orville Miscell. Observ. Vol. IX. p. 114. & ad Charit. p. 522. In versu 1. δρίος habent etiam Planudei codices.

Tria quæ sequuntur poëmatia, Dosiadæ Aras, Theocriti fistulam, & duas Inscriptiones Herodis & Regillæ ubere & docto commentario illustravit Salmas. Par. 1619. in 4. quæ omnia repetiit Th.

Crenius in Museo Philol. II. Vetera autem scholia, quæ Vaticanus habet codex, quibusque Salmafius in explicandis hisce ludicris usus erat, quum in publicam lucem non emiserit, ea si e tenebris eruta cum eruditis lectoribus communicavero, gratum me iis facturum confido. En ea, prout in codice scripta sunt, cujus lectiones ubique repræsentō, aut in textu, aut in subiectis notulis. Ovi titulus est:

ΒΗΣΑΝΤΙΝΟΥ ΡΟΔΙΟΥ ΩΝ ΑΗΔΟΝΟΣ.

ΒΗΣΑΝΤΙΝΟΥ] ἡ Δοσιάδα, ἡ Συμμία. ἀμφότεροι Ρόδιοι.

ΚΩΤΙΛΑΣ] ἀπὸ τῆ πρώτης ἥξις εἰς τὸ τελευτᾶν κατιών, καὶ πάλιν ἰπανιών ἀναλέγων. φησὶ δὲ ὁ νῆς· τῆτο τὸ ὦν ὁ ποιητὴς φησιν ἐξ ἀηδόνος γενέσθαι, καὶ τῆς ἐκυτῆ φροντίδος. παρακαλεῖ ἔνδεξασθαι μεθ' ἡδονῆς τὸ ὦν· δεξασθαι δέ, φησι, πᾶσι τῆτο παραινέει ὕφ' Ερμῆ τάχει χηρταμένω, καὶ τὰ μέτρα καὶ τὰς ῥυθμὰς ἀνομοίως ὄντας ἀποδείξαντα ὁμοίως. ἀλληγορεῖ δὲ, παρεικάζων τὴν τῶν ποδῶν ἐρμῆν τῆ θεῶ [I] νεῖροις, αἱ σκιρτᾷσι, τῆς μητρὸς τῆ γάλακτος ἐπιθυμᾶσαι. ἔτω φησὶ σκιρτήσαντα τὸν Ερμῆν εὐρύθυμους σκιρτήμασι μέτρα ἀναφθεγγόμενον παραδῆναι τῆς Δωρίδος ἀηδόνος. τῆτο δὲ φησιν, ὅτι Ρόδιος αὐτός· ἡ δὲ Ρόδος μία τῶν Δωριέων.

ΜΟΝΟΒΑΜΟΝΟΣ] ὅτι ἀπ' ἐλαχίστου εἰς δικάμετρον προῆλθεν.

ΛΕΧΡΙΟΝ ΦΕΡΩΝ ΝΕΥΜΑ ΠΟΔΩΝ] ὅτι πλάγιον καὶ ἄτακτος τὸ ποίημα.

ΑΜΦΙΠΑΛΤΟΝ] διὰ τὴν φωνὴν περὶ ἑαυτὴν παλλομένην καὶ ἡχῶσαν.

ΠΟΥΚΟΤΑΤΟΝ] ἀντὶ τῆ πυκνότητος.

ΡΩΝΤΟ] ἀντὶ τῆ, ἰσχυρίζον. ὅτι τῶν Μυσῶν αἱ φωναὶ ποικίλαι, καὶ διαφόρως ποικίλως ἔχουσι, παραινέει ὁ ποιητὴς τὸν ἀκρωατὴν λαβεῖν τῆς Δωρίδος ἀηδόνος τὸ ὦν μετὰ ποιητῆς προθυμίας. ἡδεῖα γὰρ εἰν ἡ φωνὴ τῆς Δωρίδος ἀηδόνος. τῆτο δὲ τὸ ὦν ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν θεῶν Ερμῆς, ἔγχετο ὁ λόγος, παρέχετο. κτελεῖ δὲ ἀπὸ μενοειμένους μέτρα ἐπὶ μέγα αὐξέειν.

[I] in alio cod. τοῖς νεῖροις.

In Ovi *℣.* 9. ἔδξε Salmasius pro membranarum lectione reposuit, quæ est ἔκξε. Hoc autem genuinum est & minime mutandum erat. Aristoph. Acharn. 869. καὶ τάνθεα τὰς γλάχων^Θ ἀπέκειξαν χαμκι, ubi videnda scholia Biseti. Vide etiam Hesych. in ἀπέκειξαν, male sic scripto pro ἀπέκιξαν, ut δακεῖν pro δικεῖν.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΛΕΚΕΩΣ.

Οὕτως γέγραπται μὲν εἰς τὸν Επειῶ [1] πέλεκυν τὸ λέγει δὲ εἶναι δῶρον τῇ Ἀθηνᾷ, ὃ Φωκεὺς Επειὸς τῆς τέχνης καὶ ἐπινοίας χάριν ἀποτίνων [2] ἀνέθηκε, ᾧ ποτὲ τῶν θεοποιήτων [3] πύργων κατήριπε τὸ τεῖχος, ἡνίκα τῇ ἰσποποιήτῳ κηρὶ καὶ πυριπτόνῳ τὴν πύλιν ἔκαυσεν. διὰ γὰρ τῷ ἴππῳ εἶλον Ἰλιον Ἑλλήνες, καὶ βαθυπλάτες ἀνακλίας ἐκ βάθρων ἔσεισεν Επειὸς, ὃς ἐκ ἧν προμάχοις ἐναρίθμιος, [4] ἀλλὰ ἀπὸ κρηνῶν καθαρὸν πόμα ἔφερε τοῖς Ἀχαιοῖς. νῦν δὲ ἐχώρητεν εἰς τὴν Ὀμήρου ποίησιν διὰ τὴν Ἀθηνᾶς χάριν. μακάριος ἔν ἐν [5] σὺ ἀπὸ ψυχῆς εἶδες, ἴλεως εἶδες. τῷ γὰρ τοιούτῳ καὶ εὐδαιμονία αἰεὶ παρεκκολαθεῖ. **ΑΝΔΡΟΘΕΑ** δὲ ἡ ἑπαινδρὸς θεά· [6] εἶμαι δὲ ὅτι διὰ τῷ τοιούτῳ ὀνόματι τὴν παρθένον καὶ ἀνδρείαν ἐσήμανεν.

Εἰς τὸν ΒΩΜΟΝ Α. ΣΧΟΛΙΟΝ.

ΟΛΟΣ Ο ΜΕΛΙΒΡΟΣ] ὁ νῦν ὄλε τῷ πνεύματος· **ΟΛΟΣ**, ὁ σκοτεινός. Φησὶ δὲ τὸ αἶμα ὅλος τὸ τῆς σπηΐας, ὃ καὶ θελὸν καλεῖσι. **ΜΕΛΙΒΡΟΣ** δὲ, ὁ τὰ μέλη βιβρώσκων. σκαλῖσι δὲ αἱ σπηΐαι τὴν περίεξ θάλασσαν διὰ τῷ μέλανος, ἵνα λάθωσι τὰς θηρευτάς. ψαλῆται καὶ ὀξύνεται ὅλος. τὸ γὰρ περιεκτικὸν τῶν ῥημάτων [7] δασύνεται καὶ βαρύνεται. **ΙΞΟΣ** δὲ ἐστὶν εὐώδης φυτὸν τῶν δένδρων Ἀραβικῶν. ἔχ ὁ ἱξὸς ἐστὶν φυτὸν, ὃ λῆψε. ἀλλὰ τὸ μὲν φυτὸν ἄλλως πως ὀνομάζεται· ὁ δὲ ἱξὸς, ὁ λεβανωτός, ἐν θυμῷσι πρὸς τὰς βωμὰς Ἑλλήνων παιδὶς [8] καὶ δαί-

[1] Codices Επειόν. — [2] Codices ἀπολείων. — [3] Codices τῶν ποιητῶν πύργων. — [4] In uno meorum codicum ἐναρίθμιος, in altero ἐναρίθμιος. — [5] In altero codicum ἔν σὺ, omisso ἔν. — [6] Codices ἡ ἐπ' ἀνδρὸς θεᾶ. — [7] In uno codicum τῶν τρεμμάτων, in altero τῶν θρεμμάτων. penitus delendæ hæc duæ voces. — [8] F. scrib. τὰς τῶν δαιμόνων βωμῶν· Ἑλλήνων παιδὶς. Hinc intelligitur admodum vetusta esse hæc scholia.

μονες. καὶ ἄλλως δὲ ἱζὸς λέγεται τὸ καταρρέον ἀπὸ τῶν δένδρων τῶν Ἀρα-
βικῶν· μεταφορικῶς δὲ τὸν λιθωντὸν λέγει.

ΣΤΥΝ ΟΥΡΑΝΟΥ ΓΑΡ ΕΚΓΟΝΟΙΣ] ταῖς Χάρισιν.

ΕΙΝΑΣ ΔΕ ΓΗΓΕΝΗΣ] αἱ Μῆσαι. θυγατέρες γὰρ αὐταὶ τῆς γῆς.

ΤΑΩΝ Δ' ΑΕΙΖΩΩΝ] τὰ τῶν Μυσῶν, φησί, καὶ τῶν Χαρί-
των ἔνευσεν ὁ Ζεὺς ἄφθαρτα εἶναι.

ΣΥ Δ' Ω ΠΙΩΝ ΚΡΗΝΗΘΕΝ] σὺ δὲ ἐκ τῆς κρήνης τῇ Ἐλι-
κῶν ἐκπιὼν, τρεῖς τῶν μυσικῶν πομάτων, θύοις τοῖς θεοῖς σπον-
δὴν μέλιτος γλυκερωτέραν.

ΙΟΝ ΙΕΝΤΩΝ ΤΕΡΑΩΝ] ἀντὶ τῇ [1] ἐκ ἔχω δράκοντας ἰο-
βόλους. ἰὼν ἀντὶ τῇ [2] ἰοβόλον.

ΠΟΡΦΥΡΕΟΥ ΚΡΙΟΥ] χρυσομάχῃ κριῷ.

ἌΛΛΟ ΣΧΟΛΙΟΝ.

ΟΛΟΣ] τὸ τῆς σπηΐας μέλαν, ὃν καὶ θολὸν καλῶσι πορφυρευταί.
ὁ λόγος δὲ ἀπὸ τῇ βωμῇ, ὅτι ἐ τέρπομαι τῷ τῶν ἱερῶν αἵματι,
ἐποῖα ἢ κάλχη, [3] ὃ ἐστὶν ἱερεῖον τοῖς δευσοποιοῖς Φαρμάκοις ξανθίζε-
ται. μεταφορικῶς δὲ τὸ τῶν ἱερῶν αἷμα, σπηΐας ὁλὸν εἶπε, διὰ [4]
τὴν ὁμοιότητα.

ΟΥ ΣΤΡΟΒΙΛΩΝ ΛΙΓΝΥΙ] ὁ νῆς· ἐ λιθωντῇ καπνῷ μελαί-
νομαι. Νύσαι πολλαὶ εἰσι· νῦν δὲ τὴν Ἀραβικὴν λέγει.

ΙΣΟΡΡΟΠΟΣ ΠΕΛΟΙΤΟ ΜΟΙ] ἔδὲ ἐκεῖν ἴσος ἐμοὶ γένοιτο,
ὃν τῷ Απόλλωνι ἢ Ἀρτεμίδι ἐκ κεράτων ἐποίησεν.

ΣΟΙ ΤΡΙΠΑΤΩΡ] σοὶ, ὦ Ἀθηνᾶ. φησὶ δὲ Ἀθηνᾶν ἐκ τριῶν φύ-
ναι πατέρων, ἔθεν Τριτογένειαν καλεῖσθαι.

ΦΩΡ ΑΝΕΘΗΚΕ ΚΡΙΟΥ] τὸ ἀπίθανον μύθευ λύνοντες, ἐ κρινὸν
φασὶ [5] τὸ ζῶον, πλοῖον δὲ κρινὸν ἔμβολον ἔχον. ἀπὸ δὲ βωμῇ ἀρχά-
μεν εἰς βωμὸν κατέληξεν.

ἌΛΛΩΣ.

ΟΛΟΣ] ὁ σκοτεινός· φησὶ δὲ τὸ αἷμα.

ΚΑΛΧΗΝ] [6] δὲ, τὴν πορφύραν, ἔγεν τὸν κόχλον.

ΜΑΤΙΕΣ] δὲ, αἱ μάχαιραι.

[1] & [2] τῇ omittunt codices. — [3] Codices κάλχη. —
[4] Codices εἶπεν δὲ τὴν — [5] Codices φησί. — [6] Co-
dices κάχλην.

ΠΕΤΡΗΣ ΝΑΞΙΑΣ ΘΟΟΥΜ.] ἡ Νάξος Θωράκης νῆσος φέρουσα
αἰκάνας.

ΠΑΜΜΑΤΩΝ] τῶν θρεμμαίων.

ΑΛΥΒΗΣ ΠΑΓ. ΒΩΛ.] ἀργυρῶ· φησὶν Ὁμηρος· τηλόθεν ἐξ Αλύ-
βης, ὅθεν ἀργύρεα ἐστὶ γενέθλη.

ΠΑΜΜΑΤΩΝ ΟΡΗΣ ΜΕ] ὁ νῆς· ὃ γὰρ ὄρεός με ἔτε χρυσῶν,
ἔτ' ἀργυρῶν. ΤΑΓΧΟΥΡΟΣ γὰρ ὁ χρυσός. ἡ λέξις, Περσική.

ΟΥΤ' ΕΞ ΑΛΥΒ. ΠΑΓ. ΒΩ.] τετίξιν ἐξ ἀργύρεα ὁ γὰρ Ὁμηρος
τὴν Αλύβην γενέθλην τῷ ἀργύρεα ὠνόμασεν.

ΟΥΔ' ΟΝ ΚΥΝΘΟΥ] Κύνθος, ὄρος Δήλης, ὅπου κερατινὸς βω-
μός. λέγεται δὲ ἐκ δεξιῶν κεράτων πεπλέχθαι τὸν βωμὸν μόνον, ἐκ δὲ
τῶν ἀριστερῶν ἑοδαμῶς.

Ad Alas scholia etiam memorat Salmasius, quæ describere
eum piguit, a cujus manu est Buherianus codex, in quo desi-
derantur. Quæ ex iis protulit Salmasius, hic subungere placet:

Υμνεῖ δὲ ὃ τὸν πάνδημον Ἑρωτα, τὸν Ἀφροδίτης, ἀλλὰ τὸν ἑρ-
νιον, τὸν γενεσιεργόν, ὃ καὶ Πλάτων μέμνεται ἐν τοῖς Σωκρατικοῖς
διαλόγοις, ὅτε πρὸς Θρασύμαχον περὶ θείης τε καὶ ἀνθρωπίνης διελεγέ-
σθην ἔρωτος. — ὄρεός με τὸν γῆς τε ἀνακλῖα, καὶ τὸν Οὐρανὸν ἄλλῃ ἑδρά-
σαντα — τότε γὰρ ἐγενόμην ὅτε ἡ Ἀνάγκη ἦρχε, καὶ πάντα ὑπέϊκε
ταῖς τῆς Γῆς γνώμασις. — καὶ ἔδεν δὲ ἔπραξα βία, τὰ πάντα δὲ μοι
πεῖθονται. — ex quibus, dum integra edantur hæc ἀνέκδοτα, po-
terunt augeri & emendari vulgata scholia, quæ habet Comme-
liniana Theocriti editio.

ASCLEPIADIS L. tribuitur Asclepiadi Adramytteno. In fine
interrogationis signum ponendum.

III. Alii Posidippo tribuunt. — 2. ἀργυρέοι ὦμοι, *nitentes
humeri*. Id si cui non placuerit, ἀργυρέων reponat, aut cum
Salmasio, *τείνουσ' ἰοδόκος ἀργυρέη φαέτρη*. Ego vulgata lectione
non offendor. — 3. φιλόγλαϑ, φιλόκαλϑ. Mercurio palæstræ
præsidi bene tribuitur hoc epitheton.

IV. 6. In Planudea pag. 614. legitur *τάμα δάκρυα πῆχ'*, uti
etiam scriptum reperi in duobus R. codicibus. Paulo melius in

Vat. cod. τὰ μὰ πῆν δάκρυα. Utrobique male transpositæ voces. *ν. 3.* malletm δάκρυτιν ἔς κατέβρεξα, quo modo vitatur hiatus, & versus fit concinnior.

IX. Extat in Planudea p. 629. sed mutilum. — *ς.* δάκρυλος ἄως expressum ex Alcæo, cujus fragmentum apud Athenæum pag. 481.

Πίνωμεν. τί τὸν λύχρον αἰμνόμενον;
 δάκρυλ' αἰμέρα. καδδ' ἀνάειρε
 κυλίχναϊς μεγάλαισι καὶ πυκιναῖς.
 οἶνον γὰρ ὁ Σεμέλας καὶ Διὸς
 λαθικηδὲ' ἀνθρώποισιν ἔδωκεν.
 ἔγχυε κιρταῖς ἓνα καὶ δύο πλείους.

XII. In puellam cum adolescentibus ludentem & virilem indutam vestem. — 4. Alia apographa σὺν πετάσῳ. Paulo intricatior constructio corruptelæ suspicionem movet; ordo erit: ἥς ἐν αὐτὴ σὺν πετάσῳ ἔσθης χλαμύς ὑπὲρ ὧμων περιβεβλημένη γυμνὸν μηρὸν ἔφαινε.

XIII. 3. In cod. transpositæ voces εἰ μὴ καί. & 4. καὶ πάντως. Quod dedimus, e Salmasii emendatione est. Ultimum versum sic emendavit Gisb. Kœn ad Gregorium de Dial. p. 73. Corrupte enim scriptum ἐξ ὑμέων τῶτων εἰσέτι — In cæteris nil variat codex.

XVII. 4 σοὶ μέμψαιτ' ἐπ' ἑμοῖς. Genuina hæc & optima est Vat. cod. lectio, quam, pro ea, qua est dexteritate, miror sagacissimum Toupium non exculpsisse e prava apographi, quo Reiskius usus fuerat, scriptura, σοὶ μεμψες' ἐπ' ἑμοί. Ad Noctem directæ poetæ querelæ, cujus oratio non sic abrumpi & ad meretricem converti debuit. Vide Emendationes in Suidam II. 52. Versu autem 2. ἐξ ἀπάτης malim conjungi cum ἔσα φίλη, quam cum ὑβρίζει. ἔσα φίλη ἐξ ἀπάτης, quæ speciem quidem præ se fert amici animi, sed simulatam, & fallacem.

XIX. Non bene cohærent tria hæc disticha. Inter primum & secundum, sicut & inter hoc & tertium, quædam deesse videntur.

XX. 4. Recte in omnibus libris legitur αἰνῆται, quod nescio quo casu mutatum est.

XXII. Νάννιον est lectio Vat. cod. quam doctorum virorum affecutæ jam fuerant conjecturæ. Eundem codicem repræsentato in ultimo versu, ubi cave ne quid mutes; nam in falebras incidēs.

XXV. 3. Vat. cod. ἀπάμνον, quod non præstat.

XXVI. 3. In hoc & sequenti versu lectionem dedi Vatic. cod. quæ quantum vulgatæ in Planudea p. 614. præstet, quivis facile intelliget. Distichon hoc habet Suidas in κωμίσσεται, ubi itidem αἴψῃς ζῆν: at minus placet διαθῆς. Kusterum latuit locus unde desumptum esset, nec eum recte indagavit Cl. Toupius, Cur. noviss. p. 79. distichon enim, cum quo hocce conjungit, quodque pars est Epigr. XXIV. inter ἀδίσποτα, nullam cum eo sententiæ relationem habet.

XXVII. Mutilum est hoc carmen, cujus ab initio plura deesse videntur; præterea valde corruptum. — 1. Scriptura codicis est τῶν χαρίων. Adscriptit Salmasius: *An χορίων? Theocr. χαλεπὸν χορίων κύνα γιῦσαι.* At quo sensu vox χορίων apud Theocr. est p. 306. v. 2. hic vix habere locum potest. — κωλάδας hic, seu κώλαπας, utrumque enim scribitur, intestinorum quid esse videtur ἐξ τῷ κολάδες cognatum. *An legendum τῶν χορίων ἡμῖν λάξει κῶλα δύο? i. e. δύο μέρη, δύο μέτρα, aut simile quid. Deux paires de saucissons. κωλὰς ἐξ κώλαψ apud lexicographos non comparent.* — 2. Scriptura codicis est: τῶν ῥοδίνων δὲ τόπαξ. Ubi Salmas. ἐκ τῶν ῥοδίνων σεφάων δηλαδή. τὸ πᾶξ, τὸ παντελῶς, πάντως, κατὰ τὸ πᾶν. *An legendum τὸ πᾶν? si τὸ πᾶξ rectum est, ut singulare hic notandum. καὶ πέντε σεφάνας, τὴς πάντας δὲ ῥοδίνας.* — Scripsi ἀπόπαξ, quod genuinum esse credo. Vide Hesych. in hac voce. — 5. ἐκ ἀδικεῖς; verba sunt heri. respondet famulus, εἰδέν. Interrogationis signum tollendum. Tum herus: redde rationes tuas: famulam jubet calculos afferre. — 7. Hoc distichon adeo est corruptum, ut sine inte-

grioris codicis ope sanari posse non videatur. Pro ἄλλος δύο scribendum ἄλλας δύο, scilicet δραχμαίς. Pro οἶνος non male Reiskius οἶνον. — 9. Αἶχραν. Salmaf. forte ἄκραν: τὴν ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς ῥύμης οἰκῶσαν. Sic Horatius Epist. ad Pisones: *Æmilium circa ludum faber imus.* — 10. ἀργυρέας. Salmaf. δραχμαίς. Ἀν γλαυκάς? vide Hesych. in γλαῦκες Λαυριωτικάι, in seq. epigr. γλαυκίσκος. Sed fallitur. γλαυκίσκος est nomen piscis, qui & γλαῦκος. — 11. Scriptura codicis est: βάκχων ἔτι πέντ' ἐφίλησεν ἐξῆς, ὧν καὶ νῆ. Salmaf. forte legendum: βάκχως ἔτι πέντ' ἐφίλησα ἐξῆς. ὧν καὶ νῆ. βάκχως τὸς βακχεύοντας. τὸ ἐφίλησα pudoris causa positum videtur pro ἐπύγισα. Sic vir doctissimus non undequaque recte. Βακχῶν scribendum erat: ἔτι ἐφίλησα πέντε τῶν Βακχῶν. Mallem tamen Βάκχας. seq. ὅ. pro καὶ νῆ recte κλίνῃ reponit Pierſon ad Herodiani Philetærum p. 442. Litteræ A & Λ a librariis sæpe permutatæ.

XXVIII. 3. Κυφὴ καὶς pisciculus est ex μυλακοσφράκων genere, Squilla gibba, *Chevette*. De profodia nominis καὶς vide Casaub. ad Athenæum p. 204. — 5. Vocem δεσμός, quæ in codice deest, supplevit Cl. Toup ad Suidam II. 122. integrior codex aliud quid forte dabit.

XXIX. Illustravit d'Orville ad Charit. pag. 158. ubi integrum editum cum mox sequente. — 5. πόρης apud Orvillium typothetæ errori debetur. Nam procul dubio in suis apographis habuit πόρεις, ut in meis est.

XXX. Si huic epigrammati præfixum fuisset a librario lemma, quale esse debet, quid eo significetur, facile fuisset intellectum, nec in eam cogitationem incidisset vir doctissimus, instrumentum Veneri dedicatum fuisse ὀλισθεῖν. Est autem ἀνάθημα Λυσιδίκης τριβάδος. Si suas res ipsa egisset, quid ei calcari opus fuisset, & eo quidem, qui pedi alligatur, εὐκνήμῃ κέλευρον ποδός? — 3. Scriptura codicis est ὁ πολὺν ὑπτίον ἵππον. Cum Orvillio scripsi πολὺ adverbialiter, i. e. πολλῶν. Altera scriptura non minus bona est, πολὺν ἵππον pro πολλῶς ἵππους. Vid. Emend. in Suidam III. 266.

XXXI. 3. χάριν Μῆσαις, *musis ut gratiam referret*. κωμικός Χάρης. Chares nomen in veteribus comœdiis frequens : persona comica, & quidem senis. — 4. θορύβῳ, i. e. κρότῳ, subaud σύν. *Multo cum puerorum condiscipulorum plausu*. Extat in Planud. pag. 574.

XXXIII. 1. Hic etiam rescribendum ἀμεθύς. Male in Planudea p. 490. pro Μέθῃ legitur μέθυ.

LEONIDÆ TARANTINI I. edidit d'Orville ad Charit. p. 37. ubi ὅ. 1. male & contra cod fidem nomen Ἀρτιγενεΐδω Scriptura codicis est per ν, & sic Leo Allatius in Fabricii Bibl. Gr. XIV. p. 14. Antigenides hic θηβαῖος fuit αὐλητής, si Salmafio fides, qui hoc in margine notavit. — 2. Cod. παῖδες 9' αἱ M. scribe τὰι pro καί.

IV. 10. Scr. ὦνῃρ ἐκ — linguæ ratio & usus articulum hic requirunt. Nemini suspicionem movere debet aliquid in hoc carmine fuisse interpolatum repetitio vocis τορέες. Hujus enim instrumenti multæ sunt & diversæ species. In ὅ. 2. κάλων ταχίνοι τορέες instrumentum notat, quod gallice vocatur *tarriere de charpentier*, *de fontainier*. γόμφων τορέες est, quod vocamus *une vrille*.

V. Nitori suo carmen hoc restituit, & docte interpretatus est Vir Cl. Emendat. in Suidam II. 116.

VI. 1. Male in cod. ut & apud Suidam in βώτορες scriptum τὸν νομῖν, transpositis, ut sæpe factum, litteris, pro μονίην. At verum est *μόνιον aprum*.

VII. 5. παρὰ βωμῶν. Sic in codice; sed mendosa est hæc scriptura. Scr. παρὰ βωμόν.

VIII. 6. κέργασας τέσδε περιβράχας, seu, uti apud Suidam legitur in πηνίον, κερτασας τέσδε ποτιρογέας, sensu cassa sunt. In Vat. cod. scriptum κερτασας. Salmafius emendavit κέργασας, apposita hac nota: ἐργασαὶ videntur esse *instrumenta textoria*. At mihi plane sunt incognita, tum quoad nomen, tum quoad usum. Locus est manifesto corruptus, quod ex comparatione

similium dedicationum apparet. Ubicunque textrices instrumenta suæ artis deo alicui appendunt, quasilli fit mentio, qui hic omissus. Archias: ἡ τριτάτη δὲ εἰσχαρτὴ τάλαρον. Antipater Sid. καὶ τένδε φιληλάκαλον καλαδίσκον. Et alibi Δημῶ μὲν ταλαρίσκον εὐπλοκον. Philippus: καὶ τάλχρον χρίνεισιν ὑφασμένον. Nicarchus: Κύπριδι τὸν κάλαθόν τε. In omnibus hisce carminibus animadvertes etiam epitheta materiam, formam, & usum instrumentorum significare, nullibi autem detrimenti mentionem fieri, quod tempus affert aut quotidianus usus. Hunc itaque versum sic refingendum censeo:

Πανίᾳ, καὶ καλὰθες τέσδε λυγοπλεκέας.

— 7. Pro πολυέργας, in cod. & ap. Suidam scriptum πολυάργυρα.

IX. Ultimum distichon sic in cod. scriptum est: χ' ὦν χέρας αἶ σοι Αθάνᾳ ἐπιπλήσαιο μὲν ἴσως, θείης δ' εὐσιπύας ἔξ ὀλιγησιπύων. Et quidem in apographo Buheriano non ultimum est, sed penultimum hoc distichon, quam trajectionem Salmasius animadvertit, sed spurium esse censuit. Genuinum est & optime a doctissimo Toupio restitutum, quem vide Emend. in Suidam III. 129.

XII. τὸν πλεῦν optime repositum pro τὸ πλεῦν, debetur ingenio doctissimi Toupii ad Suidam I. 10. Notandum nomen substantivum ἀμφίβολον pro ἀμφίβλητρον.

XIII. Imitati sunt hoc carmen Lentulus Gætulicus II. 166. III. & Corn. Longinus II. 200. I. ex quorum altero bene hic repositum est ἐκ πενίης pro corrupto ἐκ πλάνης, quod neque sensus, neque metrum admittit; nam in πλάνῃ prior semper corripitur. In codice scriptum est Λαφρίη, ad quam vocem hæc annotavit Salmaf. τὸ Λαφρίη quid sit, quaerendum. Ἀν Δαλίη? Ἀρτεμι Δηλία. Placet. Δαλίη ἐκ πενίης legendum videtur. Nec Δαλίη, nec Λαφρίη, quod reposuit Vir Cl. ad Suidam III. 263. hic locum tenere potest. Dedicatio enim non Dianæ, sed Veneri facta, ut ex comparatione epigrammatum Gætulici & Longini cuique manifestum erit. Reponenda est codicis lectio Λαφρίη, quod Veneris est epitheton: Venus Clandestina, Furtiva, quæ

quæ alio, sed ejusdem significationis nomine, Σκοτία dicitur. Vide Hefychium hac voce, & quos ibi laudant interpretes. — 2. In cod. scriptum ἐλυγησιπύων. deleta finali littera, genuina emergit lectio: genitivus est Doricus. — 4. ἀποκρίδιον codicis jam emendaverat Salmasius reponens ἀποκράδιον. Hefych. κράδη, συκῆς κλάδος. Hinc κράδιος, ἀποκράδιος.

XVI. 6. Scr. ἐγνοδόνον. τορύνη est cochlear, seu spatha, qua ἐγνῶ inter coquendum agitur, δονεῖται. Suidas: τορύνη, τὸ κινητήριον τῆς χύτρας: ubi partem hujus pentametri profert, cum scriptura ἐγνοδόκον, quam habent hic Vat. Cod. & Planudea in Aristonis Epigr. I. T. II. p. 258. ubi recte dedi ἐγνοδόνον. Quod autem hic legitur ἐγνοδόπον, e Salmasii emendatione est, quam nihili esse nunc agnosco. — 4. χύτρας, accusativum Doricum male Kuster in χύτρας mutavit ad Suidam T. II p. 334. eadem nominis forma apud Aristonem χύτρον τοι.

XV. Μικύθον hic pro nomine proprio habui; hinc notatum a Salmasio ad Hefychium v. μικύθινον, τὸ μικρόν, καὶ νήπιον. Appellative etiam sumi potest.

XVI. 2. Nescio quo casu mutata fuerit hujus versus dispositio, quæ a mea sententia prorsus aliena est. Scribe: αἶψ' ἴδε τόνδ' Ερμῆς κρήγυον ὕλοφόρον. in editis libris minus concinne legitur Ερμῆς δ' αἶψ' ἴδε τόν —

XVII. Vide Salmasium in Plinianis p. 765. Perperam vir doctus δισσὸν in λισσὸν mutabat. τῷδ' ὑπὸ δισσὸν ὄρος significat *in mediam hanc convallem duorum montium*. Glabros montium apices non quærunt aucupes, ubi calamos suos struant; sed in umbrosis locis & ad aquæ rivos capturam esse sciunt.

XVIII. 2. Recte apud Suidam legitur πρῶτα δράγματα φυτάλης, *primitias vineæ recens consistæ, quæ primos tum reddebat fructus*.

XXI. In Vat. cod. nomen auctoris non conspicitur, nec cujus sit ait Pausanias, apud quem extat p. 31. Sed hoc & tria sequentia eidem poetæ recte tribuuntur; Leonidæ Epigr. XXIV. inscriptum est in membranis.

d

XXIV. 1. Scr. οἱ τε χαλνοί.

XXV. Salmasius ad dedicationem statuæ Regillæ p. 87. hic scribendum esse contendit εὐκαπὶς, de qua scriptura videndus d'Orville ad Charit. p. 442. Supra in Epigr. XIV. 5. Suidas in editione principe εὐγναπλὸν τε κρεάγραν. Vide eundem d'Orville laudati operis pag. 215. & 105. Hoc, ut Leonidæ fere omnia, Dorica fuit dialecto scriptum, cujus formas habet Vat. cod. in ult. disticho τέχνας, ἀρχαίας, τέχνοσύνας.

XXVI. Theocriti, non Leonidæ, Salmasio videbatur esse hoc Epigramma.

XXXIII. 1. Εὐφημος σφαῖρα. Ad verbum *silens pila*: i. e. pila mollis, quæ, quum jacta fuerit, in manum recepta aut humo allisa, sonum quam minimum reddit.

XXXIV. 6. Scr. καὶ τὰν εὐρ — ut supra τὸ σκύλος, τὰν κερύαν.

XXXV. 1. Corrige erratum typogr. scr. ἱερὸς πάγος. — 2. Recte Suidas in editione principe ὕδασι. Qui illud ὕ addiderunt, nimium solliciti fuerunt de metro.

XXXVI. Quod in titulo hujus Epigr. legitur edit.. Wechel. p. 477. οἱ δὲ Περίτη, non est in Florent. editione, & ab aliquot etiam Planudeis codicibus abest. Corrupta est scriptura pro Θεοκρίτη.

XL. 3. δὲν περὶ Φρύνη δερκόμενός. Hæc non intelligo, quæ cautus Brodæus non magis quam prunas attigit. Locus corruptus est, &, nisi mea me fallit opinio, scribendum est: δὲν περὶ Φρύνης αἰθρόμενος. Non uno in loco περὶ & περὶ sunt permutata. Apud Apollon. Rhod. Argon. III. 291. in pulcherrima comparatione περὶ pro περὶ positum sensum & constructionem turbat:

Ὡς δὲ γυνὴ μαλερώῃ περὶ κάρφεια χεῖρατο δαλῶ
 χειρῆτις, τῇ περ ταλασθία ἔργα μέμνηεν,
 ὧς κεν ὑπώροφιον νύκτωρ σέλας ἐντύναιτο,
 ἄλχι μάλ' ἐνρομένη τὸ δ' ἀθέσφατον ἐξ ὀλέγοιο
 δαλῶ ἀνεγρόμενοι τὸν κάρφεια πάντ' αἰμαθύνει.

Ἰα αἰθόμενος autem, si prima littera A male picta a librario pro Δ accepta fuit, tantillum hoc vocis corruptelæ occasionem dare potuit.

XLI. 2. μορμύραν jure reprehendit cultissimus Ruhnken Epist. crit. I. pag. 33. forte scripsit poeta πλημμύραν, quod verbum abundantiae, non strepitus, notionem includit.

XLVII. Ex hoc carmine expressum est Meleagri Epigr. CXV. in quo θητὰ ex emendatione est, quam vir quidam doctus Scaligeri codici adlevit, & Huetius probat. At mihi valde displicet, quum sit prorsus inutile; integra enim esse arma, splendentia, pulchra, falis declaratur in seq. disticho. θητῶν habent codices omnes & Suidas, in θρηγκός. Mallet fere quod ibi Kusterus habet, itidem ex conjectura, licet sic in Anthol. legi dicat: θητῶν περὶ τοῖς θρηγκοῖσιν, quod metrum in tuto ponit; sed hoc non magis est genuinum. περὶ in hoc versu vacat, & non est in Suidæ editione princeps, ubi locus sic scriptus: τίς τάδε με θητῶν θρηγκοῖσιν ἀνῆψε σκῦλα; illic mihi epitheton quoddam voci θρηγκοῖσι congruum deesse videtur.

LI. Quæ defunt tertii versus in Planudea pag. 562. habet Cod. R. olim Jani Lascaris, qui e Suida supplevisse videtur in βρύκοντα. Defunt enim eadem in Vat. cod. — 2. βεπαλίωv corruptum est. Huetius reponit βεπολίωv. Sed a βεπόλῳ non magis fit βεπολίωv, quam a βεκόλος, βεκαλίωv. Melius scriberetur βεπελάτης. Sotus hic bubulcus erat, ut e re narrata manifestum. — οἶδε habent duo regii codices. Suidas in ἀχθεινῇ, εἶδε.

LII. Ultimum distichon valde corruptum est tam in Vatic. membranis, quam in Planudeæ codicibus, qui nihil hic juvant. Ex illis hoc tantum notavit Salmasius in ultimo versu ἔσσομ' ἀλεξόμενῳ. Conjecturis indulgere licet. Sic scribo:

Κεῖ θνητὸς τὸν ἀλιτρὸν ἐσώκει δαίμον' ἀλίσκειν,
τισαίμην. τί πλέον δ' ἔσσει' ἀλευομένη;

Clara hæc & perspicua. Si mortalis perniciosum deum capere

posset, ulcisceretur: at capere non possum; fugiendum ergo. *Sed etiam si fugero, quid juvabit?* ipse multo velocior, me semper attinget.

LV. Carmen hoc exhibui, uti legitur in optimo Buhe-
niano codice. Citra necessitatem quædam in eo mutat vir do-
ctissimus, Emend. in Suidam III. 301.

LVIII. 1. δισσης fervavi, quia sequitur πέτραι τε κρηνέων. —
5. Scriptum in codice, χαίρετ' Αριστοκλή σὲ δὲ ὁδοιπόρος: ubi Sal-
maf. notavit. *An ἀριτόκλεες? Nota phrasin.* δίδωμί σε τῷτο *pro*
δίδωμί σοι τῷτο. Scilicet ἀριτόκλεες *pro* Nympharum epitheto ha-
bebat. Sed est nomen proprium Αριστοκλῆς. Quod autem σοὶ hic
elidatur, id contra optimorum poetarum usum non est; & tra-
gicis etiam licitum. Sophocles Trachin. 1237. ἔγνωσ' τοσῶτον δὴ
σ' ἐπισκήπτω, τέκνον. i. e. σοὶ ἐπισκήπτω. Theocritus I. 58. infra
p. 267. εἴπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων *pro* μοὶ ὦ.

LIX. 4. Scr. βᾶρις ὑπὸ φθιμένων. Sic Archias Epigr. XXXIV.
quo hoc Leonidæ carmen imitatus est: εἰ καὶ σοὶ βέβριθεν ὑπ' εἰ-
δώλεισι καμώντων ὀλκάς. In Suidæ editione principe ἀποθίμενον
τὸν κύνα, quod nihili est. Sed ex eadem Suidæ editione scri-
bendum est ψ. 3. ἀ κρυέσσα.

LX. 8. αὐλοθετεῖ non significat *fistulas compingit*, ut hoc
verbum Stephanus interpretatur in Thesauro, sine auctoritate
nec exemplo. αὐλὸς *tibia* diversum quid est a *fistula*. Hanc
Pan invenit; illam Minerva. Eadem compositionis est ratio,
quæ in verbo ἀγωνοθετέω. In Panathenæorum celebratione mu-
sica certamina agebantur, in quibus ξυναυλία, de qua videndus
Meursius Panath. cap. X. Vertendū: *diva enim virgo tibia-*
rum concentus instituit; seu *tibiæ inventrix* est. Similia vide
apud Clar. Toup ad Suidam III. 244.

LXIII. E Stobæo: in Floril. Grotii p. 493. — 3. σκαληνός,
disrupta, fissa; a σκάλλω *fodio*. Vox lexicis addenda.

LXIV. 6. Scr. λῶτος τάνερος, *pro* τῷ ἀνέρος. Sic scriptum in
Planudeis codicibus & in Florentina. — 7. καὶ ἦν πολ — *præ-*

positio hic vacat, quæ cum verbo conjuncta est, ἐντῇ, quod ut in subjunctivo stare possit, ἦν reponendum, suadente hoc etiam sensu.

LXV. 6. Vet. membr. καὶ θέρ' ἐφυμνιδίῳ χρησαμένην παλαίῳ. Sic a prima manu: correctum χρησαμένην. ἐπιχρησαμένην, præpositio enim a verbo per tmesim separata, quæ in aliis libris male nomini adhæsit, ad Philanidem refertur. ὑπνίδιος *somnium inducens*. Vide Phaënni Epigr. II. infra p. 257.

LXIX. Scribendum Κρίθωνος & Κρίθων. Sic recte optimus Planudeorum codicum. Occurrit idem nomen in Addæi Epigr. I.

LXXII. Defectum tertii versus sic suppleri posse reor: χθονίῳ Μίνωϊ πάρεδρον.

LXXVI. 3. Pro πνοιῇ ἄμα, quæ est codicis lectio, emendavi πνοιῇ μία, uti legendum esse manifestum est ex præcedenti εἰς ἄνεμῳ. Ultimo versu cod. πεπλημένους αἰγιαλούς, quod mutandum non erat. Heringæ, observat. p. 194. auctoritatem secutus sum. Sed ἐπὶ cum verbis quietis quarto etiam casui jungitur, cujus constructionis exempla bene multa congeffit Abresch ad Thucydidem, cujus indicem vide in ἐπί.

LXXVII. De Tellene vide Zenobium in Proverbiis I. 45. & II. 15.

LXXXII. 3. Scr. ὡς καὶ — sic me etiam.

LXXXIII. Lemma in Vat. cod. εἰς Αλκιμένην μαχητήν. & ὁ. ult. ἦν ποτ' ἐγὼ δῆϊ' Ἀντιπάτρε. Planudea: ἦν ποτ' ἐγὼ δῆϊ' Ἀλκιμένης. Hoc maxime absurdum; nam si homo ille bellum contra aliquem gessit, is nominandus erat, cui arma intulit. Hoc saltem habet boni Vat. lectio δῆϊ' Ἀντιπάτρε. Sed ridicula utraque. Alcimenes hic rusticus erat, qui noxias herbas assidue in agro suo runcabat; hujus mortui, & in eodem agro sepulti, tumulum sentes & rubi obtexerunt; quorum ait se antea, dum viveret, hostem fuisse infensissimum. ὡς pro ἦν reposito, præclarus emergit sensus.

LXXXV. 5. δημολογῆσαι. Verbum hoc in lexicis non com-

paret. Idem est quod δημῶσαι, quod Hefych. exponit εὐφραίνεισθαι, παίζειν. Vide doctissimum Ruhnken ad Timæi Lex. Plat. Moeris, δημῶμενον, ἀττικῶς γελοιόζοντα, ἑλληνικῶς.

XCV. 3. ἐπ' ἀγκύρης ἔνοχον βάρει, i. e. ἐνεχόμενον, *inhærens fundo maris*. Vel active significat ἔνοχον, *ad removendum pondus aliquod, quod anchoram retinebat*. — 10. πρίσις. Vera scriptura est πρήσις. Vide Salmas. in Plinianis p. 713.

XCVII. 3. ὁ καὶ τούτων κατὰβαύξας. Qui etiam parentes suos allatravit; Pytheam scilicet patrem, & matrem Protida. In Vat. cod. τεκέων, quod secutus est Grotius:

Hipponactis enim, quæ natos sæva latravit

Ira suos, multa nunc cubat in requie.

Utra sit vera lectio non definiverim; sed quum non meminissem de Hipponactis liberis aliquid legisse, priorem prætuli. Bayle: *sa medifance n'épargna pas même ceux à qui il devoit la vie*. — 6. Scr. εἰν Αἰδῇ.

DIOTIMI II. Carmen hoc è Reiskii Anthologia emendatius dedit vir Clar. ad Suidam II. 28. pene integrum apud Suidam est, ubi V. ἀνθεμίδων perperam, ut in corrupto, quo usus fuerat Reiskius apographo, legitur σύμβολα κῆρα, quod quid significet nemo facile dixerit. Vat. cod. σάμβολα, & sic in tribus meis apographis. Suidas σάμβολα, ὑποδήματα. Hefych. σάμβολα, σάνδαλα. Hoc deinde agnovit Cl. Toup, inspecto apographo horum epigrammatum, in curis posterioribus in Theocritum. In 1. versu cod. & Suidas κλήρων, quod mutandum non erat: ἵσταθι ἐπὶ τῶν κλήρων Παλλᾶδος, *protege Palladis prædia*. In hac significatione ἐπὶ secundo casui bene jungitur.

V. Factum est hoc epigr. in pictam imaginem, quæ Herculis cum Antæo certamen repræsentabat. Hinc manifestum est v. 2. scribendum ἄδε Ποσειδῶνος, καὶ Διὸς αἱ γενεαί. ἄδε, δεξιῶς, *hicce Neptuni filius*. Sic Vat. cod. & duo regii Planudeæ.

VI. 5. ἐπιλείπομεν. Hæc est codicis scriptura, sed mendosa. Scribendum ἐλλείπομεν.

VII. 3. Inconsiderate Reiskium secutus sum, cujus lectionem seu emendationem, non enim declarat quid in suo apographo habuerit, falsam esse, claudicans metrum satis arguit. Recte in Vat. cod. scriptum *παῖδα τὸν Ηγεμάχειον ἐφέσιον*, quod reponendum. Hesych. *ἐφέσιος, αὐτόχθων, ἡ πολίτης*. Unde habuit Reiskius, virum hunc Ephesium fuisse? Diotimi fuere plures, quorum catalogum dedit Jonsius de Script. hist. Phil. II. 15. Carmen I. in Vat. cod. tribuitur Diotimo Milefio. VIII. titulus est in eod. cod. *Διοτίμης Ἀθηναίης τῆ Διοπείδης*, sed a recentiori manu additus est.

HEGESIPPI I. 2. In Vat. cod. scriptum *ποτὶ στρατὸν*. emendavi *στρατὸν*. Homer. *εἴποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα*. Unde Reiskius suum *ξεῖπὸν* habuerit, non indicavit, quod Cl. Toupio Cur. noviss. p. 155. suspectum non fuit.

II. 3. Suidas: *ἔσσατο, περιβάλετο. ἔσσατο Δαμαρέτης θυγάτηρ*. Male a grammatico adhibitum hoc exemplum. Nam *ἔσσατο* hic non significat *περιβάλετο*, sed *περίβαλε*: siquidem Hegeloechea non sibi met ipsi stolam induit, quod est *περιβάλετο*, sed ea Dianæ statuam amicit, quod est *περίβαλε*. Itidem contra genuinam sermonis proprietatem & accuratum græcissimum peccavit ipse poëta, qui hic verbo medio uti non debuisset, sed activo *ἔσσε*. Apud Homerum discrimen hoc semper observatum, a posteris autem neglectum, qua incuria linguæ multum suæ perspicuitatis abscessit. Hinc est fortasse quod Clar. Reiskius aliam interpretandi rationem inivit: sed saltem scribere debuisset *ἔσατο*, unde sensus æque bonus emergit. Vide Emendat. in Suidam T. II. p. 137.

III. 2. *ὑπωροφίας*. Scripseram *ὑπωροφιάς*, quod pro adjectivo habebam referendo ad *ἀσπίς*. Sed vereor ut græcum sit. *ὑπωροφίας* seu *ὑποῤῥοφίας*, quæ est Vat. cod. scriptura, & Suidæ etiam, qui bis laudato hoc versu utramque lectionem habet, relatum ad *Παλλᾶδος* ineptum est. Scribe *ὑπωροφία*. Sic in Simonidis Epigr. XLIX. ad cujus imitationem hoc videtur factum,

τόξα — νηΐ Αθηναίης κεῖται ὑπὸ φόβῳ. — 3. Scr. κεκονιμένα In Vat. cod. κεκονημένα, unde Salmastius fecit πεπονημένα, ad sensum non male. Sed genuina non est lectio; quum dorismus in hoc epigrammate observatus sit, scripsisset poeta πεπονημένα. Nihil frequentius permutatione litterarum η & ι. Suidas in κεκονιμένος habet κεκονισμένη, unde manifestum est vulgatam in Planudea p. 576. lectionem κεκονιμένα unice veram esse.

IV. 5. Scribe, ut recte codex exhibet ἀντὶ δὲ λοιπῆς. δὲ hic positum est pro γὰρ, ut infinitis in locis; particulæ γε longe diversa est significatio. Iterum hic temere Reiskium secutus sum, qui versu 6. sine ulla necessitate ἐπέχεις in ἀπέχεις mutavit. Prius reponendum est.

V. 4. κειρόμενοι. Sic d'Orville ad Charit. p. 365. At recte codex κειράμενοι, quod dedit Holstein ad Stephanum in Ἑρμιον. κειρόμενοι hic contra linguæ genium est, & temporum rationem: ni metrum obstatet, rectum esset κεκαρμέναι, quod, ut bene Clark ad Homerum docet, tempus est præsens rei perfectæ.

VI. 7. πρὸς ξείνων, ita in codice scriptum, & sic exhibuit Holstein ad Stephanum in Σέριφῳ, sed mendose. Præpositio πρὸς sensui inutilis constructionem turbat. Ordo enim est: ἔθ', ὑπὸ χειρὶν αἰδοίων ξείνων λαχὼν πυρός. Scribendum προξείνων ὑπὸ χειρὶ — de Proxenorum munere & officio videndus summus Valckenaer ad Ammonium p. 201. Ita quidem verba bene constituta; sed res ipsa non adeo perspicua est. Cadaver hujus Abderitæ in Seriphi littus a fluctibus ejectum fuit. Quomodo Proxeni Abderitarum in Seriphiorum urbe cognoscere potuerunt cadaver hoc esse hominis Abderitæ? id poeta ipse dixerit. Si Abderita Seriphum jam navigaverat, & ibi aliquamdiu moratus, incolis adeo notus erat, ut ejus cadaver, licet fluctuum attritu deformatum, agnosci potuerit, tunc ibi ille homo suos ἰδίους ξείνους habuit, nec jam illius sepulturæ cura τὰς προξένους, publicos hospites, respicere debuit. Hoc primum me in cogitationem induxerat scriptum a poeta fuisse ὧν ξείνων ὑπὸ χειρὶ. Sed

alterum, quod mihi suggessit Schneiderus meus, quum a codicis scriptura minus recedat, probabilius est.

VIII. Posterius distichon habet Plutarchus in Antonii vita p. 138. Callimacho adscriptum.

EUPHÓRIONIS I. Illustratur a Clar. Toupio Epist. crit. p. 165. in cod. scriptum v. 4. ὡ'χαρῆθεν, pro ὁ Αχαρῆθεν. In qua lectione, si quid video, nullus est sensus, qui juxta Cl. Toupii emendationem optimus est, recte procedente verborum constructione, καὶ λ' ἐπεὶ αἰεὶ αἰεζόμενον, ὡς αἰεὶ αἰεζεται ὁ Αχαρῆθεν κισσός.

II. Corrupte, uti in cod. legitur, edidit Holstein ad Stephanum in Δράκωνον. Emendavit & illustravit doctissimus Toup ejusd. Epistol. p. 166.

PAMPHILI II. Expressum est hoc carmen e Nicia VIII. — 4. Veteres Planudeæ editiones, ut Suidas in ἡχέτης, παιδὸς ἀπ' ἡνίκ' ἐς χειρὶ μεταπαλάμενον sine ullo sensu, & turbata constructione, quum κατήναρε non habeat quo referatur.

PANCRATIS. Admodum verisimile est tria hæc epigrammata e Meleagri corona servata esse, e qua Pancratis quædam carmina in eas, quæ postea concinnatæ fuerunt epigrammatum collectiones assumpta fuerunt; utinam vero omnia! non igitur de Pancrate Alexandrino, Adriani & Athenæi cœvo, cogitandum est. Sed cujus fuerit hicce Meleagro antiquior, quum non sciamus, & ignoremus itidem, qua ætate vixerit Pancrates Arcas, cujus Halieutica & Conchoreïdem laudat Athenæus, quo multo antiquior fuisse videtur, non male forte quis conjecterit eundem fuisse hominem, & Pancratem Arcada auctorem fuisse epigrammatum, quæ Meleager coronæ suæ innexuit. In Planudea p. 369. Πανκράτης mutatum in Πανκράτι, uti etiam apud Athenæum: qui enim pp. 283. 305. & 321. laudatur auctor θαλασσίων ἔργων Πανκράτης, idem est, qui inter Halieuticōn scriptores memoratur p. 13. nomine Πανκρατίς.

I. 3. In ἀπὸ μητρὸς, subaudiendum ἀνάκεινται, seu ἀνατ-

θειμέναι ἐξηκασί. Vide d'Orville crit. Vanni p. 199. — 4. εὐτεκνα, substantive, pro καλὰ τέκνα.

III. 3. Libri cæteri αὐτῇ οἱ σὺν, aut αὐτῇ οἱ. Recte emendavit Huetius αὐτῇ σὺν — sic enim excudi debuit.

PHÆDIMI I. Scr. γίγαντ^Θ. Sic recte cod. Quod dedi, e Salmasii emendatione est margini adscripta, sed pessima. Unice verum esse γίγαντος fatis arguit metrum, cujus contra legem spondæus hic in quarta sede. Significat autem γηγενῆς, & intelligendum est de dracone Δελφίνῃ, quem Delphis Apollo fagittis confixit.

III. Tertium distichon in cod. a præcedentibus non separatum. Margini adscripsit Salmasius: *diversum a superiore videtur, contra quam exscriptor putavit*. In eadem sententia videntur fuisse Kufter, qui ad Suidam v. λεχὼ edidit. & d'Orville, quem vide in critica Vanno p. 196. & 198. Hoc quidem in medio positum, & tam verum quam falsum esse potest: præcedentibus connexum hoc distichon, etiam absque minima mutatione, facilem interpretationem admittit. Leon Cichesii filius & Themistodice conjuges donarium offerunt Dianæ. Ultimi autem distichi verba sic ordinanda & supplenda: νεῦσον δὲ, Ἀρτεμι, τὸν υἱέα Λέοντος νηπίαχον καὶ εἰσέτι παῖδα ἰδεῖν ποτε κἄρὸν τινὰ ἑαυτῷ ἀεξόμενον Puerulus, quem peperit Themistodice, erat filius Leonis, Cichesii nepos, huic puerulo optant ut ipse etiam aliquando prolem suam videat. Alii aliter, sed verba ad sensum suum cogendo; ego autem verborum sensum sequor.

THEOCRITI I. 17. εἰ Δᾶν, εἰ πρῶκας σιτίζεται· ἀλλὰ ὅτι μὲν αὐτὴν νομεύω — ἄλλοτε δέ. Hic particulam adversativam abesse non patitur dialectice. Ideo cæterarum editionum ἄλλα in duas voces divisi, de quo infra opportunior erit dicendi locus. — In præc. 9. quum ultima in πρῶκας positione longa sit, & sic προπερισπωμένως in omnibus codicibus apud Wartonum scriptum sit, hic locum non esse censui canonem, quem ex Eustathio protulit Casaubonus.

53. In Vat. cod. *λειτῆς*, unde feci *λεύσσης*; quod e diale-
cto est pro *λεύσσεις*, familiari admodum Dorienſibus mutatione di-
phthongi *ει* in *η*, quod ſemel monuiſſe ſufficiat. Id optimo hu-
jus rei arbitro, doctiſſimo Valckenaer; non ubique probari
video, cujus iudicium meo anteponi non ægre patiar.

56. Melius Cl. Valckenaer *ἀνάληπος*.

59. Non elegantior modo lectio eſt, quam ſine ulla dubi-
tatione pro genuina ſuaſerat Clar. Hemſterhuys, *ἄς πόν' ἐκ-
νιάθης*, ſed præ ea vulgata fere inſulſa eſt. Mordacibus dictis
per totum Idyllium paſtorem alterum laceſſit Battus. Si *ἐκνιάθη*
ſerves, nihil habet quaëſtio, quo Corydon pungatur.

61. Tollenda diſtinctio poſt *κατελάμβανον*, quod jam mo-
nuerat Cl. Toup, cui morem gerere volebam: nescio quo caſu
aliter factum. Sed initio hujus verſus poteſtatem particulæ *καί*
non aſſequor, &, ſi cætera ſana ſunt, quemnam hic præſtet
uſum me fugit. Scribendum ſuſpicor:

— *πρωαν γέ μεν αὐτὸς ἐπῆνθεν,*

καὶ παρὶ τῶ μάνδρα κατελάμβανον ἄμος —

63. Mihi etiam magis placet *ἐρίσδοι*.

II. 6. Ut præced. Idyllii *ν*. 28. *ἐπαῖξα* pro *ἐπαῖξω*, ſic hic
ἐκλάσσω pro *ἐκλάσω*. Vide Heſychii Interpretes in *θαῖξι*.

14. Probabile eſt ſcripſiſſe Theocritum *ἔ τὴ γὰρ Λάκων*.

21. Scr. *αἰὲν ὦν* —

23. Male codices quidam *ὅς ποτ' Αθαναίαν* — *ποτ'*, plene
ποτὶ, hic eſt *πρός*. Ut autem recte dicitur *μάχεσθαι πρὸς τινα*, ſic
ἐρίζειν πρὸς τινα. Infra 136. *ἔ θεμυτὸν ποτ' ἀηδόνα κίσσαις ἐρίσδεν*.
ὅς πρὸς Αθηνᾶν ἔριν ἤριſεν. Si *πόν'* admittatur, tum ſcribendum
Αθαναίᾳ. *ὅς ποτε τῇ Αθηνᾷ ἔριν ἤριſεν*. Et hanc quidem ſcripturam
mihi magis placere fateor.

39. Scr. *παρὰ τεύς τι μαθών*. Dorifmum hunc, quem, ut
inſinitos alios, librarii medii ævi in communem græciſmum mu-
tarunt, ſervavit Apollonii Dyſcoli Grammatica inedita in ex-
cerptis Voſſii p. 424. Hinc viri docti, etiam abſque codicum

auctoritate, aliquot in locis reponunt, ut supra *ϑ*. 19. & τεῦς
πάν σύριζα. VI. 52. καιομένῳ δ' ὑπὸ τεῦς. 55. καὶ τὰν χέρα τεῦς
ἐφίλασα. X. 126. τὸ καλὸν εἶμα. τεῦς ἐφίλασα.

42. Ut superiori Idyllio recte editum in *ϑ*. 53. χασμεύμενος,
ubi præter Wartonianos aliquot, quatuor ego novi codices, qui
χασμώμενῳ habent, ita hic δαρικώτερον scribendum κατεδληχεῦντο.

69. Typothetæ errorem corrige ὀνασσεῖς.

86. Hic & Idyll. III. 87. scribendum πλαροῖ.

101. Hic & Idyll. VIII. 13. ubi repetitur hic versus, scr.
ὦ τὸ κάταντες τῆτο γεώλοφον, αἶ τε μυῖται.

111. Hic & Idyll. III. 89. scr. ἐτῶς. Vide Gregorium de Dia-
lectis §. CXXII. ex eodem *ϑ*. 119. scribendum κῶλως, ut & Idyll.
VI. 5. quod jam monuerat Casaubonus p. 259. a.

122. Scr. κήγῶν μὲν — & infra 146. πᾶσας ἐγὼν λησῶ.

147. κυρίτιλος, aut κορύπιλος perinde est. Hoc a κορύπιω:
illud a κυρίσσω. Hefychius: κυρίσσει, κερατίζει, τύπει μετὰ τῆς
κεφαλῆς. κυρίτειν, πλήσσειν. κυρίτολος (male pro κυρίτιλος) κορύ-
πιος, πλήκλιος: ubi vide Interpretes. Verbum hoc κυρίσσω futu-
rum dorice format κυρίξω & Theocrito infra Idyll. VII. 5. resti-
tuendum. μή τυ κυρίξῃ. Quod ibi dedi κορύξῃ, nihili est; κορύσ-
σω enim, unde formandum esset, plane diversum quid signifi-
cat, & a κορύπιω futurum est κορύψω. Hæc scriptura κορύξῃ cor-
rupta est e κυρίξῃ. Hinc in hoc loco pro minime bona habeo
lectionem editionis Aldinæ κορύτιλος, quam corruptam censeo
e κορύπιλος, mutato π in τ, quo nihil frequentius in veteribus
libris. Profecto huic scripturæ non favet analogia. Quum enim
duo sint tantum thematis formæ κορύπιω & κυρίτιω, ex his quæ
deducuntur sola verbalia pro legitimis haberi debent.

III. 10. πάθῃς hic σολοικίζει. Recte ceteræ editiones πάθοις.
Sed præterea ei in Doricum αἰ mutandum. Scr. ἐδ' αἶ τι πάθοις.
Sic supra αἶ μή τυ φλάσσαιμι.

18. Codices nonnulli ἐπέησα. Ex præcedentibus quibusdam
carminibus Dorice scriptis, ut Anytes II. probabile est non At-

ticæ solum, sed & Doricæ dialecti adscribendum usum verbi ποῶ. In Idyll. X. 38. reponenda est editionum lectio ἢ καλᾶς, ἄμμε ποῶν.

80. Hic & in Idyll. seq. 7. codices multi & Aldina editio ὁ μέγας, quæ vera lectio est, a male sedulis immutata metro prospicientibus. Sed metrum in tuto est, siquidem bonus est iste versus Homericus ex Il. π'. 358.

Αἴας δ' ὁ μέγας αἶν' ἐφ' Ἐκτορι χαλκοκορυσῇ.

ubi videndus Clarkius. Præter codices Wartonianos, qui hanc lectionem habent, sic etiam scriptum est in codice Bibl. Cæsareæ, cujus collationem habeo accuratissimam.

IV. 4. Licet verum sit ἄμα in metrum non peccare, ἀμα̃ tamen prætuli, quia sic Dorienſibus scribere morem fuisse affirmat Gregorius de Dial. Dor. §. LXVI.

6. Ab operibus hic aliquid peccatum est: scripseram enim ἄλλοτε, quod male in ἄλλοτε mutarunt. Præterea scribendum ἔμπροθεν, ut recte habet Cæsareus codex. ἔμπροθεν autem poeticum est pro ἔμπροσθεν, ut ἔκτοθεν pro ἔκτοσθεν, ἔπιθεν pro ὅπιθεν, πρόθεν pro πρόσθεν, quæ etiam Dorienſibus peculiaria esse, affirmat idem Gregorius §. XXXV. ἔμποθεν, licet id agnoscat idem Grammaticus, qui ἔμπροσθεν significare ait, vox est nihili. ἐν ποθ' ἐν Theocritum hic scribere non potuisse manifestum est. Sic enim verbum usurpasset in duali aut plurali, βακολιώσδεσθον ἐν ποθ' ἐν, directa ad ambo pastores compellatione, neque adjecisset ἄλλοτε δ' αὖθις, quod jam fuisset inutile. Plerique codices ἔμπροσθεν, sic jubente sensu, sed reclamante metro. Hoc autem ex veteri & genuina lectione ἔμπροθεν depravatum.

19. ζέει hic scribendum fuisse facile concedet, qui naturam Bucolici versus perspectam habet: quæ de eo Daniel Heinſius Lect. Theocr. cap. I. & in doctissima ad Röwerum Epistola Cl. Valckenaer disseruere subsequentes Theocriti editores non moverunt. *Vox clamantis in deserto.*

21. ἦν νωδός. Lectionem hanc seu potius emendationem

Clar. Toupio debeo, sed ut verum fatear, hujus me jam pœnitet. Nescio an sic bene exprimatur hæc sententia, ἐδὲ ἔχω πόσῃν ὥραν χείματος, ὅσῃν νωδὸς καρύων, ἀμύλλιο παρόντος. Vera profecto lectio est, quam habet Aldina editio ἥ, *quemadmodum*, & ἐδὲ ἔσον valet ἐδὲ ὀλίγον, ut recte a Casaubono expositum est.

23. Melius Vindobon. cod. ἔτραφεν — 25. Scr. ὄσρακον, & ὅ. 32. ἱρῆκες δὲ ἱρῆξιν. Errores sunt typographi, qui totum hunc librum, non ex aliis impressis, sed e schedis, quas ipsi manu mea accuratissime descriptas dedi, typis expressit. In corrigendis exemplaribus, quo tædioso labore solus, nullius adjutus ope, donec ad dimidiam partem-secundi voluminis perveni, functus sum, hebetem meum visum eo facilius plura fugiebant, quo recentior eorum, quæ scripseram, memoria oculos fallebat.

29. Emendationes quasdam Clar. Toupii, quas, ut nunc video, minus considerate admisi, me jam non probare, nemi-
nimirum videri debet, quum virum ipsum doctissimum priorum cogitationum quandoque pœniteat. ΠΡΩΑΝ, quod ex eo hic dedi, damnat in posterioribus curis; at ego mordicus teneo, nec dimittam unquam. Si quid in τήνοισι ΠΑΡΩΝ ἄεῖσα νομεῦσι venustatis aut elegantiae est, id supra captum meum est.

V. 5. Scr. ἔρισθεν.

7. δύσεως apud Theocritum alibi, ut bene Heinsius exponit, eum notat, qui in amorem nimium effusus est, nec modum sui tenet. At qualis hic a duobus pastoribus inducitur Cyclops, non eo sensu δύσεως a Galatea appellari debuit. Amori enim suo modum pulchre statuit; in priori cantico increpatur ob spretam Nympham: in altero narrat ipse, se simulatis aliis amoribus eam cruciasse, ita ut zelotypia correpta ultro ad antrum suum accesserit, prospectura quid amator ageret. Non itaque credo ἄνδρα δυσέρωτα hic significare *Virum, qui spretus tamen misere amaret*, sed, ut scholiastæ exponit, τὸν μὴ εἰδὸτα ἔρῃν, eum, qui ægre ad amorem excitatur.

26. ἀλλ' ἄλλαν, durum est hoc & teretibus auribus ingratum esse debet. Consideratione digna est lectio, quam exhibet codex vetustior Benedictinorum Florentiæ in collatione Wart. γυνᾶν, quo facile ad credendum inducor scripsisse Theocritum γάναν, quod Siculis proprium fuisse dicit Gregorius §. CLIII. ex his observatis forte scribendum est:

Ἀλλὰ τιν' ἄλλαν Φαμί γάναν ἔχεν --

29. Laurea donandus elegantissimus Ruhnkenius, cujus ingenio genuinam hujus versus lectionem debemus: σίξα δ' ὑλακλίειν νιν καὶ τὰν κύνα. Juxta Cl. Toupium, quem hic sequutus fueram, τὴν κύνα ὑλακλίειν αὐτάν, idem est quod αὐτὴν ὑλακλίει αὐτάν. Hoc saltem aliquot exemplis confirmandum erat.

VI. 14. αὐτῷ doricum est pro αὐτῇ, & est adverbium loci, αὐτόθι, *ibi*. Clar. Toup, qui vertit *in solo littore*, pro genitivo pronominis habet. At eo sensu αὐτᾶς dixisset poeta, quum ἡϊὼν sit generis fœminini.

22. αὖθ' ἔτῳς verba sunt corrupta. αὖθ' esse debet pro αὖτε: de αὖθι enim non cogitandum: nec multos approbatores inveniet Cl. Reiskii interpretatio. Hic adverbium requiritur significans motum ad locum. Ad veteris scripturæ vestigia nihil propius accedit, quam ἐνταυθοῖ, *hûc*. Φοιτῆς δ' ἐνταυθοῖ.

25. Veram hujus versus scripturam e codicibus monstravit Cl. Toupius in curis posterioribus ἡράδην μὲν ἔγωγα τεῖς, πόρα, ἀνίκα -- Et sic etiam scribendum Idyll. XX. 41. πολλαί τεῖς, Ελένα, μεμναμέναι. --

26. ἐμοὶ habet cod. unus in Collat. Warton. quod in alio jam repererat Guil. Canterus. Alius in eadem collatione ἀμα̃ pro ἀμα̃, i. e. ὁμῶς. Utraque lectio tolerabilis. Sed longe præstat Jo. Aurati emendatio ἐᾶ σὺν μητρὶ, *cum matre tua*, cui, quum nihil simplicius sit, merito palmam dat Clar. Valckenaer.

33. Post hunc versum inferendum esse eum, qui infra 50. est, monuerat summus Hemsterhuysius, quod mihi e memoria exciderat; Cl. Valckenaer non fugit, cujus judicio facile as-

sentientur quicunque sciunt, quam crebræ in veteribus libris tales transpositiones a librariis factæ occurrant.

53. Codices Florentini, qui *καὶ* præferunt, non sunt profecto ii, quos contulit Sanctamandus, qui in V. collatione differte notavit: *καὶ*, non *καὶ*, *omnes*. Quum illud *καὶ* bonum sensum faciat, Heinsii conjectura superfedere possumus.

56. Schotti lectionem αἱ κα μὴ νόμα λῆς, pro genuina non habuerim. Articulus hic officio suo bene fungitur, & vix abesse potest; τὰν χέρα, in præcedenti v. τὸ νόμα hic commendat.

62. ὡς κεν ἴδω dant duo Benedictinorum codices. Alii Florentini & Romani ὡς εἶδω. Prius merito præfert Cl. Valckenaer, cujus etiam v. 64. ἀπενθῆν probandum est.

74. ταῖς ἀρνεσσι ex omnibus fere codicibus recte reponit Cl. Valckenaer, qui iure etiam ἔχοις præfert. Pro νῦν, νῶν doricè scribendum. Sic itaque totus versus legatur:

Ταῖς ἀρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.
 κεν in καὶ mutatum nolim.

76. Excudi debuit εὐρησεῖς.

VII. 10. τὴν δὲ καθέλλον. Sic recte Vat. cod. τὴν δὲ per se motum e loco significat. Infra v. 25. Particula autem δὲ, pene hic necessaria, orationem eleganter connectit.

16. Scr. ἔτραφε, ut recte in Stobæo legitur, Floril. Grotiani p. 269. & etiam in editione Trincaveli. Tempus, quod vocant *imperfectum*, hic locum non habet. Cur autem ἐθήλαξε Theocritea forma non esset, quum Theocriti sint καθίξας, κλαξῶ, πιξῆας, γελάξας &c. profecto non intelligo.

17. ἰνάνει habent cod. Mediceus *bona nota*, & Vaticanus. Etiamnum melior mihi videtur hæc lectio, quæ multis poëtarum locis parallelis adstrui posset; sed adversaria non habeo. Post κατασμήχων, quod multo plus significat, quam ἰάπτει, hoc, meo iudicio, frigida esset ταυτολογία.

33. Quem jam aliquot in locis pronomen primitivum secundæ

cundæ personæ τῆς adhibuisse scimus Theocritum, nonne verisimile est hic scripsisse τὸ δ' ἐμῆς λόγον εἶναι? præterea verbi ἔγκειμαι significatio huic loco non convenit. Omnino scribendum ἄγκειμαι.

VIII. 10. Scr. αἱ δ' — & 15. ἄμμι pro ἄμμιν. Supervacuum est ὡς ἐφελκυστικόν, quum sequens versus a consonante incipiat.

11. Scr. cum Cl. Valckenaer τὴν γὰρ τὰν οἰν ὕστερος ἀξῆ. Particula δὲ hîc locum non habet; cum τε & γε sæpissime permittitur. — Idem melius ὅ. 12. τᾷδε καθίζας.

17. Scr. κεκμαῶς, ut recte exhibet unus Laurentianorum. Tum e Stobæo in Floril. Gr. pag. 105. ἔντι δὲ πικρός. Posterius jam a Cl. Valckenaer observatum.

23. Codices plures ποιμενικός. In paucis πωμενικός. Hoc contra analogiam mihi videtur esse. Nam πωμάν pro ποιμάν, πώμνιον pro ποίμνιον non dicebant, quod sciam, Dores.

36. τὰ δ' ὡς φρενὸς ἄπλεται αὐτᾶς. ἀλλ' ὅκα μὲν τῆνον — ἄλλα δ' αὖ — sic scribendum Dialectices evincit ratio, cujus auctoritas tanta esse debet, ut nec fidejussore Heinſio indigeat, qui jam sic emendaverat. Hoc sensit latinus interpres metricus, qui verbum non verbo reddidit, sed poetæ sensus ubique expressit. *AST lepidò risu, nunc hunc, nunc aspicit illum.* Verum est apud Homerum & poetæ cæteros sæpius legi ἄλλοτε μὲν — ἄλλοτε δέ. Sed ibi *adversativum* ἀλλὰ non requiritur. Quid vero? Nonne apud Homerum aliosque sæpe recurrunt ὅτι μὲν — ἄλλοτε δέ? IL. A. 64.

Ὡς ἔκλωρ ΟΤΕ ΜΕΝ τε μέλα πρώτοισι φάνεσκεν,
 ΑΛΛΟΤΕ Δ' ἐν πυμάτοισι, κτελεύων IL. Σ. 599.

Οἱ δ' ΟΤΕ ΜΕΝ θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι —
 ΑΛΛΟΤΕ Δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ σίχας IL. Γ. 48.

αὖτε δ' Αθήνη,
 ἤσ' ΟΤΕ ΜΕΝ παρὰ τάφρον ὀρυκλήν, τείχεος ἐκλὸς,
 ΑΛΛΟΤ' ἐπ' ἀκλίων. Apollon. Argon. IV. 945.

ΑΙ Δ' ΟΤΕ ΜΕΝ κρημνοῖς ἐναλίγκται ἥερε κύρον,
 ἈΛΛΟΤΕ ΔΕ βρύχται νεάτω ὑπὸ πύθμει πόνη.

Oppianus Halieut. V.

Τὴν Δ' ΟΤΕ ΜΕΝ θείνται σιδηρεῖσι βολῆσιν
 ἈΛΛΟΤΕ Δ' ἐν βροχίδεσσι ἀναψάμενοι μεθέπαι.

Qui igitur lectionem hanc, quam tuentur ratio, codicum auctoritas, & similia poetarum exempla, convellere volet, alio utatur argumento necesse est.

51. Nondum integer excusus erat Theocritus in hoc volumine; quum Cl. Toup errorem deprehendi, quem hic inconsiderate sequutus sum. Revocanda librorum omnium lectio ΑΚΡΑΤΙΣΤΟΝ, quæ genuina est, proba, & nullis conjecturis sollicitanda. Significat hic τὸν μηδενὸς ἰσκρατῆ, & derivatur a κρατίω, ut recte interpretatur H. Stephanus Thesauri Tom. II. col. 136. B. viro doctissimo & sagacissimo fraudi fuere prava scholiastæ expositio, & Barnesiana Homeri editio, ubi proſodia leges sæpe violatæ. ἀκράτιστον hic non est sensu τῷ ἄγευστον, sed eo quem dixi. Tum ἄριστον primam semper & ubique producit. Mirum est hanc emendationem prolatam fuisse ad Syracusiarum versus antepenultimi hæc verba: ἀνάρης Θ' Διοκλείδας, ubi secunda primæ vocis syllaba longa est. Qui instar omnium est, videndus Clarkius ad Homeri Ιλ. ω'. 124. ἐσσυμένως ἐπένοντο, καὶ ἐντύνοντ' ἄριστον. Barnesius male & contra metrum ediderat ἐντύνοντο ἄριστον.

61. Melius in Cæsareo codice αἱ κα μοι —

63. Hic & supra §. 59. pro πω scribendum πα, quod docticum est. πα habent in hoc versu codices aliquot & præsertim Mediceus *bonæ notæ*, & Vaticanus.

66. πᾶ π' ἐκ' ἄρ' ἦθ' — sic scribatur, an ἦθ', nihil interest. Nam ἦθ' non est pro æolico ἦθα, *eras*, sed pro ἦθε, *eratis*. Verbi εἰμι duplex est imperfectum, cujus alterum formæ activæ ἦν, ἦτε, alterum formæ mediæ ἦμην, ἦθε.

85. ἃ δύσερως — Decorum nullam rationem habent, &, ut

verum fatear, in hoc Idyllio nihil intelligunt, qui verba hæc Nymphæ tribuunt. Sunt ipsius Priapi, cujus personæ maxime conveniunt, quæ sequuntur, ὠπόλος ὅκκ' ἴσσορῃ. Qui in animum inducit talia Nympham locuturam fuisse, is neque Δρυάδα, nec Ναιάδα, sed Πορνεύδα, Nympham e lupanari, sibi fingit. Vera lectio est ξαλοῖσ'. Non quærebat Nympha Daphnin, in quem erat infenso animo, sed ut ejus aspectum vitaret, longe a locis, in quibus degebat pastor, per montes & silvas aufugiebat. Scilicet Daphnis hic solitas suas habitat sedes, Ætnam, ut ex cantici initio manifestum est. Ibi ad eum facile Nympha accessisset, si eum revera quæsisset, ut ei amoris inconstantiam pulchra hac oratione, quam ei affingit Heinsius, exprobraret, nec illi per avia montium & silvarum discurrendum fuisset.

86. Præter editiones veteres, quas recensuit Reiskius, ex quibus μὲν revocavit, hoc habent etiam codices apud Waron aliquot & tres Cæsarei. Dorica particula μὰν est pro communi μὴν, non pro μὲν, quod hic esse debere sequens arguit δέ. Nec credam sic versum pessundari. μὲν enim in cæsura positum, adjuvante pronuntiatione, producitur, ut δέ & τε apud Homerum sæpe. μὰν, licet doricum, nemo reposuerit infra v. 96. λάθρια μὰν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα. Contra enim græcæ linguæ usum esset; nec magis hic locum tenere potest.

95. αἰδέϊα, si modo genuinum est, recte cepit Reiskius, scilicet pro ἡδέϊα. Plurale neutrum adverbialiter positum. Sed hoc modo subobscurior est phrasis. Mihi semper corruptus visus est hic versus. γε hic nec vim exerit, nec gratiam habet; abest a codicibus aliquot, qui ἦνθεν exhibent. Versum sic refingo:

Ἀδὺ γε μὰν ἦνθεν καὶ αἱ Κύπρις γελάοισα.

97. Addixerat se Daphnis Nymphæ Echenaidi, cui juraverat se nunquam in alterius fœminæ amplexus iturum. Irritum juramentum fecit regiæ cujusdam puellæ fraus, quæ, quum pastorem deperiret, vino eum obrutum libidini suæ morigerum

habuit. Comperto furto Echenais in furorem acta amorem odio commutavit. At Daphnis, qui datam Nymphæ fidem non sponte violaverat, ab ejus amore non destitit, cujus vi tandem contabuit & periit. Hæc est Cantici summa, quod canit Thyrsis. Hinc intelligenda Veneris amarulenta irrisio: *Gloriabar in nullo in te fore Cupidinis imperium: coegit te tamen ad alios amores.* Hinc intelligenda etiam Daphnidis verba $\nu. 103.$ διδύκει Δάφνις, κῆν Αἰδὰ κακὸν ἔσεται ἄλγος ἔρωτι. *Moritur Daphnis, & apud inferos etiam gravi dolore Cupidinem uret. Scilicet videbit Cupido me etiamnum apud inferos Echenaidem amare, quam revera amare nunquam desii. Quam enim in me fraudem machinatus est, cujusque eum nunc ex matris Veneris verbis auctorem intelligo, ea regiam quidem puellam voti sui compotem fecit, sed animum meum a Nympha non alienavit: non est ergo quod triumphum agat.* Hinc intelligitur etiam quid significant verba ἦδ᾽ ἔγωγε ΤΑΡ Φεράσδει πάνθ' Ἀλῖος ἄμμι. *Odiosa Venus, tui ENIM pueri malas artes admoto lumine mihi patefacit Sol, quem nec tua furta scis olim latere siviſſe.* Hic est totius hujus loci unicus, verus & manifestus sensus, quem sic παραφράζειν necesse fuit, ut magis eluceret. Tam variis modis tentatum & expositum fuisse ab eruditis profecto mirum est. In $\nu. 103.$ e Vat. cod. & quatuor Cæsareis scribendum κῆν Αἰδὰ. Dores κῆν pro καὶ ἐν, ut & κῆς pro καὶ εἰς dicebant. Vide doctissimum Koen de Dialectis p. 88.

98. ἦ ῥ' ἐκ αὐτὸς, quod suadet Cl. Valckenaer habent Cæsarei codices tres. At ἄρ' æque bonum est. Vid. seq. Idyll. 149. & 151.

105. Scr. cum Cl. Valckenaer ὃ λέγεται. & 112. ὁπῶς εἶπες. In $\nu. 110.$ scribendum πῶας, ob ea quæ dixi ad I. 16.

126. Cæsarei tres ἀγαλὸν, quartus ἀγείλὸν, quod eodem ducit.

130. Editionis Florentinæ, qua careo, lectionem optimam reponit Cl. Valckenaer ἐς Αἰδᾶ ἔλκομαι, — Idem in duobus codicibus repertum τὰς κύναις probat, quod procul dubio genuinum est.

134. πάντα δ' ἑναλλα γένοιτο. Sic seq. Idyll. 62. ὦρια πάντα γένοιτο.

IX. 4. Hic & ν. 12. & 39. Dorismum unus e Cæsareis codicibus servavit ἐσλόν. Hinc scribendum ν. 93. ἐσλα', & 100. ἐσλός. Infra Idyll. XVII. 14. ἐσλοῖς repositum est e cod. Mediceo *bona nota*: nec dubium est quin ibidem 30. olim scriptum fuerit ἐσλός ἀκρόσης.

6. Codices duo Cæsarei Βεῤῥῖναν, quam scripturam agnoscit etiam scholiastes. In hac voce nec ρ nec ν geminandum; nam, si verum est, quod ait scholiastes, fonti hoc nomen datum, διὰ τὸ παραπλήσιον εἶναι τὸν πόρον ἔθεν ρεῖ, μυκτῆρι βοός, quum in ῥινός, ῥινὴ, ῥῖνα, ῥῖνες, prior producatur, geminata littera subsequente non indigemus.

11. Frequens permutatio litterarum Δ & Λ. Mihi ex historia non cognitus ille Βρασίλας, seu Βρασίδας; utro modo scribatur nomen, parum aut nihil interest; novam afferam lectionem, quam habet unus e Cæsareis, Βασίλα.

22. ἐν αἰμασσιᾶσι. Sic boni codices, recte. Scilicet αἰμασιᾶ, seu αἰμασιᾶ est maceria, e siccis lapidibus & temere collectis, in quorum vacuis intervallis latitant lacertæ. In ipso muro cubant, non sub murum.

50. Melius mihi videtur ἀρέσκοι, quod est in Florentinorum uno, & εἰ in doricum αἰ mutandum. αἰ τὴν ἀρέσκοι.

63. Codices omnes ἀνήτινον. Æoles in hac voce aspiratam non adhibebant, quorum dialecto valde affinis dorica. Et hinc XVI. 119. scribendum videtur μαλακῶ βεῖθισσαι ἀνήτω —

73. Male excusum est Ξενέας. Non est enim nomen proprium. Recte usum vocis ξένος declaravit D. Heinsius. Sed vereor, ut hoc dignitati Nymphæ conveniat. Mallet profecto legere, ὡς πόκα τᾶς Νύμφας.

84. Optime Cl. Valckenaer κατεκλάχθης, eadem forma qua præcedenti Idyll. 98. ἐλυγίχθης.

87. Scribendum erat ὡς τὴν ἐγών, ut infra ν. 121. scripsi.

94. ὅ τ' ἰ γ' αἰδεν. Sic etiam duo Cæsarei codices.

107. Recte Cl. Valckenaer ὅμως.

129. Gravior auribus sonus erit hujus versus, si cum Cl. Valckenaer scripseris ὥπασεν ἡμες. εἰμεν, quod dedi, agnoscunt etiam codices. Vide d'Orville crit. Vanni p. 28.

134. Cæsareus unus οἰναρέαισιν. Alter νεοτόμασι. Æque bene dicitur οἰναρέη & οἰναρέον, ut οἰναρή & οἰναρον. In Babriæ versibus, quos refert Suidas in οἶναρα, editio princeps habet ἄλλω πλατεῖαν οἰναραῖς ὑπερρώκει.

147. π'θω habet etiam unus ex Cæsareis. Unum convivis depromplisse cadum sufficere debuit. Si plures reliniti fuissent, ideo fuisset factum, quia diversa fuissent vina. At eane omnia quadrima?

152. Scr. ὁ δ' ὤρεσι νῶας ἔβαλλε. Monuerat jam sic scribendum esse Heinsius & post eum alii, quos sequi debebam, & volebam; sed hoc conniventibus oculis præterii.

X. 3. τὸν ἐμόν. Sic etiam quatuor Cæsarei codices. At præstat vulgata ἐμοὶ in ἐμὶν mutata, quod etiam Cl. Valckenario placet. Hic & ν. 10. codices omnes καὶ ἀδύσομαι.

6. Scr. ἄραξεν, dorice pro ἤραξεν. Nulla est ratio cur geminetur.

7. & 21. Recipiendæ erant Hein sii correctiones, quas merito probat Cl. Valckenaer; ὥχετ' ἄγων — & πάσ' ἄλλα —

31. Recte Cl. Valck. ὡς τῆνος δινεῖτο. Idem in præced. ν. distinguit post χάλκεος, & verba ἐξ Αφροδίτας cum sequentibus connectit, ὡς τῆνος δινεῖτο ἐξ Α. π. αἰ. θ. faciliori, ut videtur, & clariori sensu. Sed non eam fuisse poetæ sententiam credo, veteribusque criticis & Hein sio adhæreo. Utramque interpunctionem habent Laurentiani codices, sed ea quam sequitur Vir Cl. a recentiori manu videtur esse.

51. ἵκελος habent etiam tres Cæsarei. Quam sequutus sum lectionem eam veram esse arbitror, tum quia sic concisa oratio vividior est, tum ob geminatum καὶ, quorum alterum inutile erit, si scribas προῖσαι — ἵκελον.

54. Mihi etiam semper molestum fuit illud ἀγρίω, quod epitheton igni, saltem in hoc loco, minime convenit. Scribat Hemsterhuysius, monente Cl. Valckenaer, κατ' ἀγρίω, *adversus hunc agrestem & ferocem amatorem*. Sed, ni mea me fallit opinio, habere aliquid incommodi videtur hæc correctio: eo enim sensu articulus vix ac ne vix quidem abesse potest. Castigatus poëta scripsisset κατὰ τῷ ἀγρίω. Cur Simætha non sibi ipsi epitheton tribueret? *Has jam efferata ego exuvias in ignem conjicio*: ὦ γὰρ νῦν τίλλοισα κατ' ἄγριος ἐν πυρὶ βάλλω.

70. Θευμαρίδα. Sic codices apud Warton fere omnes, in gignendi casu. αἱ Θράσσα τροφὸς Θευμαρίδα. Probabilius est scripsisse poëtam τῷ ὕμαρίδα. Εὐμαρίδης græcum est nomen. Popularis cujusdam ἀφελείας est, mulierem hanc non suo, sed alumni nomine, indigetari. Sic quotidie vernaculo fermone loquentes audio.

76. μέσαν κατ' ἀμαξιτόν. Sincerum est μέσαν, non μέσον. μέγαν, quod legitur in Vat. cod. depravatum est ex μέσαν. Laurentianus habet μέσην. Sic, etiamsi non accessisset codicum auctoritas, scribendum erat: ἀμαξιτὸς est generis fœminini.

77. Quum in hoc Idyllio Dorismus accurate sit observatus, probabile est scriptum olim fuisse εἶδον Δέλφιν ἀμᾶ τε καὶ —

94. Scribendum χ' ὠτῶ, quod Casaubon. monuit p. 248. a. χ' ὠτω & χ' ὠτω reperta in Laurentianis.

95. Scr. εὐρέ. Est imperativus.

100. μάθοις a Theocrito non est, sed a librariis, qui terminationes εις, οἰς & ης perpetuo confundunt. Scribendum μάθῃς. ἐπεὶ αὖν cum subjunctivo semper contruitur.

122. Recte Cl. Valckenaer πάντοσε. Adverbium temporis πάντοσε hic locum non habet; depravatum est ex πάντοθε. Sincerum est πάντοσε.

133. Doricum ἀμύφλεκτον præferendum. Et 142. scribendum χῶς καὶ τὴν μη — τὴν dorice pro τοι, quin scripserit poëta dubium non est. Sic etiam 145. ἀλλ' ἦνθ' ἐμὴν αἶγι φιλίσας. Et iterum 155. ἦ γὰρ ἐμὴν καὶ τρεῖς —

151. Formam doricam ἀτρεχῆς restituit doctissimus Toup in curis posterioribus. Hinc emendandus Hesychius in ἀτρέχως, ἀτρεῖως. Scripserat ἀτρεχῶς, ἀκριβῶς.

158. Minime necessaria est Heinsii correctio reponentis ὃν pro ἐκ, quod tuentur omnes codices. Immo aliquid vividius est in vulgata lectione: ἄρ' ἐκ — *nonne manifestum est eum alias delicias habere?* ἄρ' ἐκ sic interrogative confirmantis est: ἄρ' ὃν; dubitantis. In seq. ᾗ. idem Heinsius pro μὲν scribere iubebat μιν, quod æque inutile est. De quo sermo sit satis intelligitur, & bene pronomine carere possumus. Huic μὲν in priori membro posito, respondet in altero δὲ, αἱ δ' ἔτι κῆμὲ λυπῇ, ubi scriptum mallet ἢ δ' ἔτι, quod suadet λυπῇ in subiectivō.

XII. 16. Scr. ποταύλει, ut supra V. 41. Probabiliter censet Cl. Valckenaer hunc versum a mala manu hinc in alterum Idyllium translatus. Quid enim Polyphemo cum messoribus?

29. Doricam formam servat Cæsareorum unus, τὰ πρᾶτα. Quod ᾗ. 31. etiam in vulgatis editionibus legitur ἐπὶ τὴν μεμῶνημαι accuratioris Dorismi in hoc Idyllio observati indicium est. Illinc probabile est olim scriptum fuisse ᾗ. 10. συνέξα τὴν — & ᾗ. 32. αἶθ' ἐμὴν ᾗς — bene etiam ᾗ. 36. scribetur τεῦς, ob hiatus cum initio sequentis versus.

XIII. 10. Hesych. λαῖδος, λῆδος, τριβώνιον. λῆδιον, τριβώνιον εὐτελές. Etymol. M. λῆδιον. Φιλήμων φησὶ σημαίνειν εὐτελές χιτῶνιον, ἢ χλανίδα παλαιάν. Peculiarem hic significationem monstravit Clar. Toup; sed de vocis forma non omnis sublata mihi suspicio est. Sincerum est λῆδος; sed nullibi occurrit λῆδον. Quod sæpe factum fuisse constat, hic quoque contigisse credo, transpositas fuisse vocales, & scripsisse Theocritum λάδη, dorice pro λῆδη, λῆδεα.

12. Pro κῶα, qua voce pelles notantur, quæ in piscatoria suppellectile non censentur, probabiliter vir doctus κῶπα reponit.

15. Aldus edidit ἐδὶς δ' ἐ χύθραν εἶχ' ἐκ ἰνα. Sic etiam in

Vat. cod. scriptum, seu ἡ κῆνα. Quod hodie in editionibus legitur ἡ κῆνα, e nescio cujus emendatione est, sed ea pessima. Quid enim, summo jure quærebat Cl. Toup., piscatori cum cane? in toto Oppiani poemate ne minima quidem operæ, quam canes piscatoribus præstare possent, mentio. Canes ollas libenter lingere sciunt, etiam qui non Aristophanem legerunt; sed an inde conficitur pauperes piscatores inutile & famelicum animal alere debuisse? bona est etiam Scaligeri emendatio: ἔδεις δὲ ἡ χύτραν εἶχ' ἡ χάα. *ni pot ni marmite*. Forte scripserat poeta: ἔδεις δὲ ἡ χύτρον εἶχ' ἡ πόδα, facete pro ἡ χυτρώποδα.

36. τί δέ; *quid vero?* i. e. quid nobis deterius fiet, si tempus colloquiis triverimus. *Oleum*, ut ajunt, in Prytaneo. i. e. ut oleum nunquam in Prytaneo deficit, sic *nunquam locus iste sine piscibus est*, quos, quando libuerit, capiemus. Miserum in modum corruptus erat hic locus, quem verisimili conjectura sic restitui.

53. In Regio codice scriptum πάντα τε τῷ. Unde scribendum πάντοθε τῷ.

57. Mallem μὴ πόν' ἀπὸ στόματος τῶν κίβριον χρυτὸν ἔλκοιεν.

58. Sic in R. cod. scriptus est hic versus: αἱ τὸν μὲν πιευσάσα καλὰ γε τὸν ἐπηράλον. Vatic. in coll. Wart. πιευσάσα καλῶ γε τὸν ἡπέρατον. In Aldina editione legitur: καὶ τὸν μὲν πιευσάσα καλῶ γε τὸν ἡπέραλον. Omnia hæc sensu cassæ sunt. Sed inepte hunc versum refinxit Calliergus, aut quisquis est alius, cui debetur vulgata lectio: καὶ τὸν μὲν πεισῆρσι κατῆγον ἐπ' ἡπείροιο. Linea & hamo captus fuerat piscis, & manu in littus adductus, ibi hamo solutus. Quid iterum necesse est eum adducere, & quidem rudentibus, qui jam in littore humi jacet? Hæc mihi adeo visa sunt absurda, ut in textu relinquere nefas duxerim. Si non genuina est, saltem minus incommodi habet lectio, quam e vestigiis veteris scripturæ erui, in qua, meo judicio, nil desiderandum erit, si pro χαλάσα; scripseris ἄρα.

Καὶ τῷ μὲν πίτυνος, ἄρας τὸν ἐπήρατον ἰχθύν

ῥμοσα — *Ἐ hoc auro fretus, sublato, suscepto amabili pisce, juravi &c.*

65. In R. cod. scriptum *εἰ με γὰρ κνώστων τὸ το χωρία ταυτα ματεύεις*. Unde facillima emendatione dedi *αἱ μὲν ἄρ' ἔ κνώστων*.

XIV. 15. Vulgatam lectionem αὐτῷ (i. e. σὺν αὐτῷ) εὖ ἔλκων, qui prius damnaverat, pro genuina agnoscit, & exemplis confirmatam illustrat Cl. Toup in curis poster.

40. *χόρτω* & *θρύα* habent duo Cæsarei codices: in aliis non extat hoc Idyll. Licet in plerisque codicibus scriptum sit *χόρτω*, quæ est etiam veterum editionum lectio, a Reiskio, quem sequutus sum, recepta, vulgatum in recentioribus editionibus *χώρῳ* præferendum censeo, quod quanto præstet Homeri & aliorum poetarum exemplis demonstrat Cl. Warton. In seq. Idyll. 15, ubi sensus *χόρτω* admittit, & reponebat Heinsius, codices omnes *χώρῳ* habent: & hæc est utrobique sincera lectio.

XV. 57. Elegans est Kœhleri conjectura scribentis, *ὁμάλῳς δὲ τις ἐν στρατιώταις*, quam tamen invitis scriptis libris recipere nolui.

XVI. 7. Græce dicitur *ἐκας, ἐκαστέρω, ἐκασάτω*. Incognitum & barbarum est *ἐκαστέρω*. Scr. cum Cl. Valckenaer: *τὸ δ' ἐκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς*. Scholiastæ expositio, *πόρρω μοι οἰκεῖς*, arguit pronomen olim in tertio casu lectum fuisse.

15. Quæ plurimorum codicum est lectio, *λέγομεν τὰ πρῶαν θὴν πάντα*, recepi. Paulo impeditior constructio sic ordinanda: *λέγομεν θὴν ΠΡΩΑΝ τὰ πάντα*. Quod in uno Vaticanorum est, *λέγομεν δὲ πρῶαν* merito prætulit Cl. Toup in curis posterioribus, qui libellus, ut sagacissimi viri cætera omnia, exquisitissimæ doctrinæ plenus, post excusum hoc volumen editus est, & longo post temporis intervallo ad me pervenit.

18. *ἀργυρίῳ* e dialecto scribendum erat & in seq. 18. *δραχμῶν*.

20. Scr. *ἄπαν ῥύπον*, ut ex Eustathio jam monuerat Henr. Stephanus Thesauri T. III. 727. H. Collatorum codicum unus

hoc habet Benedictinorum recentior: cæteri omnes minus bene ῥύπα. In præc. *π. γραῖαν ἀποτίλμασι πηρᾶν*, quæ codicum est lectio tuetur Cl. Valckenaer, sequendo Reiskii expositionem, cui patrocinator glossa in Regiorum codicum uno voci πηρᾶν superscripta, τυφλῶν ὄϊων — πυρῶν in codicum, qui mihi innouerunt, nullo comparet; sed est Calliergi lectio, quæ, undecunque eam habuerit, ad festivum illud πυρᾶν, cujus me recepti non pœnitet, Toupium manu duxit.

24. Vera procul dubio est lectio ἐν ὀλβίῳ, i. e. ἐν ὀλβίῃ οἰκῇ, familiari admodum ellipsi, cujus apud Theocritum ipsum multa exempla. In codice Cæsareo scriptum ἐν ὀλβίῳ. Codicum horum Vindobonensium collationem nondum habebam, quum hæc typis describebantur.

25. Hoc versu facile carere possemus, & qui eum una litura deleteret, ei non obloquerer. Sic autem partim e codicibus, partim e certioribus conjecturis scribendus est:

ὅσσ' ἂν ἴδοις εἴπαις κεν ἰδοῖσα τὸ τῷ ᾄδόντι.

In vulgatorum librorum lectione nec linguæ, nec sensui, nec rythmo-consultum fuit. ὧν ἴδες, quod dedi, solæcum est: tum sensui repugnat. Spectaculi enim, de quo fermo est, nihil adhuc viderant hæ mulieres; proinde nec una alteri dicere potuit: *quæ vidisti, sic alii qui non viderit narraveris*. Sed dicere debuit; *quæ videris*, ὅσσ' ἂν ἴδοις. In Regio codice scriptum ὧν εἶδες ὧν εἶπας καὶ ἰδοῖσα. Voci εἶπας superscriptum εἴπαις vel εἴπαις. — καὶ & κεν in codicibus sæpissime permutata.

38. εἶπας aut εἴπας merito Cl. Valckenario damnatur, qui probabiliter admodum reponit, καὶ, καλὸν ἐντί.

42. Si non fatis firmo tibicine nititur Doricum παῖδα, vulgatum reponi παῖδα non ægre patiar. Sed quod afferunt viri doctissimi τὸν μικρὸν παῖδα λαβοῖσα, vereor ut sincerum sit. παῖζω verbum est neutrum: αὐτὸν subaudiri non potest: σὺν αὐτῷ vix reticere potuit. De παῖζε ne cogitavit quidem gallicus interpres Longepierre, qui vertit:

Prems mon fils, Phrygienne, & le divertis bien.

Sed syllabarum numeri & τῶ ὁμοιοτελεύτῃ necessitate astrictus, demit, mutat, addit, ut sui compleantur versus, quo se redactos sentiunt quicunque gallico carmine poetam græcum aut latinum reddere aggrediuntur, rem difficillimam, si modo eam accurate exsequi, linguæ vernaculæ indoles & versificationis ratio sinunt. Minus reprehendendus idem Longopetræus, ubi π. 39 θολίαν vertit *mon parasol*. Umbella, quæ gallice *parasol* dicitur, capiti non imponitur, ut θολία, sed manu geritur. At quo tempore vivebat Longopetræus, nondum excogitaverant ornatrices nostræ, quæ follerti & fœcundo ingenio cæteros omnes artifices superant, muliebri illud capitis gestamen, quod τὴν θολίαν refert, nunc gallice dictum *une caleche*.

48. παρέρπων Αἰγυπλίῃ, *decipiens Ægyptiorum more*, παραλογιζόμενος; ex Homérico ἐπεὶ ἔ' παρελεύσεαι, ἔσθ' ἐμὲ πείσεις. Hefychius: παρελεύσεαι, παραδραμεῖς, καὶ παραλογίση. Idem est παρέρπειν & παρέρχεσθαι. Hoc a viro doctissimo sollicitari non débuerat.

60. Vulgata lectione non mihi deterior videtur hæc, quam exhibet etiam unus e Regiis codicibus. ΓΡ. ἐγὼν, τέκνα. ΓΟ. εἴτα παρεῖθεῖν. Istud εἴτα interrogativum est. Gallice diceremus: *eh bien? peut-on penetrer?*

70. Scribendum erat αἶ, i. e. αἶθε. Vide Hefychium in hac voce.

100. Recte Clar. Valckenaer edidit Γολγῶς, & versu seq. αἰπεινὸν præfert.

107. Quum codices omnes habeant ἀνθρώπων, id miror mutatum in ἀνθρώπω conjunctum cum θνατᾶς, quod per se sufficit, ἐποίησας ἀθανάτων ἀπὸ θνατᾶς ἀνθρώπω. Verum est quod dedi, ἀνθρώπων ὡς μῦθος. Sic Euripides initio Iphigen. A.

— ἐλθὼν δ' ἐκ Φρυγῶν ὁ τὰς θεὰς

κρίνας ἔσθ' (ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει)

Λακεδαιμον' — ubi e Clemente Alex. minime Ἀργείων

pro ἀνθρώπων reponendum est. Non enim verba in parenthesi eo sensu intelligenda sunt, quo interpretatus est doctissimus Markland. Referuntur ad ὁ τὰς θεὰς κρείας, non vero ad ἐλθὼν Λακεδαιμόνα. *Veniens enim e Phrygia ille, qui, ut hominum sermo est, dearum fuit iudex.* Hujus litis disceptationem nemo Argivorum viderat. — 109. χαρισδομένα scribendum erat. Talia multa præ nimia festinatione neglecta.

121. Certissima est & extra omnem dubitationem Cl. Valckenarii emendatio ἀηδονιδῆς. Eruditæ notæ, qua hanc scripturam astruit, pauxillum hoc eodem pertinens addere liceat, quod tradit Eustathius ex Ariltophanis Grammatici libro περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν, p. 1625. l. 46. πορδάλεων δὲ σκύμνοι, καὶ πορδαλιδεῖς, unde in Oppiani κυνηγ. γ'. 467. versum misere corruptum, & in quo sensus nullus, emendaveram :

Ἀμφιέσας ῥινοῖς αἰγλήσει πορδαλιδῶν.

125. Locum hunc valde impeditum feliciter expedit Cl. Valckenaer:

Πορφύρεοις δὲ τάπησιν ἄνω (μαλακωτέρος ὕπνω

ἢ Μίλαλ' ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων)

ἔσρωται — Accusativus est doricus pluralis numeri μαλακωτέρος. Sic scriptus hic locus constructione naturali & eleganti facillimum præbet sensum.

130. Contrarium ejus, quod dicere debuit, hic, librariorum, ut credere par est, culpa, dicit Theocritus. πυρρὸς est, cui jam increvit barba genis. Supra V. 3. πυρρὸς opponitur τῷ ἡμιγενεῖῳ. Decimo octavo aut nono ætatis anno adolēscētes in Asia fere barbatuli sunt: sed hoc peculiare habuit Adonis, ut juvenilem genarum florem nondum amiserit, & ideo illius suavium Venerem non pungebat: sed absurdum est, quod sequitur, ἔτι οἱ περὶ χεῖλα πυρρὰ. Sensu exigente scribendum reor, ἐπεὶ ἔ' οἱ χεῖλα πυρρὰ.

136. Scr. καὶ Ἀχέροντα. Recte infra 147. καὶ οἶκον. Reponendum etiam est XX. 15. καὶ ἔτος ἐξ ἔτους — ἧ. seq. scribendum αἰμιθίαν.

XVII. 33. ἀχὴν, optime a Reiskio repositum, in codicibus depravatum est in εὐχὴν. At in Vaticano Glossa, μὴ ἔχων τι, veram lectionem monstrat. Est autem ἀχὴν contractum ex ἀεχὴν, unde prima longa. Vide Etymol. M. in ἀχῆνες, & in ἔχης.

36. Unicus, qui hoc Idyllium habet, Cæsareus codex lectionem Σκοπαίδεσσι exhibet, quam docte a Reiskio adstructam sinceram esse credo.

93. σκνιπαῖον. Benedictinorum cod. apud Wart. σκνιφαῖον. Sed π superscriptum τῷ φ. Cod. Cæsareus etiam σκνιπαῖον, ut & Aldina editio. Et sic revera scribi debet, si deducatur hoc adjectivum a σκνίψ, quæ est species quædam culicis lignum arrodentis. Editiones recentiores σκνιπναῖον. Neutra vox apud lexicographos occurrit, & quantum memini, non aliunde quam ex hoc loco innotuit & scholiastæ expositione, quæ sic se habet: σκνιπναῖον δὲ, ἐσπερινόν, ἢ παρὰ τὴν σκίπαν, ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποίηται. κνίψ γάρ ἐστι ζῶον βραδυκίνητον. Suspecta mihi est. Forte scripserat poëta σκνιμβαῖον. Hoc derivatur a σκνιμβάζω, χαλερεύω, & hic bene tardum significaret. Viator, qui tardo incedit pede, quum videt boves ad stabulum revertentes, intelligit jam serum esse diei, & sibi festinandum esse, ne antequam in diverforium pervenerit, a nocte occupetur.

XVIII. 6. E grammaticorum Canone de Dorica dialecto, quem vide apud Gregorium p. 144. scribendum erat σόρων.

40. Editiones: ὦδὲ κε παισὶ — supervacua est & nullius vis hic particula κε. Cæsar. cod. ὦδὲ καὶ, reclamante metro, sed ad sensum bene. Forte scripserat poëta: ὦδὲ καὶ οἷσι θαρσύνοντας παιδεύουσιν ἐπιτρέπει — quod vulgata lectione, meo iudicio, præstat.

42. Alii βαῖνεν, alii βαίνει. Scribendum est βαίνει. ὁπόταν βαίνει. Alias solæca esset phrasis.

43. Nullus dubito quin olim scriptum fuerit ἀσώργω δὲ — π. 51. ἥπιον ἄδε βροτοῖς, μαλακῶς — dorismum a librariis oblitteratum ubique restituendum censeo. Sic 56. & 57. αἰχματὰ & αἰχματῶν scripserim. 62. αἱ δὲ οἱ εὐμένεισσι — & sic de simili-

bus, in quæ, quum ea facile quisque emendare possit, in posterum, ne tædiosus sim, non amplius animadvertam.

58. Ut constet temporum ratio scribendum est ἀτίτηλε, quod sæpe ex antiquis codicibus pro ἀτίταλλε reponendum animadverti.

64. De significatione verbi ὀλολύζειν, quam non recte tradunt lexica, præter auctores a Cl. Wesseling laudatos ad Diodori Sic. T. II. p. 90. adeundus Mericus Casaubonus in Dissertatione I. de Homeri editione Hackiana p. 38. ὀλολυγή, vox est foeminis propria, & fere ad sacra pertinens; *Sacer Jubilus*, quem primum in Minervæ Tritonidis sacris adhibitum fuisse auctor est Herodotus p. 364.

122. Plerique codices cum Aldina editione *σειβομένα*. Licet, non subscriptum sit, ex accentus positione intelligitur tertium esse casum, construendum cum præcedenti *κονίᾳ*. Non mihi placet *προτέρων τοκέων*, & credo scripsisse poetam *πρότερα τοκέων*, quod a male sedulo qui metro cavebat, mutatum fuerit. Ordo est: *μόνος ὃδε ἐκμαίσσειται τὰ πρότερα ἴχνη τῶν ποδῶν τῶν τοκέων ἔτι θερμαὶ ὄντα καθύπερθε ἐν τῇ σειβομένῃ κονίᾳ*. Sic locus scribendus & distinguendus:

Μῶνος ὃδε πρότερα τοκέων, ἔτι θερμαὶ κονίᾳ
σειβομένα καθύπερθε, ποδῶν ἐκμαίσσειται ἴχνη.

XX. 11. Reponendum ὅτ' εἰς εὐνάν — est enim pro ὅτι, non pro ὅτε, quod monuit Sanctamandus.

12. Recentiores editiones εὔδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἔχρῃν τῷ, παῖδα δ' ἐᾶν — Heinsii conjecturam, quam Cl. Toup probavit, in textum admisi, quod forte factum non oportuit, quia lectio recepta, quando nihil absurdi habet, non facile mutanda. αὐτὸν autem hic est pro *μόνον*, quod & Sanctamandum fefellit, cujus cæteroquin docta est in hunc locum nota. Sed etiam, absque hac voce ea significatione posita, eadem manet oppositio. *Si cubitum ire volebas, TE QUIDEM aporterbat tempestive dormire, AT PUELLAM &c.* Ita ut non vide-

am vocem *αὐτόν* falva sententia abesse non posse. Id saltem verissimum est, multo elegantiorē esse alteram lectionem. Suspicari etiam quis possit lacunam olim fuisse in hoc versu, quam librarius expleverit addendo vocem *αὐτόν*. Nam veteres libri omnes, & editiones priscae habent καθ' ὧσαν χρῆν, vel ἐχρῆν, αὐτόν τῷ. Sic positum *αὐτόν* addititium videtur.

21. Scr. αἱ ματέρι τίκτοι ὅμοιον. Optativum requirere castigatam scribendi rationem jamdudum animadverti, & sic etiam If. Vossio placuisse docet me Cl. Valckenarii nota.

26. Elegantissimam & procul dubio verissimam conclamati hujus loci emendationem, qui doctissimorum virorum conamina eluserat, debeo Jo. Bern. Kœhler, qui Lubecæ an. 1767. libellum edidit notarum & emendationum in Theocritum. *π*.

27. scribendum τὴν doricē pro τοί. Ex τὴν ἔφαινε facillime depravari potuit lectio in διέφαινε. Locum autem ipse sic vertit: *Quemadmodum, veneranda Nox, vere ineunte, oriens Aurora pulchrum tibi ostendit vultum, sic ἔσ' aurea Helena elucebat inter nos.*

29. Ordo est: ἄτε μεγάλη κυπάρισσος ἀνδράμε, κόσμος πείρα ἀρέρα, ἢ κάπω, ἢ — quis non malit μεγάλη jungi ἐπιθεικῶς substantivo κυπάρισσος, quam cum ἀρέρα construi, addendo copulam τε, quæ ab omnibus libris, tam scriptis, quam typis expressis, abest? (saltem scribendum fuerat μεγάλη θ' ἄτ') Vera est quam dedi hujus versus lectio, qui sic in Aldi editione legitur:

Πείρα, μεγάλη, ἄτ' ἀνδράμε κόσμος ἀρέρα.

Longe diversa est ratio loci Homericī in scuti descriptione, ubi ad extollendum Vulcani artificium multa ad unicum ἄρβραν congesta epitheta:

Ὡς δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πείραν ἄρβραν,

εὐρεῖαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀρόηρες ἐν αὐτῇ —

At hic ἄρβρα unico epitheto πείρα insigniri debuit, quo redditur ratio cur arbor adeo creverit. *Magna Cupressus in pingui arvo.*

XXI. 19. Quum ea quæ sequuntur verba tempore indefinito posita sint, recte pro ἀπολήγοντ' repositum est ἀπελήγοντ'. Sic autem scribendum erat unico λ. Vide Cl. Ernesti ad Il. ο'. 31. Apud Apollon. Rhod. in duobus codicibus, qui nunc penes me sunt, scriptum est I. 1271. συνεχέως, ὅτι δὲ αὐτὲ μεταλήγων καμάτοις.

39. λάλαι. Egregia hæc emendatio Cl. Ruhnkenio debetur in Auctario emendationum ad Hesychii p. 420. T. II.

70. Male cæteræ editiones δρισσύμεθ'. δριόμαι, i. producit, ut & verba omnia in ω. Homerus Odyss. β. 76.

Ὡς πᾶσι δριόσαιο, θεῶν ἐν δαίτῃ θαλεῖη.

Male ibi Barnesius δριόσαντο, qui iterum doctissimo Toupio fraudi fuit. Ex hoc enim Theocriti versu prave scripto, & ex altero, quem ex Homero protuli, quemque ipse e Barnesiana editione laudat, in Idyll. XXVIII. 82. ubi recte editum ἐδήρυσεν περὶ τιμῆς, rescribere jubet ἐδήρυσεν. In seq. Idyll. 52. ἐκύλισεν reposui pro ἐκύλισεν, a κυλίω.

166. τὰ δὲ εἰς ὑγρὸν ῥέχεται κύμα πνοῇ ἔχουσ' ἀνέμοιο. Hinc male defenderetur vulgata lectio in Pharmaceutria 7. ubi recte scribendum ἦ βα οἱ ἀλλὰ ῥέχεται ἄγων ὃ τ' Ἐρως ταχινὰς φρένας. Proverbialiter sic Galli dicimus: *Autant en emporte le vent.*

169. Aphareus & Tyndareus fratres erant: horum filii, fratres patruales. Hinc est quod β. 172. Lynceus Pollucem *con-sanguineum suum* vocat: καὶ ὁμαιμος ἔμει. Nupero editori Anglo commodum videtur Reiskii inventum, pro ἑμὸς repontis ὁμός. Vir profecto fuit inter eruditissimos censendus Cl. Reiskius ὁ μακαρίτης; sed metri leges susque deque habuit, & a poetis manum abstinere debuisset. ὁμός priorem ubique producit. ὁμαιμοὶ non dicuntur fratres solum, sed etiam *cognati*, συγγενεῖς. Ne minimum quidem in hoc versu offendiculum erat.

XXIII. 14. In codice, qui penes me est, quo, præter alia multa, Theocriti continentur Idyllia quinque Aldi Manutii manu scripta, scilicet XXVIII. XXVII. hocce XXIII. XXVI. & XXV. omis-

sis verbis, quos protulit Casaubonus ad Diog. Laërt. pro ὀρέοντι scriptum ὀρέοντι, quod præstat. Eustathius p. 1701. l. 22. ubi partem fragmenti Alcmanis profert, quod e Pindari scholiaste auctius dedit F. Urfinus p. 66. ὀρέοντι μὲν ἔδδεν, δοκέοντι δέ: addit ἔνθα ὄρα τὸ ὀρέοντι, ἐξ ἧ φαίνεται ὅτι τρισὶν ὑποπέπλωκε συζυγαῖς τὸ ὄρῳ. καὶ τὸ μὲν ὀράῳ, ὡς βοάῳ, τέτρισται κοινότερον ἔστι δὲ καὶ ὀρώ πολλὰ. ἰδὲ δὲ καὶ ὀρέω παρὰ Αλκμᾶνι. Theocrito autem plus semel usurpatum verbum ὀρέω; unde ὀρεῦντι, ποθορεῦσα &c.

28. Suspectum χαλεπώτερα & a poetæ sententia alienum mihi videtur. Statim post sprete Orgia pœnas Baccho dedit Pentheus. An qui eo pejora fecerit, illius ultio in nonum aut decimum annum differenda? Probabilius est eum dixisse: *qui minori etiam scelere Bacchi iram commoverit, intra nonum aut decimum annum pœnas luet.* Nihil hic juvat Aldinum quod habeo apographum, & a cæteris codicibus destituimur. Conjectio scripsisse: μηδ' ὅς κεν ἐλάττωα τῶνδε μογήσῃ. Sequenti autem versu firmatur scriptura versus Syracusiarum 129. quam sollicitat vir doctissimus: ὀλῳκαιδεκέτης ἢ ἐνεακαίδεχ' ὁ γαμβρός. Hic in δεκάτῳ assumitur ἔτει, quæ vox præcedentis vocabuli ὀλῳκαιδεκέτης compositioni includitur; & sic in altero versu assumitur ἐτῶν.

XXIV. 32. Pro vulgato καὶ μεν κατεσίναζε, quod adeo corruptum est, ut nullus ex his verbis sensus elici possit, Clar. Reiskii conjecturam recepi, ut tolerabilem & bonum aliquem præbentem sensum, licet συγγάζειν, verbi neutri, formam mediam nullibi vidisse recorderar. Aliam lectionem profert partim e codice, partim e viri docti emendatione Cl. Valckenaer:

γυμνὸν τὸν εἶχε, μηρὸν

ἐμκινόμεαν φιλάσαι,

καὶ μεν ἔσινε κραντήρ.

Hoc versiculo bene clauditur apri apologia. *Nudum femur osculari volui tantum; at dens exsertus (illud) læsit.* Sed hanc lectionem vix sinceram credo. Vox κραντήρ sua propria signifi-

catione hic posita non est: apri enim dens exsertus e κραντήρων numero non est. Scio generalem *dentis* notionem hoc vocabulum apud Nicandrum habere Theriac. 447. quem versum laudat H. Stephanus in Thesauro: sed facilis & simplex hujus carminis stilus vocem hanc, minime poëticam, & physiologis solia usurpatam, ægre admittere mihi videtur. Melior itaque e sinceriori codice expectanda lectio.

44. Scr. κῆς ὕλαν. Vat. cod. σύλαν. Unde feci καὶ ῥ' ὕλαν. Cl. Valckenaer κῆς. Sed καὶ ἐς an bene in κῆς contrahatur, nescio. κᾶν pro καὶ ἐν frequens; at κῆς legisse non memini. Saltem Doricum κῆς hic præstare videtur.

46. ἔκατε τὰς ἑρωτας. Hæc est Aldinæ editionis lectio & Vat. cod. quam mutari nolim. ὀδόντας, aut ἑρῶντας subaudito ὀδόντας absurdum est. Non alio sensu hæc intelligi possunt, quam quo explicuit vir doctus in Baylii Lexico v. *Adonis*, nota D. In præc. 7. scripsi καὶ δὴ — τῷ in veteribus libris non est, nec articulum admittit hujus loci sensus. πῦρ indefinite hic positum, & articulus vim ὀριστικὴν habet.

XXV. 16. In Aldino apographo καὶ μὲν σεῦ — αἰνέσαι: unde bene etiam scribere potuisssem καὶ μὲν σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι. Sed præstare mihi videtur quod dedi.

20. ἄς & ὕμοιον debentur apographo Aldino, in quo sic scriptus hic versus:

φίλει δ' ἄς κε ζόης τὸν ὕμοιον ἔχειν αἶψ.

Idem 7. 25. præbuit σύματ. Recte in Vat. cod. inscriptum hoc carmen ΑΙΟΛΙΚΑ ΠΑΙΔΙΚΑ. Quæ paucæ supersunt Æolicæ formæ, alias, quas obscuravit librariorum socordia, restituere suadent. Hinc 7. 13. scripserim ὄρσιον, ut in Sapphus fragm. X. — 25. σύματ τὸ π. — 26. μνασθῆμεν — 27. κατ' — 29. ἔκ' ἔντι.

22. ὁ δὲ τοῖς κ' Ερος. Sic recte apogr. Aldinum. Pro ὁ δὲ τοῖς κ' E. in præced. 7. omnino scribendum ἦν γὰρ ὥδε παῖς.

30. Æolica scriptura est *συλλάβην*. Vide Gregorium de D. Æol. §. LII. — 36. Scr. *ἐν θυμῷ τε λέγεις*.

XXVI. 3. *ὑμάρτη* dedit apogr. Ald. Ibi prius scriptum videtur fuisse *Νήλεω*, correctum postea in *Νήλεω*, quæ vera scriptura est. Vide Perizonium ad Æl. V. H. VIII. 5.

13. *ἔννεκ'*, Æolice pro *ἔννεκ'* præbuit apogr. Ald.

19. Ut supra *ὑμοιον*, *σύμα* & *ὑμάρτη*, sic procul dubio scripsit hic poeta *σύφα*. Vide Maittaire de Dial. p. 155. C.

24. *ἐρεῖ τφ*. Sic recte apogr. Ald.

XXVII. 42. Scribendum est *ῥ ρ*. Vide doctissimum Ernesti ad Homeri *Il.* π'. 228.

60. Temere & sine auctoritate *ὑπαλ* mutavi in *ὑπέ*. Illud reponendum. De horum permutatione & usu dicam infra & ad Callimachi IV. 25.

91. *συλλέξαισα*. Sic apogr. Ald. Vide Maittaire de Dialect. p. 239. B.

XXVIII. In apogr. Ald. titulus hujus Idyllii est: *Θεοκρίτω Ἡρακλῆς πρὸς ἀγροῖκον, Δωρίδι, διηγηματικόν*.

1. Ap. A. *βοῶν ἐπίστροφος ἀροτρεύς*.

15. Πηνειῷ. Sic præter Vatic. cod. apogr. Ald. Peneus fluvius Elidis, de quo Strabo p. 337. A.

84. Post hunc versum cætera defunt in apogr. Aldino.

103. Cl. Toup emendat *παρασάδθ' ἱγνὺς*, *prope Januam*. Hac significatione *παρασάδς* semper, quantum recorder, in plurali usurpatur. Tum quæri potest, cur singulæ ad portam adducendæ essent, ut mulgerentur, boves. Nonne olim, ut hodie fit, singulæ suo loco in stabulo stantes mulgebantur?

106. *τρέφει* e Vat. cod. recepi: *versabat manibus cascum pinguem*; scilicet, ut in orbem formaretur. *τρέφειν γάλα*, *lac cogere*: nota locutio, unde *τροφαλὶς*, lac concretum, & nondum induratum, *fromage mou*. Sed *τρέφειν τυρὸν*, an recte diceretur dubitabam. Vulgatam lectionem tuetur doctissimus Toup in curis poster.

160. Scr. ἔθεν μετόπισθεν ἰόντα, ut recte monet ibidem vir doctissimus.

246. Recte hic pro vulgato ὑπαί, quod sine ulla necessitate obtruserunt infinitis in locis librarii & editores, ὑπὸ repositui; ultima producitur ob sequentem liquidam, ut supra 235. ἀπὸ νευῆς, & 211. ὅθι λῖς ἦεν. Pronunciandum ἀπὸννευῆς, ὅθιλλῖς. Obiter autem moneo λῖς leo περισπωμένως scribendum esse, si quæ accentuum utilitas esse debet, quæ etiam Æschronis grammatici sententia erat apud Eustathium p. 841. l. 22.

XXIX. 4. σφετέρης. Sic libri omnes. *Sui agni*, quem perierit & lactat, commodo, ut mihi videtur, sensu, ita ut hic locus emendatione viri doctissimi reponentis φιαρῆς non indigeat. Sequenti γ. nasutus quis mallet forte τρίτοκοιο γυναικός.

XXXI. 13. Revocanda lectio λοξὰ βλέποισα. Vere doctissimus Valckenaer monet λοξοβλέπω & λοξοβλεπῶ Græcis incognita esse verba.

26. Ingeniose idem, sæpe ad partes vocatus, vir doctissimus conjicit scriptum a poëta fuisse τὸ εἶμα καὶ παλῆς ἀπαλότερον, quod adeo est verisimile, ut pro vero haberi debeat. Quis enim sanus ejusdem epitheti in duobus continuis versibus repetitionem poëtæ tribuerit? Librarii, quum hæc describeret, a priori versu ad alterum aberravit oculus, unde multæ in veteribus libris corruptelæ. Exemplo esse possit locus in Apollonii Argon. I. 593. ubi duo continui itidem versus participio εἰσπορόωντες clauduntur. Alterum librarii oscitantia debetur, & sic a poëta scriptum fuisse arbitror.

Εὐθεν δὲ προτέρωσε παρεξέθειον Μελίβοϊαν,
ἀκλήν τ' αἰγιαλὸν τε δυσήμενον ἐκνεύσαντες.
ἥωθεν δ' Ὀμόλην αὐτοχαιδὸν εἰσπορόωντες —

39. Valckenario monente scr. ἀνάπθ, Supra γ. 22. recte edidit ὑπάναν. In duobus ultimis versibus allusio est ad Veneris & Adonidis amores, & μήτε κατ' ἄψιν intelligendum de Adonio festo. *Non itaque Venus, dulcem tuum Amasium oscu-*

lere amplius, nec in urbe, nec in montibus, solaque dormias, siquidem indecorus est bubulci amor. Hac ironia fastidiosam urbanam puellam dimittit. Nisi hic est horum versuum, qui sinceri & incorrupti videntur, verus sensus, quid iis significare voluerit poeta, Oedipus dixerit: is mihi non videtur esse Casaubonus. Sic Eijon in Epit. Adon. 36. αἰ δὲ Κηθήρα πάντας ἀνὰ πναμῶς, καὶ ἀνὰ πόλιν οἰκτρόν αἰεῖδει.

In ultimo versu μῶνῃ seu μῶνα, tanquam Dorienſibus inusitatum, damnat vir dialectorum græcarum peritissimus. Hoc tamen unde habeat vellem indicasset. Doricum est κῶρ pro communi κέρ seu κῆρ: κῶρα pro κόρη puella, & etiam pro κόρη oculus. Sic μόν, μῶν, μῶν. ἔνομα; ἔνομα, ὠνομα. ὄρος, ὄρος, ὄρος, & talia infinita. Certissima est hæc analogia.

XXXII. 62. Veteres editiones A. μ. v. σὺ δὲ ἔγνημας, κῆκετι πιση. Sine ullo sensu. Non multo melius Florentina σὴ ἔρημιας κῆκετι πιση. E genuinæ lectionis vestigiis, quæ servare videntur priores editiones, post Wartonum, quam dedi lectionem, erui. Aliam excogitavit sagacissimus Toup in cur. post. σοὶ Νηϊὰς κῆκετι πιση. Nihil vetat puellam, quæ hic cum bubulo colloquitur, proprio nomine Νηϊδα fuisse appellatam, quod tamen in liquido non est. At nihil huc facit locus ex Idyll. III. prolatus. Daphnis enim, de quo ibi agitur, decantatus ille videtur esse Bucolici carminis inventor, cujus, amoris ignibus consumti, mors celebratur Idyll. VIII. De eo Ælianus V. H. X. 18. narrat: ἡράδῃ αὐτῆς Νύμφη μία, καὶ ὠμίλησε καλῶ ὄντι, καὶ νέφῃ καὶ πρῶτον ὑπηνήτην. Theocr. καὶ Νύμφαν, ἀκρατος ἑὼν ἔτι, Ναιίδα γᾶμεν.

Epigr. I. 4. Recte scriptus est hic versus, cujus lectio non sollicitanda: Δελφὶς πέτρα τὴν ἀγλαΐην τέτρε τῷ δένδρε σοὶ ἔφουσε. Scilicet ἀγλαΐτε significationem hic transitivam habet. Huc forte respexit Hesych. ἀγλαΐζει, θάλλει. Posterius hoc verbum sæpe etiam transitivum est. Alexander Ætolus infra p. 419. Περὶ γῆνης ὕδωρ θαλάσσει μέγαν υἷον.

IV. 5. Scr. cum Cl. Toup σκεδὺς ἐλ' εὐίερⓈ. Compositum hoc, quo carent lexica, plus semel occurrit in Orphei Hymnis. Loca suppeditabit Gesneri Index.

V. Quædam hic interpolavit d'Orville ad Charit. p. 188. suppressis mutandi rationibus, quas vix credo legitimas allaturum fuisse.

VIII. 2. Quam dedi, lectio sumta est e Planudeæ optimo codice, in quo scriptum ναυτίλⓈ ἰσθὶ καὶ ὡς ἔ — ad ναυτίλⓈ subauditur γίνε.

XIII. XIV. Manifestum est duo diversissima esse epigrammata, quæ tamen eidem uni tumulo fuerunt inscripta. Utrumque, quibusdam aliis interjectis, in anthologiæ appendice legitur, editionis Stephani pp. 517. & 518.

XXI. Epigr. hoc Theocrito tribuit Vat. codex.

BIONIS I. 10. ναρκῆ. Sic Regius codex, e quo ν . seq. χείλεως recepi, quod habet etiam Aldina editio. Sed hoc minus bonum est. Reponendum χείλεος, ut versus sit bucolicus. In hoc Idyllio versus sunt 98. e quibus 28. tantum bucolici non sunt.

12. ἀψησεῖ. Sic Reg. cod. pro ἀφψησεῖ. Aldus ἀποίσει, quod e genuino ἀψησεῖ depravatum Est autem hoc recentioris Dorismi, in quem plura ex Jonica dialecto migrarunt.

20. δρυμῶς suppeditavit cod. Reg. ν . seq. corrige typothetæ erratum νήπεκλος. Alii minus bene νήπεκλος. Hesych. νηπέκλειος, ἀκλινέτης.

22. κείροντι. Sic recte Aldus, quod dein depravatum est in τείροντι. Cod. Reg. κείρῃσι.

46. ξῶη. Sic cod. Reg. a quo non multum differt Aldina editio, qua carebam, quum hæc excuderentur, ξῶη, ζ in ξ, ut sæpissime in veteribus libris observatur, mutato.

47. Aldus κῆσ' ἐμόν. Inde scribendum est κῆς ἐμόν, quod genuinum est. Et sic VI. 10. scr. καμάτως κῆς ἔργα.

48. μένσεῖ. Sic Reg. cod. & Aldina, recte. Accentum mutavi tantum ad dialecti normam: nam in illis est μένσει.

55. ἐς σὲ καταβῆν. Sic olim scriptum fuisse indicio mihi fuit lectio parum depravata editionis Calliergi ἐς σὲ καὶ ἄρη. Aldus ἐς σὲ καὶ ἄρρει. At procul dubio scripsit poeta ἐς τὸ κ —

61. Edebatur antea ἔμηνας θηροὶ παλαίειν, & sic est in Aldina. Inde scribere potueram ἐμήνας, ut in Theocr. XXIV. 31. ἐμαινόμεν φιλάσαι: quo etiam modo versus bucolicus fieret. Sed ob præcedens τολμηρὲ Calliergi lectionem prætuli ἔμεινας, *sustinuisti*.

64. Reg. cod. ἐγχείει. Vide d'Orville in Miscell. Observat. Vol. IV. p. 367.

72. κατέθεδ νιν. Sic recte cod. Reg. e quo etiam γ. seq. ἐμόχθη recepi.

77. καλοῖσιν ἀλείφασσι. Sic Reg. cod. In Aldina sic scriptus hic versus: ῥαῖνεν δὲ μιν μύροισιν ἀλίφασσι ῥαῖνε μύρεσσιν. Calliergus ῥαῖνε — ἀλείφασσι ῥαῖνε μύροισιν. Optimum & genuinum est, quod dedimus.

96. εἰ μὲν, ἔκ' ἐθέλει. Sic scripsi ex emendatione doctissimi Koen ad Gregorium de Dial. p. 81.

II. 15. ἐπαλμενⓄ. Sic Stobæi editiones. Mallem ἀπαλμενⓄ.

IV. 11. χαίρεισα non sollicitandum. i. e. sponte sua fuit.

VI. 14. Ut supra πονεῦμες, βάλλομες, hic olim scriptum fuisse probabile est λάχομες.

VII. 14. κρυμῶς τε. Hoc dedi e Fulvio Ursino, qui habet κρυμῆς τε. Canterus in Stobæi Ecl. phys. p. 19. aliam habet lectionem, quam sinceram puto, κρυμνὸν τε, quod in Floril. Grotii depravatum est typothesæ errore in κρυμνὸν τε. Stobæum Canteri inspicere neglexeram. Hesychius: κρυμνός, ἢ κρυμός. πάγⓄ, ψύχος, μέγα ὄϊνος. Doctissimi interpretes vocis κρυμνός exemplum non protulerunt. Hinc confirmari potest Hesychii glossa.

MOSCHI I. 33. Melius cod. Cæsareus κάτθανε δ' ἐν καρῷ —

34. αὐτὸ τρυᾶσθαι. Sic Aldina & Reg. cod. ubi glossa super-scripta, τὸ μέλι. In editione Aldina Idyllii IV. cui titulus:

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ, extant tantum XIII. primi versus, post quos sine ulla distinctione sequitur pars hujus Idyllii ab hoc versu τῷ μέλιτι τῷ σῶ, usque ad finem. Ibi reperiuntur fere omnes bonæ lectiones, quas e Regiis codicibus restitui. Mirum est Editorem Anglum Aldinam editionem neglexisse. In codice Bibl. Regiæ MMDLI. eadem pars hujus Idyllii post XIII. primos versus Idyllii IV. repetita est sine ulla distinctione, ut in editione Aldina.

41. In Cæsareo codice scriptum παῖδα τὸν Αοῖς, qui genitivi flexus in Bucolicis nostris nondum comparuit; at quum rarior sit, librario vix imputari potest, & ab antiquo codice derivata est hæc lectio. Suspectum mihi est ἀώοισιν, quod diversimode in codicibus scriptum. Ad Trojam occisus & sepultus est Memnon. Non dubito quin scripserit poëta:

ἔ τόνον Ἰδαίοισιν ἐν ἄλκεσι παῖδα τὸν Αοῖς.

ἀλκι de monte semper dicitur. Vide paraphrasin poëmatis deperditi Dionysii de Aucupio I. 6.

45. Cæteræ editiones καθεζόμεναι δὲ ἐπὶ πρέμνοις. Perperam insertam particulam δὲ fustuli. At melius Cæs. cod. ποτὶ πρέμνοις. Sic supra Bion II εἶδεν Ερῶτα ἐσθόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον. — 47. nescio quid sibi voluerint librarii scribentes: ὄρνιθες λυπεῖσθαι πενθαῖες ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.

50. ποτὶ σῶ. Sic recte ediderat Aldus. μελίξεται, quod e conjectura scripseram, habet Cæsareus codex. 54. & infra 91. μέλιγμα habent Regii codices & Aldina secundo loco. Dorica hæc forma a futuro μελιξῶ deducta, e cod restituta fuit Theocrito XXXI. 28. reponenda etiam Idyll. XV. 32.

53. Scr. τεὰς ἔτι βόσκει' αἰοιδάς. Manifestum est ex hujus loci sensu ἔτι hic esse reponendum, quod insuper hoc commodum habet, quod versus fiat Bucolicus, ut sunt alii fere omnes: nam ex 131. versibus, quibus constat hoc carmen, 25. tantum non sunt Bucolici. In Aldina secundo loco divisim ἐπὶ βόσκει', quod emendationem meam confirmat. Sciunt qui veteres tra-

starunt libros, quam sæpe ἐπὶ & ἔτι permutentur. Audax autem in his verbis est metaphora: *τεὰς ἔτι βρόσκειτ' αἰοιδάς*: *tuos adhuc depaschitur cantus*. *Se nourrit encore de tes chants*.

58. Melius Cæs. cod. *ἰσδομένην παρὰ σείῳ*. Vix græcum est *περὶ σείῳ*. Dein ad vitandam ejusdem præpositionis repetitionem scribendum *ποτ' αἰόνεσσι*. Sic integer versus legatur:

ἰσδομένην παρὰ σείῳ ποτ' αἰόνεσσι θαλάσσης.

60. σὶ δὲ ἄδιον ἔβλεπεν ἄλμας. Sic duo Regii codd. & Aldina secundo loco. Inepta est vulgata. E mari non prospectabat illum, sed ei in littore ad latus adfidebat. Sic etiam versus suo modulo restituitur.

66. *συγνοὶ Ἐρωτες*. Sic recte duo Regii codices, & Aldina secundo loco.

74. *καινῷ δὲ ἐπὶ πένθει*. Sic duo Regii codices. Supercripta glossa *νέω*. In Aldina sec. loco *καὶ νῶ δὲ*. Quod attento & erudito editori genuinam lectionem indicasset.

76. *ὁ δὲ ἔχει πόμα*. In *ἔχει* ultima producitur vi cæsura. Importunum *ν ἰφιλευσικὸν* sæpe sine auctoritate & ex aurium solo judicio fustuli, quod tamen, ex incuria aut festinatione, non ubicunque opus fuerat, feci. Hic monendus est lector codices Regium & Cæsareum *ἔχει* & *ἔχει* exhibere. Regius *τῷς Ἀρεβοίσας*.

83. *ἤρεθε τὰν ΑΦροδίταν*. Sic duo Regii, Cæsareus, & Aldina sec. loco, quod vulgato *ἤρεσε* meliorem facit sensum. In Aldina priori loco glossa genuinæ lectioni substituta est: *ἔτρεφεν ἐν κόλποισι καὶ ἠρέτιζε τὴν ΑΦροδίτην*.

88. *ἱραννά*. Sic scripsi e Regiorum uno, in quo *ἱρεννά*. — *τῆϊον* in sq. *ῥ*. habent duo Regii, Ald. sec. loco. Corrupte Cæs. *ἱηον*.

101. *κλαρονόμου*. Sic Regiorum unus, Cæsareus, & Aldina secundo loco recte. Ordo est: *ὁ ξένος ὠδᾶς βακολικᾶς, ἀλλὰ κλαρονόμος (ἐκείνης) ἄντ' ἐδιδάξας* — seq. *ῥ*. *ἀπέλειπες* Regii. Aldina secundo loco *ἀπέλιπες*, priori, *ἀπέλυψας*.

105. *ἠδὲ τὰ χλωρά*, sic duo Regii, & Ald. sec. loco recte.

107. Editio Aldina: ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ παρτερμοὶ τοῦτοι ἄνδρες, sic etiam scriptus hic versus in Cæsar. cod. & Reginorum uno. At lectio, quam secutus sum, præstat. μεγάλοι sunt opibus potentes: καρτεροί, bello fortes: σοοὶ, artibus clari, & specialiter poætæ, qui κατ' ἐξοχὴν σοφοὶ appellantur. In seq. ν. πρῶτα e Regiis est codd. & Aldina secundo loco.

109. Scr. νήγρετον ὕπνον, ut recte in omnibus libris, nec mutandum fuerat. Sic apud Homerum multa in somnum epitheta congesta, Odyss. ν'. 179.

Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
νήγρετος, ἥδιος, θανάτῳ ἄλχιςα εἰκώς.

115. τοῖστοις χεῖλεσσι ποτίδραμε. Sic e Regiis codd. scripsi, quorum unus τοῖστων χεῖλεσσι ποτ' ἔδραμε, alter, τοῖστοις χεῖλεσσι ποτ' ἔδραμε. Sic Aldus in altero loco. In priori: τίς τευ χεῖλεσι πότ' ἔδραμεν.

116. ἢ κεράσαι τοι, ἢ δῶναι λαλῶντι τὸ φάρμακον, ἢ φύγεν ῥῶδ' αἶν. Sic duo Regii codd. optime, & Aldina sec. loco.

123. μελίσσῃς habet Reginorum unus, ex quo etiam ν. seq. ἀκυσσάμαν dedi.

126. Misere depravati sunt hi versus in omnibus editionibus. Aldus, priori loco. καὶ κείνη σικελικαῖσιν αἰτναίαισιν ἔπαιξεν ἄοσι. Calliergus: καρκίνη σικελαιτίν ἐν αἰτναίαισιν ἔπαιξεν αἰόσι. — Multo meliorem lectionem dedi, partim ex emendatione, partim e Regiis codd. qui habent, ut & Aldina altero loco καὶ κείνα σικελικὰ ἐν αἰτναίαισιν ἔπαιξεν αἰόσι: sed ultimum ἄοσι sincerum non est; quis unquam fando audivit αἰτναίης ἡϊόνας? ἡϊὼν littus est, fluvii aut maris, & monti non tribuitur. Cod. Cæsareus ἄλγισιν, unde scribendum esse manifestum est ἄλκις. Sic igitur locus reformandus est:

καὶ τήνα Σικελίᾳ, καὶ ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν
ἄλκις —

127. οἶδε suppeditavit cod. Regius. Est etiam in Aldina secundo loco. Verum hoc est, non ἦδε.

131. *συρίτδων δυνάμαν*, sic Regius unus. Alter *συρίσδων δυναίμαν*, ut Ald. sec. loco. Hoc jam & alia multa ingenio affecutus fuerat elegantissimus Valckenaer, qui librorum Mss. ope destitutus Idyll. hoc multo emendatius, quam antea lectum fuerat, edidit post Vfr. gili cum græcis collationem. Quæcunque ex venustissimo hoc carmine ex Mss. codd. aut mutavi, aut mutanda supererant, accurate quantum potui notavi, cum quia dignissimum erat, quod integritati suæ restitueretur, tum quia omnes, qui id in recentioribus editionibus repetierunt, præter F. Ursini & Dan. Heinsii editiones, nullum aliud subsidium quæsisisse videbantur. Spurious & addititium versum, qui in editionibus post decimum quintum legitur, eo abire iussi, unde malum intulerat pedem. Versum intercalarem, quem post trigesium nonum addunt editiones, Mss. codicis auctoritate & Aldinæ sec. loco, ablegavi. Denique versus sex, quos a Marco Musuro in veteri codice reperi, Calliergus suo loco inseruit, quem imitari debuissent qui subsequuti sunt editores, suo loco reliqui, eorum doctum Cretensem non magis auctorem esse ratus, quam totius reliqui Idyllii.

II. 15. Cæteræ editiones *γέρας ἔμμεναι Εὐρωπείην*. Emendavit Pierfon Verifimil. p. 232.

20. *ὄψι δὲ δειμαλέην ἀνενείκατο*. Ex hac sincera lectione depravata est ea, quæ editiones omnes obtinet, *ὄψι δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνενείκατο*. Vide d'Orville ad Charit. p. 480.

36. *καὶ κύματι αἶγῃ*. Ex emendatione Cl. Valckenaer ad Ammon. p. 204.

51. Recentiores editiones, *πόρτι εἰναλῆς, τὴν* — e nescio cujus emendatione. Aldus: *πόρτι εἶναι ληϊσὴν δι' ἐπὶ παύρῳ παρὰ Νείλῳ*. Codex Cæsar. *εἶναι ληϊσὴν δι' ἐπὶ* — Calliergus & F. Ursinus: *πόρτι ἐς καλῖσιν δι' ἐπὶ* — Longe melius est, quod dedi e Pierfoni emendatione, quem vide Verifimil. p. 51.

61. *χρυσεία*. Sic e Mss. cod. d'Orville Vanni crit. p. 379.

74. Hunc & duo sequentes versus habet Stobæus Floril. Grot. p. 255. sub Theocriti nomine.

95. Scr. ἀμφοφάασκε. Vitiosum, immo barbarum ἀμφοφάασκε imprudens passus sum huc derivari ex editione Oxoniensi Jo. Heskin, qua utebar.

109. Scr. ἀνεπήλατο, i. e., ἀνεπήδησε, ab ἀνεπαύομαι. Imperfectum ἀνεπαύετο temporum rationi contrarium est. Verbum debet esse in aoristo. Cæsareus cod. ἀνεπήλατο, quod emendationem meam confirmat. Aldus ἀνεπίλατο. Cæteræ editiones ἀνεπίλνατο, sine sensu.

120. κόχλοισι. Et 133. νηυσί. Hanc scripturam confirmat Cæsar. cod.

128. ἀκτὴ τις αἰλίρροθ. Ex emendatione Clar. Valckenaer ad Euripid. Hippolytum p. 291. Antea legebatur αἰλίρροθ.

138. Suspicio scriptum olim fuisse σὺ δέ, ὡς χθόνα, καὶ καλὰ — σὺ δὲ αἴσεις ἄεροςχος κατὰ πόντον, ὡς κατὰ χθόνα.

156. κλυτὲς μάλα φύσσαι. Istud μάλα addidit nescio quis ad fulciendum metrum: in veteribus editionibus non compareret. Aldus: ἐξ ἐμίνεν δὲ κλειτὲς φύσσαι υἷας. Hunc secuti Calliergus & F. Urfinus, mutato solum κλειτὲς in κλεινὲς. Cod. Cæsareus κλυτὲς φυτίσσαι, unde vera & indubitata emergit lectio: κλυτὲς φυτύσαι υἷας, quod reponendum. φύσαι vix græcum est. Hac significatione forma activa φύσεις sola in usu est.

157. ἄπασιν. Cod. Cæsar. & Aldina editio ἄπαντες, quod verum est. Tres Europæ filii Minos, Sarpedon & Rhadamanthus omnes reges fuere; at non omnes homines sub imperio habuerunt.

III. 16. ὅσον ὄρνις. Cod. Cæsar. & Stobæus in Floril. Grot. p. 267. ὡς ὄρνις, quod præferendum videtur.

18. ἐπὶ τόξω. Sic Regius cœdex.

21. κῆμὶ habent Planudeæ codices, Florentina editio, & Regius Bucolicorum codex. In recentioribus Anthologiæ editionibus mutatum in κᾶμῖ. Sic singulis dialectis proprias for-

mas oblitteravit ipsorum editorum incuria aut prava sedulitas. Supra 14. scribendum fuerat κῆς. & 28. χαρίσδομαι.

26. κῆν γελάει Sic Planudeæ codices quidam, & Florentina editio. Perperam mutarunt in γελάει.

29. Mallem μὴ τὸ θίγῃς.

IV. 9. Elegantior est lectio codicis Cæsarei, ἵνα φαίενται.

12. Scr. εἰδὲ τότεων. Sic Cæs. cod. editiones Aldi, Calliergi & F. Urfini.

20. Idyllium hoc Jonica dialecto scriptum est. Dorismi, qui in eo obtinent, librariis imputandi sunt, quorum memoriae inhærebant, e frequenti in superioribus Bucolicorum poematis usu. Hic cod. Cæsar. recte ἀνίκητον. Hinc v. 47. scribendum ἄλλ' μὴν —

27. φίλον γόνον. Sic e conjectura scripsi. Editi τέκος, cod. Cæs. τόκον; quæ sic in singulari posita de pluribus natis non possunt intelligi. In v. 31. definit Cæs. cod.

51. ἀναπύξαιμι. Genuina lectio, quæ codici Reg. debetur: superscripta glossa ἀνακαλύψαιμι. Idem v. 58. τεκέων.

65. ἢ ἔχ' ἄλλης Homericum dedit cod. Reg. Vide Clarck ad Il. ε'. 349.

76. Scr. ὁμόσσαι, juxta rectam loquendi normam.

78. Suspecta mihi est hujus versus scriptura, ob secundam productam in νηδυόφιν, quæ in νηδυῶν semper corripitur. Facile, & quidem diversis modis refingi potest; sed e melioribus libris vera lectio expectanda.

81. E Regio cod. scribendum erat ὥς σευ ἀκηδέω.

116. ἀνείρυσθι versus modulo non congruit; nam penultima corripitur; proinde scribendum ἀνείρυσσθι; aut, quod quidem mallet,

εἰσέκε τις χεῖρὸς μὴν ἀνείρυσσε τῶν παριόντων.

Articulus vix supprimi potest.

V. 13. τὸν ἄρχικον. Sic scripsi ex editione Jo. Heskin, qui ipse a Wintertono habuit; sed genuina non est hæc lectio,

quam non agnoscunt veteres editiones; scribendum credo:

ἃ τέρπει ψοῖοισα, τὸ δ' ἄγριον ἐνὶ ταράττει.

VIII. 5. βρέξον ἀράρας. Ex emendatione Cl. Valckenaer in Diatribe Euripidea p. 52. Ll Anthol. p. 469. legitur πεῖσον. Codices quidam πλῆσον, commodiori sensu; sed verum est βρέξον. Notus Τέτι⊙ Ζεύς, de quo videndi interpretes ad Tibullum I. 7. 26.

DOSIADÆ I. Acrostichis est in hoc carmine, cujus litteris, quæ singulos versus inchoant, connectitur hæc sententia:

Ολύμπιε πάλοις ἔτεσι θύσειας.

Primus hoc animadvertit Lacrozius, cujus Epistolam vide in Fabricii Bibl. Gr. T. VI. p. 810.

II. Ab hujus tenebricosi poëmatii sensu longe aberravit Salmasius, quem hic destituit felix ingenium, quo in cæteris explicandis excelluerat. Caligini lucem admovit If. Vossius ad Pomponii Melæ L. II. c. 7. p. 213. subsidio adjutus veterum scholiorum, quibus Salmasium caruisse manifestum est. His quod nunc utemur, publice gratiæ agendæ sunt Cl. Valckenario, qui ea erudito commentario illustrata nuper vulgavit Diatribes Euripideæ cap. XII. Doctissimi viri emendationem ultimum versuum confirmat Bibl. Regiæ codex, in quo postremi sex ita, uti eos excudi curavi, leguntur accurate, cum hac sola varietate, qua ἄγαγε scriptum pro ἄγαγον.

PHANOCLIS I. Quatuor prima disticha protulit vir Cl. in eadem Euripidea Diatribe, p. 199. unde varias e Mf. cod. lectiones assumat eruditus lector, quæ ei vulgatis meliores videntur.

9. Scr. ἔνεκα πρῶτος ἔδ. —

16. Mallem νῆσόν τ', id est, Lesbum.

20. Φέρκος, Φόρκυν & Φόρκυς variæ sunt ejusdem nominis formæ. Φέρκος vocatur marinus hic deus Apollodoro p. 6. & 84. in Apollonii Rh. Argon. IV. 828. e Mff codd. scribendum est:

Σκύλλης Αὐσονίης ὀλοόφρον⊙, ἣν τέκε Φόρκυ

νυκλιπόλος ⑤ Εκάτη —

ubi pessime editum est ἢν τέκε Φόρκυν νυκλιπόλος ⑤ Εκάτη. Editoribus fraudi fuit rarior nominis forma.

22. Confer Antigoni Carystii Mirabil. cap. 5. — De Phanoche videndus P. Leopardus Emendationum L. IV. c. 4.

NICENETI I. In cod. scriptum ὅρ ⑤ ἀκριτον. Salmaf. μέγα. τὸν Ατλανία. Doctissimi Toupii emendationem recepi, quem vide Epist. crit. p. 16.

IV. Extat in Planudea p. 122. sub corrupto nomine Νικηράτης, quod in Mf. cod. Bibl. Dresdensis recte scriptum Νικαινέτης. De auctore tamen nihil certum. Athenæo non cognitus fuisse videtur p. 39. ubi hoc Epigr. profert. Suidas in ὕδαρ dubius est, utrum Asclepiadis an Theætetæ sit. Zenobius in Proverbiis Demetrio Halicarn. tribuit. Vere ἀδελον est. Illustrarunt Bentley ad Horatium p. 610. & Cl. Toup in addendis ad Theocritum p. 407.

V. Extat in Planudea p. 361. valde corruptum. Biton hic, ut verisimile est, perierat in ostio Strymonis fluvii, haud procul Amphipoli, ubi sepultus fuerat. Ab ea urbe longo satis intervallo distabat Torone, naufragi patria, quo nuntiare jubet tumulus Bitonis fatum. Emendationem Cl. Reiskio debeo.

VI. Extant hi versus apud Parthenium Erot. cap. XI. emendati ab If. Vossio ad Melam L. I. cap. 16. — 1. Finem hujus versus laudat Stephanus in Οἰκῆς.

ALEXANDRI I. 4. ιδρίτα, ab ιδρίτης, idem quod ἰδρις. Vide Suidam in ἰδριας. Sic etiam legitur in Vat. cod. Male in Planudea p. 566. ιδρυτα, quod Brodæo vitii suspectum non fuit. Inscriptio in Vat. cod. est Αλεξάνδρου Μαγνήτης.

III. Extat hoc Epigr. valde corruptum & sine auctoris nomine apud Plutarchum de Exilio p. 599. Vat. cod. Alexandro adscribit. Consulendus Salmasius in Plinianis p. 580. — 2. Male in cod. scriptum κέρνας. Hesych. χέρνης, πέννης, λάτρης, χειροτέχνης, ὁ ἀπὸ χειρῶν ζῶν. — βακέλης, βάκηλος, ὁ ἀποτετμημένῳ τῷ αἰδοῖα.

αἰδοῖα. De hac voce vide Phrynichum & interpretes p. 118. —

6. In Γύγης prima produci debet. Sed in his peregrinis nominibus major est licentia. In Δασκύλειω aut auctoris aut librarii est error. Quippe Dasceyles Gygis pater non tyrannus erat, sed privatus. Aut scripsit, aut scripsisse debuit

Θῆκαν Κανδαύλειω μείζονα καὶ Γύγειω.

Bentlei ad Horatium p. 132.

IV. Extat hoc fragmentum in Macroβii Saturnal. Lib. V. cap. 22. unde illud descripsi, de mendis non magis Gronovio sollicitus. 1. Scr. πάγχυ. Græcum non est πάγχη. — 3. ἤνεσεν absque ullo sensu legitur. Scr. ἤνυσεν. *Dono M. Siclorum ab hoc viro impetravit, ut celebraret &c.*

V. Servavit hoc fragmentum Parthenius Erotic. cap. XIV. unde descriptum typosetæ datum est. Inter corrigendas schedas e prelo missas, subitaria opera quædam admodum corrupte scripta emendavi, non recordatus felicem medicinam horum versuum quibusdam adhibuisse elegantissimum Pierfon ad Mœrin pag. 194.

1. Scr. Νηληϊάδας. Vid. supra notata ad Theocriti XXVI. 3.

8. Scr. Πειρήνης. Notus fons in Corinthi arce. Actæonis & patris Melissi historiam habent Schol. Apollonii Rh. IV. 1210. Diodorus Sic. in Excerptis T. II. p. 548. Maximus Tyr. Differt. XXIV. p. 283. Plutarchus Amator. Narrat. p. 772.

15. Scr. καὶ ἄλα ξυνέωνα τραπέζης. Hoc ex ipso Parthenio manifestum est: ποτὶ δὲ Δία Ξένιον καὶ κοινήν τραπέζαν προιχόμενῳ. Heliodorus Æthiopic. VI. p. 265. ἀλλὰ πρὸς ξενίων καὶ φιλίων θεῶν, πρὸς ἀλῶν καὶ τραπέζης, ὧν, ὡς οἶμαι, φιλανθρώπων ἐν ἡμετέρῃ πεύρασθε.

21. Melius Pierfon νεῖον ἀνελκόμενῳ, quia minus recedit a vulgato. Dein nulla litterarum mutatione διὰ μὲν καλὸν ἤρκεν εἶσεν. Ego sensui magis quam litterarum ductibus intentus, multo meliorem, si sententiam & sermonis proprietatem spectes, excogitavi lectionem, licet altera probabiliorem speciem præ se

ferat. Nam ἄρον funis est nauticus. quo navis ad littus ligatur, aliis περιμνήσιον. Præter Lycophronem, qui rara quæque vocabula & a cæterorum usu remota confectatur, neminem novi, qui ἄρον adhibuerit, quod, etiam si magis esset tritum, nescio tamen an funi, quo situla in puteum demittitur & attrahitur, aptari posset. Tum epitheto καλὸν huic funi tributo quid ineptius esse potest? hic non significat *pulchrum*, sed notare debet, *bonum*, *usui aptum*, quod re ipsa falsi arguitur: talis enim ruptus non fuisset. τῷ ἔγκω τὸν καλὸν διήριξε, gravitate funem dirupit, quod de aurea situla non mirum. Penes eruditos iudicium esto.

23. Vult Pierfonus παισὶν ἀκῶ, quod minime probo. *Omnibus facilem esse descensum* ait: aut πᾶσιν ἀκῶ idem valet, quod παρὰ πάντων ἀκῶ.

26. Scr. Νηλεΐδο δάμαρ. Barbarum est, quod ex Galei Parthenio dedi. A Νηλεὺς Νηλέως Patronymica sunt Νηλεΐδης, Νηληϊδης, Νηληϊάδης. In scriptura patronymicorum mendosi sunt fere ubique libri. Videndus Eustathius ad primum Iliadis versum.

De Alexandro Ætolo vide Fabricium Bibl. Gr. T. I pag. 634. qui tomo II. p. 232. catalogum dedit huius nominis scriptorum. Fragmentum de Planetis, quod edidit Th. Galeus in notis ad Hist. Poët. scriptores p. 149. non est Alexandri Pleuronii, sed alterius Ephesii, cui cognomen Λύχνος, de quo Vossius libro de Historicis Gr. p. 159. Operum T. IV. Inter alia scripserat poemata de rebus cœlestibus. Vide Strabonem pag. 642. Duo versus, qui priorem fragmenti partem apud Galeum claudunt, profert Heraclides Ponticus in Allegoriis Homericiis pag. 426 sub Alexandri Ephesii nomine. — Pleuronii alia quædam supersunt fragmenta. Tres versus apud Strabonem bis leguntur, pag. 566. & pag. 681. Decem ex Elegia apud Athenæum pag. 689. quorum quartum distichon adeo corruptum est, ut vix aliunde, quam e sinceriori codice, medicina expectanda sit. Bis idem Athenæus poemata laudat τὸν

Ἀλία, quod quidam Alexandro nostro tribuebant, alii abjudicabant.

PHALÆCI H. 2. κωμωδόγελας. Vox lexicis addenda, id est, κωμωδιῶν ὑποκριτής.

III. 2. Errorem typographicum corrige σκύλθ. Hanc vocem Theocrito jam reddideram Idyll. XXVIII. 142. diu antequam id moneret doctissimus Toup in curis novissimis in Suidam p. 4. Hic Vat. cod. σκύλος habet, & ἀχαιῖνεω, quod ultimum mutandum non erat. Græce dicitur ἀχαιῖνης & ἀχαιῖνη. Proprie significat cervum bimum, gall. *daguet*. Vide Salmas. in Plinianis p. 156. At rectum est ἀμφιδόρυ, quod habent Vat. cod. & Suidas. Muliercula, quæ in Bacchi famulatio confenuit, ornamenta & instrumenta orgiorum Deo consecrat, quum κατάλυσιν facit, νεβρίδα, quæ non erat procul dubio ἀρτίδοςθ, recens *detraffa*, quam a multis annis gestabat: sed erat ἀμφιδόρυθ, i. e. ut Suidas exponit, πανταχόθεν περιέχουσα, πανταχόθεν δεδαρμένη, pellis tota cum capite pedibusque, ita ut baccham totam ambiret.

IV. In Planudea p. 365. inscriptum nomen Φακέλλυ. Adlevit Salmasius Φλάκκλυ ἢ Φαλαίκλυ.

CALLIMACHI I. 25. ἱλυὲς ἰόχλοντο, loquendi forma, quæ doctissimo Valckenaer ad Theocr. Adoniazuf. p. 250. græca esse non videtur. Reponit εἰλυοῖς ἰχλοντο, vel ἱλυοῖς εἰλοντο.

26. Vitiosa scriptura est πολύσειον, quæ ex eo originem habet, quod librarii sepiissime, longum per *ε* scribebant. In *εῖται*, longum est. Apollonius Rh. II. 1175.

περὶ δ' ἐχάσῃ ἐσησαντο

ἰεστυμένως, ἥτ' ἐκτὸς ἀνηρεθέθ, πέλε νηῖ

εἰχών. Ubi criticorum doctissimus: *εῖται*, αἱ ψῆφοι πα-

ρὰ Σικωνίοις καλῶνται — Καλλιμάχος· παχύσειόν τε Μίτωπον. (vitiose pro Μετώπην, sic etiam in Reg. cod.)

30. Θειη scripsi pro Θεά. Infra *χ*. 37. editiones omnes Θειῇ, unde & hic reponendum erat.

32. ἔχει sine ν ἐξελωσικῶ, quod in Homero sapissime damnatum, miror hic a doctissimo Ernestio relictum fuisse. Supra 23. scr. ἤειρε, πολλὰς —

38. ποθι, si genuinum esset, nemo dubitat quin pro πε positum esset. Plus quam παραπληρωματικόν est. Suspicio legendum τὸ μὲν μάλα πάλυ — adjectivum πολὺς, ubicunque intenditur significatio, comitem fere habet μάλα.

51. Stephanus: Πάνακρα, ὄρη Κρήτης. Καλλίμαχος. Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσιν, ἅτε κλείησι Πάνακρα. τὸ ἐθνικόν, Πανακραῖος· τὸ θηλυκόν, Πανακρίς. Mirum est alicui in mentem venire potuisse Πανακρίδου in super. ᾱ. nomen esse proprium & apem quamdam appellatam fuisse *Panacrin*, ut caprae nomen fuit *Amalthea*.

52. Vulcanius ad hunc locum elegantissimos Oppiani versus de Curetum in leones transformatione profert, quos a librariis miserum in modum depravatos, ita ut emendari debere censeo, hic repetam:

Ζηνὸς ἔσαν θρεπτήρες ὑπερμενέος Κρονίδαο
νηπιάρχῃ Κρήτης, ὅτ' ἀρτίγονόν μιν ἔόντα
ἀραμένη γενετῆρος ἀμειλίχοιο Κρόνοιο
κλεψίτοκος Ρεῖη, κόλποις ἐνικάττειο Κρήτης.
Οὐρανίδης δ' ἐσιδὼν κρατερὸν νεοθηλέα παῖδα,
πρώτης ἀντήλαξε Διὸς βυτῆρας ἀγαυῆς,
καὶ θῆρας πείησεν, ἀμυνόμενῃ Κέξηλῃ.
οἱ δ' ἄρ' ἐπεὶ βελῆσι θεῶ μεροπηίδα μορφήν
ἡμείψαντο Κρόνοιο, καὶ ἀμφιέσαντο λέοντας,
δώροισι μετόπισθε —

59. Valde torfit interpretes epithetum illud ἐπιδαίσιον, in quo exponendo egregie nugantur omnes. Derivatum enim a δαίω, *partior*, significationem haberet ab hujus loci sententia alienissimam: nec ἐπιδαίσιος significare potest τὸν ἐπίκοινον καὶ ἀμέριστον. Vid. doctissimum Toupium Epist. crit. p. 137.

72. ἀντιπαρήκας. Sic recte Cl. Valckenaer ad Euripidis *Hippolytum* p. 178.

87. Librariis debetur lectio manifestò corrupta ἡοὶ νοήση, quæ versum pessundat, & nulla arte excusari potest: nam quod ante ducentos circiter annos credebant viri aliquot eruditi, diphthongos *οι* & *αι* sequente consonante corripì posse, id jamdudum explosum est. Centena exempla, ex solius Anthologiæ codicibus manu exaratis, talium corruptarum lectionum proferre possem, quæ e prava pronuntiatione ortæ: nam ἡοὶ exempli gratia efferebant *νη*. Certo certius est scripsisse Callimachum ἥρι νοήση, quod jam conjecerant viri docti plurimi, & extra dubitationem posuit Cl. Toup in addendis ad Theocritum p. 401.

90. Scribendum erat ἐνέκλασσαι. Nam ἔκλασα secundam corripit. Homerus (Odys. ζ. 128. ἐκ πυκνῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ. Supra in Theocr. XXVIII. 147. κατὰ δ' αὐχένα νέεθ' ἐπὶ γαίης κλάσσει.

92. Prava interpunctione laborat hic versus. Scr.

ὃ γένετ', ὅν ἔσαι, τίς κεν Διὸς ἔργματ' αἰήσει.

τὴς positum est pro *ὃς*, quo de videndus Bentlei ad Callimachi ipsius Epigr. XXX. editionis Ernesti. Verissima est Cl. Reiskii observatio.

II. 45. Suidas: Θριπὶ, αἱ μαντικὴ ψῆφοι. Πολλοὶ Θριοδόλοι, παῦροι δὲ τε μάντιες ἄνδρες. Vide Hefychii interpp. in hac voce.

67. Recte Cl. Reiskius καὶ ἐπώμοσε, *ἔδ' insuper juravit*. Versus etiam sic numerosior redditur.

72. E melioribus libris genuina hujus versus lectio expectanda. τό γε reformatum ex τὸδε, quod cæteræ editiones habent, nihil aliud est, quam metri fulcrum. Interim sic scribi mallet:

Σπάρτη τοί, Καρνεῖε, πάλαι ποτὲ πρῶτον ἔδειχλον.

90. Sensu exigente, αὐτῷ confidenter reposui. Doctissimus Hemsterhuys suadebat αὐτόσ', quod, quum adverbium sit, ut Grammatici loquuntur, *ad locum*, hic minus convenit.

III. 17. Græci, præsertim poëtæ, venaticos canes fœminino genere efferunt, ut passim in Xenophontis Cynegético

videre est. Ipsa Diana Mnafalcæ (supra p. 191.) dicitur δεινὸν
 μαιμώσαις ἐγκονέεσθαι κυσί. Epigr. vetus inter ἀδίσποτα Tom. III.
 p. 293. αἱ κύνες, αἱ σάλπιγες. Supra in Theocr. VIII. 135. τὰς
 κύνας e Mss. reposuit Cl. Valckenaer. Hic forte meliores codi-
 ces θοὰς κύνας darent. Vide infra IV. 229. V. 112.

22. καλέειν tuentur interpretes, aliis ex argumentis alii,
 quæ mihi futilia videntur. Futurum reponebat H. Stephanus.
 Scribendum cenfeo καλέσωσι. Hic enim subauditur particula ἄν.

27. Quæ in editionibus omnibus obtinet lectio, quaque nihil
 excogitari poterat ineptius, πολλάς χεῖρας, male sano librario de-
 betur, qui, quoad metrum quum ei suspectum esset vitii πολλά,
 sic pulchre emendasse credidit. Hoc autem elegantissimum &
 genuinum servavit liber Ms. Vossii, quod non ad imam pagi-
 nam ablegandum, sed in textum assumendum erat. Idem de
 plurimis aliis bonis lectionibus, quas Mss. codices suppedita-
 runt, dicendum.

31. ὅσσ' ἐθέλημος αἰτίζεις, quæ ultro, sponte tua petis:
 ἔῃ alia insuper majora dabit, de quibus ne cogitas quidem.
 Hoc sollicitandum non erat.

55. Male interpunctum esse hunc versum verissime monuit
 Cl. Reiskius, cujus animadversiones in Callimachum non le-
 gisse, antequam hic excuderetur, valde me pœnitet. ἐπὶ μέγα
 pertinet ad ἡγήσαντι.

56. αὐτῶν τε βαρὺν σόνεν, *Cyclopy* gravem gemitum,
 quem plebs nostra *le han* vocat. Hinc instrumenta ipsa, quæ
 magna vi incutiuntur, βαρύσωνα dicuntur. Oppian. ἀλ. ε'. 152.
 ἄρπαι, βαρπῆγες τε βαρύσωνοι. Ubi male excusum est βαρύσομοι.

57. Jucundi soni nomen Τρινακίη, quum sic in Ambr. Ms.
 scriptum sit, duro Τρινακίη non præferre nefas fuisset. In Dio-
 nysii elegantissima Periegesi Τρινακίη legitur 434. & 467. ubi Eu-
 stathius: ἔτι τὴν παρ' Ομήρῳ Θρινακίαν, Τρινακίαν ἕτός φησιν. Hic
 autem urbem intelligendam esse monuit doctissimus Toup ad
 Theocr. Schol. p. 210.

73. Scr. εὖτ' ἔμολε Δητῶ — Vide notata ad Theocritum XXVIII. 246.

100. Ridicula est interpretum disputatio de cervarum cornibus. Græcis est ἡ ἔλαφος *le cerf & la biche*, ut αἱ κύνες sunt canes tam mares quam fœminæ, qua de re videndus magnus Salmasius noster in Plinianis p. 157. Quidni infra v. 175. ἐμαὶ βόες gallice vertunt *mes vaches*? nam αἱ βόες tam sunt *vacca*, quam αἱ ἔλαφοι *cerva*.

109. ὕστερον pro ὕστατον reponendum esse certo certius est. Quartus hic fuit Herculis labor. χρυτόκερων ἔλαφον μετὰ τῶντ' ἤγρευσε, τέτατον. (vide T. II. p. 475.) Schol. Apollon. Rhod. ad I. 996. Versum 107. & duo sequentes profert, ubi recte ὕστερον legitur, i. e. *in posterum tempus*. Infra IV. 172. ὕστερον codicum & veterum editionum in ὕστατον etiam male mutarunt. Illud reponendum.

192. Addendum hoc exemplum usus adverbiorum ὅτ' ἐ μὲν — ἄλλοτε δὲ, iis quæ congesti supra ad Theocr. VIII. 36.

213. ἀτύλωτοι Sic recte doctissimus Toup Emend. in Suidam III. 233. & in addendis ad Theocr. 399. Vulgatum ἀσύλωτοι analogiæ repugnat, nec nisi coacte explicari potest.

226. Reponendum Νηλεὺς, quod temere mutatum est.

233. Vide Cl. Valckenaer ad Eurip. Hippolytum p. 166.

243. Sincera lectio est πλίσσωσιν, quæ fuit etiam Cl. Reiskii sententia. πλίσσειν verbum est neutrum, quod hic unice convenit: non item πλήσσειν activum, quod subiecto careret. Et hæc est diversitas loci ex Apoll. Rhod. prolati, ubi adhibuit poëta activum ἰήσσειν, cui subjungitur πένδον Supra in Theocr. XX. 8. ἐγκροτείται ποσσὶ περιπλήλοισι, quod ultimum etiam antea depravatum erat.

IV. 25. Scr. ὑπὸ ῥίπῃς. Sic in quorumvis poëtarum bonis codicibus fere semper scriptum legitur, quod e variis lectionibus in Homeri editione Barnesiana facile quis discere potest: pronunciabant ὑπερρίπῃς, quod scriptura sæpe exprimebant li-

brarii & geminantes, ut in ὄρρα & τόρρα, quæ vitiosæ sunt scripturæ. In Dionysii Periegesi 674. editio Aldina & codex antiquus bonæ notæ, qui penes me est, habent:

ἀνέρες, οἱ κείνησιν ὑπὸ ῥήτῃσι μένοινεν.

Ubi recentiores editores ὑπαὶ obtruserunt. Uno verbo ὑπαὶ scribi non debet sequente liquida.

28. εἰ δ' ὀλιγηπελείε. Emendationem hanc, qua nihil verius & elegantius, modeste proposuit acutissimus Valckenaer Diatribes Euripideæ pag. 283. Ego audacter in textum recepi. Non omnibus forte mos hic meus probabitur, si quæ parum sana sunt, ea melioribus commutandi: nam

ΠΟΛΛΟΙ ΕΝ ΑΡΚΑΔΙΗ, ΒΑΛΑΝΗΦΑΓΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΕΑΣΙ.

Sed horum συνθιασώτης esse nolo.

242. δυσοκίης Jonice, Callimachi more, scribendum fuerat.

261. ἐκόμῃσε & ἐκόμισε seu ἐκόμισσε sæpe permutata. Supra in exquisito Meleagri Idyllio p. 31. ubi ὧ. 4. ἐκόμῃσε dedi, Planudea habet ἐκόμισσε, uti etiam edidit e Vat. cod. Joh. Bapt. Zenobetti, qui carmen hoc, ridiculo errore, pro ἀνεκδότῳ, & tanquam venerandæ antiquitatis pretiosissimum monumentum a se recens detectum, eruditorum admirationi venditavit Romæ, 1759. qua jactantia doctis Jesuitis Patribus fucum fecit. (V. *Journ. de Trevoux Janvier* 1760. Vol. I. p. 61.) Errorem brevi post detexit ex eadem familia eruditus quidam, personatus auctor epistolæ, quæ in iisdem Ephemeridibus ad mensem Martium p. 763. legitur, cui inserta Grotii versio, e codice petita, quem propria manu descriptum vir magnus collegii Claromontani fociis dederat, quemque in Gallia unicum servabat eorum Bibliotheca. In hoc Meleagri versu ἐκόμισσε vertit Zenobettius, tanquam si legisset ἐκόσμησε. In Planudeæ cod. Bibl. Regiæ scriptum a prima manu ἐκόμασε, quod emendationem confirmat Huetii, qui scienter viderat scribendum esse ἐκέμῃσε.

314. Uti a Scholiaste, sic ab antiquioribus grammaticis Harpocrate, Hesychio, Suida exponitur vox τεπεῖον. Sed ea

aliud quid hic significari ipsa hujus loci constructio subindicat. ἔνθεν Κερροπίδαι πέμπουσι Φοῖβῳ ἀειζώντα ἱερὰ τοπήια νηὸς ἐκείνης Δωριδῶ. ἀειζώντα & ἱερὰ duo essent epitheta ad substantivum τοπήια pertinentia. Nam perperam interpuncta est latina versio, quæ græco textu obscurior est, quo vitio sæpe laborant versiones omnes. Novam expositionem affert Cl. Reiskius Animadv. ad gr. auctores T. V. p. 741. quæ mihi non mediocriter blanditur. Vellem tamen vocis τοπεῖον eo sensu exempla prolata fuisse.

V. 17. κάτοπριν. Nescio unde petita sit hæc lectio, quam merito damnat Spanheim. Ad manum nunc habeo editiones Ang. Politiani, Aldi Manutii & Benenati, in quibus omnibus κάτοπρον, quod procul dubio reponendum.

47. ἐς φουσ — Sic Politiani exemplar, in quo etiam ὦ δῶλαι: ultimum hoc præ vulgata non placet.

72. Post hunc versum insertum legitur vulgo distichum manifesto spurium.

73. Pro ἄμαι doricum ἀμᾶ reposui.

76. εἶδε τὰ μὴ θέμις ἦς. τὰ μὴ θέμις ἦν ἰδεῖν αὐτόν. Doricum ἦς pro ἦν. Vide doctissimum Koen ad Gregorium de Dial. p. 118. Nihil poetis tritius hac locutione, ὃ θέμις ἐστὶ. Politianus τὰ μηθεμῆδες.

91. πάχεσιν ἀμφοτέροισι. Vide Cl. Valckenaer ad Euripid. Hippol. p. 319. Emendationem hanc nemo non probabit. Vulgatam lectionem corruptam esse arguunt præpositiones ἐπὶ & περὶ, quæ simul stare non possunt, & repetitum μέν. Iterum hunc locum tractavit vir doctissimus ad Theocriti Adoniaz. p. 17. ubi præterea scribit οἶκλον ἀηδονίδων ἄγε, verissime. ἄγε habent editiones omnes. ἔχε scripsi, ut substantivo οἶτον congrueret, ex loco Homérico Il. i. 559. At facilius erat & probabilius οἶτον in οἶκλον mutare, licet altera lectio non minus elegantiae habeat.

133. Lacuna est in hoc disticho. Politianus: κορυφα διῶψ κειννεύει — θυγάτηρ. Aldus: ἔκ κειννεύει — θυγάτηρ. Mss. Codd.

addiderunt ψεύδεα, cætera e conjectura supplevi. Aliter alij tentaverant, parum felici successu. Ediderat Benenatus:

ῥ' κ' ἐπινεύσῃ

ἔμπεδον· ὡσαύτως ῥ' κέν οἱ ἁ θυγάτηρ.

VI. 33. Male vulgo in parenthesi leguntur verba ὅλαν πόλιν ἄρκιοι ἄραι. Veram lectionem, accentu solum perperam posito,stant Mss. codd. ἄρκιος. Scribendum ὄρκιος, qui accusativus est doricus pro ἄρκιος, vel ἄρκίως. Sic apud Theocrit. τῶς λύκος, τὰς παρθένος &c. Mirum est hoc non vidisse doctissimum editorem nuperum.

43. Male vulgo editum est κλαῖδα. Doricum est κλαῖδα pro κλεῖδα, sine i subscripto, quod e Welleri Grammatica pueri sciunt. Sic apud Theocr. αἰτάρ ἐγὼν κλαξῶ θύρας. & τὰν αὐλείαν ἀπόκλαζον. In codice, quo usus est Aldus, κλαῖδα scriptum erat e veteri more litteræ ad latus ponendi hoc i, quod nunc subscibitur. Sed ab hac dorica voce penitus abesse debet.

52. Rectum est παξῶ, quod in παξῷ mutandum non erat. Verbum enim hic in subjunctivo est, ut supra χαλεφῇ.

53. Verissime monuit doctissimus Koen ad Gregorium de Dialectis p. 101. *Dorienfibus morem non fuisse η in verbi τίθημι temporibus in α mutandi.* Unde recte præc. hymno ν. 119. editum μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν. Hic etiam e Mss. codd. θησεῖ scribendum erat. Ideo autem in hoc verbo nativam vocalem servabant Dores, ne quædam tempora confunderentur cum temporibus verbi θάομαι, θεάομαι, ut, exempli gratia, θαπεῖδε in hujusce hymni ν. 3. quod, ni certissima esset hæc observatio, tam a τίθεμαι, quam a θάομαι formari posset, unde oriretur ambiguitas, quæ multis in locis sententiæ nebulam offunderet.

71. ἔτε συνδείπνια. Metrum in tuto est: & sic scribendum erat, quia ξὺν solis Atticis proprium in Dorico hoc carmine locum habere non potest. Vide doctissimum Hemsterhuys ad Lucianum T. I. p. 94.

85. ποιῶνι ἀμιθεῖ. Nullum dubium est quin sic scripserit ποῖτα. Ad hanc lectionem ducit scriptura codicis Regii ἀμ — superscripto ἀριθμεῖ. Hesychius ἀμιθεῖν, ἀριθμεῖν, ubi vide doctos interpretes, & præterea eruditissimum Ruhnken Epist. crit. II p. 38. & Salmasium de Hellenistica p. 66.

Epigr. V. 6. τὴν φλὴν, e verissima Cl. Toup̄ii emendatione, quem vide ad Suidam III. 10. latebat φλὴν in Plutarchi φίλην, transpositione admodum frequenti duarum litterarum. Ab hoc nimium quantum recedit διεήν

VII. 3. ἀλγέω τὴν — Bentleius κεφαλὴν subintelligebat, quod merito explosit A. Fabri, quæ pro τὴν reponebat μὲν. Cl. Toup̄ in correctione Addendorum in Theocr. ἀλγέω τε. Emendationum omnium pessima est ea, quæ τὸν pro τὴν reponit, quum illud nec expressum nec subaudiendum quid habeat, quocum conjungatur. Verissimum est quod dedi θὴν, ἐπιπολὺ, sive περὶ πληρωμτικὸν est. Frequens hujus sive adverbii, sive particulae Theocrito usus. Saepissime τ & θ permutantur. In seq. Epigr. 4. cod. καὶ σὺ πὲθ' ἠράδης.

IX. In Planudea p. 624. legitur θ. 5. νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται, quod casto Monachi ingenio debetur. Veram lectionem, quam cognoscebat, in textu reponere debuisset nuperus editor. κρέσσονα θ. 2. habet etiam Vat. cod.

X. 2. μῶν scripsi pro μανῶν, quod manifesto corruptum est. Quid autem λευκαζεταν significet, non ego magis aliis dixerim. Hoc quoque corruptum est. An legendum λευκοχρόαν πυγᾶν? hoc dudum a me margini codicis mei adscriptum, licet non improbabile, in textum inferre veritus sum.

XII. 5. Scribendum erat cum Bentleio ὡπῆται μέγα δὴ τι, quæ genuina est lectio. Olim in antiquissimis libris legebatur ΜΕΓΑΔΗΤΙ, unde, permutatione adeo frequenti litterarum Δ & Λ, orta est corrupta lectio codicis nostri μεγάλη τι, male emendata in μεγάλως τι, aut μεγαλωσί.

XIV. Venustissimum carmen, ni adeo corruptus esset

primus pentameter, ut ex eo nullus legitimus sensus erui possit. Eum hic fideliter representavi, uti scriptus est in optimo Buheriano codice, ne uno quidem mutato apice. Emendabat sic Salmasius:

τᾶκρη νέμων Αἴτνας, ἔ κατέναστο ὁ Κύκλωψ.

quod viro magno, nedum Callimacho, indignum. In sententia enim nil nisi frigidum & inficetum; in verbis autem linguae non observata ratio. κατανάσσω verbum est transitivum; quo sensu hic positum est, dicere debuisset κατενάστατο. Nemo non vidit poetam Theocriti Cyclopem respexisse, cujus finem in hoc pentametro exprimere debuit:

ἔγω τοι Πολύδαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
μητίτδων.

Neglectis itaque litterarum elementis, quæ nescio qua sorte in verba, quæ leguntur, coaluerint, donec melius quid proferatur, scribendum censeo:

Φραντίδα ποιμαίνων τὰν δυσέρωθ' ὁ Κύκλωψ.

7. In codice scriptum ἔδ' ἅμιν χ' ἀκκαῖ γ' ἀφειδέα πρὸς τὸν — recte Salmasius emendavit τᾶσ' ἑκάστ' γ': i. e. *singula hæc affatim habeo*: musica studia, & paupertatem. ἀφειδέα refertur ad ἑκκαῖ, non ad ἔρωτα. Clar. Toup emendatio in addendis ad Theocr. p. 406. Benteleiana non melior est.

8. In cod. scriptum: τερτὶ ναὶ κίρει τὰ πέρρα. Verum pariter vidit Salmasius in adscripta nota: τερτὶ σὰ ναὶ — τὸ σὰ *deest*. Verum hoc; sed pro τὰ reponendum erat σὰ. In τερτὶ secunda producitur. Minime friget hoc ναὶ, quod vim suam hic exercet, & genuinum est: *hoc profecto, puerule* — friget παῖ, quum sequatur παιδάριον. Ad Theocriti imitationem Dorice scriptum hoc Epigr. Dialecti formas ubique revocavi.

XV. Epigr. hoc, quod Planudea p. 618. Rufino tribuit, in Vat. cod. auctorem habet Callimachum.

XVII. 2. τὸ μακρότατον. Sic codices quatuor Planudeæ, Vaticanus, & editiones veteres: recte.

XVIII. De Hesperide Cyrenaicæ regionis urbe, quæ postea Berenice appellata fuit, videndus Salmasius in Plinianis p. 264.

XIX. 3. Verba uncis inclusa e conjectura supplevi. — 5. Scriptum in codice *ἡμᾶς τὸς ἐφίλασε*, unde legendum cum Clar. Toup in curis poster. in Theocr. p. 41. *ἡ μὲν τὸς ἐφίλησε*. — 7. Cod. *Θάρσας*. Salmas. *τὰρσῆς. τὰ ὑποδήματα*. Mulieris nomen in codicibus meis est *Σιμώνη*.

XXI. Hoc & quatuor quæ sequuntur inscriptum habent nomen *Λυσιμάχης*. — 2. *ὠδίνων εὐτοκίη* Salmasio non placebat, inde emendabat *σὺν εὐτυχίῃ*.

XXII. Sic scriptum est hoc Epigr. in codice Buheriano, omisso solum in 3. versu δὴ, quod supplevit Clar. Toup Epist. crit. p. 37. ubi carmen hoc illustrat. Defectum versus sic supplebat Salmasius: *ἦν δ' ἄρα λάβη ποτὲ, καὶ μιν* — quod æque bonum est.

XXIII. *Θεὸς Κανωπίτης* est Sarapis. Vide Jablonski Pantheon Ægypt. Lib. V. cap. 4. p. 135. — 2. In codicibus meis perspicue scriptum *ἡ Κριτίς*, uti & in Suida v. *μύξα*.

XXVI. Vide Kufter ad Suidam v. *ἐπίδων*.

XXXI. Vide Jo. Dan. a Lennep Animadversiones ad Colummum pag. 20.

XXXII. 1. *ἐπίσταθμος* adjective, sic in Vat. cod. scriptum. — 3. Pro *μῆνον* forte *γυμνόν* scribendum.

XXXIII. Callimacho adscribit Vat. cod. Recte Suidas *Κυνθιάδες*. Supra H. in Apol. 61.

Ἀρτεμις ἀγρώσσα καρήαλα συνεχὲς αἰγῶν

Κυνθιάδων Φορέεσκεν.

XXXIV. Vide Fabricium Bibl. Gr. T. I. pag. 22. Sequens Epigramma, de quo videndus Fabricius ibidem p. 379. docta dissertatione illustravit Rev. Ernesti.

XXXIX. Callimachi præfixum nomen habet in Vat. cod. ex quo *κίε* recepi pro *κά*. Est in Planudea p. 318.

XL. 2. Cod. ἐπ' ἀγριαλῆς, quod emendatione non indigebat. ἐπὶ cum tribus casibus construunt poëtae.

XLIII. ἀγαθὸν γάλα, lac bonum, i. e. ut volunt, bonam nutricem, Cl. Valckenaer ad Theocr. Adoniazuf p. 351. vitii suspectum, quare emendat ἀγαθὸ γάλα, subaudiendo ἔνεκα vel χάριν. Exemplum genitivi γάλλα e poëta petitum desidero, unde constet de quantitate ultimæ syllabæ.

XLIV. Mutanda non erat in primo versu codicis lectio, quæ bona est, Αἴνιε. Præterea nihil fani in toto hoc disticho esse nemo non videt, in quo voces partim corruptæ, partim transpositæ. Sic scriptum est in codice:

Αἴνιε καὶ σὺ γὰρ ὦδε Μενέκρχιες ἐκ ἔτι πάλυς
ἦδα, τί σε ξείνων ὅς-σε κατεργάσεται.

Ad oram scripta vetus lectio ἐξ ἴνων, unde Salmasius legebat ἐξ οἴνων ὧς σε — i. e. ἔτω σε. Ego sic scribendum censeo:

Αἴνιε, καὶ σὺ γὰρ ἦδα, Μενέκρχιες, αἰνοποτάζειν
δεινός, τίς σ' οἶνος ὦδε κατεργάσασατο;

Plana hæc sunt, perspicua, & sensui epigrammatis congrua.

XLV. 3. Qui in explenda 3. ∅. lacuna acumen ingenii experiri volent, iis forte non inutile erit scire vocem imperfectam in codice scriptam esse sic ηνο — non ἦνο —

XLVI. 3. ἐνέτι Δικταίησιν e Salmasii emendatione. In codice scriptum ἔκει Δ.

XLIX. 2. θνάσκειν e Vat. cod.

L. 2. πῶς ἔσσει. Sic Vat. cod. recte.

LI. 1. σίχ@ habent Vat. cod. & Planudei plures: in duobus superscriptum erat τάρφ@. Tum Vatic. cod. λέξων. Iidem omnes habent ∅. 2. ὁλιχός, quod rectum est, & ad σίχ@ refertur.

LII. 4. Vox οἶδν in Vat. cod. deest, claudicante metro. Ad oram repositum τὸν κείνων ὥδ' ἐπέω Κερίαν. Hoc vulgata lectione non deterius est. οἶδν eleganter suppressum, addidit forte Planudes.

LML. 6. εἰν Ἀδῇ. Sic Vat. cod. recte, ut videtur: nam obfcurus est hujus pentametri sensus, quem non intelligo. Id tantum scio, verba græca pessime ab Anna Fabri gallice expressa fuisse.

LIX. 6. εὐτεκνον præter Vaticanum cod. habet etiam cod. Reg. optimus Planudeæ.

LXI. 3. In Vat. cod. nomen scriptum est Μείκυλ@, & præfixum hoc lemma: εἰς Μείκυλόν τινα πίνῃα μετὰ τιν@ ἀπραγμ-
σύνης βιώσαντα. Scilicet sæpe i longum ei scribebant. Supra in Leonidæ Epigr. XV. nomen Μίκυθος, ejusdem originis, primam itidem producit. Non itaque necesse est hic scribere Μικκύλ@, quod vult vir doctissimus ad Theocr. Adonias p. 350. ubi operarum vitio depravatum hoc Epigr. legitur.

ERATOSTHENIS poematum erat, Erigone, διὰ πάντων ἀμώμητον, ut ait Longinus. Hujus argumentum Erigones fabula, quæ ob mœrorem amissi patris suspendio vitam finivit. Ex eo versiculum profert Macrobius Saturnal. VII. 15.

καὶ βαθὺν ἀκρήτῳ πνεύμονα τεγύομεν@.

Alium Stephanus in ἄςυ,

εἰσόκε δὴ Θορική καλὸν ἔκκεν ἄςυ.

II. Fragmentum hoc extat in Fulvii Ursini collatione Virgilii cum Scriptor, Gr. ad Georgic. I. 233. Ex Achille Tatius edidit etiam Fellus in Arateis p. 46. duobus versibus auctum in principio, qui ibi parum emendate leguntur, & qui hic reponendi sunt:

Αὐτὴν μὲν μιν ἔτελλε μεσηρέα παντὸς Οὐλύμπου

κέντρα ἔπει σφαίρας, διὰ δ' ἄξιονος ἡρέρειτο.

Hujus fragmenti septem versus leguntur in Heraclidis libello Homeriarum Allegoriarum p. 476.

Ex Eratosthenis Mercurio pauca alia fragmenta extant. Vide Athenæum p. 189. 284. Pollucem p. 751. duo versus proferunt scholiastes Apollonii Rhodii I. 972. & Tzetzes ad Lycophron. 23. quos e Mf. cod. emendatiores subijciam:

Ἦν δ' ἄρα χερσὶν αὖτις ἐφ' ὑψηλῷ πυλεῶν
 δειδαλίδας τεύχεα, κελῆς δ' ἦειδεν ἰάλως.

III. Ex Eutocio in Archimedis Sphæram & Cylindrum p. 22. editionis Basil. an. 1544: Fellus in Arateis p. 35.

RHIANI I. E Stobæo in Floril. Grotii p. 31. — 3. ἀφραδέη. Sic apud Stobæum legitur, etiam in editione Trincaveli, corrupte. Scribe ἀφραδέι. — 9. ὀπάζει. Sic etiam in Stobæo. Melius Wintertonus ὀπάζη. — 21. Scr. Δίκη τ' ἐπὶ ἥρα φέρουσα — ἐπίηρα vox græca non est. Ubi sic legitur, præpositio a verbo per tmesin divulsa male substantivo ἥρα adhæsit, ad quod non pertinet. Græca locutio est ἐπιφέρειν ἥρα, non φέρειν ἐπίηρα. Homerus Odyss. γ'. 164.

αὖτις ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥρα φέροντες
 π'. 375. λαοὶ δ' ἐκ ἔτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἥρα φέρουσιν.
 σ'. 56. μή τις ἐπ' Ἰρῷ ἥρα φέρων ἐμὲ χειρὶ παρῃ
 πληῖξῃ.

Itaque peccatum est, ubi Il. α'. 572. & 578. ἐπίηρα scribunt. Divisim scribendum est ἐπὶ ἥρα φέρων, & ἐπὶ ἥρα φέρειν. Vid. Hesychii interpretes ad ἥρα post ἥρι.

III. 2. In apographo Buheriano ὠνήσας; quod dedi e Salmasii emendatione est. In alio apographo δινήσας, quod forte ex αἰνήσας, ob frequentem permutationem litterarum A & Δ. At mihi probabilius est depravatum esse ex βινήσας, quod reponendum cenfeo. In eodem apographo lectionem reperi 3. ἦ. quam secutus sum. Buherianum, τῶνδε μὲν E.

IV. 5. In cod. scriptum δς τὸ καθ' — Salmasius emendabat δς τὰ καθ' — Mallem nunc ὅς γε καθ' — 2. cod. ῥίψωσ' ἰξῶ, laborantibus sensu & metro. Huic consulebat Salmasius reponens ῥίψωσιν, ἰξῶ, vel ῥίψωσ', ὡς ἰξῶ. Sensus ῥίψης exigit. — 7. In codice scriptum ἔτι pro ἐπὶ, quod supra ad Moschum frequentissimum esse monebam.

V. 4. In cod. Buh. ἡλίκες ἐς χάρις. In alio apographo ἐσσί. Hoc verum, χάρις in χάριν mutavi. — 6. ἀνθερίκην sic apographa omnia. ἀνθερίκη in lexicis non occurrit. VI. 3.

VI. 3. Cod. Buh. ἀπεκώκυεν, in alio apographo ἀπεκώκυσε. Inde ἐπεκώκυε potius faciendum erat, quam ἀνεκώκυε ob præcedens ἀναστειλάων.

VIII. 3. In omnibus meis codicibus scriptum est γαρυλόν per ω, recte. Et ϗ. 4. συναγρεσίης, quod acute vidit Cl. Alberti ad Hefych. v. ἐπισφύρια, in συναγρεσίης mutandum esse.

IX. 1. Αγρυλς. Sic Suidas in hac v. & in θαλαμηπόλος. In codicibus meis scriptum Αγρυλς. — 6. λύσσης. Sic Suidas v. Γαλαίω. In codice Dorica forma λύσσης.

HEDYLI II. 1. Hic versus sic legitur in Vat. cod. & etiam apud Suidam v. ἀλεργά. — 2. χρύσει οι κάλαμοι. Sic legendum esse monuit d'Orville crit. Vanni p. 189. Vide Salmaf. ad Hist. Aug. p. 405. — 6. προχόν habet Suidas in Καλλισεία & in Περχόω. At ex ultimo loco manifestum est olim scriptum fuisse πρόχουν. Vide Pierfon ad Mœrin p. 296.

III. Ex Athenæo p. 488. Vide Pierfon ad Mœrin p. 413. διαπίνεσθαι ἀνδράσι, *potu cum viris contendere, viros potando provocare.* Vide Salmaf. in Plinianis p. 27.

IV. Ex Athenæo p. 497. De hoc Epigr. præter Casaubonum in Animadv. p. 817. videndus Salmasius in Plinianis pag. 449. — 2. Pro ειδύης scribendum Ιωπίης, quod vere & scienter monuit Cl. Valckenaer ad Theocr. Adoniazuf. pag. 355. Hefych. Ιωπία, Αρσινόη, ἡ τῷ Φιλαδέλφῳ γυνή.

VI. In Vat. cod. præfixum habet nomen Ηδύλῃ. In Placudea p. 277. ἄδηλον est.

VII. Ex Athenæo p. 176. ubi valde corruptum. Id, uti a sagacissimo Toupio Epist. crit. p. 25. emendatum est, exhibui. Aliter Casaubonus, ex cujus mente sic legendum est:

Τῷτο Θέων ὁ μόνουλος ὑπ' ἥριον ὁ γλυκὺς οἰκεῖ
αὐλητῆς, μίμων κῆν θυμέλητι χάρις,
τυφλὸς ὑπαὶ γήρως. εἶχεν τὸν Σκίρπαλ[Ⓢ] οὖιν,
νηπιάχον τ' ἐκάλει Σκίρπαλ[Ⓢ] Εὐπάλαμον,
αἰδῶν αὐτῷ τὰ γενέθλια. τῷτο γὰρ εἶπε
τῷνομα, τῶν μολπῶν ἥδυμα σημαίνων.

h

ἥλπει δὴ γλεύκη; μεμεθυσμένα παίγνια Μυσίων,
 νῆ τὸν ἐν ἀκρήτοις Βάτταλον ἡδυπότην,
 ἥ καὶ Κώταλον, ἥ καὶ Πάσσαλον. ἀλλὰ Θέωνα
 τὸν καλαμαυλήτην εἴπατε, ΧΑΙΡΕ ΘΕΩΝ.

Judicent eruditi uter felicior conjector fuerit.

SAMII. In harum lectionum limine, memoriæ lapsu, humani aliquid passus sum. Dixi enim hujus poetæ nomen in Planudea non occurrere, quod non usquequaque verum. Uni enim Epigrammati præfixum est p. 376. sed falso, quum carmen fit Simmiæ Rhodii. Alteri ejusdem Simmiæ in Planudea p. 517. adscriptum nomen Σαμμία. Duo autem quæ hic leguntur Samii Epigrammata in Planudea p. 568. & 569. male Simmiæ tributa sunt. Facta sunt ea in donaria dedicata a Philippo Demetrii F. Macedonum Regis.

ALCÆI III. 2. αἰπεινῶ ὑπὸ Κρονίῳ, i. e. ἐν τῇ Ολυμπίᾳ. Vide Pindarum Ol. 1. 178. & Schol. In membranis scriptum αἰπεινῇ ὑποκρόνῳ, quod recte Salmasius emendavit. Κρονίᾳ λόφῳ feu ὄχθῳ alibi meminit Pindarus.

IV. 1. τί γὰρ βαρὺς ὄρνυται ἰοβόλειν, ἐκ ἐπὶ θῆρας, ἀλλ' ἐπ' ἐμὴν κραδίην; in membranis scriptum ἰοβόλειν a prima manu.

VI. De hoc Epigrammate videndus Leo Allatius de Patria Homeri p. 249. — 3. εἰδὲ μὲν υἱὸς Δημοσαγόρεω, neque filius *Dmesagora*, i. e. neque Ægyptius. Vide Allatium ejusdem operis initio cap. IV.

VIII. 2. ὕλης εὐδένδρεω. Sic scriptum in membranis: sed ὕλης e correctione, nec discernere potuit Salmasius quid prius scriptum fuerit. — 7. ἐνέκλεισε sic recte apud Suidam legitur in γένεσι in editione Mediolanensi, & in uno Regionum codicum Planudeæ. — 8, ἐσσοράλιξε Vat. membrana. Recte.

IX. 5. Vide Salmasium in Plinianis p. 206. Clitomachus Thebanus athleta eodem die ad Isthmum tribus certaminibus, pugilatu, pancratio & lucta victor fuit. De eo Pausanias p. 489.

XII. 6. Νύμφαι μεθυδριάδες, eadem sunt quæ ὑδριάδες, ἐφυ-

δριάδες, καθυδριάδες. Lexicis addenda vox μεθυδριάς. Divisim scribendum μεθ' υδριάσιν censebat H. Stephanus: sed præpositionem μετὰ nec sensus, nec constructio admittit. Idem est enim ac si scriptum esset Νύμφαι αἶδε μεθυδριάδες ῥησέτωσαν ἀμφὶ σοὶ ἔν-θεον ἵχνης. Nec de Methydrio Arcadiæ urbe hic cogitandum.

XIII. Imperite Vinc. Obsopæus hunc versum explicat. Vide Holstein ad Stephanum v. Μακύνεια. E Vat. cod. in 3. ψ. scribendum χθών μὲν δὴ καὶ πόντος.

XV. In Vat. cod. præfixum lemma, εἰς Φίλιππον, & ψ. 3. scriptum οἶνοχάρων. Hoc & præcedens egregie illustrat d'Orville ad Charit. p. 621.

XIX. Qui hæc descripserunt Epigrammata librarii cognominēs Alcæos confuderunt duo, Mitylenæum illum Lyricum, qui circa Olymp. XLII. floruit, & hunc nostrum Messenium. Hinc est, quod carmen hoc Alcæo tributum sit, cujus nec est, nec esse potest. Pylades enim pantomimus, Italicæ saltationis inventor, CL. circiter annis post Alcæum vixit, Augusti Imp. tempore. Inscriptio olim erat Αλφεία Μιτυληνάς. Gentile errori circa nomen proprium occasionem dedit; scripsit librarius quis Αλκαίς. Alius post, paulo doctior, servato nomine, gentile reformavit, quum ex immenso temporis intervallo priscum Lyricum intelligeret de saltatore Pylade non potuisse loqui, sed ignarus quid inter hunc & Alcæum alterum interesset. Legitimo auctori suo redonandum.

XX. 1. In Vat. cod. ἐκ δὲ βορείης — 4. ῥαϊόμενον. Sic emendavi. In membranis etiam scriptum ῥαϊνόμενον, quod ineptum est.

XXII. In Planudea p. 291. medium distichon deest. Integrum dedi e Plutarcho in vita Flaminii, ubi etiam sequens Philippi legitur. Videndus doctissimus Wesseling ad Petiti Leges Atticas p. 673.

DIOSCORIDIS I. 3. ἐρεθίσαι. Sic Buh. cod. Aliud apographum e Gaulmini codice derivatum ἐρεθίζαι. Scribendum ἐρεθίσσαι, ut constet metrum.

III. 5. πολλὴν δρόσον. Quid hoc sit nescio. Ni mea me fallit opinio, corrupta hæc sunt, ut & quod præcedit, λμῖνΘ. Repono:

ἔλξεις ἐκ λίμνης πολλὸν μνίον —

IV. 1. In cod. scriptum: ἀλλ' ὅσον εἶπα ἐξέφυγον. Salmasius emendabat: ἀλλ' ὁ συνοῖδας, ἐκ ἔφυγον. Ultimū tantum recepi. At minori mutatione hic locus sanandus est. Scribendum cenſeo:

Ἐξέφυγον, Διδώμε, τὸ σὸν βάρος. ἀλλ', ὅσον εἰπεῖν,
ἐξέφυγον τὸν ἐμὸν —

ὅσον εἰπεῖν, *dicis causa tantum.*

XI. 4. Cod. & Suidas in Θεοφορία, ἐψύχθη χαλεπῆς. Salmasii emendationem recepi. — 10. Cod. & Suidas in τύμπανες, τὸν ἐὸν τύμπανον. Male. Salmasius reposuit τὸ ἐὸν, quod doctè confirmat ad hunc locum Cl. Reiskius. — 13. ἀκοῆς ψόφον rectum mihi videtur. Salmas. emendabat ἀκοῇ, vel καναχῆς, vel ἡχῆς. — 16. Cod. τὸ θηροφυγῆς: Suidas in θαλάμη, τὸ θηρίον φυγῆς, unde post Cl. Reiskium scripsi τὸ θηρὶ φυγῆς, quod manifesto verum est. — In hoc carmine poëta loquitur, & modum quo Cybeles sacerdos grave ex occurſu leonis periculum effugerit narrat, usque ad finem v. 13. Non video qua ratione ipse deinde sacerdos sic ex abrupto loquens induci possit. An finis alius in idem argumentum carminis cum huiusce coaluit initio? Duæ enim hæ partes non bene cohærere videntur: aut scribendum ne est? ἀκοῆς ψόφον. ὅς δὲ σαωθεῖς, Μητὲρ, Σαργαρία — αἴτιον ἀντίθεται.

XIII. 2. Mallem τῷ πέλτα Δωρὶς ἐπιγράφεται; τῷ in patrio casu, subaudiendo ὀνόματι. Othryades proprio sanguine nomen suum clypeo inscripserat. Duo hîc loquuntur superstites e trecentis Argivis, qui e longinquo inscriptum clypeum videntes, quærunt, *cujusnam nomine inscriptus est Doricus Clypeus?* quod postea propius accedentes vident. ἀναγράφειν, licet minus proprium, servari potest; sed, meo iudicio, omnino re-

ponendum τῷ. — 6. κῦδος ἔλαμψε νόθον, sic codices mei omnes. E chartis, quas alicubi Orvillius *futiles* dixit, ediderat hoc carmen Cl. Reiskius. Ingeniose lacunam supplevit sagacissimus Toup Epist. crit. p. 93. sed omnibus conjecturis præstat codicis auctoritas. Genuinum & optimum est, quod dedi.

XIV. Male interpunctum est hoc carmen; post ἔθετο minor distinctio ponenda, & plene distinguendum post γραψάμενος. Tum scribendum δῆλός τε το δὲ ἔοικε λέγειν. Vide Clar. Toup cur. noviss. in Suidam p. 31. in cod. scriptum ψ. 1. Πολύτλη. Margini adlevit Salmas. *Αν Πολίτη?* ψ. 3. cod. τριπλοα γῆνα, ad quod notavit Salmas. *Insigne Cossana familiae insigni simile in regno Neapolitano.*

XV. 3. Cod. ἐνεδύσατο, cui ἀνελεύσατο proxime accedit. Sed melior est Salmasii emendatio ἀνεσείσατο. — 5. In cod. scriptum πάρεσσι ὅνπερ αἰείσας ἐγνώθη. Alii ἔπερ, alii ὅσπερ, quæ Reiskii, quem secutus sum, emendatione, aut ea, quam protulit Adr. Heringa observat. pag. 185. nec meliora, nec pejora: scilicet omnes hæ lectiones sensu cassæ. Scribendum:

εἰ δὲ Κελαινίτης ποιμὴν πάρος οἷος αἰοδαῖς
ἐγνώθη, Φείδεσσι τῶτον ἔδειξεν ἔρις.

Si vero Celenites pastor (Marsyas) solus poetarum carminibus decantatus pro tibiae inventore habitus est, id acceptum refert contentioni, qua cum Apolline certavit, quæ eum famosum fecit. Hyagnis tibiae invenit geminas seu Phrygias. At poetarum fabulæ de ijs alia tradebant, quæ nota sunt vulgo, quibus fidem hoc carmine abrogat Dioscorides. Factum videtur in tibiae, quas quodam in templo appensas vidit, quibus inscriptum nomen Τάγνιδος, quasque hoc Epigrammate decoravit.

XVI. Vide Fabricium Bibl. Gr. T. I. p. 573.

XVII. Vide Fabricium ibidem p. 575. & Salmasium in Plinianis p. 735.

XVIII. In Florent. editione ἐπὶ πόρτιν ἐγείρειαι, *assurgis*

tanquam initurus. Non male. Nostram lectionem habent membranæ.

XX. In Vat. cod. bis legitur hoc epigr. in uno loco \S . 5. scriptum *εἰς πῦρ ἡρώων ἵτε πρῆξιες*. In altero habetur lectio, quam secutus sum. — 6. Cod. *φθέγγετ'*.

XXIII. In Planudea p. 330. male in duo divulsum est epigrammata, quorum posterius a quarto disticho incipit.

XXV. 1. *προσανάκλιμ' ἐρώτων, amoris levamentum, solatium.* E Salmasii emendatione: in cod. enim scriptum est *πρὸς ἀνάκλιν ἐρ* —

XXVIII. Illustratum hoc Epigr. a Salmasio in notis ad Hist. Aug. p. 499.

XXIX. 3. *Σκίρτος.* Hac voce denotatur persona tragica, quæ tamen in Polluce non occurrit; forte latet vera lectio. Distichon quintum sic, ut illud exhibui, in codice scriptum legitur: *ἴπλουτ' ἡρώων forma non manu factis ornamentis renovata, sed audaci Sosthei ingenio.*

XXXIV. 4. *μῆνον.* ϕ , sic Vat. cod. & quatuor Planudeæ.

XXXV. 1. *Λυδὸς ἐγὼ, ναὶ Λυδός.* Sic Vat. Membr. ita etiam in optimo Planudeæ codice, sed superscriptum bis *δῆλος*. In 3. \S . scripturam Vat. cod. exhibui.

XXXVIII. Lemma in Vat. cod. *εἰς Ἀλεξιμένην ὀργιοφάντην.* Vera nominis scriptura servata etiam in optimo cod. Reg. Planudeæ, ubi \S . 2. legitur *Ἀλεξιμένεως*. — 5. Vox *ἀδάπλαις* corrupta. *ἀδάπης* nullibi, quod sciam, reperitur. In membranis scriptum *πνεύσαντες ἐφ' ἡμετέροις ὠδάπλαις* Correctum *ἀδάπλαις*, & in ora *ἀήταις*. *ζητήλειον πῶς ὀφείλει.* — ordo est: *ἄφ' ἑοι θυιάδες διήσαοι ἀνελύμαλα μακρῆς χαίτης περὶ Στρυμονίην Ἀμφίπολιν, ἣ πολλαῖς ἐχόρευσε πρὸς μαλακὰς νόμους τῷδ' (Ἀλεξιμένεως) πνεύσαντι γλυκερὰ ἐρ' ὑμετέροις* — in *ἀδάπλαις* latet forte vox quædam peculiaris Thracibus, aut nomen festi cujusdam, quod Amphipoli agebatur. Alias pronum esset rescribere *ἐφ' ὑμετέροις θαλαίαις*.

SOSIPATRI I. 5. In optimo Buheriano codice, ut & in aliis, quos habeo, perspicue scriptum est *πάλιν σρέψας*, quod bonum, & minime sollicitandum. Est autem Sosipatri, cujus nomen præfixum in Buh. cod. Quod præcedit, Dioscoridis est, unde ortus error.

II. Edidit hoc Epigr. Cl. Ruhnken Epist. crit. 1. pag. 39. v. ult. *παρέτοις* habent codices mei omnes, recte, nec ulla alterius lectionis mentio. Vide Epist. crit. II. p. 8.

TYMNIS I 3. Corruptum *μελέδαμα* conniventibus oculis præterii, recte a Salmasio emendatum reponente *μελέταμα*, *instrumentum*, quo inflando Tyrrheni se exercuerunt. Tyrrhenorum inventum, tuba. Minus probabiliter vir doctissimus ad Theocr. Adoniazuf. pag. 351. *κελάδημα* reponit e Crinagoræ Epigr. X. ubi diversa est phrasis. Archiæ in idem donarium Epigr. extat infra T. II. p. 92.

II. 3. In membranis scriptum *φιλε λαie*, sed correctum *λαie*. Lemma præfixum: *εἰς ὄρνεον ἀδιάγνωσον, οἶμαι δὲ, λάρον*.

IV. 6. In membr. scriptum *ἄξιον ὄλ' ἔτεκον*. Salmasius probabiliter emendat, *ὣ σ' ἔτεκον*. Integrum hoc epigr. extat in Plutarchi Moral. p. 240. ubi discerpta disticha tanquam e diversis Epigrammasin afferuntur. *Δαμάτριά τὸν υἱὸν δειλὸν καὶ ἀνάξιον ἐαυτῆς ἀκώσασα, παραγενόμενον ἀνεῖλε. τὸ δ' ἐπίγραμμα ἐπ' αὐτῆς τὸδε· Τὸν παραβάντα νόμῳ Δαμάτριον ἔκλιανε μάτηρ, ἡ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον. ἐτέρῃ Λάκαινα τὸν υἱὸν λειποτακλήσαντα, ὡς ἀνάξιον τῆς πατρίδος ἀνεῖλεν, εἰπῶσα· Οὐκ ἐμὸν τὸ φίτυμα. ἐφ' ἧς ἐπίγραμμα τὸδε· Ἐρρε κακὸν φίτυμα διὰ σκοτὸς, ὃ διὰ μῖστος Εὐρώτας δειλαῖς μηδ' ἐλάφοισι ῥέοι. ἀχρεῖον σκυλάκειμα, κακὰ μερὶς, ἔρρε παῖ Αἰδαν, ἔρρε· τὸ μὴ Σπάρτας ἄξιον ὄλ' ἔτεκον*. Manifestum est memoria lapsum Plutarchum, & disticha illa ad idem epigramma pertinere hocce, quod uno disticho sic augeri debet:

Τὸν παραβάντα νόμῳ Δαμάτριον ἔκλιανε μάτηρ,
ἡ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον·

Θηκὸν δ' ἐν προβολῇ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντας
ὄξυν ἐπ' ἔρυνκας, οἷα Λακκαίνα γυναῖ·

Ἔρρε κακὸν φέτυμα διὰ σκότῳ, ἔ' διὰ μῖσος

Εὐρώτας δειλαῖς μηδ' ἐλάφοισι βέοι,

ἀχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μερίς, ἔρρε ποθ' Ἀδαν,

ἔρρε· τὸν ἔ' Σπάρτας ἄξιον, ἔ' σ' ἔτεκον.

Lectio Planudeæ in ultimo versu facile junvari potest, scribendo, τὸν ἔ' Σπάρτας ἄξιον, ἔ' τρέφομες. Sed altera præstat, in qua animosior indignatio.

V. In mulierem Ægyptiam, quam fatum in Creta oppressit, ubi sepulta fuit. Ελευθέρνη urbs Cretæ. Inapte antea legebatur *ῥ*. 3. ἀλλὰ σ' ἐλευθερίης ὅδ' ἔχει τάφῳ. *ῥ*. 1. codices omnes, quos vidi, Florentina & Aldina prima ἐπικαίριον ἔσω, unde feci ἐπικήριον. Vide Hesych. in κηραίνει. ἀποκαίριον derivatum est ex Aldina secunda, & ex emendatione est.

VI. In Vat. cod. lemma præfixum Τύμνεω, εἰς ἀρτιτόκων τινὰ γυναῖκα τελευτήσασαν. Εὐήθη. — 3. Cod. κατάγῃ ἐν βρέφος Ἀδαν: sed videtur prius fuisse αὐδάν. Corruptus hic versus, nec mihi quidquam succurrit, quo ei medear. — 4. Cod. σὺν κλεινῇ.

LECTIONES ET EMENDATIONES IN VOLUMEN II.

POLYSTRATI I. 5. Metro jubente scribendum *ἐπηγύσσαι*. Vide Antipatri Sidon. LIX. 8. & Phanix VII. 5.

NICANDRI I. In Planudea Nicarcho tributum p. 250. & quidem verisimiliter. Sed Vat. codicem in epigrammatum titulis semper sequor. *αἰνεῖν* *ψ*. 2. monachum prodit.

CRATETIS. Edidit hoc Epigr. Salmasius in notis ad Hift. Aug. p. 44. acumen monstravit Cl. Toup Epist. crit. p. 164.

CALLIÆ I. *χρυσίον*. Sic Vatit. membr. vide Salmasium ad Hift. Aug. p. 328.

PERSÆ I. 3. In cod. scriptum ἐξ ἱππων γυγερῶ χέρε. Cum Cl. Reiskio *βριαρῶ* scripsi. Salmasius emendabat *θεναρῆ χερὶ*.

III. Extat in Planudea p. 484. parum emendate. *ψ*. 4. Τύχων est nomen Priapi. Vide Hesychii interpretes in *τυχόον*. Diodor. Sic. Lib. IV. p. 252. *περὶ μὲν ἔν τῆς γενέσεως τῷ Πριάπῃ καὶ τῆς τιμῆς τοιαῦτα μυθολογεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τῶν Αἰγυπτίων. τῶτον δὲ τὸν θεὸν τινὲς μὲν Ἰθύλακον ὀνομάζουσι, τινὲς δὲ, Τύχωνα. Alii a Priapo diversum faciunt; Strabo p. 587. ἀπεδείχθη δὲ θεὸς ἔτος ὑπὸ τῶν νεωτέρων. ἔδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε Πριάπον, ἀλλ' ἔοικε τοῖς Ἀττικοῖς Ορβάνῃ, καὶ Κονιστάλῳ, καὶ Τύχωνι, καὶ τοῖς τοιούτοις.* — *ψ*. 4. scr. κύριος εἰμι, ut recte Vat. cod. & Planudea.

VII. Lemma in Vat. cod. cujus lectiones exhibui, εἰς Μαντιάδην καὶ Εὐστράτιον τὰς Δυμαίους ἐπιλύμειον.

VIII. 1. Scr. ἐξεκύλισαν, ut recte legitur in veteribus editionibus omnibus. *ἐξεκύλισσαν* e Stephani prava emendatione est.

ANTIPATRI Sidonii. Quæ asterisco notata sunt, ea in codice adpositum non habent gentile, & sic incertum est utrius sint Antipatri. Pleraque tamen Thessalonicensi tribuenda videntur.

II. 3. Inepte antea legebatur παιδικός. Innuitur Admetus, cujus, ut supra in Callimacho vidimus, ἡθέα ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Apollo, ἐπ' Ἀμφευσῶ ξενυγήτιδας ἔτρε' ἐν ἴππῳ. — 5. Veterum editionum omnium & Mss. lectionem revocavi ὦν χαλκός. Prædives Euagoras non formas alias induit, sed oblato ære pueris & virginibus potitur. Elegans est Vat. cod. lectio, ἄτερ δόλῃ αὐτὸς ἐναργῆς πάντας — suppresso verbo, quod facile suppletur. Hanc genuinam esse lectionem credo.

III. 1. ξανθόν. Sic cod. & sincerum esse credo. Cl. Toup cur. noviss. in Suidam p. 99. ξανθῶ ad ἔρωτι relato. — 3. Ποδαλείριον. Sic cod. recte. Subauditur εἰς. Ut pueri pars pudenda Homerici herois nomine Μηριόνης dicitur, sic pars, qua incedebat, crura & pedes, Ποδαλείριον vocatur. — 6. In cod. scriptum Αἰακίδαο. Confer Epigramma inter ἀδέσποια XXXVI. T. III. pag. 158.

VI. 1. Scribe, μήτε φοβηθεῖς —

XI. Suidas in Δαὶ prius distichon profert, ubi Kuster integrum epigramma edidit, repetita χ. 2. voce μέλιν pro νόμον, quod recte habet Suidas, ut & codex noster.

XII. Peripicuius non est ultimi pentametri sensus. An oraculi iussu aram hanc extruxerat Seleucus? Sic legendum esset Φοῖβεῖα ἱαχὰν φθελγζαμένῃ σόμαλιν. — Φοῖβεῖα reponebat Salmasius. An Seleucus ipse, Apollinis antistes, oraculorum ὑποφῆτης erat? tum legendum erit Φοῖβεῖαν ἱαχὰν φθελγζόμενος σόματι.

XIII. 2. Scr. uti in codice est, τόνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκε με τὴν σιγύνην. Græcis perinde est ὁ σιγύνης, & ἡ σιγύνη, ης. Male in Suida Kusterus edidit τόνδε — τὴν σιγύνην. In editione Mediolanensi recte τόνδε τὸν σιγύνην. Sed alieno loco hoc exemplum posuit Suidas, & omnino scribendum σιγύνην. In hac voce media corripitur, at in σιγύνη producitur. Oppian. Cyneget. I. 152. αἰχμὴν τριγλώχινῃ, σιγύνην εὐρυκάρηνον. Poëta apud Suidam in hac voce τὸν κύνα, τὰν πῆραν τε καὶ ἀσκυλόεντα σίγυνον. Sigynorum Thraciæ populi nomen Σίγυνοι sic unico ν in veteribus libris

scriptum conspicitur, producta media. Apollonii Rhodii codices IV. 320. ἔτ' εἰ Θρηίξι μιγάδες Σκύθαι, ἔτε Σίγυνοι. — 4. In cod. scriptum ἔθενον, pro quo recte Salmalius reposuit ἔτεγον. Hesych. σέγει, βασιάζει, ὑπομένει. Emendatio primi versus Clar. Toup debetur, quem vide ad Suidam III. 127.

XVII. 2. ἰχνοπέδαν. Sic legendum est e Vatic. cod. & ita exhibent editio Florentina, & Planudeæ codices plerique: vestigii seu pedis vinculum, ut infra λαίμοπέδαν, colli vinculum. — 8. καὶ λαίμοπέδαν, ἥ ἐστιν ἀρή, ἥ γέν λοιγὸς τῶν κλαγεῶν γεράνων. In Vat. cod. prius scriptum fuit ἄρην, sed correctum ἤρην. Hoc autem male scriptum pro ἄρην, quod habet Suidas in γλάγος, ubi hunc versum sic profert: γλάγος, γάλα. καὶ γλαγεῶν, ἀντὶ τῷ λευκόν. ἐν ἐπιγράμματι ἄρην τε γλαγεῶν λαίμοπέδαν γεράνων. Hinc ἄρην fumendum, quod pro vera lectione habeo; sed γλαγεῶν Suidæ relinquendum, licet id in suo codice invenisse videatur Aldus, a cujus editionibus in cæteras propagatum est. Lectionem Florentinæ κλαγεῶν revocavit H. Stephanus. κλαγεῶς, *stridulus*, vox optimi commatis addenda est lexicis, derivata a κλάζω, clango, quod verbum gruibus fere proprium. Homerus Il. γ'. 3. ἡὔτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει ἔρανός τε πρό. De iisdem, χηνῶν, ἥ γεράνων — κλαγγιδὸν προκαθίζοντων. Vide infra Epigr. LXXVIII. 6. — 9. Scr. Νεολαΐδας. Νεολαΐδας nomen Arcadicum apud Pausaniam p. 452. Idem p. 698. habet nomen Arcadicum Κραῦγης, quod hic etiam reponendum est. Κραῦγης est in Vat. cod. Planudea p. 508. Κροΐμεις.

XVIII. 3. ὀλετήρ', ita libri omnes, pessime. Scribendum ὀλετήρ, & ad Philippum referendum. Assidui Macedonum hostes Dardani, a quibus bello sæpe laceratus Philippus. — 6. Προξείσµα Huetius ἔρυµα, quod verum & reponendum est.

XXI. Epigramma hoc olim in Planudea legebatur, quod, ut quædam alia, nescio quo casu a librariis omissum, quum non repertum fuerit in codice, ex quo Anthologia primum Florentiæ excusa est, diu latuit. Extat in Planudeæ optimo codice

Bibl. Regiæ, scriptum post Epigr. quod sequitur, Παλλάδι τὰι τρισσαί — 1. Βίτιννα. Sic recte scriptum hoc mulieris nomen apud Suidam h. v. & in Planudeæ codice. In Apogr. Buheriano hic Βίτυννα, & in Archiæ Epigr. Βίβυννα. Nihil fani in Kusteri nota. — 7. τὸν εὖσπειρῆ δράκοντα, & in Archiæ Epigr. καλὸν σπείραμα περισφύριοιο δράκοντι. Fasciæ hæ cruales forte e serpentum pellibus factæ erant, quæ subactæ, tenuitate & mollitie cæteris ad hunc usum præstant, quasque inaurabant. Herodotus p. 359. populum quemdam Lybiæ memorat, τῶν αἱ γυναῖκες περισφύρια δερμάτων πολλαῖ ἐκέρη Φορεῖ, κατὰ τοιόνδε τι, ὡς λέγεται· κατ' ἄνδρα ἕκασον μιχθέντα περισφύριον περιδέεται· ἥ δ' ἂν πλείστα ἔχη, αὕτη ἀρίστη δέδοκται εἶναι. Idem de Ægyptiis mulieribus tradit Sextus Emp. quod, propter regionum vicinitatem & mutuuum commercium, vero non absimile est. Hinc saltem cruales fasciæ e pellibus factæ adstruuntur.

XXII. 6. εὐκρέκλῃς. Sic optimus Planudeæ cod. & Vat membrana. In aliis Planudeæ codicibus εὐκρέκῃς aut εὐκρέτης, quod ultimum habet Florentina & Suidas in μίτ: pessime a Brodæo emendatum εὐκρίτης, tam quoad sententiam, quum sequatur δέκρινε, quam quoad metrum; εὐκρίτῃ enim mediam corripit.

XXIII. 5. νήσατο. Sic Florentina & Planudeæ cod. Ja. Lascaris; a νέω, νήω. infra LXX. ἄφθιλα νησαμένα δῶρ' Ελικωνιάσι.

XXIV. In cod. terminationes Doricæ μορφᾶς, εὐξαμένα, ὁμοφροσύνα.

XXV. Integrum legitur hoc Epigr. infra p. 527. Tertium distichon in codice a præcedentibus avulsum, tanquam novum epigramma præfixum habet nomen Damagetæ, & ibi corrupte legitur; uti id exhibui infra p. 38. Re attentius considerata, & observato apud Suidam in Ιότητι & in Λυκομήδειος hoc disticho, vidi ad præcedentia duo pertinere. Hoc etiam in apographo Buheriano, quod nondum habebam, quum hæc excuderentur, exilibus characteribus, litura post obductis, ita tamen ut qui oculorum acie valet scripturam adhuc legere possit, notatum

his verbis: *subjungendum hoc distichon superiori tetraſtichio, ut fiat hexaſtichum.* Δαμαγῆτα nomen ſequenti epigrammati præfigendum. Sequitur in codice Damagetæ epigramma Αῖτεμι τόξα λαχῶσα, ſed cui nullum nomen præfixum. Descriptoris eſt error, inde ortus, quod duo diſticha ab eadem voce Αῖτεμι incipiunt. Scriptum autem in cod. Δηϊότῃι, ad quod refertur marginalis nota Salmaſii, κύριον. Falſo. Puellæ nomen Ιππη, quæ fuit filia Λυκομήδους, unde dicitur Λυκομήδει παῖς.

XXV. 1. χελιδονίδων. Sic recte Vat. membr. — 3. Genuina ſcriptura eſt, quam habet Mediolan. Suidæ editio πολυροῖδοντον.

XXVII. 5. ἡμιάνωρ e conjectura eſt, quæ mihi jam non probatur. Libri omnes habent, ut & Suidas, ἰδρις ἀνῆρ, quod corruptum videtur. Scribendum cenſeo ἀβρός ἀνῆρ, & ſuperiori verſu χρυσῶ τε ſρεπῶν. E Suida ſcribendum πέτρων. Infra ν. 21. probabile eſt ſcripſiſſe poëtam βύρας.

XXIX. 6. πλάθειν. Hæc eſt codicum lectio, quam revocaui. Cum verbo conjungenda eſt præpoſitio per tmeſin divulſa: τόδ' ἔοικεν ἐμπλάθειν, i. e. ἐμπελάζειν οἶνοπλῆξι τεράμοις ἀπτολέμων Deeſt πλάθειν in Florentina, vacuo relicto ſpatio; repoſuit Aldus in prima editione: at in ſecunda, neſcio unde, dedit κεῖσθαι, quod in cæteras propagatum eſt. Emendatio eſt, quæ neceſſaria videbatur, quum non intelligeret qui eam in- vexit, quomodo conſtruenda eſſet præpoſitio.

XXXI. 2. Sic in omnibus libris legitur hic verſus, cujus ſcriptura forte ſollicitanda non eſt, ob ſequens ἔχ' ὅτι πέτρων. Sed mallet: ἄδε πα ὡς φλέξει καὶ θεὸν εὔστα λίθῳ.

XXXIX. 5. Scr. e Vat. cod. ὑσπλήχαν.

XLII. 3. Scr. ἄρτεσι, ut recte in omnibus libris legitur. Typothetæ erratum eſt. — 6. Planudeæ codices, ut libri excuſi, λείπειαι γηροκῆμψ. In uno λείπειο ſuperſcripto αι.

XLIII. ν. ult. in uno Planudeorum κλίδι πειραμένα, ſuperſcripto τ. Neutrum verum eſſe credo. Corruptus hic locus eſt.

XLIX. 4. ἰλλόμενος, quod e Scaligeri codice notatum probat Huetius, habet unus Planudeorum codicum ex correctione ab eadem manu, i scripto supra α. Editiones aliæ ἀλλόμενος.

L. 6. Cod. Vat. ἐξέφαγεν πόλεμος. In Planudea ἐξέφαγε πτόλεμος, quod præstat, & mutatum nollem.

LI. Lemma & ultimum distichon suppeditavit cod. Vatic. Spatium vacuum in pentametro repletum a recentiori manu, sed inepte, his verbis, νεφέων τεύξεν ἐπ' — probabilius esset ἡρανίων νεφέων νάσσαλο πρὸς γυάλοις. Sed hoc conjecturis tentare, idem est ac κοσκίνω ὕδαρ ἐπιφέρειν, quum ex addito lemmate, cujus veritas admodum suspecta, de ipso epigrammatis argumento minime constet. Ηράκλεια commune pluribus urbibus nomen. De qua hic agatur, si modo in urbem aliquam facti hi versus, ego non divinarim.

LIX. Βακκυλὶς ἢ Βάκχῃς. Sic Vat. cod. Planudea pag. 232. ἢ γραῦς ἢ Β. — 4. In Planudea Ζηνὶ τοῖον. Illud Ζηνὶ in nullo codice inveni. Omnes habent Διὶ, quod ob pravam pronuntiationem corruptum est e sincero Διοῖ, quod exhibet Vaticana membrana. Διὶ, quum metro repugnaret, mutaverunt editores in Ζηνί. Recte eadem membrana ἐκ νέσω. — 3. διὰ καῦμα φύγω, i. e. διαφύγω καῦμα, male editiones διάκαυμα. — 4. δροσεραῖν λεῖψαν, sic Suidas in ἀξρόμι. — 7. Vat. cod. λεπτὸν γὰρ — τρητὸν habet etiam Suidas in μῆχ. Prius unice verum est. λεπτὸν κόσκινον, un tamis fin, tenue cribrum. πυκνὰς χοίνας ridicule explicat Brodæus.

LXIII. 1. Planudea incude formatum versum cum meliore commutavi, quem dedit Vat. cod. Vide Antholog. Brodæi p. 384. — 7. ὡς θάνεν. Sic Vat. cod. & Suidas in Ηλιτοεργός.

LXIV. Extat in Planudea p. 65. ubi mendis scatet ultimum distichon. §. 3. scribendum ὥρυσσε.

LXVIII. 3. ἀγήραντον. In Vat. cod. scriptum ἀγήρατον. Sic etiam in marmore antiquo Romæ, ubi hoc Epigr. mutato ult. versu insculptum cum duobus aliis, quæ leguntur T. III. p. 256.

errore, quo plus semel peccarunt librarii. In Simonidis Epigr. XXXII. ubi in typis expressis libris legitur κείμεθ' ἀγῆραντων χρώμενοι εὐλογίῃ, Vat. cod. & tres Regii Planudeæ habent ἀγῆρατῳ. Vide Cl. Ruhnken ad Timæi Lex. p. 12. Sibi suam emendationem placere ait Cl. Toup ad Suidam I. 17. cui iudicium suum relinquo; at mihi certissimum est ἀγῆραντων hic sincerum & genuinum esse.

LXX. μετὰ Μῆσᾶν ἀθανάταν. Sic apogr. Buherianum. In margine notatum: *Alii Μῆσας ἀθανάτας.* Hoc ad aliam, eamque veram, lectionem ducit, quam Vat. cod. esse testatur Orvillius apud Wolfium in fragmentis Sapphus p. 161. μετὰ Μῆσαις ἀθανάταις. Sic scribendum, tum quia hæc præpositionis constructio magis poetica, tum ad vitandum ejusdem soni toties repetiti concursum.

LXXIII. 5. Μεγιστῇ, contractum ex Μεγιστέα. Vide Simonidis Epigr. LV. In cod. Ja. Lascaris scriptum μεγιστῇν. μεγιστην videtur Brodæus p. 400. pro adjectivo habuisse. Hæc scriptura nominis proprii defendi potest & ad Æolicam dialectum referri; vide Maittaire p. 183. Sed quod dedi, non muto. — 8. Inepte Planudea νέκλαρ ἀπὸ σαλίκων. Guietus ad oram libri sui, qui e Bibliotheca domus Professæ Jesuitarum Parisiensium in meam transmigravit, emendabat σαφυλῶν, quod profecto vulgata melius est. Vat. membr. σαλίδων. E Suida in σόλων, legendum σολίδων, quod absque Suida viderat Salmasius. σολίδες idem quod εἴματα 7. præcedenti. Supra XXXII. Venus ἐκδιδέει νετερῶν ἀφρόν ἀπὸ πλοκάμων.

LXXIV. 5. In aliis libris legitur ὡς ὁ Διωνύσῃς μεμελημένῳ ἔασι κῶμος, absque ullo sensu: ipsius Anacreontis persona exprimi debet in hoc versu, ut & in sequentibus. Ineptam lectionem in textu relinquere nolui, cujus facilis erat emendatio.

LXXV. 4. ἀνεκέρει νέκλαρ ἐναρμόνιον. Hinc Persius in prologo: *cantare credas Pegasejum neclat.* Quæ ex nostris carmi-

nibus exempla profert Cafaubon ad tuendum *Melos*, corrupta sunt, & in hac editione emendata, ut mox in seq. videbis. — 5. Mallet *ἡθὺς γὰρ Ερωτῶ* — & sic scribendum censeo.

LXXVI. 3. In Planudea p. 401. corruptissime legitur *ἀκμήν οἱ λυρόεν μελίζεται ἀμφὶ Βαθύχαρ*. Vir doctus in exemplari Florent. editionis, quod habeo, emendabat *ἀκμήν ἡμερόεντι*, quod nihili est, ob sequens *ἡμερα*. Paulo melius Guietus *λειριόεντα*, quod accusativus esset pendens a *μελίζεται*, quo jam refertur *ἡμερα*. Omnino scribendum *λειριόεντι* relatum ad *Βαθύχαρ*. Pulcherrimi adolescentis non sine laude mentio fieri debebat. *ἀκμήν* adverbium est temporis. Hesych. *ἀκμήν. ἔτι*.

LXXVIII. 5. *ποινήτης*. Sic recte Florentina & Veneta anni 1550. Aldus *ποινήτης*, pejus in recentioribus editionibus in duas voces discerptum, *ποινή τις*.

LXXIX. 1. *εὐαχέων* aut *εὐαγέων* scribas, quoad metrum perinde est. Nam *εὐαγέων* secundæ syllabæ α producit, & contracte pronuntiandum, ac si scriptum esset *εὐαγῶν*. Supra Leonidas Epigr. XXVIII.

*καὶ πέλεκυν, ῥυκάναν τ' εὐαγέα, καὶ περιαγὲς
τρυπανον.*

Exemplis omnia plena, ut jure Cl. Toupio vapulet is, quem curis noviss. in Suidam p. 44. reprehendit. Sagacissimi viri elegans profecto est conjectura reponentis *εὐαχέων*, quem vide in Epist. crit. p. 144. Sed hanc lectionem recipere non debuissim. Quæ enim bona sunt, & veterum librorum auctoritate munita, ea aliis, licet & ipsis bonis, forte etiam melioribus, commutari non debent. Duobus in locis Suidas, ut & codices omnes, habet *εὐαγέων*, quod recte explicat *καλῶς περίηγμένων*. Hæc lectio unice vera est, & hic loci *εὐαγέων* scribere debuit poeta. Translata verba a fabril arte, & Pindarus dicitur *βαρὺς χαλκευτὰς ὕμνων*, quorum, ut in eadem metaphora persistat oratio, verius & elegantius epitheton excogitari non potest, quam *εὐαγέων*. Vide Cl. Toup ad Suidam III. 304.

ΔΕΥΤΕΡΑΙ

ΔΕΤΤΕΡΑΙ

ΟΥΚ ΕΙΣΙΝ ΑΙΕΙ ΦΡΟΝΤΙΔΕΣ ΣΟΦΩΤΕΡΑΙ.

— 4. ἀπεβλίσατο e docta & verissima Cl. Reiskii emendatione. Vide Hesych. in ἀποβλίσαι & in ἐκβλίσαι. Quod hucusque lectum est ἀπεπλάσατο sensu cassum est.

LXXXII. 3. In Vat. cod. & in Planudeæ Regio optimo scriptum εὐδὲ βαδύπεπλος, in editis εὐ βαδύπεπλος, inepte; hoc epitheton tribui non potest substantivo εὐμαρῆς, quo significatur calceamenti species. Emendavit Salmasius βαδύπελμος, quod & vidit doctissimus Toup ad Suidam III. 31. — 5. Editi Οὐδας absque ullo sensu. Eadem docta manus, cujus paulo ante memini in margine exemplaris Florentinæ scripsit πῆρη, ad sensum bene. Sed verum est Ουλάς. Lectio corrupta e librarii oscitantia, qui ad quadratarum litterarum, quibus olim utebantur, formam & lineamenta non satis attendit: ΟΥΔΑΣ & ΟΥΛΑΣ facile confundi potuerunt. Hoc jam emendaveram ex Hesychii glossa Ουλάδες, πῆραι, θύλακοι, ubi vide interpretes, antequam doctissimi Toupii Emendationum in Suidam Tomus III. prodiret, quem vide p. 93. — 7. κάρρων est lectio Vat. cod. in quo 7. ult. scriptum ὀρειδρομῆς.

LXXXIV. In Vat. cod. Thessalonicensi Antipatro tribuitur, perperam, ut opinor.

LXXXV. 9. ἱερὴν τρίχα In codicis margine: Scrib. πολὴν. Sitne hoc varians lectio, an glossa, an emendatio, nescio. Sed πολὴν verum credo Expressum est hoc Epigr. e Leonidæ LXXI. ubi καὶ ἐς βαθὺ γῆρας ἔκοιτο, quod his verbis reddere debuit Antipater ἔλθοι ἐς ὀλβίαν πολὴν τρίχα.

LXXXVII. 1. In cod. scriptum μασιεύω τίς ἐναγίς ἐπὶ θαλαττίδι πέτρῃ. Quæ corrupta, a Salmasio ita, ut exhibui, emendata sunt in Plinianis p. 859. & profecto Salmasiana hæc lectio multo melior barbarie, quam invexerunt quidam, qui hoc epigramma ediderunt. Non mihi tamen omnino satisfacit. Viator, qui hic loquitur, non quærit quis symbola illa tumulo

imposuit, sed *quare* ea aliquis imposuerit. Huic quaestioni, non illi, responsio congrua. Scribendum *μασεύω τί τιᾶ τις ἐπί*. — Ex TITEAITIS facile corrupta lectio *τισιναγίς* oriri potuit. *τί*, i. e. *διὰ τί*, quare?

LXXXVIII. 2. Non memini alicubi legisse epitheton *χαροπὸν*, anseri tributum, cui certe non convenit Transpositæ sunt voces, quæ suo ordine sic reponendæ: *χᾶνα, βιδόν, χαροπὸν γλαῦκα, θοᾶν σκύλακα*. *χαροπὸς* utrique generi servit. Scribi etiam posset *χαροπαὶν γλαῦκα*; sed prius præfero. — 7. In cod. scriptum *τὰν δὲ δόμων φύλακα μελεδήμονα τάνδ' α* — uti exhibui Salmasius emendavit. — 8. In cod. scriptum *γλαυῆ ἄδε γλαυκαῖς* —

LXXXIX. 6. *Τιμέλῃ ἀχραντῶν*. Hoc ex conjectura dedi. Planudeæ codices & veteres editiones habent *τὰν τιμελάχραντῶν*, quod in recentioribus mutatum, qua de causa, nescio, in *τὰν θυμελάχραντῶν* Vatic. cod. *τιμελάχραντων*, omisso *τὰν*. Ex scripturæ compendio ortum mihi hoc videtur. & superpositum, omisum fuit a descriptore, qui duas voces in unam conjunxit. Nomen *Τιμέλῃ* alicubi vidi, ubi vero, nunc non succurrit.

XC. 5. Male in Anthologia p. 353. legitur *ὅτι τὸ Βάκχω ἄρμενον*. Manifestum est secundum casum hic requiri. Sed olim scriptum erat *Βάκχω*, & Dorismus in toto carmine erat, cujus remansit *ὄρῃς* in secundo versu.

XCIII. 2. *τμαθέν*. In cod. *δμαθέν*. Mallem *γλυφθέν*. Sed post viros doctissimos Orvillium & Reiskium, qui de hoc carmine optime meriti sunt, prior in critica Vanno p. 167. alter in Antholog. Cephalæ, aliquid mutare veritus sum.

XCV. 1. *ὁ βοκέριος*, quid hoc sit, nescio. De hujus vocis natura & significatione altum apud interpretes silentium. Præcedens Epigr. in Planudea p. 48. bis legitur, mutato tantum primo disticho, quod Philippo tribuitur; quia, ut opinor, in diversis editionibus varia erat hujus distichi lectio. In Philippi Corona legebatur *ἡρίθμει πολὺν ὄλεον*. In Cephalæ Anthologia *πλῆτος Αριστείδη*. Ex eo autem, quod hoc Epigr. in Philippi Corona

fuisse videatur, Antipatro Theſſalonicenſi adſcribendum eſt. Philippi diſtichum ſic ſe habet:

ἡρίθμει πολὺν ὄλβον Ἀριſτείδης ὁ πενυχρὸς·

τὴν οὖν, ὡς ποιμνὴν· τὴν βόα δ', ὡς ἀγέλην.

Forte diſtichon hoc alteri præferendum erat, & Epigramma Philippo adſcribendum. Sed adjectivum πενυχρὸς in illo diſticho ſimile quid hic deſiderari & olim lectum fuiſſe, e quo depravatam βοκέριος, ſuſpicionem movet: aut ſi hoc rectum eſt, nomen proprium fuerit Βοκέριος: & Ἀριſτείδης ὁ Βοκέριος, eſt Ariſtidis Bocerris filius, quod mihi admodum frigere videtur.

CIV. 7. Scribe Διπλόον ὠδίναſα, Φίλαι, τέκ*, ἀλλο μὲν —

CV. 8. πῆμα κυλινδόμενον. Sic Florentina, cæteræque editiones veteres, & duo Regii Planudeæ codices.

CVI. In Vat. cod. lemma εἰς Δάμιδα τὸν Νησαῖα. Δᾶμις ὁ Νησαῖος. In Regio Planudeorum optimo, ὁ Νησαιεύς. In cod. J. Laſcaris, ὁ Νικαεύς & ſupraſcriptum Νικαιεύς.

CX. 3. ὁ πᾶς πόν* εἰς πόνον. Corrupte. Guil. Canterus nov. lect. II. 1. emendat εἰς ſποδόν, quod verum puto.

DAMAGETÆ II. ἀκῆντας. Hoc repoſui pro vitiata codicis lectione ἀκῆντας. Sed ex Suida ἀλκῆντας ſcribendum eſt. — 2. τόνδε λέλοιπε κόμης. Sic Vat. membr. Apud Suidam in πλόνον legitur τόνδ' ἀνέθηκε κόμας, quod non præferendum. — 4. ἡμέτερον πλοκάμην. Sic cod. noſter & Suidas: ſubauditur ἀπὸ vel μέγας. Emendabat Salmaſius ἡμερτὸν πλόκαμον, quod minime neceſſarium eſt.

IV. 4. ἀκλή νηῖας, ἀκλή νηῶν δελικῆ, littus, ubi naves ſtationem habent

IX. 5. ἄλῃς αἰδαί. Quin hæc verba corrupta ſint dubitare non finit prima in ἄλῃς producta. Scribendum Ἀλῃς, i. e. Elis, Peloponneſi regio. Dorifmum, qui olim hinc obtinebat, mutant, pro more ſuo, librarii. Scripſerat poëta:

ναὶ μὴν αἰλ' ἀρετᾶς σε διακριδὸν Ἀλῃς αἰδαί.

In ἀρετᾶς ſubauditur Ἰννα.

X. In Planudea p. 305. legitur πρὸς Ζηνός. Codices omnes, Florentina, Aldina prima, πρὸς Διὸς ξένιν. Salmasius & post eum alii viderunt scribendum esse πρὸς σε Διός. — 4. ἄμμι. Nihil mutant codices, nec necesse est reponere ἀμφι, quod volebat Cl. Reiskius. — 5. ὑπὸ Θρηκῶν. Sic Vat. cod. Planudea ὑπὸ Θνητῶν, quod alii in ὑπὸ Θητῶν, alii in ὑπ' ὀθνείων mutabant, quia manifesto corrupta erat vulgata lectio. Sed absque codice difficile erat genuinam assequi.

THEODORIDÆ I. 2. Minime necesse est cum Kuftero scribere Ιαπυγίης. In hac voce, ut fere in nominibus propriis omnibus ὡς modo longum, modo breve. Dionysius in Periegesi 379. Φῦλά τ' Ιηπύγων τέλανυσμένα μέσφ' Τρίοιο. Sic apud Apollonium Rhod. Βέβρυκες mediam modo corripit, modo producit. In codice scriptum ἐπὶ σκοπέλοις, quod relinqui poterat, licet constructio cum quarto casu sit usitatior.

III. 6. In cod. scriptum φιλευτάκις — ἐφηβοσύνας, quod auctore Cl. Toupio Emendat. in Suidam III. 183. mutavi, cujus facti me nunc poenitet; optima est enim codicis lectio & reponenda. Postquam Calliteles ex ephebis excessit & palæstram frequentare desiit, gymnasticam suppellectilem Mercurio dedicavit ob peractam ordinate & modeste ἐφηβοσύνην *juventutem*. Prava deceptus est doctissimus Suidæ sospitator scriptura Lipsiensis apographi, quod habet ἐφημοσύνας. --- φιλευτάκις & ἐφηβοσύνη voces sunt lexicis addendæ. Cæterum in codice tributum est hoc Epigr. Theodoro. Θεοδώρῃς ortum est ex compendio scripturæ in nomine Θεοδωρίδα: aut ab oscitante librario sic scriptum pro Διοδώρῃς, quod probabilius est. Διοδώρῃς a Christianis sæpe in Θεόδωρῃς mutatum.

V. Est in Planudea p. 573. E. 5. 5. Σ' πολλον θείης τὸν Κρῶ-
βυλον εἰς τέλῃ ἄνδρα, quod dat etiam Vatic. cod. Κρῶβυλον accepi pro nomine proprio, & 5. 2. κῶμος, quod tuentur codices & Suidas, mutavi in κῶρος. Perperam. Κῶμος est nomen proprium, & κρωβύλος appellativum. In 5. 5. scribendum κρωβύλος.

Vide Salmasium in epistola de Coma p. 267. κρωβύλος, ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων, *primus puerorum capillus vinctulo nexus in vertice*, & in *meta figuram compositus*. Ultimi distichi sententia hæc est: *Apollo, hunc puerum qui pervenit ad finem crobyli, i. e. ejusmodi crinium plegmatis, quod tibi jam dedicat, ad virilem ætatem velis pervenire*. Fuse hæc apud Salmasium exposta, qui adeundus est.

VIII. Emendarunt hoc carmen viri doctissimi Koen ad Gregorium de Dialectis pag. 119. & Toup addendis in Theocr. pag. 395. menda relicta in primo versu, ubi scribendum, jubente metri lege, τῷ Πλαταιῖδα, vel Πλαταιῖάδα. Strabo p. 412: Ἐστὶ δὲ καὶ ἐν τῇ Σικυωνίᾳ δῆμος Πλαταιαῖ, ὅθεν περ ἦν Μνασάλλης ο ποιητής. Μνασάλλης τὸ μνημα τῷ Πλαταιῖάδα. Probo Πλαταιῖδα.

X. Illustravit hoc Epigr. Cl. Toup Emendat. in Suidam T. III. p. 132. In codice scriptum *ψ. 3. γήραϊ τ' ἄρτια*, unde verisimilior est lectio *γήραϊ τ'*, i. e. ἔτι ἐν τῷ γήραϊ πάντα φέρων ἄρτια. Cinesias, quum ad crudam & viridem senectutem pervenisset, integer corporis, casu aut subitaneo morbo oppressus est. Senectutis mentio obliteranda non erat.

XII. In Buheriano apographo, omnium, quæ mihi innotuerunt, optimo, Dioscoridi tributum hoc Epigramma, & notatum in margine: *cod. Gaulmini Θεοδώριδα. 1. ψ. male cod. δηριφάγον.*

XIII. 4. Σηκῶν μεσσοῖθι καὶ Χιμάραις. Inepte Obsopæus, in *medio stabulorum & caprorum*. Dubium non est quin hæc locorum sint nomina, circa quæ commissum prælium, in quo fortiter dimicavit Dorotheus. Sed ubinam terrarum hæc loca? Plinius libri IV. initio: *In Epiri ora castellum in Acrocerauniis CHIMERA*. Ab hoc castello longiori intervallo distat Sicum in Dalmatia prope Salonam, ut ad Theodoridæ Σηκῆς referri possit. In Vat. cod. scriptum *χιμέραις*. Probabile est nomina esse ignobilium in Thessalia vicorum.

XV. Alterum distichon, quod in Planudea p. 366. deest, e Vat. cod. addidi.

POSIDIPPI V. 3. αἶρε δὲ σημείον. E Salmasii emendatione. In cod. scriptum est εἴπε. — διακλωπῶν, eadem significatione qua κλωπώμενοι, *allant à tâtons*. Vide Hesychium in κλωπαῶσαι, & κλωπωμένη.

VI. 3. Invitis libris scribo καιόμενος — 6. εἴχουσαν, pro εἶχον. Hujus flexionis unicum e probato scriptore exemplum affert Maittaire p. 225. En tertium e Scymno Chio 694.

ἐν σιτοδείᾳ τῶν Σαμίων δὲ αὐτοῖς ποτὶ
ἐπαρκεσάντων, τηνικαῦτ' ἐκ τῆς Σάμης
ἐπιδεξάμενοί τινος συνοίκους εἴχουσαν.

VIII. 4. In Vat. cod. ut & in Planudea p. 615. ἄλλος ὁ μὴ κρῖνων. sed ex correctione. Aliud quid fuit antea. Apparent voces ἄλλος & κρῖνων, sed media deleta & a correctore repositum ὁ μὴ. Legendum ὁ μὴ κραίνων. Ordo est: αἶε δὲ ἔμοι ἐξ Αφροδίτης πόθος, ὁ μὴ κραίνων ἄλλος κοινὸν τῷ ἄγοντι. Epigramma est παιδικόν, quod non intellexit bonus Planudes.

IX. Vereor ut integrum sit hoc carmen. Post πεπονημένη in v. 3. reliqua distichi pars & sequentis initium deesse videntur. Tum scribendum ἀλλ' ἀθερίζει, seu potius ἀθέρριζε.

X. Ultimum distichon, quod ita in codice scriptum est, ut id exhibui, manifesto corruptum est. Conjecturam meam in textum inferre nolui, quam hic proponam:

μετὸν ὑπὲρ χεῖλος πίομαι, Κύπρι. σοὶ γὰρ ἐραστὴς
νήφων τ' οἰνωθεὶς τ' εὐχαρίεις ὁ μῶς.

XII. 2. Scribendum χῖον ἐν ἐχ' ἱκανόν. In χῖος contracto ex χῖος prima semper producitur.

XVI. Titulus in Vat. cod. Ποσειδίππου. οἱ δὲ Πλάτωνος τῷ Κωμικῷ. Sic tribus diversis auctoribus adscriptum hoc carmen; nam in Planudua p. 27. tribuitur etiam Crateti Cynico.

XVII. Ex Athenæo pag. 414. Emendavit doctissimus Toup Epist. crit. p. 148.

XIX. 2. Scribendum *ναυηγῶ τλήμονι τύμβον*. — 4. Scrib. *ἐκλέρετε*. Est *ἀόρις* ⑥. verbi *κλέρω*, unde *κλέρειζω*. Verbum in aoristo esse debet. Corruptum est *οἰκλέρετε*, quod arguit codicum varietas. Vatic. *οἰκλέρετε*. Planudeæ Reg. optimus *οἰκλείετε*.

XX. Ex Athenæo p. 596. Vide Cl. Toup Epist. crit. p. 147.

PHANIE I. 3. *ὑπὸ τρίχα*. Sic cod. & d'Orville ad Charit. p. 310. Salmasius emendabat *ὑπόθριξ*, quæ vox an græca sit, nescio: ex analogia *ὑπότριχος* scribendum esset, quod non admittit metrum. Sed proba est codicis lectio & nihil mutandum.

III. 2. Scriptum in cod. *ἀπακνιδίαν* una voce. Divisim apud Suidam duobus in locis *ἀπὸ κνιδίων*. Quid hic sibi velit *ἀπὸ*, non video. Scribo *ψαίσορα τῶν Κνιδίων*. *Plinius T. II. p. 26*. Chartisque serviunt calami, Ægyptii maxime, cognatione quadam papyri. Probatiores tamen Gnidii, & qui in Asia circa Anaëticum lacum nascuntur. *ubi vide Harduinum*. — 3. In cod. scriptum *ἔργμα τελείας σαμβότω*. Salmasius emendavit *ἔργμα πορείας*. In Plinianis tamen p. 644. ubi partem hujus distichi profert, dedit *ἔργμα τελείας* Recepi *πορείας*, & *ἔργμα* mutavi in *ἔρμα* — 5. *κάρκινον σπειρῶχον* quid sit nemo hactenus interpretum dicere potuit. Vide Kuster ad Suidam T. II. p. 421. Salmasius probabiliter intelligebat *τὸν διαβήτην*, *le compas*. — 7. *μάζας ἀνίκ' ἔκυρσε τελ.* i. e. *ἡνίκα τελώνης ἐγένετο*.

IV. 1. *Φιλέδων*. Sic codex. Suidas duobus in locis *Φιλέδων*, quod perinde est. Nihil enim refert epitheton jungi cum *Φάρσος*, aut cum *ἄμας*. Est autem *ἄμη* instrumentum fossorium, qua de voce videndus Salmasius ad Hist. Aug. p. 337. Perperam in codice & in Suida scriptum *Φάρσος ἄμα σελεῦ*. σ in fine prioris vocis excidit propter sequens alterum, quo nihil frequentius. *κενόδοντις* in *ψ. i.* non significat *dentibus vacuum*, sed *raris dentibus*, *cujus dentes dissti*, *inter quos vacua spatia*. — 3. In cod. scriptum *ἀρθροπέδαν, σῆμον τε*. Apud Suidam legitur *ἀρθροπέδαν σεῖραν τε*. *ἀρθροπέδη σερεῖ* nihil aliud esse potest, quam *validum, rigidum membrorum vinculum*, quod hujus

loci alienum videtur. μονορύχης ὄρυξ, instrumentum fossorium unius dentis, gallice *Pic*. — 7. ἐπεὶ τάχ' οἱ αἰ. E Salmasii emendatione, quæ proba videtur, nam particula αἰ jam est in sequenti versu. καὶ εἰς Αἶδαν est pro καὶ εἰς Αἶδαν, quod accentus positione indicavi. In codice scriptus hic locus, ut apud Suidam in κυθαλία. Sin, scribendum est ἐπεὶ τάχ' αἰ αἰ πολυκαμπήξ ἔξυς εἰς Αἶδαν —

V. Quædam in hoc carmine optime sunt emendata a Cl. Toup Epist. crit. p. 127. — 1. γεραῖ. Male in codice γεραῖ, a quo magis recedit Toupii γραιῖ. — 2. ἰπνίτα. Sic recte Toupius. Cod. ἰπνεύτα. — 3. ἄδε τ' ἐφοκῆς δρύππα. In cod. α τ' ἐφοκῆς δρύππα, quod manifesto corruptum. Emendabat Salmasius ἐπιηλῆς, ἐφ' ἧς ἐστὶν ἴαλα, lanuginosa. Qua ratione labes augebatur potius, quam tollebatur; quis enim unquam in mensa lanuginosas olivas vidit? — 4. δρύψαλα. Cod. δρύψα. In mentem mihi venerat θρύψα, fragmina, a θρύπτω frango. Sed vox hæc auctoritate caret. Vereor ut δρύψαλα Toupii hic bene conveniat, qua voce notatur cortex, putamen. Cæsei frustum deo dicare, pii hominis est, sed irrisoris donum est, cæsei cortex. κυκλιάς, si vox græca est, juxta analogiam generis est fœmini, & cum τυρῖ hic construi non potest. Scribendum forte κυκλιδίς. κυκλιάδος habet codex noster. Apud Suidam legitur κυκλιδῶν. Nec κυκλιάς, nec κυκλιδίς in lexicis reperire est. — 5. Κρηταιῖς sic in codice & apud Suidam. εὐτριβέος τ' ἐρεῖνθα, præclara Toupii restitutio. In codice scriptum τε βοεῖπα. Apud Suidam τερ — suspicabatur Salmasius vocem βοεῖπα ex aliquo Cœreris nomine, quod quærendum esset, corruptam esse: θαμὸς βοεῖπας εὐτριβέος, ἥ γυν τῆς Δήμητρος σωρός εὖ τριβεῖσθαι δυναμένης. *Hesych.* θαμὸς, σαχῶν σωρός. — 7. Scr. ὕμμι δὲ ῥέξιν, uti recte codex exhibet. — 8. ἀργιπέδαν. Hæc est codicis scriptura, male mutata in αἰγινπέδαν, imperiti descriptoris errore. Scripsi ἀργίπαδα, quod perinde est, sed codicis scriptura retinenda erat. Idem est ἀργίπας & ἀργινέδης. Duplex hæc forma in omnibus fere compositis a πῆς obtinet.

VI. Huic etiam carmini, in quo plurima erant corruptissima, doctam admovit manum Cl. Toup, Emendat. in Suidam III. 170. — 3. In cod. scriptum καὶ λιποκόπις φασγανίδας. Salmasius emendabat καὶ φιλοκόπις, ut supra κέρκον φιλοκαμπία, & κανόνι φιλόρθιον. Ingeniose; sed altera emendatio verior videtur. Suidas in σολόννας habet λιποκόπης, o pro ω posito, quod librariis fuit frequentissimum. — 4. σόννας reposuerat jam Salmasius. σόνυξ ἐστὶ κυρίως τὸ ἄκρον τῆ δέρας, καὶ λαχνησιῶς δὲ πᾶν τὸ εἰς ὃν λήγον. Schol. Apollon. Rh. IV. 1679.

VII. Extat in Planudea p. 89. Vid. Cl. Toup Epist. crit. p. 19.

CHÆREMONIS II. Vide Cl. Ruhnken Epist. crit. I. p. 73. Corrupta lectio, quam ibi repræsentavit, petita est e Gaulmini codice. In Buheriano apographo scriptum χλεύατε Τιμοκλείου.

III. Editum a Car. Du Fresne in CP. Chr. P. II. p. 193. Non videtur ejusdem Chæremonis esse, qui superiorum fuit auctor.

DEMODOCI I. E Phocylidis epigrammate, quod leviter immutavit Demodocus. Prius, quod suo loco omissum fuerat, extat infra p. 522. Male hic in Planudea pag. 244. legitur καὶ Προκλῆς δὲ χίος, quod contra metrum est, & insertam habet inutilem particulam δέ.

HIPPIÆ. Vide d'Orville ad Chariton. p. 186.

EURIPIDIS Epigramma extat apud Athenæum p. 61. Ejusdem in Planudea pag. 165. leguntur Senarii quatuor, quorum primus Luciano male tributus, tres alii auctoris nomen præfixum non habent, quos, ad Tragœdiarum fragmenta pertinentes, consulto omisi.

ARCHELAI. Posterius distichon protulit Plutarchus Mor. p. 335. innominato auctore. Archelaus sub Alexandro M. vixit, & cum Ptolemæo Lagi F. in Ægypto commoratus est. Hinc Antigono Car. Hist. mir. cap. XXIII. Ægyptius dicitur. Sic idem cap. LI. Callimachum, quem Cyrenæum fuisse constat, Ægyptium vocat, quia uterque sedes suas in Ægypto habebat.

Idem est Archelaus, qui Ptolemæo Lagi F. *ἐν ἐπιγράμμασιν ἐξηγήσατο τὰ παράδοξα*, quorum quædam Antigonus ab interitu servavit; quæ leguntur T. III. p. 330.

PHILOXENI. Aliter hoc Epigramma legunt & interpretantur Salmasius in Plinianis p. 648. & d'Orville ad Chariton. p. 433. quos adeat lector.

PARRHASII Elegi extant apud Athenæum p. 543. secundum fragmentum legitur etiam in Aristidis oratione *περὶ τῆ παραθέμευτος* p. 386. ex cuius cum Athenæo comparatione video primum hexametrum integrum superesse, & sic scribendum :

ἔχῃ κλύουσιν ἅπας λέγω τὰδε. Φημί γὰρ ἦδη

In Athenæo corrupte legitur *ἡῦχσε δ' ἀνεμεσήτως ἐπὶ τέτοις, καὶ ἅπας κλύουσι λέγων*] — Φημί γὰρ ἦδη — Apud Aristidem autem legitur : *ἀλλ' ἐμὲ πρῶν ἀνὴρ ἱταῖρος* — *ζωγράφει τὸ ἐπίγραμμα ἐξειδίδασι τετονί, καὶ ἅπας κλύουσι λέγω τὰδε* · Φημί γὰρ ἦδη. — Manifestum est verba, quæ apud hos scriptores leguntur, tanquam illorum, partem esse Parrhasii versiculi. Zeuxidis pictoris similis sententiæ elegos, sed mutilos, ibidem refert Aristides :

Ἡράκλεια πατρίς, Ζεῦξίς δ' ὄνομ'. εἰ δέ τις ἀνδρῶν

ἡμετέρης τέχνης πείρατα φησὶν ἔχειν,

δείξας νικάτω - - - - - δοκῶ δέ, φησιν,

- - - - - ἡμᾶς ἔχῃ τὰ δεύτερ' ἔχειν.

ZENODOTI III. E Stobæi Florilegio Grotii p. 11. Scribendum *κηρύσσει αἰεὶ ἡ ἀρετή*. In ἡ α fit synizesis. Sic apud eundem Stobæum p. 17. *ἀλλ' ἡ φρόνησις ἡ ἀγαθὴ, θεὸς μέγας*. & p. 79. *ὅτῳ δ' ὀλεθρον δεινὸν ἡ ἀλήθει' ἄγει*. Vide Clar. Toup cur. noviss. p. 106.

ARCHIMELI I. 10. *μεγάλων ἐντὸς ἔχει νεφέων*. Parum congruum est epitheton *μεγάλων* Quumque jam dixerit *ἄσρων γὰρ ψαύει καρχήσια*, nubium mentio sere inutilis videtur. Ideo Scaligeri emendationem probo, reponentis *ἐντὸς ἔχει ὑφέων*, quod hujus loci sententiæ non adversatur. Triplex enim contignatio Terrigenis ad cœlum scanfuris scalæ instar erat. Vide Scaligerum

ad Catulli carmen de Nuptiis Pelei 10. — 3. δρύοχοι, non sunt navis pars, sed ligna, quibus imponitur carina, quando navis construitur: τὰ ξύλα ἐν οἷς καὶ καπνίζονται ἡ τρέσις, ut ait Apollonii schol. I. 723. Vide Schefferum de Militia Navali pag. 46. Ligna hæc naupegi nostrates appellant *les tins* & *les espontilles*.

II. Epigramma hoc uno disticho minutum extat in Planudea p. 395. integrum jam ediderat Orvillius ad Charit. p. 387.

TIMONIS Phliasii II. 7. Scribe ὄρσε λάλην. Sic apud Eusebium P. p. 855. κακὴν in edito textu Clementis Alex. p. 651. legitur. Sed ibi λάλην e codice notatum. Festivior sic multo est parodia. λάλην dedit H. Stephanus in Poësi philosophica, ubi collecta hæc fragmenta, quæ hic meliori ordine disposita, & paulo auctiora exhibentur. De Timone vide Fabricium Bibl. Gr. T. II. p. 820.

VII. In lemma I. 3. scr. ἐπισκώπει, λέγων.

XIV. 6. Scr. ἀργυρίων, correcto typographi errore. Tertius versus petitus est ex Il. γ'. 152. ubi legitur δένδρεῖ pro δένδρεϊ. ἰεῖσι & in Homero, & apud Diogen. Laërt. p. 169. editum est, quod absque legitima causa Stephanus mutavit in ἰᾶσι.

XIX. Fragmentum hoc est in Anthologia Planudea p. 192. Sequentis etiam versus secundus in ea legitur p. 32. Dionysio falso tributus. Duo versus auctori suo adscriptos profert Athenæus p. 281.

XXXIV, 1. Corrige typosetæ errorem αὐτολάλητον.

XXXIX. Omissum hoc in Poësi philosophica fragmentum habet H. Stephanus in Parodiis p. 128. ubi perperam ν. 3. legitur ἀπλησίνης τ' ἀρυταίνας. Diserte Athenæus p. 424. vocem ἀρυσάνα Timoni tribuit his verbis: Τίμων δ' ἐν δευτέρῳ Σίλλων ΑΡΥΣΑΝΑΣ κέκληκε τὰς κυάβας, φαίσκων ἕτωπ' Ἀπλησίνης τ' ἀρυταίνας. ἀπὸ τῆ ἀρυσάουαι ὀνομάσας. καλεῖνται δὲ καὶ ἀρυσῆρες, καὶ ἀρυσῆχοι. Legitur etiam ἀρυσάνας in altero Athenæi loco p. 445. ubi integrum servatum hoc fragmentum.

ARTEMONIS II. 3. In codice valde depravata est hujus distichi scriptura :

δειμαίνων, καὶ γὰρ μοι ἐνύπνιον ἔλθε Φαέτρην
αἰταίων, καὶ δὲ εἶχετ' ἀλεκτρυόνας.

Quod dedi, e Salmastii emendatione est. Sed in 4. π. αἰτῶν nihil est. Scribo αἶρων, id est φέρον. Tum malletm καὶ δοῖς ἤγετ' ἀλεκτρυόνας, *ducebat, comites habebat.*

DIODORI II. 2. πενιχρῆς. Sic cod. noster & Suidas in ὀληγροσίη. — 3. ἀλωρήταις. Sic docte & vere Cl. Reiskius, qui simul Suidam emendat, cujus forte in integrioribus codicibus exemplum hoc reperiretur : nam verisimile est admodum huc respexisse in hac glossa, quæ sic scribenda est : ἀλωρήται, οἱ τὰς ἄλλας φυλάσσοντες. Male legitur, οἱ τὰς ἄλλας — in apogr. Buheriano scriptum ἀλωρήται. In margine hæc notata : *In Ms. est ἀλωεῖται Forte legendum ἀλωεῖται genitivus Doricus ab ἀλωεῖτης : ἀλωεῖτας τᾶχυς, ἀλωεῖτα τᾶχυς.* Suum δωρεῖται sibi habeat Clar. Toup, quem vide in Suidam II. 131. quo omnino carere possumus : nam in his dedicatoriis epigrammatibus nihil frequentius ellipsi verborum donandi, dedicandi, consecrandi &c. quod ipse alicubi etiam vir doctissimus observavit.

III. 2. ἐπομφάλιον, non est *rotundum*, ut Brodæus exponit, sed *umbilicum habentem*. Nicandri schol. ad Alexipharm. 348. ὀμφαλόεσσαν] ἢ τὴν τῷ ὀμφαλῷ προσισχύνουσαν, ἢ τὴν ἐκ σῦκων τῶν ὀμφάλους ἐχόντων. τὰ γὰρ σῦκα κάτω ὁπάς ἔχουσι δίκην ὀμφαλῶ, δι' ὧν οὗτος ὁπὸς αὐτῶν βεῖ. — Scribendum πυκνέρεα, uti recte apud Suidam in πιδυκίων. — 5. μονοσφόδρυγι. Hoc ad Priapi veterum referri non potest : inepta est Brodæi explicatio. μονοσφόδρυξ est μονόξυλον, ex uno stipite dolatus. Quis Horatii Priapum ignorat e ficulno trunco factum? — 4. Pro λεπτῆς scripsi χλωρῆς. Infra in Philippi Epigr. XX. καὶ κέρυον χλωρῶν ἐκφανὲς ἐκ λεγίδων.

IV. 2. Recte Mediolanensis Suidæ editio duobus in locis ἐκρέμασε.

V. 1. E Vat. cod. scribendum τᾶν βαλάνων τὰν ματέρα.

VI. 3. Scr. ἀσφιδίδιδα. Operarum errore omiſſa ſyllaba, quod debiles aut ſupinos oculos meos in corrigendo fugit.

VII. 1. Scr. Αἰδῶ. Typographi errore ſubſcriptum eſt αἰδῶ accuſativus eſt ad βᾶριν referendus. In cod. ſcriptum αἰδῶ. Salmaſius emendabat αἰδοῖ. αἰδοῖτε κελαινὲ Χάρων. Ordo eſt. κελαινὲ Χάρων, ὃς κωπεύεις αἰδῶ βᾶριν νεκρῶν ἐλαυνομένην (ἐν τῷ) ὕδατι ταύτης καλαμῶδεος λίμνης — ἐλαυνομένην e conjectura repoſui pro vitioſa codicis ſcriptura βᾶριν ἐλῶν ὀδύνῃς. Salmaſius emendabat ἐλαυνόδυνον. — 3. τῷ Κινύρῃ, ſcilicet υἱῷ, i. e. τῷ Ἀδώνιδι. Factum eſt hoc carmen in diſceſſum Adonidis ad inferos, quæ pars erat Adoniorum. — 5. πλάζει. Sic codex. i. e. σφάζει, titubare, labare faciunt.

IX. In Planudea p. 368. inſcriptio eſt Ζωνᾶ, quod nomen in Ζωνᾶ mutandum ſuſpicabatur Fabricius, Bibl. Gr. Tom II. p. 726. veriſſima conjectura, quam confirmant Vat. membranae, in quibus lemma eſt: Ζωνᾶ Σαρδιανᾶ. εἰς τινὰ ἔμπορον ναυηγῆſαντα, καὶ ἐπὶ ψάμμῃ ταφῇς εὐμοιρήσαντα. — 4. Ἀλιζάντη corruptela ſuſpicionem non vacat. ἀλιζάντων in Vat. cod. ſcriptum. Mirum eſt eum qui hominis incogniti cadaver fluctibus in litus ejeſtum ſepulturæ mandat, hominis huius matrem nomine compellare poſſe. Forte ſcribendum οἶδεν ἀλιζάντη τὸν μέρος εἰνάλιον. Sed neque hoc placet. Pro οἶδεν Florentina εἶδεν, in duobus Planudeis codicibus etiam obſervatum. — 6. ἡῖόνες. Sic Vat. cod. & Planudeæ Regius optimus. Editiones ἡῖόν, unde probabiliter Cl. Reiskius δέξοντ' Αἰγαίης γείτονες ἡῖόνος. quod aliis lectionibus præferendum cenſeo, modo ſcribatur δέξαντ'. πλαταμώνες, ipſa littora non ſunt, ſed ὕφαλοι πέτραι, ὁμαλοὶ πέτραι ὀλίγον ἐξέχουσαι τῆς θαλάσσης, littorales rupes, ut exponunt grammatici veteres; ex ἡῖόνες dici non poſſunt: tum quid ſunt ἡῖόνες γείτονες γαίης, tanquam ſi litus terra non eſſet?

PHILODEMI I. Edidit hoc Epigr. Dan. Heinfius de Satira Horatiana lib II. p. 224. & ex eo Samuel Petitus obſervationum

lib. I. p. 93. qui recte vidit & demonstravit scribendum esse *φ*. *ζ*. Δημαρίη. Male in cod. scriptum Δημάριον, quod variis emendationibus & expositionibus locum dedit, quibus sensus & venustas carminis perit. Δημῶ & Δημάριον idem nomen: hoc ὑποκοριστικόν. λέξω τὴν παρθένον Θέρμιον ποθεινοτέρην Δημαρίην.

V. 1. In cod. scriptum τὸν ἐμὸν κλέψασα. E corrupto apographo hoc ediderat Reiskius. Emendatius legitur apud Clar. Toup ad Suidam III. 177. Bona est tertii versus scriptura; non reticenda tamen Salmasii conjectura: τ' ἔνεκεν ἄπορητος καὶ ἀκρίμεια, quod, ob verbi praesertim significantiam, praeferendum videtur.

VI. Pessime Brodæus hoc accepit, tanquam si viri hæc essent ad puellam verba, quæ sunt meretricis ad virum. — 4. Antea legebatur consentientibus etiam codicibus, καὶ σὺ μένεις ἀπλῶς. Emendavit Cl. Toup ad Suidam III. 150.

VII. 5. Scriptum in cod. ὀλέζεις καὶ τήνδε καὶ ἡμέας. Salmasii emendationem recepi.

IX. Ad hoc Epigramma respexit Horatius in Sat. II. lib. I. quem ipsissima Philodemi verba expressisse, e veteri scholiaste affirmabat Dan. Heinsius loco mox laudato, dolens ipsos graecos versus non extare, qui postea reperti sunt. Videndus omnino Cl. Toup in Suidam II. p. 10.

X. καὶ μὲν. Sic Suidas in μὲν. Male in Anthologia legebatur καὶ ἀμὲν, quod Salmasius jam emendaverat, & postea vidit etiam sagacissimus Toup ad Suidam II. 138. Φιλέννιον nomen est ὑποκοριστικόν a Φίλιννα. In Vat. cod. scriptum est Φιλέννιον, & lemma praefixum: εἰς Φιλέννιον ἑταῖραν ἔπαινος θαυμάσιος — 4. καὶ αἰτῆσαι πολλὰς φειδομένην Ridiculi sunt vulgati interpretes, quorum explicatione nihil ineptius. Alter, prius dans quam rogetur. Alter, preces minime expetens. Immo pecuniam minime poscens. Gratis sapissime copiam corporis sui faciens. Quod autem Kusterus in Suida v. μαγώτ-ρα ediderit καὶ μὲν, id mirari fubit. Si e Mf. cod. petita hæc lectio, monero

debuisset; sm, supinam oscitantiam prodit: nam Suidas in hoc loco ex altero corrigendus erat, aut repræsentanda Mediolanensis editionis lectio, quæ habet καί μν. Sed nihil pejus curatum est hoc Kusteri Suida, cui meliorem opem ferre non posset Cl. Toupius, quam si denuo integrum ederet.

XII. 4. τὸ τερμόριον. Sic cod. τὸ τῷ τέρματι μεθόριον. Nisi forte τερμόριον legendum est. Pro ἡμιθανές, quod genuinum non videtur, reponendum censeo ἡμιτελές.

XIII. 3. Typographi erratum emenda ψυχῇ.

XIV. Legitur in Planudea p. 264. sine auctoris nomine & tribus versibus mancum. Integrum jam ediderat d'Orville ad Charit. p. 529.

XV. 6. μεγάλῃς e Vat. cod. Planudea πολλῇς.

XVI. 6. φέρον e codice Ja. Lascaris recepti. ἀρχὴν adverbialiter positum est, quod multo elegantius.

XVII. In Planudea p. 603. ubi ultimum distichon deest.

XVIII. Hujus Epigrammatis duobus tantum disticha, primum & tertium in vulgata Anthologia leguntur p. 609. Philodemus valde infensus fuit Planudes. Secundum integrum extat apud Suidam in Ἀνθινῶν, quod unde decerptum esset mirum non est ignorasse Kusterum; & partim in κωνοειδές. Hinc corrigendus Suidas, apud quem male legitur περιτρομάδος. Ultimi hexameter valde corruptus in membranis, quarum scripturam hic repræsentabo, ut de mea emendatione judicent eruditi, & meliorem afferant, quibus mea non placuerit; talis autem est:

ἀλλὰ τίόθης ὀργῶντας ὅσαι μὴ φλέγεται ἱεράσαι.

Cætera e Vat. cod. meliora dedi.

XIX. 1. Hujus distichi sensum & elegantiam pessumdedit prava interpunctio.

XXI. 6. κλώμεθα. Veteres editiones & codices Planudeæ κλώμαι. Neutrum genuinum est. Vera lectio latet; in Vat. cod. θύεμε. — 7. Codices & libri excusi εἰ δ' ὀπιὴ καὶ φλωρεῖ. ὀπιὴ vox est latina, quam græce usurpavit Philodemus. φλωρεῖ nec

græcum nec latinum est. *χωρὰ* etiam video scripſisse Martini-um in Lexico philologico, quem vide v. *Opizius*.

XXII. Quædam ex hoc epigr. protulit Salmaſius in Plini-
anis p. 747. & 749. Vellem primum hexametrum illuſtraſſet &
docuiſſet, quid *λευκοίνης* ſit.

XXIV. ζ. *ἔδενι κωφὰ λαλιῦντα. κωφὰ, ſulte, inepte.* Is
non erat Philodemus, qui gloriaretur nihil tale dixiſſe. Scri-
bendum *κῦφα*, i. e. *ſuperbe*. *ἔδενι* pro *ἔδεν* e Vat. cod. repoſui.

XXVII. Planudeæ codices & editiones veteres Philodemo-
tribuunt. In Vat. cod. *Φιλοδήμῳ, οἱ δὲ, Ἀργενταρίῳ*. Auctoris no-
men omiſſum in editione Brodæi Wecheliana p. 547. In 3. *π.*
qui corrupte in libris legitur, Salmaſii emendationem exhibui.

XXXI. 3. *ἡ Κυβέλη καὶ δῶπος ἐνέπρεπεν.* Sic Salmaſius ad
Hiſt. Aug. pag. 493. pro corrupto *δῶμ* recte *δῶπ* repoſuit,
quæ emendatio multo probabilior ea, quam Cl. Toup ad Sui-
dam III. 115. protulit. Sed librorum omnium *καλύβη* mutan-
dum non erat. Hoc quidem peſſeram interpretabatur Scaliger
ad Copam, quem jure reprehendit Salmaſius; ſed ideo genui-
na lectio ejicienda non erat, quam etiam in vetuſtiſſimis mem-
branis repererat, & quam ipſe recte exponit. *καλύβη* eſt *παςᾶς*,
ſeu *θάλαμ* Matris Deūm, circa quam ſaltabant hujuscemo-
di mulieres miniſtræ & *θαλαμηπόλοι* Cybeles cum tympanis &
crotalis, caputque jaſtabant bacchabundæ. Reponendum ita-
que *ἡ καλύβη καὶ δῶπος ἐνέπρεπεν*. Jam eſt in ſeq. verſu *Κυβέλη*,
nam ea eſt *μήτηρ θεῶν*. Depravata eſt etiam lectio epigr. VII.
Satyrii Thyilli, quod ſuo loco videbitur.

Corruptum Philodemi Epigramma hic ſubjungam, in cujus
emendatione acumen ingenii periclitentur eruditi.

*Ξανθοκηρόπλασε μυρόκροε μασσωρόσωπε
εὐλαλε διωφερύγων καλὸν ἄγαλμα πόθων
ψιλὸν μοι χερσὶ δροσινᾶῖς μυρον ἐν μονοκλίνῳ
δεῖ με λιθοδμήτῳ δὲ ποτὶ πετριδίῳ*

εὐδαι

εὐδὲν ἀθανάτως πάλιν χρόνον ἄδῃ πάλιν μοι
Ξανθάρεον, ναὶ ναὶ τὸ γλυκὺ τῆτο μέλος.

Salmasius in Plinianis p. 850. e Philodemi Epigrammate ἀνεκδό-
τῳ, quod in codicibus meis non extat, distichon protulit, cu-
jus sententia fere eadem, quæ in hujus epigr. disticho secundo.

ἐπ' αἵτις ἄνθρωπε, τόκων γλύφῃ; ἐν μονοκλίνῳ
δεῖ σ' ἄξιον ναίειν δύσμορε πετριδίῳ.

V. 1. Scribendum videtur *μυρόχρεαι*, aut potius *μυρόπνοαι*.
— 3. Pro *ψιλὸν*, *σπείσον*. *χερσὶν ἔμοι δροσινᾶῖς σπείσον μύρον*. Post
hæc verba quædam deesse videntur. — 5. *εὐδὲν ἀθανάτως*. Sic
Lucretius III. 882. *mortalem vitam mors quoui immortalis ad-
emit*. Scrib. ἄδῃ πάλιν μοι, Ξανθάριον.

Idem vir magnus ad Hist. Aug. p. 424. aliud fragmentum e
Philodemi Epigrammate profert :

αὔριον εἰς λιτὴν σε καλυάδα, φίλτατε Πείσω,
ἐξ ἐνάτης ἔλκει μασσοφιλῆς ἔταρ,
εἰκάδα δειπνίζων ἐνιαύσιον.

Utinam omnia, quæ adhuc latent, festivi & elegantis poetæ ha-
beremus, quod forte aliquando continget, si vir doctus Romæ
aliquot menses peregre degens integrum codicem, ex quo hæc
decerpta sunt, exscripserit.

ARCHIÆ I. 3. Scr. ἔλγῃ.

II. Subjunctum est in Planudea p. 625. hoc distichon al-
teri, quod cum hoc nullam sententiæ relationem habet. Duo
diversa sunt epigrammata, singula unius distichi. Alterum est
Capitonis, & legitur infra p. 199.

IV. Expressum est ex Tymnis-I. Inde hic versu 2. recte
scriptum Μίκκος. In codice *σμικρόν*. Hic codex habet *Πελλαναῖος*;
at in Tymnis carmine *Πελλαναῖος*. Utrum ex altero emendan-
dum sit, dicat, qui Miccum hunc aliunde sibi notum sciverit,
cujas fuerit, quod ego prorsus ignoro. Utroque in loco *Πελλα-
ναῖος* scribendum esset, si de gentilibus nominibus vera tradi-
disset Stephanus in *Πελληνῇ*, quem redarguit Holstenius.

VIII. 3. δειραχῆς genuinum puto, licet Suidas etiam δειραχθῆς habeat. Vide Philippi VIII. 4.

IX. 6. ἄρκυν e Vat. cod. perperam in Planudea p. 566. ἄγρυν.

XII. 3. θνητὸν ὀδόντα, vitio Stephani operarum, in hujus editione legitur, quod a Wecheliana correctore emendari debuisset. Sed sic fieri solet; veteres non delentur mendæ, & his novæ adduntur.

XVI. 5. ἄκνισον. Sic Vat. cod. Perperam. Scripturam hanc temere & inconsiderate sequutus sum. Frequentissime in veteribus libris occurrunt κνῖσα & composita unico σ & producto ι. Defendi posset auctoritate Herodiani Grammatici apud Eustathium, cum alibi, tum p. 1819. l. 39. ἡ δὲ κνίσσα, κοινότερον μὲν διὰ δύο σ γράφεται. Ἡρωδιανὸς δὲ θέλει ἀπὸ μέλκνις αὐτὴν γενομένην τῷ κνίζω κνίσω, δι' ἐνός τε γράφεσθαι σ, καὶ ἔκλασιν λαβεῖν τῷ ι. Sed falsum est: quum enim futurum κνίσω primam corripiat, κνίσσα inde deductum eundem syllabæ modulum fervare debet. Recte itaque Etymol. M. auctor: κνίζω, κνίσω, κνίσσα. τὸ κνι βραχύ. τὰ γὰρ διὰ τῷ ιζω ῥήματα, τὸ ι βραχύ ἔχουσι. Hinc, ubi metri lex syllabam productam requirit, κνίσσα scribendum est. Producitur ι in κνίδη, deducto a præsenti κνίζω.

XX. 1. In cod. scriptum Κωρυκίς.

XXI. 1. μελάμπτερ. Sic apud Stobæum legitur in Floril. Grotii p. 59. Perperam Planudea p. 46. μελάντερος. Vat. cod. μελάντερον, unde genuinam lectionem esse credo μέλαν πτερόν. Numeri enallage: νωμῶν τὰ μέλανα πτερά ἐν αἰθέρι.

XXIII. 1. In Planudea p. 124. legitur Αὐταῖς, quod nihil significat & depravatum videtur ex Διτταῖς, unde δισσαῖς scripsi. — 5. ἔτυμον, adverbialiter. Sic codices & editiones veteres. Minime necesse erat hoc mutare in ἐτύμως.

XXVIII. 3. πολλάκι δὲ — sic codices, Florentina, & Suidæ princeps editio, apud quem integrum hoc distichon legitur v. κερτόμος, ubi male pro κρίζουσα legitur κράξουσα. Nescio an non melius scriberetur:

πολλὰκι δὲ κρέσσασα πολύτροον, οἷά τις ἀχὼ
κέρτομος, ἀντρωδοῖς χέλεσιν ἀρμονίαν.

XXX. 3. ἔδδ' πρὸς εὐτρήτοιο. Sic recte Reiskius. Scriptum in cod. ἔδδ' πολυτρήτοιο. Oppianus ἄλ. ε'. 455. de delphino, καὶ καλυδαίνῃ τερπόμενος σύριγι λυλαίετο πώεσιν αὐτοῖς μίσγιοθαι. Plinius: *Delphinus non homini tantum amicum animal, verum ἔθ' musicae arti; mulcetur symphoniam cantu ἔθ' praecipue hydrauli sono.* — 5. Scr. καὶ γὰρ ἴσον, ut in Vat. cod. — 6. Scriptum in cod. κῦμα πολυψάμμης ὥσεν ἐπὶ ψαμάθης, quod manifeste corruptum. Emendabat Salmasius: πολυψήφης ὥτ' σ' ἐπὶ ψαμάθης. Quum non mala esset Toupii lectio, ab ea discedere nolui. Plurimis tamen modis emendatio tentari poterat, & quod mihi optimum videtur, proponam: πολυψάμμης σ' ὥσεν ἐπ' αἰγιαλῆς. Confer Anytes Epigr. XII. ex quo hoc expressum. — 7. ἄφρασα. Pudet me hujus corruptelae, quam dormitabundus e Reiskii notis huc derivari passus sum, probatam etiam Cl. Toupio ad Suidam III. 77. qui tamen aliter interpretatur. Repone ocus codicis lectionem, quam duobus in locis habet Suidas, ἀφρησά. Vide Suidam Kusteri T. III. p. 230. & 459. & mirare hominis diligentiam in nota ad v. πρῆνεις. Non est autem, quod ridicule fomniabat Kusterus, vox composita ἀφρησῆς, ab ἀφρός & ἔδω: sed nomen verbale ab ἀφρέω, ut ὄρχησῆς ab ὀρχέω; & sicut hoc non significat *coleos edentem*, ita nec illud *spumam edentem*. Spuma maris non vescuntur delphini, sed minoribus piscibus, quos praedantur: at lascivientes aquam spargunt & spumam excitant. Post αἰέρων delendum comma & ponendum post νώτοις. Sic integrum distichon scribendum:

ἔδδ' σύ γ', ἀφρησά, Νηρηίδας, ὡς πρὶν, αἰέρων
νώτοις, πορθμέουσιν Τηθύος εἰς πέλατα.

Voce ἀφρησῆς augenda lexica. In Anytes Epigr. omisi animadvertere versum 6. mendose scriptum esse. Notæ significationes adjectivi ραδινός, quarum nulla maris littori aptari potest. Emendabat Salmasius:

κῆμαι δ' ἐν ῥαχίᾳ τάνδε παρ' ἡϊόνα.

quod nauci non est. Scribo:

κειμαι δι' κροκαλὴν τάνδε παρ' ἡϊόνα.

Tullius Laurea Ep. II. ἔγραψε δὲ εἰς κροκαλὴν πρῶτον ἡϊόνα. Sic autem hæc vox scribendâ, quando adjectiva est. Ἄ κρόκη, κροκαλός. At κροκάλη substantivum, idem quod κρόκη.

XXXIII. 8. λείη sic etiam in Vat. cod. scriptum: at supra correctum τελή, quod melius mihi videtur, immo unice verum. Quid enim est λείη ἡσυχίη?

Extant sub Archiæ nomine Carmina XXXV. Nam unum hic omissum repositum est infra p. 528. Ne quis hæc omnia Archiæ Antiocheni esse credat, cui patrociniatus est Cicero, plures hujus nominis poëtas fuisse moneo, qui in Vat. cod. distincti sunt. Nam Archiæ Mitylenæo tribuuntur Epigrammata XXI. XXII. XXIV. XXXI. hujus etiam esse videtur XXV. Carmen XXXII. titulum habet ΑρχΙΕ Μακεδόν. Sed gentile additum a recentiori manu. XXXIII. tributum est Archiæ Byfantio. IV. titulus est ΑρχΙΕ Γραμματικῶ, & XX. ΑρχΙΕ νεωτέρη.

LAURÆ I. 2. Sic emendavit Salmasius. In apogr. Buheriano depravata scriptura est οἶος αὖ' ἡμεῶν κοίρανε. In Gaulmini apographo sic, vacuo relicto spatio, scriptum erat οἶος α — κοίρανε, quod nescio quis satis inepte in margine sic supplevit εἶς; Απόλλω σοι κοίρανε. — 5. Male in codice scriptum, claudicante etiam metro: εἰ δὲ ἔτι τῶν ὄντων τότε πλέον ἢ — 8. In cod. scriptum τὴν θυσίην πρὸς σὲ τὸν, quod in margine apogr. Gaulmini recte emendatum. Conf. infra Flacci Epigr. II. & Stratonis XII. & XIII. inde hic scribendum videtur 1. ἀνῆλθεν. 3. ῥέζειν. 6. ἤλθεν ἔχων. De re perfecta hic fermo est: ἤλθε σὺν πάγωνι. Nisi hæc admittantur emendationes, non satis constabit temporum ratio, aut ultimum distichon pro spurio & additio habendum erit.

III. Extat in Planudea p. 404. ubi quædam corrupte leguntur, quæ hic e Vat. membrana emendata.

POMPEJI II. Tertium distichon habet Suidas in *ζηλώματα*: ubi male Kusteri editio *ποθέντων*. Mediolanensis *ποθεύντων*, ut Anthologiæ libri omnes. *ψ. 3.* *δρόμον* etiam in omnibus libris. Suidas aut memoria lapsus, aut pravo deceptus codice, habet *φάϑ*, in *χρυσοχάλινον*, quam vocem inepte interpretatur *λαμπρόν, τερπνόν*. Versum vertit Kusterus: *non amplius aureum aspicit lumen solis. χρυσοχάλινος δρόμος, est cursus, qui aureis equorum franis regitur.* Epithetum hoc cum *δρόμον* bene, cum *φάϑ* neutiquam conjungi potest.

GALLI I. In cod. scriptum *ἡ τριτὴ*, contra manifestum epigrammatis sensum. Lyde hæc tres subibat personas, quas tribus meretricibus, singulis singulas, partitus est Lucianus Epigr. I. Hic autem *φιλοβρισηὶς* is est, quo cum rem habebat Lucianea Laïs, quæ quæstum faciebat *ἀπ' ἑραινίων*. Recte distinctus est in codice 3. versus. In primo Cl. Toupii emendationem recepi, quem vide Epist. crit. p. 97. In altero disticho, quod planum & perspicuum est, fatebatur vir piæ memoriæ se nihil intelligere: divinarat tamen *τριτὴ* librario deberi, qui ipse nihil in hoc carmine viderat, cujus hic est sensus, oratione, sin elegantī, saltem pudica expressus. "Hæc ego, quæ duobus operam do, habeo aliquid adhuc, quo tertium, si venerit, detineam. Tria enim hæc præstare possum. Itaque si festinans, duobus comitatus accesseris, non ideo subsiste: tertio locus est." *τῷ μὲν* --- *τῷ δὲ* in secundo versu *δυσὶ* in primo adstruunt.

MYRINÆ II. Vide doctissimum Toup in Suidam III. 279.

ARISTOCLIS versus servati ab Æliano Hist. Anim. XI. 4. Vide Meursii Græciam feriatam in *Χρόνια*, & Donii Inscriptiones antiquas p. 136. — *ψ. 3.* Pro *κρίνετ'* mallet *κραίνετ'*.

ANTIPATRI Theſſalon. II. 4. *δίδεται*. Sic libri. Mallet *ὑλάει*.

III. Lepidum carmen, quod non amplius dehonestabit menda in 5. versu, quam ingeniosa & verissima conjectura

fuſtulit Cl. Toup cur. noviff. pag. 133. ſcribe: καὶ τὰς ἀργυρέας
ἔπειτ' ἀποσπρέψαι Νέσoras ἢ Παφίη.

IV. Theſſalonicenſi tribuunt membranæ, at Sidonii eſſe
admodum probabile eſt. In Theocriti Adoniazuſis interloquitur
mulier, cui nomen Γοργώ. Vocativus Γοργοῖ. Γοργοῖ φίλα, ὡς
χρόνῳ. Inde Clar. Valckenaer pronunciat in hujus Epigr. 8. 4.
ſcribendum eſſe Γοργοῖ, τοιαῦται. — Sed quum hoc epigramma
Jo. Boivinius non publicaffet, (cui cæteroquin nunquam in ani-
mo fuit Antipatri omnia edere, cuique hoc, quod nunc tracta-
mus, plane fuit incognitum, quum in Guieti codice, quem
ſervat Bibliotheca Regia, non extet,) integrum dare debuiffet
vir doctiſſimus & lectorem docere, quare hic Γοργοῖ ſcribendum
ſit, & unde pendeant illi in primo diſticho accuſativi. Ni mu-
tilum eſt carmen, & diſtichum deſt, quo inchoabatur (inte-
grum autem eſſe credo) mordicus retinenda ſunt adverbia de-
teſtandi & abominandi γοῖ γοῖ, quæ, ſi græca non ſunt, aut in
his, quæ ad nos pervenerunt, græcorum ſcriptis non occur-
runt, forte ſunt Syriaca, græce ab Antipatro adhibita, ut σιλομ
& αὐδονίς in Meleagri carmine CXXVI. Hoc extra controversiam
eſt recepto Γοργοῖ nullam in his conſtructionem fore, niſi hic
γοργοῖ interjeſtio fuerit ſeu adverbium, cujus exempla proferen-
da eſſent.

VIII. In Planudea p. 208. auctoris nomine caret. Antipa-
tro aut Nicarcho tribuit Vat. cod.

XIII. Epigramma hoc illuſtrant Salmaſius in Plinianis p.
706. & Toup ad Suidam III. 237.

XIV. Hoc etiam in L. Calpurnium Piſonem factum, qui
conſul fuit A. U. 739. & quarto poſt anno, cum Pamphylia
præſſet, contra Vologæſum Beſſum, & Thraces bellum geſſit.
Vide Dionem Caſſium p. 764. & *Memoires de l'Académie des
Belles-Lettres T. II. p. 307.*

XV. 5. Inepte & contra epigrammatis ſenſum in Planudea
p. 96. legitur μῆνέρ' ἐς ἄρλον ἐπίδλωσα. Lectionem Vat. cod. de-

di, quam probavit Holstein ad Stephanum p. 301. cui frustra obloquitur vir doctissimus ad Callimachi Epigr. XXXV. Falsum est, quod ait primam in nomine proprio *Αραλ*Ⓢ syllabam longam esse. Immo natura brevis est. Theocritus ipsum hunc, de quo hic agitur, Aratum Solenssem plus semel compellat, correpta semper prima syllaba:

τὰν ἀγέλαν πόκ', *Αραλ*ε, συνάγαγον· ἥς δ' ὁ μὲν αὐτῶν —
ὧς ἐκ παιδὸς *Αραλ*Ⓢ ὑπ' ὀστέον αἶθερ' ἔρατι —
μηκέτι τοι φρυγέωμες ἐπὶ προθύροισιν, *Αραλ*ε —

Supra in Ptolemæi Epigrammate:

ἀλλὰ τὸ λεπτολόγῳ σιγῇ πρὸν *Αρηλ*Ⓢ ἔχει.

Quandoque etiam producitur prima, tum ob licentiam in nominibus propriis concessam, tum vi litteræ ρ, quæ in pronunciando geminatur, & sic præcedentem vocalem brevem afficit. Sic in nominibus *Αραλ*εῖη, *Αραλ*εῖⓈ, sæpe prima producitur, ubi minime necesse est, *Αρράλ*εῖη & *Αρράλ*εῖⓈ scribere. Diversa ratio est appellativi ἀρετὸς ab ἀράομαι & ἀρά, in quibus prima semper & ubique producitur. — *ῥ*. 1. Vat. membr. Διογένους. Notus mathematicus Theogenes Apolloniata e Suetonio in Vita Augusti p. 457. editionis Burmanni.

XIX. 6. *Ρώμης, Γαῖε, πατρός ἔρυμα*. Cajus is est Agrippæ filius, Augusti e Julia nepos, quem avus adoptavit, & fuccefforem imperii sibi destinavit.

XXI. In Planudea p. 573. carent auctoris nomine duo prima disticha, quæ sola ibi extant. Mutilum esse carmen observaverat Cl. Toup Emend. in Suidam III. 232. e Suida, apud quem in τοῖν prolatum est, licet alienissimo loco, hujus epigrammatis fragmentum, in quo quinti versus initium. Integrum e Vat. cod. dedi, unde Suidas emendandus.

XXII. In Vat. cod. ubi duobus locis legitur hoc Epigr. in uno lemma est: *Ἀντιπάτρῳ Θεσσαλονικέως εἰς γ' πα'λαι πόρνας, λισσέσας δὲ ἄνδρας καὶ σωφρογυθείσας*. Variæ in duobus locis lectio-

nes, quarum quæ mihi meliores visæ sunt recepi. — 6. In uno *εὐκρήτῃ*, in altero *εὐκλείης*.

XXIV. Non extat hoc Epigramma in codicibus, quos habeo. E Salmasio in notis ad Hist. Aug. unde quum describerem, ex oscitantia *ϕ.* ult. scripsi *ἡμιθέων*: quod verum est reponere *ὑμνοπόλων*.

XXV. *ἔσεις ϕ. 2. & εὐξας ϕ. 6. e* Vat. cod. sunt. Extat in Planudea p. 136.

XXVI. 6. *οἷα Λάκαινα*. Sic cod. Vat. & Suidas in *λοξά*. Kusterus emendabat, probante elegantissimo Ruhnkenio, in Epist. crit. I. p. 38. *λέαινα*. Salmasius vero, ad scripturam codicis propius, *λύκαινα*. Sed nihil mutandum credo. Confer supra Tymnis Ep. IV.

XXVII. 3. *τερπνὸν θέῳ, τερπνὸν θέαμα*. Vide Salmasium ad Hist. Aug. p. 500. ubi de Pylade scitu digna multa.

XXVIII. 2. *Γλάττει*. & in seq. 2. *Γλαφύρῳ*. Sic recte meliores codices. Glaphyri tibicinis, qui sub Augusto floruit, meminit Juvenalis Sat. VI.

Accipis uxorem, de qua citharædus Echion,
aut Glaphyrus fiat pater, Ambrosiusque choraules.

— 5. *ἀφουπνώσαι*. Hæc lectio in controversiam vocari non potest, *expergisceretur Somnus ipse*. Antea legebatur *ποικιλότερπε*. *σάφ' ὑπνώσαι* —

XXIX. Quantum in his carminibus intellexerint librarii, qui ea descripserunt, documento sit lemma, quod huicce præfixum est in Vat. cod. *Ἀντιπάτρῳ εἰς Μαρτυάν τὸν αὐλητὴν, διὰ τὸ γλαφυρὸν καὶ ἑμμελὲς αὐλεῖν*. — Antipater eos auctores sequitur, qui Hyagnidem Marfyæ patrem fuisse tradiderunt, quos laudat Munckerus ad Hyginum p. 278. Juxta alios Hyagnis ipse tibias invenerat, ut supra ad Dioscoridis Epigr. XV. notatum. Alcæo X. Marfyas Nymphæ filius *νυμφογενὲς σάτυρε*. Patrem vero habuit Olympum, juxta Apollodorum p. 11. cujus in his rebus magna auctoritas. Alii tamen Olympum Marfyæ discipu-

Ium & amasium faciunt, quos sequitur Ovidius Metam. VI. 392. ubi vide interpretes Heinsium & Burmannum.

XXX. Est in Planudea p. 137. ubi monstroſe corruptum ultimum diſtichon. In omnibus Planudeæ codicibus & veteribus edd. σοὶ πρῶτως — μοῖραι habent iidem codices & editiones veteres, præter Florentinam, in qua μοῖραν. ἐθέλωσιν & μοι sunt in Vat. cod. qui, ut Planudeæ omnes & editt. vett. pro κίσειαι male habet κίσειαι. Inde, adhibitis Salmafii conjecturis, diſtichon ſic conſtitui.

XXXII. 2. Vat. cod. ἐπὶ κροκύδων, quod verum cenſeo. κρόκυδες ſiocci, tomentum, unde κροκυδίζω.

XXXV. Hoc & ſequens illuſtrat Salmaſius ad Tertullianum de Pallio p. 150. Videnda omnino Cl. Orvillii Exercitatio in Inſcriptiones Deliacas, Miſcell. Obſervat. Vol. VII. — 5. Planudea ὁψέ πη. Vat. cod. ὁψέ ποι. Salmaſius ad Tertull. ὁψέ σοι, operarum, ut videtur, vitio. μοι requirit ſenſus.

XXXVIII. Edidit Berkelius ad Stephanum in Κρήτη, ubi ϗ. 1. dedit Γόργη, quod pro canis nomine proprio habet. At in codice ſcriptum γοργή appellative. Nomen proprium eſſet Γοργώ.

XXXIX. Vide Salmaſium ad Hiſt. Aug. p. 193.

XLI. 3. In Planudea pag. 69. τίλει γὰρ εὐθύς ἄελπιᾶ μετ' ἑ πολὺ. — εὐθύς & μετ' ἑ πολὺ ſimul ſtare non poſſunt. Ibidem legitur τριπόθητον. — 5. Scribendum ἐπήκοος. Infra Addæus Epigr. IV. μέναις ἑ τι γυναιξὶν ἐπήκοος. Significatio vocis ἐπήκοος hic locum non habet.

XLVI. 5. Ἀχαιῖδος, nomen proprium eſſe videtur, & ſic accepit Grotius: *probitatem ab Achæide matre exprime.* aliter intelligebat Salmaſius: ἀχαιῖδος, ἐριμεγῆ, ab ἀχαιᾶ, ἔρια μαλακᾶ.

XLIX. Edidit hoc Epigr. Orvilius ad Charit. p. 599. — 3. In cod. ſcriptum νῆα γὰρ ἀπλοῖη πεπεδημένον ἔφθασε ναύταις, & ult. diſticho γαληναίῳ ὑπ' ὀλέθρῳ ἔκλιανεν. Quæ depravata, ſic ut dedi, emendari debere mihi viſa ſunt.

LVI. Confer Alexandri Ætoli Epigr. III. & Leonidæ Tarant. LXXX. — 6. πολλαὶ πατρίδες ὕμνοπόλων. Vat. cod. & Suidas in Ἀνδρῶς, πολλαὶ μητέρες, quod præferendum non censui. Alpheus V. de Homero:

ὃν ἔμια πατὴρ ἀοιδὸν
κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφότλης κλίμαα.

LVII. 4. Male in Planudea p. 393. Ταινάρην legitur. Sic primo scriptum fuerat in cod. Ja. Lascaris: sed in textu & ad oram ab eadem manu repositum Τρινακρίην. Sic etiam in margine Vat. cod. Sed scribendum Τρινακρίην. Vide quæ notavi ad Callimachi Hymn III. 57.

LVIII. 2. κακότροπῆς. In Vat. cod. quo auctore, Antipatro tributum hoc carmen, κακοκρίσις, sed ex correctione: aliud quid fuit antea, quod Salmasius discernere non potuit.

LIX. 3. In Planudea p. 417. legitur ἔδην ἐν Ἀδῶ, absque ullo sensu.

LXII. 4. In Planudea p. 357. ὦ γαίης κύμαα πικρότερα, contra sensum. Sic etiam in Vat. cod. scriptum: sed supra correctum ab eadem manu πιστότερα, quod verum est.

LXIII. Edidit Salmasius in Plinianis p. 19. ἧ. ult. melius scriberetur παισὶ τε καὶ γλώσση. — 5. Mallet quis forte ἐμῶν ᾠδῶν ἀνταγαγῶν. Ultima vox subauditur.

LXV. Edidit ad Hesych. ἧ. βυρμὸς Cl. Alberti. — 3. ὁμῶ-
λακες lectio est codicis nequaquam follicitanda. Salmasius, (non Guietus) ὁμήλικες & ἧ. 4. βυρμὸν reponebat.

LXVII. In Planudea p. 315. — 5. Scribendum Αἰανέης, ut recte a Brodæo emendatum. — 6. Vox Διὸς ad sensum & metrum necessaria, quæ in Planudea deest, e Vat. cod. reposita est. Versus sunt Phalæcii hendecasyllabi.

LXIX. 5. τὸν ἐκ ἔτι φορετῆδι νηὶ ἔμπορον. Forte Lysis hic dives fuerat mercator, qui adversam fortunam expertus eo redā-

ctus fuerat, ut non amplius magna opus haberet navi, ad vehendas merces suas: sicque ἐκ ἑτι commodam interpretationem accipit. At probabilius est scriptum fuisse olim ἐκ ἐπὶ φορτίδι. ἑτι & ἐπὶ saepe permutantur. In Q. Mæcii epigr. quod in addendis T. III. legitur, ubi recte editum est ὡδ' ἑτι λιπὼ τέσσεται ἡμετέρῳ μωσοχαρεῖ βιότῳ. Vat. cod. quatuor Regii, Florentina & Aldina habent ὡδ' ἐπὶ λιπὼ. In vulgata lectione ellipsis est præpositionis σύν.

Antipatri, ut videtur, Sidonii, extat in membranis epigramma corruptum, quod hic in eruditorum gratiam ex Buherriano apographo subjungam.

Πέντε Διωνύσοιο Φεραωνίδες αἶδε σῶ τρω
ἐνίησσι θεαῖ ἔργα χοροσασίης.
αἰ μὲν ἀερτάζχου δέμας βλοσυροῖο λέοντος,
αἰ δὲ Λυκαόνιον καλλίκερων ἔλαφον.
αἰ τρίτάτα δ' οἰωνὸν εὐπώτερον· αἰ δὲ τετάρτα
τύμπανον· αἰ πέμπτα χαλκοβαρὲς κρόταλον.
πᾶσαι φοιταλέαι τὸ παρηγοριὸν δι' ὄνομα
ἐκ πλαγίως λύσαι δαίμονος εὐϊάδι.

1. Legi potest σῶτιω, a σῶτης, id est σωτήρ. — 2. θεαῖ mutandum non videtur in θεαῖς. An αἶδε σῶτῃ ἐντίθεντι θεῶ? Nullus ex ultimo disticho sensus expiscari potest: corrupta verba, quæ vide an sic sanari possint:

πᾶσαι φοιταλέαι τε, παρηγόριόν τε νόημα
ἐκπλαγέες, λύσσα δαίμονος εὐϊάδι

ALPHEI I. Ad illam Torquati Tassii sententiam in fabula, cui titulus, AMINTA: guarda, quanto Amore aguzza l'intelletto, Epigr. hoc admovit Ægid. Menagius observationum p. 184.

II. In membranis titulus Αλφεία Μιτ. At correctum Αλκαίη. De horum nominum confusione dixi supra.

IV. Ex Archilochi versibus (fragm. X.) quos sibi imitandos proposuisse Alpheus videtur, summus criticus Rich. Bentley ad Horatium p. 132. hic *ῥ.* 2. scribendum censet ἐκ ἔλ-
 ξον, πολύχρυσος οἷα Γύγης. Nihil muto. Quum ἀρέρας epitheton
 habeat, sic substantivo ἔλξον bene iungitur πολύχρυσον, & utrum-
 quē ad Gygen refertur, qui fuit dives agri & auri.

V. 3. ὑπὸ σεφάλη τε πόλῃος, hæc est codicum omnium &
 editionum veterum lectio, quam primus mutavit H. Stephanus,
 ob corruptum ἡδὲ τὸν initio sequentis versus. Hoc corrigendum
 erat, & illud retinendum. Extat in Planudea p. 132.

VI. 2. Εὐβοίης σκόπελον. Ad hunc scopulum naufragium fe-
 cit Cl. Reiskius. Loquitur poëta de Caphareo, quem præter-
 navigabant, qui Italiam e Syria petebant. infra p. 161. εὐόμε-
 ναι νήεσσι Καφηρίδες.

·X. 4. εἰδὲ λόγοις ἔψομαι Ἀντιπάτρει, qui scilicet Epigr. XXXV.
 supra p. 118. Delum induxerat de vastitate sua conquerentem
 his verbis: οἳ ἐμὲ δειλὴν, ὅσσαις Ἑλλήνων νηυσὶ παραπλέομαι. Vide
 omnino Cl. Orvillii laudatam Deliacam Exercit. p. 68. In 3. *ῥ.*
 pro τεῶς, quod habent editiones cæteræ omnes, in Stephaniana,
 operarum errore, θεῶς excusum est, quod sedulo servavit
 Wecheliana.

XI. E Pausania p. 706. Non extat in Planudeæ codicibus,
 ideo ab omnibus editionibus abest. A Stephano in appendicem
 relatum, & licet ibi repetitum sit in Wecheliana p. 9. qui hanc
 editionem curavit, hoc epigramma addidit libro III. capite εἰς
 ἀνδρείας p. 288. Hoc loco in Vat. cod. videtur esse; nam in Sal-
 masii collatione adscriptum est auctoris nomen, quod apud
 Pausaniam non legitur, & additæ variæ lectiones, quibuscum
 Pausanias concinit.

APOLLONIDÆ I. 6. ἡ συνετή. Philodemus supra XIX. πο-
 λιὴ γὰρ ἐπιείγεται ἀντὶ μελαίνης θριξὶ ἥδη, συνετῆς ἄστυλος ἡλικίης.

III. 2. Scr. Αλκείδew. In omnibus editionibus Αλκείδew cor-
 rupte & barbære. Tomo III. p. 292. Epigr. DCLXII. operarum

vitio excusum est Αλκίδης, ubi corrigendum Αλκείδης.

V. 5. σοι νῦν. Ita scriptum in Buheriano apographo, & editum a Kuftero ad Suidam T. I. p. 248. cui acquievisset Reiskius, nisi decretum ei fuisset omnia conjecturis suis interpolare.

VI. 1. In codice scriptum θείρος ἀμφινόμαχον. Suidas v. σμήνη conjunctim habet ἀντινομαίων, quod in duas voces disjungendum vere monuit doctissimus Toup, Emendat. III. 141.

VII. In Vat. cod. lemma præfixum: ἀνάθημα τῇ Αργέμιδι παρὰ Μήνιδι αἰλέως. & in textu γ. 2. Μῆνις, quod etiam in Planudeæ codicibus observatum. Θῆρις apud Suidam v. τριγλῖς. Quod autem apud Lexicographum, ut & in Vat. cod. etiam, λιμενήτιν scriptum sit, id ad frequentissimum librariorum errorem referendum est, ex prava pronuntiatione ortum. Apud eundem post λιμενήτις pro λιμενίτις, scriptum est λιμενίοχ pro λιμενίοχ. Vide doctissimum Toup ad Suidam III. 221.

IX. 3. Φυλόμαχος. Sic Vatic. cod. Triplici modo scriptum occurrit hujus statuarii nomen, Φιλόμαχος in Polybii fragmento apud Suidam v. Περσίας, Φυλόμαχος & Φυρόμαχος. Hoc ultimum verum est. Vide Diodori Excerpta p. 588. Primo modo hoc nomen efferri debere frustra contendit P. Leopardus Emendat. III. 21. Plus semel a Plinio memoratus, cui Pyromachus audit. Vide Harduinum T. II. p. 656. nota 145. Florebat circa Olymp. CXX. Falsus est circa hunc artificem Junius in catalogo, qui duos ex uno fecit.

X. 5. αὐτόξυλ, μονόξυλ. Vide Hesychii interpretes in hac voce. Idem est, quod μονοξέρθυγξ supra in Diodori Epigr. III. pag. 80.

XII. In Planud. p. 290. ἀριστήν ἀμφανὲς εἰς ἰδίην. At codd. quatuor, vett. edd. & Suidas in ὑπάτη habent ἐμφανὲς, quod genuinæ lectioni propius accedit, quam a Reiskio sagaciter detectam recepi. Mallet ἐφθασεν. Nam ἐφθανεν est imperfectum, in quo α longum. Corripiunt tamen Attici. Vid. Clarck ad Ιλ. ε. 43. Hunc morem epigrammatarii sæpe sequuntur. Vid. infra Bianoris V. 6. & Leonidæ IV. 3.

XIII. In Planudea p. 106. corrupte legitur *ν. ι. καὶ πότῃ δινῆις*. Verbum *νέω* adstruit Spanheim ad Callim. p. 329. editionis novissimæ. In Apollonii Rhodii versu, qui ibi laudatur, e codicibus scribendum, *ἐπεὶ ἔτι παροίτερον ὕδατι νῶε Δίνδυμον*. — 5. γαῖα. Inepte. Scribendum *μαῖα* Ingeniosa & certissima emendatio Munckero debetur ad Hyginum p. 133. Sic supra Antipater Theff. XXXV. Delum Latonæ *μαῖαν* vocat.

XIV. Vide Suetonium in Tiberio cap. 14.

XV. Vide Pierfon ad Moerin p. 383.

XVI. *Σκύλλης*. Hujus viri nomen triplici modo effertur, *Σκυλλίας*, Jonice *Σκυλλίης*, *Σκύλλης* & *Σκύλλου*. Vide Kühn ad Pollucem p. 787. Hic in omnibus libris scriptum est *Σκύλλος*, in Vat. etiam membr. ubi præfixum hoc lemma: *εἰς Σκύλλον τὸν τὰς ἀσκύρας τῶν Περσικῶν νεῶν νυκλὸς ἀποκείραντα*. Mutandum non erat iudice Cl. Valckenaer ad Herodotum p. 622. Sciam aliquando, quid in Athenæi scriptis libris sit, ubi forte reperietur *Κυάνης φησὶ τῆς Σκυλλίης*.

XVII. 1. *Μελίτινῶ*. In Planudea p. 162. *Μελίτινα*. Vat. cod. *Μελίτεια*. — 6. *εἰς γαίην*. Vat. cod. & duo Planudeæ *ἔλθεν ἐκ γαίης*, unde Salmasius reponerat *Αἰγαίης*. Proba videtur vulgata lectio.

XXII. *Λαίλιος*. Sic Vat. membr. & lemma *εἰς Λαίλιον ὕπατον Ρωμαῖον*. Apollonides sub Augusto vixit, qua ætate consules fuerunt A. U. 748. C. Antistius & L. Iulius Balbus. Lemmati additum est *ἔγχεϊ ἔννοϊαν ἐπιγραφῆματι*. Obscurus nempe sensus est, sed quem, ut reor, frustra quæsieris; mutila enim hæc & hulca mihi videntur.

XXIII. 2. *ἰσπίτης ἐκ τριχὸς*, rectum hoc videtur: sed ex emendatione est, nam codices omnes & editiones veteres habent *ἐξαμῆς*, aut *ἐξ ἁμῆς*. Prius est in Vat. cod. Similis argumenti est Epigr. Leonidæ Tar. XCIII.

XXV. 6. *Πιαλεὺς*, e Pīalia, Thessaliæ urbe. Vide Stephanum, ad quem miror hoc epigr. ab Holstenio prolatum non fuisse.

XXVI. 4. Repone, uti recte in codice scriptum est, *συνεργήτης*. Pravum *συνεργέτης* oscitabundus e Reiskio recepi, quod verfum perimit. Sunt enim choliambi perfectissimi.

XXVIII. 1. *ἔφθανεν*. Sic Vat. membr. & Planudeorum Regius optimus in uno loco: bis enim in eo legitur hoc carmen. Aldus in secunda *ἔφθανεν* habet, quem sequitur Nicolinorum editio. At Florentina & Aldina prima *κάτθανεν*. De profodia dictum supra ad Epigr. XII. Alterum distichon emendavit & illustravit Cl. Toup ad Suidam III. 67.

Apollonidæ Epigr. e Vat. cod. descripsit Salmasius, quod admodum corruptum examini doctorum hic proponam:

Μητρί περισρεφέα σηκὸν κυβέρεια θαλάσση
 κρηπίδας βυβίας οἴδατι πηξαμένη
 χαίρει δ' ἀμφί σε πόντος ἐπὶ ζεφύροιο πτοῆσιν
 ἀφρόν ὑπὲρ νῶτα κυάνεον γελάσας.
 εἵνεκα δ' εὐσεβείης, νῆξ θ' ὃν ἐγείνατο σείῳ
 Πόταμος αὐχῆσει μέζονα φλασι πάφῃ.

In *π.* 5. scribendum ἐν ἰδαίμαλο. Cætera quomodo sananda sint non excogito.

CRINAGORÆ II. 4. *δύσμορον*. Sic codex. Elegantius esset *δυσμόρη*, & sic forte scripsit poëta.

IV. Vide doctissimum Toup Epist. crit. p. 68. *π.* 2. *νεόσμηλον* a Kusterō sollicitari non debebat. Suidas, qui hūc respexisse videtur, exponit *νεόθηλον*, καὶ νεοκάβαλον. Nescio, an ex poëtæ conditione & fortuna ἀργύρεος κάλαμος recte dicatur ὀλίγη δόσις. Vide seq. carmen. Nec mihi valde placet, calammum, scribendi instrumentum, per appositionem vocari *νεόσμηλον δαράτιον*. *δοράτιον* est parvum hastile, quod cum calamo nihil commune habet, nec cum eo comparari potest. In cod. scriptum *δαράτην*. Scribendum censeo *δαράτεον*, & ἀργύρεον cum Reiskio referendum ad ἡμαρ. ἀργύρεον ἡμαρ diem natalitium vo-

cat, quia eo mittebantur dona pretiosa, aurea, argentea &c. Leonides infra p. 194.

ἄλλος μὲν κρύσταλλον, ὃ δ' ἄργυρον, οἱ δὲ τοπάδες

πέμψουσιν, πλῆτε δῶρα γενεθλίδια.

Sensus est: *Natali tuo die, quo tibi alii argentea mittent dona, ligneum ego calcum huncce mitto, parvi quidem pretii, sed majori ex affectu.*

V. ἀσκυλόχειλος. Sic codex. Salmasius reponerat ἀσκυλοχεί-
λα, quod cum Cl. Reiskio minime necessarium credo. In Ma-
cedonii Epigr. antea inedito, quod legitur T. III. pag. 332.
genitivus est ἀφιλοσχύνος, qui regulariter deberet esse ἀφι-
λοσάχνος: cætera enim composita a σάχνος flexionem simplicis
retinent. Contraria ratione genitivum ῥοδοδάκτυλον protulit Reis-
kius e Leonis Philosophi carmine de Mensibus, quod legitur
T. III. p. 130. ubi hanc scripturam retinui, quam præter edi-
tiones veteres habet etiam cod. Jani Lascaris. — 4. Cod. κί-
νησαι. Emendavit Cl. Valckenaer ad Herodotum p. 617. 35. —
5. In cod. οἷα δεδαπώς. Salmasius emendavit δεδοικώς.

VI. 5. In codice corrupte scriptum ὑελακυκλάδες, absque
ullo sensu. Verisimile est, quod reposui. — 4. In codice &
apud Suidam γέλγιδες. Melior est scriptura per δ. ποπάδες,
idem quod πόπανα, πλακέντια πλατέα καὶ λεπτά: ἱτρίναι diætæ, quia
ex genere τῶν ἱτρίων, ex eadem materia factæ, qua ἱτρία. Vide
Hesychium in hac voce & interpretes, præsertim Foësius
Oecon. Hipp. Hæc absque causa sollicitabat Salmasius, cujus
notam descripsit Kusterus ad Suidam in ποπάδες. — 7. εὐσόρ-
θυξ hic est coleata cuspide pulchre peculiatus, cui obsceno
porrectus ab inguine palus.

VII. 4. Κασαλίνης. Sic e Salmasii emendatione. In cod.
Κασαίνης, quod metro quidem non repugnat, sed rei veritati:
apud Græcos Pani habitus honor, nullus autem apud barbaras
gentes Caspii montis vicinas. Melius forte Κωρυκίνης repositum
fuisse. Corycium antrum Nympharum & Panos sacrum erat.

Sed

Sed quid reponi possit facilius est dicere, quam quid revera fuerit. Καταλίη fontis est nomen, qui Musis erat sacer, & hic alienum est. — Sequenti versu scribendum *ἱερά τ'*. — Cæterum hoc Epigramma pro inedito nemo venditare poterit: nam ter extat in Kusteri notis ad Suidam. Vide in *ἑξοδαί, πίτυς & σπῆλυσγες*.

IX. 3. Minus bene scriptum in codice *σῆ ἐπιμ* —

XI. 2. *κραναῆς*. Sic libri omnes. At aptius videtur epitheton *ταναῆς*, quod habet Suidas in *σκολοφόρες*. Bis in Vat. membr. legitur hoc carmen: uno loco scriptum *τέρμα*; in altero *τέλσα*. Minus obviæ vocis notiolem esse glossēma suspicari quis posset. At *τέλσον* in singulari a poetis usurpatum scio: plurale *τέλσα* legisse non memini. Hoc autem Epigramma & XV. ad Marcellum Octaviæ, sororis Augusti, filium referenda sunt.

XII. Edidit Orvillius ad Charit. p. 30. absque ulla vitii suspitione; de quibusdam nimis anxius est Pierfon Verisim. p. 90. quæ mihi bona & non sollicitanda videntur.

XIII. 1. *κερυγέ*. E Clar. Reiskii emendatione, quam non probandam fuisse nunc video. Reponendum *Ἡρ τε τελείη*. In codice δὲ male pro *τε*. Unam Junonem variis compellat nominibus: eadem Lucinæ mater, & conjugaliū sacrorum præses. Hoc & sequens, ut & carmina ad Marcellum illustrat Orvillius Vanni crit. cap. VII. qui adeundus est.

XV. 4. *ἔς*. & *ς*. *νεαρόν* habet. Vat. codex.

XVII. Quis hic sit Crispus nescio. Si verum est lemma, locata fuerit illius imago in vico, ubi tres Fortunæ statuæ positæ. Verisimilius est factum carmen occasione trium Fortunæ statuarum, aut pictarum imaginum, quibus ornata Crispi illius domus.

XX. Vide Diodorum Siculum in excerptis T. II. p. 591. ubi Wesselingius hoc Epigr. edidit. — 3. Scriptum in codice *πύτικα καὶ γὰρ ἡ χθυομαλωτέρη*. Corrupte. *Utinam mari submersa fuisset!* Sed ne sic quidem locus sanatus est; nam recta loquendi ratio nomen hic in quarto casu requirit: *Κόρινθε, εἴθε*

σὲ κῆραι χθαμαλωτέρην πόντη, καὶ ἐρημοτέρην — quod non patitur
versus. An χθαμαλωτέρον scribendum adverbialiter, & ἐρημοτέρην?
aut sic refingendus locus?

ὠφελές ἢ πόντη χθαμαλωτέρῃ εἶθε Κόρινθε

κεῖσθαι, ἢ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρῃ.

XXI. Videndus Cl. d'Orville ad Charit. p. 423. Holstein
ad Stephanum p. 116. *ῥ. 1.* habet Ερκυναῖον, e Mf. cod. cujus
ubique scripturam fideliter repræsentavit; quam lectionem ma-
gis probo. — 4 Πυρήνης. Sic codex; recte. Vetustissimæ Regiæ
membranæ, in quibus Dionysii Periegesis, v. 288. habent:

τοῖς δ' ἔπει Πυρηνᾶιον ὄρεα καὶ δώματα Κελύων.

In editionibus geminato *ρ* legitur Πυρρηνᾶιον. Sic etiam apud la-
tinos poëtas Pyrene prima producta. Infra tamen XXVIII. ubi
editi libri habent ἔρεα Πυρηνᾶια, Vat. cod. Πυρρηνᾶια.

XXII. Edidit & latinis expressit numeris Salmasius de Ho-
monymis H. I. pag. 165. *ῥ. ult.* scribendum ἄλλα γὰρ ἄλλοιαι.
Quædam ex hoc carmine protulit Pierfon ad Mærin pag. 422.
unde emendationem in *ῥ. 1.* recepi, ἐνθα γ' A. cod. ἐντὸς A.
ut perperam dedit Salmasius. — 3. Recte Salmasius μήλων, li-
cet in codice scriptum sit μήλοις. Ordo: χαίται δ' αὐταῖς ἐκ εἴ-
σιν ἅτε περὶ μαλακοῖς μαλλοῖς τῶν μήλων. Simile quid de ovium
quodam genere habet Oppianus in Cyneget.

τάχ' αἰγὸς ἂν ἀντιφερῖζοι

τρηχυτάτῃ χαίτῃ δυσπαίπαλῳ, ἐκ εἴσεσι

XXIV. Editum a Salmasio in Plinianis p. 597. De Menip-
po Pergameno videndus Dodwell in dissertatione VII. Tomo I.
Geographorum minorum p. 146. Ibidem post Marcianum Hera-
cleotam ejusdem Menippi collecta fragmenta leguntur, quibus
præmissum hoc Epigr. — 5. λάβειν apud Salmasium legitur, an
operarum, an illius vitio, nescio. At cod. habet λάβε, quod
rectum est & reponendum.

XXV. 2. In Planudea p. 16. ἔργα καλιππολέμων, mendose;
nam sic pendet sensus, unde aliquid excidisse, aut supplen-

dum esse viderat Huetius. Lectionem Vat. cod. dedi. — 6. Scr. *αὐτίς*, ut in cæteris editionibus.

XXX. Vide Meurfii Eleusinia p. 48. Athenis initiatus fuit Augustus, cujus exemplum probabile est multos Romanorum sequutos fuisse. Quædam in hoc carmine e Vat. cod. emendata. Est in Planudea p. 56.

XXXII. Carminis hujus ultimum tantum distichon in Planudea legitur p. 126. Integrum jam dederat Huetius in notis ad Anthol. ita ut in notis ad Hesychium v. *πῖαρ* non recte ineditum dicatur. Ibi prolatus secundus pentameter, absque ulla emendatione, quam nec tentavit Huetius: fœde tamen corruptus est; nec ipse quid reponendum sit excogito. Latet animalis nomen, cujus renium adeps gravi odore canes fugat, aut eorum latratum cohibet. Quodnam id sit, dixerint rerum naturalium peritiores.

XXXIV. Niciæ hujus, qui Coorum libertatem oppresserat, meminit Strabo p. 657. in fine.

XXXV. Est in Planudea p. 77. — 5. Editiones veteres & codices *σὺ* omittunt. In horum uno *παρὰ τὸ πον.* Verum est *παρ' ἀτραπὸν*, quod in margine libri Salmasii scriptum, e Vat. cod. petiit videtur.

XXXIX. 6. In cod. scriptum *εὖρος ἐφημισαλο.* Salmasii emendationem recepi. In superioribus nihil sanavit, licet plura medica manu indigerent. *π. 2. τόνδ' ἀνά* scribendum fuisset, ut jam ab elegantissimo Ruhnkenio factum noveram: sed corruptum etiam credo *λευκίλοφον*. Ideo codicis lectionem intactam reliqui. *λευκόλοφος* de monte si dicatur, glabrum apicem significare debet, cui epitheton *ποιηρός* non congruit: scripserat forte *τόνδε πρὸς ἀκρόλοφον*. Versus 3. desperatus est. Nam Reiskii commentum minime probandum est, nec multo magis placet, quod ipse conjeceram, *κριοῖς ἀγνητῆραι κατὰ βληχλὴν ἀκολυθῶν.*

XLII. Protulit ad Charit. pag. 130. Orvillius, ubi eruditis nugis lectorem detinet. Nihil frequentius permutatione diphthon-

gortum *oi* & *ei*. Perperam in Vat. cod. scriptum est *οἰνάετιν* pro *εἰνάετιν*. *εἰνάετες* apud Homerum. pro *ἐννάετες* sæpe. — 3. Vatic. membr. *ἄλις*. Florentina *ἄλης*. Iterum hic librariorum deprehenditur error, quibus quum ejusdem soni essent, & *η*, sæpe permutatæ sunt hæ litteræ. Sed horum uter peccaverit non facile dictu est. *ἄλις* bene stare potest, quum certissimum sit, veteres in compositis vocibus liquidas non geminasse. Vid. Clarck ad *Il.* *g.* 599. usitatio est vulgo scriptura *ἄλης*. Ex *ἄλις* emendari etiam poterat, quæ Salmasii conjectura est, *ἁλίας*. Hesych. *ἁλίας* Ⓞ, *ἀμετάτρεπι* Ⓞ. Ex *ἄλης*, si *η* recte positum, optima erui potest lectio, quamque alteri præfero, *ἄπλης*. Sic Bianor in sententiæ similis epigrammate, infra pag. 158. XVI. *πάντα Χάρων ἄπλησι*.

XLIV. 3. In Stephani editione, typothetæ vitio, excusum est *ἢ ἐπὶ Νείλω*, quod servavit Wecheliana. Aliæ omnes, ut & codices *ἢ ἐπὶ* — Qui teretes habent aures, particulam *βα*, quam inferui, non damnabunt. *ἐπηώρησας* est in omnibus libris, quos vidi. Vir doctus in uno e Florentinæ exemplaribus, quæ habeo, adscripsit, nescio unde, *οἷσι μετηώρησας*. — 4. Quæ unicus sunt inclusa, in nullo codice leguntur, nec in duabus primis editionibus. Aldus in secunda lacunam supplevit, utrum e codice, an e conjectura, incompertum mihi est,

XLVI. 4. Planudea p. 376. *ἔξει δὴ ταύτην*. In Vat. cod. & Planudeæ optimo, recte omissum *δὴ*, quod inepte positum post *τε*. *ἔξει* habet cōd. Ja. Lascaris. Cæteri omnes *ἔξει*, quod etiam bonum est, scribendo *ἀμειψαμένας*.

Fragmentum Epigrammatis Crinagoræ, quod post Jensium dedit Clar. Reiske, hic subjungam, uti in apogr. Buheriano scriptum est:

Θάρσει καὶ τέτταρσι διαπλαθέντα πρώτοις
 μύθων καὶ τέτων γράψα ἐνὶ πλέσιν
 ἔτε σε γὰρ λείψουσι Φιλωνίδι ἔτε Βάθυλλον
 τὸν μὲν αἰοιδῶν, τὸν δὲ χορὸν χάριτες.

Multa egregia & probabilia sunt in Reiskii ad hos versus notis. Decantatus Bathyllus pantomimus, Pyladis rivalis, de quo legenda erudita Salmafii nota ad Hist. Aug. pag. 496. Philonidis cantoris aut choraulis, qui meminerit novi neminem. Sed qui hanc professionem exercuerunt, non omnium nobis tradita fuerunt nomina. Scenicum artificem, non poëtam, innuit hic Crinagoras, Fuit autem poëta comicus, aut ὑπερχημάτων auctor, ad quem directum hoc Epigr. cujus initium deest. Quæ super sunt duo disticha ad mentem Cl. Reiskii sic scribenda sunt:

Θάρεσαι, καὶ τέτλασαι διαπλασθέντα προσώποις

μῦθον, καὶ τῶν γράφων ἔτι πλείοντι.

ἔτε σε γὰρ λείψουσιν Φιλωνίδος, ἔτε Βαθύλλα,

τῷ μὲν, ἀοιδάων, τῷ δὲ, χειρὶν χάριτες.

Comicam saltabat Bathyllus, accinente Philonide, qui, si quatuor, aut plures in comico dramate personæ essent, omnia, quæ in eo agebantur, cantu & gestibus exprimere valebant, uno Bathyllo quatuor, quinque, aut plures sustinente personas. Hoc ad Horatii præceptum in A. P. quod vereor, ut vulgati interpretes recte acceperint, *nec quarta loqui persona laboret*, referendum non est. Alio enim spectat, nec pantomimis leges scripsit Horatius.

BIANORIS II. 6. πλωκὶ παχυχοίνῳ. Hæc est codicis scriptura; sed corrupta. Reiskio gratiam suæ emendationis facio, reponenti παχυσκυνίῳ. Non felicius fuit Salmasius, qui conjiciebat παχυσκίνῳ, reposita voce, quæ græca non est, cujus compositio absurda, & quæ, si boni esset commatis, versus modulo hic repugnaret: nam in σκίναξ prima corripitur. Quod ipse conjeci, in textum inferre nolui, quia nimis a corruptæ lectionis vestigiis discedit, at hic proponam. Scribendum itaque censeo πλωκὶ δασυκνήμῳ. Leporibus frequenter tribuuntur epitheta δασύπτερος, δασύκνημος, λασίκνημος.

IV. 4. Verbum καίρομαι in lexicis non occurrit. Si sincerum est, ad ejus vim declarandam periphrasi opus est. Eo hic

significatur divino furore afflatum avem, Apollinis inspiratione artem excogitasse opportunam: *tu autem ad excogitandam opportunam artem instinctu tuo juvisti*. Corvorum hanc solertiam memorant Plinius T. I. p. 568. Plutarchus & Ælianus ab Harduino ad Plinium laudati. Plutarchi verba hic subjungam: ἄλλως δ' ἂν ἐδόκει μῦθος, ὥσπερ ἡμῖν ἐδόκει τὸ τῶν ἐν Λιεύῃ κεράκων, οἱ ποτὲ δεόμενοι, καὶ λίθους ἐμβάλλουσιν ἀναπληρῶντες, καὶ ἀνάγοντες τὸ ὕδωρ, μέχρις ἂν ἐν ἐφίκῳ γένῃαι. Participium ἀνάγοντες declarat, quid hic in 6. ὁ. ἀνιμάσων significet. Ultimum distichon e Salmasii emendatione exhibui; codicis scriptura admodum depravata hæc est:

χερμάδα δὲ ψαλμῶν σφαῖρον ποτὸν ἄρπαγι χεῖλει
ἔφθανε μαιμάσων λαοτίτακλον ὕδωρ.

VIII. 4. In Planudeæ excusis libris inepte legitur σύνθρονον. E duobus codicibus σύνθρονον recepi. Citharædus erat Arion: citharam pulsabat digitis, & simul voce accinebat, & sic erat κithάρη σύνθρονον. λυγναχί e Vat. cod. est.

XII. 2. Editi αἱ βασιλεῖ. Vat. αἱ. Emendavi αἷς βασιλεί. Quibus Persarum in Asia stabat imperium, quibus Persæ in Asia regnabant, quæ caput erat Persici in Asia imperii. βασιλεί est imperfectum omisso augmento. — 3. χρυσῶ. Vat. cod. χρυσῶ. pessime Planudea Κροίσω. — 7. In Planudea Βῦρα καὶ εἰς Ελίκην κεκλωσμένοι. In Vat. cod. κεκλωσμένα. Βῦρα accusativus pluralis esset a Βῦρον. Sed auctores omnes urbem hanc Βῦραν vocant. Stephanus: Βῦρα, πόλις Αχαΐας, θηλυκῶς. Harum Achæicarum urbium subversionem narrat Diodorus Siculus ad Olymp. Cl. 4. T. II. p. 39. ubi videndus doctissimus Wesseling. Fluctibus fuerunt obrutæ. At Sardes terræ motu quassatæ, & magnis hiatusibus absorptæ. Sub Tiberio extitit terræ motus maximus, qui duodecim in Asia urbes una nocte prostravit. Ex observatis variis lectionibus scribendum censui Βῦρα κ' Ἰσ' Ελίκη κεκλωσμένα. *Simile fatum, quo olim evanuisse Bura & Helice tibi desti-*

natum erat, quæque mediterranea eras urbs, eundem exitum habuisti, quem illæ, quæ maritimæ erant.

XIII. 2. Alii libri ἀπημφιάσας. In Vat. cod. πασαν ἀπημφιάσας. Scripsi ἀπημφιάσω, ita requirente linguæ usu. ἀπημφιάσας activum est, ut in Dioscoridis XXI. Philippi LXXX. & alibi passim. Hic verbum esse debet reciprocum.

XV. 5. ἐναιμάξατε habent Planudeæ tres codices. Male Vat. ἐναιμάξατε. At 3. ψ. recte ὁ δειλός. In Planudea, metro repugnante, ὁ δέιλαι.

XVIII. 2. In Planudea αἰσθάνεται δοράτων, errore librarii, cujus oculi in ultimum versum aberrarunt. In Vatic. membr. recte πολέμων.

XIX. 1. In Vat. cod. ut in Planudea scriptum ἐμῆς γάμον: sed supra correctum μέρος. — 5. Scribendum videtur καὶ σέο λειπομένη. σέο emendatum ab ignota manu in Scaligeri codice repererat Huetius.

BASSI III. 3. εἴπωμεν. Florentina, εἴποιμεν, male. At scribendum credo εἴπω μοι.

V. 8. πᾶν Ἐλλὰς ἔκλαυσε δάκρυ. Sic libri omnes, quos sequi fatius esse credidi, quam meis aut aliorum conjecturis indulgere. Notanda phrasis κλαίειν δάκρυ, & quidem πᾶν. propter te Græcia omnigenas fudit lacrimas. Pater filium, uxor matrum, filius patrem luit.

VIII. 5. In Planudea pag. 295. corrupte legitur: ἐπ' ἐμεῖο βοόσφυρον εἰκόνα θήρης. In Vat. cod. βοόσφυρον εἰκόνα θηρός, farto sic metro, & paulo meliori sensu. βοόσφυρ reponerat Salmasius. Sed βοόσφυρ, etiamsi græcum esset, nihil aliud esset, quam βοόσφυρ substantivum, & hic epitheton requiritur, quod vel ad εἰκόνα vel ad θηρός referatur. Emendationem Cl. Toup ad Suidam III. 185. recepi.

X. Germanicus Antiochiæ supremum diem obiit A. U. 771. veneno, ut multi crediderunt, a Pisone ei dato. In ejus mortem factum hoc epigr. cujus lemma in apographo Buheriano

depravatum, sic reformandum est: εἰς Γερμανικὸν τὴν Καίσαρος ἀδελφιδὴν Νέρωνος: i. e. Tiberii Neronis fratris filium. Tiberium imperatorem autem simpliciter Νέρωνα appellabant, ut supra in Crinagoræ Epigrammatis XVIII. lemmate, εἰς εἰκόνα Νέρωνος.

THALLI I. In Tiberii Imperatoris Natalem. Vide *Memoires de l'Académie des Belles-Lettres* T. II. p. 291. Titulus in codice Θάλλ. V. Θάλλ. Μιλησίς. II. & IV. Θαλῶ Μιλησίς. III. Θνήλω. Corruptum nomen, unde aut Θάλλ, aut Θυίλλ faciendum erat.

GÆTULICI. De hoc poeta videndi Suetonii interpretes T. I. p. 613. & J. Lipsius ad Taciti Annales p. 305. editionis Gronovii in 4to.

II. Titulus in Planudea Γαῖτος. Nullus fuit Gaetus. Corruptela e compendio litterarum orta. — 4. Scribendum Θυρέα δ' ἦσαν, ut supra in Chæremonis Epigr. I. p. 55. Hic etiam Θυρέα habent omnes libri, quod nescio quo casu mutatum est.

III. Titulus in Vat. cod. Γαίλλος. Ex eo quædam in hoc carmine emendata. — 10. In membranis scriptum δάσει πιαλέον, & supra correctum δώσει. Utrumque mendose. At ex comparatione aliorum carminum in idem argumentum, scribendum censeo θύσω. Leonidas: δέξο χιμαιροσύτην. Longinus: καὶ τότε βεθυθήσονται μ' ἐσώψαι. Vide Philippi X.

VI. Planudea auctoris nomine caret. In Vat. cod. Γαιτος cum signo abbreviationis, i. e. Γαίλλικῶ. Ν. I. Idem cod. μεκήν. In Meleagri præfatione, ubi de Archilochi carminibus, μικρὰς σφάγας ἀπ' ὠκεανῶ contra Hemsterhuysium, repONENTEM μικρὰς, recte tuetur Orvilius ad Charit. p. 711. At hic μεκήν absque controversia verum est.

IX. 5. Vat. cod. lectionem exhibui. Planudea pag. 196. ἀφειδὲς ἐς ἄλγος ἔχουσα. Scribendum censeo ἀφειδὲς ἐς ἄλγος ἐλθουσα. Nam illud ἀφειδὲς pro neutro ἀφειδὲς græcum esse non credo.

ANTIPHILI I. Lemma in Vat. cod. εἰς ναῦν ἑταιρικὴν, ἐν ᾗ φέρονται διεπέρων τὴν θάλασσαν.

IV. Edidit Kuster ad Suidam T. II. p. 207. Probatam ibi Salmasii emendationem quarti versus damnavit in addendis T. III. p. 718. Doctissimi Toupii emendationem hujus versus recepi, quem vide ad Suidam II. p. 59.

VI. 1. In cod. scriptum *λατὸς ἐγὼ τύχης*. Suidas: *λατὸς ἐγὼ τ' αἰτυχῆς*. Unde, ne una mutata littera, petita nostra lectio, — 2. *τὸν σὸν ἀπὸ κραδίνης*. Adscripsit Salmasius. *Nota phrasin: l'ami du cœur*. Hic iterum Reiskium sequutus sum, a quo distichum hoc recte emendatum fuisse censeo. Aliter Toupius Epist. crit. p. 156.

VII. 6. In codice & apud Suidam, qui integrum hoc carmen habet *ν. ἀμφιφορῆα* male & contra epigrammatis sensum scriptum *ἂ δέχεται*.

VIII. 3. Scr. *ισόχρονον ἀπτερυγνοισιν*, ut recte legitur in libris omnibus. Nec consulto mutatum est, sed ex oscitantia in describendo. Primus versus e Vat. cod. emendatus est.

X. 2. *εὐόπλα ἡσυχίης*. Sic libri omnes, & recte exponit Obsopæus; *silentibus Græcis probe armatis plenum*. Ita ut emendationem, minime tamen contemnendam, Jac. Phil. de Medenbach reponentis *ἡλικίης*, admittere necesse non sit.

XI. 1. *τίνες ἐστὶ*. Sic Vat. cod. At Planudeæ lectio præstat & reponenda est, *τίνος ἐστὶ*. Huic enim quæstioni congrua responsio; *θυνατῆρες Μαιονίδεω*.

XII. 3. Arboris ramos, quibus insidunt cicadæ, quarum *οἰκία* dicuntur, hominum etiam habitationem appellari ineptum mihi videtur, unde versum hunc in menda cubare existimo. Pro *φωτῶν* aviculæ nomen desidero.

XIII. In Planudea p. 459. legitur *π. 5. χαλὰ πῶδας ἡθάδε νέρκεα νωθρόν*. Ubi non prava est Brodæi emendatio *δέμας ἡθ' ἀδὲ νέρκεα νωθρόν*. At Vat. cod. lectionem exhibui, in qua notanda vox *σηπῶς*, qua carent lexica: *torpore putredinem inducente*.

XIV. 1. *πληθεῖσα*. Significatio verbi *πλέω* locum vix hic habere potest. Scribendum credo *φυραθεῖσα*.

XVI. Neptunus, seu Mare Terram alloquitur. Hinc intelligendus 4. versus. qui recte in Buheriano cod. scriptus: μέχρη πόσῃ, Γαῖα, βιαζόμεθα; male Holstenius ad Stephanum p. 99 βιαζόμενα. — 6. Cod. εἰπ' αὐτῇ μέτρον sine sensu. Partim emendavit Salmasius, reponendo μικρόν, quod verum est. *Adspice e propinquo Romam: tum videbis portum me habere, qui necdum illi sufficiat.*

XVII. Illustrat Salmasius in Plinianis p. 449. de Athenæo Mechanico Fabricius Bibl. Gr. T. II. p. 587. Epigramma hoc, quod in Planudea extat p. 520. tanquam ineditum protulit Car. Du Fresne in CP. Chr. P. II. p. 192.

XVIII. De divinationis genere, quod hic notatur, videndus H. Valesius Emendat. lib. II. cap. V. — 5. ἢν ποθ' ὁμάρτη. Sic Planudeæ codices quatuor: in editis solœce ὁμάρτοι.

XIX. Videndus J. Lipsius ad Taciti Annales XII. 58. qui ad Neronem refert. Salmasius vero ad Tiberium, in notis ad Tertullianum de Pallio p. 153.

XXI. In Planudea p. 65. ψῆγμα πύρον, & hoc Brodæus pro πυρρόν positum ait. ἄπυρον e Scaligeri codice notavit Huetius. Scribendum videtur ἀπύρη.

XXVI. μυρία με τρέψασαν. Sic codices omnes & veteres editiones. Stephanus primus μυρία μετρέσασαν.

XXVII. Lemma in Vat. cod. εἰς μονόξυλα ἐκ δέρμασι κατεσκευασμένα ὑπὸ τινος Σαδίνου στρατηγῆ. Tiberii ævo notus Poppæus Sabinus Consularis & Triumphalis, Mœsiæ, Macedoniæ & Achajæ præses, cujus mors a Tacito & Dione narrata contigit A. U. 788. Sed utrum ille, an alius hic notetur, dicere non possum. Non repugnat temporum ratio, siquidem Antiphilus sub Tiberio vixit. — 6. πηλόν. Sic Vat. cod. & tres Planudeæ, in quorum uno lectio vulgata πηλόν etiam indicatur, ἢ supra u scripto. Corruptus videtur hic pentameter. Sensus esse debet has rates navium in mari, & plaustrorum in terra usum præbuisse. Subductæ enim, suppositis rotis, plaustra fiebant.

XXIX. 2. Codices omnes & editiones antiquæ αὐτοπλαστοὶ χειρῶν. Primus Stephanus κειμένων. Aliam emendationem tentavi, ἀπλοῦστοι χειρῶν, *manibus hominum non facta, sed quas sibi ipsæ construxerunt apes, cellæ.*

XXX. 3. In aliis libris legitur εἴπετό οἱ σκυλάκων τις, ὃ καὶ βοσὶν· ὃς φάγε. Satis inepto sensu. Lectionem, quam in quodam exemplari reperisse se testatur Obsoepæus, sequutus sum. Nescio an alibi βοσὶ pro βυσὶ occurrat, hinc notatum a Maittaire pag. 306. qui sæpe corruptis librorum lectionibus deceptus fuit.

XXXVII. In Planudeæ excusis libris (ed. Wechel. p. 343.) male ν. 3. legitur σῶμα. Præter Vat. cod. σῶμα habet etiam optimus Planudeæ Regius liber. Hoc autem ex Homero adumbratum Ιλ. ζ' 419.

ἦδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχει· περὶ δὲ Πηλέας ἐφύτευσαν

Νύμφαι Ορεσιπῆδες, κῆρυι Διὸς αἰγιόχοιο.

5 In Planudea inepte legitur δένδρεα δυσμήμητα. Non melius Suidas δυσμίσσητα, quod, quam bene hic conveniat, ex hujus vocis expositione judicari potest. δυσμίσσηται, ὃ πάντῃ ἀπεχθανόμενος. Alieno loco exemplum hoc protulit, quod ad δύσμηνης pertinebat, βαρύθυμος, ὀργίλος, μνηστικός. Forte turbati sunt Suidæ codices. Vera lectio est δυσμήμητα, quam transpositis vocalibus habet Vat. cod. δυσμήνητα, quæ vox est nihili, & forte ad pravam emendationem Planudem seduxit. Vir doctus in margine Florentinæ emendaverat δυσμείλητα.

XXXIX. 3. Vat. cod. ἀγρικολαὶ τείρῳμεθα. In duobus Planudeæ ἀγρικολαὶ τείρῳμεθα. In optimo bis legitur. Hic absque lectionis discrimine, tum cap. εἰς πηγὰς, ubi ἀγρικόλα τείρῳμεθα, in ultima nominis ἀγρικόλα superscripto ε, ut sit ἀγρικόλαε. Genuinam restitui lectionem: *exhaustæ sumus lacrimis, quas Agricola luctu effudimus.*

XLI. 1. νησαίοιο. Veram hanc lectionem dedit Vatic. cod. Planudea corrupte νησταίοιο, quod Anthologiæ interpretibus no-

men est proprium: *Glaucus Nessai filius*. νησαῖο πορθμὸς, fretum, quod insulam inter & continentem fluit. — 3. In Stephani editione ἔπειτ' ἐκνωσσε. Ante eum omnes, consentientibus codicibus, ἥδ' ὅτ' ἐκνωσσε. — 7. ἐκλείσαν. Sic Planudeæ libri ex-cusi. At manu exarati ἐκλυσαν aut ἐκλυσσαν. Horum prius est in Vat. cod. si per metrum liceret, ἐκλυσσαν verum esse crederem. Major forte corruptela locum hunc subiit. An scribendum ἐκελσαν?

XLII. 6. In Vat. cod. συνέπλω δ' ἄχρῃς αἰδεω. Unde scribendum ἄχρῃς ἐς Αἰδεω, quod Planudea lectione multo elegantius. Sic supra in Theocriti VIII. 130. e Florentina editione Cl. Valckenaer: ἡ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Αἶδος ἔλκομαι ἥδη. ubi minus bene cæteræ editiones ἐς Αἰδαν.

Antiphili epigrammata duo, quorum ex verbis admodum corruptis non facile probabilis sensus erui potest, consulto omiffi, quæ hic subungere decrevi, servata apographi Buheriani scriptura, ut inde doctiores indicia veræ lectionis petant, adjuncti tentaminibus Cl. Reiskii, qui conjecturis suis interpolata hæc carmina dedit in Anthologia Cephalæ p. 141,

Κῆν πρὺμνη λαχέτω με ποτὲ σιθᾶς, αἶ θ' ὑπὲρ αὐτῆς
 ἠχεῦσαι ψακάδων τύμμαλα διφθερίδες,
 καὶ πῦρ ἐκ μυλάκων βεβημένον, ἢ τ' ἐπὶ τέτων
 χύτρη, καὶ κενεὸς πομφολύγων θόρυβος,
 καὶ κερ' ὑπῶντα εἶδοιμι διήκονον ἥδη τράπεζαν
 ἔσω μοι πρώτη νηὸς ὑπερβε σάνις,
 δὸς, λάβε καὶ ψιθύρισμα τὸ ναυλικὸν εἰ καὶ τύχη τις
 πρώην τοιαύτη τὸν Φιλόκοινον ἔμε.

V. 2. Scribendum τύμμαλι. — 5. ἠδὲ τράπεζα. — 6. Forte, ἔσω μοι πηκλή. — 7. δὸς λάβε. Nequitia subest, unde scribendum suspicor, καὶ ψιθύρισμα τὸ παιδικόν, εἶχε τύχη τις.

Κυκλάδων δύστηνον ἐρώδιον ἔχθρα κολάζει
 τεῦ χάριν ὁ προδότης ὄρνις αἰεὶ λέγειναι.
 Φοῖβος ἐρεῖτ' ἐνάγειλον ὅτ' εἰς ἄλλα κῶλον ἔλαφρον
 τήσας ψαμμεῖτην δόρυπον ἐθιμολόγει
 δυσμενέες τότε ἔβησαν ἐπὶ πτόλιν ἀντιπάρηθεν
 ὁψὲ διδασκόμενοι πυξοβατεῖν πέλαγος.
 βάλλετε δὴ κακὸν ὄρνιν ἐπεὶ βαρὺν ἤρατο μισθὸν
 ἐκδημιῶν κόλλης καὶ βρύων ὁ προδότης.

✱. 1. In Κυκλάδων latet gentile nomen urbis cujusdam ab hostibus captæ, quibus vadum in stagno indicaverunt ardeæ media in illuvie stantes. Nomen hoc in genitivo plurali esse debet; nam substantivum est ἔχθρα, unde pendet: quod ideo moneo, ne quis Reiskii conjecturam pluris faciat quam æquum est. Leves mendas cuique tollere facile est, at graviôres non elui posse videntur, nisi mellioris cõdicis ope.

DIACLIS II. Titulus in Vat. cod. Ἰαλίη Διακλίης: non ut in Planudea Ἰαλιανῆ, quod fraudi fuisse Cl. Reiskio in notitia Poëtarum forte animadverto. — Versus tertius in omnibus codicibus deest. Vacuum relictum spatium in Vat. membrana his verbis repletum a recentiori manu διαλυδόλει τέτω δὲ πῦρ' ἡϊόνων κροκάλαισι. Quod reponi posse ad perficiendum sensum ratus sum, minoribus litteris uncis inclusis excudi curavi.

IV. Ultimum distichon exhibui, ut in codice scriptum est. Manifesta corruptela. Forte etiam huc non pertinet: nam priora duo sententiam absolvunt, cui nihil deesse videtur.

POLEMONIS nomine plures Ponti reges fuere. Vide Suetonium in Nerone editionis Burmanni T. II. p. 35. — 1. ἐρεῖν. Male hic posita distinctio, removenda post ἐκεφάλη. Ordo est: καὶ τέτω ἱερὸν ὅσειν, προάσιον ἐκεφάλη. Hic προάσιον est πρόθυμα, propugnaculum. Multa ad hunc locum ἀπεροδίνουσα Brodæus.

II. Titulus in Vat. cod. *Λακκίαις, οἱ δὲ, Πολέμων* τῷ Πο-
τικῷ.

III. Expressum est e Platonis epigrammate T. I. p. 172. —

3. ἀπὸρέπω, compositum a *ρέπω*, in lexicis non comaret.

DIODORI V. *Ιχναίη*, dicta Nemesis, quia *ιχνηλατεῖ τὸ δίκαιον*, ut Lycophronis græcus interpres ad hunc versum τῆς θ' *Ηλίας θυγατρὸς Ιχναίας βραβύς*. seu, ut Tzetzes, *διὰ τὸ κατ' ἴχνος ἔπεισθαι*. Vel *Ιχναίη* a Thessaliæ urbe *Ιχναί*. Strabo p. 435. καὶ *Ιχναί*, *ὅπερ ἡ Θέμις Ιχναία τιμᾶται*. Ubi vide Casaubonum & Hefychii interpretes ad *Ιχνέμη*.

VI. In addendis ad Thucydidem p. 666. ubi de Scyro insula quædam, hæc leguntur verba: *Neronem Juvenem ibi hæsisse nos certiores facit Diodorus Sardianus in Epigr. quod sic se habet* Αἰγιόγευ — Minorum gentium criticis σφάλματα condonanda sunt, quum sic impingant viri eruditissimi. Nero nec juvenis nec adulta ætate Scyron vidit. Ordo est: *εἰς πρόθε Νεοπίολεμος Αχιλλεΐδης, λυπὼν αἰγιόγευ Σκύροιο πίδαο, ἔπλω εἰς Ἰλιον, τοῖος &c.* Vide Casaubon. ad Suetonium T. II. p. 53.

XVI. 2. In Vat. cod. *νιλής, Αἰδεω* — quod perinde est.

JULII Leonidæ Alexandrini IX. *αὐχένα ἤμαξαν βαμοῖς*. Enallage, pro *αὐχένι ἤμαξαν βαμός*. De hoc Leonida Ægyptio videndus Adrianus Heringa (Observat. p. 186. ubi plura illius epigr. illustrantur.

X. Præter Heringam l. c. videndi Cl. Toup Epist. crit. p. 69 & Cl. Ruhnken Epist. crit. l. p. 70.

XI. Epigramma hoc, ut & Leonidæ hujus pleraque, *ισόψηον* est, aut pro *ισόψηδον* datur. Versus autem *ισόψηδοι*, & disticha *ισόψηδα* dicuntur, quorum singulæ litteræ tanquam notæ numerales consideratæ eandem conficiunt si mmam. Hic litteræ prioris distichi eundem numerum conficere debent, quem litteræ posterioris, quarum rationem subducatur cui otium est, & inde videatur utra 4. versu vera sit lectio, an *βαλίης*, quod habet Vat. cod. an *βαλίαις*, quod est in Planudea. Cuique disti-

cho in Vat. cod. appositæ hæ notæ εψϞ. i. e. 5782. quæ summa esse debet numerorum. Aliis epigrammatibus similes appositæ notæ, quas suo loco singulas referre inutile duco. Nam experimento in quibusdam facto, quas falsas esse deprehendi, aliis non magis fidendum esse arbitror.

XII. Carmen hoc Leonidæ Tarentini esse videtur. — 5. με-
μελημένοι. *Non caprarum, sed sui curam habentes.* Eodem
sensu verbum μέλομαι adhibuit Apollonius Rhod. Argon. III. 1172.
qui locus in omnibus editionibus corrupte legitur :

οἱ δὲ δὴ ἄλλοι

γηθόσυναι, τῆμος μὲν, ἔπει κνέφας ἔργαθε νυκλὸς,
εὐκῆλοι ἐμέλοντο περὶ σφίσιν.

Alii μέλοντο, alii μελέοντο. Prius contra sententiam est: aliud μέ-
λειν, aliud μέλειν, quæ sæpe librariis permutata: posterius ne
græcum quidem est. — 7. In Planudea χεῖμα δὲ δὴ μείνας θῆρ
νύκλιος. Guil. Canterus Nov. lect. III. 23. emendat χεῖμα δὲ δι-
μήνας θῆρ, quod sententiæ repugnat. Vat. cod. χεῖμα δὲ θῆρ μέ-
νας θῆρ νύκλιος. διανύκλιος, *tota nocte.* Hoc verum est. — 8. Vat.
cod. ἐπαυλόσυνος — 9. Membranarum lectionem hic recepi.

XIII. 2. ἰσῆριθμος εὐεπίη, ars faciendi versus, quorum in
singulis litteræ pro numeralibus notis sumptæ eandem conficiunt
summam. — 4. Vat. cod. πίμψει. τῇ χθονίῃ, quid sit, dicere
non habeo. Latet genuina lectio. Forte τοῖς Κρονίοις, ut infra
XVIII. Sed obscurus est totius distichi sensus. Videtur epigram-
ma Neroni missum, quum in Græcia esset.

XVI. 3. Vat. cod. αἰῶνι γόν. Disticha ἰσόφηφα esse notatum
in membranis.

XXVII. 4. In omnibus libris Οὐρανίην Καλλιόπην προφέρει, *contra*
græcæ linguæ usum. Non desunt tamen similium con-
structionum exempla apud auctores, qui ex Romanorum com-
mercio latinas loquendi formas in græcum sermonem intule-
runt. Οὐρανίην προφέρει, *Uraniam superat.*

XXX. Leonidæ Tarentini est hoc epigramma, ut e stylo &

comparatione Epigr. XIII. Tom. I. p. 223. manifestum est, — 3. Scribendum, ut est apud Suidam in κρίμων, αὐτάρκης ὁ πρέσβυς ἔχων ἄλλα. — 5. Hic recte Stephanus edidit φιλόλυχνε. Planudeæ codices & editiones veteres, ut & Suidas, φιλόλυχνε. Contraria ratione in Antiphili Epigr. XXII. ubi e codicibus & veteribus edd. dedi λιχνοβόρος μῦς, receptam lectionem mutavit Stephanus in λυχνοβόρος. Huic voci locum in Thesauro suo dedit, omisissis λιχνοβόρος & φιλόλυχνος. Illa nisi legitimum fidem iussorem inueniat, jure e lexicis exulabit, quæ his augeri poterunt.

XXXI. In Planudea pag. 173. adscriptum est Archiæ. In Vat. cod. titulus τῷ αὐτῷ, & sequitur post aliud Leonidæ, quod ἰσόψηφον est. Hoc etiam ejusdem forte nugatorii generis est, quod alii viderint. Idcirco lectionem codicum omnium repræsentavi, quam in alius poetæ carmine confidenter vitiatam pronuntiare. Sed arithmeticæ intentus Leonidas eam in nomine proprio licentiam sumere sibi potuit. Scilicet in Vatic. cod. & quatuor Planudeis, quos sequuntur editiones veteres, ἔ τόνον Αθάμας ἐπεμήνατο. Stephanus primus edidit ἔ τόνον ἐξ' Αθάμας. Potuisset; meo quidem judicio, melius, ἐχ' τόνον Αθάμας.

XXXIII. Leonidæ tribuit Vat. membr. itidem in duobus Planudeæ codicibus Leonidæ adscriptum, sed etiam in VI. libri capite positum, cui titulus ἰσόψηφα. Sic inverso ordine legitur:

ἐν σφέλει τυφλὸς ἦν παλάμη, καὶ γίνετο πόσσις
μητέρι, καὶ τελέων ἦν κάσις Οἰδιπόδης.

XLI. Male in Planudea p. 376. ultimum distichon a superioribus avulsam. Περισερὶς nomen est matris, duobus liberis orbatæ: in Vatic. cod. scriptum Περισερῆ. Hoc etiam Leonidæ Tarentini esse credo.

XLII. 2. Vatic. cod. & Planudeæ plures bis Δικαιοτέλης, utrum verum sit viderint, quibus otium fuerit calculum subducere notarum. Nam hoc, ut fere omnia, ἰσόψηφον est.

LONGINI

LONGINI I. 4. δρύπεα. Sic Vat. cod. & Planudeæ quatuor. δρύπεα præferebat Salmasius, veteris atticismi vocem esse notans. At diversa sunt δρυπέτης & δρυπέτης, de quorum permutatione videndus Pierſon ad Mœrin p. 121. scholion in cod. Ja. Lafcaris. δρύπεα, ἐλαίαν, τὴν ἐπὶ τῷ δένδρει πεπανθεῖσαν. ὡσαύτως καὶ ἡ ἰχθὺς. Unde videre est recte a Kuſtero Suidam emendatum fuiſſe in δρυπέτης, qui tamen non audiendus, quando hic ait reponi debere δρύπαν.

PARMENIONIS IV. Edidit hoc Epigr. Reiskius in Poëtarum notitia p. 257. ubi male ῥ. 4. Φυλλίς. Nomen Φίλλης, seu Φιλίς habuimus supra in Perſæ Epigr. VIII. Aliud ejusdem Poëtæ e Vat. cod. deſcriptum extat in apographo Buheriano Epigramma, aut epigrammatis fragmentum, quod ſic corrupte ſe habet:

Αὐτῷ τῇ γήμας πιθανὴν τῷ γείτονι ῥέτχει,
καὶ τρέφεται· τῷτ' ἦν εὐκολος ἐργασία,
μὴ πλεῖν, μὴ σκάπτειν, ἀλλ' εὐτομάχως ἀπορέτχειν
ἀλλοτρίῳ δαπάνῃ πλῆσια βοσκόμενον.

ῥ. 1. pro αὐτῷ τῇ nomen viri deſiderari videtur. In cod. ſcriptum γείτονι ῥ' ῥέτχει. — 4. Scribendum ἀποτρίψαι.

XIII. Ad oram libri ſui e Vat. cod. deſcripſit Salmaſius. ῥ. 2. τὴν κροκαλῆς ἔφθαſε. Repoſui δειλῆς. Scribi etiam poteſt ῥαδαλῆς. Heſych. ῥαδαλόν, ἀπαλόν. Hoc codicis ſcripturæ propius accedit: magis placet tamen prior emendatio.

ANTIPHANIS II. 6. φύσεις. Male in Planudea ῥήσεις. Hæc ſæpe permutata. Vide Guil. Canteri N. L. V. 3.

III. Quum venuſtum hoc epigramma, cujus exemplar circumferebatur valde corruptum, a doctiſſimis viris Ruhnkenio & Toupio emendatum fuerit, quos non ubique ſequor, operæ pretium eſt codicis lectiones accurate adnotare. — 1. Cod. λωτὲ χέλυς. Male. λωτὸς eſt tibia, χέλυς, cithara. Hac emendatione, quam præceperat elegantiſſimus Ruhnken, nihil ve-

rius, ut miror Toupium dedisse λωτῷ μέλῳ. — 3. παρβενικαί, κῆροι. Sic perspicue codex, recte: puellæ, pueri, optime junguntur. In Gaulmini codice, sive e litterarum compendio, sive e scribæ ignorantia πεῦκαι. Ineptæ hæ tædæ multum excitarunt fumum. — 4. Cod. λατροπόδας πρώκλας. Quod vere a Ruhnkenio emendatum, mutatione quam minima. Longius a veteri scriptura discedit Toupius, scribens λάβρα πολυτρώκλας, quod tamen elegans & summo sagacissimi viri ingenio dignum. — 5. Cod. τέθνηκε, περιμνησιν. Toupîi emendationem recepi, quæ unice vera est, saltem elegantia sua aliorum cogitationes superat. Nomen proprium hic locum habere non videtur. Deridentur in genere fœneratores avari omnes. Salmasius παράμνησιν reponebat, vel παράμνησον: *cujus obiter tantum meminimus, cujus sepulcrum præterimus, a παραμνάσμαι, vel cujus memoria periit.* Quæ quidem non unius sunt assis. In alia deinde ivit; nam in Plinianis p. 859. hinc μνήσιν pro *tumulo* profert. Ubi partem hujus versus sic laudat: περιμνήσιν δὲ παρέρπων.

IV. 2. Recte Vat. cod. ἐπερχόμενῳ, quod ad χερὶνῳ referatur. Cætera ex eodem emendata. Est in Planudea p. 267.

VIII. 6. In cod. sic scriptus hic versus: πορθεῖ, καὶ τῆτας γηράν αἰεὶ μ' ἔλεγεν, quæ verba nec augur nec Sibylla exposuerint. Salmasius tentabat: καὶ τῆτοις κῆρας ἄγει μελέας, in quibus parum est lucis, & adeo obscuræ, ut novæ potius obductæ tenebræ, quam veteres discussæ videantur. Audaciori conjectura locus sanandus erat, aut in menda relinquendus.

IX. 3. δέιματι γὰρ μένην. Sic Vat. cod. optime. In Planudea μόβοῖν, quod quid esset, non mirum interpretum nullum dicere potuisse.

AUTOMEDONTIS. II. Parum emendate scriptum hoc carmen in codice. ᾠ. 1. λάσια. — 3. ἐκ ἔλειον. — 4. ἐν ναὶ καὶ κάλλως — unde feci γίγνο, ναὶ κάλλως. — 5 γῶν ὅτε.

IV. 1. Male in Planudeæ excusis libris ὅτ' ἰπίνομεν. Codices omnes ἔτε πίνομεν.

V. 7. πέλασσεν. Vat. cod. πέλαζεν. Scribendum videtur πελάζει. Nondum enim abierat: supra ὑποκάμπτεις ἤδη, καὶ ζήτεις. In ϗ. 2. χρώμενⓄ e Vat. cod. est.

VIII. 5. ἀκνίσσῃ, e Vat. cod. perperam. Repone ἀκνίσσῃ. Vide supra p. 146.

IX. Epigramma hoc, quod in codicibus meis non habeo, uberioribus instructus copiis in lucem protulit primus Cl. d'Orville in Siculis pag. 271. mutilo ultimo versu, cujus postrema hæc tantum νέην ἱέρα βοσκόμεναι in codice lecta fuerant. Admodum probabiliter supplevit vir eruditissimus, scribendo ἡ ἐλάφῃ, κενεὴν ἱέρα βοσκόμεναι. ἡμίονοι, pro ἡ ἐλάφῃ, placuit Clar. Toupio, Epistolæ de Syracusiis p. 343. Cur autem huic illud prætulit, nullam idoneam rationem excogito, quam ipse dixerit. Festinanter e Theocrito, qui mihi ad manum erat, epigramma descripsi, non inspecto Orvilliano exemplo, quo nunc collato, & re attentius considerata, illius conjecturam ἡ ἐλάφου præfero. Vide Lucillii XCVII.

PHILIPPI II. In Buheriano apographo ἄδηλον est. In aliis incertum, utrum Callimachi, an Philippi. Hujus esse videtur obsequens in eundem Archestratum, quod Philippi nomine inscriptum est. — 4. In cod. scriptum: πᾶς δ' ἐν ἐμοὶ Ζεὺς ἐκεραυνοβόλει. Emendavit Pierfon, Verisimil. p. 83. — 6. Scr. κρέσσων, uti in optimis apographis legitur.

IV. Versus sunt omnes pentametri. Unde duo ultimi refigendi erant, qui sic depravate in cod. scripti sunt:

ἐν πᾶσι μύθοις, ἔργοισιν τε καλοῖς.

πάντη γὰρ πᾶσι σὴν δηλοῖς τιμῇ.

V. 1. ἐμβρύσιον, ἐν τῷ βρύῳ οἰκῆσαν. Aliter Suidas in βρύχιος.

VII. 5. ἔσονται. Sic codex: mallet ἔσονται. In talibus dedicationibus, quæ voto concluduntur, optativus, ut par est, adhiberi solitus.

VIII. Editum a Rever. Albertio ad Hesychii T. I. col. 1392. Male in apographis divulgum in duo, quod quum non obfervasset Kufterus, quatuor primos verſus, tanquam integrum Epigr. edidit ad Suidam T. I. p. 525. — 4. *δεραſχέας*. Sic recte ſcriptum in apographo Buheriano. Hinc Suidas *δεραſχέας πάγας, τὰς τὴν δέρεν ἀſχέας*, quam vocem ſupra Archiæ reddidi VIII. 3. ubi male editum erat *δειραχθῆς* pro *δειραſχές*. — 6. Male in cod. ſcriptum *ὠκεῖς*. Salmaſius reſpoſuit *ὀχεῖς*, i. e. *ιμάντας*. Poſt *ἐπιſφύρες* delendum comma: ordo eſt enim: *νευροπλεκεῖς τε ὀχεῖς, κνωδάλων ἐπιſφύρες*. *Lora e nervis, quibus captarum ferarum crura conſtringuntur.*

IX. Incertum utrum Leonidæ Tarentini, an Philippi. Edidit Salmaſius in Plinianis p. 73. & ex eo emendatius Cl. Toup ad Suidam II. 170. — 2. *παιωνίς, θεραπειηίης, ſωληρίς*, ut recte Suidas exponit. — 5. In cod. ut & apud Suidam v. *οἰκλῶ*. Scriptum *αἱ τ' ἐρινόμῃς Αἴτνης παρωρείησιν Εὐμήθῃς*. Hoc poſtremum recte a doctiſſimo Weſſeling emendatum, Probabilium c. XXIX. extremo, ubi mirum a viris diligentiffimis, Weſſelingium dico & Hemſterhuſium, non obſervatum fuiſſe hoc Epigr. in Salmaſii Plinianis. *ἐρινόμῃς* in metrum peccare videtur. Salmaſius emendabat *ἐριννόμῃς*: Hemſterhuys *ἐριζρόμῃς*, aut *ὄρεινόμοι*, relatum ad *αἱ Νύμφαι*. His longe præſtat Toupii conjectura *πυριπνόμῃς*.

X. 7. Scr. *πελάγευς*. Sic codex. — 8. In cod. *θήσει*. Suidas recte in *κεμάς, θύσει*. Pronus fuit in harum vocum permutatione librariorum error. Vide ad Gætulici III. Hic *θύσει* emendabat Salmaſius. Edidit hoc carmen Cl. Toup Epist. crit. p. 72. Diva, quam poëta alloquitur, eſt Iſis, quod etiam ad marginem codicis notatum. Vid. Juvenalis interpretes ad VI. 533. ubi eodem errore, qui in Ovidii verſu a Toupio notatus, præferunt libri aliquot, *qui grege lanigero circumdatus*, pro *linigero*, quod verum eſt. Erant autem Iſidi anſeres ſacri, ut docet Jablonski Panth. Ægypt. L. V. cap. I. p. 9.

XI. 6. Cod. *οἶγνης*, quod Kufterus probabiliter emendavit,

reponens ὅλης. οἶγνῃ esse posset ab οἶγω, unde οἶγνέω, οἶγνυμι, *apertura, foramen.*

XII. 1. ἐξ ἀήτης. Sic Vat. membr. quod felici conjectura affecutus est Cl. Toup ad Suidam II. 2. — 5. πλανώμεν@ ad Λυσίτραλ@ refertur: prava distinctione turbatus hic erat locus. Libri omnes ἐξ αἰδαν, quod ex oscitantia, non consulto, mutatum est. Melior est sic versus, jambo in quarta sede posito, loco anapæsti. Ult. μόνῳ melius esset quam μένῳ, quod tamen libri omnes habent.

XIII. 3. In Planudæ excusis libris male legitur ἰθμόν. Vat. & cod. Jani Lascaris ἡθμόν. Hujus ad oram scriptum hoc scholion: ἡθμός, ὁ διυλισήρ. ἐργαλεῖον διατετρημένον πολλαῖς τρύπαις, δι' ἧ τὸ ὕγρον εἴωθε διακρίνεσθαι τῶν παχυλέων. ἕρον ἀπαιθῆσαι. καί, ἀπὸ βιδίων ἀπαιθῶν. Αἰτισφάνης. (Ranis 974.) ἀπὸ τῆς ἡθω, ἡσω, ἡμός, καὶ ἡθμός. δι' ἧ διηθεῖται καὶ διαβιδάζεται. Quibus similia leguntur in Etymol. M. p. 422. ubi l. 35. διακρίνεσθαι scribendum est pro διακρίνειν. — 5. Scholion in eod. cod. ζωμήρυσις, ἢ καὶ ζωμάρυσις, καὶ ἐτνήρυσις, ἐν ᾗ τὸ ἔντος ἀρύονται, ὥσπερ οἰνήρυσις. πᾶν τὸ ταράσσον. — Ult. γυῖον habent etiam tres Planudei, ut metri lex poscit. Cætera e Vat. cod. emendata sunt. Est in editione Wecheliana p. 571.

XIV. 7. γυῖ' ἀναπηρωθεῖς. Sic omnino legendum. Nam corrupta est lectio γυῖα πεπηρωθεῖς. Salmasius conjiciebat, πεπειρωθεῖς, vel γυῖά γε πηρωθεῖς, vel γυῖ' ἐπιπηρωθεῖς. Cod. J. Lascaris, ut Florentina γυῖα πηρωθεῖς. — Conferendum Antiphili Epigr. IV.

XV. Conferendum cum Leonidæ Tar. IV. In utroque τῶν αἰρίδων mentio. τεκλονικὸν ἐργαλεῖον esse nobis dicunt grammatici, sed quodnam, ab iis non docemur. Stephanus *scobinam* interpretatur, perperam. αἶρις instrumentum est, quod fabri nostri *la plane* appellant, duobus instructum manubriis, & ideo Philippo ἀμφιδέλον dictum. — 4. Scr. μιλτεῖν βάμματι. Sic e Vat. cod. profert Salmasius de Homon. H. I. p. 95. ἰθυπόρον τε πρίονα μιλτεῖν βάμματι πειθόμενον. ἰθυπόρον etiam melius videtur,

quam ἰνὺδρομον. — 8. ἀπέδυσε habent etiam membranæ: sed scribendum ἀπέλυσε.

XVI. Lemma in Vat. cod. ἀνάθημα τῷ Ερμῇ παρὰ Δημόφῳ ἡ χρυσόδω. — 2. κνητίχρυσον. Sic Vat. cod. recte. In Planudeorum uno lectionem a vera non longe remotam reperi κρησίχρυσον. Alii pessime τησίχρυσον — 6. κανθός, *oculus* Frequentem usum hujus vocis apud sequioris ævi poetas damnarunt critici quidam, quos Philippi & antiquiorum etiam exemplum defendere posset. Moschio apud Stobæum in Floril. Grotii p. 437.

ἅπας δὲ χεῖρα κὺν προσήγορον φάτιν

ᾤρεξε, κανθός τ' ἐξέτηξε δακρυόεις,

τύχαις συναλγῶν.

XVII. παρὰ θῖνα. Pumices aquæ innatant, & a fluctibus ad littus impelluntur, ubi colliguntur. Sic vulgata lectio intelligenda. Sed aliud quid scriptum fuisse reor, scilicet παραβῆγα, ut in Damocharidis epigrammate T. III. p. 69. τρηχάλην τε λίθον, δονάκων εὐθηγέα κόσμον. Hic enim epitheton requiri videtur, quod pumicis usum declaret, & quum sequatur πόνη λίθον, quid necesse erat παρὰ θῖνα addere? Est autem παραβῆγα pro παραβηγέα, ut in Sapphus IV. νεοθαῖγι σιδάρω, pro νεοθαγεί.

XXI. 4. Partem hujus pentametri apud Suidam deprehendit sagacissimus Toup, Emendat. III. 154. ubi scriptum ἐν σάδοις ἰοθμοθήκην νέμειν. Kusterus ἐν omisit, quod est in editione principe. — 2. Δαιμονεύς in metrum peccat: in membranis δαῖμον εὖς: ad oram correctum δαιμονέως. — 5. Male in Planudea p. 547. ἔχων τίνας. Verum est ἐλὼν. *Quosnam vicit?* — 6. Male Planudea πόδας ἡέριος. Mercurius loquitur: *volavit, tanquam si pedes meos habuisset.* Alas autem in pedibus habebat Mercurius, seu talaria.

— quæ sublimem alis, five æquora supra,

seu terram, rapido pariter cum flamine portant.

ἡμετέρας dedit Vat. membr. quæ etiam ᾠ. ι. ὑπεπλήγεσσιν habet.

XXII. 5. ἔσχυον pro ἔσχυον, quod in Planudea p. 548. le-

gitur, reposuit Huetius. — 8. Male antea legebatur πολλοῖς αἰ-
 δόμεν⁹ καμάτοις. Emendavit Reiskius. Sic Theætetus infra p.
 514. γήραι νεσοφόρῳ βριθομένης παλάμης.

XXIV. 3. ἀρύησιμον. Vide d'Orville ad Chariton. p. 240.

XXV. Est in Planudea p. 290. ubi videndæ Brodæi notæ.
 Male ibi *ϑ*. 1. legitur ὁψὲ διώτας. Ad oram libri sui emendavit
 Salmasius. Sic etiam Scaliger apud Huetium.

XXX. 2. Male antea legebatur κείμεθα. Ipse poëta loqui-
 tur. Nominativus ἔμολλα, quibus appositi alii, τεύχεα & μαρτύ-
 ρια; ab his pendet verbum activum συμδλεῦει *recondunt*: scri-
 pti autem τεύχεα pro τείχεα. Hoc bene de lateribus navium,
 non de *rostris* dici potest, quæ sunt navium *arma*.

XXXIII. 8. κονίσσομαι. Sic Planudeæ duo codices. Libri
 excusi κονίσομαι, quod æque bonum est; hoc est a κονίω, alte-
 rum a κονίζω. Utrumque est apud Homerum.

XXXIV. 6. φίλοι. In Stephani editione operarum errore
 φίλοι, quod servavit Wecheliana. Cæteræ omnes φίλοι.

XXXV. Vat. membr. Philippo tribuit. In Planudea ad-
 scriptum est Lucillio. At Salmasius libro de Usuris p. 16. tanquam
 Palladis laudat, ubi scribendum contendit ἐκδεδάνηκας ab ἐκδανέω.

XXXVI. Parœdia est Epigr. XXXII. Antipatri Sidonii. Ut
 hic, ita in membranis post præcedens distichon Philippo ad-
 scriptum sequitur, & ejusdem est. — 3. ὀλοσφύρητον præter Vat.
 habent etiam tres Planudeæ codices.

XLVI. 1. ταυρογάσῳ in lexicis non comparet. Eum signi-
 ficat, qui ventre pressus est, cui castigatus venter, non tumidus.

XLVII. 6. Mallem ταῦρον ὀρειονόμον.

XLIX. 4. ἐξωπόννησεν. Hæc est Vat. cod. lectio. In Planu-
 dea p. 445. ἐξεπόννησεν claudicante metro.

LI. 3. Scr. ἐλκύσας, ut habent editiones omnes. Media
 enim corripitur. Apud Homerum Il. β'. 558. ubi legitur τείχει
 ὑπὸ Τρώων ταχέες κίνες ἐλκύσωσιν, e melioribus libris scribendum
 est ἐλκήσωσιν. Æmilianus infra, ἔλκυσον ὑστάτιον νῆμα καλὰ ζημένης.

LIV. Editiones veteres omnes φιλομειδής. Recte.

LVI. Distinctio interloquutorum eadem hic est, quæ in Stephani editione: sed prava, qua sensus & venustas epigrammatis pessundantur. Sic distinguendum est. Interloquutores sunt Οδοιπόρος & Πρίηπος.

Ο. ώραίας γ' ἔσορῶ τὰς ἰχθῦδας· εἴ γε λαβεῖν μοι

συλχωρεῖς ὀλίγας; Π. θίψανε μηδεμιᾶς.

Ο. ὀργίλος ὡς ὁ Πρίηπος. Π. ἐρεῖς· ἔτι καὶ κενὸς ἤξεις.

Ο. ναὶ λίτομαι δὸς μοι. Π. καὶ γὰρ ἐγὼ δέομαι.

Ο. χρῆζεις γὰρ, λέγε μοι, παρ' ἐμῆ τινός; Π. ἔστι νόμος πρ,

ΔΟΣ, ΛΑΒΕ. Ο. καὶ θεὸς ὦν ἀργυρίῃ σὺ γλίσχῃ;

Π. ἄλλο τι χρῆμκ φιλῶ. Ο. ποῖον τόδε; Π. τὰ μὰ κατέσθων

σῦκα, δὸς εὐθύμως ἰχθῦδα τὴν ὀπίσω.

§. 3. viator: *quam pronus in iram es Priape!* Cui hic respondet: *Dices, quantum volueris, iracundum me esse; nec sic magis proficies.*

LVII. 2. Scr. ἀθανάτων σῦλλα, ut in omnibus editionibus est, quod consulto mutatum non fuit.

LXII. Edidit Salmasius in notis ad Hist. Aug. p. 286. & ex eo Burmannus ad Suetonium T l. pag. 756. Homericus versus est in Artemidori verbis, quæ Salmasius protulit, Ιλ. β'. 551. — §. 6. Scribendum ἐξεκύλισε, & sic etiam in cod. η perperam pro ιposito, ἐξεκύλησε. Vide quæ notavi p. 81. ad Theocriti XXI. 70. §. 3. Scriptum in cod. ζεύξει. In Orvillii Siculis, ubi p. 430. prolatum hoc epigr. τεύξει, perperam. Scribendum videtur πελάσει. Quid sint δενδροσυπεῖς πῶλοι, non ego magis aliis dixerim; quomodo Grotius intellexerit, ex ejus versione non liquet:

Sed rapido saltu, velut alta evellitur arbor,

sic jacere in frontem fortia vincla parat.

Nihil simile in græco hexametro, qui, ut & sequens, corruptus mihi videtur.

LXV. 1. βαρύπενθ@ habent libri omnes, & hinc agnoscunt lexica. Analogiæ magis consentaneum esset βαρύπενθής.

LXVII. Est in Planudea p. 309. fine auctoris nomine, at ejusdem libri titulo εἰς ναυηγῆσανίης repetitum in codicibus præfixum habet nomen Philippi. Ibi p. 360. initium primi versus recte scriptum. At pro σῆμα omnino σῶμα scribendum, quod jam monuerat Huetius. — 2. ἐκχύμενον habet Planudeæ optimus codex. Vat. minus bene ἐκχυμένων.

LXVIII. 2. In Planudea p. 5. ἡ βορέη Σκυθίης, ubi βορέη accipiendum pro βορείη. Lectionem Vat. cod. dedi. Melius esset βορρείη. ut Diodori Junioris I. 2. — 8. θερσίσεις e Vat. cod. recipiendum non erat. Præstat antea vulgatum θέρσις.

LXIX. 6. εἰς ἔλεον. Sic libri omnes, absque sensu. Recte emendat G. Canterus N. Lect. III. 23. εἰς τέλεον.

LXXIII. 5. In Planudea p. 69. sic legitur: οἱ δὲ νέας κάρφας ἀχυρίτιδας ἀντιφέροντες. In quo versu tres graves mendæ, quarum una tantum sublata, νεῶν reposito pro νέας. In Vat. cod. vox κάρφας deest, vacuo relicto spatio. Scribendum κάρφας *festucas*. In ἀχυρίτιδας metri lex violata. Nam prima in ἄχυρον, ἀχυρμιᾶ, & aliis derivatis semper brevis. ἀχυρίτιδες *paleola*, in H. Stephani Thesauro ex veteri lexico, sine auctoritate, ex hoc loco adstrui non possunt; nam corruptus est. Scribendum ἀχυρίτιδας. Nihil verius hac emendatione. Sic itaque versus integer legendus:

οἱ δὲ νεῶν κάρφας ἀχυρίτιδας ἀντιφέροντες.

i. e. οἱ δὲ φέροντες κάρφας ἀχυρίτιδας ἀντὶ νεῶν.

LXXV. Videndus Salmasius in Plinianis p. 611. ubi Epigr. hoc prolatum.

LXXVII. Voces uncis inclusæ τὸ πάρος in Vat. cod. defunt. Fulcrum est a sciolo additum. Aliud quid scripserat poeta.

LXXVIII. 5. In Stephani editione operarum vitio φθιμένη, quod Wecheliana servavit. Cæteræ omnes φθιμένων.

LXXXIII. In Planudea p. 393. auctoris nomine caret. In Vat. cod. Μιμνέρμυ. οἱ δὲ, Φιλίππυ. m 5

Philippi Epigramma ineditum hic cum erudito lectore communicabo, in quo gravior superest menda, quæ acumen meum eludit:

Γαῖαν τὴν Φερέκάρπων ὅση ἔζωκε περὶ χθῶν
 ὠκέανος μεγάλῳ Καίσαρι πειβομένην
 καὶ γλαυκὴν με θάλασσαν ἀπηκριβώσατο κάρπος
 κερκίσιν ἰσοπύνοις πάντ' ἀπομαξαμένη
 Καίσαρι δ' ἀκείνῃ χάρις ἦλθομεν ἦν γὰρ ἀνάσσης
 δῶρα Φέρειν τὰ θεοῖς καὶ πρὶν ὀφειλόμενα.

Hæc est codicis scriptura fideliter repræsentata. *φ.* 1. Scr. ὅσην ἔζωκε περιχθῶν Ωκεανός. — 3. Κάρπ@. Latet hic mulieris nomen. — 4. Scr. κερκίσιν ἰσοπύνοις πάντ' ἀπομαξαμένη. — 5. Scr. Καίσαρι δ' ἐκ κείνης χάρις ἦλθομεν. ἦν γὰρ ἀνακλι — Viri nomen Carpus in lapidibus non infrequens. Ab hujus nominis viro forte elaboratum fuit textile stragulum, in quo terra & mare picta, quod Augusta, seu sibi oblatum, seu emtum, Cæsari dedit. Hoc si probetur, *φ.* 4. scribendum erit ἀπομαξάμενος, & seq. ἐκ κείνῃ.

THUCYDIDIS Epigramma, suo loco omissum, hic repositum est. Thomas Magister in Euripidis vita: ἐτάφη μὲν ἔν ἐν Μακεδονίᾳ. κενόταφιον δὲ αὐτῷ Ἀθήνησι γέγονεν, ἐφ' ᾧ ἐπέγραψε Θουκυδίδης ὁ συγγραφεὺς, ἡ Τιμόθεος ὁ μελοποιὸς τὰδε· Μνήμα — Hujus epigrammatis meminit Athenæus p. 187. E. unde sua hausit Eustathius ad *Il.* β'. p. 284. in Planudea p. 395. auctoris nomine caret. Titulus in Vat. cod. Θουκιδίδης ἱστορικῶς.

Q. MÆCII II. 3. Male in Planudea p. 622. τὴν μὲν ἐπισταμένη πάντως κακόν. Quanto elegantius Vat. membr. τάλαν@! eadem constructione supra in Crinagoræ II. 4. suasi πυρρὸς ἐμὴν μετέβη δυσμέρῃ εἰς κρηδίνην. Nihil venustius hoc carmine legi potest, cui & latinis poetis multa admoveri possent.

V. Illustravit Clar. Toup Epist. crit. p. 17. κήρυξ piscis est τῶν ὀστρακοδέρμων, cujus variæ species recensentur, & exhibentur

figuræ a Rondeleto Hist. piscium P. II. pag. 75. seqq. Ex hujus conchæ perspecta natura suspectum est mihi *σ. 4.* σκόλοπι, quod hic significare debet, ὀστράκω, δέρματι. At σκόλοψ aliud quid est; Hesychius: σκόλοψ, ξύλον ὠξύμμενον. Eustathius: σκόλοπες, ὀρθὰ ξύλα ἀπωξύμμενα κατὰ τὸ ἄκρον, ἃ καὶ σαυροὶ λέγουσιν, οἷς περιφράττεται τόσσος τις. Verum est buccinorum seu muricum quorundam conchas aculeatas esse. Sed aculeis illis non utuntur pro armis aut propugnaculo, τῷ ὅλῳ αὐτοφυνεῖ ὀστράκῳ φερετοί εἰσι. Scripserat forte poeta κόλοπι pro κόλλοπι, quod minus usitatum & a librario non intellectum in σκόλοπι mutatum fuit. Vide viros doctos ad Hesych. in ἀπισκόλλουσι.

VI. Conferendum est Philodemi Epigr. XXVII. — 2. Excludi debuerat εὐβραφέα.

VII. 2. Versum, ut eum edidi, præter Vat. cod. sic exhibent etiam duo Regii Planudeæ, & sic scriptus est apud Suidam in ἀκλαίη. — 3. βυσσώματι habet Vat. cod. Prolatum hoc carmen a Cl. Toupio Epist. crit. p. 15.

VIII. 1. In Planudea p. 550. perperam legitur ἀλεξάνιοις, quod inepte Brodæus exponit *ventos arcentibus*. Si veteres lexicographos inspexissent editores, veram lectionem apud Suidam reperissent, quem vide in ἀλεξάντοις. Nostram lectionem habet etiam Vat. cod. — 2. Idem τερπόμεναι male pro τερπόμενε.

IX. 2. Præferenda erat altera lectio in scholiis editionis Wechel. p. 469. notata, σάζων δάκρυα ψυχολακῇ. — 5. Scr. θνατοῖς μὲν, ut est in omnibus libris, & in meo etiam apographo. Quo casu mutatum fuerit non recorder. Cœptus jam quintus annus, ex quo folium hoc excusum, quod inter curas fuscipiendi longinqui itineris correctum fuit. Interrupto hic opere, integrum annum a studiis eo pertinentibus avocatus fui. Facile quædam e memoria excidere potuerunt. Inde commissum est, quod summo studio vitare decreveram, carmen unum bis diversis locis editum fuisse. Xenocratis est Epigr. quod hujus vol. p. 59. excusum, iterum p. 256. recurrit. In hoc carmine ad

oram 7. versus notaveram βροτῶν, tanquam vulgato βροτοῖς non deterius. Hinc forte typothetæ error.

XI. 4. In cod. scriptum λάτρην ὑπὲρ κέφων. Corruptum est λάτρην, aut valde fallor. Reiskius λῆτρην reponit, quæ conjectura ex ipsis Pollucis, quæ profert, verbis refellitur. Sic enim Theopompus cingulum appellabat, quo viri & mulieres in balneo pudenda velabant. Recte, saltem ad sensum, χλαῖναν reposui, licet mihi probabile non sit vocem hanc notissimam in λάτρην depravatam fuisse. Aliud quid olim scriptum fuerat.

MUNATII carmen ultimo disticho multatum in Planudea p. 147. Antonio Argivo adscriptum legitur. Titulus in Vat. cod. Μένδρα Μεννατίδ. Vitium est in prænominē. Munatorum nullus hoc nomen adscivit.

ADDÆI II Epigramma hoc ediderunt viri doctissimi Holstein ad Stephanum p. 101. Orvillius ad Charit. p. 81. Heringa Observat. p. 192. & Ruhnkenius Epist. crit. II. p. 17. — §. 3. Codicis scripturam repræsentavi πρειῶν, quod duo posteriores in πρηῶν mutant. Holstein edidit πρειῶν, Orvillius πρίων. Hic quærit an cogitandum de πρηστήρ. Salmasius emendabat προσιῶν. Quis dubitabit quin corrupta sit scriptura? Ego sensum magis respicere soleo, quam elementorum apices, & nihil melius reponi posse cenfeo, quam πρηστήρ. Comparatio enim ad impetum, non ad molem. ὠρμήθη ἅτε πρηστήρ. ὠρμήθη ἅτε πρηῶν, hebraicum sapit, τὰ ὅρη ὅτι ἐσκιεθήσατε ὥσπερ κρητοί; castigatius Græcorum ingenium, apud quos nihil tale reperitur.

III. 1. Planudeæ codices tres recte τέτρυμένον. Vat. τετρυμένον.

VI. Galene, marina Nympha, Tryphonis manu in beryllo cælata, loquitur. Planum & perspicuum est epigramma. Si quis ænigmatum, quotquot sunt, omnium obscurissimum cognoscendi cupidus est, legat versionem hujus carminis in Cephalæ Anthologia. Græca autem exhibui, uti scripta sunt in Buheriano apographo, mutato solum §. 5. νεύσει in νεύση. Tryphonis artificii extat etiam nunc insigne monumentum in cimeliq

Generosissimi Ducis de Marlborough, gemma Cupidinis & Psy-
ches nuptias exhibens, quam æri incisam videre est in Stofchii
Gemmis antiquis scalptorum nominibus insignitis.

VIII. In Planudea p. 396. ν. 3. legitur ἀλλ' Αἰδῆς καὶ γῆρας
ὑπέκβαλε, nullo aut pessimo sensu, vitiata etiam syntaxi: non
enim habent a quo pendeant verba τῇ δὲ Ἀρεθῶσῃ. Genuina le-
ctio e Vat. cod. petita est. Bianor Epigr. XIII. ἡ Μακετίς σε κέ-
κυνθε τὰ φε κόνις. Stephanus in Μακεδονία: λέγεται καὶ Μακέτης ἄρ-
σενικὸν καὶ Μακετίς γυνή, καὶ Μάκεσσα ἑσπετικῶς, ὡς Ἡρακλείδης,
καὶ Μάκεττα, διὰ δυὸ τl, καὶ δι' ἐνός. In codice, quo usus est
Suidas, scriptum erat ΤΠΑΙΜΑΚΕΤΗΙ Δ' ΑΡΕΘΟΥΣΗΙ, quod
bonus ille monachus non intellexit, & inde verbum ὑπαίμακε
procudit. ὑπέκβαλε Planudi debetur, quo melius non est ὑπέρ-
βαλε Toupīi, qui recte ν. 1. γένος pro γένος reposuit, quam
emendationem nemo non præcipere potuit. Vide eundem Ste-
phanum in Βορμίσκος, & Plutarchum in Lycurgo pag. 127. —
6. In Planudea καὶ σκηναὶς ἔμβαλε παιδομένης, inepte: optimam
Cl. Reiskii emendationem recepi.

X. 1. εἴ τις αἰεῖδῃ. Sic libri omnes, sine sensu. Optime
emendavit Bentlei ad Horatium p. 317. εἴ τις ἐρεῖη, *quæret, in-
terroget ubi sit.*

ΠΥΘΕÆ. Vide Athenæum p. 465.

MATRONIS fragmenta e Parodiis petita sunt: I. ex Athe-
næo p. 134. II. p. 697. & Eustathio ad Odyss. κ. p. 1665. l. 33.
III. ex Athenæo p. 64. IV. p. 73. & Eustathio pag. 1700. l. 3.
V. ex Athenæo p. 183. VI. p. 656. Pleraque jam dederat H. Ste-
phanus in Parodiis.

I. 82. κνίσωσσε edidit Stephanus. Recte apud Athenæum
κνίσσωσσε, quod reponendum est.

ΤΗΕΤΕΤΙ I. Elegans hoc carmen edidit Orvillius crit.
Vanni pag. 194. ubi patris nomen male & ex falsa conjectura
scriptum Αἰπιόρηθ. In membranis scriptum πλοητος, quod ex
lemmate restituitur, quod sic se habet: εἰς Νικάνερα Μακεδὸνα
τὸν Εὐπλοῖτην.

II. Est apud Diogenem Laërt. pag. 242. interpretes, nec ipsum Menagium offendit χ . 4. $\epsilon\upsilon\theta\upsilon\mu\acute{\iota}\eta$, quod corruptum esse syllabarum arguit modulus metro repugnans; secunda enim necessario est longa. Reponendum $\epsilon\upsilon\tau\upsilon\chi\acute{\iota}\eta$.

III. 2. Ut formis descripti libri, sic calamo exarati plerique $\epsilon\kappa$ $\nu\kappa\lambda\acute{\iota}\omega\upsilon$. In uno superscriptum $\nu\kappa\lambda\acute{\iota}\delta\varsigma$, quod verum est. Mutarunt ob metrum, quod in tuto est.

DIONYSII IV. Pueri nomen Ακραίῳ . $\acute{\alpha}\kappa\rho\alpha\iota\omicron\nu$ autem *vinum* significat. Hinc acumen & venustas epigrammatis. Male itaque Toupius Cur. noviss. in Suidam p. 18. Ακρατε mutat in Αρατε , contra codicis auctoritatem. — 3. Scr. $\kappa\rho\acute{\iota}\nu\alpha\iota\varsigma$, ut recte in codice est. — 4. Cod. $\tau\upsilon\phi\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$. Et sic Salmasius etiam, qui hoc distichon in Plinianis protulit p. 674. sed in codice $\tau\epsilon\rho\pi\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ emendaverat, quod altero quidem præstat, sed genuinum non est. Veram lectionem restituit Clar. Toup l. c. $\phi\upsilon\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$. Conferendum carmen incerti auctoris XIII. T. III. p. 153.

IX. 1. $\pi\acute{\omicron}\lambda\iota\nu$ Ιαλύσιοι . E Vat. cod. in quo præfixum hoc lemma: $\Delta\iota\omicron\nu\nu\sigma\acute{\iota}\varsigma$ Ροδίς , $\epsilon\pi\acute{\iota}$ $\tau\iota\nu\iota$ Ροδίῳ $\nu\acute{\epsilon}\omega$ $\tau\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\tau\eta\sigma\alpha\nu\tau\iota$. $\mu\acute{\eta}\pi\omega\tau\epsilon$ $\delta\epsilon$ $\Phi\alpha\iota\nu\acute{\omicron}\kappa\rho\iota\tau\omicron\varsigma$ $\delta\omicron\nu\mu\acute{\alpha}\zeta\epsilon\tau\alpha\iota$. — Vat. cod. $\alpha\omicron\iota\delta\omicron\iota\varsigma$, quod verum puto, & $\phi\acute{\omicron}\acute{\epsilon}\gamma\zeta\epsilon\tau\alpha\iota$ passive.

X. 4. In Planudea pag. 420. legitur $\epsilon\grave{\iota}$ $\delta\epsilon$ Κυρήνη $\mu\alpha\iota\nu\acute{\alpha}\varsigma$ $\epsilon\pi\acute{\iota}$ $\alpha\tau\rho\acute{\upsilon}\tau\omega\nu$ $\epsilon\kappa\lambda\acute{\omicron}\varsigma$ $\epsilon\delta\epsilon\kappa\iota\omicron$ $\tau\acute{\alpha}\phi\omega\nu$. $\epsilon\kappa\lambda\acute{\omicron}\varsigma$ in $\epsilon\acute{\nu}\tau\omicron\varsigma$ mutandum esse vel lipus vidisset, & monuerat Heinsius: $\mu\alpha\iota\nu\acute{\alpha}\varsigma$ interpretantur de Cyrene Nympha, inepte. $\mu\alpha\acute{\iota}\acute{\alpha}$ σ' reposuit Ericus Hubertus van Eldik in elegantissimo Suspicionum specimine. Sed non adhuc sanata omnia hujus versus ulcera: quid enim est $\epsilon\acute{\nu}\tau\omicron\varsigma$ $\epsilon\delta\epsilon\kappa\iota\omicron$ $\epsilon\pi\acute{\iota}$ $\alpha\tau\rho\acute{\upsilon}\tau\omega\nu$ $\tau\acute{\alpha}\phi\omega\nu$? Superflua est præpositio $\epsilon\pi\acute{\iota}$. Tum epitheton $\alpha\tau\rho\acute{\upsilon}\tau\omega\nu$ sepulcro tributum res est pene absurda. In Vatic. cod. scriptum una voce $\epsilon\pi\epsilon\upsilon\zeta\acute{\iota}\tau\omega\nu$, quod corruptelæ indicium est. Scribendum $\mu\alpha\acute{\iota}\acute{\alpha}$ $\sigma\epsilon$ $\pi\alpha\tau\rho\acute{\upsilon}\tau\omega\nu$ $\epsilon\acute{\nu}\tau\omicron\varsigma$ $\epsilon\delta\epsilon\kappa\iota\omicron$ $\tau\acute{\alpha}\phi\omega\nu$.

ATHENÆI I. 1. $\varsigma\omicron\iota\kappa\acute{\omega}\nu$. Sic Vat. membranæ. Bis extat apud Diogenem Laërtium, qui etiam sequens habet.

ARISTONIS I. 2. $\epsilon\tau\upsilon\sigma\delta\acute{\omicron}\nu\omicron\nu$. Vide quæ notavi supra pag. 49.

Hic Vat. cod. habet ἐννοδόν. — 5. μαγῆα, sic recte Suidas hac voce: & repositum ad oram cod. Ja. Lascaris. μαγῆα, ὃ γίνε-
ται ἀπὸ τῆ μάσσω, τὸν ἀπομάσσοντα. In Vat. cod. μαγῆα. —
7. ἀλότριβα. Vide Suidam in ἀλετριβανος. — 9. ὀψοπόνος Vat. cod.
& unus Planudeorum: Suidas ὠψοπόνος, quod Doricum esset,
eo in ω contracto.

II. 6. κλαύτεοθ', ἐκ. Sic Vat. & quatuor Regii Planudeæ,
Florentina κλαυσεῖς parum depravata genuina lectione.

III. Depravatum est secundum distichon, quod, etiam si
scripseris ἐπὶ ληνόν, & πλησομένη, non undequaque emendatum
erit. Scriptum in cod. πῶμα κύκλω πιεῖν. In his verbis ulcus est.

THYMOCLIS. 3. παρθύσει. Sic codex. Si genuinum est,
pro παρθεύσει a παρχθίω, positum est. Salmasius emendabat παρ-
θέσει, etiam pro παρθεύσει.

DAMOSTRATUS hic in Poëtarum Epigrammatariorum cen-
sum forte venire non debuit. Titulus est: Δαμοστράτης ἀνάθημα
ταῖς Νύμφαις. Sic in veteri codice epigrammata dedicatoria fe-
re omnia præter poëtæ nomen, illius etiam nomen præscriptum
habent, a quo dedicatio facta. Omissum videtur librarii negli-
gentia poëtæ nomen.

DIOPHANIS duorum versiculorum posterior in vet. cod.
additus est ab alia manu. In priori scribendum aut ψιλήτης, aut
φιλήτης. In altero pro ἐκιδύσκει, Salmasius conjiciebat ἐκιδιδράσ-
κει. An sub Cupidinis velitaribus armis instructi imagine sculpti
hendecasyllabi hi? Res obscura est; ideo scripturam codicis
mutare nolui.

ARISTODICI I. 2. Αυσσάτας nomen est proprium viri, qui
athleta fuisse videtur: lusit poëta in oppositione epitheti εὐζων
cum nomine Αυσσάτας. Corrupta Jensii editio doctissimo Tou-
pio ad Suidam III. 220. fraudi fuit. — 4. In codice scriptum
χερσὶ δὲ δειραχτεῖς.

II. Est in Planudea pag. 383. ubi Anytæ tributum & fœde
corruptum. In Vat. cod. e quo emendatum, titulus est: Αρι-

φοδίκης Ροδίας, εἰς λίγειαν, ἢ μᾶλλον ἀκρίδα. Hunc præter, cod. etiam Ja. Lascaris *ϕ*. 2. habet ἀκρί, μελιζομένην.

STATILII Flacci. Latine ita scribi debere hoc nomen lubens concedo. At græca scriptura Στατυλλίς mutanda non est. Sic semper exhibent membranæ, cæterique codices. Supra in Myrinæ Epigr. II. habuimus idem nomen, Στατύλλον ἀνδρόγυνον. — IV. 5. Scribe, ut recte in codice est, σοὶ τὰ δίκτυα, καμφορίδης. -- 6. Recte in cod. scriptum δαῖμιν, & sic edidit Majus in Catal. Bibl. Uffenbach. quod Reiskius, non ob metrum, cujus nullam habebat curam, sed temere mutavit in δαίμων. Ex his ipsis versiculis constare poterat spondæum, jambum & trochæum vices in prima sede alternare.

VI. Male in Planudæ excusis libris duo hæc disticha divulgata sunt: unum constituunt epigramma. In tribus Planudæ codicibus conjuncta sunt, ut & in Vatic. — δύσκολ' ἡ κρήνη. Ita codices & Florentina etiam editio. Sic supra in Philippi LVI. ὀργίλ' ὡς ὁ Πείηπος.

MUCII Scævolæ. Epigr. protulit in addendis ad Theocritum Cl. Toup p. 391. Ideo moneo in codice scriptum esse *ϕ*. 3. ut edidi γυρὰ δ' ἐπ' ἀλλήλαις. γαῦρα adverbialiter positum est pro γαίρας. Non magni momenti est, quod in 5. versu mutavi. In cod. scriptum ἐκ ἀπὸ πυγμαλίνης ἀποπαύσεται. Aliquid vividius est in lectione, quam dedi.

ARGENTARII XI. 3. ἀλλ' ἐπὶ λεπτὰ σέρνα. Sic recte Vat. cod. Planudes ἐς δὲ ποθεινά.

XVI. Obscœnum carminis sensum aperuit Brodæus p. 628. Sed quæ in eo depravata erant, pro bonis habuit, aut de eorum emendatione non fuit sollicitus.

XIX. 4. In tribus Planudæ codicibus scriptum inveni ἀῖκας ἔχων ἀκοῖτιν, unde bona lectio refingitur ἀῖκας ἀκοῖτιν ἔχων, quod sincerum credo, & saltem ob gratiorem sonum præferendum. Sæpe in codicibus genuinæ latent lectiones, turbatis metris vocum transpositione, ubi, faciliiori emendandi neglecta

neglecta via, editores aliena inferuerunt, ut hīc ἀλοχον pro ἄκοιτιν. Exemplo sit versus in Dionysii Periegesi 1164. ubi Aldus e scriptis libris ediderat ἔνθα δύο σήλας ἐρείσας περὶ τέρμασιν γαίης, quæ disjecti poëtæ membra, singula suo loco reposita, optimum dant versum: ἔνθα δύο σήλας γαίης περὶ τέρματ' ἐρείσας. cujus loco editorum nescio quis pessimum procudit: ἔνθα δύο σήλας σήσας περὶ τέρμασιν γαίης. Qui terfo & eleganti poëtæ talem obtrudit versum, is certe Musis non litavit.

XX. Huic Epigr. in apographis Buherii & Guieti subjunctum est distichon alio pertinens. Est enim e Leonidæ Tar. Epigr. II. ἐκ τόκου ᾧ Λητοῖ — 5. Quid hæc significant, nescio: ἐπεὶ ζῦγε ἄεστον, seu ἄμεστον (sic enim in cod. scriptum est) ὄγκον εὐώδινον νηδύος. Salmasius reponebat ἐπεὶ θέτο & seq. π. εὐφρανθεῖσα νεῶ. Sed ita semper obscuritas est in ἄμεστον, & deest dedicantis nomen, quod hic omnino esse debet. Hoc forte in ἄμεστον latet. Quid si mulier illa appellata fuerit Ἀερότη, aut Ἀμεροσίς? In hunc modum distichon restitui posset.

Ἀμεροσίς, εὐώδινος ἐπεὶ θέτο νηδύος ὄγκον,
εὐφρανθεῖσα νεῶ θῆκεν ὑπ' Ἀρτέμιδος.

XXI. 8. ἤνεσεν est in membranis, & nihil habet, quo quis offendatur. Non spernenda tamen perspicacissimi Toupīi, Cur. nov. in Suidam p. 86: conjectura, ἠύνασεν.

XXIV. 1. Pierſon Verisimil. p. 116. pro νηῶν reponit νήσων, quod minime necessarium videtur. Navis bene dicitur εὐορμος, quæ in tuta statione est: cur Priapus hic solos eos alloquutus esset, qui in insularum portubus hibernabant? nonne etiam e continentis portubus naves solvendæ erant?

XXVI. 3. βαρύζονος. Confer quæ notavi supra p. 102. ad Callimachi III. 56.

XXVII. 2. ᾧ τῇ. Sic cod. Ja. Lascaris, editiones Florent. & Aldina I. — 5. δαμάζων Vat. cod. & duo Planudeæ. δαμάσδων veteris dorismi est, qui hoc, quo vixit Marcus, ævo obſoluerat. — 6. ὀλίγων. Sic duo Planudeæ codices, Florentina

& Aldina I. recte. Epitheton hominum ἐλίων opponitur epitheto feræ ἄγριον. Ipsa, in quam carmen hoc factum, gemma etiamnunc extat in cimelio CELSISSIMI AURELIANENSII DUCIS, quo nec plures nec præstantiores calatos lapides ullum in Europa habet. Inter alia præclara multa ad horum carminum illustrationem pertinentia, gemmæ illius typum habeo, docto commentario illustratum viri optimi, cujus benevolentia pleraque hæc debeo, (M. de Foncemagne) quem pro dignitate audarem, si quantum amo, tam commode laudare possem.

XXX. 4. In Planudea pag. 353. πλεῖστον ἐπαυρομένη, quod emendandum erat; ultima tantum excidit littera. Scribendum ἐπαυρομένης: hoc verum & multo elegantius. ἐπαυρόμενον est in cod. Ja. Lascaris. Frequentissimæ in ultimis versuum syllabisprehenduntur corruptelæ, e scribendi compendiis ortæ: a librario non observatum fuit σ, quod supra η pictum erat. — 7. παρθένιον; e verissima & ingeniosa emendatione Munckeri ad Antoninum Liberalem cap. XI. inepte antea legebatur παρθεῖον.

XXXII. Lemma in Vat. cod. εἰς ψύλλον τίνα προαγωγόν, ἐν ἡ κοινὴ συνήθεια μάυλιζήν καλεῖ.

ÆMILIANI III. 4. πείσμαλα λυτομένων. Sic quatuor Planudeæ codices & editiones veteres. Stephanus primus δημομένων edidit, verisimili & pene necessaria emendatione, quam recipere debuissim.

SATYRII Thyilli II. 1. ἄγλωσσο. Sic recte Salmasius ad Theocriti Fistulam p. 218. — 2. πλανοῖς, i. e. τοῖς ὀρέοις. Hoc licet retinuerim, ut par erat, laudanda tamen ingeniosa Lenepii ad Coluthum p. 77. conjectura, Πανός.

V. 6. ὑφεθε. Sic Vat. cod. sed præstat vulgata ἔθεθε. ὑφινεῖναι τὰ ἱστία est *vela contrahere*, quæ pandi hic jubet Priapus. Sic Léonidas Tar. LVII. καὶ πλώοις πᾶσαν ἐφεῖς ὀθύνην.

VI. 2. πίτνει. Sic Vat. & duo Planudeæ codices.

VII. 1. ἡ κροτᾶλοις. Subaudi σύν. Scr. ἡ περὶ πύκας καὶ κα

λύειν. Vid. quæ notavi ad Philodemi XXXI. & Rhiani Epigr. IX.

— 4. κύλικα. Sic recte Suidas in editione principe. Vide Cl. Toup Emendat. l. 14.

GLYCONIS. In Planudea p. 29. duo epigrammata sunt, quorum neutri præfixum auctoris nomen. Conjuncta sunt in Vat. cod. ubi integrum carmen Glyconi tribuitur. Apud Stobæum in Floril. Grotii pag. 413. primum distichon legitur absque auctoris nomine; reliqua duo p. 331. etiam sine auctore.

TULLII Gemini III. 1. Πολυγνώτῃ reposuit Grotius pro Πολυκλείτῃ. Vide Junium in Artificum catalogo.

IV. Vide Sponii Miscellanea erudit. antiq. p. 51. — 3. Versus partim ab Eldikio Suspicionum pag. 28. emendatus. Est in Planudea p. 450.

VIII. Vide Salmasium in Plinianis p. 821.

IX. Titulus in Vat. cod. Τυλλίῳ Γεμίνῳ Σαδίνῃ pro Σαδίνῃ.

CYLLENII II. Titulus in Planudea p. 114. Κυλληνίῳ Πετιανῷ. Posterius nomen in Vat. cod. omissum.

APOLLINARIS II. 2. Editiones omnes recte ἴδι κακῶς με λέγων. Ex oscitantia scripsi λέγειν.

ANTISTII Epigramma, quo, ut multis aliis, caret apographum Buherianum, protulit ad Charitonem p. 57. Illustrissimus Orvillius, quod, ut, quantum in me est, collectionis hujus integritati nihil desit, hic reponam:

Εὐμένεος Κλεόδημος ἔτι βραχύς· ἀλλὰ χορεύει
 σὺν παισὶν βαιῶ μικρὸς ἔτ' ἐν Διάσῳ.
 ἦνιδε καὶ σικλοῖο δορὴν ἐζώσατο νεβρῶ,
 καὶ σείει ξανθῆς κισσὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
 ὦνα σύ μιν Καδμείῃ τίθει μέγαν, ὥς ἂν ὁ μύτης
 ὁ βραχύς ἡδῆτας αὐθις ἄγοι Διάσας.

ADRIANI I. Vide Salmasium ad Hist. Aug. p. 37. & *Memoires de l'Académie des Belles Lettres* T. II. p. 279.

II. Titulus in Vat. cod. Ἀδριανῶ Καίσαρος. οἱ δὲ, Γερμανικῶ. Ησύχιος δὲ εἰς Τιβερίον Καίσαρα ἀναφέρει.

VI. Versum hunc refert Appianus libro II. de Bellis civilibus pag. 481. cujus auctor incertus diu ante Adriani tempora extitisse videtur.

POLYÆNI III. Plures Planudeæ codices κλέπει χρόνον, quod vulgato non deterius est. Iidem male βίοντο.

IV. 4. ἔβρωξε Doricum est pro ἔβρωσε, a βρώσκη.

ONESTIS IX. Titulus in Vat. cod. Ονέστῃ Βυζαντίῃ. VI. & VII. tribuntur Onesti Corinthio. In cæterorum titulis non addita gentilia. — 4. Scriptum in membranis γραμμα τυρωθέν, & supra correctum τορευθέν. In Planudea p. 366. τυρωθέν.

X. In Planudea pag. 419. divulgata sunt duo disticha, quæ singula epigramma constituunt absque auctoris nomine. In membranis conjuncta sunt, & Onesti adscriptum est carmen.

MESOMEDIS Hymnus in Nemefin, ut & Dionysii Hymnī in Musas & Apollinem editi sunt in Actis Parisiensis Academiæ cum criticis notis T. V. pag. 185. Vir doctissimus x. 11. jure cod. Regii lectionem μετρεῖς tuetur. πῆχυς, l'équerre, metiendi instrumentum est, non cohibendi, ita ut κρατεῖς admitti non possit. Vide incertorum auctorum Epigr. CCLV. & CCLVI.

II. Vide Salmasium ad Hist. Aug. p. 69.

III. Ænigma de Sphynge eodem loco edidit vir magnus; sed uno versu, qui hic octavus est, multatum, quem ex alia editione supplevi, quæ habetur in fratrum Guignoniorum vita.

PISANDRI. Lemma in Vat. cod. Πισανδρὸς Ροδῖς. τέτῃ τε ἐπιγράμματι μέμνηται Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός ὡς ἀρίστῃ. εἰς Ἰσπαιμόνα τὸν ἐκ Κρήτης Μάγνητα. Quæ partim bona sunt, partim inepta. Optimum est epigramma, & quo minus Pisandro Rhodic, poetæ vetustissimo, de quo Vossius p. 201. tribuatur, nil obstat. — 1. Ἰσπαιμόν. Sic Planudea p. 296. & Vatic. cod. Perperam

apud Pollucem, qui carminis hujus prius distichon profert, p. 501. editum ἰππαίμων, — 2. Θήραργος in Vat. cod. sed supra correctum Λήθαργος, quod habent Pollux l. c. & Dio Chrys. p. 465. Hoc verum videtur. — 3. Ab hujus versus sensu aberravit Pollux, cujus hæc sunt verba: ἔ μὴν ἐδὲ ὁ Μάγνης κύων, τὸ Ἰππαίμωνος κῆμα, ὃ Λήθαργος ἰπώνυμον, ἐκ ἀνώνυμου, ὃς τῷ δεσπότῃ συνίσταται. Thessalus erat equus, Creticus canis, Magnes servus, & herus Hippæmon, filius Hæmonis. Alienissimo loco collocatum hoc epigramma, quod, ut observaretur temporum ratio, post Archilochi fragmenta edi debuisset. Sed in hanc rem multa alia peccata sunt, quæ, si hæc iterum adornare contigerit, omnia accurate emendabuntur.

CALLICTERIS I. In cod scriptum κέρα τὰ κέρμαλα, claudicante metro. Reposui ἐκ κ. Emendari etiam potuisset τὰ ἀ κ.

III. In Planudea p. 262. Parmenioni tributum. Titulus in Vat. cod. Καλλιπῆρος Μανισίς. Non dissimilis sententiæ est Parmenionis Epigr. seu epigrammatis fragmentum, quod dedi supra pag. 177.

ERYCII II. Protulit ad Suidam II. 177. Cl. Toup. Codicis lectionem ἔ. i. servavi ὁ πρὸ Τυμῶλῃ. Stephanus Τύμωλῃ, ἔτως ὁ Τυμῶλος, κατὰ ποιητικὸν σχηματισμόν. ad quem locum hoc Epigr. edidit Holstenius, ubi male ὦπο Τυμ — flagelli ἀσφαλατωῖ imaginem videre est in *Winckelmann Monumenti antichî* fig. 8.

III. Edidit Kuster ad Suidam II. 120. e quo plura in hoc carmine emendata, & præsertim ἔ. 7. ἀπεκράνιξε, quod Kuster non observavit. Male in cod. scriptum ἀπεκράνιζε.

V. 3. Ubi Planudea p. 476. ter οἶτε habet, toties e Vatic. cod. αἶτε reposui, e quo cætera emendata. Confer incerti poëtæ carmen CLXXIII.

X. 2. Γλαύκης. Sic cod. & non temere mutandum. Conjicere quis tamen posset Κλείτης Fuit hæc uxor Cyzici, de qua Apollonius Argon. I. 1063.

XII. Edidit Kuster ad Suidam III. 52. vere ut puto *ψ. 6.* pro *βάτον* reponit *πάτον*, *stercus*; sed *ψ. 3. κείνα* mutandum non est in *κεῖνος*. — 7. *ἡπλαι* est in apographo Buheriano.

XII. 2. *λυγρὸς Ἀρης Ἰτχλῶν*, Athenis scilicet a Sulla expugnatis, mulier hæc captiva abducta est. Ex hoc carmine, & superiori in Parthenium, Erycii a tas definitur, quod recte a Clar. Reiskio observatum, qui tamen Parthenium aliquot annis recentiorem facit, quam revera fuit: meliora de eo tradit Vossius de Poëtis gr. p. 219. Sub Augusto vixisse debuit Erycius. Nam admodum verisimile est a poëta Cyziceno factum fuisse hoc carmen, statim post mulieris, de qua ibi agitur, mortem, ut illius tumulo, qui Cyzici erat, inscriberetur. Ab Athenarum expugnatione ad Tiberii initium intervallum est C. annorum. Parthenius eodem Mithridatico bello captus fuit. Nec ille, nec Attica mulier usque ad Tiberii imperium vitam producere potuit.

XIII. 5. In Vat. cod. scriptum *μὲν ἀγανὸς Ἀτθίδι*. Et sic est etiam apud Suidam in *ἄγανον*. Corruptum hoc quidem, sed forte vestigia lectionis habet genuinæ: quid si scripserit *ἀγάνναος*? — 6. Planudea p. 396. *αἰὲν ἔχεις*. Suidas l. c. perperam *ἐλαίς*.

HERODIS 6. In lapide sculptæ litteræ sunt *ἀθανάτοις ἀλέγεθο*. Unde scribi potuisset: *ἐν ἀθανάτοις ἀλέγεθον*. Pindarus Ol. II. 142. *Πηλεὺς τε καὶ Κρόνος ἐν τέτοις ἀλέγονται*. i. e. ἀριθμῶνται, συγκαταλέγονται. Vide Dav. Hœschelii Epist. Jo. Meurfio scriptam inter Gudianas p. 191. Sed melior sensus est in Salmasii lectione — 34. Pro *ρόμῳ* Hœschelius *ρίμῳ* probat, quod verius credo.

ANTIOCHI II. 6. Tres codices Planudeæ *γράφει*. Cod. Ja. Lascaris & Vatic. *γράφαι*, quod perinde est. Editiones male *γράφη*.

EPIGONI II. In membr. titulus *Επιγόνος Θεσσαλονικέως*. Et in ora adscriptum *Σικάνδος Ταραντίνος*. Corrupte in editis libris (Edit. Wechel. p. 154.) legitur *ψ. 3. εἰ μὴ Κύπριν, ἐδὲ ἡ Κύπρις ἔστιν ἰμοὶ ὅσον ἕρκος γνώριμῳ*, — Planudeæ codices *εἰ μὴ Κύπριν*.

ὅδε Κύπρις ἔτι ἐμοὶ ὅσον ὕρκῳ. — Veram lectionem dat Vat. cod. quam non immutare debueram. Scr.

ὃ μὲ Κύπριν (τί δὲ Κύπρις ἐμοὶ ἔτι, πλὴν ὅσον ὕρκος;) Perperam in membr. pro ἐμοὶ scriptum ἐμῷ. Unico hoc emendato, cætera optima sunt.

DIOPHANTI sub nomine quod sequitur problema in illius Arithmetiis legitur, editionis Meziriaci p. 345. qui Metrodori & aliorum ejusdem generis carmina edidit, quorum ei copiam fecerat Salmasius. Omnia latinis numeris expressit & solutiones ex artis præscripto addidit, quæ apud eum legendæ: præter grammaticalem verborum sensum in his me nihil intelligere fateor; nam geometricarum scientiarum plane sum rudis.

LUCIANI I. Quum liber hic pueris non sit destinatus, eadem verecundia, quæ Luciani nuperum editorem ab hoc carmine avertit, tangere me non debuit. Obscœnum est, sed elegans & lepidum, multisque non minus prætextatis Anthologiam suam conspurcavit Planudes, quæ ibi a plurimis inde sæculis leguntur, ut illud est M. Argentarii XVI. quod quandam cum hocce affinitatem habet: ne de Poëtarum latinorum propudiosis loquar, quæ e virorum manibus eripere nemo adhuc in animum induxit. Salse autem perstringere voluisse mihi videtur Lucianus tot poëtarum lusus in tres fratres, qui, continua serie si quis eos in Planudea legere aggrederetur, navseam facile moverent.

VI. 1. τὸ δὲ γῆρας ἔποτε, sic codices omnes & editiones veteres; Stephanus primus mutavit, e sua, non, ut ait, e veterum codicum auctoritate. Ultima in γῆρας producitur ob sibili asperitatem, quæ pronuntiando augetur. Tria aut quatuor jam similia extra cefuram habuimus exempla, quæ diligens lector observare debuit.

VII. Planudea p. 227. Agathiæ tribuit. At Vat. cod. Luciano adscribit, & distichon in fine addit.

VIII. In Planudea pag. 33. distichon hoc subjunctum est

disticho Philonis, quod legitur infra p. 401. Duo diversa sunt Epigrammata, quæ in Vat. cod. & duobus etiam Planudeæ divisa sunt, & posterius in duobus his Regiis libris Luciano adscriptum.

IX. Videndus Salmasius ad Hist. Aug. pag. 187. ubi epigramma hoc prolatum & illustratum: mendam in *ψ*. 6. reliquit vir magnus, quam minima in litteris mutatione, sed maximo ad sensum momento, elui, scribendo *σφιγνὴν* pro *σφυγνὴν*. Hefych. *σφιγνός*, *σφιγλός*, *πυκνός*, *σπείος*: gallice, *rebondi*. Mirum est in re tam facili Luciani interpretibus aquam hæsisse. Tum pro *ἐ* *πινυτόν* recte scripsi *τόν* *πινυτόν*, requirente sensu. In quatuor Planudeæ codicibus *ἐ* omissum, metro claudicante: in cod. Ja. Lascaris ad oram ab eadem manu scripta minio hæc emendatio *σώφρονα καὶ σύνετον ἤδη*. Quod nihili est, indicat tamen correctorem in *σφυγνὴν* vitium sensisse.

XXVII. 7. Excudendum erat *τῆνεκά νυν φεύγεις*. Hic enim *νυν* encliticum & poeticum est pro *δή*. In *ὁπλοφορεῖν ψ*. 4. eo præfertim sensu, quo exponunt interpretes, Luciani ingenium non agnosco. Aliud quid olim scriptum fuisse suspicor.

XXX. 6. *ἐπιμείλια* non magis græcum est, quam *ἐπίληρα*, de quo supra p. 112. Hic duo Planudeæ codices divisim scriptas exhibent voces *ἐπι μείλια*: *tmefis* est, *πολλὰ ἐπιδὲς μείλια*, *insuper dans*. — 13. *ἐδάκρυτε* est in tribus Regiis codicibus.

XXXIII. 2. Vat. & Planudeorum unus *θεέν*, quod perinde est, & forte ab homine christiano repositum pro *θεός*.

XXXVI. Distichon hoc male sequenti carmini jungitur, cum quo nullam sententiæ relationem habet. Duo sunt epigrammata diversi argumenti. Hoc acute vidit Conr. Rittershusius in notis ad Porphyrii vitam Pythagoræ p. 43. cujus iudicium confirmant libri manu scripti. In optimo Planudeæ codice quatuor disticha conjuncta leguntur, ut in edit. Wechel. p. 131. tum duobus interjectis carminibus iterum recurrunt tria posteriora disticha, tanquam integrum epigramma, cujus in primo

versu scriptum τόνδε. Sic etiam se res habet in altero Planudeæ codice, ubi male τὸν δέ. In tertio posterius etiam epigr. repetitum, sed cujus primum tantum distichon descripsit librarius, tempori & chartæ parcens. Hinc manifestum est tria sequentia disticha pro absoluto epigrammate habita fuisse a veteribus, & illis contra auctoris mentem librariorum errore distichon hoc adhæsisse. In hoc autem ϗ. 2. codices omnes & veteres editiones habent ἔχει αὐτήν. Emendavit Stephanus, parum feliciter. ARTHN corruptum est ex ΑΤΠΗΝ. Tum κλειάνων, quod in libris est, licet ferri posset, mutavi in ἀγαθῶν, meliori sensu. Vulgatæ lectioni τᾶλλα δὲ τῶν κλειάνων ἔχει πλείονα λύπην, hoc incommodum inest, quod comparisonem habeat, in qua rerum collatarum altera non expressa: tum inutile erat addere τῶν κλειάνων: τᾶλλα omnia dicit.

LUCILLII IV. 1. In Planudea p. 200. valde corruptus est hic versus. Videndus Salmasius in Plinianis p. 278. Sensus est *Grammaticus Menander barbam alit, ita ut Philosophi Zenonis ipsius speciem referat: huic dicis tu filium tuum in disciplinam dedisse.*

VIII. Vide Salmasium ad Hist. Aug. p. 129.

IX. εἰς γραμματικὸν κερασφόρον, ut gallice dicimus, *cornard*. Recte in Vatic. membr. istud lemma huic disticho præfixum, quod in Planudea translatus ad alterum, quod est infra XLIX. quo non pertinet.

X. καὶ τὰ παρ' αὐτῷ. Sic Vat. cod. Planudeorum optimus καὶ παρ' αὐτῷ. Scribendum videtur: καὶ τὰ παρ' αὐτῆς, scil. τῆς γαμετῆς. In cod. Ja. Lascaris hæc adscripta sunt scholia: κατέλυσε, κατέσβεψε, καὶ τέλος ἐπίθηκε τῷ πυκνέειν. πληγῶν ἰσθμια, ἰσθμίων καὶ νεμέων πληγὰς· μέλ' αἰθέρις.

XI. Vide Salmasium in Plinianis pag. 206. ubi docet, quid sit τριάζειν & τριάζεσθαι, unde Lucillius lepide verbum finxit πεντέτριάζεσθαι, de eo, qui in omnibus Quinquertii certaminibus victus fuerat.

XIII. 5. *καρύσσειτο*, *præconis voce edixit*. Sic Vat. cod. e quo cætera, quæ in hoc carmine a vulgato differunt.

XIV. 2. *Ἀπιν. ἔδενα*. Sic libri omnes, quorum consensus facile me ad credendum inducit ita fuisse a poëta scriptum, & pronunciaſſe veteres *Ἀπινν*. Nam in promptu erat scribere *μηδένα*, si illo modo versus non constitisset. Simile est illi, quod observavi supra ad Luciani VI.

XVII. 1. *ἔτῳ ὁ νῦν τοι ἔτῳ*, *quem talem nunc vides*. Sic recte Vat. membr. Planudeæ excusi libri *ἔτῳ ὁ νῦν βέλῑς*. Sed vox illa *βέλῑς* a quatuor quos inspexi codicibus abest, a Florentina & Aldina I. eam inseruit Aldus ad fulciendum versum in editione II. Potuisset etiam *πανάρῑς*, quod conjecerat vir doctus ad marginem exemplaris Florentinæ, aut *αἰχῑς*: sed jam conjecturis non est opus.

XXIII. Epigramma hoc, quo caret apographum Buherianum, edidit ad Hist Aug. & illustravit Salmasius p. 491.

XXVI. XXVII. Duo hæc continuantur & unum epigramma faciunt in codicibus & apud Stobæum in Florileg. Grotii p. 77. At revera duo sunt, licet similis argumenti. Lusus est in soni adfinitate vocum *πίνᾱξ* & *πείνη*, quarum postremam pronuntiabant *πίνη*. Hinc in Vatic. cod. scriptum *πίνης* & *πινάλῑς*.

XXXIV. 2. In Stephani editione typothetæ errore ὄψον, quod, licet ineptissimum, servavit Wecheliana p. 204.

XXXVIII. 3. *ἀλλὰ καὶ αὐτῆς*. Sic omnino scribendum videtur. Similiter infra LXXXIX. *ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τὰς ἐσμηταμένους πνεῖν πεποιήκει τράγῳ*. ubi antea legebatur *ἀλλὰ δι' αὐτῆς*, ut hic *ἀλλὰ δι' αὐτῆς*. Male *ϕ*. 2. Vat. cod. *εὐκοσῶ*.

XXXIX. Vide Cuperi Harpocratem p. 157. & Schotti Observat. p. 39. unde constabit recte hic *ϕ*. 2. repositum *Ἀρποκράτην* pro *Ἀμφικράτη*. In Vat. cod. scriptum *Ἀλκικράτη*.

XLVII. 6. *θεῖς τὸ χιτῶνάριον*. i. e. deposita tunica. Vide

Salmasium ad Tertullianum de Pallio p. 411. Male Brodæus p. 273. accepit pro *induere*. Apollonius Argon. II. 30. ἐνδ' αὖ Τυνδαρίδης μὲν εὐσπλαγῆν θέτο φάρος. i. e. exuit, deposuit.

XLVIII. 1. Vat. cod. *σολοικίζων*. Planudeorum unus *δέχεται*. Scribi posset: *εὐθὺ σολοικισμὸν τὸ ἑῷμα μὲ δέχεται*. at obstat Epigr. LXXXVI. quod vide.

LVIII. Non extat hoc distichon in Planudea, nec in codice Buheriano. E Vat. membr. descripsit Salmasius ad oram exemplaris editionis Wechelianæ. confer infra Ammiani XVII.

LXIV. 1. Quod in Stephani editione legitur *ἐξήτεν*, id procul dubio typothetæ aut correctoris errori debetur: hoc representavit Wechelianæ editionis curator, licet editiones cæteræ omnes, ut & Mss. recte *ἐζήτεν* habeant.

LXVIII. 3. Male antea legebatur ἢ *παλικάμωη*. *πιτυκάμωης* & *πιτυοκάμωης* idem est, quo cognomine insignitus Sinnis Corinthius, de quo Plutarchus in Thesei vita, Apollodorus libro III. extremo, & alii multi.

LXIX. 5. Vulgo legitur *ἀτρέμας ἦτο*. Hæc verba in nullo Planudeorum codicum, nec in Florent. editione, nec in Aldina I. leguntur. Ad oram codicis Ja. Lascaris suppleta lacuna *ἀτρεμῶ ἦτο*, quod recepi. Minus bene in exemplari quod habeo Aldinæ I. vir doctus, quem Beatum Rhennanum fuisse conicio, scripsit *ἀτρέμας ἦτο*.

LXXVII. 5. *ἀπέλθῃ*. Sic in Planudea p. 237. male. Vatic. cod. *ἀπέλθει*. Scribendum *ἀπέλθοι*. Subauditur *ἄν*.

LXXVIII. Verisimilis est Scaligeri emendatio. ad Suetonium T I. p. 638. reponentis *καλχλείξαντες*: sed alterius, quod ibi protulit, distichi sensum non assequutus est.

LXXXV. 4. Inepte in Planudea p. 246. legitur *μελέτω*. Vat. cod. *μελέται*. Verum est *μελέτα*, *declama*.

XCIX. 8. Deest hic versus in omnibus codicibus & in duabus primis editionibus: additus ab Aldo in secunda, ubi legitur *ἀσπασίς*.

CXII. 3. Τυρρηνικόν, Ιερικόν, sic codices plerique. Subauditur πέλαγος, quod est in præcedenti versu. αἰγῶν πέλαγος dici posset Ægeum mare, quod sic nominatum fuisse tradiderunt Grammatici quidam a crebris infulis, quæ procul aspicientibus videantur species αἰγῶν. At scribendum Ἀγῶν, quod Ægeum mare notat: hæc fuit Salmasii de hoc loco sententia.

CXIV. 1. παραβῦσαι, παρακρύπτεται. Hinc apud Hesychium παράβυσον, λάθρα γινόμενον, ἀπόκρυφον. Si forte carlones ἐλαurum viderit Aulus, abscondit se præ timore. παραβῦσθαι, παρακρύπτεσθαι τι, aut τινά, est, quod gallice dicimus, se cacher de quelque chose ou de quelqu'un. At illud παραβῦσθαι, vim verbi penitus inspicienti, ipsissimum est gallicum se fourrer. Il se fourre dans un trou, il en a si grande peur qu'il ne fait où se fourrer. Male interpretatus est Brodæus, & hæc significatio a lexicographis omissa.

CXX. Titulus in Vatic. cod. Λευκίς. οἱ δὲ, Μενεκράτης Σαμῖς.

NESTORIS III. Huic fragmento præfiguntur in Planudea p. 67. duo versus, qui in Vat. cod. separati sunt cum hoc lemma: ἄδηνον. εἰς δράκοντα ἐκπιόντα ποταμὸν ὄλον. Dein sequuntur hi versus cum hoc titulo: Νέστωρ. εἰς τὸν αὐτὸν ἑμοίως. εἰς τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα. Alteri duo versus leguntur T. III. p. 146. XX.

FRONTONIS I. πολεμεῖς μ', ὦ φίλτατε. Sic in codice scriptum, & lectionem hanc tuetur Orvilius ad Charit. pag. 615. ubi probat vir doctissimus bene græce dici πολεμεῖν τινα, quod si verum non esset, non ideo mutanda esset hujus versus lectio: nam πολεμεῖς μ' ὦ posset esse pro πολεμεῖς μοι ὦ. Vide quæ notavi ad Leonidæ Tar. LVIII. Editum est hoc carmen in Hesychii T. II. col. 1140. & in Clar. Toupii Curis noviss. in Suidam p. 141. cum sequenti.

II. Tres voces capitalibus excusæ litteris nomina esse totidem Menandri fabularum videram. Vere monuit Clar. Toup

similem allusionem esse in vocibus *θήσαντες* & *φάσμα*, quæ majoribus characteribus excudi debuissent. At his omnibus alludit poëta ad nomen adolescentis, quem compellat, qui *Κωμῶδης* vocatus.

NICARCHI I. 4. In cod. scriptum *δικάζεται*, corrupte. Scriptum olim fuit *ΔΙΧΜΑΣΕΤΑΙ*. A in Δ mutatum. X mutatum in K, ut apud Hesychium in *λιμάζειν*, *λικμήσονται*: & omisum M, unde *ΔΙΚΑΣΕΤΑΙ*, quod nullum omanino sensum habet. Nihil hic vidit Reiskius in Miscell. Lips. T. IX. pag. 111. nec ante eum Salmasius, qui reponebat *τιτθάττειαι*, *θρήψαι*, *τιθηνήται*. Verissima hac mea emendatione manifesta est carminis obscœnitas, tamen macula eluenda erat.

membrum

Sed rugosa viri lambet anus medii.

II. In codice lacunæ non est indicium. Sed imperfectum est hoc carmen; alias ineptum esset.

V. Hoc & præcedens, quæ nondum fuerant edita, valde sunt in codice depravata. Hic observanda est lepida Homeri parodia, apud quem *Ιλ. ε.* sic Neptunus loquitur:

*τρῆϊς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεὶ, δὲ τέκε Πείη,
Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτα δ' Αἰδὼς ἐνέροισιν ἀνάσσει·
τριχθαὶ δὲ πάντα δέδασαι, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς.
ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολὴν ἄλα ναίειμεν αἰὲλ,
παλλομένων, Αἰδὼς δ' ἔλαχε ζῶφον ἠερόεντα·
Ζεὺς δ' ἔλαχ' ἄραν ἑὺρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι·
γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.*

VI. Perperam in Planudea p. 154. & contra epigrammatis sensum, τῇ μὲν γαστρί. Bubastis Ægyptiorum eadem est, quæ Græcorum Diana, de qua videndus Jablonski Pantheon Ægypt. L: III. cap. 3. ubi ultimum hujus epigr. distichon prolatum.

VII. 3. Inepte in Planudea p. 625. *πολλοὶ γάρ μ' ἐρέουσιν* legitur, quod ineptius a Brodæo expositum, *complures claudicantem me deridebant. On me tourmente pour m'empe-*

cher de boire. Loquitur podager, cui vini potu interdictum.

VIII. 5. Legitima est hujus versus scriptura ποσιφέρειν, προσφέρειν. tmelis est. Tenere hoc interpolavit Reiskius. — 9. Depravatum est πίνης, & contra epigrammatis sensum. Potu enim aquæ non interdicat Priapus, sed vetat, ne pedum lotione contaminetur fons: metro etiam repugnat; prima enim in πίνω longa est. Salmasius reponebat τέρης, e præcedenti ποσι δὲ μὴ ποτι νίπτειν ἀείρειν. Melius meo judicio Reiskius ἦν δὲ ποιῆς, quod reponendum suadeo. πάθος, morbum cinædicum. Glossæ: *morbosus*, παθικός. Catullus *carm. LVII. morboſi pariter, gemelli utrique*: vertendum itaque erat; *ſi autem ex induſtria id feceris, quia cinædus es*: non, ut Reiskius, *morbi levandi gratia*.

IX. Carmen hoc, quo caret apogr. Buherianum, e Vat. cod. ad oram exemplaris Wechelianaë descripsit Salmasius. Editum ab Orvillio ad Charit. p. 240.

X. 4. πυρῆς absque causa sollicitat Brodæus p. 557. Quæ, deserta Minerva, sub Veneris signis militare maluit, prioris artis instrumenta super Veneris ara cremavit. πυρῆ hic est ἐχάρα, altare in templi vestibulo positum, ubi victimarum partes & thura adolebantur.

XXIV 4. Voces κῆρυγμα περδομένε absunt a codicibus omnibus, & duabus primariis editionibus: addidit eas Aldus in secunda. Valde corruptum est in Planudea p. 208. ult. distichon.

XXVI. Hoc, & alterum incerti poetæ CVI. parædiæ sunt veteris epigrammatis in Ladam curforem, cujus hodie prius tantum distichon extat, quod est inter ἀδίσποδα CCCXII. cuique subjunctum erat olim alterum distichon, ut ex his Plutarchi verbis in πολιτικοῖς παραγέλωσι constat: ὅπως δὲ, ὥσπερ ἐπὶ τῇ Λάδᾳ λέγουσιν, ὁ ψόφος ἦν ὕπληγος ἐν ἕσσειν, ἔνθα καὶ ἐξεφανῆτο. — 4. φακόν. Sic plerique codices; in quibusdam superscripta altera lectio γάφον. Bis legitur in membranis hoc carmen: uno

loco φακόν, altero τάφον habet. Illud verum est, & a librariis non intelligentibus mutatum. Significat *ferale epulum*. Vide Kirchmann de Funeribus Roman. p. 523.

XXVII. Melius scriberetur, ἔ μ' ἐκλυτε Φεῖδων, ἔθ' —

XXVIII. 4. Excudi debuit τέλνκε, γέγυνεν δ' —

XXXIII. 2. In Planudea p. 22; . τῶτων τῶν δύο κωφότεςⓈ.

In Vat. membr. deest τῶν, quod a Planude additum videtur. Salmastii emendatio est, quam recepi.

XXXV. Duo priora tantum leguntur disticha in Planudea p. 235. Altera totidem e Vat. membr. addidi, sic a me emendata; nam horum aliquantum depravata scriptura.

STRATONIS I. I. ἔκρινεν. Ita in vet. cod. Alia apographa ex inutili emendatione, εἰρηκεν, sicque laudat Menagius ad Laërtium p. 179. Prima in ΑρκατⓈ hic etiam correpta, de quo egi supra p. 151.

II. 1. Scriptum in codice δέλτοιςιν ἐμαῖς. — 3. ἀνδένκς. Mythographorum & poetarum alii Procnen, alii Philomelam in lusciniā mutant. Ideo videtur utrasque Strato conjunxisse; quod, si cui non placeat, scribere poterit ἀνδόνκ, aut ad vitandum hiatum: μηδ' Ἰτυν ἐν θαλάμοις, μηδ' ἐν πελάγοιςιν ἀηδών. Aut μηδ' Ἰτυν ἐν θαλάμοις, καὶ ἀηδὼν ἐν πετάλοισι.

III. Edidit Pierfon Verisimil. p. 170. — I. πρόθεμα, αἰδοῖον, *penis*. Vide interpretes ad Hesych. in προθέματα. — 3. ἀλάλκ. Sic recte Salmastius. Agitur hic de schemate primulae ætatis. ἀταλῆ sequenti ætati septennis circiter pueri itidem conveniret. — 4. κωκωτήν φῦσαν scriptum in codice. recte Salmastius reposuit κοκκωτήν. At scribendum φυσῆν. κοκκωτήν, φυσῆν ἄρτι καταρχομένην, *spirare*, id est *moveri incipientem*. κόκκοι pro coleis infra occurrent Ep. LXIV. hinc κοκκωτή. Græco huic vocabulo simile habemus in vernacula lingua. Matres enim & nutrices puerulorum κερκίσκον *la cocotte* vocant. Emendabat vir doctissimus κόγχον. τὴν φυσῆν — quod ingeniosum est, & a vero non absimile; sed a codicis scriptura longius abscedit.

IV. Edidit Menagius ad Laërtium p. 101. — 4. ἀρχόμε-
νⓄ. Sic Buherii codex. Alia apographa ἀπ'όμεινⓄ. — 5. ἐξεπι-
καιδέκαλον pro ἐξκαιεπιδέκαλον. ἐπιδέκαλⓄ idem quod δέκαλⓄ: vi-
de Suidam hac voce. Sedecim annorum pueri diis reservati;
at sequens ætas soli deorum patri.

V. Edidit Wolfius ad fragm. Sapphus p. 236. sed corru-
ptum & cum prava interpretatione. De puellis nullus hic ser-
mo. κίρας ξανθὰς vertere debuerat *flavas pupillas*, & τὰς με-
λανοφθάλμους (sic enim in cod. scriptum) *illos, qui nigris ocu-
lis splendent*. μελιχράδης idem est quod μελίχρους, *mellei coloris,
mellis instar flavus*.

VI. Edidit Majus in Catal. Bibl. Uffenbach. p. 575. πρωτός
& χρυσός nomina sunt ἰσόψηφα In utroque litteræ pro nume-
rorum potestate eandem conficiunt summam, 1570. Male in
quibusdam apographis primum distichon a sequentibus avul-
sum; in aliis omnino deest. — 3. σφιγλήρ quid sit norunt omnes:
at illius plane inepta est hic mentio. Scribendum σπινθήρ, ut
emendarunt viri doctissimi: *puella non habet libidinis scintil-
lam & fomitem, quo accendatur amatoris ardor*. Tum re-
cte sequuntur, quæ per partes explicant, quinam sint illi σπιν-
θῆρες. ψυχρῶνται δ' ὁπίθεν πᾶσαι: frigent, si quis averfam earum
venerem experiatur: habent ergo quoque σφιγλήρη. Nihil verius
hac emendatione. — 8. Hinc patet fuisse in deliciis catamiti vasa
pertractare: clavum navis vocant Itali pædicones, *il temone*.

VII. Editum in Miscell. Observ. T. IV. p. 369. — 4. Du-
plex sensus est vocis εἴφανⓄ, quod probe intellexit hic ado-
lescentulus, ideo rubore suffusus est.

IX. 1. οὐ hic locum non habet. Absolute sententiam su-
am proponit poëta, neminem alloquitur; alias v. 4. non dixisset
τῶν. Scribendum credo εἰ καὶ τριχόφοιτⓄ — In Buherii
& Guieti apographis male scriptum ἀπεσκήρτησεν: recte membra-
næ ἐπεσκήρτησεν, quod reponendum, sensu omnino iubente.
Vide Asclepiadis I. Antipatri Theff. XXI. & Rufini XXXI.

X. 4.

X. 4. Ασυάναξ, ὁ εὖειν μὴ δυνάμειⓈ. Huc respexit Eustathius ad Homerum pluribus locis. p. 656. extrema: εἰ καὶ τις παλαιὸς παίζων κωμικώτερον, ἐτέρῳ λόγῳ Ασυάνακτα ἑαυτὸν ἔφη περ, ὡς μὴ εὖοντα, τετέστι μὴ πεφυκότα ἐντείνειν τὸ αἰδοῖον κατὰ ἔρωτα. iterum p. 862. ἐν δὲ τοῖς καὶ κωμικῇ λέξει, ὁ νόμοςⓈ, ἦγαν ὁ νόθον ἔχων τὴν ἑρὰν ἐν τῷ συγγίνεσθαι. ἔτω γὰρ ἔλεγον τὸ κατ' ἄνδρας αἰδοῖον. ὁ δὲ τοιοῦτος ἀνὴρ καὶ ἄετος ἐλέγτο, καθὰ καὶ οἶκⓈ ἄετος, ὁ μὴ ἔχων ἄνδρα, ὃς ἔχει δὲ λέγειν τό· εὖομαι τρέμβολον. (Aristoph. av. 1256. ubi male editum εὖομαι) ἀλλὰ μάλλον τό· Ασυάναξ γέγονα.

XI. Edidit Cl. Ruhnken Epist. crit. I. p. 35. Lepidum est & venustum epigramma, cujus acumen in duplici usu verbi τρέβειν, quod medicis proprium, de quo videndus Salmasius in Plinianis p. 740. & altera significatione prætextatum est. αἰδοῖον τρέβειν, *maſtuprari*. Planum & perspicuum carmen, in quo tamen viros doctissimos nihil vidisse compertum habeo.

XIV. Γράφικος nomen est proprium. Graphicus in inscriptione apud Gruterum.

XV. 1. αὐτὸς ὁ δαίμων. *Solus ille Deus, etiam absque curis nostris, cadere cor nostrum valet.*

XVI. 6. λόγος. Ita vetus codex: sed scribendum λόγους. Θῶμεν ἐπ' ἔργα λόγους, i. e. ἐπιθῶμεν ἔργα λόγοις. Sic etiam emendatum est in optimo apographo, quod habeo, Musæ Stratonis.

XVII. Edidit ad fragm. Sapphus Wolfius p. 146. e pravo codice, cujus corruptelæ, quæ tamen facili opera sanari poterant, pravam versionem peperere. Ε θηλυπρεπεῖς π. 2. pronior erat emendatio θηλυπρεπεῖς, quam θηλυμελεῖς. — 7. πόθον, sensu requirente, mutandum erat in πότον, quod e Martiali ibi laudato manifestum est:

Si non vis teneros spectet conviva ministros,

Phineas invites, Afer, & Oedipodas.

Invites, εἰς πότον ἔλκε.

XVIII. 4. ἤλυθον αἶς ἔλεγον. ἤλυθον αἱ τρίχες, αἶς πολλαὶ σοὶ ἔλεγον. Nihil hic vident, qui aliter interpretantur.

XX. 3. ὅτε νυκτὶ λαχνῶται. In hac comparatione cum sole oriente & occidente noctis mentio locum non habet, & phrasis hæc vix græca videtur: scribere debuit νυκτὶ σκοτῶται, aut simile quid. Salmasii itaque emendationem recipiendam censeo, ὅτε μῆλα λαχνῶται.

XXI. 3. δούσαις, *perfida, perjura*. Hoc repofuit Salmasius: in cod. scriptum δυσάσαις.

XXII. 4. Concinnior esset versus, scribendo, σὴ τε περὶ βίπῃ.

XXIII, Edidit Pierfon Verifimil. p. 96.

XXV. In membranis: τις χάρις, H. Φιλήμασιν, εἴ με λάτρουσιν χεῖλεσιν ἢ φιλέοις. Minori mutatione Salmasius emendabāt ἢ φιλέοις. Quo scripsi & interpunxi modo, eodem remanente sensu, concisus magis & vividior est sermo. — 4. Minus bene cod. πλάσμα τὸ κ.

XXVI. 3. φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα. Conferendus locus Homeri Ιλ. φ'. 357. unde sumta hæc verba, cuius non recordatus Salmasius, male φθάνει reponcbat.

XXVII. Edidit Pierfon Verifim. p. 168. & ex eo *van El-dik* Suspicionum p. 31. cuius digna quæ legatur observatio. — 2. Scriptum in cod. προσαφειέμεθα, quod bene a Salmasio emendatum est. ἢ προσαφικόμεθα, ad quos accedere non possumus. qui ne se laissent pas approcher.

XXVIII. 6. τί σπάνις, Sic recte Salmasius: perperam codex τίς.

XXIX. 6. Irrummatorem & pædiconem innuit. De significatione vocis Λάμδα vide Clar. Toup ad Suidam III. 133. Hi autem, scilicet pædicones, ἀλφηται dicti, cuius nominis rationem declarat Athenæus p. 281. F.

XXXII. 3. σύρμα θριπὸς, σύρμα τερηδόνος, θριψ, τερηδών. Sic σύρμα ὄφιος, ὄφιος. Tractu enim incedunt hæc animalia,

XXXIV. Edidit Duker ad Thucydidem p. 7.

XXXV. Neglecta Salmasii emendatione, servari potuisset codicis lectio, quam reponendam censeo:

ὅδ' ἔ Σκυρναῖαι Νεμέσεις ὅτι σοὶ τι λέγῃσιν.

Ἀβελίδωρε, νοεῖς; ΜΗΔΕΝ ΥΠΕΡ ΤΟ ΜΕΤΡΟΝ.

ὅδ' ἔ νοεῖς, A. ὅτι Σ. Ν. σοὶ τι λέγῃσιν; hoc autem est: M. Y. T. M.
— 6. Η ΑΠΟΚΛΕΙΟΜΕΝΗ titulus fabulæ Posidippi poetæ comici.

XXXVI. Edidit ad Charit. Orvillius p. 338. — 2. Scribendum ἤρπαζε, amoto importuno isto ὑπερκαυστικῶ. — 3. Non offendor codicis scriptura ἡμῶν. Sic infra LIV. οἶόν μ' ἐπαίδιον ἡφάνικε: neque in schædis, quas e Bibliotheca Buheriana habeo, repetio id a Salmasio mutatum fuisse in ἡμῶν. Quod autem sic in Plinianis p. 23, legatur, id aut auctoris memoriæ lapsu, aut typothetæ vitio factum. — 4. διακονίας in optimo Mufæ Stratonis apographo, & sic esse in membranis credo.

XXXVII. Edidit Wolfius ad fragm. Sapphus p. 241. —

2. Quod in quibusdam exemplaribus, legitur ἡρὸς ἐν ἀγλαΐαις, id ex inutili Salmasii emendatione est. Idem vir magnus N. 4. pro Κυπριγενῆς reponerat Κυπριγενεῦς, quod non magis necessarium. — 3. εὐγενείας est in apogr. Buheriano: in altero εὐγενέας, quod perinde est.

XXXVIII. Edidit Kœn ad Gregorium de Dial. p. 13. mendose.

XXXIX. Edidit Cl. Toup ad Scholiastem Theocriti p. 214.
— 3. Reponenda codicis lectio ἐραθεῖς. Sic supra XI. οἱ δὲ γὰρ φωραθέντες, non φωραθέντες.

XLI. 3. καὶ λύχνος ἔχεται διδύμην φλέγα. *Je vois double.* Horatius Sat. I. Libri II. 25. Accessit fervor capiti, numerusque lucernis.

XLII. Edidit Orvillius ad Charitonem p. 455.

XLIII. Edidit Kœn ad Corinthum de Dial. p. 65. — ἡ παρὰ τὴν σήμερον ὀκλύμεθα. Sic Callimachus Epigr. XIII. ἡ παρὰ ταῖς εἰκοσι μεμφόμεθα. In his locutionibus παρὰ significat *propter*, Gallice, *je ne mourrai pas pour attendre un jour.*

XLIV. Edidit Wolfius ad Poëtriarum fragm. pag. 105. —
3. Scriptum in cod. ἄν με, quod Salmasius emendavit.

XLV. Sic codex hoc distichon exhibet:

ἐκ ἐθέλοντα φιλεῖς με · φιλῶ δὲ ἐγὼ ἐκ ἐθέλοντα,
εὐπολῶ ἢν φεύγω, δύσκολος ἢν ἀπάγω.

Nulla, aut pessimo sensu. Salmasii emendationem recepi. φιλεῖς
με, καὶ τοι ἐκ ἐθέλων χαρίζομαι · ἐγὼ δὲ φιλῶ σε, εἵκαι ἐκ ἐθέλοντα
χαρίζομαι. Significat hic ἐπάγω *persequor*, unde ἐπακλιῖρες, οἱ
κυνηγοί.

XLVI. Edidit Orvilius ad Chariton. p. 505. ubi γαλακτο-
παγεῖ §. 4. dedit, ut in codice scriptum est, manifesta menda,
quam eluit Salmasius. At quod illic §. 5. legitur διδῶς, quod
constructionem turbat, e codice non est, in quo recte scriptum,
sensu sic requirente, δίδως.

XLVIII. Initium hujus carminis deest, quod si extaret,
intelligeretur forte quid in primo, qui nunc legitur, versu poëta
voluerit. Corrupta videntur verba ἢν τέτω φωνῆς. Salmasius repo-
nebat ἢν πε τι φρονέης, quod licet vero non absimile, ob mox
sequens φρονέεις, genuinum non credo. Dialogus est inter ludi-
magistrum & discipulos: voces e palæstra ductæ, sed ad alte-
rius luctæ significationem translatae. — 5. Scr. ὅχλῳ. In cod.
ὅχλῳ. Salmasio prave emendanti auscultare non debueram. Est
imperativus passivi, ὅχλῳ, κινῶ, *cere*.

XLIX. Edidit Pierfon Verifim. p. 93. ubi ultimus versus
mendose legitur. Sic in codice scriptus est: τὰς τρεῖς ἂν ταύτη
προκατέκρινε, contra metrum & linguæ rationem. Optime emen-
davit Salmasius.

L. Edidit Orvilius ad Charit. p. 348. Primum distichon
illustravit Salmasius in Plin. p. 278. qui omnino adeundus. —
2. In cod. scriptum ἀναβλίσκει, quod ob sequentia verba in fu-
turo posita, mutandum erat.

LI. Posterius distichon protulit Salmasius ad Hist. Aug. p. 41.
— 2. Male scriptum in cod. μη δέισης. — 3. Scribendum πρῆνεναι:

contractum enim est ex *προένεικα*. Vide Hefychii interpretes ad *πρενικοί*. In cod. scriptum *φιλήμκλα*, quod ob sequens in pentametro *φίλημκ*, non male a Salmasio mutatum videtur, licet *λαλήμακλα* nihil fere aliud sit, quam *λόγος*, quod etiam infra recurrit.

LII. Ex hoc & gemello altero XCV. transtulit Aufonius Epigramma CXIX. Nam, ut vere monuit Salmasius ad Hist. Aug. p. 53. omnia sua Burdigalensis noster e græcis de verbo ad verbum expressit, vel de latinis veteribus adumbravit. Alterum, quod in Planudea extat p. 188. monachus aut dormiens, aut nihil omnino intelligens, in florilegium suum recepit.

LIII. 2. Diversa apographa habent *ὀρθῶς αἰδεῖσαι*, *αἰδεῖσαι*, *αἰδείσας*. Salmasii emendationem recepi *ἀν δέισαις*.

LIV. Edidit Cl. Toup Cur. poster. in Theocritum p. 10. — 2. Scr. *εἰπὼν*, imperativus est, ut infra LX. *μή σ' ὀδυνῶ*. Sic codex; sed mendose. Scribendum *μηδ' ὀδυνῶ*. *Dic aperte, ne doleas, quid vis?* — 5. *κοπιῆς*. Vide Hefychii interpretes ad *κοπιᾶ*, *μελίπηκλα*. Male in cod. scriptum *φιλήης*. — 5. *καρύων παίγνιος εὐτυχίῃ*, dexteritas nucum acervos nucibus petendi & deijciendi. — 8. *οἶόν μ'ε* recte in codice scriptum.

LXIV. Primum distichon protulerat Salmasius ad Hist. Aug. p. 179. & duo ultima p. 122. Integrum ediderunt viri doctissimi, Ruhnkenius Epist. crit. I. p. 35. & Toupius addend. in Theocritum p. 392. — 5. *ὅς δὲ τάχος*, i. e. *κατὰ τάχος*. Male in cod. scriptum *ὡς*. *ὅς*, i. e. *ἕτος*, *ὁ παιδοτρέβης*, reposuerat jam Salmasius l. c. — 6. In cod. minus bene *ἐμπλέξας*: at v. 7. recte habet *ἀπάλαιστος*. — 8. *Φησὶ* in cod. scriptum & servavit Toupius. At in eleganti hoc carmine ferendum non erat, quum præcessisset *προσέειπε*. Vitium sensit Ruhnkenius, & ideo mutanti illud *προσέειπε* in *πρὸς ἀλείπην* assentitur. At hoc a codicis scriptura longius recedit, & quum per se satis intelligatur aliptem esse, quem sic increpat pueri herus, frigidiusculum est *πρὸς ἀλείπην*. Veram lectionem, unica mutata littera, restitui, scri-

bendo *Φημι*. *Finissez, je vous le dis, vous allez m'étouffer cet enfant.* Ut in vernacula lingua *je vous dis*, sic græcis *Φημι* vim in asseverationibus addit. Denique *πινρίζεις* codicis lectio est, & vera, quam docte tuetur Toupius, qua mutata periret carminis acumen.

LXVI. 4. *καίρια, ἀβέβαια, πρόσκαιρα, temporaria.* Male in cod. scriptum *κύρια*,

LXVII. 2. Ammonius: ὅριος λέγεται ὁ περὶ τὰς γλυτὰς τῶ-
 ⓄⓄ, οὐ τινες ΤΑΥΡΟΝ λέγουσιν. hic podicem notat, unde intelligitur quid sit *κύων*, qui deinde ænigmatice vocatur *Ηρακλῆος ἄλοχος*. Scilicet Herculis conjux fuit *Ηἷη*, quod nomen appellative *puhem* significat; hic autem *penem*. ὑγρανθεῖσα Δημήτηρ est ἡ πεπεμμένη τροφή, retribuentum in ima alvo,

LXVIII. 3. In cod. ἡ με κατέν ἐδάμασσαν. — 4. εἰς ἰδίην ἔθερον. alterum apographum ἔφερον, in quibus nullus omnino sensus.

LXIX. Hujus distichi sententia opposita est sententiæ superioris carminis LXV.

LXXI. Ediderunt viri doctissimi, Orvillius ad Chariton. p. 197. & Toupius ad Schol. Theocriti p. 215. Ille *π. 5.* lectionem codicis servavit *τριχάλεπος*, in qua explicanda nugatur; hic *τριχάλεπος* reponit. ἡ *τριχάλεπος* δαίμων est ipsa Nemesis, quæ supra nominata; vox *τριχάλεπος* composita est ex *τρίς* & *χαλεπός*, idem quod *χαλεπός*, ἀχαλῆπω. *τριχάλεπος*, *τριχάλεπος*, ut *πασχάλεπος*, valde molesta. Est quidem in hac voce *παρήχησις*, & τὴν *τρίχα* innuit, in quo argutiola est: sed vox ipsa *τριχάλεπος* aliter explicari nec potest nec debet.

LXXV. 3. Suspecta mihi vox *ρόδα*. An rosæ in præsepi? Notum est proverbium. Scribendum forte: ὅπως αἰς ὁ κύων φάτην ἔειπε.

LXXVIII. Distichon hoc, quod in Planudea legitur p. 630. melius omisisset plane monachus; at ut salvo pudore servaret ita corrupit, ut in eo nec metrum nec sensus sit. In membranis

etiam *χ*. 1. perperam δώσω, pro quo, flagitante metro, reposui διέξο.

LXXIX. Editum in notis ad Hesychium T. I. col. 1092.

LXXXVI. 6. In cod. scriptum νῦν δ' ἄγε (alterum apographum νῦν δέ γε) πεινώμεν καὶ διὰ μηρίονην. Salmasius reponerat βινῶμεν, quod hujus loci non est, uti ex super. LXXXIV. patet. Quod dedi, debeo Clar. Reiskio, & verum esse credo. διαμηρίονη, fictum est a poëta vocabulum, quo alludit ad significationem verbi διαμηρίσαι. Chorus avium apud Aristoph.

πολλὰς δὲ καλὰς ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς τέμασιν ὥρας,

διὰ τὴν ἰχὺν τὴν ἡμετέραν, διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασαί.

Melior videtur ea scriptura, quod in ea integrum nomen Μηρίονην, e quo petivit acumen poëta, servatum est. Cl. Toup Cur. nov. in Suidam p. 100. legit: νῦν δ' ἄγε πίνωμεν, καὶ διαμηρίσομεν, quæ scriptura lusum in verbis, quem sectatus est Poëta, non adeo manifestum exhibet.

LXXXIX. 1. Scr. μεταδόρπιος. ἰὼν μελαδόρπιος ἐπὶ κῶμον καὶ νυκτερινὴν ὥρην. In codice scriptum ἐπίκωμος μετὰ δόρπιον. Ultima sic melius distinguuntur: ἔτ' ἀπάτης γὰρ ἄξις, Εὐσεβείης ἔτ' ἐπιτοκοσύνης Fuit tempus, quo apud Græcos, Asiaticos præsertim, Romana perfidia in proverbium abire potuit, eodem modo, quo perfidia Punica apud Romanos.

XC. 3. ε' παρεόντων. Sic recte cod. participium præsentis, sed addito ὕστερον, intelligitur poëtam de futuro loqui. Salmasius emendabat παρεσόντων, quod minime necessarium, & ne græcum quidem est. Futurum ἔσω in usu non est, dixisset παρесоμένων, si per metrum licuisset.

XCVI. Extat in Planudea pag. 252. sed in eo grassata est mala monachi manus. — 1. Scribendum καὶ πῖε νῦν. Homerus (Odyss. i. 347. Κύκλωψ, τῇ, πῖε οἶνον. Nicarchus supra VIII. καὶ πῖε, καὶ κόλιν καλῶν ἐλὼν ἄρυσαι. & hic *χ*. 5. νῦν ἐν ἐμοὶ πῖέτω. In πῖνε prima producitur. Palladas XVI. ἔοθε, πῖνε, μύσας ἐπὶ πένθετιν. Quædam in hoc carmine ferre non potuisse Planudem, valde mirabitur, qui attendet sequens disti-

chon ab eo receptum fuisse, in quo probabile est, stupidum hominem nihil intellexisse. Est in edit. Wechel. p. 154.

XCIX. ἐκέτι μή ποτ' ἴδῃ. Sic libri omnes: at bene græcum non videtur. Scribendum censeo ἐκέτ' ἂν ἔποτ' ἴδοι.

NICOMEDIS IX. — XI. Inscriptiones istæ primum vulgatæ sunt ab Octavio Falconerio in Inscriptionibus Athleticis, Romæ 1668. Iterum a Sponio in Miscell. erud. antiquitatis pag. 131. unde eas repetiit Fabricius Bibl. Gr. Tom. XIII. p. 348. quorum ridiculum errorem correxit Gorius Inscriptionum antiquarum T. I. p. 271.

AMMIANI I. Vide Orvillium ad Charit. p. 4.

II. 2. πεντάκις διακοσίς. Sic codices omnes & editiones duæ primariæ, recte. διακοσίς τετρασύλλαβον est, facta synizesi vocabulum ια. Sic Αἰγυπτίας, Αἰγυπτίας, ubi, licet aliter sentiat Clarckius, et positione longum esse credo, & ultimas vocales in unam syllabam coalere. Ιλ. B. 811. vera, meo iudicio, scriptura est: ἔστι δὲ τις προπαύροιθε πόλιος αἰπιεῖα κολώνη. Homero, cui præ aliis placuit Ionica dialectus, Atticum πόλεως male obtrudunt. In Dionysii periegesi 118. scribendum ex optimis codicibus:

Ισσὴ ἄχρι πόλιος, Κιλίκων χώραν παραμείβων.

Ubi vulgatæ editiones plane inconcinne habent Ισσὴ ἄχρις πόλιος, quo ingratus auribus nihil accidere potest. Sic in Empedoclis fragmento, quod habet Anthologia (edit. Wechel. p. 169.) quodque consulto omisi, e codicibus scribendum ν. 2. ναίειτ' ἂν ἄκρα πόλιος, ἀγαθῶν μελεδήμονες ἔργων. Quod enim in Vat. scriptum πόλῃος e prava pronuntiatione ortum, quæ η & ι confundebat: Jani Lascaris codex recte πόλιος habet. Sed de hoc fatis.

IX. Nominis Μάρκος demta prima littera, superest ἄρκος, idem quod ἄρκιός, *ursus*.

XIII. Ad verbum pene transtulit Martialis IX. 30.

XXIV. 3. Scr. εὐλογόν ἐστι, κατὰ — Factum videtur hoc carmen in delatorem quemdam, qui capitalium criminum plu-

res senatorios accusaverat, quorum forte incipiebant a littera A nomina. Id autem sub Valentis imperio contigisse probabile non est: antiquior videtur fuisse Ammianus.

XXV. 6. E singulis vocibus κλαιωμιλή & γελωμιλή duas inepte fecerunt, quas ineptius interpretati sunt. Voces sunt fictæ & compositæ ex κλαίω, γέλως & ὁμιλία: *n'ayant sujet ni de pleurer ni de rire, mais pleurant & riant par compagnie.*

RUFINI I. In antiquioribus Planudææ codicibus Epigr. hoc ultimum est libri VII. in multis deest, & quum non repertum fuisset in eo, ex quo Anthologia primum Florentiæ excusa est, diu latuit.

II. Ediderunt hoc Epigr. Pierfon Verisim. p. 98. & Clar. Toup Epist. crit. pag. 86. Hic emendandi impetigine seductus quædam mutavit absque minima necessitate. — 2. Cod. γυμνήν ἀστεροπὴν μελέων. Hoc magis poëticum est, quam γυμνῶν ἀστεροπὴν μελέων, & quoad sensum nihil differt. Idem statuendum de λευκῇ εὐαφίῃ ᾠ. 4. Toupius reponit λευκῇ — εὐαφέων. At quod ᾠ. 5. διαινομένης pro διαιρομένης scribit, id plane contra sententiam est. διαιρομένης, quæ crura divaricabat: sic omnino esse debet. Non lavabantur meretrices tres, quæ iudicium hoc subibant, in balneo non erant; nec quod sequitur κύματι κωφῶ, de aqua intelligendum est. Optimam ubique codicis scripturam repræsentavi. Ultimum distichon recepit Planudēs, mutato πηγᾶς in κέρας. Vide edit. Wechel. p. 619.

III. Hoc etiam malam Planudis manum sensit. Lepidum κρείσσονα Μηρόνην ᾠ. 2. mutavit in κάλλος ἀριότερον. Vide edit. Wechel. p. 619.

VII. De ludu, qui hic notatur, vide Salmasium in Plinianis p. 726.

VIII. Duplex est in codice ultimi versus scriptura: prior, quam exhibui; & hæc altera: ἥνικα πρωτοβέλων λάμπεν ἀπὸ βλεφάρων. Posteriolem, quæ a poëta esse videtur, præferendam duco, e Platonis epigrammate in Archeanassam, harum lectio-

num p. 30. expressam, quod sibi imitandum, proposuit Rufinus, IX. Incertum utrum Rufini, an Palladæ.

XIX. In Planudea p. 616. ultimum distichon deest.

XX. Lemma in Vat. cod. εἰς Μελισιάδα τὴν ἑταῖραν. & ν. 1. Μελιτιάς. — 3. καὶ βύσις ἀσατέμστα, καὶ ἄσατ^Θ ἄσδματ^Θ ὀρμή. Nihil in hoc versu scripti libri variant; neminem tamen non offendet ἄσαλος, cum ob præcedens ἀσατέμστα, tum quia hic proprium non est. Reponi posset, καὶ ἄπνοος ἄσδματος ὀρμή. ἄπνοος autem pro δύσπνοος. — 6. τὴν ἀπίῃ. In membranis prius fuerat τὴν ἀπαῖ, quod deterius non est.

XXI. 2. ἡ σείσον, ἡ μετάθες. Sic recte Vat. membr. Planudea p. 617. perperam ἡ σάα. Adumbratum est e Polemonis II. hujus volum. p. 184. Utrumque expressit Aufonius Epigramm. LXXIX, LXXX.

XXV. Hujus elegiæ, quæ mutila est, primum distichon in Planudea legitur sub Rufini nomine p. 618. Multis interjectis reliqua ibi leguntur p. 626. absque auctoris nomine. Unum & idem carmen est a Planude male divulsum. Tertium distichon in Planudea sic legitur:

ἀλλ' αἰεὶ δακρύοισι πεφυρμέν^Θ, ἡ ἐπιορκῶ,
ἔρχομαι, ἡ μεγάλης νηὸν ἐς Αἰγέμιδος
αὔριον.

In quibus nec caput nec pes. In Vat. cod. ἡ ἐπιορκήσων, quod versus initium est.

XXX. 3. ἀλλ' εἰστάτα, id est εἰρίστατα. Illud recte habet Vat. cod. hoc minus bene Florent. & Aldina I. Sic supra Lucillii CII. δανίσας pro δανείσας. Vide Hefychii interpretes ad εἰρίσει & εἰρίσμα. Ineptissime autem cæteræ editiones ἐρύστατα.

XXXIV. 5. ὄμμα βάλοι. Desumptum hoc a veteri poëta, cujus distichon profert Suidas in Παλαιῆς, a Bentleio sic emendatum:

εἴη μοι βίον^Θ πανεπάρκιος ὄμμα δὲ βάλοι
μή ποτ' ἐφ' ἡμετέροις ἐλπίσι βατκνήνη.

XXXV. Scholion ad hoc distichon in Wechel. edit. p. 631.

quænam ἀφελῆς dicatur, explicat: ἡταῦθα δὲ τὴν ἀπόνησιν, καὶ, ὥς φασί, δασύπυγον. Sic enim scribendum est, non δασύπυγον.

XXXVII. 5. κόμη τ' ἐπὶ ποσσὶ βραχεῖα. Sic Vat. cod. κόμη hic positum pro κομίδῃ.

XXXVIII. Lemma in Vatic. cod. αἱ πόρνην γηράτασαν καὶ τοῖς ἐρασταῖς ὑπερκαταβάνυσαν. Supra vocem πόρνην correctum μετράκιον. Exoletio melius quam meretrici convenit.

JULIANI Imp. I. 6. καὶ βρόμῃ, ὃ βρόμιον. Sic vetus membrana, cujus lectionem illustrat Salmasius in Plin. p. 154.

THEMISTII. Epigr. hoc Anthologiæ libri Palladæ tribuunt, cujus ætas congruit. Nam quum ultra LXXII. ætatis annum carmina scripserit, inter quæ unum in Hypatiam, anno 362. quo præfectus urbis fuit Themistius sub Juliano, etiam hoc scribere potuit. Sed probabilius est ipsius esse Themistii, ad cujus orationem XVIII. vide Harduini notam p. 488.

PANTELEI 3. Scr. τί μ' ἔπεμψας. Male in Floril. Grotii p. 51. ἔπεμψας.

THEONIS I. 1. In Planudæ codicibus ἀντιπαλῶν ἐπίκρανος, perperam pro ἐπιήραν, quod quum non advertisset primus editor, γε addidit ad fulciendum metrum, Vat. membr. recte ἐπιήραντος. Nihil frequentius permutatione litterarum η & κ. Sic supra in Antipatri Thef. XV. ex ἀρεῖον factum ἀρεῖον, quod quum versus modulo non magis conveniret, quam hic ἐπίκρανος, ut hic γε, sic illic ἐς insertum.

II. Integrum carmen, ex quo desumptus hic versus, edidit primus Aldus in appendice primæ quam vulgavit editionis Anthologiæ, e Ms. codice, ubi auctoris nomen non reppererat. Planudi hoc debemus, quod sciamus id carmen Theonis esse. Repositum est infra T. III. p. 4. In posterum autem versus hic, cui monachus titulum fecit, tanquam si solus per se epigramma constitueret, seorsim legendus non erit. Sic e Nicandri Theriacis 7, 741. excerpfit, & in libri I. caput αἰς Ορῆς, tanquam absolutum epigramma, retulit; quem versum, ut Theo-

gnidis disticha duo, & alia quædam consulto omisi. Hic Theonis versus etiam omittendus erat, sed Planudis furtum serius deprehendi.

III. Distichi hujus festivam versionem ridendam propinavit illustrissimus Orvillius ad Charit. p. 251. in cod. scriptum: *μύρεθ' ὑπὲρ κρυερῶ μυρομένη σε τάφῳ*, manifesta corruptela. Emendabat Salmasius *καίρεθ' ὑπὲρ κρυερῶ*. Verissimum est *κοπιομένη*, *plangens*, proprium in tali luctu & usitatissimum verbum. Dicitur autem mater *μύρεσθαι κωφά*, i. e. *κωφῶς*, *inanes*, *inauditos fundere fletus*, quia ad cenotaphium flebat.

PALLADÆ IV. 3. Vat. cod. *Φέρω τρίχας*. Scripserat forte: *ἀλλ' ἔγω εἶτε Φέρω λευκὰς τρίχας, εἶτε μελαίνας*.

V. In fine duo disticha addit Vat. cod. valde corrupta in hunc modum:

ἡλικία τοινυν ἡδε κρινετ' ἀλλ' ἀφροδίτης

οἰστρον εἰρηνης εἰδὲ τι γῆρας αἰεί.

ὄρκους λοιπὸν αἰε τε πεποιθάμεν ἀλλὰ μεθόρκον

ζητεῖν ἐστὶ θεῶς δώδεκα καινερέμ.

Quos versus omisit Planudes propter mendas, quas alibi tol- limus. Verba sunt Salmasii. Ubinam vero versus hos emenda- tos protulerit ignoro, quos nec Grotius in Stobæo addidit.

IX. *Μῆνιν ἐλομένην*. Sic Vat. membr. recte. *τε* inferuerunt ad fulciendum versum, ineptissime. Satius fuisset scribere *ἐλομένην μῆνιν γαμετήν*. Sed farta res est. Vid. quæ notavi ad Lucillii XIV.

X. 4. Probabile est *πάντοθ' ἀναπτόμενον*.

XIV. 2. Vat. cod. *καὶ γαμετῆς ἀδίκῃ*, quod verum vide- tur, ob quandam alliterationis speciem in *ἀπίρῃ* & *ἀδίκῃ*.

XVIII. Hoc & sequens illustrat Salmasius ad Hist. Aug. p. 185.

XXII. Post Lucillii Epigr. CXVII. sequitur hoc in mem- branis sine auctoris nomine. Margini exemplaris Wechelianaë adscriptit Salmasius, addita hac notâ: *suspicio esse Pallada*. Hoc iudicium sequutus sum. Quare inter Lucianea retulerit no- vissimus editor, ipse dixerit.

XXIV. 2. Alterum pentametrum, qui in Planudea legitur, ῥηγνυμένως καθ'αυαῖς εὐῤάλοις φιλῶναις, non agnoscit Vat. cod., qui illius loco hunc, quem dedi, meliorem habet.

XXV. 2. ἔχυσί⊙ genus est placenta, cujus meminit Athenæus p. 647. D. ἐκ τυγῆ δὲ ζῆσι γίνεται πλακύντρεα τὰδε, ἔχυσίος, σκευδλίτης, σκευδλῶ⊙. Hinc corrigendæ glossæ latinæ Labbei p. 177. Subitillus, ἐνδυσις. Scr. ἔχυσί⊙.

XXVI. Vide Salmasium notis in Simplicium p. 21.

XXVII. 2. βρωτόν. Sic præter Vat. cod. duo etiam Planudeæ. Ionica hæc substantivorum forma sæpe a librariis oblitterata, de quo inferius agam. — 3. Libri ἡ τραγομένην, id est, ἡ τρακλήν, quod ferri potest. — 5. ἀργαλέην. mallem ἀργυρήν: sic omnino scribendum videtur.

XXVIII. Operarum errore in Stephani editione titulus est τῆ αἰτῆ, i. e. Macedonii, cujus Epigr. præcedit: in omnibus aliis titulus est Παλλαδᾶ, excepta tamen Wecheliana, quæ Stephanianæ inendas omnes, multis insuper additis, habet.

XXIX. 5. τέρεο καὶ Παφίη. Sic Vat. membr. flagitiis Planudis antiquior. Hominis castitatem mirabitur, qui eorum meminerit, quæ supra ad Stratonis aliquot carmina notavi.

XXXII. In primo versu auctorem habeo Vat. cod. in secundo, præter eum, tres etiam Planudeæ codices.

XXXIII. Titulus in Vat. cod. Ράρυ. Adnotavit Salmasius: quis ille Rharus sit nescio. Forte Ριανῆ. Sed Pallada potius tribuendum videtur.

XXXV. 1. Inepte legebatur εἰ τὸς ἀνδροφόνους, contra epigrammatis sensum, quod & vidit Vinc. Obsopœus, ut ex ejus versione p. 153. patet. — 2. Typothetæ errorem corrige θαυμάζω. Supra p. 174. XVIII. 1. ἡ γναῦς simili errore excusum pro γραῦς. Hoc posterius proximis his diebus primum animadverti, licet Antiphili epigramma vices aut tricies legissem. Quantam potui diligentiam adhibui, quæ in multis elusa fuit. Sed hæc minutiae sunt, quæ lectorem morari non possunt.

XXXVII. Non bene congruit lemma. Factum mihi videtur in editum infantem cum utroque sexu, & statim post mortuum: sic recte dicitur *παιδίον ἀρσενικόν, θηλυκόν, εἰδέτερον.*

XXXIX. 2. *χείλισι λιτραίοις, labiis libralibus.* Sic recte Vat. membr. Sine sensu antea legebatur *τριτράιαις.*

XLV. *Λίτραν ἐτάων*, i. e. LXXII. annos. Totidem enim aurei cudebantur e libra Palladæ ævo, qui sub primis christianis Imperatoribus vixit.

XLVI. Quartum distichon oræ exemplaris Wecheliane adscripsit Salmasius; duo reliqua protulit libro de Modo usurarum p. 65. Tria tantum prima in Planudea p. 35. leguntur.

LIX. Distichon hoc, quod vulgo tribus superioribus adhæret, in codicibus etiam Planudæ ab illis separatum est, immo longo distitum intervallo, multis interjectis, ut in Vat. cod. In Florent. edit. a superiori distinctum est.

LXIII. Huic epigrammati in Planudea p. 265. subjungitur distichon, quod Vat. membr. ad finem Epigr. LXV. reponit, quo revera pertinet.

LXXVII. 3. *ἐτίμης.* Sic libri. At scribendum videtur *ἐταίμης, socios, discipulos.* Vide Suidam in *ἐταίρῃς.*

LXXXIII. 2. *κακῶς.* Sic omnino scribendum, ut e sensu manifestum est: & sic legitur in codicibus & duabus primariis editionibus. Aldus in secunda *καλῶς*, quam lectionem ab aliis spretam revocavit perperam Stephanus.

LXXXV. 1. *καλλίον* vox est semibarbara. Vide Du Cange.

XCIII. Planudæ duo codices male *χ.* 2. *φιλοχρίτω*, frequenti adeo litterarum *η* & *ι* permutatione. Christianus non fuit Planudes, nec hic opportuna christianismi mentio.

CIV. 2. *οὐκ ὁπτεμα*, Sic duo Regii Planudæ codices. Scripturam hanc damnat Jac. Gronovius ad Herodotum p. 971.

CIX. Vide Clar. Toup ad Suidam II. 116. — 4. Vat. cod. *καὶ γέγονα.* Interpolatum videtur a librariis hoc epigr. in cujus 3. *χ. ἡ πικρὴ καύμων* ----- *περίηψα* olim lectum fuisse probabile

est. Addita cætera ad supplendam lacunam. Ep̄iala enim febris species est a quartana diversæ; & illud γέγονα indicio est Palladam de se ipso, a febre sic sanato, loqui.

CXIII. 9. φύσεως δὲ ἰδίας δώρημα λογισµόν. Sic recte edidit Stephanus. Male ante eum, consentientibus codicibus, ἔµφρονα λογισµόν legebatur.

CXV. Lemma in Vatic. cod. εἰς τὴν φιλόσοφον Ὑπατίαν τὴν Θέωνος θυγατέρα Et additum a recentiori manu: τῇ αὐτῇ Παλλὰδῃ. Narrationem indignissimæ Hypatiæ cædis ab Alexandrinis Christianis, instinctu, ut quidam tradiderunt, Cyrilli episcopi, perpetratæ, vide apud Socratem l. VII. cap. 15. contigit anno 415. Inde definiri potest Palladæ ætas, quem ex multis illius carminibus Christianum non fuisse admodum verisimile est.

CXXI. 3. Corrige typosethæ errorem, ἀνωμάλη.

CXXIII. 6. κατὰγει. Sic omnes, sed mendose. Scribendum κατὰγοι.

CXXXII. 1. ἡ φύσις. Sic verissime Salmasius emendavit. Opposita sunt ἡ φύσις & ἡ παχύτης. Corrupte in membranis etiam legitur ἡ φύσις.

CXXXV. Provinciæ quos vidit in Ægypto Præsides ferores & rapaces intuit, quæ animi vitia vocat *instrumenta impetii*, ὄργανα τῆς ἀρεχῆς. Quod vulgo legitur ἀρεστῆς ineptum est.

CXXXVIII. 3. Editiones omnes absque codicum dissensu φημὴ δὲ ἀντιπαθῆς, quod emendat Illustr. Orvilius ad Chariton. pag. 217.

CXLI. Tres hos versus superiori carmini subjungit Vatic. membr. sed diversum epigramma videtur.

POLLIANI I. 5. Voces θηρὶ εὐατέντι debuissent etiam maioribus characteribus excudi. Sunt enim e Callimacho petitæ, ut quæ sequuntur e Parthenio defumtæ videntur, quos hic deridet Pollianus. Vide inter Callimachi fragmenta a Bentleio collecta CCCXX.

III. 4. ὡς περὶ χοιρέϊας. Sic e Vat. membrana scripsi. Quod

editum erat *περὶ χρηρείας* sensu plane cassum est. Illud autem sic explicari potest: Florus ob adeptam in agone musico coronam celebrato convivio, Polliano, qui invitatus non adfuerat, frustum suillæ carnis miserat. Hoc vocat poëta *χοιρεῖν μέρητα τῷ σεφάνῃ. νῆ τὸν κλῆρον*, *per ipsum victoria tua pramium*, seu, *per victoriam tuam*. Sic vocem *κλῆρος* adhibuit Antigonus Car. cap. I. *καὶ περὶ τῷ κλῆρῳ πρὸς ἑαυτὸς εἰς ἀντιλογίαν ἐλθόντων*. Ultimo disticho innuit favore judicum decretam ei coronam. Aliter Casaubonus explicat in commentario ad Persium p. 14. servata vulgata lectione. Sed mihi folium Sibyllæ est illius interpretatio.

V. 4. Neminem non offendet vox *πέπλω* male e superiori versu repetita: mallet profecto *χερί*. Difficultatem elegantissima versione elusit Grotius:

Germanum Junonis opus. Cerne ut sibi prudens
obducatur rupta tegmina veste pudor.

PROCLI quatuor hymnos dedit Fabricius Bibl. Gr. T. VIII. p. 507. editi sunt etiam a Mich. Maittaire in Miscell. Gr. carminibus.

I. 17. Excudi debuerat *εὐτ' ἐθέλεις*. — 25. Fabricius ex Oleario edidit *εὐῖον Ἀτην*. Maittaire *Ατιν*, versu claudicante. Scribendum *Ατλιν*. Est autem Solis nomen, de quo videndi Salmasius ad Hist. Aug. pag. 180. & 349. & Reinesius Inscript. pag. 73.

- Hymni illi elegantissimi deperditorum plurium, quos fecerat Proclus, magnum excitant desiderium. Præclarum veteris sapientiæ in memoriam mihi revocant monumentum, affinem alium hymnum, qui in hac græcorum carminum collectione omitti non debet, quum præsertim non nisi in libris raro obviis exstet, ubi mendorum colluvie inquinatus legitur. Est autem Cleanthis philosophi stoici, cujus vitam scripsit Diogenes Laërtius. De Hymno ipso videndus Fabricius Bibl. Gr. T. II. p. 397.

ΚΑΕΑΝΘΟΥΣ

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ ΤΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

Κύδις' ἀθανάτων, πολυώνυμε, πα[τ]ραῖς αἰεὶ
 Ζεῦ, φύσεως ἀρχηγέ, νόμῃ μέτα πάντα κυβερνῶν,
 χαῖρε· σὲ γὰρ πάντεςσι θεῖμις θνητοῖσι προσαυδᾷν.
 ἐκ σὲ γὰρ γένος ἐσμὲν, ἡς μίμημα λαχόντες
 μᾶλλον, ὅσα ζῶει τε καὶ ἔρπει θνήτ' ἐπὶ γαῖαν.
 τῷ σε καθυμνήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν αἰίσω.
 σοὶ δὴ πᾶς ὁδε κόσμος ἐλισσόμενος περὶ γαῖαν
 πεῖβεται, ἥ κεν ἄγης, καὶ ἐκὼν ὑπὸ σείῳ κραεῖται.
 τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν ἀνικῆτοῖς ἐνὶ χερσὶν
 ἀμφηκῇ, πυρόεντα, αἰεζώνοντα κεραυνόν.
 τῷ γὰρ ὑπὸ πληγῆς φύσεως πάντ' ἐρρίγασιν,
 ὧ σὺ καλευθύνεις κοινὸν λόγον, ὅς δια πάντων
 Φοιτᾷ, μιγνύμενος μεγάλοις μικροῖς τε φάεσσιν.
 ὅς τόσπος γεγαῶς ὑπάλος βασιλεὺς διὰ παντός - -
 - - - - -
 ἔδ' ἐ τι γίνεσθαι ἔργον ἐπὶ χθονὶ σὲ δίχα, δαῖμον,
 ἔτε κατ' αἰθέριον θεῖον πόλον, ἔτ' ἐνὶ πόντῳ,
 πλὴν ὅπως αἰετὶς κακοὶ σφελέρησιν ἀνοίαις·
 καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ ἐ φίλα σοι φίλα ἐσίν.
 ὧδε γὰρ εἰς ἐν πάντα συνήρμοκας ἐοθλὰ κακοῖσιν,
 ὥσθ' ἕνα γίνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἐόντα,
 ὃν φεύγοντες ἐῷσιν, ὅσοι θνητῶν κακοὶ εἰσι,
 δύσμοροι, οἳτ' ἀγαθῶν μὲν αἰεὶ κλῆσιν ποθέοντες,
 ἔτ' ἐσορῶσι θεῶν κοινὸν νόμον, ἔτε κλύουσιν,
 ὧ κεν πειθόμενοι σὺν νῷ βίον ἐοθλὸν ἔχοιεν.

αὐτοὶ δ' αὖ ὁρμῶσιν ἄνευ καλῆς ἄλλος ἐπ' ἄλλα,
οἱ μὲν ὑπὲρ δόξης σπαρδὴν δυσέρισον ἔχοντες,
οἱ δ' ἐπὶ κερδοσύνας τέτραμμένοι ἔδνι κόσμῳ,
ἄλλοι δ' εἰς ἄνεσιν, καὶ σώμασις ἡδέα ἔργα,
σπεύδοντες μάλα πάντων ἐναντία τῶνδε γενέσθαι.
ἀλλὰ Ζεῦ πάνδωρε, κελαινεφές, ἀρχικέραυνε,
ἀνθρώπων ῥύοιο ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς,
ἦν σὺ, πάτερ, σκέδασον ψυχῆς ἄπο, δὲς δὲ κυρῆσαι
γνώμης, ἥ πίσυνος σὺ δίκης μέτα πάντα κυβερναῖς,
ὄφρ' ἂν τιμηθέντες ἀμειβώμεσθ' ἀ σε τιμῇ,
ὑμνῶντες τὰ σὰ ἔργα διηνεκές, ὥς ἐπώοικε
θνητὸν εἶναι· ἐπεὶ ἔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι μεῖζον,
ἔτε θεοῖς, ἥ κοινὸν αἰεὶ νόμον ἐν δίκῃ ὑμνεῖν.

V. Epigramma hoc, quo caret codex Buherianus, edidit Illustr. d'Orville ad Chariton. p. 385. & in Siculis p. 564.

SYNESII Epigramma de Astrolabio in illius operibus legitur, editionis Petavii p. 311.

TRYPHONIS. σκιαδεσιν sic recte Vat. membr. i. c. ἐν τοῖς Καρνείοις. Vide Meursii Græciam feriatam in Κάρνεια. De phrafi ἐν βέλει πληγείς, vide summum Hemsterhuyfium ad Lucianum p. 429. Varinus, quem Brodæus laudat, sua hausit e Suida, quem vide in γλυκὺ μέλι.

EUGENIS. 2. λυαῖ Ἀνακρέοντα. Sic recte exhibet unus Plaudæ Rectorum codicum. Alius, ut Florent. editio, λυαῖον.

CYRI. Titulus esse debet: Κύρις Πανοπολίτης, ἀπὸ Υπάτων καὶ Παλριμίας. Vide Suidam hac voce.

I. Lemma in Vat. cod. Κύρις τῇ μεγάλῃ ποιητῇ, ἡνίκα ἔμελλεν ἐξορίζεσθαι ἐκ τῆς πόλεως, θρῆνῳ, ἣν εἶπε πρὸς αὐτῇ τῇ πόλιν τῆς ἀκροπόλεως.

III. Lemma in Vat. cod. εἰς Μαύην τινὰ γυναῖκα τριάκοντα καὶ τρεῖς χρόνους ζήσασαν. — 1. Μαύης χρόνⓄ. Mulieris hujus, quæ XXXIII. vixit annos, χρόνος enim annum significat, nomen fuit forte Μαρίη, quod depravatum in Μαύη.

V. In uno e Planudeæ Regiis codicibus distichon hoc reperi, in cujus pentametro scriptum ἔπρεπε τὴν σοφίην. Est autem in libri IV. cap. εἰς εἰκόνας γυναικῶν post Synesii monostichon in sororis suæ imaginem.

CHRISTODORI. Poëma hoc malo consilio auctor fuit Aldus in particulas discerpendi, singulis præfigendo titulos, quos absque ulla necessitate librarii in codicum oris apposuerant, tanquam si singulæ hæ partes diversa constituerent epigrammata. Hinc orta prava distinctio, quæ plurimorum locorum sensum turbat, aliquot versuum hemistichiis finalibus, quibus nova incipit descriptio, præcedentibus contributis. Quod ratio & poëmatidis natura suadebant, feci, Florentini editoris exemplum secutus. Multa in præstanti hoc poëmate e Vat. membr. emendavi, paucula quædam, eaque levioris momenti, absque codicis auctoritate, in hoc uno liberiori conjectura usus. Versu 292. de Achille vulgo legitur:

γυμνός ἐὼν σακίων. ἔδόνευσεν μὲν ἔγχος ἐλίσσειν

δεξιτερῇ, σκαιοῖ δὲ σάκⓄ χαλκεῖον αἰερεῖν.

Quæ absurda & sibi contraria sunt. Nam si Achillem æs exhibebat σακίων γυμνόν, altero versu dici non potuit σκαιοῖ σακⓄ χαλκεῖον αἰερεῖν. Repræsentaverat eum artifex nudo capite, γυμνὸν κόρυςⓄ, ut heroum omnium pulcherrimi venusti oris decor, nullo imminutus tegmine, magis appareret. Cætera armatus erat.

311. Omnino scribendum ἔμφρονα χαλκός OMHPON ἔδονεν, & sic scripseram, quod nescio quo casu aut qua oscitantia inter corrigendum folium mutatum fuit.

320. πατὴρ δ' ἐμός. In Vat. membr. ommissum δ'. Ad oram eadem manu scripta hæc nota: ἡράδης, ὃ φίλⓄ τῷ κάλλει καὶ

τῶν λόγων Ομήρου, καὶ τῆτον παλῖρα σὸν ἐκάλεσας διὰ τὴν σὴν εὐμυσίαν, καὶ, ναὶ μὰ τὰς λόγους, ὃ μακρὰν εἴ τῆς ἐκείνου ψυχῆς καὶ τῶν ἐκείνου χαρίτων. Huic iudicio non subscribet lector, licet verum sit, homerico stylo scriptum esse hoc carmen.

334. In membranæ ora scripta hæc nota: τυφλὸς ἦν ὁ πλάσας αὐτὸν, ἐπεὶ Ομηροῦ πολλῶν ἀνδρῶν ἔβλεπε κρείττω.

II. Hoc Epigr. edidit Berkelius ad Stephanum p. 347. ὧ. 1. cod. αὐτὸς, pro quo κλεινὸς melius videtur: Reiskius contra metrum κλυτὸς: at κῆμαι recte in κῆται mutavit. Ab eo etiam ὧ. 2. ἀριφανέων sumi; cod. αἰφανέων. — 6. Cod. ἐριζέμενον, quod recte Salmasius emendavit. Lacunam 7. ὧ. sic supplevit Reiskius. — 11. Male in cod. scriptum ἐάσας. Factum est autem hoc, ut & sequens etiam Epigr. in Joannem Præfectum Illyrici sub Anastasio, qui & consul fuit, ut alterum testatur Epigramma, cuiusque consulatus ad annum D. refertur a Du Cange in Famil. Byfant. p. 86.

ISIDORI Ægeatæ. Quando vixerit hic poëta non reperio: sed ex paucorum illius quæ supersunt carminum argumentis & stilo antiquior videtur, & melioris ævi, quam ex ordine, quo hic collocatus est, æstimari posset. Ex comparatione Epigr. I. cum Antiphili Epigr. XXIII. quorum unum ex altero expressum videtur, Isidorum priorem censuerim.

ISIDORI Scholastici. Ægyptius fuit hic Isidorus; nam in membr. additum gentile Βολεβυῖώτης, pro quo scribendum videtur Βολεβιτινήτης.

QUINTI Smyrnæi, Extat in Planudea p. 448. absque auctoris nomine, qui e Joanne Tzetze notus, Chil. II. 38. editionis Basileensis anni 1546. p. 31. ubi hi versus leguntur, fere uti hic eos exhibui. Totidem sunt quot certamina. Ex ultimo male nescio quis duos concinnavit. In uno Regionum codicum, titulus est: εἰς τὸ αὐτὸ Κοίντα Σμυρναίαις ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. ὧ. 2. Planudeæ lectionem ὤλεσεν ὕδρην, quæ melior est, prætulisset, ni vidisset ἔκλανε scriptum etiam esse in veteri codice Bibliothecæ Laurentianæ, Catal. T. II. p. 74.

METRODORI. Epigrammatis I. & Problematum arithmeticonum plerorumque auctor esse potest Metrodorus Scepsius, qui Mithridatis ætate vixit. At Epigr. II. & problematum quædam aliis cognominibus tribuenda sunt. Varios Metrodoros recenset Jonsius de Script. Hist. Phil. I. 20.

Problem. II. 9. Meziriacus *τριηκόντων*, quod imprudens mutavi. Ionicum est: vide Etymol. M. p. 290. in *δυσί*, ubi ex *Αλκαιο τὸν δυοκαίδεκα* profert, & e Callimacho *τῶν τριηκόντων*, pro *τῶν τριάκοντα*. Callimachi locus est inter fragmenta a Bentleio collecta LXVII. *τριηκόντων* est etiam apud Hesiodum *ἔργ. 694*. Recurrit infra Probl. XVII. 13. *τριηκόντων*, ubi prava itidem sedulitate scripsi *τριήκοντα*, metro quidem neutro in loco repugnante, sed absque necessitate ulla, quum bona sit codicis scriptura, utrobique restituenda.

III. 1. Meziriacus, *μήλων καλαίθους φέρον*, ἐν δὲ ἐκόςῃ — mendose.

XV. 4. *ταύρη χθών*, id est Vaccæi, Hispaniæ populus. An alibi reperitur Pyladem eo coloniam deduxisse non succurrit.

XVII. 5. Meziriacus, *ἀνεψιοὶ δύο*, manifesta menda. Duo ultima disticha protulit Salmasius ad Hist. Aug. p. 348. ubi recte legitur ἐκ δὲ *τριηκόντων*, quod reponendum jam monui.

XIX. 5. Scr. *τῇ δὲ ἄρ' ἔφ* — Ordo est enim ἐπὶ δὲ τῇ, scilicet *δωδεκάτῃ*: huic duodecimæ addita septima. — 6. Pro *ἐπένευτεν* mallet *ἐπέλευσεν*, vidit, ipse scilicet Diophantus. Alterum pendet a θεός in versu 3. — 8. Hic versus corrupte apud Meziriacum legitur, *τῷ δὲ καὶ ἡ κρυερὸς μέτρον ἔλων βίβτε*. — 10. Meziriacus, *τῇ δὲ πόσος σοφίη* — & sic ultimum distichon vertit:

Quatuor ætates genitor lugere superstes
cogitur, hinc annos illius assequere.

Longe diversus est Græcorum sensus: *πένθε δὲ πισύρεσσι ἐνιαυτοῖς παρηγορέων τῇδε τῷ ποσῷ σοφίῃ*. i. e. *per quatuor annos luctum mitigans hac quantitatis disciplina*; i. e. logicæ studio. Si

de auctore hujus epigrammatis constaret, & compertum esset Metrodori esse Scepsii, Diophanti Alexandrini, de quo hic agitur, ætas accuratius definiri posset.

XXII. Strabonis ætate primum, aut paulo ante, Adriatici nomine appellatum mare est Ionicum totum, cujus antea pars tantum Adriaticus sinus dicebatur. Hinc apparet hujus epigr. auctorem Metrodorum Scepsium non esse.

XXIV. Secundi distichi, si quid ego intelligo, hic est sensus: *dexter autem totidem horis*, quatuor scilicet, *me inferior est*; *mihi secundus est*, *ad implendum lacum*: i. e. lacum implet horis VIII. *tertius denique bis totidem horis*, octo scilicet, *me inferior est*: i. e. lacum implet horis XII. Sic tubus medius lacum implet IV. horis: dexter VIII. sinister XII. Quæritur quot horis tres simul aquam fundentes lacum implebunt. Si verum est hunc esse Græcorum sensum, ab eo tota via aberravit Meziriacus, qui sic vertit:

Æquali dexter spatio, duploque sinister

quando fluit, vitreis hunc tubus implet aquis.

Et proinde falsa est solutio, quam dedit. Indoli hujusmodi problematum repugnant duo tubi æquales: fatius fuisset unicum finxisse duabus horis lacum implentem; hoc acumen Meziriaci fugisse miror.

XXVI. 1. Meziriacus θεοὶ κερύωσι, minus bene.

XXVII. Mallet hic quis forte αἰὲν ἀνασκαίων πέντρα φέροντες πόνων, & meo judicio melius esset.

XXIX. 5. Vertit Meziriacus:

— — — tantum solus formare solebas

qualibet ipse die: sed centum filius; atqui

illo quinquaginta minus gener edere fuetus.

At in græcis res aliter se habet; nam filius ducentos, gener totidem & quinquaginta insuper, i. e. 250. quotidie formabat lateres. παῖς ἀπέληγεν ἐκ καμάτοιο διακοσίαις τέλειγμέναις· ὁ δὲ αὖ γαμερός τόσῃσι καὶ εἰσέτι πενήκοντα τέλειγμέναις ἀπέληγεν ἐκ τῆ κα-

μάτη. Planum hoc & perspicuum est. Inde manifestum est solutionem Meziriaci falsam esse.

XXXI. 2. Meziriacus, ὧν εἶχεν καρύων κλειτ' ἔπορεν τὸ τρίτον, quod manifesto mendosum est.

XXXII. Vide Salmasium in Plinianis p. 448.

XLII. 1. Scribe Αλκείδαιο, ut recte in Anthologiæ libris editum. — 7. Male in Planudea, quam sequitur Meziriacus, Αρκαδίη τριποσὴν, metro claudicante. Vat. cod. lectionem dedi.

ASCLEPIODOTI. Vide doctissimi Toupii Emendationum in Suidam III. 146.

CYRILLI II. Extat apud Spon p. 376. Fabretti pag. 287. Gori T. I. p. 421.

JULIANI I. 5. Scribendum videtur ἔπινον, ut constet metrum: nam in ἔπινον brevis est media, quæ hic produci debet.

VI. Alterum in membranis extat Juliani in hoc argumentum Epigramma, quo carent schedæ, quibus sum usus. Distichon ex eo profert Salmasius in Plinianis p. 699.

Ερμείη Βαίτων ἀλινήχεο ὄργανα τέχνας
ἀνθετο, δειμαίνων γήραος ἀδρανίην.

XX. Scribendum videtur:

(α) τλήθι Φύσις, τέχνη σε βιάζεσθαι. (β) ἄπαντον ἔργον.

Naturam poeta alloquitur; *perfer, Natura, tibi vim Ars facit*. Cui Natura respondet: *At vita caret opus: ex natura ars est, non enim naturam reperit ars*. Servata vulgata lectione τλήθι Μύρων, nullum in his sensum video.

XLII. 4. Vulgo legitur Φεῦ, Φεῦ, Καλλιόπη, σὴν κατέλυσας ὄπα. Quod dedi multo acutius ex admodum verisimili conjectura est Cl. Reiskii.

XLVIII. Duo diversa sunt Epigrammata in membranis, singula unius distichi, quæ separanda esse ex aliorum in idem argumentum comparatione palam est.

LIX. 6, τρισσάς, sic cod. Ja. Lascaris, quod ideo recepi, quia in antiquioris poetæ carmine, quod Gætulici est supra p. 187. trium Lycambis filiarum mentio.

LX. 4. *φλέγμα*, sic recte Vat. membr. a prima manu. Superfcripta altera lectio *φθέγμα*, quæ non aliunde, quam ex scribæ ignorantia oriri potuit.

LXII. Planudeæ Regiorum codicum optimus, ut Vatie. membrana, epigramma hoc Juliano adscribit. Non omnia vulgatæ Anthologiæ vitia Planudi sunt tribuenda; multorum culpa liberandus est, quæ in librariorum focordia hæret, quod sæpe animadverti ex comparatione antiqui illius codicis cum Vatie. membranis.

LXIX. Lemma in Vat. cod. *εἰς Ἰωάννην τὸν γαμβρὸν Εὐφημίας γυναικὸς Ἰουστίνου*. At falsum est. Justinus enim ex Euphemia conjugē prolem nullam suscepit. Joannes autem, de quo hic agitur, Hypatii, imperatoris Anastasii fratris, fuit nepos, & uxorem duxit Præjectam Vigilantiæ, Justiniani Imper. fororis, filiam, quæ Vigilantia hic *ἀνάσσης* nomine designatur.

LXX. Hypatius Magnæ, Anastasii Imp. fororis, filius, de quo Vide Du Cange Famil. Byfant. p. 87. & auctores ibi laudatos. In mari non periit, ut imperitæ Brodæus interpretatur; sed Justiniani jussu capite multatus est, & cadaver in mare projectum. Argutum est epigramma, quo laudatur Hypatius absque pessimi imperatoris invidia. In eundem Hypatium factum est etiam sequens carmen, ex quo apparet Justinianum, postquam sublato rivali deferbuit ira, cenotaphii honorem manibus concessisse, quod factum putida adulatione extollit Julianus. Unius assis non sunt, quæ satis prolixè de hoc carmine disputavit Reiskius.

THEÆTETI I. 5. *κρέμασι* in Vat. cod. scriptum esse jam notaverat Orvilius ad Charit. p. 179. — 7. Melius scripsisset *θαλασσοπόρος* *ἴτε* B. quam *θαλασσοπόρος* *πόρε*.

II. 13. *παρὰ* habent Planudeæ codices.

III. 3. *πολύσπορος*, eo sensu intelligi potest, quo exponunt lexica: vel *multorum semine concretus*: quippe cujus mater Penelope ab omnibus procis compressa fuerat.

HYMNI IN BACCHUM 15. ξενιδώτην. Ita vetus codex: Sed ad oram correctum ξενιδώτην, *hospitalia duntem munera*, quod non deterius est.

HYMNI IN APOLLINEM 1. Typothetæ errore excusum est ὑμνεύω pro ὑμνείω. At neutrum rectum est. Scribendum ὑμνέωμεν, ut in præcedenti μέλωμεν. In Vat. membr. primus singulorum hymnorum versus initio non legitur, sed in fine, & iterum summæ oræ appositus. Scriptum autem in membr. ὑμνέωμεν omisso ν. Bonum quidem est ὑμνέωμεν, & sic sæpe apud Homerum & alios poëtas indicativus pro subjunctivo occurrit; sed alterum ὑμνέωμεν probabilius est. Est autem τριτύλλαον, facta synizesi vocalium ω, ut in isto Homerici in Apollinem hymni:

αὐτὰρ ἐγὼν εἰ λήξω ἐκὼς ὅλον Ἀπόλλωνα

ὑμνέων ἀργυρότοξον, ὃν ὑπόμοις τέκε Ληϊώ.

4. νευροχαρῆ. Vulgo male νεροχαρῆ legitur, quod epitheton Baccho, non Apollini, convenit. In libris calamo exaratis frequentissima permutatio litterarum ν & ρ, de qua Casaubon. ad Athen. p. 334. & Hesychii interpretes in νερίς. Inde in formis expressis multæ corruptelæ. νευροχαρῆς, *nervis*, citharæ scilicet, *gaudens*.

21. ὑπέενια expungendum est. Apollini non convenit hoc epitheton, quod Jovi proprium est. In Vat. membr. scriptum ὑψένια, perperam pro ὑψήνια, quod reponendum, nisi quis malit ὑψιμέδονια. In Planudeæ codicibus reperitur ὑπέωνια & ὑπέενια.

MENSES ROMANI. 19. Pro πέλει scribendum πέλοι. τίς δ' ἂν πέλοι; ἧ. seq. Vat. membr. ληνῶ ἐπικαλλάγω — & vox ληνῶ in fine præcedentis deest. Planudea ἡδὺ ἐπικαλλάγω, claudicante itidem metro. ἡδυεπής frequens Bacchi epitheton. In superiori hymno, ubi ejus attributa κατὰ στοιχεῖον recensentur, ἡδυεπὲς dicitur, quod idem est.

IN MUSARUM IMAGES. Distichi in Polymniam pessime vulgo legitur hexameter: σιγῶ φβεγομένης παλάμης θελξίφρονα

παλμόν. Vaticanus & Planudeæ codices habent *θελεγόμενη*, quod ut verum est, ita necessarium erat reponere *θελεξίφρονι παλμῷ*. Poëta latinus in simili de Mulis carmine:

Signat cuncta manu, loquitur Polymnia gestu.

MIMNERMI versus, quos servavit Stobæus, Floril. Grotiani p. 49. supersunt ex elegia quam scripserat de Gygis Lydorum regis bello contra Smyrnæos, cujus meminit Pausanias p. 766.

— 6. Scribendum videtur *ὅσπότε' ἀνὰ προμάχους*.

ÆSCHYLUS epitaphium carmen *ιπλῆ* sibi fecit paulo ante mortem. Vide Stanleii notas in vitam Æschyli p. 707. Prius distichon habet Plutarchus libro de Exilio p. 604.

PHILETÆ II. 2. Ingratum est *αἰρήσει* — *αἰρόμενος*. Forte scripserat *ἀμφιτεμῶν μακέλη*. Negligentiæ culpam redimam, additis hic Philetæ fragmentis aliquot, quæ superioribus subjungi debuerant.

X.

Ιαχυρὰ γὰρ ἐπωκραίει ἀνδρὸς ἀνάγκη,
ἥ ῥ' ἐστὶ ἀθανάτης ὑποδείδιεν, οἳ τ' ἐν Ολύμπῳ
ἐκροσθεν χαλεπῶν ἀχέων οἴκας ἐκάμοντο.

XI.

Νῦν δ' αἰεὶ πέσσω· τὸ δ' αἰέξειαι ἄλλο νεωρὲς
πῆμα, κακὲ δ' ἔτῳ γίνεσθαι ἥσυχίη.

XII.

Τὰ οἳ ποτὲ Κύπρις ἐλοῖσα
μᾶλα Διωνύσῃ δῶκεν ἀπὸ κροτάφων.

XIII.

Λευγαλέος δὲ χιλῶν πεπινωμένος, ἀμφὶ δ' αἰραιὴν
ἱζὺν εἰλεῖται ἄμμα μελαγκράνιον.

XIV.

Τῷ ἔ μοι πολέων γαίης ὕπερ, ἐδὲ θαλάσσης,
ἐκ Διὸς ὠραίων ἔχομεν ὦν ἑτέων.

ἐστὶ ἀπὸ Μοῖρα τέλος τι κακῶν φέρει· ἀλλὰ μένυσιν
ἔμπροσθα, καὶ τοῖσιν ἄλλα προσανζάνειαι.

Ultimi prius distichon depravatum est, in quo restituendo quum Grotii operam felix destituerit successus, illud repræsentavi, ut editum est in Stobæo Gesneri pag. 558. Est autem in Grotii Florilegio p. 429. E meliori codice, cujus brevi forte mihi concedetur usus, medicina expectanda est.

SIMMIÆ versus servavit Tzetzes Chil. VII. 690. p. 233.

περὶ τῶν ἡμίκυνων δὲ, τῶν καὶ κύνοκεφάλων

Σιμμίας ἐν Απόλλωνι κατ' ἕπος ἔτω γράψει.

Postiores quinque habet Stephanus in *Ἡμίκυνες* emendatos a Salmasio in Plinianis p. 707. qui male scriptum poematis, unde excerpti sunt, titulum pro auctoris nomine accepit, unde eos tanquam Apollonii laudat, quum sint Simmiæ in Apolline.

PHALÆCI extat apud Athenæum Epigramma p. 440. *ῥ*. 2. typothetæ errore *Διονύσω* excusum pro *Διωνύσω*. At *ῥ*. 1. scribendum *κροσσωτόν*, e verissima emendatione Cl. Toupîi Cur. nov. in Suidam p. 78.

RHIANI Epigr. extat apud Athenæum p. 499. in cujus 1. *ῥ*. idem vir sagacissimus, laudati mox quantivis pretii libelli pag. 88. recte pro *κωπίτιδος* reponit *κωνίτιδος*. Sed nares, quas, si quis alius, emunctas habet, illi non corrugasse miror. 3. *ῥ*. corruptelam, in quo ex Athenæo scribit *λεπλοτέρης δ' ἐκ οἴδ' ἐρίτ' κρέας*, sine ullo sensu. Hæc est autem horum versuum sententia: „Lagena, quam mihi affers, adeo exigua est, ut quantum vini contineat, tanta pice opus fuerit ad illam oblinendam: nil novi tenuius, ne hæduli quidem cornu.”

HEDYLI IV. Est apud Athenæum p. 345. at perperam excusum, litteris male aut junctis aut separatis, vocibus etiam aliquot corruptis. Restituit Heraldus ad Arnobium p. 19. editionis Parisiensis. Aliter, sed, meo iudicio, minus feliciter tentavit Cl. Toup, ejusdem laudatæ operæ p. 78.

ANTIPATRI. Nicias Atheniensis celebris pictor, de quo videndus Junius in Artificum Catalogo. Vixit tempore Alexandri M. & Ptolemæi Lagi F. qui præclarum opus, de quo hic agitur, NEKYIAN, talentis LX. emere voluit.

PŌSIDIPPI Epigr. fervavit Tzetzes Chil. VII. 662. p. 133.
e quo emendatum dedit Vossius de Hist. Gr. p. 187. Opp. T. IV.

ARCHIÆ Epigr. in Planudea est p. 347. quod Barnesium fugit, qui ad IΛ. ω'. 729. e Mf. cod. ubi Archiæ tributum carmen hoc, tanquam incognitum, & dignum quod Anthologiæ infereretur, protulit.

CALLICTERIS Epigr. est apud Suidam in βίνεν. γ. 2. scribendum γίνεται.

Quum hic in παραλειπομένοις versetur, admonet me Ióci opportunitas, ut caveam, ne quæ, dum superiora ad examen revocabam, se mihi obtulerunt, prætermiſſa relinquantur. Sunt autem pauca, sed eorum Poëtarum, quorum fragmenta aut nondum aut parum diligenter fuerant collecta.

Α Ρ Χ Ι Λ Ο Χ Ο Υ.

XLIV.

Οὐπὲρ πρὸς αὐλὸν βρύτον ἢ Θρήϊξ ἀνὴρ
ἢ Φρυξ ἔβρυζε, κύβδ' ἔην πολευμένη.

XLV.

Συκῇ πετραίῃ πολλὰς βόσκησα κορώνας,
εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφάη.

Versus hi apud Athenæum leguntur p. 447. & 594. Prius fragm. illustravit Cl. Toup ad Suidam II. 100.

Σ Ο Λ Ω Ν Ο Σ.

XXXI.

Ολβιος, ὃ παῖδες τε φίλοι, καὶ μώνυχες ἴπποι,
καὶ κύνες ἀγρευταί, καὶ ξένος ἀλλόδαπος.

Hos versus Solonis esse primus docuit Cl. Ruhnken, quem vide ad Callimachi fragmenta p. 421.

LECTIONES ET EMENDATIONES IN VOLUMEN III.

Poëma de terræ motuum significationibus in plerisque codicibus Hermeti Trismegisto tribuitur; at Orpheo potius adscribendum esse monstrat Fabricius Biblioth. Gr. Tom. I. p. 115. a quo dissenfit nuperus Orphicorum editor. Antiquorum librorum ope destitutus, quædam in hoc carmine emendavi, quæ si eruditi non probaverint, meliora forte aliquando dabo. Nam quæcunque in hæc analecta ex editis libris retuli, decretum mihi est omnia ad Mss. codices exigere, unde sinceriora & uberiora iterum prodire poterunt.

THEONIS de carmine II. dixi supra p. 219. Quod sequitur IV. auctoris nomine vulgo caret. At dubio locus non est, quin Theonis Alexandrini sit, cujus exstant commentaria in Ptolemæi magnam constructionem, cum Ptolemæo simul edita Basileæ A. 1538. typis Jo. Walderi, cura Simonis Grynæi, cujus in gratiam exemplar unicum in membranis impressum fuit, quod bibliotheca mea possidet.

SECUNDUS quis fuerit, & quando vixerit, incompertum mihi est. In tribus, quæ sub illius nomine leguntur carminibus, nihil est, quo niti possit Fabricii conjectura, scripsisse CPoli, sæc V. vel VI. Multo probabilius est, supparem cum fuisse poëtis illis, quorum carminibus coronam suam Philippus nexuit. Id suadent epigrammatum argumenta, nativus color, stilus, & viri nomen, quod Romanum est, & ea ætate, quam definit Fabricius, CPoli vix fuit in usu.

I. 2. *ὑπὲρ ἀγαλλόμενοι. ὑπὲρ* pro *ὑπὲρος*. Male vulgo legitur *ἀγαλλόμενα*. Carminis hujus gemellum est Epigramma Philippi LVII. Utrumque respexit auctor carminis VIII. in Pri-

pejis, ubi deorum arma recensita, quod dudum animadvertit J. B. Pius annotationum posteriorum cap. CLIV.

II. 6. ἦν μοι. Scribe e Vat. cod. νῦν μοι.

JULIANI-ANTECESSORIS III. Lemma in Vat. cod. εἰς κοινόν. Vox est barbara, de qua videndus Cangius in Glossario.

JOANNIS BARBUCALLI IX. Male divulgavit Planudes. Coniuncta sunt tria disticha in veteribus membranis. Subversio Beryti contigit anno 554.

XI. Hoc etiam in Planudea p. 333. separato a superioribus ultimo disticho, in duo carmina divulgum est.

COMETÆ IV. & quæ sequuntur duo edidit Leo Allatius de Patria Homeri p. 106.

IN AURIGARUM IMAGINES. II. 3. δεξιτερῶν. Quia Venetæ factioni addictus erat, cujus gradus a dextra throni imperatorii erant.

VI. 6. Vulgo sine sensu legitur ὅς B. τέρεψαι.

VII. 3. ἐμός. Sic omnino legendum, non, ut vulgo, ἐμόν. δῆμ[⊙] ἐμός, factio mea, Veneti, quibus opponuntur οἱ ἕτεροι, altera factio, Præsini. Quæ enim antiquitus quatuor fuerant, in duas coaluerunt postea; Russata Præsinae iuncta, & Venetæ Albata. — 5. μήτι. Brodæus imperite exponit *numquid*. Tertius est casus substantivi μήτις, μήτι[⊙], μήτιι, μήτι. Et ideo ultima producit, quia contracta est: in μήτι, *numquid*, necessario corripitur. Expressum est ex Homérico, Il. ψ. 318.

μήτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνίοχος.

IX. 2. νικητήν habet unus Planudeæ codicum, e correctione, ν super σ picto.

X. 1. ἀεθλοφύρων δ' ἐπὶ δίδρων. Sic Vat. membr. — 3. Vulgo male δῆμον. In varias factiones divisa: nunc huic, nunc illi factioni favens.

XI. 5. Legitur vulgo καὶ νῦν μὲν πρῶτος, τοτὶ δ' ὕστα[⊙], quod, licet minus elegans, tamen servari poterat.

XV. 1. In Stephani editione operarum errore excusum

μήτρην, quod servavit Wechelianæ curator, hoc insuper addito flagitio, quod in Brodæi nota μήτρην etiam exhibuerit, licet editio Basileensis, cujus exemplar sequutus est, μήτρην in nota & in textu habeat: uterque repetitus error in Bandurii Imperio Orientali, cujus VII. liber ex Epigrammatibus e Planudea non multo cum judicio delectis, conflatus est.

XVII. Vulgato lemmati Planudææ codicum unus hæc verba, multum ad hujus & aliorum jambicorum carminum intelligentiam facientia, addit: τῶτων αἱ εἰκόνες ἦσαν γεγραμμέναι ἐν τῇ σέγγι τῆ βασιλικῆ προκυπλῖα. ἦσαν δὲ ἄντοι ἀρχαῖοι ἡνίοχοι. *Picta in camera throni imperatorii.*

XVIII. 2. Vat. cod. Βενέτης. Et ita quidem pronuntiandum est, ut versui modulus constet.

XXIX. In editis titulus, εἰς Καλλιόπην. At codices recte εἰς τὸν αὐτόν. Sunt enim ejusdem viri duo nomina Καλλιόπης & Πορφύριου.

XXXII. 4. δύσσομος. Compositum ex δὺς & σόμα. Antiquæ editiones & codices δύσομος unico σ. Typothetæ errore in editione Stephani διςσομος, inde in Wechelianam propagatum. Scribendum autem δύσσομος geminato σ, ut in nominibus a δὺς compositis & vocibus a Σ incipientibus, δύσσοος, δυσσεύης, δύστεϊτος, & aliis. δύσομος derivatur a τέμνω.

XLIII. 3. Scr. ἡδε. 6. ἔχοι recte exhibent duo Planudææ codices.

L. 1. αἶθλια, ex uno Planudææ codice, vulgo αἶθλα, metro reclamante.

LIII. 1. In uno Planudææ scriptum Κωνσαντίνος γ' ἦν. Recte insertum γε, sine quo metrum non constat. Præterea scribendum Κωνσαντίνου. Corripitur enim hic tertia syllaba. — 3. In eodem codice ἤρπασεν Χάρων.

LIX. 6. Quod vulgo legitur ἔνθεν, typographi error est in editione Stephani. Nam quæ illam præcesserunt omnes recte ἤνθεν habent.

LXI. 5. καὶ λαβῆν καὶ τὸ εἶδος. Mallem καὶνὸν εἶδος.

AGATHIÆ I. 5. In Planudea p. 160. perperam legitur εἰ γάρ ἐκείνων φύσις ἀτιμάζει, contra metri legem, quum in φύσις prior corripiatur. In optimo Planudeæ codice vox φύσις deest, vacuo relicto spatio. Deest etiam in altero, at in ora reposita. Prior autem non εἰ γάρ, sed ἡ γάρ. Veram e vat. cod. lectionem dedi.

VIII. 3. οἶα δ' ἐπ' ἡμεῖς, *velut verno tempore*. Sic optime emendavit præstantissimus Toupius in Suidam I. 51. scriptum in cod. οἶα δὲ πύρι. Salmasio in mentem venerat οἶα δὲ πύργος, quod merito explodit Orvillius ad Charit. p. 101. licet non multo melius sit, quod ipse suadet, πῆρα. In veteri codice scriptum erat, pro eo qui olim obtinebat more, indistinctis vocibus, ΟΙΑΔΕΠΗΡΗ, unde librarius imperitus fecit οἶα δὲ πύρι, H in Γ mutato, quod millies factum. Hæc corruptelæ origo probabilior est Pierfoni hypothefi, quem vide ad Mœrin p. 87.

IX. Adumbratum hoc e Theocrito, ad cuius scholiastem p. 211. opportune editum est a Cl. Toupio.

X. I. ἐλῆσα. Sic correctum in membranis ubi prius etiam fuerat ἔχουσα.

XI. 1. μέσσοις ἐκέλευν. Sic recte Vat. membrana. Eadem ϗ. 7. ἄρ' εἰπον.

XII. 2. ἐλύνσαι. Sic Vat. membr. De hujus verbi scriptura vide Cl. Ernesti ad Callimachi hymnum in Cererem 48. In Apollonii Rhodii Argon. I. 862. Regius codex distincte & perspicue: δὴρ' ἐν δ' ἂν ἐλύνουσι αἶθι μένοντες: alter minus bene ἀνελύνουσιν, sed ad rem de qua hic agitur, scilicet ad confirmandam scripturam verbi ἐλύνειν simplici γ, perinde est. — 8. Fœda corruptela versum hunc obsidet in vulgatis libris, ubi vel Planudis, vel librariorum culpa legitur: καὶ γράειτε εἰς αἶπος, κραναὴν — εἰς ἔποπος, *epopis*, seu *uripæ*, i. e. Terei in hunc avem conversi. Adumbratum est hoc carmen ex Anacreontis Odario XII.

XIII. 2. πλεκιάς Vat. cod. hinc corrupta lectio in duobus Planudeæ παίκλις.

XV.

XV. 7. Ludit in opposita significatione nominum ἀντίπαλρος & ἀντίπαλός, quorum prius, in codicibus conjunctim scriptum, editiones male divisim exhibent.

XVI. 1. μεθύσσαι. Sic recte in duobus Planudeæ codicibus.

XVII. 6. χαλέπιων Κύπριδα. Sic recte Vatic. membr. id est βλάπιων. χαλέπιειν τινα, & χαλέπιοθαι τινί. In corrigendis foliis diligentiam meam effugit typothetæ erratum, quod sæpissime recurrere nunc animadverto. Adverbium ἔτι, poeticum pro ἔτι, divisim expressit; hoc lectorem confido non moraturum.

XXI. 4. Vulgo legitur λέξω, ἡμετέρη. Vox λέξω in tribus Planudeæ codicibus deest, vacuo relicto spatio. ἄρτιπ Salmaſius reposuit, e Vat. procul dubio, membrana. Emendationem præcedentis versus sententia omnino requirit: τιν', ἔφην, χθόνα pro τινά πε χθόνα, quam, si bene recordor, Cl. Reiskio debeo. — 7. Scribendum ἐκέλευσεν. Culpa non mea excidit. — 8. μένων. Sic olim scriptum fuisse suadent codices, quorum alii μένον, alii μόνον. — 10. πάντων. supra correctum in membranis πάντως. rectum est prius: subauditur μᾶλλον. τὸ γὰρ μᾶλλον πάντων ἀνύσαι μενέαινον. Prava interpunctione vulgo hæc laborant. Vide Wechel. edit. p. 603.

XXIII. 3. Post μερίμνης delendum comma, quod nescio cujus errore hic positum fuit.

XXV. 6. ἐνδιάγασα, quatuor Planudeæ codices, ut Vatic. membr. exhibent: perperam formis expressi libri ἐνδιάγασα. — 8. Cod. Vatic. κρέσματα, quod & hic etiam, ut in Theætetæ Schol. I. 4. recipi potuisset.

XXVIII. 8. ἐξεσέδει. Sic Vat. membr. & Planudeæ codices duo. ὁ. 2. ἀνθελὸ pro ἡγελὸ reposui. In veteribus codicibus scriptum: τὸν τράγον ὡς δις σᾶς ἄγει ἀθηροσύνας.

XXX. 2. ταυροδέτιν præter Vatic. habent etiam Planudeæ codices. — 6. τὸν σάχυν ἀμῆσαι. Sic recte vetus membrana: fœda in Planudea menda τὸν σάχυν κομίσαι.

XXXI. 4. Male in Planudea p. 552. κισσῷ τήν, & ὁ. seq.

ἀερόκομη Διδόνει. Quædam hujus carminis illustrarunt Casaubon de Satyr. Poësi p. 99. & Salmasius de Homonymiis p. 4. In Vat. cod. præfixum non est auctoris nomen; solius Planudeæ auctoritate Agathiæ tribuitur.

XXXIV. 1. In Vat. cod. scriptum ἀγαθίας ἐννεάς. Emendabat Salmasius Αγαθήϊας, contra analogiam. Bene se vulgatum habet.

XXXVI. 1. Vulgo male, & barbare legitur ῥήσαντο Χερωνιῦ. Fidejussorem meæ emendationis habeo codicem Bibliothecæ Laurentianæ. Vide Catal. T. II. p. 626.

XXXVIII. Epigramma hoc, quo carent Buherii & Guieti libri, edidit ad Charit. Illustr. Orvillius p. 551.

XL. In lemmate male Planudea exhibet ἐν τοῖς Πλακίδαι. Vide Du Cange CP. Christ. p. 142.

XLVI. Factum est hoc carmen ut & Pauli LXI. & LXII. in hortos palatii Justiniani in Heræo. Vide Alemannum ad Procopium p. 80. edit. Lugd. & Du Cange CP. Christ. P. II. p. 175. — 1. κλέτας. Eustathius ad Hom. p. 1066. l. 19. κλέτας δὲ, ἃ χρῆσις πολλαχῶ, ὀρεινὴ τραχεῖα ἐξοχή. Lycophron 703. ληπὼν δὲ Ληθαίων ὑψηλὸν κλέτας. Schol. κλέτας δὲ, κλιτύς, ἀκρωτεία. Apud Hesychium pro κλέπας scribendum credo κλέτας, ad quod pertinent partim expositiones vocis κλέπος. Omnia turbavit & confudit, qui lexicon hoc in compendium redegit.

XLVII. 2. Vat. membr. ὑπαρπαμένη. Notandum verbum ἄρπω, quo carent lexica. Occurrit iterum infra in Macedonii Epigr. XIX.

XLVIII. Locus Philostrati, quem Brodæus protulit, extat p. 691. sectionis XVIII. in fine.

XLIX. Epigr. hoc, cui in Planudea p. 499. Mariani nomen præfixum, Agathiæ tribuit Zonaras T. II. p. 70. De Sophianarum palatio vide Du Cange CP. Christ. P. II. p. 171. ubi carmen hoc profert. — 4. θεῖος ἄναξ, Justinus, non, ut Brodæus, Justinianus.

L. 6. Legendum videtur *πιστάλον θάλαμον*, & in fine præc. ✕. minor distinctio ponenda. In Vat. membr. scriptum *πιστάλον*.

LI. 1. Scripseram *Μυσώνιος*. Typographi errore o pro ω positum. At nunc primum animadverto in veteribus editionibus omnibus *Μυσώνιος* legi; quod tamen non probo, & ab H. Stephano recte emendatum fuisse censeo. — 3. Male vulgo *ἀπὲ λειπεν*, quod ineptum & contra sensum est. Veram lectionem dedit Vat. membr.

LII. Quatuor in foricas Epigrammata, si lemmatibus, quæ in scriptis etiam libris præfixa sunt, fides, ædificium respiciunt publicum, quod Smyrnæ fuit. At quum Agathias patria Myrinæus fuerit, & sæpe confusa nomina, in iis præsertim, quæ scriptorem hunc spectant, *Σμύρνη* & *Μυρίνη*, quod probabilius mihi visum, sumtus scilicet Agathiam erogasse in ornanda patria urbe, sequutus sum, & *Μυρίνη* reposui pro *Σμύρνη*. Carmina autem ipsa e Vat. membr. emendavi.

LIX. 2. Verbum *ἀμέργω*, *decerpo*, in lexicis sine auctoritate compareret. Theocritus Idyll. XXIII. 3. *καὶ μὲν ἀμερξάμενας λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα*. Forte in Leonidæ Tarent. Epigr. XCVIII. melius legeretur *εἶασι δὲ πρώτῳ λειμώνιον ἄνθ' ἀμερξας*, ubi librorum omnium consensu edidi *ἀμέρσας*, quod tamen bene se tuetur etiam, quum *ἀμέρδω* *amputare* significet.

LXI. 1. Vat. membr. *ᾧ πτόλι*. Quod, ut recepi infra LXV. ita hic quoque recipiendum erat.

LXV. 6. *κεισῆτι τετρώμεθα* e Vat. membr. Hoc præ vulgata lectione placet *κέλς σί τι*.

LXIX. 6. Scripserat Planudes *τῆς παιμονίδος*, quam lectionem perspicue servant quatuor Regii libri. Corrupte in codice, ex quo Florentina expressa, *παιμονίδος*, η in ι mutato, quem solemnem librariis errorem fuisse jam toties animadverti, unde, ingravescente corruptela, monstrum lectionis ortum est *παῖωνιδος*. Quod dedi, *παιωνιάδος* e Vat. membr. est. — 17. *τεθνήξει*, attice pro *τεθνήξη*.

LXX. 11. Scr. τὸ τριβάνιον, ἠδὲ γενεῖα τὰ κρη καλαψήχων. Copulam sensus requirit, sed καὶ, a festinanti & oscitabundo repositum, metrum corrumpit. * Male vulgo εἶτα γενεῖα ἄκρη. — 17. Κλεόμειρον. Alludit ad Callimachi Epigr. LX. Planudeæ codices duo ἀμπρακιώτην. De hac diversitate videndus Wasse ad Thucydidem p. 231. In Dionysii versu ibi laudato vetus Regia membrana Ἀμπρακίων habet.

LXXI. 3. In membranis scriptum ἦτεε δὲ ἐξέρειν εἴπερ θέρσθ. Reponendum forte αἰτέων δὲ ἐξέρειν εἴπερ θέρσος. — 7. Scribendum omnino εἴ κεν ἐπεμειρηθῇ. — 10. Mallem τὰ κρη ἀποδρ—

LXXII. Vide Salmasii notas ad Hist. Aug. pp. 459-472. & H. Grotii versionem in Orvillii Vanno critica p. 135.

LXXV. 4. In membranis παλὸν ἀφαιρότερον, quod præferendum non duxi.

LXXVII. 1. Recte H. Stephanus edidit ἀνοχμάσειας. ante eum, ut in codicibus & Vat. etiam membr. legebatur, reclamante metro, ἀνοχμάσειας. Similis menda relicta est in nupera Oppiani editione, ubi ἀλ. ε'. 226. scribendum περυναίοις ἄτε νῆα κἀνοχμάσας ὑπὸ δεσμοῖς. — 4. Recte Vat. membr. ἐξεκύλισα. Vide notas ad Theocr. XXI. 70. — 7. Male vulgo ἐπὶ χθονίς.

LXXVIII. 5. ἐξότε. Etiam sine libris scribendum sic fuisset. Sed Planudeæ Regius liber optimus ἐξότε in textu; cod. Ja. Lafcaris in margine habet. — 7. τελέθει vulgo absurde legitur: sic mortem matri imprecaretur poëta. Idem Reg. liber recte τελέθει.

LXXX. 1. Vulgo ἀμφικέλευθον una voce. In membranæ ora correctum ἀγχικέλευθον, in agro propter viam.

LXXXIII. 8. Melius scriberetur τὸν λαγόνων.

LXXXV. Lemma in membranis: εἰς πέριδικα ἦν αἴλαρος κατέφαγεν, ὃ παρὰ Ῥωμαίοις λεγόμενος γάτθ. (le chat) Quo de nomine videndus Perizonius ad Æliani V. H. XIV. 4. — 6. Inepte vulgo legitur ἤρπασε.

XCI. 4. Scr. e Vat. membr. Ἰωάννη, & 6. Ἰωάννης.

XCII. 5. Regionum Planudeæ codicum optimus σίγυννά τε. perperam. Vide quæ notavi ad Antipatri Sid. XIII.

DEMOCHARIDIS II. 6. περιτριβής, *obtritus, obtusus*, in Stephani thesauro sine auctoritate.

IV. 5. Vulgo sine sensu legitur ε περιέργα κολῶσα. Nesciò an κολᾶν græce dicatur, quod significaret *membrosum esse, crassa habere membra*. Sed agnoscat hoc verbum græcitas, nec ne, certum est hanc significationem hujus loci non esse, itaque, quod sensus poscebat, confidenter reposui, λιπῶσα. Non male conjecisse proximis his diebus certior factus sum; beneficio Præclari Viri Domini de Foncemagne, qui quam habebat summi Grotii versionem hujus epigrammatis, olim e codice, qui tum Jesuitarum collegii Claromontani erat, descriptam, mihi misit, quamque hic cum lectore communicabo, ubi λιπῶσα ab optimo interprete, cui palmam relinquunt omnes alii quotquot sunt aut fuerunt, expressum videbit. — 7. Mallem νοερόν προσώπῳ. τὸ ἰλαρόν ad Venerem, τὸ νοερόν ad Musas refertur. Emendationem hanc omnino necessariam esse censeo, licet hic non adstipuletur Grotius.

Quæ finxit Natura, tibi dedit ipsa figuram,
 pictor, Pieridis quam Mitylena tulit.
 nam lux ex oculis quæ manat vivida, pulchris
 ingenium gravidum sensibus esse docet.
 quod caro non turget, planis sed partibus æqua est,
 simplicitas hac est significata nota:
 quique hilaris vultus simul est, simul humidus, una
 vivere in hac Musas nuntiat & Venerem.

PAULI SILENTIARII I. 3. Recte in Buherii & Guieti apographis ἡδὺ λαθεῖν, quod, ut sensus poscit, reponendum est.

II. 2. Minus bene codex δακιδάζει, qui φ. 4. τρηχαλέων σωμαίων exhibet. Salmasius emendabat τρυφαλέων, i. e. τρυφερῶν. Hoc an græcum sit jure dubitari potest; sed quo minus recipiatur syllabarum obstat modulus. Probabiliter emendantem Reiskium τρηχθαδίων secutus sum. Eadem vox recurrit infra XXXIV. 7

IV. Edidit Cl. Ruhnken Epist. crit. I. p. 42.

VI. Ejusd. Epistolæ p. 44. — 2. In codice scr. ἐμπελάσσει.

VIII. 1. Sic scriptus est hic versus apud Suidam in ὁπός, At in Buheriano cod. τεῇ κύπρις, ἢ ὁπός ἤβης πάσης, i. e. Salmasio interprete, *quam quantum est juvenularum*. Huic lectioni non pravæ quidem altera tamen præferenda. Pauli ingenio digna est oppositio inter rugas, & fuccum, quo turgente carne, lævis nitescit cutis. Ultimum tantum distichon exhibet Planudea p. 593.

IX. In laudata mox Ruhnkenii Epistola p. 43. — 6. Salmasii emendationem recepi; nam in codice ut apud Suidam legitur ὄλβε παντός.

X. Edidit Cl. Ruhnken ibid. p. 48. ὠμονέροντα, quod in codice est, de homine, bene: at de capillo canescente perperam usurpatur. ἡμιγέροντα reposuit Salmasius. *Pourquoi me reprocher mes cheveux gris?* — 5. ταναώρι male in codice scriptum, quod e Suida emendatum. Est autem vox Homérica. Il. ω'. 540. ἀλλ' ἔνα παῖδα τέκε παναώριον. — 10. Salmasius malebat θριξ ἀναβηλήσει.

XI. 2. Lectionem codicis repono, quæ magis est poetica, λυσσῶων. Sic infra XXVI.

XII. Vide Cl. Ruhnken ejusd. Epistolæ p. 40. & alterius p. 8. & Toupii Addenda in Theocritum p. 398. — 3. In cod. scriptum κέλευθον, quod a Salmasio in margine emendatum. — 10. Perspicue codex ἀπωμορσάμην. *Abnui, jurans nunquam me accepturam.*

XIII. 4. ἡριπόλης e Salmasii emendatione, ut infra XXII. & XXIV. Nam hic in cod. scriptum ἡρικόμεης, forte ex ἡριγόνης pro ἡριγενείας depravatum, quæ est etiam Salmasii suspicio.

XV. Præponi debuisset lemma: Εἰς τὸ αὐτό. Factum est enim hoc carmen in eadem mala, quæ Paulo dederat puella, quibus quid significari cupiebat manifestum est. Mala hæc σύμβολα τῶν μαζῶν dicit, quod ab Heinsio intellectum non fuit, vertente: *Tuis detracta papillis hæc das dona mihi?*

XVI. 4. *τείχια* e Vat. membr. ut & *βυτῆρας* *ψ*. seq. quod postremum habent etiam Planudeæ codices quatuor.

XVII. 6. *λογάδες*, *oculi*. Vide Suidam & Hesychium hac voce. Quomodo e themate *λέγω* hæc notio vocis *λογάς* derivari potuerit non excogito. Salmasius rescribere jubebat *λογάδων*, quod quandam verisimilis speciem habet. Adolescentibus *infi-diantur* puellarum oculi. — 8. Perperam vulgo legitur *ἐνθε*.

XVIII. 2. *ἀλλὰ καταβήσκω* & *ς. λαφύξω* e Vat. membr. quæ in *ψ*. 6. eadem corruptela infecta quæ cæteros obsidet libros. *φορῆς ἡπανίη* emendaverat jam Salmasius, & sic etiam scribendum esse vidit perspicacissimus Toupius in Suidam III. 335. *αὐτομάτως* membranæ & Suidas.

XIX. 1. *συνεψάσσα* dant eadem membranæ, quod conjectura verissima assecutus fuerat elegantissimus Ruhnkenius Epist. crit. II. p. 64.

XXI. 6. *ἐπὶ ψυχῆς* E Vat. membr.

XXII. 2. Quum cætera verba in futuro sint posita, *πλέ-ξεις*, *κοσμήσεις*, pro *φαιδρύνεις*, quod vulgo legitur, reposui *φαιδρύνεις*. Sic infra XXX. 4. *διακρίνει* dedi pro *διακρίνει*. — *ς*. Operarum errore in Stephani editione, & Wechelianaë curatoris imperitia, legitur *ῥμμασιν* *εις* P. quod sensum pessundat.

XXIII. 2. Vetus membrana *ἰμεῦ παλάμας*.

XXV. *ς. ὤμοσα γάρ*. Sic codices & veteres editiones omnes.

XXVIII. *ς. ἔσπερος ἤξειν*. E membranæ, ubi Scribæ vitio scriptum *ἔξιν*.

XXXI. 4. Huic verfui, quo non magis offendi debuisset monachi pudor, quam aliis quæ servavit Pauli amatoris carminibus, alium substituit ineptum, qui legi potest in editione Stephani p. 454. & Wecheliana p. 589.

XXXV. 7. *αἶθες* Vat. membr. recte: cui opponitur *ψ*. seq. *εἴσων*.

XLI. 2. *κλαῖα* exhibet eadem membrana, e correctione tamen; nam primo scriptum fuerat *πλακιά*.

XLIII. 5. In membr. γυιοκόρον. De hac voce videndus Cl. Ruhnken Epist. crit. I. p. 48.

XLIV. Edidit Kuster ad Suidam T. I. pag. 73. Ante eum Salmasius emendaverat βοτρυνίων pro βοτρύνων, a βότερς, βότερς, βοτρύνος, ut δρύς, δρύϊνος; quæ nota in codicis margine scripta est, multoque hoc præstat Reiskii conjecturæ scribentis εὐδογίων. — 7. Scr. Ξεινόφιλον, ut in membranis scriptum est teste Salmasio, cui tamen Ζηνόφιλον placuit. In lemmate etiam, ἀνάθημα παρὰ Ξενόφιλου.

XLV. Epigramma hoc, quo caret apogr. Buherianum, habeo ex Wecheliana exemplari, quo usus est Salmasius, in cujus calce descriptum est cum quibusdam aliis, viri magni manu. Ediderat jam Cl. Ernesti in notis ad Callimachum p. 47.

XLVII. Vat. membr. Dorismos in hoc carmine habet, 4. καὐτὰν ἀγρότιν αἰγανέαν. — 6. ἧ ἔπει βρυχητάν. — 7. χορείαν. — 8. ῥᾶσαν. Sic ne, an altero modo scribatur, parum interest; sed ab optimo codice, cujus maxima debet esse auctoritas, nihil causæ erat cur discederem.

XLVIII. 3. Πάρθης. In Planudea πάρθης. Apud Suidam πάρθης legitur aut πάρθη. In Vat. cod. πάρθης & supra γρ. σπάρτας. Vera scriptura est Πάρθης, nomen e Παρθένιος derivatum. In alio, quo eadem fabula celebratur, carmine, infra p. 185. Πάρθης itidem reposui, ubi Planudea habet Σπάρθης. Timæus, e quo historiam hanc retulerunt Strabo p. 260. & Antigonus Car. cap. 1. citharistarum alterum, cui patria Rhegium, Aristonem vocat, cum quo Eunomus Locrus contendit.

LXII. 2. Corrupte vulgo legitur νηιάδες, νηρίδες, ἀδρυάδες, aut, ut in Florentina, ἀδριάδες.

LXXI. 3. πελεμίζεσαι. Sic unus Planudeorum codicum, & Stobæus in Floril. Grotii p. 9.

LXXII. 4. ἐρημοφίλας. Sic veteres libri tam calamo quam typis expressi, quod consulto ne an operarum errore in Stephani editione mutatum fuerit, dicere nequeo. ἐρημοφίλας est etiam

in epigr. incerti auctoris CCXXXVI. Sic apud Theocritum γυναικοφίλος. Augendus hac voce Stephani Thesaurus, in quo non magis comparet altera forma ἐρημοφίλος. — 6. εὐμύλων genitivus est doricus; hoc e Vat. membr. reposui.

LXXIV. De hoc carmine videndus Fabricius Bibl. Gr. T. II. p. 722. & præsertim notarum libellus, quo illud illustravit flos Episcoporum Huetius. Denuo ante tres annos editum est a viro politissimi ingenii, qui litteras patrias præclare ornat, Cl. Lessing, in Anecdotorum fasciculo e Bibliotheca Serenissimi Ducis Brunswicensis Wolffenbutteliana, cui præfectus est, cum scholiis græcis veteribus, melioribusque & uberioribus ipsius editoris animadversionibus, præmissa critica carminis & illius editionum historia, quæ omnia lectu dignissima doleo iis solis esse scripta, qui germanice loquuntur. Prodiit autem carmen hoc primum in appendice, quo Aldus Manutius Anthologiam auxit a se editam anno 1503. unde in cæteras, quæ subsecutæ sunt, receptum est. Quid in editione Juntina, qua careo, commissum fuerit, nescio. Ridiculi erroris quo mirifice perturbatus adeo versuum ordo, ut viri doctissimi nihil in eo intellexerint, primus auctor est Ascensius, in cujus editione anni 1531. carmen hoc non geminis in eadem pagina columnis distributum est, sed continua serie eodem expressum est modo, quem post imitati sunt H. Stephanus & Wecheli hæredes. Typographi Itali, qui post Ascensium & Frobenium Anthologiam ediderunt, Aldo meliorem quem sequerentur ducem non quæsierunt; proinde carmen hoc in Nicolinorum editione Veneta An. 1550. & ea, quæ anno post subsequuta est, filiorum Aldi, legentibus, res facile procedit.

LXXV. 6. καὶ βίον θάνατον elegantius quam vulgo καὶ θάνατον βίον. Sic Vaticana membrana, & Planudes olim, ut e codicibus manifestum est. Dubium non est quin supra LXV. 4. scribendum sit: ἐκ Θέμιδος μέγαν, καὶ μερόπων βιοτῆς.

LXXVI. Lemma in Vatic. cod. ineptissimum εἰς ζωγράφον

τινα καλέμενον Χρυσόμαλλον. Erat autem homo ille Pantomimus, qui, ut videtur, tragicam saltabat, cujus argumenta erant priscorum heroum casus, ἀρχαίων μερόπων.

LXXVIII. Edidit ad Charitonem Orvillius, & ante eum ediderat Valesius in notis ad Socratem p. 375. editionis Cantabrigiensis.

LXXXI. Lemma in Vat. cod. εἰς Δαμόχαριν, τὸν γραμματικὸν τὸν Κωῖον, τὸν φίλον καὶ μαθητὴν Αγαθίου. Hinc cognoscitur hujus poetæ patria.

LXXXIII. Lemma in Vat. cod. εἰς κόρην τινα, Μακεδονίαν, δωδεκέτιν τελευτήσασαν. ἦν δὲ θυγάτηρ αὐτῆς τῆ Παύλου ἡ Μακεδονία. Sic enim legendum videbatur Salmasio. Equidem in cod. scriptum ἡ Μακεδονία, unde suspicari quis possit scribi debuisse ἡ, quo significaretur puellam illam. filiam fuisse ipsius Pauli, aut Macedonii. Hujus filiam hoc nomine vocatam fuisse probabilius est. Præterea hoc carmen, quod cæteroqui non inuenustum est; nihil habet paterni affectus. — v. 5. Ridiculum in modum corruerunt librarii, aut ipse Planudes. Est in Wecheliana p. 375.

LEONTII IV. 3. ἀντολῆς, i. e. τῆς ἐπαρχίας τῶν ἱερῶν τῆς ἑωπραιτωρίων. — 4. κόχλα πορφύρεα, i. e. consulatus, qui jus purpuræ dabat, cujus insigne erat purpura. Ridiculus est in his explicandis Brodæus. Male eum habuit corrupta lectio κόχλα πορφύρεα, quæ ex Aldina editione in alias derivata est; nam in Florentina, ut in scriptis libris recte legitur κόχλα. πορφύρεα est in tribus codicibus; πορφύρεα recepi e cod. Ja. Lascaris. Factum est hoc carmen in Petrum natione Syrum, cui cognomen Barfames, de quo Procopius.

V. 1. Ροδόκλεια sic Vat. membr. Planudes καράμαλλε. Vide Orvillium in crit. Vanno p. 204.

XI. 6. γαίτον ἐκ θαλάμης. Sic Vat. membr. Altera lectione, ἐκ θανάτου, nihil ineptius.

XVI. 2. ἀρετῆς εἵνεκεν. Sic e Vat. membrana, cujus ni fuisset auctoritas, vulgatum ἔνεκα non mutassem, quum id pro

ἔνεκα apud scriptores Atticos sæpe occurrat. Matron supra in Cœna 54. *πεχολωμένη ἔνεκα τευχέων αἰρουμένων.*

XXII. 2. Scr. *σεῦ δὲ*, ut in membranis est.

MACEDONII I. 3. In cod. scriptum *ἐμῆς ἀνέθημα μερίμνης*. Salmasii emendationem recepi. — 5. Cod. *τὸν ἔρωτα*. — 6. *οἶδα μένειν*. Recte Salmasius *ἔκ οἶδα νίμειν*, *habere, possidere nescio*; j. e. *nolo*. Tum cod. *ἔτι μοι*. Quod etiam a Salmasio emendatum. — 7. In membranis, & perspicue in apogr. Buheriano *ἡδύσειας*, quod conjecerat Reiskius, sed quum versus modulo congruum esset, recipere noluit & prætulit *ἀκμάσειας*, ne semel metricis legibus paruisse videretur. Tum cod. *εἰ δὲ τις ἔλθῃ*. In margine codicis Lipliensis emendatum *ἔλθοι*, judice Reiskio, *absque necessitate*. At *ἔλθῃ* cum *εἰ* solœcum est, quod ignorasse mirum, qui tot græcos auctores edidit. Scribendum erat *ἢν δὲ τις ἔλθῃ*, aut *εἰ δὲ τις ἔλθοι*.

II. Distinctis personis, quæ interloquuntur, facile intelligitur carmen, & palam est *ῥ. 5. ἐσπερίη*, non *ἐσπερίην*, ut in codice perperam scriptum est, legendum esse.

III. 3. Scriptum in cod. *κραδίη δὲ θυῶ πελεμίζεται οἷσιν*, quod partim a Salmasio emendatum. At *ῥ. seq. pro κινυμένης* reponenda est codicis lectio *πνιγομένης*, quam temere immutavi.

IV. Edidit Orvillius ad Charit. p. 324. ubi male *ῥ. 5. καὶ νύκτα* pro *κατὰ νύκτα*, quod perspicue in codice scriptum est.

V. Vide Salmasium in Plinianis p. 539. ubi integrum prolatum hoc carmen.

VI. 4. *πάσσαι*. Vulgo *πάσσει*. Legendum credo *ἥπια κεν πάσσαι*, & sic excudi volebam.

VII. Ultimum distichon omisit Planudes, quod e Vatic. membr. addidi.

VIII. 2. *καλάρα*. Sic cod. Ja. Lascaris. Vulgo *μετάρα*.

XI. 1. *θάλλεις*. Sic omnino legendum, non, ut vulgo, *βάλλεις*; membranæ *βάλλει*, e quibus *ῥ. 3: συλεύεις* recepi.

XIII. Ultimum distichon omisit Planudes, quod ita a me emendatum e membranis addidi, in quibus depravata scriptura. Nam in hexam. *κεντρομανές*, & in pentam. fine *χείλης ἐκρέμεθα* exhibent.

XVII In Planudea p. 264. distichon hoc *ἀδίσπολον* est; in membranis præfixum habet nomen *Μακεδονίης Θεσσαλονικίως*. Cuius Macedonius fuerit, ignoro: forte est librarii error, & pro *Μακεδονίης* scribere debebat *Ἀντιπατρῆς*. Profecto Epigramma hoc argutum est & lepidum, & meliori ævo dignum.

XXI. 6. *μαρναόμεναι* pro *μάχνασθαι*. Male vulgo *μαρναμένειν*. In optimo Planudeæ codice *μαρναμένην*.

XXII. In hoc & seq. Ep. in membr. dedicantis nomen est *Κράνλας*, quod doricum est pro *Κράντης*. Hoc ne an *Κράνλος* verum sit parum interest.

XXV. Fæde in Planudea p. 574. corruptum est hoc Epigr. quod e Vat. membr. emendatum dedi, prolatum etiam ab Ill. Orvillio in Siculis p. 32.

XXVI. In membranis *κισσοκόμαν*. Satyrus capite hedera redimito fictus erat, ut e 3. x. patet. Nulla ratio est cur antiqua hæc lectio non restituatur.

XXVII. 6. *πείθει γὰρ ὡς ὑλάων*. *Latrantis enim simularum canis persuadebat illi se etiam incedere posse*. Græcorum verborum, qualia leguntur, hic mihi videtur esse sensus, quem non exprimit Grotii versio:

Jam dic age, Leucon,

curret, ait: latrans nam tua jussa manet.

XXVIII. 8. Vulgo *ὡς ἐθέλεις*. Recta scribendi norma verbum in subjunctivo requirit; subauditur enim *ἔν*. At necdum sic placet: jubente sensu scribendum videtur, *ὡς δύνασθαι*, ut *facile potes, siquidem ἔσ' τῆρ' ἔσ' maris potens es, in terra ἔσ' in mari imperium exerces*. Nam ut Homerus, supra laudatus, ait: *γαῖα δ' ἔτι ξυνή πάντων, καὶ μακρὸς Οὐλυμπός*.

XXXIII Edidit in notis ad Stephanum Holstenius p. 308.

ubi mendose legitur. Duo prima disticha emendatiora exhibet Harduinus ad Plinium T. II. p. 722. Vasa fictilia alia sunt vilissima, quæ pauperioris plebeculæ in usum cedunt; alia pretiosiora divitum luxui reservata. Hic est ultimi distichi sensus, cujus versionem a Grotio concinnatam lectori suo non invidisset Harduinus, si a summo viro conversum etiam hoc fuisset. Sed probabile est illi duo prima tantum nota fuisse disticha, quæ profert Salmasius in Plinianis p. 58. tanquam integrum Epigr.

XXXIV. Obsopeus: *de quodam Euclione, qui stertens conspecto thesauro mori voluit. Plana sunt omnia.* At mi bone, nihil minus planum, immo hic aspera salebra est. Nam avarus, si quando thesaurum suum amisit, vitam odit, & mori vult; at invento thesauro gaudet, & vitam, sine qua thesauro suo invigilare non potest, amat. Hoc epigrammate nihil ineptius legi potest, servata corrupta lectione, quam v. 2. invexit focors quidam librarius, ἤθελ' ἀποθνήσκειν. Miror hic Grotio nihil suboluisse, cujus versionem vide in Stobæi Floril. pag. 72. Scripsi ἀποθρώσκειν, qua emendatione nihil certius. In cod. Ja. Lafcaris oræ adscripta hæc nota: τῆτ' ἔχ' ὥγεις ἴσως τὸ ἀποθνήσκειν.

XXXVI. 3. ἔθ' ἂν ἐν αἰθρῇ, sic e Vatic. membr. in qua perperam scriptum αἰθρῇ. Cum veteribus editionibus variant hic multum Planudeæ codices, in quorum nullo vera lectio reperitur. In hoc consentiunt omnes, quod αἰθέρα in fine versus pro αἰθρην habeant. Similis fere error Oppiani versus Cyn. II. 414. infidebat, ubi recte hodie legitur:

ἤλυθες εἰς αἰθρην, οἶδεν δὲ σέ με μυχρὸς Οὐρανός.

XXXVII. 4. In membranis scriptum λύτρων ἐν ἀνδρώποις, quod Salmasius probabat; positum esset pro λύσειν, nihil quod me ab ea liberet. Sed alterum in Planudea vulgatum præferendum mihi videtur.

XXXIX. 8. Respicit Anacreontis hæc verba in Ode XLI. τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.

XLI. Foede corruptum vulgo legitur ult. distichon. Nam

primum pro *εἰμι sum*, scribendum *εἶμι vado*. Cæterorum ordo est: & γὰρ οἶδα τίς, ἢ τίνος ὦν, ἢ πόθεν (ἐρχόμενος) μετέβην εἰς ὑμᾶς. Quæ sic constructa in Planudea p. 322. leguntur: εἰδὲ γὰρ ὑμέας ἢ τίνος, ἢ τίς ὦν, οἶδα πόθεν μετέβην.

ERATOSTHENIS II. Est in Planudea p. 605. auctori non suo tributum, & monachi aut librariorum imperitia depravatum. In membranis *ϕ*. 1. scriptum ἀκοίτη κείνη. Excidit σ in fine versus. Distichon secundum exponit Salmasius in Plinianis p. 652. — 7. ἀνέρι λοξὸν ἰδῆτα. Sic recte membranæ; quod vulgatur ἀνέρι, græcum non est. — 8. μὴ σκαυῆν ὀλέσης. Ita jam emendaverat Salmasius: in membr. μὴ σκαφίην ὀλέσεις. Ultima hæc illustrat doctissimus Toup ad Suidam II. 192. ubi integrum prolatum hoc carmen.

III. Ediderunt Kuster ad Suidam & Hemsterhuys ad Lucian. p. 138. Versus 4. in solo Lipsiensi codice ex emendatione viri docti recte scriptus est.

SOPHRONII I. 3. Veram hujus versus lectionem dedit unus Planudæ Rectorum codicum, cujus sine ulla discrepantia scripturam repræsentavi. In Vat. membr. *ῥῆσον ξεῖνε πόδα*: alter Planudæ: *ῥῆσον ξεῖνε σὸν πόδα*: imperfecto utrobique versus: Salmasius conjiciebat: *ῥῆσον πόδα, ξεῖνε, πλανήτην*. Sed jam conjecturis non indigemus.

II. 1. Prava distinctione vulgo laborat hic versus, & male inserta particula *δέ*. Veteres enim libri exhibent *ἦν δὲ ἔτι*, aut *δὲ τί*. Tum versu 2. perperam νεκρὸς legebatur. *ἐννεπε ἔργα καὶ ὄλβον νεκρῶ, ὃν ἔνδον ἔχεις κευθόμενον*. — 5. *ἔλων* pro *πάντων*, ut infra in Leonis III. & incerti poetæ XCVI. quod a probatorum scriptorum usu recedit. Ult. scribendum censeo *φιλοφροσύνης κόσμος ἀρειοτάτης*. In membrana *ἀρειοτάτας*.

III. 4. *πρῆξις τε*. Otiosa est hic copula. Scribendum *γε*, aut, quod melius esset, in superiori versu; *θνητὸν γὰρ λάχε σῶμα, βίον δὲ εἶθ' ἀφθάρτην ἔχεν*. Utinam vero immortalis fuisset, *ἔθ'* — sic bene adhibetur copula.

MICH. PSELLI Epigr. edidit Cangius in Additamentis ad CP. Chr. in calce Zonaræ p. 151. — 4. Pravam lectionem *ἡ παρέρχης* minori mutatione emendare debuisset, scribendo *ἡ παρέρχης*.

LEONIS PHILOSOPHI IV. Editum est a Salmasio in fronte librorum Tatii amatoriorum. — 4. Scr. *ἡξίησι*. Nescio qui factum, ut mea aut typosetæ incuria huc, ubi metrum turbat, irrepserit littera *ν*, quam alias ubique expungi volebam, nisi eam tueretur metri perspecta necessitas, aut euphoniæ ratio. — *ν*. 1. *σωφρόνων* *ἔινον*. Hoc dedi e Salmasii emendatione in codicis ora; nam quod vulgo legitur *σώφρονα*, in metrum peccat; melius emendaretur scribendo: *ἀλλὰ βιοτὴν σώφρονα*. *ν*. 2. Ubi codex exhibet *ὁ Κλ. ὥσπερ ἰμφαίνει*, recte constituit Reiskius, qui in cæteris nugatur. Nam 3. *σωφρονέστατον* ipsissima est membranarum scriptura, in quibus etiam 7. recte *εἴπερ δὲ*, ut metri lex, quam perfringere non didicerat sapiens ille Leo, poscit. Ibi autem in fine *φίλε* scribatur an *φίλος* perinde est; illud magis probo, quod etiam Salmasio placuit, quem hodie a quibusdam in Germania magistris valde contemni video. — *ν*. 9. Non discrepat a codicis scriptura. Salmasius edidit *πρὸς τὴν συνδρομήν*: pessime Reiskius *πρὸς τὴ συνδρομήν*. — Ult. *νυμφόστολεϊ γάρ*. Cod. δὲ, quod recte Salmasius emendavit. Quidam Epigr. hoc Photio Patriarchæ tribuunt, quibus non suffragatur Fabricius Bibl. Gr. T. IX. p. 402. Est Leonis Imperatoris, vel alterius Leonis, Mich. Pselli discipuli, de quo Leo Allatius in Diatr. de Psellis, initio: non autem Leontii Atheniensis, patris Eudoxiæ, Theodosii junioris conjugis, quæ Reiskii opinio nihil aliud est, quam febricitantis somnium. Leontius ille, qui ante annum 421. e vivis excesserat, de Clitophontis & Leucippes amoribus non magis audire potuit, quam de Boyardi Orlando; quo tempore mortuus est, annum ætatis suæ VIII. aut IX. agebat Proclus Lycius, ita ut Leontio cognosci non potuerit, qui proinde auctor non est Epigr. III. quod, præter chronologicas rationes, abunde satis monstrat horum carminum stilus.

THEÆTETI Epigr. VI. aliis subjungi debuisset, quæ sunt T. II. pag. 251. suo loco omissum, hic repositum fuit. Extat apud Diogenem Laërt. pag. 525. unde in Anthologiæ appendicem relatum.

IN MONUMENTA BYSANTINA I. Julianus hic non alius est, quam Imperator. In alium enim non quadrat, quod hic prædicatur, *maluisse procul ab urbe hostes cadere, quam ante muros pugnam committere.*

II. Vide CP. Chr. p. 105. obeliscus erectus jussu Theodosii Magni, cura Procli, qui non erat architectus, sed Præfectus urbis, de quo Fabricius Bibl. Gr. T. VIII. p. 459. Post hoc carmen ponendum erat Epigr. incerti auctoris CCCXXXIV. εἰς τὸ λυτρὸν Μαρίας ἐν Βυζαντίῳ, de quo videndus Du Cange ibid. p. 93.

III. Theodorus Præfectus Prætorio sub Theodosio juniore. Du Cange ibid. p. 146.

V. Θεοδοσίῳ. Hic est etiam Theodosius junior. Vide CP. Chr. p. 49. & 53.

VII. Vide Du Cange ibid. p. 176.

VIII. Hoc e duobus distichis constat, quæ vulgo separata singula per se epigramma faciunt; his forte non male subjungeretur distichon sequens, quod e Vat. membr. in ora exemplaris Wechelianæ descripsit Salmasius, ubi in pentametro ἰδρυσεν, pro quo reposui ἠδρασεν.

X. Vide Du Cange ibid. p. 147.

XI. In statuam equestrem Theodosii junioris. Vide Banduri Imp. Or. T. II. p. 842. n. 395.

XIII. οἶκον Ελικῶνος, Bibliothecam. ἀναξ, Zeno Imperator. Vide Du Cange ibid. p. 150.

XIV. Vulgo in pentametro legitur χρυσὴν Αναστασίην. Viris Byfantinæ historiæ peritissimis ignoratur penitus hæc Anastasia, & vix dubio locus est, quin corrupta sint hæc verba, quæ sic, ut ea exhibui, emendanda erant. Vide Du Cange pag. 150. & Banduri p. 843. n. 397.

XV.

XV. Vide Du Cange p. 114.

XVI. In statuam Imp. Anastasii, ad euripum circi Constantinopolitani positam, juxta Scyllæ statuam, quæ ibi erat.

XVIII. De hoc Proclo Fabricius Bibl. Gr. T.VIII. p. 462.

XIX. ἐν τῷ Αὐγυσιῶνι Vide Banduri T. II. p. 841. n. 393.
— 5. Vulgo legitur ὑψος sine ullo sensu. ὑψε imperativus ab ὑψώω, *evehē, extolle.*

XXVI. Vulgo in lemmate legitur εἰς εἰκόνα Ἰασηνιανῆ βασιλέως, & in ultimo versu θεῖον Ἰασηνιανῆ καὶ ἀμεψαμένον, quod nomen quum metrum non admittat, depravatam scripturam esse credo librarii ignorantia, ideo utrobique reposui Ἰασην — 6. ἐξ ὑπάτης μήτης. Hoc, si verum est, significare debet *post exaetum consulatum.* At Justinus junior perpetuo fuit cōsul, unde scribendum reor ἐν ὑπάτης μήτῃ, *consulari habitu.* — 7. Vulgo ἄμμορε, sine sensu, aut contrario sententiæ poëtæ. Hesych. ἄμμορον, δύσμορον, κακόμορον. Huic oppositum est ἔμμορε, *fortunata Roma.*

XXXII. De Palatio Magnaura vide CP. Chr. p. 127. 3. e codicibus scripsi σὺν Κωνσταντίνῳ νῆι. Probabile est Constantium opus ab avo inchoatum absolvisse; Constantinus tres tantum post patrem menses imperavit.

XXXV. Vide CP. Chr. p. 105. extrema. Extat hoc epigr. apud Gruterum p. 186.

HEROICORUM XXI. Lacera hæc de Alpheo fragmenta e longiori poemate decerpta sunt, facto in Pisatarum contra Eleos pugnam, in ipsa ludorum celebritate commissam, de qua Diosdorus Sic. ad Ol. CIV. 1 quæ nisi sit poematis argumentum, simile aliud prælium respicere videtur, quo Alpheus ludos agitantium cæde cruentatus fuerit. Lacunarum quæ hic visuntur posterior tantum in unico Ja. Lascaris codice indicata, vacuo relicto spatio; in aliis continuata versuum scriptura. — 14. ἀνέκοπις ὕδαρ, *inhibebas aquam*, ut *inhibere remos*: verbum est nauticæ rei proprium. — 15. μιῆναι. Inepte vulgo μυῆναι legitur.

XXII. Oraculum hoc apud Herodotum legitur pag. 478. præstantissimæ editionis, quæ viris summis Wesselingio & Valckenario debetur. Oracula, quæ passim apud scriptores leguntur versibus expressa, collegit olim Jo. Obsopœus, quæ si quis emendatiora edere aggrediretur, is utilem, meo judicio, & antiquitatis studiosis non ingratam fusciperet operam.

INCERTORUM POETARUM II. Veteris ne sit an recentioris poetæ hoc epigramma non dixerim. Extat in Bibl. Laurentianæ catalogo T. II. p. 335. & profecto felicioris est venæ, quam quinque alia, quæ ibidem leguntur, quorum stilus infimæ ætatis græculum prodit.

III. In membr. scriptum *ῥ. 2. ἄρσενος — ὑπ' ἀνδ'.* & 4. *τόττω*, quæ recte a viris doctis emendata.

IV. Extat, quod mireris, in Planudea p. 627. sed ibi male interpunctum. *ῥ. 2. τὴν Ελ.* e Vat. membr.

V. 3. In membr. *εἰ δὲ βίη τὸν καλὸν ἀποίσειαι*, quod recte a Salmasio emendatum.

VI. 2. *ἀθανάτοις* in cod. omissum supplevit Cl. Toup. indice Epist. crit. hoc nihil verisimilius. Salmasius conjiciebat *Ἰδαῖος*, vel *ἀμῆροσιαν* non *ἀμῆροσιος*, ut male refert ad Charit. p. 25. Orvillius, cujus commento *οἰνοχόος* longe præferenda erat Salmasii conjectura *ἀμῆροσιαν*. Sappho apud Athenæum:

καὶ τ' ἀμῆροσίαις μὲν κρατὴρ ἐκέκρατο

Εἰμᾶς δ' ἐλὼν ἔρπιν ΘΕΟΙΣ Ω. NOXOHSEN.

4. *μή πᾶ.* Subaudi *ἄρα*, vel *δεῖδω*.

VII. 5. In cod. scriptum: *ἀλλ' ἀποχωρεῖ, μή μ' ἔτι.* Perperam. Sensus est; sed abscedit a me Dorotheus. Subsisce. Quid? tune adeo stultus, ut qui pulcher es, pulchrum alium quæras? tute lepus es, & pulpamentum quæris? Sic Salmasius.

VIII, 2. Male in cod. scriptum *διενέει & κίματος*. — 5. *ἔμῃνοις δ' ἐπὶ τοῖσδε*, minus concinne. At pessime habitus ult. versus, in quo sine sensu legitur *δάκρυσι πωλυμανῇ*. Salmas. emendabat: *ἀλλ' ἀπὸ πάντων δάκρυσι πωλυμανῇ καινὸν ἀφελκόμεθα.* Mi-

norī mutatione, & meliori, ut mihi videtur, sensu locum re-
stitui, pro δάκρυσι reponendo καλῶσι. Paulo Silentario aut illius
ætatis poëtaſtro dignum est hoc carmen. Collectio illa Epigram-
matum, cui titulus Στράτωνος Μῦσα Παιδική, non talis ad nos
pervenit, qualis ab eo concinnata est; sed ab interpolatoribus
multa detracta, in quorum locum pejora reposita. Stratonis
meminit Diogenes Laërt. V. 61. ubi videndus Menagius. Ergo
Severo antiquior est.

X. Edidit Orvilius ad Charit. p. 709. & post eum, mi-
nus tamen accurate, doctus Hēsychii sospitator T. II. col. 972.

XI. Edidit ad Poëtiarum fragmenta Wolfius p. 35. ubi
bonam 4. ὅ. scripturam prava emendatione corrumpit, pro
ἔχοντι reponens ἔχων δι, & vertit: *amica quidem flectens iras,*
non vero fores apertas habens, quum vertere debuisset, *fru-*
stra tentans inimicas nil habenti fores. Nihil ibi supra tironis
captum. Protulit etiam ad Hēsychium Cl. Ruhnkenius Tom II.
col. 890. ὅ. 6. in membr. scriptum ἐν τῇ ποθεινότατον, quæ scri-
ptura præ ea, quam sequutus sum, non placet. Nescio an qui
mediocriter græce docti sunt multum juvari possint latina in-
terpretatione, quales illæ sunt, quas græcis carminibus a se
editis subjunxit Wolfius. Inter has elegantias palmam sibi vin-
dicat interpretatio Stratonis epigrammatis LXXXI. cujus ve-
neres lectori non invidebo. Est autem in notis ad fragmenta
Sapphus p. 227.

Primum lacertam roseos digitos habentem, Alcime,
ostendisti:

nunc illam etiam roseis lacertis præditam habes.

XIII. Hoc carmen in codice præcedit Dionysii Epigr. IV
in cuius ult. versu post Clar. Toupium scribendum esse monui
κῶναντ ὀξυρῶ φύόμενῳ κεράμῳ. Ex uno carmine in alterum ab
uscitante librario translata est hæc vox; nam hic versu 4. pro
φύόμενον, quod e Salmastii emendatione est, in cod. scriptum
φύόμενον.

XIV. 6. τῶτεραις reposui pro ἀτρεαῖς, quæ est codicis lectio. In optimo musæ Stratonis apographo ἐγὼ δὲ ὁ λέγων. In Buheriano ἐγὼ δὲ λέγων.

XVI. Corruptissime in cod. scriptum τὸν ἔρωτα λέγει. ἀλλῶν verbum prætextatum, ut *molere* Latinis.

XVIII. Edidit ad Charitonem Orvillius p. 332. ὃ. 3. e codice dedit βιάς, pro quo sagaciter & vere reposuit βολάς Pier-son Verisim. p. 92. — 5. καὶ σὺ μὲν. Sic recte in codice scriptum. In ora Salmasius adscripsit: *forte καὶ σε*, quod Orvillius recepit. Ne græcum quidem est. Nam τίειν dicitur, qui *pænas dat*, τίσασθαι qui *pænas exigit*. Hæc verbi medii differentia optimis & veteribus scriptoribus observata, recentioribus neglecta quidem sæpe, quorum exemplum nullius est auctoritatis; & ubi quid in codicibus juxta rectam loquendi normam scriptum reperitur, id in pejus mutandum non est. νάσσατο & composita sensu transitivo plus semel adhibuerunt Apollonius Rhodius & Dionysius, quod tamen græcum non esse censent Hesychii interpretes ad νάσσατο.

XX. Primum distichon protulit Salmasius ad Hist. Aug. p. 322. Cætera plana sunt. ἀκάνθας hic vocat, quas alibi φθινε-ρας τρέχας.

XXII. Hoc distichon sequenti præfixum in codice, ubi ex duobus unum epigr. At separanda videntur, quod fuit etiam Orvillii judicium, quem vide ad Charit. p. 199.

XXIV. Vide ibidem p. 89. Tam persuasus sum disticha in codice recte esse disposita & singula tetrasticha epigramma facere, ut carminum ordinem immutaverim. Nihil prorsus interest, utrum prius vel posterius legatur. Dialogus est in hocce; verba ἔστι δὲ ὧρε καὶ σκότῳ famuli sunt. ὃ. 1. in cod. scriptum ὅλως, manifesta menda.

XXVII. Sic in cod. scriptus est ὃ. 1. Ερμῇ τοξενθεὶς ἐξίσπασε πικρὸν ἐφ' ὅω. in quibus nullus omnino sensus. Emendabat Salmasius: Ερμῇ τοξενθεὶς ἐξίσπασε πικρὸν εἰς τὸν ἄλγῳ τὴν κίτῃν ἐχίλ. τ.

E sensu carminis manifestum est negationem in primo versu esse debere. Est in eo metaphora e sagitta petita, qua quis confixus eam e vulnere extrahit; sed ideo οὐδὲν contra codicis auctoritatem scribendum non erat.

XXX. Distichon hoc in cod. male adhæret præcedenti epigrammati Prolatum est a Salmasio in Plinianis p. 776.

XXXI. Onisso primo disticho ediderunt hoc carmen Wolfius ad fragm. Sapphus p. 253. & Cl. Ruhnken Epist. cr. I. p. 52.

XXXII. Extat in Planudea p. 55. sed interpolatum. Ibi enim legitur παρθενικῷ δρασύδαλε.

XXXIII. Hoc etiam miserum in modum corrumpit male casta monachi manus. Vide edit. Wechel. p. 630. Doctissimorum etiam virorum sæpe conjecturis præstat bonus codex. Casaubonus ad Theocriti Idyll. I. emendabat τὸν τρυφερῆς Τρυφίρης: Toupius Epist. cr. p. 91. τὸν τρυφερῆς πάρδην.

XXXVI. 8. Male in codice scriptum καλλεῖ δὲ σ' ἐτέρῳ τέρα ψει ἀγαλλόμεν@.

XXXVIII. Ex ordine, quo hic posita sunt hoc & sequens distichon, quo sensu intelligenda sint, animadvertitur. Planudes ea retulit in libri I. caput εἰς χρένον.

XL. Misere corruptum est in membranis hoc epigr. quod ideo omissum in Gaulmini codice. Aliquanto emendatius editum est a sagacissimo Toupio in addendis in Theocritum p. 392. Salmasii notis adjutus aliter pridem emendaveram: Utri felicius res cesserit judicent eruditi, qui si secundum Toupium pronunciaverint, a tanto viro me vinci facile patiar. Obscœnum est carmen, sed tam planum nunc & perspicuum, ut interpretatione non indigeat. Dialogus est duorum caprariorum in Hermaphroditi statuum. λακόπυγος non comparet in lexicis; sed vox proba est; quæ etiam duplici κ scribitur. Occurrunt apud Pollucem p. 237. λακόπεδον & λακοχέας.

XLIV. 1. εἰς οἶον. Sic recte codex. Apographa quædam οἶων, ut edidit Orvillius in crit. Vanno p. 155.

XLVIII. Duplicem versionem hujus distichi apud Claudianum vide Epigr. XXXIX. & XL.

L. σὺ δὲ μία. Sic recte in duobus Planudeæ codicibus, salvo metro, de quo male solliciti ediderunt σὺ δὴ μία.

LVI. 1. τὴν βαρύμυθον. Sic Vatic. membr. hanc lectionem habet etiam optimus Planudeæ C. R. sed e correctione βαρυ supra πολυ scripto. Cætera, quæ a vulgatis differunt, dederunt optimæ membranæ.

LVII. Epigramma hoc e schedis Leichii habuit Cl. Reiskius. An veteris poetæ sit valde dubito.

LVIII. In Planudea p. 621. epigr. hoc Dionysia Sophistæ tribuitur & tribus constat distichis. In membranis duo sunt disticha tantum, quæ singula epigramma faciunt. Priori præfixus titulus: ἀδέσποτον, εἰς ἐρωμένην; alterius titulus est: ἀδέσποτον ὁμοίως. Posterius habet apogr. Buherianum. Tertium in membranis non comparet, & spurium videtur; forte ipse est Planudis, qui sua sibi habeat. Adumbratum est e veteri scolio, quod habes T. I. p. 158. XIX.

LIX. Philænum meretrix, quam domi clam habuit Agamemes, vestem ei texuit. Alterius distichi sensus est: "Operi jam intentæ sunt meretrices; at matronæ inertes colum & stamina in quasillis intacta relinquunt."

LX. Lemma in Vat. cod. ἐπὶ γυναικὶ πρεσβυτέρᾳ νέῳ ἐνοχλήσαντι.

LXI. 3. εἰ γὰρ, *utinam*. Vulgo ἀνάξ legitur, quod mutavi.

LXXI. In Vat. membr. ἐτύχθη, quod æque bonum.

LXXII. Vide omnino doctissimum Wesfeling ad Diodorum Sic. T. II. p. 595. Ridicule Brodæus & Obsopeus ἐπίσκοπος pro nomine proprio accipiunt, quum sit dignitatis, & quidem sacrae, nomen.

LXXIII. Fragmentum hoc, quod Planudea p. 625. Nicarcho tribuit, auctoris nomine caret in membranis. 7. 5. incepta est Planudeæ lectio: ἦν ἐν γαστρὶ λάβης, λάβῃ καὶ τῆς. In

membr. scriptum *τίκε καὶ τέκε*. Salmasio scribendum videbatur *τίκε καὶ τέκε*. Quod dedi, ex optima emendatione est Pierisoni Verisim. p. 89. .

LXXVIII. Est in Planudea p. 251. at genuinas lectiones servavit lapis antiquus descriptus in Thesauro Muratoriano p. 1321. quas hic exhibui. *ψ*. 3. in lapide legitur: *ζῶντί μοι, εἴ τι χεῖς*. — 4. Vat. etiam membrana *πίεται* Protulit hoc carmen ad Charit. Orvillius p. 39. ubi parum accurate, quod res est, tradit. Nam Vatic. cod. a vulgato non discrepat, nisi in ultima voce *πίεται* Salmasius primum versum aliter laudavit memorix lapsu, quo non meliorem exhibet Orvillius: optima est lapidis lectio, in quo *ψ*. 3. distincte *χεῖς*, non *χεῖς*. Illud autem *εἴ τι χεῖς* servari potuisset. Sed *χείω* vix est in usu nisi in *ἄοριστο* per omnes modos, & quum *χεῖς* cum particula *εἰ* non recte construatur, satius mihi visum reponere *εἴ τί γ' ἔχεις*.

LXXIX. In quatuor Planudeæ codicibus nihil aliud adscriptum, quam *ἄδελον*. In Vat. cod. *ἄδελον ἐπὶ τίνι τῷτο γέγραπται, πλὴν ὅτι ἐν τοῖς τῷ Παλλὰδὲ ἐπιγράμμασιν εὐρέθη. μήποτε δὲ Λακκιανῶ*. — 8. Vulgo *λύπης λήθην*. In membranis *λύπης ὁδύνην*, unde scribendum vidi *λήθην ὁδύνης*, sicque concinnior versus.

LXXX. In hujus etiam titulo Palladæ nomen non præferunt membranæ, nec duo Regii Planudeæ libri. — 5. Vulgo *ἀλλὰ σὺ μοι*. In cod. Ja. Lascaris, ut in veteribus editionibus, omissum *σὺ*, quod primus inseruit Stephanus ad fulciendum metrum. Recte in tribus aliis Planudeæ codicibus *ἀλλ' ἄγε μοι*. Tum recte veteres editiones & codices *ἔντυε*. Stephanus *ἔντυε*, metri modo repugnante.

LXXXI. 5. Hic versus in Planudea p. 256. admodum corrupte legitur. In membranæ *ῥοπή μόνον, ἂν προλάβῃς, σόν*. Ultimū recte Salmasius emendavit, *σῶ*. Planus, & perspicuus sensus. Post *μόνον* plenius distinguendum erat.

LXXXII. 2. *θεόν*. In membranæ *θεόν*.

LXXXIII. Epigramma hoc non aliunde habeo, quam e

Salmafii notis ad Hist. Aug. p. 113. ubi §. 3. legitur τὸν γείτον' ἱριννύς, quod manifesto corruptum est, quum desit verbum, quod sensus omnino requirit. Emendavi τὸν ὕφηνεν. Hercules apud Sophoclem in Trach. 1067.

οἶον τόδ' ἢ δολῶπις Οἰνέως κόρη
καθῆψεν ὥμοις τοῖς ἐμοῖς. Εἰριννύων

ΥΦΑΝΤΟΝ ἀμείβλητρον, ᾧ δίολλυμαι.

τέφανον, *coronam*. Alii pallam a Medea pellici missam tradunt, cujus in nomine discrepant scriptores. Vide Munckerum ad Hygini fabulam XXV.

LXXXV. Vide Mureti varias Lectiones XIV. 13.

LXXXVI. 4. κίνειν. Hoc contra codicum auctoritatem mutare nolui. Suspiciari tamen quis possit scriptum olim fuisse βίνειν.

XC. In Planudea ἄδηνον. In Vat. codl. adscriptum ΗΡΑ. Forte Ηρακλίδει, cujus tria Epigrammata habemus T. II. p. 261.

— 4. Vulgo ἄγκιστρον ναύταις. *Hamus* piscatorium instrumentum est; de egregii illius nasi nautico usu dictum est jam: ἐν πλατείῃς ἄγκυρα. Unde omnino hic emendandum erat ἄγκιστρον γριπεῖ. Tum mallet ὀψοποιῶν κρεάγγρα. sed vulgatum stare potest. — 5. Vulgo κένδυλα, male. Vide Hesych. in κενδυλόληπτοι. Hinc accedat huic voci auctoritas in lexicis. — 8. In membr. ἐργασίης.

XCV. 2. σπόγγον καινόν. Sic membr. quod verum esse credo. Recens sponsia, usu nondum subacta, asperior est.

XCVIII. Leguntur hi versus in Planudea p. 233. sed transpositi; turbatum ordinem restitui.

CI. Vulgo legitur: ὁ δὲ ῥήτωρ, ῥήτορος εἰκῶν. quo nihil infulsius. E sensu & ex Epigr. CIV. emendavi.

CII. 2. Melius scriberetur σιγαῖς, ἢ λαλῆις, scilicet ὁ τύπῳ, ἢ εἰκῶν.

CXI. Protulit ad Suidam II. 31. Cl. Toupius, quem vide. Mendose in lexicographo τὸ γλυκερόν καὶ θῆλυ, quod partim in Kufteri editione correctum, ubi τῷ γλυκερόν.

CXII. 3. Scriptum in codice *μῆταισι μεληθὲν*, quod a Salmasio emendatum. Edidit hoc carmen Pierſon ad Mœrin p. 413.

CXIV. Eadem hic obviam fit locutio, quæ perperam ſollicitata eſt ſupra in M. Argentarii epigr. XX. ubi rectum eſt *εὐώδινος ἔπει φῦγε νηδύῳ ὄγκον*, nec *φῦγε* in *θίγο* mutandum.

CXV. Edidit Pierſon ibid. p. 235. quod Cl. Toupium fuſſe videtur, qui hoc carmen protulit e Reiskii Anthologia, Epist. crit. p. 158. — 3. scriptum in cod. *τάς τε κόρας λιμνάτι κόραι κόρα. κέραι* nihil aliud eſt quam *κόρα*, poſito ad latuſ, quod ſubſcribi ſolet. *κόρας*, i. e. *purpas*. *λιμνάτι*, apocope pro *λιμνάτιδι*, cujuſ exempla multa congeſſit Maittaire de Dial. p. 333. Diana autem Limnatide nihil notiuſ, de qua plurima apud Pauſaniam mentio. — 5. Pro *παιδὸς*, perperam in codice ſcriptum *παιδί*.

CXVI. 3. *τὸς ἐνερίθας* e Vat. membr.

CXXI. Qui in codice legitur tituluſ *Παρμένονῳ* non eſt auctoriſ, ſed dedicantiſ nomen. Subauditur, aut, quod ſæpe factum, a ſcriba omiſſa vox *ἀνάθημα*. — 2. In cod. *κεντροπαγῆ*. Recte Salmaſiuſ emendavit *κεντροπαγῆ*, i. e. *τὸ κέντρον πηγνύοντα*, eadem activa ſignificatione, qua legitur ſupra in Macedonii epigr. XIII. Male Reſkiuſ in Poëtarum notitia *κεντροραγῆ*. — 4. Hic verſuſ labem contraxiſſe videtur; nam peſ ſecunduſ, qui daçtyluſ eſſe debet, ſpondæuſ eſt, quum in *χρυτής* prima omnino producatuſ, & duæ ultimæ ſyllabæ per ſynizeſin in unam coaleſcant. Scripſerat forte poëta *ἀγλαῆς* aut *ιεῖῆς*.

CXXII. In Muſeo Veronenſi p. 63.

CXXV. Edidit Kuſter ad Suidam I. 75. — 4. *ὠραίων* dedit, quæ eſt codiciſ lectio, ſed corrupta, quam recte emendavit Salmaſiuſ, reponenſ *ὠρείων*, eodem ſenſu, quo Cl. Toup Epist. de Syracuſiſ p. 340. ſuadet *ὠρείων*. Illud ideo probabiliuſ, immo unice verum, quia *ὠρείων* Doricuſ eſt. Nullum autem in codiciſ ſcriptura Doricmi veſtigium, quem pro lubitu ſuo, & ut veri ſpeciem conjecturæ ſuæ conciliaret, obtruſit

Toupius, scribens: φαγινὸν ὄσδον, βακόλοι, βακολίων, exemplo Critices Patribus Conscriptis non probando.

CXXVII. Sequitur in membranis hoc carmen post Dioscoridis Epigr. XV. forte ejusdem est. Prius distichon protulit vir præstantissimus ad Euripidis Hippolytum p. 166.

CXXVIII. Emendatum hoc carmen dedit Cl. Toup Epist. crit. p. 74. — ψ. 3. λίνον est etiam in membranis, manifesta menda pro λίνω, quod Salmasius adscripserat; in iisdem pro ἄλμη aliud quid prius scriptum fuerat. — 6. In membr. λαχόντα.

CXXXII. Τριτοῖ, i. e. Pallas, quæ alias Τριτωνίς, Τριτωνία, Τριτογενής vocatur. Nominis origo τριτῶ, quod veteri lingua caput significat.

CL. Ex Eustathio in Hom. p. 1313. l. 44. unde prolatum a Clarkio in notis ad Il. ψ. 513. In Vatic. cod. male divulsa disticha, omisso δὲ posterioris initio.

CLIII. In Buherii & Guïeti apographis titulus est ἀνάρθημα Σοφοκλέους, & sequitur post Simonidis Epigramma LXVIII. cujus etiam esse videntur quæ præcedunt pleraque, & Anacreonti adscripta sunt. Hocce autem Anacreontis esse non potest, cui Barnelius tribuit. Vide Miscell. Observat. Vol. II. p. 4.

CLXI. E Gruteri Inscriptionibus p. 438.

CLXII. Extat hoc epigr. apud Ælianum H. A. X. 40. ubi mendose editum; emendatius vero in Stobæi E. P. editionis Grotii p. 167. Λεσθής dicitur Styx, ab Arcadiæ vicina urbe, cui nomen Λεστοί, de qua præter Stephanum videndus Pausanias p. 636.

CLXV. Hoc & præcedens refert Plutarchus in Flaminiæ vita p. 417. In 1. versu corruptum mihi videtur ἔθνηκε, quod verbum subjecto caret; nam a τὰς pendere non potest, nisi scribatur καὶ πόρεν, quod plus quam frigidum esset; ἔθνηκε κείσθαι ἐπὶ πλοκάμοις, καὶ πόρεν. Lubens reponerem ἐπὶ πλοκάμοισι γυγῆοις, quæ emendatio verisimilis est & elegans.

CLXVI. In Gudianis Inscriptionibus ab Hesselio editis p. 55.

CLXVII. In notis J. B. Zenobetti in Meleagri Idyllion p. 20.

CLXVIII. Refert hoc epigr. Plutarchus de Puerorum educatione, Moral. p. 14. Rebus ipsis dedicatis inscribebant epigrammata, ita ut in inscriptione quid res dedicata esset declarare opus non haberent. Sic in inscriptione Coronæ aut Securis, quas Veneri dedicavit Corn. Sulla, quamque refert Appianus de Bellis civil. L. I. p. 411. neutrius comparet nomen. En ipsum carmen, quo cæteroquin augenda erat hæc collectio:

Τόνδε σοι αὐτοκράτωρ Σύλλας ἀνέθηκε, Ἀφροδίτη,
ὥς σ' εἶδον κατ' ὄνειρον ἀνὰ στρατὸν διέπασσαν,

τεύχεσι τοῖς Ἀρεῶν μαρναμένην ἑνόηλον.

Ibi in τόνδε intelligitur *σεφάνον*, vel *πέλεκυν*, nisi forte olim *τέσδε*, ad utrumque referendum, scriptum fuerit. Forte Eurydice Musis etiam coronam dedicaverat; nam τόνδε in uno codice reperiuntur, manifesta est menda, quæ ne memorari quidem debebat. *π. 3.* εὔϊστον minime sollicitandum. Vox est optimi commatis, licet eam omiserint lexicographi. εὔϊστος πόθος, est *pulchra cupiditas adipiscenda scientia*, discendi studium.

CLXIX. E Gruteri Inscriptionibus p. 1068. protulit Orvilius ad Charit. p. 491.

CLXX. Protulit Salmasius in notis ad Hist. Aug. est apud Gruterum p. 317.

CLXXI. Est apud Athenæum p. 629.

CLXXII. In Edmundi Chishull Antiquitatum Asiaticarum Parte II. cujus ultra tertium folium nihil, quod sciam, prodijt. Ibi autem legitur p. 7. Reperta hæc inscriptio Ephesi, cujus antiquum nomen *Πτελέα*.

CLXXIII. Edidit Salmasius in Plinianis p. 83. & iterum p. 766. cum latina versione metrica. Hoc autem loco ait, auctorem esse veterem poetam Satyrum. Forte in membranis adscriptum est nomen *Σατύρου*, idemque erit auctor, qui vulgo Satyrius Thyillus nuncupatur. Conferendum Eryciji V. Tom. II. p. 296. & Leonidæ Tar. XVII. T. I. p. 224.

CLXXIV. Est in Planudea p. 552. tanquam auctoris Alexidis. Sed in Vat. membr. recte ἀνάθημα Αλέξιδος. Vulgo deest initium primi pentametri. In membr. scriptum δινδυμένης μύσαις, & ad oram repositum δινδυμένης. Salmasius legebat δίνδυμον, ἥς μύσαις. Ult. ἀγρειοσύνης habent duo Planudeæ codices. At ν. 5. ἀλλαγητὺν reposui pro vulgato ἀλλαγητόν. Ionicum est ἀλλαγητὺς, ut ἀλητὺς, πλητὺς, βρωτὺς, μαστὺς, & infinita talia, quæ fere a lexicographis omissa, & a librariis oblitterata, mutata terminatione nunc in ης, nunc in ος.

CLXXV. 8. Vulgo legitur ἐπλήρη τῶτρεκὲς ἀρμενίης. Illud τῶτρεκὲς ab hiante librario e superiori pentametro repetitum; quod sensus poscebat τῆλλιπὲς reposui. Clemens Alex. Cohortationis ad Gentes initio: ῥήγνυται χορδὴ τῷ Λουκῷ· ἐφίπλωται ὁ τίτλις τῷ ζυγῷ· ἐγερέτιζεν ὡς ἐπὶ κλάδῳ, τῷ ἐργάνῳ· καὶ τῷ τέτλιγος τῷ ἄσματι ἀρμωσάμεν· ὁ ὡδὸς, THN ΛΕΙΠΟΥΣΑΝ ΑΝΕΠΙΑΗΡΩΣΕ χορδὴν. — 10. τὰν τέτω. Sic legendum & ita scriptum est in uno Regiorum Planudeæ codicum. Male Florent. editio τὰν τέτω. Vat. membr. τὰν τέτων. Doricus genitivus τέτω, τῷ τέτλιγος. — 15. Vulgo συμφώνων. Vatic. & Planudeorum unus συμφωνῶν, non melius; legendum συμφώνω.

CLXXVII. 4. In Vat. membr. εἶπε σύ μοι — unde in fine præc. ν. pro κομίζω omnino scribendum erat κομίζων. Est in Planudea p. 564.

CLXXXIV. Sic scriptum est hoc Epigr. apud Pausaniam p. 741. ubi vide plenam acuminis & iudicii notam Sylburgii. Enarratorem Græciæ fefellit memoria; dubium non est, quin epigrammatis auctor scripserit ν. 3. Θεῶν δ' ὅπλοισι Μεγάλη πόλις. Post Leuctricam pugnam Epaminondæ auspiciis Megalopolin condiderunt Arcades. Versum primum vertit Cicero in Tusculana V.

CLXXXV. 7. Vulgo legitur Βουίδιον δ' ἤκεον ἐγὼ τότε. In membr. Βοῖδ.ον δὲ καλεῦμαν. Veram lectionem fervavit Hesychius Milesius de rebus patriis CP. editionis Meursii p. 51.

CLXXXVI. E Smetio folio XXIII. verso, ubi latina versio, cujus auctor, quisquis ille sit, græca non intellexit

CLXXXVII. In D. Bern. de Montfaucon Diario Italico pag. 425.

CLXXXVIII. in Agathiæ historia p. 51. editionis Vulcanii. — 3. *Καίσαρι*, Augusto, Cantabrico bello tum occupato.

CLXXXIX. Apud Gruterum p. 85. Doni p. 23.

CXC. Apud Gruterum p. 28. Vide Salmasium ad Hist. A. p. 180. & 349. & Van Dale de Sacro Taurobolio p. 30.

CXCI. Salmasius ibidem: Reinesius p. 83. Van Dale ibid. pag. 118.

CXCIV. Vide Cl. Toupium Epist. crit. p. 70.

CCI. Habet hoc epigr. Stephanus in *Δῶν*, & ex eo Eustathius ad Homerum p. 280. ubi *ἦν δὲ γε πίης*. Scribendum cenfeo *πίης*. Nam in aoristo *πίης* corripitur prima. Supra Epigr. in Salmacin *μή με πίης πρόφασιν*.

CCIII. Ex ipso lapide nuper in Angliam translato; quique tum in museo celebris medici Richardi Mead servabatur, edidit Edmundus Chishull in præstanti opere Antiquitatum Asiaticarum.

CCV. Apud Schol. Aristophanis Acharn. 213. & Eustathium ad Homerum p. 1591. l. 56.

CCVI. Ex Athenæo p. 48. & Eustathio ad Homerum pag. 1400 l. 12.

CCXIII. Ex Athenæo p. 609. Hujus aræ Cupidinis, ante Academiæ ostium positæ, meminit Pausanias p. 75.

CCXVI. Epigramma hoc est in Planudea p. 438. & perperam a Brodæo expositum. Referendum est ad Phidalæ stratagenta, quo urbem a Scytharum obsidione liberavit, de quo videndus Hesychius Milesius p. 47. & ad eum Meursius.

CCXX. 2. *ἡδρατας* sic scriptum inventum in uno Regionum codicum, & procul dubio verum est. Vulgo *ἡδρατας*; Vatic. membr. *ἡδρατας*.

CCXXII. α μέλιτος. Nescio an alibi μέλιτος fœminino genere occurrat. Librarii error esse videtur, qui quum reperisset ὁ μέλιτος, & qua ratione versus sic recto pede stare posset, non intelligeret, bene se emendare credidit reponendo α. Vide quæ notavi supra p. 61. ad Theocriti III. 80. — 2. θρίον. Sic etiam libri omnes, sed mendose. Scribendum θρίον. Hæ voces facile permutantur. Vide Theocritum in Hyla 40. & quæ ibi notavit doctissimus Toupus.

CCXXVI. Vulgo legitur φειδὲ Μύρων πλάσας ἐκ ἑφθασας. In membr. ommissus articulus εἰ, ita ut versus adhuc minus integer sit.

CCXXX. 3. βεβριθόσι, ita emendavi: vulgo βεβριθότα.

CCXXXII. 2. Florentina editio & duo Regii codices, τοῖς ὁ κύων ἐν ὄρεσ, quam lectionem servant editiones omnes usque ad Stephanum, qui dedit τοῖς ἐὼν ἐν ὄρεσ, salvo quidem sic metro, sed non meliori constructione. — 3. Vulgo εἰ ῥίνη πεποννημένος, male, ut cenfeo; limæ in ligneis operibus usus non est, sed runcinæ. In Priapeis:

Huc adde, quod me terribilem deum fuisse
manus sine arte rusticæ dolaverunt.

Et alio in loco:

Non me Praxiteles Scopasve fecit,
nec sum Phidiaca manu politus:
sed lignum rude villicus dolavit.

ῥυκίνη facile in ῥίνη depravari potuit. Occurrit hujus instrumenti nomen in Leonidæ Tar. epigr. XXVIII. cuius partem laudat Suidas in hac voce, quæ H. Stephano in Thesaurο omissa. ῥίνη vero aurificum instrumentum est. — 5. Vulgo ἀγρεῖος γέλασεν· μετὰ δὲ εὐκλείης π. σ. sine ullo sensu.

CCXXXIV. De lapidum acervis in viis, quos Græci Ερμαίως λόφους, & Ερμακας appellabant, vide Ouzelium ad Minutium Felicem pag. 13. editionis Lugduno-Batavæ in 4to. — 3. ἔγνω recte in uno Planudæ R. C. quod, ut recepi, sic π. 4.

scribendum erat λέγει, quod omnino, jubente sensu, reponendum.

CCXXXVIII. καλεινήσαντες. Hoc vulgato præstare videtur καλεινάσαντες.. At Vat. membr. & Florent. editio καλεινάσαντες, quod verum & genuinum est, nempe Dorice pro καλεινήσαντες. Epigramma hoc Rhodi factum, & Colossi basi insculptum, Dorice scriptum fuit totum, unde in *ϑ*. 6. ἐλευθερίας reponendum, & 7. γενέθλας.

CCXXXIX. 4. Corrupte vulgo legitur ψυχὴν ἐκνίψει σῶμα μαινόμενον. Emendaveram νᾶμα μαινομένην. At prætuli conjecturam E. H. van Eldik, laudati jam Suspicionum libelli p. 29.

CCXL. Ex Orvillii Animadv. in Charitonem p 64.

CCXLII. Vide Salmasium in Plinianis p. 447. In codicibus vetus hoc scholion legitur in hoc distichon: Οτι, φησι, δαὶ μέχρη τῆς ἑκτῆς ὥρας τῆς ἡμέρας ἐργάζεσθαι· μετὰ δὲ ταύτην ἐπ' ἄριστον ἔρχεσθαι. τοῦτο δὲ φησι δηλοῦν καὶ τὸ ὠρολόγιον. τὰ γὰρ μετὰ τὴν ἑκτὴν σημεῖα, τοιῖσι τὸ τῆς ἐξόδου, τὸ Z, καὶ τῆς ὕψους, τὸ H, καὶ τῆς ἐνάτης, τὸ Θ, καὶ τῆς δεκάτης, τὸ I, καὶ συλλαβὰς συναπτόμενα, ZHΘI ἡδῶσιν ἀναγινώσκειν, τοιῖσι περιέπεται· Φάγε, ἵνα ζῇν ἔχῃς.

; CCLI. 2. Vulgo legitur κῆκ ξηνός· θύρῳ δεινός· ὁ δὲ ῥωπαλῳ. Manifesta corruptela. — 4. Vulgo male νεβρός.

CCLVII. σήσωνται. Mallem σήσονται. In uno Planudeæ R'. C. σήσονται.

CCLXI. 2. τόνδε δόμον. Subauditur κατὰ, qui latitat in hoc antro. Mallem τόνδε λέλοιχε δόμον.

CCLXIII. 3. Vulgo legitur ἐκ δὲ γε πέτρας σπήλυγξ.

CCLXV. 4. Omnino scribendum mihi videtur πορφύρεον ἀπασλᾶς κῦμα παρ' αἰόνος.

CCLXX. 1. Vulgo legitur ἡνίκα χαλκῷ.

CCLXXII. In Planudea p. 484. duo sunt Epigrammata, quorum prius distichis primo, secundo & ultimo hujus carminis constat; alterum repetito primo disticho tertium illi & quar-

tum subjungit. Mihi controversia nulla obmoveri posse videtur, quin hæc male divulsa & turbata fuerint. — 5. Pro κείνος scribendum κρατός. Illud otiosum, frigidum & ineptum est, quod eo liberius dicere possum, quia meum est; in Planudea enim legitur κείνος, toto loco aliter interpuncto, sed non melius. In primi distichi, quod bis ibi legitur, hexametro absurde ediderunt παναπινθέα, quum manifesto sensus requirat βαρυπινθέα, πολυπινθέα. At unica mutata littera vox genuina rediit. ἐθλοῖσι sine ν, & ἀνεπλάσαστο habent duo Regii codices; in iisdem ut in editionibus omnibus ante Stephanum σεσηρός. — 9. Vulgo ὀλέθριον, quod sic ad ὕμνος inepte refertur, quum ad Momum referendum sit: ὁ δῖος υἱὸς ὕμνος ὀδόντων προσημμένων --- μανίει αὐτὸν ὀλέθριον ὄντα.

CCLXXIII. Aldus Manutius primus in appendice editionis An. 1503. epigr. hoc protulit, quo caret editio Florentina, & quod a quibusdam Planudeæ codicibus abesse comperi.

CCLXXIV. 3. Vulgo Βακχεῖ φίλε, quod librarii esse credo de metro male solliciti, non quia nomen Βακχεὺς per se bonum non sit, sed hujus loci alienum est.

CCLXXVI. Tres hi versus in Planudea male divulsi, melius in membranis coherent, & unicum epigramma faciunt.

CCLXXXI. In Planudea p. 447. pessime habitum 'primum distichon, quo in emendando frustra se torisit Munckerus ad Anton. Lib. metamorphosin XXXIV. cui tamen σπείρας debeo. Ex ἄγχι βιαιῆς, quod certo certius est a poëta fuisse relictum, imperitus librarius ἀχιδαδῆς fecerat, sine ullo sensu. φάρυξ ea significatione, qua hic positum, masculini est generis, ut docent lexica. Leonidas Tar. XCIII. ὥχετ' ἐπὶ σπινὸν παλαμῆν φάρυγ. Verbum autem ἄγχι hac in re proprium est. Hercules apud Theocritum (T. I. p. 366.) ubi narrat certamen cum Nemeo leone:

αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἔφθασα μάστιγας,
ἤϊχον δ' ἐκτρατέως.

CCLXXXIII.

CCLXXXIII. Planudeæ libri IV. carmina non pauca senioris ævi poetarum sunt, quorum inter pessimos censendus est auctor hujus epigrammatis. Quum ad ea nullas varietates lectionis e Vat. cod. adnotasse videam Salmasium, suspicor illis non fuisse locum in membranis concessum. Ejusdem farinae est sequens carmen.

CCXCI. Est apud Philostratum in Heroicis p. 748. Vide Fabricium Bibl. Gr. T. I. p. 10.

CCXCV. Hoc etiam in Planudea p. 442, fœde corruptum est, & a Brodæo imperite expositum. Elegantem Grotii versionem in Artificum Catalogo dedit Junius, qua tamen vis vocis *κερασά* non exprimitur, derivatæ a *κεράννυμι*, & qua augeri lexica possunt: *mixtas lachrymas ex iniqui judicii dolore*, & *e furoris pudore*. At Grotius:

omne doloris

ingenium trucibus miscuit in lachrymis.

CCC. 3. Vulgo *θυμός μέγας*.

CCCII. 5. Vulgo *τίς ὁ τεχνίτης τόδε γ' ἔπλασεν*.

CCCV. Hoc & superius in Ariadnen dormientem facta, *ἀναβρώσκη*, scilicet *ἐξ ὕπνου ἐγερθεῖσα*: *ne somno excita profiliat*. Sic supra in Macedonii Epigr. XXXIV. e mea emendatione *ἦ θελ' ἀποθρόσκειν*.

CCCVII. Ultimum distichon corrupte in Planudea legitur pag. 460. cui medicam admovi manum, quam perite, judicent eruditi.

Carminum Epigraphicorum in omnimodas dedicationes, statuas, pictas tabulas, & alia id genus, quæ multo plura in hac collectione quam in vulgatis Anthologiæ editionibus sunt, augeri potest adhuc numerus; non pauca se forte offerent majori cura & diligentia omnia conquirenti. Interim epigrammata duo vetustissima, quæ, ut inter superiora ederem, notaveram, latitante inter schedas meas fugitivo folio, omissa, hîc reponam. Primum est in Cleobis & Bitonis statuas, quas Argivi Delphis

collocarunt, quod apud Stobæum extat in Floril. Grotii p. 495. de cujus occasione videndi Herodotus libri I. cap. 31. & Cicero Tuscul. I. 47. Alterum autem in statuam Archiæ præconis legitur apud Pollucem p. 401. & illustratum est ab Isaaco Vossio in libro de Poëmatum cantu & viribus Rhythmī p. 109.

Οἷδε Βίτων Κλέοβίς τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισι
 ζεύγλαν ζευζάμενοι, μητέρα ἦν ἀγέτην
 Ηρας εἰς ἱερόν. λαοὶ δέ μιν ἐξήλωσαν
 εὐτεκνίας παίδων. ἡ δὲ χαρεῖσα, θεᾶ
 εὐξαλο, παῖδε τυχεῖν τῷ ἀρίστῳ δαίμονος αἴσης,
 ἔνεκ' ἐτίμησαν μητέρα τὴν σφετέρην.
 αὐτῶ δ' εὐνηθέντε, λίπον βίον ἐν νεότητι,
 ὥς τόδ' ἄριστον εἶν καὶ μακαριστότατον.

Υβλαίω κήρυκε τόδ' Ἀρχία, Εὐκλέος υἱῶ,
 δέξαι ἄγαλμ' εὐφρων, φοῖβ', ἐπ' ἀπημοσύνη,
 ὃς τρεῖς ἐκήρυξε τὸν Ολυμπιάσ' αὐτὸς ἀγῶνα,
 ἔτ' ὑποσαλπίζων, ἔτ' ἀναδείγματ' ἔχων.

CCCVIII. Vulgo legitur τρεῖς με τ. — καὶ τρεῖς ἐπ — contra historię fidem, quæ Athenis notior fuit, ut in eam peccare potuerit, qui epigr. hoc Pisistrati statuæ basi inscribendum fecit, ita ut error librario tribuendus sit, & proinde corrigendus. Vide Meursium in Pisistrato cap. IV.

CCCXIII. 2. Θῦμον. Ita scribendum, non, ut vulgo θυμόν. Est enim nomen proprium τῷ ἀνταγωνιστῇ: alias nullus est sensus. Aliunde tamen mihi notus non est hic Athleta. Sic jam edideram, quando comperi hunc locum a summo Grotio ita etiam fuisse intellectum, cujus hæc est primi distichi versio:

Qualis eras, Lada, fugiens vestigia Thymi
alipedis, premeres quum pede flabra tuo.

Latina græcis non magis perspicua sunt; æque enim intelligo, quid sit *premere flabra pede*, ac ἐπ' ἀκροτάτῳ πνεύματι θεῖναι ὄνυχας. Corrupta hæc esse censeo: talis est, aut esse debet sententia; *summīs pedibus tangens solum*, ἐπ' ἀκροτάτους θεῖς ὄνυχας δαπέδῳ. — 3. Distichon hoc vulgo corruptissime legitur: vide editionem Wechel. p. 435.

CCCXVI. In Planudea p. 442. sine lemmate, cujus defectum non supplent Brodæi notæ. — 2. legendo τῷ, i. e. τίῳ, planus sensus est.

CCCXVIII. 4. κύρξει, i. e. προσπελάζει, hinc significatione transitiva. De hoc verbo vide præstantissimum Valckenarium ad Euripidis Hippolytum p. 244.

CCCXXI. Vulgo tribuitur Platoni juniori; in membranis ante lemma, ἀδέσποτον, & huic subjunctum est alterum illud, quod hinc sequitur similis argumenti monostichon.

CCCXXVII. 2. In membr. μένους εἶσω παῖσδ' εἰν. Scribendum μῦνους, ultima corripitur Dorienſium more.

CCCXXX. 1. Vulgo ἠδεῖαν ὁπωπῆν, & sic etiam scriptum in membranis a prima manu; at supra correctum ὁδωδῆν. Infra autem CCCXXXII. eadem ὁδωδῆν habent sine alterius lectionis vestigio.

CCCXLI. 2. μελέπειλα δὲ πῆμαίλα πάνιλα. Sic recte Vat. membr. *Et puis la canaille*. Abfurde vulgo ἡμαίλα πάνιλα.

CCCXLV. Inferioris ævi est hoc carmen. Debuisset juxta rectam loquendi normam scribere auctor νῦν δὲ ἀγλαίῃ προφέρει τῶν τερπνῶν τῶν πᾶσι βοωμένων καὶ χαριέντων. προφέρειν cum accusativo græcum non est. Vide quæ notavi ad Leonidæ Alexandr. XXVII. — 4. καὶ γὰρ Αλέξανδρ'. Sic codices & veteres editiones. Refractarium nomen in ordinem cogere nescivit malus poëta, Forte tamen scriptum reliquerat:

ἀγλαΐῃ προφέρει. Νικαίων ἱερὺς
καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος, σοφίης ἐρικυδὲς ἀστὴρ.

CCCXLVII. Vulgo legitur in pentametro τόσον ἀγασσάμενοι, pendente sensu ob defectum verbi, quod in his exprimi solet. Poterat quidem subaudiri in hexametro εἰσι, sed sic inficta esset sententia.

CCCXLIX. εἰς τὴν Ἀ. κεχωσμένην ἐν Θ. Sic Vat. membr. e qua etiam primus versus emendatus. At suspicor in lemmate scribendum καβακεχωσμένην, & ἦ. ι. ὑπὸ χρονί.

CCCLX. Hoc in codicibus & veteribus editionibus cum præcedenti continuatur; at revera duo sunt carmina, quorum hoc in Imperatoris, nescio cujus, statuam factum. Vulgo legitur πᾶσα φύσις βασιλεῖα τεὸν, quod corruptum & emendandum censui. Servata ultimi versus lectione vulgata, in penultimo pro ἀνῆψας omnino scribendum erat ἀνάψας, optimo sensu; at e veteribus libris, qui habent ἰσπολύτης δ' ἐκέδασσας, legendum ἀνῆψας, ἰσπολύτης τ' ἐκέδασσας.

CCCLXVII. Inconsiderate titulum hujus distichi mutavi. Repone, Εἰς πόλιν Μόψα ἐξίαν. Urbs est Ciliciæ ad Pyramum amnem sita, Μόψιον vero Thessaliæ, quæ longissimo terrarum & marium tractu distitæ sunt; fefellit me memoria, & eadem utriusque nominis origo.

CCCLXIX. Huic carmini ineptum in Planudea præfixum lemma εἰς σωτήρια ἐν Σμύρῃ. In membranis, εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν, quod quidem ad nescio quam Heracleam referendum esset, quum sequatur post Antipatρί Sid. Epigr. LI. Sed revera est in Smyrnam, quæ Homero cive gloriabatur.

CCCLXXII. 1. ἀφελγέα. Optimam hanc lectionem dedit Vat. membr. Vulgo absurde ἀμεμφέα.

CCCLXXV. 3. τεῦξε Κλέης, Κλεάδος ἀγνῆς. Sic in Vatic. membr. Juxta hanc lectionem viri nomen est Κλέης, mulieris autem Κλεάς, Κλεάδος. At quin falsa sit, dubitationem omnem tollit lapis antiquus in Oxoniensi museo, cujus epigra-

phe habetur infra DCXII. e qua manifestum est hic scribendum esse τ. ὤξε Κλέης Κλειάδας ἀγνῆς πόσις. Maritus Κλειάδας; uxor Κλέη. Idem videtur esse in utroque carmine sacrorum Lernæorum Antistes, de quibus consule Meursium in Græcia feriata; eorum meminit etiam Strabo p. 371. διὰ δὲ τῶν γενομένων καθαρμοῦ ἐν αὐτῇ, παροιμία τις ἐξέπαισε, Λέρνη κακῶν. — 4. Male vulgo ἀργεῖαντης, idem quod ἱεροφάντης est ἀργεῖαντης.

CCCLXXVI. Hoc distichon merito inter ænigmata referendum erat, quod a Salmasio expositum est in notis ad Hist. Aug. p. 485. A. ipsum autem ænigma habet p. 483. ubi in hexametro melius legitur, καὶ ἦν εἴξης, σὺ με κλείεις.

CCCLXXVII. μιντώριον vox est barbara, quam male Brodæus *mensam* interpretatur. Notat *discum*, *lancem*, *une jatte*, *un plat*. Vide Du Cange in Glossario, & Salmasium in Plinianis p. 449.

CCCLXXX. In D. Bern. de Montfaucon Diario Italico p. 427. Muratori Thef. p. 1889.

CCCLXXXIV. 2. Tres Planudeæ codices ἐξικύλισε recte.

CCCLXXXV. 3. ἔτι. Ultima producitur vi cæsura. Male in membranis ἔτοι. Non intellecta librariis metri ratio multas peperit corruptelas.

CCCLXXXVI. Lemma in Vat. cod. εἰς βότρυν ἄωρον κοπέντα. In optimo Planudeæ codice epigr. hoc legitur libri I. cap. εἰς οἶνον. In duobus aliis bis extat, capite εἰς ἄμπελον, & iterum cap. εἰς οἶνον. Hi altero in loco ᾗ. 3. habent ἀπὸ μιν βάλειν, quod prætuli.

CCCLXXXVII. 5. In membr. ἔνθεν εἶα, quod etiam bonum, refertur enim ad γραφεῖον; vulgatum tamen ἔνθεν magis probo. Ex iisdem ᾗ. 6. λαλῶ. ἀφ' ἐκείνῃ τῷδε λαλῶ σόματι, eadem antithesis, quæ in Antipatri Sid. XCIII. καὶ τὸ κυβεῖν πνεῦμα δι' ἀφ' ἐκείνων εἰπέ τις ἀτραγᾶλων, ubi perperam membræ διὰ φθεγκῶν.

CCCLXXXIX. 7. Vulgo ἔτως ἐξ ἐχθρῶν αὐτοκλόνια πέμπει

δῶρα. In generali hac sententia, qua carmen clauditur, sensus omnino *πῦμπελαι* requirit, quod habent cod. Ja. Lascaris & Florent. editio. Ob metrum mutarunt in *πῦμπελο*, male. Transpositæ voces ordini suo restituendæ erant. Confer quæ notavi supra p. 192. ad Argentarii XIX.

CCCXC. Ultimo disticho, e membr. addito, mancum est hoc epigr. in Planudea p. 43. cujus hexameter in sequens carmen irrepsit.

CCCXCVI. 2. In cod. *τύμβε κακοδρομῆς*, quod merito G. Reiskio displicuit, qui tamen, quod in epigrammate corruptus occurrat versiculus, ideo affirmare non debebat, *nunquam fuisse poëtas optimos dicendi magistros.*

CCCXCVIII. Lemma in Vat. cod. ὅτι Καῖσαρ ἐξεκάθηρε Λιβύην τῶν ἐνοικόντων θηρίων, καὶ ἐποίησεν οἰκεῖσθαι. Falsus mihi videtur græculus hujus tituli auctor, neque hic ad colonias respici credo, quibus Hadrianus Imp. Lybiam frequentavit, quæ Valefii est opinio ad Eusebii Hist. Eccl. IV. 2. ubi hoc carmen protulit; factum fuisse credo in spectaculum ab Imperatore quodam, editum, in quo Leonum stupendus numerus cæsus fuerit, quale fuit illud Neronis, de quo Dio p. 988. in quo trecenti leones ab equitibus hastis confixi sunt. Hinc v. 6. corruptam codicis lectionem emendavi, ἐς μίαν αἰχμηταῖς Καῖσαρ ἔθηκεν ὁ παῖς. Ultima Salmasio scrupulum non injiciebant; sed αἰχμηταῖς mutabat in αἰμασιάν. v. 2. in cod. scriptum ἔθνεσιν ἠπεῖρε νῶτα βαρυνόμεναι. Istud ἠπεῖρε nihil prorsus significat, & adeo est otiosum, ut sine sensus detrimento abesse possit, nec tanquam poëtice locutionis ornamentum retineri debuerit; ideo repofui αὐχμηρά.

CCCXCIX. E manifesto carminis sensu lemma addidi; ineptum enim est illud, quod in membr. est: ἄδηλον ἐπὶ τίνι ἀρμόζει τὸ ἐπίγραμμα. Male cæd. v. 1. αἰλικλαύς, & 2. εὐαλθές. Hoc recte Salmasius emendavit, licet sui non memor postea in Plinianis p. 806. ubi hunc versiculum profert, scribat εὐανθές

& in fine ἀπαινουμένα. cod. ἀπαινομένα, & Salmasius in marginē emendaverat ἀναινομένα, *recusans*, i. e. *vitans*. Quod prætulī.

CD. In Agathiae historia, editionis Vulcanii p. 43.

CDI. Ex Adr. Heringæ Observationibus p. 147. — 10. Nomen Præsidis Πιδυ corruptum videtur.

CDIII In Gruteri Inscriptionibus p. 399. Hagenbuch Epist. ad Blaurerum p. 85.

CDXI. Lemma in Vat. cod. εἰς ληθαργικὸν καὶ φρενοπλῆγα, ὅτι μαχετάμενοι ἀλλήλους ἰάσαντο. Vulgo male ν. 6. legitur τὸν δὲ ὕπνω: recte membræ ὕπνω. Scilicet ὁ μὲν ληθαργικὸς ἔγρετο, τὸν δὲ φρενοπλῆγα ἔρριψεν ὕπνω, ἔγαν εἰς τὸν ὕπνον, ὁ πολὺς κόπῳ.

CDXV. 2. Libri omnes χρυτὸς ὁ πορνοφίλως, quod temere mutatum est.

CDXVI. 3. κῆματι. Sic Vat. membr. e correctione; nam primo scriptum fuerat κύματι.

CDXVIII. 4. δρεζάμενος, e membranis; vulgo πλεζάμενος.

CDXIX. 2. ἔνδελον εἶχε πάγαις. Sic optimæ membranæ. In Planudea p. 69. corrupte legitur ἔνδον ἔχεσκε πάγαις.

CDXXI. ἐκ θοίνης, ex pascuis. Durum est θοίνη hoc sensu positum; & circumstantia illa, quod e pascuis rediret capra, omnino memoratu inutilis erat: corrupte in membranis εἰ χθονίης. Ulcus hic latet. Conjeceram ἐξ ἀλαῆς.

CDXXIV. Distichon hoc est in Theognidis Gnomis ν. 1147. ubi μεθεῖς φίλον, quod præstat.

CDXXVI. Huic disticho in membranis alterum subiungitur; sed quum diversi argumenti sit, aut alio pertinet, aut etiam monodistichon epigramma est:

Χρησαμένῳ θεράπων ὁ χρήσιμος ἔς' ἀγαθόν τι.

αὐτάρκης δὲ κακὸν τῶνδ' ὁ ποιηρότερος.

corruptus pentameter, quem sic refingi posse reor:

αὐτάρκης δὲ, κακῶν ἐστὶν ἀπειρότερος.

hoc sensu: *qui sibi ipsi sufficit, qui alterius famulatu non indiget, malorum magis est expers*: verissima sententia.

CDXXVIII. Ultimos quinque versus sic a me emendatos e membranis addidi. Sex primi, qui in Planudea extant p. 164. medicam etiam poscebant opem. — 2. In membr. ἐννοήσῃσιν, & 4. παρέχοις. Vulgo ὁπποῦτε χειρὶ δεξιτερῇ παρέχεις, sine ulla constructione. κατὰ πάντα φέρει κλέῃ ἐκείνος, ᾧ ἂν παρὲ παρέχεις αὐχένα σὸν διαπέσιον δίγειν, καὶ λαμβάνειν, τῇ αὐτῇ δεξιτερῇ χειρὶ. — 7. In membr. σαώτερος. — 8. διὰ ῥηγοσύνην. — 9. χαίρεσιν αἰμύμονες. — 10. λειμῶνες ἀμείροισι.

CDXXIX. ὁ φύοντο ἐπὶ κάκιστος. Sic membr. & hanc lectionem præ vulgata κάκιστον probō.

CDXXXII. Male vulgo Callimacho tribuitur. — 3. ἡ δὲ, scilicet ἡ γῆλη πεσῆσα κατέκλιαν τὸν παῖδα κλινθέντα ἐπὶ τῷ τάφῳ. Sic verissime emendavit Cl. Toup ad Suidam II. 119.

CDXXXIII. Sine ullo iudicio relatum hoc carmen in caput εἰς μῖσος. In melioribus codicibus extat capite εἰς μέμψιν. Est autem fragmentum elegiæ amatoricæ. Εὐτέφι, non est Bacchi nomen, sed famuli, qui herum e somno non excitaverat, ἐμὲ μὴ καλέσας. Ad somnum referenda verba ὅς μὲν ἐπὶ ἐρίσας. Nihil hic intellexerunt vulgati interpretes.

CDXXXVII. 2. ἀκλίυλοκαμψόδονον. Sic recte apud Stobæum in Floril. Grotii p. 71.

CDXL. Hoc & duo sequentia carmina in unum coaluerunt in Planudea p. 175. Diversi sunt argumenti, & sic in membr. distinguuntur, & appositis lemmatibus illustrantur.

CDXLV. E codice Bibliothecæ Laurentianæ, Catalogi T. III. p. 18.

CDLII. ἄδμητο, indomita. Sic recte membranæ: vulgo εὐδμητο.

CDLIV. Ex Eustathio ad Ιλ. ψ'. p. 1320. l. 18.

CDLVI. In Planudea p. 17. ν. 2. legitur Φρυγὲς ἐπείων κακῆς ἤρχεν ἐπεσβολῆς, claudicante metro. Cl. Toup Cur. nov. in Sui-

dam p. 49. emendat ἀκάκης. Mihi non placet ἐπέων ἐπιστολή, sive illa κακὴ, sive sit ἀκάκη: ideo reposui Φρύξ ἐπέων διδασ, *Phryx versuum non rudis*. Ludit in etymo vocis ἐπιστολή. ἔβαλεν αὐτὸν Ομηρεῖς ἔπει. Plebeio sermone diceremus: *un Phrygien qui avoit mis le nez dans les poëtes se mit à lui lacher des vers*. Cogitaveram primo, Φρύξ ποθ' Ομηρεῖς ἦ. i. sed alterum illud præstat. — 3. ἐκέτ' ἔμιμνε. Sic recte in duobus Planudeæ codicibus scriptum; ipsa sunt Homeri verba Ιλ. υ'. 727.

CDLVII. Ex Herodoto p. 398. translati in Anthologiam hi versus, quos Hipparchus in somnio audire sibi visus est. Eos, ut quædam horum ἀδισπότων alia, melius in sectionem retulisse, cui titulum feci Σύμμικτα Ἡρώκᾳ.

CDLXI. Diversum est in Vatic. cod. lemma: εἰς τινὰ ἀπὸ περσίας πισόντα.

CDLXXVII. εἰτὰ μ' ἔθαπτες. Male in Planudea εἰτὰ με θάπτη. In membr. εἰτὰ με θάπτεεις.

CDLXXIX. 6. Male, ut opinor, apud Pausaniam p. 827. & inde in Anthologiæ appendice Εκάτω scriptum. Casus est patius Doricus: τῆς ἀνακτορῆς τῆς Απολλωνῆ.

CDLXXX. Ex Eustathio in Homerum p. 1163. l. 59.

CDLXXXII. σικλὲς βραχίονας. Confer Phanoclis elegos de morte Orphei T. I. p. 415. — 5. Vulgo καὶ δ' αὐτά. In membrana δὲ omissum.

CDLXXXIV. In Alcidasantis declamatione κατὰ Πλάμῃδης προδοσίας, Orat. Gr. editionis Reiskii T. VIII. p. 75.

CDLXXXVII. 2. τραφεῖς, *delicata, luxui dedita*; male vulgo τραφεῖς. — 8. Recte Planudeæ duo codices φέροι; editi εἰρη.

CDXCVII. Ex Hesiodi & Homeri certamine p. 16. unde in Anthologiæ appendicem relatum.

CDXCXVIII. Hoc & sequens termino insculpta sunt, cui Homeri caput olim impositum. In alio termino tria insculpta carmina in Menandrum, quæ leguntur infra DLXI-DLXIII.

Primum vulgata sunt a Ger. Falkenburgio ad Nonnum p. 878. Vnde Marmora Taurinensia p. 169. Hæc autem in Homerum extant in Gruteri Inscriptionibus p. 419.

D. *ἐνθάδε*, in Io insula. Vide Homeri vitam Herodoto adscriptam p. 760.

DV. 2. *ἔρη*, vide, adspice. Sic apud Diogenem Laërt. etiam legitur, ubi absque necessitate Casaubonus *ἔρης* reponit. Dorisimus in *ἔρη* & τῷ πολυφροντίῳ, σᾶμα *ψ*. 1. commendat.

DXI. 2. Apud Diogenem Laërt. p. 60. male *ψ*. 2. ἀλχιδάλαις γῇ legitur.

DXIII. Duo ultima disticha Xenophanis sunt Physici & Poetæ, qui circa Olymp. LX. floruit, e cujus elegia laudantur Diogeni Laërtio p. 519. & Suidæ His primum distichon aliunde petatum adfuturum videtur, cujus incertus auctor est. Citatur quidem ex Apollodoro a Plutarcho & Athenæo; sed ipsius Apollodori non est.

DXVI. 1. τί με ὦ κάτω ἔλκετ' ἄμμοι; *ad vestrum vulgaremque sensum*. Sic Brodæus, imperite. *Quid me evolovistis?* De modo, quo volumina lecturi evolvebant veteres, vide Salmasium in Plinianis pag. 278. quem jam ad Stratonis epigr. L. laudavi, & Isaacum Vossium ad Catullum p. 51. unde discendum, quid sit umbilicus voluminis, quod ad sequens carmen minus accurate exponit Brodæus.

DXX 6. Vulgo legitur Αλκαῖος, κύκνος Λέσβιος, Αἰολίδι. Codices omnes κύκνη, ut & veteres editiones; tum codices Planude e plerique Αἰολίδης, aut Αἰολίδη. Corruptus est locus, quem verisimili conjectura sanavit Cl. Reiskius.

DXXI. 2. ἀὐροπόδων, sic Vatic. cod. vera lectio, quæ in Planudæ codicibus etiam servata, ubi ob frequentem permutationem litterarum ν & ε scriptum αὐροπόδων, quod male Brodæus emendavit in ἀὐρὰ ποδῶν. ἐλισσόμεναι etiam e membr. est; vulgo ἐρεϊτάμεναι.

DXXII. Carmen hoc, cujus in membranis admodum deprava-

vata scriptura est, edidit Wolfius ad fragmenta Sapphus p. 166. In eo illustrando multus est Orvillius criticæ Vanni initio. Pauciora, sed non deteriora dedit sagacissimus Toupius ad Suidam II. 160. qui plurimas hujus epigrammatis lates, non tamen omnes, eluit. — 2. scriptum quidem est in codice ἡμα-
 ρι τῷ πρώτῳ, quod mendosum jure Orvillio visum est. — 3. Scripturam codicis Σαπφοὶ σοὶ τὴν κρίσιν εὐὲ μὲν verisimili conjectura emendavit Toupius; sed τὴν in γὰρ mutandum cum Orvillio non erat; confer quæ notavi ad Callimachi epigr. VII. — 4. In codice σὺν δὲ πατὴρ: sed copulam sensus requirere videtur; passim permutatæ particulæ δὲ & τε. — 5. Cod. μέλψαι δ' ἐν πάντεσσιν: optime, mutato tantum μέλψαι in μέλψη: pronus etiam librariorum lapsus in harum terminationum permutatione, ob soni affinitatem. — 6. Scripturam codicis εὐδὲ κλυτὰς φά-
 μας ἔσσεαι ἡπεδανὸς vitii suspectam non habuit Toupius, quod profecto miror; immo hunc versum sic vertit: *neque illustris tui nominis unquam erit oblivio*. Sensum hunc e græcis eruere non valeo. Ad verbum, *neque gloriosa fama eris invalida*: ἡπεδανὸς enim significat ἀδενής. Hisce latinis græca non saniora sunt. Reposui ἔσσεται ἡπανία. Postrema vox paulo rarior, hic, ut in Pauli epigr. XVIII. supra captum librarii fuit, cui magis frequens apud poëtas vocabulum ἡπεδανὸς obversatum fuit, hæcque corruptela alteri occasionem dedit, qua ἔσσεται in ἔσσεαι mutatum.

DXXVIII. 2. Θρηναίη, sic Vat. cod. & duo Planudeæ. Solæ membranæ γενομένην dederunt, quæ lectio optima est; subauditur πόλιν. — 5. ἡδεα πολλά. Sic recte membr. vulgata sensu caret τῇδε τε πολλά —

DXXXIII. Habent hoc epigr. Aristophanis scholiastes ad Nub. 331. & Stephanus in Θέροις, ubi 2. sine sensu legitur τῇ γὰρ ἀπλητον, quod a viris doctissimis ad majora properantibus non fuit animadversum. — 2. ἰσορίης jam emendaverat Camera-
 rius: apud illos enim ἰσορικῆς legitur.

DXXXV. 4. Μυσίων χάριτα pro vulgato τραγικὴν χάριτα deduxerunt membranæ.

DXXXVIII. Habet hoc epigr. Stephanus in Μίλητος, & ex eo Eustathius ad Homerum pag 313. & ad Dionysii Perieg. v. 823.

DXLIII. 2. πᾶσα κίκευθε σελίς. Sic Vat. membr. Male in Planudea πόλις. — 5. μυκῆῃρι, hoc etiam e membranis, in quibus tamen scriptum μυκῆῃσι. Socraticam ironiam innuit. In epte Planudea κρητῆρι.

DXLVII. Auctor vitæ Aristotelis, præmissæ commentario Ammonii in Categorias, distichon hoc tanquam ipsius Aristotelis refert, subjunctis duobus aliis, quæ hic reponam:

ὅς μόνος ἢ πρῶτος θνητῶν καλεῖδειξεν ἐναργῶς,
οἰκείῳ τε βίῳ καὶ μεθόδοισι λόγων,
ὥς ἀγαθός τε καὶ εὐδαίμων ἅμα γίνεσθαι ἀνὴρ.
ἐ νῦν δ' ἔστι λαβεῖν εἰδένι ταῦτα πόλιν.

DXLVIII. Vide Davisium ad Ciceronis Tuscul. I. 32.

DLII. Hoc & sequens sunt in Aristotelis vita, quam publici juris fecit Menagius ad Laërtium p. 201.

DLIV. Hoc & sequens leguntur apud Plutarchum in Iſocratis vita, operum moral. p. 836.

DLVI. Extat hoc epigr. apud Stephanum in Φασηλός. Vide Cl. Ruhnken in notis ad Timæi Lexicon p. 11.

DLIX. Apud Plutarchum in Demosthenis vita p. 438. editionis Bryani, & operum moral. p. 847.

DLXI. Hoc & duo sequentia habet etiam Gruterus p. 1027. uterque terminus est in J. Lipsii auctario ad Smetium p. 58.

DLXV. 2. ἔης e membr. vulgo ἔφους. Eadem v. 3. ἴδμεν. & 6. ἐν μέσσης Περιόδοισι, quod jam monuerat Orvillius ad Charit. p. 547.

DLXX. Editum ab If. Vossio ad Catullum p. 42.

DLXXI. E Photii Bibliotheca cod. 186. unde in Anthologia appendicem relatum. *ψ. 3.* libri omnes *Ομηρείην*, quod reponendum. Confer Antipatri Theff. epigr. XV. alius quidem argumenti, sed in quo eadem sententia.

DLXXII. Ediderunt hoc & sequens carmen Holstenius ad Stephanum p. 78. & Fabricius Bibl. Gr. T. II. p. 683. Tertius versus utrobique mendose legitur. — 6. *Μενιπαίχης*. Sic recte emendavit Holstenius. In codice scriptum *μεληταίχης*, non *μελατλείχης*, ut perperam edidit Fabricius. Illud de Homero intelligendum esset.

DLXXVII. E Philostrato in Herodis vita p. 566.

DLXXVIII. E Salmafii notis ad Hist. Aug. p. 110.

DLXXIX. Editum a Kuftero ad Suidam II. 498. *ψ. 2* scribendum *ἀθανάτοισιν*. — 5. *καὶ πάις*, quæ scriptura est cod. in quo etiam *ψ. ult.* *δύω καὶ τ.* non *δυσὶν*, ut edidit Kufter.

DLXXX. 3. In duobus Planudeæ codicibus & Florent. editione *φασὶν γὰρ πᾶσαι*. Vulgo *φασὶ γὰρ* contra metrum. Prius reponant, quibus non placuerit mea emendatio.

DLXXXII. In Oppiani vita ab incerto auctore scripta.

DLXXXIII. Male vulgo in Planudea *ψ. 2.* *ἵσθρ*, & 3. *μεταμείψον*. Utrumque compellat Hippocratem & Sofandrum, *ἵσθρς κρυφίης ἀκεχορίης*, quos invicem aut nomina, aut artem permutare jubet, unde *μεταμείψατ'* omnino scribendum erat, quum, ut *ἡλθοὶ ἐπώνυμοι* essent, Hippocrates equis, Sofander hominibus mederi debuisset. Lemma etiam male conceptum, quod esse debet *εἰς Ἰωαννικράτην καὶ Σώτανδρον*.

DLXXXIV. In Ricardi Chandler Inscriptionibus antiquis in Asia minori & Græcia, præsertim Athenis, collectis, p. 56.

DLXXXIX. Apud Smetium fol. LXX. Gruterum p. 391. Hagenbuch Epist. epigraph. p. 53.

DXC. Editum a Salmasio in notis ad Hist. Aug. p. 21.

DXCII. In Marmor. Oxon. editionis novissimæ p. 111. Reinshii Inscriptionum syntagmate p. 610. & apud Fabricium Bibl. Gr. T. XIII. p. 41.

DXCIII. Apud Gruterum p. 634. & Fabricium ibid. p. 90.

DXCV. E Mf. codice Bibliothecæ Laurentianæ, Catal. T. III. p. 129.

DXCVI. Penes me est codex Mf. bonæ notæ, in quo præter alia, Basilii extant Naumachica, quæ Fabricius edidit Bibliothecæ Gr. T. VIII. p. 136. inde cårmen hoc emendatius, quam apud illum legitur, protuli.

DXCVII. His versibus in codice ineptum præfixum lemma τίς Γνωσκῶς.

DXCIX. Γεργίη ἡ κυνικῶ. Sic recte optimus Planudeæ codicum; vulgo omiffus articulus.

DCII. E Cangii Glossario voce συνέλεον. Vide Fabricium Bibl. Gr. T. IV. p. 376.

DCIV. In Thucydidis historia, editionis Duckeri p. 412.

DCV. Apud Diogenem Laært. p. 525.

DCVI. Epigr. hoc habet Plutarchus in Timoleontis vita pag. 138.

DCVII. Plutarchus in Marcelli vita p. 281.

DCVIII. Idem in M. Catonis vita p. 328.

DCIX. Idem in Arati vita p. 325. ubi male ϛ. 2. πλάβεται legitur.

DCX. In Chandleri mox laudata Inscriptionum sylloge p. 58.

DCXI. Apud Gruterum p. 1099.

DCXII. In Marmoribus Oxon. p. 111.

Epigramma omiffum, quod extat apud Gruterum p. 1098.

Εἰκόνα τήνδ' ἐσάθρει· πέλειαι δὲ τῷ ἀγνῷ ὑπάρχου
ἐς Κρητῶν πόλιν, ἣν μῆνος ἔθνηκα νέην.

ἀλχίθυρος δ' ἔθνηκα Δίκης πέλας. εἰμὶ κριτὴς γὰρ
ἥπιος ἱπυδίοις, τοῖς δ' ἀδίκοις δέος.

ᾤσσε δὲ Καλλείνικος ἐνῆς, δόγματι νῆσσε,

γαίης ἰλχυρὶ δὲ δεύτερον ἥελιον.

Alterum ibidem p. 1096.

Εσπερίης πάσης χθονὸς ὄβριμον ἰθοντῆρα,
 Μάρκελλον, ὃ θρασὺς μάρψε μόρος ταμῖν,
 Ελλάδος ἀγλαὸν ἔρνος, ὃς εὐδοκίῃ Κυκλάδων γῆς
 κεφίζων πόλιας, θῆκεν ἐλαφροῖέρας.
 Τῆνεκα καὶ προθύροισι Δίκης, ἐπιμάριζα θεσμῶν
 βελή καὶ Πύρρον θῆκεν ἐφημοσύνη.

In lapide n. 6. Πύρρον. Quis ille Pyrrhus fuerit, & an hujus nominis tyrannum, aut supremum magistratum, aut præsidem habuerit Cretæ urbs Gortyna, ubi repertus litteratus hic lapis, ignoro. Hujus ni obstaret fides, libens legerem βελῆς καὶ δήμος.

Apud eundem p. 1073. hæc inscriptio extat, cujus desideratur finis.

Σοὶ, παιῆον ἀναξ, Ασκληπιέ, τήνδ' ἀνέθηκα
 εὐξάμεν σῆλην λαϊνέην ὃ Βάλης,
 νῆσξ ἐπεὶ μ' ἀκέσω βαρυαλγέος, ἔνεκα τῶν πρὶν,
 ὧν πάθον, ἱαθεὶς ἐκ σέθεν, οἶδα χάριν.
 τῷ δ' αὖ μέλλοντος λοιπῷ βιῶν, ὃν - - -
 - - - ● - - - - -

Quartum in Ric. Chandler Inscriptionum fylloge, p. 30.

Πιθεῖδαι Θεόδωρον, ἐπεὶ πόλιν ἐξήγειρε
 πευκαλίμοις ἀγανῆς μήδεσι προσασίης,
 ναὶ μὲν καὶ κλεάτισον ἐπεὶ λίτωε πᾶσι νέμεσθαι
 ἄργυρον ἐς γενεὴν πᾶσαν ἐπεσομένην.

In primi versus fine lapis hæc solas litteras exhibet πόλιν ΗΕΞΗΕΕ, pro quo reposui ἐξήγειρε, quod verisimilius esse credo commento Ric. Chandler εξιστάωσεν.

Quintum ibid. p. 11.

Τέρπειο καὶ ὀκνηῆς πολυγυῆς ὅθι ἔκθοι μίμων,
 Μεσσαλινῷ κλεινοῖς ἔργμασιν ἠδόμενος,
 οἷς θεάτρῳ κύκλον περιώσιον ἐξεσάωσε.
 πανδαμάτωρ δὲ χρόνος εἶξεν ἀρηγοσύνη.

Sextum ibidem p. 13.

Υπνώδης φίλιος, Κύπριος γένος ἐκ Σαλαμῖν ὅθι,
 υἱὸς Ἀριτονόου, ἄπολοκον εἶδεν ὄναρ,
 Θεσμοφόρου ἀγναὲς πόλιν ἐν Φάρεσι λευκῆς.
 ἥρω δ' ἐν τρισσαῖς ὄψεσι τόνδε σέβειν
 ἠνωγον πόλεως φύλακον, χῶρόν τ' ἀπέδειξαν.
 ὧν ἑνεκ' ἰδρύσε τόνδε θεὸν φίλι ὅθι.

In muro urbis Prienes, cui verisimile est olim impositam fuisse statuam herois cujusdam, repertum hoc epigramma, quod sic scribendum esse credo. Verissima est emendatio 1. versus, ubi pronunciationis affinitate deceptus quadratarius sculpsit ΕΞΑΛΛΑΜΙΝΟΣ pro ἐκ Σαλαμῖνος. Tum v. 2. nomen patris Philii deest & latet in corrupta voce *δυτόνοεν*, quam Cl. Chandler *triste* vertit: sed nihil triste in somnio quo quis jubetur herois statuam erigere. Non longe a vestigiis genuinae lectionis abscēdit υἱὸς Ἀριτονόου, pro quo tamen melius quid reponi posse, facile, ut credam, adducar. Quarti versus, qui sic concinnior fit, voces transposui; an ἥρωα dactylus sit, valde dubito; talis prosodia non succurrit exemplum. Cætera, quæ mutavi, leviora sunt, & se ipsa commendant.

DCXIII. Laudat hoc epigr. tanquam Agathiæ, Scholiastes Sophoclis ad Electram 151. quia ex Agathiæ desumptum Anthologia; sed antiquioris auctoris esse videtur. Prolatum etiam ab Eustathio ad Homerum p. 1368. l. 26. Ridiculum in membranis lemma præfixum habet: εἰς τὴν γυναῖκα Λῳτ. οἱ δὲ Εἰληνὸς εἰς Νικῆν αὐτὸ ἀναφέρει.

DCXIX.

DCXIX. Tertium distichon, quo multatum vulgo hoc carmen legitur, non Vaticanæ solum addunt membranæ, sed in optimo etiam Planudeæ codice, alteris duobus subjunctum est, & in cod. Ja. Lascaris minio oræ adscriptum.

DCXXI. Ænigma hoc e superiori effectum unum est e XXV. carminibus, quæ Salmasius e Vaticanis, tunc Heidelbergensibus, membranis descripta ad Jacobum Guignonium transmisit, quæque post edita fuerunt in hujus & trium fratrum vitis, quas illorum operibus præmisit Philibertus *de la Mare*. Omnia illa carmina, suis singula locis, in his Analectis exhibui.

DCXXII. Ex Aristotelis Peplo desumptum videtur hoc distichon, quod protulit ad Suidam T. I. p. 472. Kusterus, ubi pravam codicis lectionem *πόλιος* attentior quis facile emendasset. Confer Aristotelis duo disticha T. I. p. 179.

DCXXIII. E Plutarcho, initio Themistoclis vitæ. Est etiam apud Athenæum p. 576.

DCXXVII. 6. *ἔχουσιν*. Sic edidit vir græce doctissimus Jo. Taylor, cujus adeundæ notæ. Ex Atticorum usu tamen scribendum credo *ἔχουσιν*. Vide Rich. Dawes Miscell. crit. p. 82.

DCXXX. Est apud Athenæum p. 215.

DCXXXI. E Sirmondi notis ad Sidonium Apollinarem p. 30. Est etiam in Reinesii Inscriptionum syntagmate p. 330.

DCXXXII. Apud Gruterum p. 163. Vide Salmasium ad Hist. Aug. p. 305.

DCXXXIII. In quemdam, qui matrem suam stupraverat. Male enim vulgo in lemmate legitur *μητρειάν*.

DCXXXV. 3. Post *σύν τε*, distinctio ponenda erat; quod monuit vir doctissimus ad Euripidis Supplices p. 190. ubi audaciori conjectura ultimus hujus carminis versus emendatus, cui leviorē admovi medicinam. Vulgo legitur *ὡς ἵνα τὴν σοργὴν καὶ φθιμένοισιν ἔχη*. Suadet Marklandus: *ὡς ἕνε, τὴν σοργὴν καὶ φθιμένοισιν ἔχει*.

DCXXXVI. *καίθρονον*. Sic Florentina & Aldus in editione prima; in secunda *πρῆλαξον*, quæ lectionis varietas in nullo codice mihi animadversa.

DCXXXVII. Titulus vulgo: *ἀδέσποτον*, οἱ δὲ Νέωνος. Ultima hæc in tribus Planudeæ codicibus non leguntur; in membranis, *ἄδηνον ἐπὶ τίνι*.

DCXLI. Edidit hoc epigr. Pierfon ad Mœrin p. 112. cuius emendationem ult. distichi secutus sum. At *ϝ. 1. Φρεψῆς* pro nomine appellativo accepisse videtur; est viri nomen, quod tamen depravatum non esse non contenderem.

DCXLII. Lemma in membranis: *εἰς Σαβῖνον ἐν Κορίνθῳ. Θανάμαλϙ ἄξιον*.

DCXLIII. Inepte Planudes versus hos retulit in libri III. caput *εἰς ποιηταῖς*, homonymia deceptus. Vide Hesychium in *σάρδιον*, & Salmasium in Plinianis p. 72. — 2. Vulgo legitur *εἰ δὲ τι σαρκῶς*, pro quo scripsi *εἰσέτι σαρκῶς*. Posterius bene; sed in membranis *εἶδατι*, quod omnino præferendum, *εἶδατι Σαρδῶς σελίνοιο* esu sardonizæ.

DCXLV. 1. Scriptum in cod. *αῶις*, quod mutanti Salmasio auscultare non debebam; genitivi flexus est Doricus. — 2. Scr. *Λυσιδίκας*, ut in codice est.

DCXLVI. Edidit ad Charit. Orvillius pag. 350. *ϝ. 3.* non male *σάν* dedit, licet codex præferat *σὴν*. At *ϝ. 4.* perperam *εὐακλῶ* pro *αἰακλῶ*, quod perspicua præbet codicis scriptura; sed forte typothetæ erratum est, ut *ϝ. 2. ἀνιεχέυντο*. In cod. scriptum est *σεφάνῳ*: Salmasius *θανάτω* reposuit. *ϝ. 5.* in cod. *ἀγνώστῳ*.

DCXLIX. Ultimum distichon a præcedentibus vulgo separatur; ea in unum epigr. conjungit cod. Ja. Lascaris.

DCL. 4. Cl. Toup in Addendis ad Theocritum p. 406. legit *κλήμασι σ' ἡγλάϊσε*; necessaria mihi non videtur pronominis additio, quod e præcedenti versu repetitur. Illud non habent codices, & eo minus reponendum, quod sic frequenti recursum sibilantis litteræ versus fieret asperior.

DCLVI. Hoc cum præcedenti continuatur in membranis. Duo diversa sunt carmina, quæ verisimile est eidem cippo insculpta fuisse.

DCLVIII. 2. ἐν τέρνοισιν ἰδέγμην. Sic Vatic. membr. & optimus Planudeæ codicum.

DCLIX. ἀλλιτάνευτε Hoc prætuli e membranis; vulgo ἀλλάνευτε. Confer quæ notavi ad Crinagoræ XLII. in Planudea τίπτε τοῖς τοῖς. Codices τοῖς τοῖς, male conjunctis vocabulis. τίπτε τοῖς Κἀλλαιχρον ἔτω νήπιον ζ. ω. — 3. μὲν habet optimus Planudeæ codicum, quod etiam præbent membranæ, in quibus περισεφονεῖς.

DCLX. Lemma in membranis : εἰς Πατρόφιλαν ἑταῖραν Βυζαντίαν.

DCLXI. Lemma in membr. εἰς Αμαζονίδα τὴν Θανμασίαν γυνῆκα, ἐν τῷ ναῶ τῆς ἀγίας Αναστασίας ἐν Θεσσαλονίκῃ.

DCLXII. E lapide apud Fabretum p. 193. Non placet ψ. ζ. ἔφυτεν, quod sic neutraliter usurpari non solet; mallet οἶός περ ἔφυ ποτ' Ἰακχος. ψ. ult. scribe Αλκείδης, ut scribendum esse jam monui ad Apollonidæ III.

DCLXIII. Lemma in membr. εἰς Αμμίαν παρὰ Νικομάχου τῆ γαμῶν καὶ τῆς θυγατρὸς Διώνης. εἰς Ἀδριανὲς ἐν Φρυγίᾳ. Ultimis his verbis significatur, ubi extiterit monumentum, cui insculptum hoc epigr. sed incompti mihi sunt Adriani in Phrygia. — 1. Vulgo καλαχθονίους μετὰ δαίμοσιν. In duobus Planudeæ codicibus δαίμον, quorum in altero, qui fuit Ja. Lascaris, correctum καλαχθονίης μετὰ δαίμονας. Scribere debuit καλαχθονίης.

DCLXIV. Lemma in membranis : εἰς πλεσιωιάτην γυναικα καὶ σῶφρονα ἐν Μεγάροις : & ψ. 4. ἐν Μεγάροις, ubi Planudea inepte ἐν μερόποις. Eadem ψ. 3. male τις εἶ, πόθεν ; — 5. πάντα οἱ. Sic omnino scribendum, non πάντα γάρ. ἦν ἰδέσθαι ἐν οἷς πάντα, ὅσα φέρει βροτοῖσι κλέ. ψ. sequenti pessime editum erat εὐγενὴν ἱρατὴν, tanquam si generis nobilitas eas corporis & animi dotes conferret, quæ mulierem amabilem faciunt. De Ionicis substan-

tivis in vs dixi jam supra, de quibus videndi docti ad Hefychium interpretes v. ἀποδασύς. Pleraque hujus formæ nomina a lexicographis omissa. Hac occasione locum Apollonii Rhodii corruptissimum, emendatum e Mss. codd. dabo, Argon. I. 515. ubi postquam Idæ & Idmonis rixam cantu sedavit Orpheus :

τῷ δ' ἄμοτον λήξαντι ἔτι πρῆχοντο κάρηναι
πάντες ὁμῶς, ὀρθοῖσιν ἐπ' ἄσιν ἡρεμέαντες,
κκληθμῶ· τοῖν σφιν ἐνέλιπε θελκλὺν αἰοιδῆς.

Glossæ Mss. θελκλὺν, ἡδονήν. Vulgo horum versuum ultimus sic legitur :

κκληθμῶ. τοῖν σφιν ἐνέλιπε θελκλὺν αἰοιδῆν.

7. Scripsi δ' ἄρ' pro vulgato γάρ. Particulæ ratiocinativæ hic locus non est.

DCLXV. Lemina in membranis: εἰς Νικόπολιν γυναῖκα Μαμαθ. εὐρέθη ἐν Θεσσαλονίκῃ. & ν. 1. Μαράθωνις. Nomen est viri. — 2. ἐμβρίσας. Sic præter Vat. membr. habet etiam optimus Planudeæ codicum. Vulgo male ὁμβρίσας. Mallem non una ex causa δάκρυσιν ὁμβρίσας λ. μ.

DLXVII. 3. Vulgo legitur οἶο ἐκείνῳ sine sensu. — 5. τὸ δέ οἱ. Stephani operæ δὲ omiserunt, quod Wechelianæ curatori reponere nefas fuisset.

DCLXVIII. 1. Μυρίάδα. Sic Vat. membr. bis; in hoc versu, & in lemmate; εἰς Μυρίάδα τὴν μέθυσον ἐν πίθῳ ταφεῖσαν.

DCLXIX. 1. ἐν πόντῳ σὺ Δᾶμις. Non prava est hæc lectio, sed auctoritate caret. Male in Planudea p. 369. Σώδαμις. Vatic. membr. Σώδαμος, & in lemmate, ἀδέσποτον εἰς Σώδαμον τὸν Κρηῆτα. Reponendum itaque hoc nomen. ν. 2. vulgo legitur δίκλιν, καὶ τὸ σὸν ἦν κείνο σύννηδες ὕδαρ, ubi deest pronomen relativum, quod sensus omnino requirit; at integritati suæ restitui poterat hoc distichon, multo minori mutatione, scribendo ν. 1. ὦ pro ὦ. Sic totum legendum est.

Εν πόντῳ Σώδαμῳ ὁ Κρηὶς θάνατον, ὦ, φίλε Νησεῦ,
δίκλιν καὶ τὸ σὸν ἦν κείνο σύννηδες ὕδαρ.

DCLXXIII. Lemma in Vat. cod., εἰς Ρεφῖνον τὸν υἱὸν Αἰθελίης τὸν σοφώτατον. εὐρέθη δὲ ἐν Περύσσῃ. ὧ. 5. ἦκον, & ult. ζῶων e membranis sunt.

DCLXXIV. Est in Planudea p. 377. ubi corruptissime legitur. ἐκ ἄρα τῆτο κάκιστον, hoc dedi e verissima Clar. Reiskii emendatione, cujus ratio manifesta est. — 3. Vulgo γλυκέριον, contra metrum; Planudeæ optimus codex γλυκαίριον; vere membranæ Λυκαίνιον. — 5. Vulgo inepte ε' καλῶς τόδε κῆδος ἰσόρροπον. In membr. ἐκ ἄλλος, unde recte scripsi ἐκ ἄλλω — ῥ σὺ, i. e. ἐν ῥ, vel δι' ῥ. male vulgo ὡς σὺ. membranæ & Planudeorum optimus ὡς ὁ μὲν. — 6. Νῦν. Sic omnino scribendum, quod ex eo patet, quod codices omnes bonæ notæ habeant σὺ δ' ἔκλαυσας εὐδике: variant autem in priori nomine, quod in aliis νικία, in aliis νικίας. Inconcinna vulgata lectio νικία, σὺ κλαύσας δ' εὐδике θ.

DCLXXVI. 3. Male vulgo ὅς με τὸν ἐκ νέου — τότε, τυπῶ dum vivebam, cui opponitur ὧ. seq. νῦν.

DCLXXVII. E Clar. Toupil Epist. crit. p. 50.

DCLXXVIII. Mutilum est hoc carmen, quo non pertinet lemma, quod ei præfixum est in Buhertano apographo: εἰς Εὐριπίδην. ὅτι ἐκερυνώθη ὁ τάφος Εὐριπίδου. Post illud lemma sequi debebat epigramma, quod librarius omisit.

DCLXXIX. 3. ὑπελθών. Sic omnino scribendum esse phrasin ipsa arguit; vulgo male ὑπὸ λυθον, quod a Callimachi, cui, nescio quare, tribuitur hoc epigr. editoribus non fuit animadversum.

DCLXXX. Huic ἱπιταφίῳ in codice præfixus versus alio pertinens Τείμενάνης ὅδε τύμβος ἐὺ γλύπῳ μετ' ἄλλας. unde ineptus librarius ridiculum lemma effinxit: ἀδίσπολον εἰς Τείμενάνης υἱὸν Ζηνόδοτον ἱππεία βασιλείων Μάρκου τε καὶ Ἀδριανῶ. Mulierem Tetmenanem græculo relinquimus; illi hic nihil esse negotii recte vidit auctor notæ in ora codicis scriptæ: ὅτι τὸ Τείμενάνης τόπον σημαίνει, ὡς δὲ τὴν μητέρα τῷ κειμένῳ, ὡς δηλοῖ ἡ τῷ ἐπιγράμματι

ἔννοια. Sed loci non magis, quam mulieris nomen est; versus est spurius obelo configendus. — 1. In cod. *Ἡρώς μεγάλη νέκυς*. Vox *τύμβος*, quæ hic esse debet, quum eam jam videret librararius in superiori additio versu; mutata est in *νέκυς*. *ϕ.* ult. in codice *εὐγενέσσι φίλοις, καὶ ἄσῃ, καὶ πολήταις*, quo nihil ineptius. *Cognatis, amicis, peregrinis, & civibus.*

DCLXXXIII. Lemma in Vat. cod. *ἐν Κορίνθῳ γέγραπται εἰς Ἀνδρέαν τινὰ ἐπὶ δικαισύνῃ μεγαλαυχόμενον*. Vulgo male *ϕ. 2. κατὰ θυμόν*: recte membranæ *θυσμόν*. In eundem Andream epigr. DCLXXXIX. post hoc sequi debuisset. Idem utriusque in membranis lemma.

DCLXXXIV. In Theodosium M. Imp. & Joannem Chrysofomum CPoli in Apostolorum æde conditos. Hujus enim Comanis defuncti in urbem translatae relliquiæ, & in illa depositæ æde. Adscriptum in membranis: *ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων τῇ ἀγίῃ Γρηγορίᾳ τῇ Θεολόγῃ*. Sed Gregorii esse non potest.

DCXC. 1. Perperam in codice scriptum *λυγύθυμον*.

DCXCI. Epigr. hoc descripserunt Wehler & Spon. Vide Miscell. observat. T. IV. p. 350. Orvillium ad Charit. p. 503. Est in Muratorii Thesauro p. 1425.

DCXCII. E Muratorii Thesauro p. 749. vide Orvillium ad Charit. p. 523. & Cl. Toup Addend. in Theocritum p. 399.

DCXCIII. E Muratorii Thesauro p. 1321. Vide Orvillium ad Charit. p. 39.

DCXCIV. E Muratorii Thes. p. 809. vide Orvillium ad Charit. p. 105.

DCXCV. E Muratorii Thes. pag. 1693. vide Hagenbuchii Diatribam de græcis Thesauri Muratoriani marmoribus quibusdam metricis p. 37. Orvillium ad Charit. p. 29. & 250.

DCXCVI. E Muratorii Thesauro p. 1450. Donio p. 558. vide Hagenbuchium ejusd. diatribæ p. 24.

DCXCVII. E Muratorii Thesauro p. 1736. vide Hagenbuch ejusd. diatribæ p. 33. & Orvillium ad Charit. p. 446.

DCXCVIII. Ex Adriani Heringæ Observationibus crit. p. 146.

DCXCIX. Apud Smetium fol. CXXIX. & Gruterum p. 655.

Acerbam Cl. Orvillii hujus carminis parodiam in Jo. Corn. de Paw vide crit. Vanni p. 186.

DCC. In Edmundi Chishull Antiquitatum Asiaticarum T. II. pag. 12.

DCCI. E museo Veronenſi p. 63. ubi etiam ſequens carmen extat.

DCCIII. In eodem museo pag. 317. & in Gorii Inſcriptionum T. I. p. 463.

DCCIV. In museo Veronenſi p. 64. & apud Gorium ibid. pag. 464. in lapide ϕ . 7. legitur KEINAI χέρες, quod Salvinus vertit *vacuæ manus*, parum commodo ſenſu. Hujus verſus ſententiam corrumpit Quadratarius, quam non male reſtituiſſe mihi videor. Forte etiam ſculpere debebat δεικνῆναι τροχέων κείναι χέρες, αἱ — Hoc, licet altero quod dedi, meo judicio, non melius, probabilius eſt tamen, quod lapidis deſcriptionem inſpicienti manifeſto patebit.

DCCV. E museo Veronenſi p. 414.

DCCVI. Ex eodem museo p. 65. Vide Miſcellan. obſerv. nov. T. III. p. 146.

DCCVII. Ex eodem museo p. 375. Vide Leichii Sepulchralia carmina p. 63.

DCCVIII. Apud Fabrettum p. 288. vide Orvillium ad Charit. p. 210. ϕ . 7. ἐπεχώσατο, quod repositum eſt pro ἐνέωσατο, debetur E. H. van Eldik, Suſpicionum ſpeciminis p. 17.

DCCIX. Apud Reineſium p. 856. Fabrettum p. 192. Vide Hagenbuch Epiſt. epigraph. p. 404. & d'Orville ad Charit. p. 258.

DCCX. In museo Veronenſi p. 61. apud Muratorium p. 1727. Hagenbuch ibidem p. 437.

DCCXI. Apud Muratorium p. 1502. Vide Hagenbuch ibidem p. 402. Orvillium ad Chariton. p. 260. & Clar. Toup in Epiſt. de Syracuſiis p. 329.

DCCXII. Hoc & sequens distichon conjuncta exhibet lapis antiquus apud Hagenbuchium Epist. epigraph. p. 393. at diversa sunt, & antiquiorum Epigrammatorum poetarum, quæ sæpius in puerorum monumentis adhibita. Posterius separatim habet alius lapis apud Gruterum p. 676. & Donium p. 363. Ex utroque partim concinnatum pessimi commatis epigramma, quod habet Fabrettus p. 193. in quo e priori nostrorum distichorum desumptus hic versus: καὶ οἶδ' εἴτε καλῶς, εἴτε κακῶς ἔθανον. Inde hic scripsi αἴτιος, quod ad δαίμων refertur. Apud Hagenbuchium αἴτιον legitur.

DCCXIV. E Muratoiri Thes. p. 1041. vide Orvillium ad Charit. p. 251.

DCCXV. In Sponii Misc. p. 369. & apud Reinesium p. 1030.

DCCXVI. E Muratorio p. 1349.

DCCXVII. In Sponii Miscell. p. 46. apud Fabrettum p. 287. & Gruterum pag. 1118. qui duo postremi iisdem locis sequens etiam epigramma habent.

DCCXIX. In Sponii Miscell. p. 347. & apud Gruterum pag. 1147.

DCCXX. Apud Smetium fol. CXXX. Gruterum p. 328. Vide Orvillium ad Charit. p. 150. — ψ. 4. lapis exhibet ΤΗΝ ΑΥΤΟΤ ΜΕΛΕΟΣ. unde Orvillius τήνδ' αὐτῷ μελέσσ' — at omnino scribendum αὐτῶν *illorum membris*. Nam αὐτῷ adverbialiter *illic* friget sequente μελέσσι. Multo mihi probabilius videtur lapidi incidi debuisse αὐτὴν τοῖς μελέσις — hoc ad θνητοῖς refertur, *miseris mortalibus*. ψ. 3. ὥς, ut: mallet ἢ, *quæ*, relatum ad Κῆρα. Adumbratum est hoc distichon e Simonidis epigr. CI.

DCCXXI. Inscriptionem hanc accuratiorem dedit Ric. Chandler p. 67. quam in Sponii Miscell. pag. 318. & apud Fabrettum p. 322. legitur. ψ. 5. non placet ἐλεφαντίνεων, quod tamen mutare contra lapidis fidem non sustinui; at mallet ἐλεφαντοχρῶων. ψ. 9. sic in lapide incisus: ΕΡΜΕΡΟΣ ΔΕ ΑΡΙΣΤΟ-

ΜΑΧΟΙΟ ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΕΡ - - - Quum illius metrum restituere & defectum in fine supplere vellem, imprudens non animadverti versum ἐπὶ χμετρον mihi excidisse. Ερμειος nomen est græcum, quod occurrit in lapide apud Gruterum p. 419 2. Ερμειος Ασκληπιιδῶρος Αντιοχεύς. In fine nihil verisimilius succurrit, quam μητέρος ἐοδλῆς, nisi forte ipsum matris nomen expressum fuerit. Sic supra in epigr. DCLXXIII.

ἔνομα Ρεφῖνθ γενόμεν, παῖς Αἰθέραιο,
μητρός δ' ἐξ ἀγαθῆς.

At auctori hujus carminis, quem, nisi summæ imperitiæ damnetur, talem versum procudisse nemo credet, suppetias eundum est, ut a quadratarii & mea etiam vexatione liberetur. Scribendum itaque censeo:

Ερμος Αριστομάχοιο πατρός καὶ μητέρος ἐοδλῆς.

Nomen Ερμος in alia inscriptione apud Chandlerum occurrit; & hic reponendum esse eo verisimilius mihi videtur, quod alterum illud Ερμερος, seu, ut potius scribi debet, Ερμερως, nomen sit servile, quod ubi in Romanis monumentis visitur, semper, ni fallor, libertinorum est.

DCCXXII. 4. Notanda vox γυμνάς, quæ hic, ut in sequenti epigr. ν. 3. γυμνάσιον significat, quod non intellexit Sponius, e cujus Miscellaneis p. 320. sumtum hoc carmen.

DCCXXIII. Apud Sponium ibidem pag. 350. & Donium pag. 150.

DCCXXIV. EMuratorii Thef. p. 1397. Vide Hagenbuch Epistolæ ad Blaurerum p. 36.

DCCXXV. In D. Bern. de Montfaucon Diario Italico p. 273. & apud Fabretum p. 731. Vide Hagenbuchium ejusdem Epist. p. 42.

DCCXXVI. Montfaucon Diar. Ital. p. 201. Muratorii Thef. pag. 154.

DCCXXVII. Apud Smetium fol. CXXIX. verso, & Gru-

terum p. 700. γλυκειότερον ᾗ. 4. comparativus formatus a γλυκῆ, ut a τέρινα, τερεινότερος. Illud in lexicis omissum.

DCCXXVIII. In D. Bern. de Montfaucon Diario Italico p. 423. Vide Kœn de Dialectis p. 287.

DCCXXIX. Apud Fabrettum p. 733. & Muratorium p. 1707.

DCCXXX. Apud Gruterum p. 802. & in Jo. Guignonii vita. Confer Antipatri Sid. CIV. & Heraclidæ I.

DCCXXXI. In museo Veronenſi p. 318. Sæpe adhibita in monumentis hæc formula δοίη σοι ψυχρὸν ὕδωρ Οσιρις, quæ Græcorum est Pluto. Vide Fabrettum p. 465. XLX. & p. 741. ubi ψυχρῇ διψῶσθι ψυχρὸν ὕδωρ μετάδος.

DCCXXXII. Apud Smetium fol. CXXIV. Gruterum pag. 607. Donium p. 336.

DCCXXXIII. E lapide, quem Roma huc attulit vir celeberrimus Jo. Daniel Schœpflinus, in ejus museo visitur. Epigramma primus edidit & illustravit Hagenbuchius Epist. epigr. pag. 257.

DCCXXXIV. Apud Gruterum p. 1036. ᾗ. ult. ἐπέκρανε, Dorice pro ἐπέκρηνε. Melius, meo judicio, esset ἐπέκλωσε, verbo de Parcis adhiberi solito.

DCCXXXV. Ex appendice Præfationis Hesselii N°. 73. Muratorii Thesaurο p. 608. Vide Cl. Toup Cur. noviss. in Suidam pag. 87. ᾗ. 7. in lapide αἰείσας, quod optimum & verum est. χαίρειν ἔαν σπεννεντῆς est. αἰεῖδεν XAIPEIN est supremum illud VALE mortuis inclamari solitum alta voce ciere.

DCCXXXVI. Apud Gruterum p. 1035. ᾗ. 6. in lapide φέρειν, sed omnino scribendum est φέρων. Frater mortui fratris cadaver parentibus sepeliendum Lesbo Ephesum transvexit.

DCCXXXVII. Apud Gruterum p. 703. Gorium Tom. II. p. 119. Epitaphium est puellæ octennis, quod Vir Cl. Anton. Maria Salvini latinis versibus eleganter expressit, quos hic, sublata, quæ in penultimum typothetæ incuria irrepsit, menda subjungam :

Mortua non es, PRIMA, loca in meliora migrasti:
teque beatorum dapibus tenet insula festis.

Elysia exultans passim per plana vagaris
mollibus in pratis: cura & procul exulat omnis.
non te lædit hyems, æstus, non denique morbus;
non fitis atque fames cepit, vitæque prioris
te desiderium tenet. inculpabile namque
ævum agitas felix, nitidaque in luce refulges,
proxima qua sedes clarum contingit Olympum.

DCCXXXVIII. In D. Bern. de Montfaucon Diario Ital.
p. 164. apud Muratorium p. 628. Vide Hagenbuch Epist. epigr.
pag. 562.

DCCXXXIX. Apud Smetium fol. CXXXI. verso, Gru-
terum p. 665.

DCCXL. Apud Gruterum p. 1118. Muratorium p. 1076.

DCCXLI. Apud Fabrettum p. 425. ubi *ϕ*. 4. ΕΠΤΑ ΜΟ-
ΝΟΤΕ ΔΙΚΑΒΑΝΔΑΣ ΔΙΩ ΚΑΙ ΜΗΝΑΣ ΕΖΗΣΑ, reclamante
metro. Vera est doctissimi, & rei antiquariæ peritissimi Hagen-
buchii observatio; Epist. ad Blaurerum p. 43. nil frequentius
in saxis antiquis, quam ad quæstionem *Quamdiu* diversos ca-
sus in unam conferri orationem. Sic supra DCCXXV. ἐκ τῷ μῆ-
νον ἔτη βεβιωκότα, μῆσί τε πέντε, ubi carminis auctori proum
fuiſſet scribere πέντε τε μῆνας. — *ϕ*. ult. ἐκ ἐγενήθην, quum in-
terpretationem non absurdam admittat, servavi; mallet tamen
ὅν τ' ἐγενήθην.

• DCCXLII. Apud Gruterum p. 683. *ϕ*. 3. Μυρίνης. Sic in
lapide, meo iudicio, recte. Hinc confirmatur codicum scriptu-
ra, in quibus Æolicæ hujus urbis, & alterius cognominis in
Lemno insula nomen unico semper scriptum. In Apollonii Ar-
gon. I. 604. tres Regii codices Μυρίνης, ut editum est; minus
bene apud Homerum Ιλ. Β'. 814. Μυρίνης.

DCCXLIII. Apud Reinesium p. 824. Gorium T. II. p. 43.
Duo sunt in lapide epigrammata, quæ distinxī. Diu post excu-

sum hoc folium incidi forte in locum doctissimæ Euripideæ Diatribes, qui mihi e memoria exciderat, ubi vir præstantissimus carmina hæc protulit p. 236. aliter de his sentiens, distichon nimirum deesse, licet qui primi lapidem descripserunt, fracturæ mentionem non fecerint. *ψ*. 1. male incisum TANA pro TAIA. — *ψ*. 6. MEIEAMENA, quod servavit Cl. Valckenaer; audacius, sed optimo sensu, mutavi in *μισγόμεναι*. Scribendum *μιξάμεναι*, quod refertur ad *α* 3. versus. *ψ*. 7. in lapide: KAITNOTΣ ΩΣ ΘΑΝΑΤΟΙΟ ΟΥΔΕΝ ΓΑΤΚΕΡΩΤΕΡΟΝ ΑΥΤΑΣ. Reinesio & Gorio visum est pro *θανάτοιο* scribendum esse *βίτοιο*, quos secutus sum, transpositione duarum vocum rotundiore reddito versu. Imperitus quadratarius, cui, dum sepulchrale carmen incidebat, mortis obversabatur cogitatio, facile potuit has voces permutare. At probabilior est Cl. Valckenarii emendatio: *καὶ γὰρ ὡς θανάτοῖς ὕδεν*. — *ψ*. 8. in lapide *κἄλον τείνας ἔριον εὐφροσύναν*. Nihil manifestius quam scribendum esse *ἔριον εὐφροσύναν*.

DCCXLIV. Apud Muratorium p. 658. Gorium T. II. p. 174. in 3. *ψ*. in lapide KEINOIS ΠΕΡ... KEINEITO — aliquot erasis litteris. Salvinus KEINOIS interpretatur *κενοῖς*, *vanis*, *inanibus personis*, & hiatum explet *περὶ μὲν κινεῖτο*. Sed in versu sic scripto *συμπάχων κεινοῖς περὶ μὲν κινεῖτο προσώποις* aut nullum, aut pessimum sensum video, & phrasin minime græcam; nam *συμπάχων* non habet, quo referatur, & *μὲν* inutile est. *συμπάχων κείνοισιν ὅσων κινεῖτο προσώποις*, *affectus heroum illorum sumens, quorum sub personis saltabat*. De pantomimo enim ibi agitur. — *ψ*. ult. in lapide *εὐχόροιο*, contra metrum; male Salvinus *εὐρυχόροιο*, quod epitheton substantivo *τέχνῃ* non convenit. *ἡύχορος*, ut *ἡύκομος*, & multa alia nomina cum *εὐ* composita, in quibus poëtæ ob metrum *ε* in *η* mutant.

DCCXLV. E Muratorii Thesauro p. 1437. ubi admodum corrupte legitur. Mendas, quas sustuli, referre tædet.

DCCXLVI. Ex eodem p. 1642.

DCCXLVII. E marmoribus Oxon. p. 109.

DCCXLVIII. Apud Winckelmannum *Historiæ Artis germanicæ* lingua scriptæ p. 244.

DCCXLIX. In Ric. Chandler *Inscriptionum Sylloge* p. 69.

DCCL. Ibidem p. 78.

DCCLI. Ibidem p. 67.

DCCLII. Apud Fabretum p. 704. & in D. Bern. de Montfaucon *Palæographia græca* pag. 170. Hic metro scriptum non esse hoc epigramma adnotat, sed poeticon olere in narrandi genere. At fallitur vir doctissimus. Versus sunt plerique anapaestici dimetri catalectici, scilicet 1. 2. 3. 5. 7. 9. cæteri dactyli, excepto ultimo, qui iambicus est dimeter hypercatalectus.

DCCLIII. Apud Gruterum p. 1130. Vid. Rich. Bentleii *animadversiones in Callimachi hymnum in Lavacrum Palladis* v. 130.

DCCLIV. E Muratorii *Thesauro* p. 958.

DCCLV. Apud H. Vossium in *Observationibus ad Pomp. Melam* p. 129. Vide Adr. Heringæ *Observat.* p. 143. cui debetur hujus epigrammatis emendatio, quod Cl. Toupium fugit ad Suidam III. 103. Tentaverat etiam, sed parum feliciter, Orvilius ad Charit. p. 357. Est apud Gorium T. I. p. 453.

DCCLVI. Vide Cl. Toupium *Curas noviss.* in Suidam p. 38.

Sepulchralibus carminibus hisce, quæ scripsit vetera monumenta, ne a sciente quicquam prætermisum sit, alia quædam subjungam, quæ, postquam superiora collecta & excusa fuerunt, se mihi obtulerunt. Si quæ alia sunt boni commatis, nam faxea in faxis legi satis est, ea diligentiam meam effugerunt.

τέρμα βίης τελέσας πλείς' αἰνετὸς ἐνθάδε κείμεναι,

ἀσκήσας τραγικῆς εἰδὼς ὑποκρίσεως,

ὁπλῶκα δὲκ' ἔτη ζήσας Ἀσκληπιοδώρος,

Γῆς ὡν πρόσθε γόνος μητέρα Γαῖαν ἔχω.

Est apud Smetium fol. CXXXI. Gruterum p. 332. Reinesium p. 390. Donium p. 148. In omnibus exemplaribus v. 2. omissa

est vox τραγικῆς. Acute vidit Salvinus deesse nomen hypocriteos speciem indicans, fueritne illa tragica, an comica. Hanc prætulit in versione :

Exercens speciem comicæ hypocriteos.

Sed κωμικῆς respuit metrum. Suspiciari quis possit illius vocis loco sculptam fuisse in lapide personam tragicam, quam forte non animadverterunt, qui lapidem descripserunt: nisi vocem, qua versus incipiebat, omiserit quadratarius, quum incidī debuisset :

ποικίλον ἀσκήσας εἶδος ὑποκριτῆς.

Quæ conjectura mihi altera probabilior videtur. *ν.* 3. male Donius βίον inferit post ζήσας, qua voce non juvatur sensus, & pessumdatur versus. In *ν.* 1. variant exemplaria: Smetius ΠΑΙΣ ΤΑΕΙΟΣ. Donius ΠΑΙΣ ΤΑΙΕΙΟΣ. Pessime Reinefius ΠΑΣ ΤΑΣΙΟΣ. Quæ omnia corrupta & sensu cassâ sunt. Admodum verisimile est, quod dedi πλείς' αἰνετός, *maxime laudatus, maxima laude dignus.*

Τὸν πάσης ἀρετῆς εἰδήμονα Φῶτα, φίλιππον,
πρέσβυν, κ' Αὐνίης ἐμπέραμον σοφίης,
Αὐσονίων Ὑπαλον, παλῆρα κλυτὸν Ἀνιγόνιοιο,
θρέψε Μακεδονίη, δέξατο δ' Ἰταλίη.

Apud Gruterum p. 1098. Muratorium p. 379.

Μῆμ' ἀρετῆς, μοίρης τὸ τέλος, Cίλον ἔνομα, ΧΡΗΣΤΗ,
σωφροσύνης ἱερᾶς ἥτις μέγαν ἔχεν ἔπαινον,
ἐνθάδε νῦν καλὰ γῆς σῶμ' ἀνέπαυσε πόνων,
τὴν συνετὸν ψυχὴν μακάρων εἰς αἶρα δῶσα,
πρόσθεν μὲν θνητῇ, νῦν δὲ θεῶν μέτοχος,
αἰείμνηςος ἅπασι, Φίλοισί τε, καὶ τεκέεσσι.
τόνδε τάφον σοφίης ἔνεκεν κυδρῇ παράκοιτι
τεῦξε ΦΡΑΣΑΣ συνόμενος, Αλεξάνδροιο πολίτης.
ἀλλ' ἄγ' εὐψύχει, καὶ μὲ μένει τὸ θανεῖν.

Apud Smetium fol. CX. verso, Gruterum p. 769. & Muratori-
um p. 1323. Χρηστὴ & Φρασῶς nomina sunt propria, quorum
hoc corruptelæ suspicione non vacat. Male in lapide ν. 1. φίλῃ.
— 3. σῶμά γ' ἔπαυσε. — 5. θνητὴν, mendose, ut e sequenti
μέτοχος patet. — 6. A. I. ΜΝΗΣΤΟΣ, omissis duabus litteris.
ν. 7. male in lapide ΚΥΔΥΗ. Mallem σοῖ δὲ τάφον σοφίῃς ἔνεκεν, κυδρὴ
παράκειται, τεύχεα. — Ult. seu quadratarii, sive illius, qui lapi-
dem descripsit, errore legitur ΑΓΕΝΤΙ ΕΥΨΥΧΙ. Unde feci
ἀλλ' ἄγ' εὐψύχει: sed age, bono animo sis.

Ηλικίῃ, μορφῇ, Φρεσὶ, Μῆσαις, σωΦροσύνῃ τε
ἐν πᾶσιν πρέψασα κατὰ χθόνα, Φῶς λίπεις ἡῶς,
κἄμ' ἔφυγες ποθέοντα, καὶ ἐκ ἐσάβησας ἰῶσα.
τοιγὰρ ἐγὼ τόδε σῆμα φίλοις σταβμοῖσιν ἔτευξα,
ὄφρα σε καὶ νέκυν ἔσαν ἐμοῖς μελάβροισιν ὀροῖον,
ἔνομά μοι γλυκὺ, Μέσσι, ἀειμνήσῃ παράκοιτι.

E Muratorii Thes. p. 1376. Vide Orvillium ad Charit. p. 100.

Μίσιδι Δημοκράτης ἀλόχῳ περικαλλεῖ τεύχε
τόνδε τάφον, μνήμης σωΦροσύνης ἔνεκεν.

Apud Gruterum p. 1146.

Μοῖρῃ καὶ λήθῃ με κατήγαγον εἰς Αἰδαο,
ἔπαυ νυμφεῖς θαλάμῃ καὶ πασάδος ὥρης
γευσσαμένην· ἀβιγῆς δ' ἔλιπον Φάος ἡελίοιο.

Apud Gruterum p. 898.

Ζήσας ὡς δεῖ ζῆν, ἀγαθὸς δ' ἐν ἅπασιν νομιοθεῖς,
ἦ δ' αἰκμὴν νέος ὦν ὥχετ' ἐς ἡμιθέας.

E museo Veronensi p. 375.

Τύμβος ὅδε κρύπτει κέρης σεμνῆς καὶ ἀμέμπτῃς
σῶμα καλοῖχομένης περικαλλέος, ἥς ἐπιγείων
παρθενικὴν ζώνην ἔτις ἔλυσε βροτῶν.

Apud Fabrettum p. 144.

Τὴν σεμνῶς ζήσασαν, αἰμώμηλόν τε σύννευον,
 Παυλῖναν Φθιμένην ἐννέα καὶ δέκ' ἐτῶν
 Ἀνδρώνικος ἱητρὸς ἀνὴρ, μνήμης ἀλεγίζων,
 τήνδε πανυσατίνην σήσατο μαρτυρίην.

In Muratorii Thesauro p. 969. ubi, ut fere omnia, admodum corrupte legitur. Ὡ. 3. ΜΝΗΜΗΝ ΑΤΙΝΣΩΝ, quod nihili est.
 — 4. ΠΑΝΤΣΤΑΤΗΝ . . . ΤΟ ΜΑΡΤΥ . . . ceteræ litteræ, quas supplevi, erasæ.

Ἐνεακαιδεκάμηνος ἐγὼ κῆμαι παρὰ τύμβῳ,
 ὃν ποίησε πατὴρ Πρόκλος, Συρίας ἀπὸ γαίης.
 ἔνομα δ' ἔστι Πρόκλα· γαίῃ πάρις, ἣ παρὰ κείμαι.

Ibidem p. 1732.

Ἀδ' ἐγὼ ἡ τριτάλαινα, καὶ ἀμφοτέρων βασιλῆων
 Τιβερίῳ θυγάτηρ, Μαυρικίῳ δὲ δάμαρ,
 ἡ πολὺ πᾶσι βασιλεία, καὶ ἡ δείξασα λοχείη,
 αἷς ἀγαθὸν τελέθει καὶ πολυκοιρανίῃ,
 κῆμαι σὺν τεκέεσσι καὶ ἡμέτέρῳ παρακοίτῃ,
 δῆμῳ ἀτασθαλίῃ, καὶ μανίῃ στρατῶν.
 τῆς Ἐκάβης ἔτλην πολὺ χεῖρονα, τῆς τ' Ἰοκάστης,
 αἶ αἶ τῆς Νιόβης ἔμπωνος εἰμὶ νέκυς.
 ναὶ ναὶ τὸν γενέτην, τί μάτην τὰ νεογνὰ ἐκλείναν,
 ἀνθρώπων κακίης μηδὲν ἐπιστάμενα;
 ἡμετέροισι πετάλοισι καλῶσκιος ἔκετι Ρώμη.
 ῥίζα γὰρ ἐκλάσθῃ Θρησικίους ἀνέμοις.

Apud Zonaram T. II. p. 79. & in Bandurii Antiquitatibus CP.
 pag. 179.

ÆNIGMA

ÆNIGMA I. habet Athenæus p. 455. & ex eo Eustathius ad Odyss. ζ'. p. 1558. l. 2. *Φανεράν* synonymice vocat insulam *Δῆλον*, & Latonam, cujus pater fuit Cœus, unus e Titanibus, *ἀριθμοῖο παῖδα*, quia Macedonum dialecto *κῖος ἀριθμὸν* significat.

II. Est inter carmina in Guignoniorum vitis edita. Vide Salmasium ad Hist. Aug. p. 289. & in Plinianis p. 538. Linum, ex quo mantelæ fiunt, flavum est, & albescit tundendo & abluendo.

III. Illustratum est a Salmasio in Plinianis p. 162. *κ. 3.* ὡς excudi debuit sine accentu. *εἶδομαι* absque necessitate in *εἰρέδομαι* a viro quodam docto mutatum.

IV. In vitis Guignoniorum. Addito *ρ*, centenarii numeri signo, media in voce *πυρὸς*, habebis *Πύρρος*, Neoptolemi nomen Deidamiae filii, & Polyxenæ occisoris.

V. Edidit Pierfon ad Mærin p. 278. Menda est *κ. 4.* in voce *ἀχνυμένων*. Non magis dolere debent puellæ parentes, cui clyster infunditur, quam mariti, qui illum uxoribus suis mederi supplicant, *λίσσομένων ποσίων*. Scribendum *ἀρτυμένων*, non flagitantibus modo parentibus, sed etiam oblato ære id adipiscentibus, pretium solventibus. Hæc est propria significatio & primaria verbi *ἀρτυομαι*, *ἀντικαλλάσσεισθαι*. — 6. *πόνον*, quando scilicet *Αὐγείη πολλὴν κόπρον ἐξέκασθ' ἔρεν*. Ult. *αἰγὶ μίγεις ἐλέφας*, ad immittendos clysteres utebantur olim utribus e caprina pelle, quibus adaptatæ fistulæ eburnæ.

VI. In cod. v. 2. scriptum *εἰς εὐνὴν ἐμίγη*, librarii, ut videtur, errore, repetito verbo e præc. versu. *Ἡφαίστος* ignem notat, *Παχάς* oleum, *Πηλεὺς* vas figlinum e *πηλῷ* factum, *ὀθόνη* funiculum stupeum, *ἐκλύχνιον*: *νυκτιπόλο* φαέθων lumen nocturnum.

VII. In æneam cucurbitulam, qua utuntur chirurgi ad eliciendum sanguinem. Epigramma planum & perspicuum est.

VIII. Ex Athenæo p. 452. ad quem videndus Casaubonus pag. 761.

IX. Ex Athenæo p. 449. ubi etiam sequens.

XI. Ex Athenæo p. 450.

XII. In Guignoniorum vitis. Vide Salmasium ad Hist. Aug. pag. 494.

XIII. Ex Athenæo p. 450.

XIV. Ex eodem p. 451.

XV. Ex Athenæo p. 456. Tzetze ad Lycophr. v. 7. Versibus ænigma hoc conclusit Asclepiades, teste scholiaste Euripidis ad Phœnissas v. 47. qui in sequenti nota ænigmatis solutionem profert.

XVI. In cod. v. 2. scriptum *μη λησῶν πάντων* sensu nullo. Jasonem autem innuit, qui in ara Dosiadæ secunda *δισαῖος* ideo dicitur, ὁ δὲ δις ἡβήσας, τὸ μὲν τῇ φύσει, τὸ δὲ, τῆς Μηδείας ἐλήσει, καὶ τῇ ἐντεῦθεν ἀνανεώσει. In juventutem restitutum fuisse Jasonem, non Æsonem illius patrem, quæ recentiorum constans est traditio, antiquiores scriptores Pherecydes & Simonides tradiderunt, quos laudat auctor argumenti Medæ Euripidis.

XVII. In Guignoniorum vitis. v. 3. ambiguitas est in voce *κῆραις*. *κῆρα* enim & pupillam oculi & puellam significat.

XVIII. Valde obscurum est secundum distichon, quod sic exponit vir doctus in auctario ad Phædri fabellas editionis Conr. Rittershufii ex officina Plantiniana 1598. *μυνογένεια κόρη*, Minerva; eadem dicitur *φρόνησις*. ἐν τρισὶ πληγαῖς, i. e. tribus poculis. Primum poculum vocat Philosophus *ἀνάγκης*, secundum *ἡδονῆς*, tertium *μανίας*. Ergo ἡ φρόνησις εἰς μανίαν ἔπεσεν. Quod ait, *κροῖδην ἢ καχον εἰνάλιον*, innuit vim se intulisse τῆς ἀσφαλείας θεῶ, quum Ποσειδῶν dicatur ἀσφάλιος καὶ ἀσφαλίων. Ebrii autem sunt *ἐπισφαλεῖς* & cadunt. — 5. versus vulgo corruptissime legitur νῦν δὲ νῆμῃσα τρίτη πυριναῖα νύμφαισι μωγέτω, nec metri nec sensus habita ratione. Quem mox laudavi libellum, dum hæc excudebantur, inspicere neglexi, illius oblitterata memoria, & sic, ut vides, corruptelam fanavi; Bacchus quam recte *πύρινος* dicatur, e fabula notum. Mythico sensu, nec physico

minus idem epitheton vino tribuitur: Οἶνός τοι πυρὶ ἴσον ἔχει μένος, inquit Eratosthenes in Erigone. Mos veteribus tribus aquæ partibus vini partem miscendi; Evenus epigr. XV. χαίρει κιννάμενος τρισὶ Νύμφαις τέτρατος αὐτός. — v. 6. vulgo δέρετο, quod e superioris versus sic emendati sensu necesse fuit mutare in δέρεται. At illius libelli auctor distichon hoc alio modo sanavit, & melius quidem, quia etiam in fine ὁμωνυμίας, quas ubique sectatus est carminis auctor, habet, & a vestigiis antiquæ lectionis minus recedit:

νῦν δ' ἐμὶ Μῦσα τρίτη πυρίναις Νύμφαισι μίγν' ἵα
δέρεται ὑλίνῳ κείμενον ἐν δαπιδῶ.

quæ sic exponit: μῦσα τρίτη est θάλεια seu θαλεῖη; utrumque *convivium* significat. Proinde dicit, se nunc in convivii cum caldis aquis mixtum conspici in vase vitreo. Caldæ cum vino potabant. Hæc ille. Convivium seu θαλεῖαν, τρίτην Μῦσαν, quum appellat auctor hujus carminis, respicit ad Hesiodum, qui Musarum in Theogonia recensens nomina, Thaliæ ordine tertiam refert. Alii aliter. Nam Apollodoro octava est, nona autem auctori epigrammatis de Musarum inventis.

XX. Secundum distichon illustrat Salmasius in Plinianis pag. 933.

XXI. 1. Vulgo legitur ὕλη μὲν με τέκεν, ἐκαινέργει δὲ σίδηρος, claudicante metro. Vir doctus, quem modo laudavi, emendavit: ὕλη μὲν μ' ἔτεκεν, καὶ ἐκαινέργησε σίδηρος.

XXII. In Guignoniorum vitis. μάλθα dicitur cera illa, qua pugillares illinebantur.

XXIII. In pilam lusoriam pilis stipatam & pelle contextam: ideo dicitur λήν ἐντριχος. τὰ φύλλα autem, quibus pili obteguntur, sunt pelles confutæ, in quibus arctantur pili in rotundam formam. Hoc autem in ludo ὁ μὲν ἡττωμένος, ΟΝΟΣ ἐκαλεῖτο, καὶ πᾶν ἑποίει τὸ προσαχθέν· ὁ δὲ νικῶν βασιλεὺς τε ἦν, καὶ ἐπέταττον. Sunt verba Pollucis in Onomastico p. 1094.

XXIV. Hoc & quæ sequuntur omnia e vitis Guignoniorum

petita sunt, in quibus nihil intelligo, excepto penultimo, quod est in oleam.

XXV. Licet quid hic significetur ignorem, vidi tamen v. 3. ἀνικλυπαῖντες scribendum esse; male Phil. de la Mare ἀντιτυπᾶνⓈ edidit, nisi typographi sit error. Tum v. ult. linguæ ratione non observata ibi legitur: σιγῶς ὅταν δεῖ, καὶ λαλῶς ὅταν δεῖσι.

Apud Suidam in αἴνⓈ & Athenæum p. 452. c. hoc etiam habetur ænigma metro solutum, quod quatuor senariis sic conclusum legitur in auctario ad Phædri fabellas:

Εὐνῆχος στραβὸς ὦν νυκτερίδα ἐπὶ νάρθηκⓈ καθημένην
κισσῆρει βάλλει καὶ ἀσοχεῖ.

Αἴνός τις ἔστιν, ὡς ἀνήρ τε καὶ ἀνὴρ
ὄρνιθα καὶ ὄρνιθ' ἰδῶν τε καὶ ἰδῶν
ἐπὶ ξύλῳ τε καὶ ξύλῳ καθημένην
λίθῳ τε καὶ λίθῳ βάλεν τε καὶ βάλε.

ARIONIS hymnus servatus est ab Æliano H. A. XII. 45. ibi v. 3. legitur γαιήοχ', ἔκυμονάλμαν. Vox posterior in uno codicum a Gesnero collatorum divisim scripta ἔκυμον ἄλμαν. Mera corruptela est; rectene emendaverim an secus, mihi ipsi non liquet; epitheta hæc a vetustissimis poetis sæpissime conjuncta, ut ex Homero & hymnis Orpheo tributis notum. — v. 11. vulgo ἔναλλα θρέμματ' α καὶ ἄν: & 20. φῶτες δ' ἔλιοι: quæ emendavit præstantissimus Valckenarius Euripideæ Diatribes p. 289. in quorum versuum postremo, flagitante sensu, προ με ἀπὸ ἀλιπλόα scripsi ὥς μ' ἀφ' ἀλιπλόα. — v. 15. male editum ἐπορεύσαίε. Neptunum, non delphinas alloquitur citharædus. — 17. Vulgo νώτοις χορεύοντες: & ult. ἀλιπόρφυρον.

Epigramma apud Ælianum eodem loco extat, ubi male ΚύκλονⓈ.

PANYASIDIS fragmentum I. habet Clemens Alex. p. 30.

II. Est apud Stobæum in Floril. Grotii p. 101. Septem ultimos versus habet Athenæus p. 37. ubi etiam sequens fragmentum profert, cuius versum 4. unius vocis transpositione concinniores reddidi. Vulgo enim legitur *πάσας δ' ἐκ καρδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπαίζει*, quæ cacophonia librario imputanda.

IV. Apud Athenæum p. 498.

PHILIADÆ epigr. habet Stephanus in *Θέσπεια*, & ex eo Eustathius ad Homerum p. 266. Est etiam in Anthol. appendice.

ASTYDAMANTIS epigr. habet Suidas T. III. p. 291. unde in Anthol. appendicem relatum.

HIPPONIS epitaphium habet Clemens Alex. p. 48. Vide Ælianum V. H. II. 31.

De ARCHELAO dixi supra pag. 137. Fragmenta hæc sunt apud Antigonum Carystium p. 77. & 22.

DAPHITÆ distichon est apud Strabonem p. 647. unde in Anthologiæ appendicem relatum.

DAMAGETÆ in Planudea p. 449. tribuitur hoc epigr. quod multo recentioris pessimi que poetæ esse videtur. *μείζων* in 2. ᾠ. (sic enim in Florent. editione) contra metrum: quod autem reposuerunt, *μείζον*, contra syntaxin est. Inepta est *ταυτολογία* in 4. ᾠ. *ὑπὲρ ζωᾶς καὶ βιοτᾶς*, cuius vitium paulisper minueretur, scribendo *ὑπὲρ ψυχᾶς καὶ βιοτᾶς*. Nihil in toto carmine, quod non ex aliis emendicatum. Cura, qua v. 2. emendavi superfedere potuisssem.

DIODORI ZONÆ epigramma corruptissime in codice scriptum. v. 1. pro *πιδαντίτιδες* codex habet *ναρκίδαες*. v. 2. *ἐπαχνιδίαν*, si rectum est, de quo forte quis ambiget, quum nullibi, quod sciam, hæc vox reperiatur, significabit lanugini cutis adhærentem: *ἄχνη* enim est lanugo. Pronum esset reponere *ἐπωμαδίαν*. — 3. cod. *σειριόκανθ*. — 4. *Φοινιχθεὶς μάλλα παρ' ἡδᾶ*. — 5. *ἔ κάρτα κνάμαν*. — 6. *μῆνον ἐγνώθην*.

ANTIPHANI epigr. hoc tribuunt Vat. membranæ, quod in Planudea p. 30. auctoris nomine caret.

AUTOMEDONTIS epigramma non emendatius in codice scriptum superiori Zonæ. Sic enim ibi distichon 2. legitur: αὐτὴ γὰρ λαχάνῃσι σαρωτέρῃ πρὶν ἀκούσῃς ζῶσα νεκρά — quod recte ne an secus emendaverim, penes eruditos iudicium esto.

QUINTI MÆCII epigramma in membranis præfixum hunc habet titulum: Μακκίῃ παραινστικὸν εἰς τινὰ φίλον. Planudes auctoris omisit nomen, & in libri I. caput εἰς ὑπεροψίαν retulit hoc carmen, quod amatorium est, & in eundem Cornelium adolescentem factum, de quo Mæcius epigr. I. T. II. p. 236. quod in vulgata Anthologia inter amatoria est p. 622. cuique hoc subungi debuisset. 1. codices omnes & editiones veteres ἐστὶ ἐπὶ λιτῷ, quod supra jam observavi. — 3. ὑπ' ἐλπίδος. Vulgo ἀπ'. At ἐλπίδος e sequenti versu male repetitum videtur, & aliud quid reponendum. Sequentia Salmasius sic legebat: ἐκείνῃ δ' ἡμῶν, ὡς πάρος, ἀλλ' ἑτέρας —

JULIANI ænigma protulit Salmasius in Plinianis p. 726.

PALLADÆ duos qui sequuntur senarios tribuit Salmasius in notis ad Hist. Aug. p. 132. in Planudea p. 152. auctoris nomine carent.

MACEDONII epigr. quod a nemine, quod sciam, fuit editum, non est in codice Buheriano; descripsit illud Salmasius in calce exemplaris editionis Wecheliana, quod ad membranas contulit. Ultimum distichon habet Suidas voce Κορινθικόν.

INCERTORUM AUCTORUM I. est apud Dionem Chrysostomum p. 458. qui Orpheo illud tribui ait.

II. Apud Synesium p. 262.

III. Apud Ælium H. A. XI. 40.

IV. Apud Suidam T. I. p. 448.

V. Sequitur hoc epigr. in codice post Nicarchi V. & præfixum non habet auctoris nomen, nec illud ἀδελόν, quo signata sunt carmina, quorum incogniti auctores. Ejusdem Nicarchi esse credo.

VI. In Guijoniorum vitis, ut & sequens.

E Gabriæ, de quo videndus Fabricius Bibl. Gr. Tom. I. p. 395. fabellis, choliambis versibus scriptis, unica superest integra, cui in hac collectione locus concedendus erat:

Ἀγρῶ χελιδὼν μακρὰν ἐξεπώληθη·
 εὗρεν δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
 ἀηδὸν ὀξύφωνον· ἡ δ' ἀπεθρήνει
 τὸν Ἰτυν ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
 χή μὲν χελιδὼν Φησι· φιλιότη ζωοῖς,
 πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θράκην·
 ἀλλ' ἔλθ' εἰς ἀγρὸν καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων·
 σύσκηνος ἡμῖν καὶ Θίλη καλοικήσεις,
 ὅπως γεωργοῖς, καὶ χιθνήριοις ἄσεις.
 τὴν δ' αὖτ' ἀηδὼν ὀξύφωνος ἡμεΐσθι·
 Εἰ με πέτραις ἐμμένεν αἰοικήτοισ·
 οἶκος δ' ἐμοὶ πᾶς, ἡ τ' ὀμίξις τ' ἀνθρώπων
 μνήμην παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.

His, dum schedas meas excutio, unum adhuc addendum reperio. Vetustissimum est epigramma, quod teste Clemente Alex. p. 652. Epidauri olim in templi aditu insculptum erat, quodque carminibus CCXXXIX. & CCXL. præponi debuisset.

Ἀγρὸν χρὴ νηοῖο θυώδε' ἐντὸς ἰόντα·
 ἐμμεναι· ἀγνείῃ δ' ἔσι, φρονεῖν ὅσια.

Non mihi casus pulchriorem sententiam offerre poterat, quæ lectionibus his coronidis loco imponeretur.

Quæ superflunt plagulæ, ne vacuæ relinquantur, quædam minus accurate administrata retractabo, aliaque ad hæc carmina pertinentia subijciam.

In Meleagri epigr. IV. §. 6. scribendum: πρὸς δὲ εἰρκλὴν αὐτομολεῖτε τάχα. Recte in cod. τάχα: at perperam πρὸς δὲ ἱκέτην, quod ibi nullum sensum facit. Buherio hæc emendatio debetur. Suos ipsius alloquitur oculos, quorum in amore ἀπλησίαν καὶ πολυμαρίαν incusat. Male Salmasius in 2. §. ὀφθαλμῶν reponerat; ὀφθαλμοὶ αἰεὶ χριόμενοι βλέμματι ἐν ἱξῶ Κύπριδος. Eadem recurrit locutio in incertorum epigr. LII. λάτρεις Ερωτος Φαιτῶ, θηρευτὴν ὀμματιν ἱξὸν ἔχων. §. 5. mallem δρᾶθ' ὅ τι κεν βέληθε. νεοδισμμένα δάκρυα vertit Buherius, lachrymas australibus nimbis similes, *des torrents de larmes*. Duo priora hujus carminis disticha protulit Hesychii Interpres T. II. col. 326.

Ejusd. epigr. XII. initium sic scribendum:

Πραξιτέλης ὁ πάλαι ζωογλύφος ἄβρὸν ἄγαλμα
ἀψύχα μορφᾶς, κωφὸν ἔτευξε Πόθον,
πέτρην ἐνεῖδοφορῶν —

Praxiteles, antiquus statuarius venustum simulacrum inanimis formæ, sensu carentem Cupidinem sculpsit. Male in pentametro codex τύπον, pro quo verissime Bern. Moneta Πόθον reponit. πέτρην ἐνεῖδοφορῶν *lapidi figuram inducens*. ἐνεῖδοφορεῖν vocabulum est unum e centenis aliis, quæ nullibi nisi in his carminibus reperias: quod apud nullum alium scriptorem occurrat, legitima non erat ratio, cur codicis scriptura mutaretur.

Venustum est ejusd. epigr. XVIII. sed fœde depravatum, quod uti legendum esse censeo hic reponam:

Ψυχροπόται δυσέρωτες, ὅσοι Φλόγα τὴν Φιλόπαιδα
οἶδατε, τῷ πικρῷ γευσάμενοι μέλιτος,
ψυχρὸν ὕδωρ αἶψα, ψυχρὸν, φίλοι, ἄρτι τακείσης
ἐκ χιόνος τῇ μῇ χεῖτε περὶ κραδίῃ.
ἢ γὰρ ἰδεῖν ἔτλην Διονύσιον. ἀλλ' ὁμῶς οἱ,
πρὶν ψαῦσαι, σπαλίσχων πῦρ ἀπ' ἡμῶν σβέσατε.

v. 3: pro corrupto *νίψαι*, conjeceram *λίτομαι*. A pristinae lectionis vestigiis minus recedit, illamque vere revocat Buherii emendatio *αἶψα*, unde palam est ulcus etiam esse in *τάχ*⊙. Idem vir amplissimus Bern. Monetæ conjecturam probat *ψυχρὸν τ' ἄκ*⊙. Sed hoc ipsa nive frigidius mihi videtur, & valde *κακὸ-φωνον*. v. 5. in cod. *εἰ γὰρ*, male pro *ἦ γὰρ*. Ultimus versus prava lectione & interpunctione laborabat. In prima carminis voce codicis scriptura vitiosa est: ibi enim legitur *ψυχαπάται*, quod, licet a totius sententia alienum, tuebatur tamen Bern. Moneta.

Ejusd. epigr. XX. v. 6. e codice editum *αὐτόμαλος δὲ ἄκων*. At contraria sunt & sibi repugnantia *αὐτόμαλος* & *ἄκων*. Recte Buherius reponit *αὐτόμαλ*⊙ *δὲ ἦκων*.

Ejusd. epigr. LXXX. fœde corruptum est, & a viris doctis feliciter emendatum, excepto v. 6. in quo scriptura codicis: *ἔ ναύταν, ποσοὶ δὲ παιζοπόρον*. reposito *πεζοπόρον* non juvatur sensus, qui ineptissimus est. Qui enim e Tyro, aut altero quovis continentis loco in insulam pedestri itinere pervenire poterat? Profecto non e Tyro mandata hæc dedit; nam e Syria vela in Hellepontum facientibus secundus ventus non est Boreas, quo flante illis in portu subsistendum est. Multum exercuit hoc carmen virum doctrina & ingenio præstantissimum Bernardum Monetam, qui felici vena illud elegantissimis latinis versibus reddidit, quos, quum inediti sunt, hic cum lectore communicabo:

Velivolæ pinus, quæcunque Aquilonis egentes

Hellepontiacum finditis ære salum,

si mea se vobis in Coö Phanion offert

littore, venturas prospicit unde rates,

hæc illi pro me vos pauca: Quid anxia nautam

expectas? peditem dux tibi sistet Amor.

nulla mora, his dictis, Boreas a puppe secundus.

flabit, & ad portum lintea vestra feret.

Quum paucissimæ privatorum bibliothecæ tot litterariorum ephemeridum onus sustinere queant, quibus invaluit bibliopolarum fortunas augeri, multis lectoribus hujus libelli occasio deerit Trevoltinas illas inspiciendi, in quibus dixi mense Martio An. 1760. editam fuisse Grotianam versionem Idyllii Meleagri in Ver, quam illorum in gratiam hic subjungam:

Horrida nimbosæ cesserunt tempora brumæ,
 blandaque purpurei pandit se gratia veris.
 lætior induitur viridanti gramine tellus,
 & rediviva novis ornatur frondibus, arbor:
 & matutinos rores ubi præta biberunt,
 rident, at foliis circum rosa surgit apertis.
 disparibus cantat calamis, qui montibus altis
 pascit oves, albosque suis cum matribus hædos.
 carbasseas Zephyris pendentes mollibus alas,
 fluctibus insultant vitreis impune carinæ:
 velatique hedera caput & livente racemo
 Nysæi celebrant evantes orgia mystæ.
 at tauro fata gens apium sub regibus urgent
 mellis opus, subterque alvearia vimine texta
 multifores fingunt in castra tenacia ceras:
 omnis & in tremulos cantus diffunditur ales;
 fluctibus alcyones, tectis modulatur hirundo,
 perstrepat albus olor ripas, juga montis ædon.
 quod si læta viret tellus, ramique comantes,
 si pastoralis pecudes mulcentur avena,
 Bacchus agit choreas, fulcant rate cæcula nautæ,
 exercentur apes, volucres quoque carmine gaudent,
 nunc certe, si quando, decet cantare poetas.

In Mimnermi fragmento ex elegiis II. v. 2. legendum est
 ὅτ' ἂν ὠνῇ. Mendosum est, quod e Stobæo edidi αἰψ'.

In Simonidis fragmento ex Aristotelis Anim. Hist. quod legitur harum lectionum p. 25. pro πινύσκη v. 2. scribendum τε

Ἰώκη, e Cl. Ruhnkenii emendatione Epist. crit. I. p. 23. quæ ut certa est, non mihi æque manifestum videtur hos versus in hexametros digerendos esse.

Leonidæ Tarentini epigr. LII. ultimum distichon emendavi p. 51. in eandem fere sententiam, quam expressit Archias epigr. III.

In Alcæi Messenii epigr. II. ῥ. 4. ἀμεταβλήτῃ nullo sensu stare potest. Non enim *immutabilis* significat: cuius notum, quam fluxa & caduca res sit, quam cito pereat ætatis flos. *Integra, intemerata*, significare non potest, quum dicat poëta Nicandro illi jam δεδασύνθαι τὴν κνήμην. Recipienda omnino Buherii emendatio ἀμετακλήτῃ, *irrevocabilis*.

In ejusd. epigr. III. dixi ῥ. 2. scripturam codicis esse αἰπεινῇ ζέφῳ ὑποκρόνῃα, quæ leviter immutata servari poterat ὑπὸ Κρονίᾳ. Subauditur πέτρᾳ, ut in Κρονίῳ ellipsis est substantivi ὄχθῃ, vel λόφῳ. Hanc lectionem reponendam censeo, probante Buherio, quia sic gravior auribus accidit sonus, quarum judicium apud bonos poëtas quantæ sit auctoritatis nemo elegantior ignorat. Puerorum erant Olympiæ certamina; inter athletas nomen professus fuerat Pithenor. Illi coronam a Jove precatur poëta, & ne pueri pulchritudine captus, eum in Ganymedis locum sufficiat. Adeo perspicuus est sensus, ut mirer viros doctissimos hic nodum in scirpo quærere. — 4. μάρψαις, *tu ipse in aquilam conversus*. Sic in codice scriptum: iidem emendant μάρψαι, sine necessitate.

Facetum est Cratetis Gramm. epigr. T. II. p. 3. cujus subtilitas in continua ἀμφιβολίᾳ est, quæ Cl. Toupîi, quem adeundum esse dixi, non retudit acumen. Quum id hujus folii spatium permittat, rem totam lectori aperiâ, communicata cum eo MONETÆ nostri jocosa ad amplissimum Buherium gallico sermone scripta epistola, reconditoris doctrinæ & urbanitatis plena, quæ cum Cl. Toupîi nota collata nihil obscuri in hoc carmine relinquet:

M. Peut-être est-ce trop tard que je vous envoie mon explication des quatre vers de Crates, & qu'à l'heure qu'il est, y ayant revé, vous en avez attrapé le sens : mais comme il se peut faire aussi que vous n'y aurez pas songé depuis, je vous écrirai sans façon ce que je pense de cette epigramme.

Il y a eu parmi les Grecs deux especes de factions savantes, dont l'une tenoit pour Homere, & pour ceux qui écrivoient dans son gout, l'autre pour Antimaque & ses imitateurs. Ceux-là étoient les Homeristes, ceux-ci les Antimachistes. Ici Crates turlupine Euphorion Homeriste, qui donnoit à Chœrilus la préférence sur Antimaque, uniquement parce que le premier avoit, si non écrit, du moins taché d'écrire dans le gout d'Homere *Χοίριλος*, dit-il, *Αντιμάχῳ πολὺ λείπειται*, *Chærilus est inférieur de beaucoup à Antimaque*; ἀλλ' ἐπὶ πάντιν, *cependant en toutes rencontres Χοίριλον Εὐφορίῳ εἶχε διὰ στόματι*, *Euphorion a eu Chærilus à la bouche*. Remarquez l'allusion maligne à *χοίριλος* diminutif de *χοῖρος*, un des six cents noms qu'ont donné les Grecs τῷ γυναικέῳ μορίῳ. Euphorion étoit de ces gens qui aiment à baiser les femmes, non pas à la bouche, mais, comme dit un de nos poètes burlesques,

un peu plus haut que les genoux,

un peu plus bas que la ceinture.

καὶ κατ'ἀγλῶτ' ἔποιε τὰ ποιήματα : autre allusion, d'un côté au vilain office qu'Euphorion fesoit faire à sa langue; de l'autre à quelques-unes de ses poésies, pleines, comme le présume M. de Saumaïse, de descriptions lascives de ces baisers colom-bins, nommés par les Grecs κατ'ἀγλῶτα, suivant sa correction de κατ'ἀγλῶτον dans Hesychius, au lieu de κατ'ἀγλῶτον. Ce qui suit confirme cette interpretation : καὶ τὰ φίληρα ἀτρεκέως ἤδει. Crates joue sur φίληρα, qu'il prend ou pour ces baisers impudiques, bas ou hauts, dont j'ai parlé, ou généralement pour tout ce qui appartient à l'amour. La poésie d'Antimaque étoit grave & austère; celle d'Homere étoit riante, agréable, & l'on

peut dire, amoureuse, témoin la rencontre de Jupiter & de Junon sur le mont Ida dans le XIV. de l'Iliade, & l'aventure de Mars & de Venus pris aux filets de Vulcain dans le VIII. de l'Odyssée. Aussi Crates en bouffonnant conclut par dire qu'Euphorion étoit Homeriste : mais il faut prendre garde que dans καὶ γὰρ Ομηρικὸς ἦν il y a une equivoque à ὁμηρικὸς, adjectif de μηρὸς, la cuisse, pour insinuer qu'Euphorion *versabatur inter femora*, ou, comme dit Suetone, *inter femina*, quand il parle de ces enfants que Tibere *inguini ccu papillæ admovebat*. Je finis avec la page & suis avec respect, Monsieur, votre très-humble & très obéissant serviteur De La Monnoye.

La matiere dont je viens de vous entretenir me donne occasion de vous envoyer deux petites epigrammes de ma façon sur les mots χοῖρος & κῆπος. Voici la premiere :

αἰδοίσιτι γυναικεῖσις πόθεν ἔνομα χοῖρῳ

θῆκε; φίλην κείναις θῆκε Φύσις βέλανον.

Voici la seconde :

αἰδοίσιτι γυναικεῖσις πόθεν ἔνομα κῆπῳ

θῆκεν; ἔσω κείναις ἦδ' Πρίηπον ἔχειν.

In Antipatri Sid. epigr. XVIII. minime sollicitanda vulgata lectio, αἰμαμακέτω κρατὸς ἔρεισμα κέρα, quam agnoscit Suidas v. αἰμαμακέτω. Post Huetium dixi pag. 123. reponendum esse ἔρυμα. At fallitur doctissimus Præsul, cujus me in fraudem egit auctoritas. Metro repugnat media in ἔρυμα correpta; ejusdem significationis ibi est ἔρεισμα, i. e. ἀσφάλισμα, κραλαίωμα. Sophocles in Oedipo Col. 59.

ἐν δ' ἐπισείξεις τόπον,

χθονὸς καλεῖται τῇδε χαλκώπας ὁδὸς,

ἔρεισ' Ἀθηνῶν — — — munimentum Athenarum.

Sic tauri cornua Antipatro dicuntur capitis munimentum.

Ejusd. epigr. XCII. ultimum distichon habet Suidas, sub-junctis his verbis Θεὸν ἀετός: quæ editoribus fraudi fuere. Nam inde arbitrati sunt e fabula quadam desumptos esse illos versus,

nec eorum sedem in Anthologia esse suspicati sunt. Vide indicem auctorum a Suida citatorum in Fabricii Bibl. Gr. T. IX. p. 837. v. Fabulæ. Apud Suidam autem ἐφεδρεύουσι, quod rectum est & reponendum.

Ptolemæi epigr. II. est apud Synesium editionis Petavii p. 311. ubi concinnius v. 3. legitur: ἐν ἑτ' ἐπιψαύω γαίης ποσὶν, ἀλλὰ —

In Artemonis epigr. I. v. 3. scriptura codicis est Κεχροπίαν δ' ἔχει Δῆμος. Divisas sic voces in nomen proprium Εχέδημος conjungi volebat Buherius, qui carmen hoc in Atheniensem Δῆμον factum censebat, Pyrilampis filium, de quo videndus Meursius Attic. lect. IV. 5. Nihil est in ipso carmine, quod huic opinioni adversetur; at obstat sequens, in quo idem nomen Εχέδημος recurrit. Peccatum est in scriptura nominis ipsius poetæ. Scribi debuit Ἀρτέμων.

In Philodemi Epigr. XIV. neminem non offendent αὐτὴν ταύτην in ult. disticho. Emendo:

αὐταὶ ἀλλὰ τάχιστα κορωνίδα γράψατε Μῦσαι
ταύτην, ἡμετέρης δεσπότηδες μανίης.

i. e. Xanthippe sit meus ultimus amor.

In Æmiliani epigr. III. Navis, cujus vectores omnes tempestate aut alio casu perierant, ait se frustra in portum appellere, quum viris careat qui ministeria obeant. Dixi p. 194 illic v. 4. scribendum esse ex H. Stephani emendatione πείσματ' αἰσθημένων. Probabilis quidem illa est: ob similem formam litterarum Δ & Λ, frequentemque permutationem vocalium Η & Υ, facile αἰσθημένων in λυσσμένων depravari potuit. At quum hoc constanter retineant codices, quos vidi omnes, in aliam suspicionem delabor, scriptum olim fuisse λαίψα λυσσμένων, & multo verisimilior mihi videtur hæc emendatio, quæ in re ipsa fundum suum habet. Navis enim illa portum intrare non potuit, nisi impellente vento; expansa igitur vela habebat, quæ mos erat in portu contrahi.

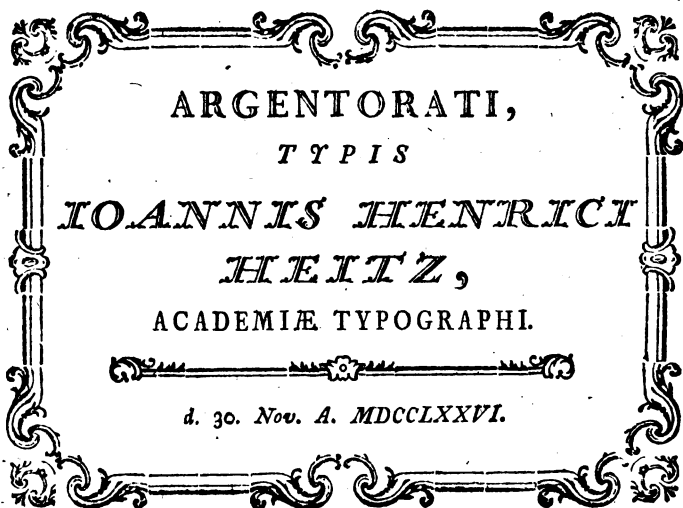
Polliani epigr. V. unicum est idoneum argumentum, quo probari possit Polycletum Sicyonium nobilem statuarium pictorem etiam fuisse. Nam Jo. Tzetis levis est auctoritas, & Æliani locus V. H. XIV. 8. id non evincit. Hic vero manifesto de tabula picta agitur. Potuit itaque Cicero initio Tusculanæ I. Polycletum pictoribus accensere. licet mihi probabilius videatur Polygnotos illum cum Parrhasiis conjunxisse. Sic nomina hæc permutata vidimus in Tullii Gemini epigr. III. ubi manifesto errore χείρ με Πολυκλείτου Θασίη κάμει libri omnes habent. Hic autem permutata non fuisse, & Πολυκλείτου retinendum arguit statuæ Junonis mentio, Ηρας ἔργον ἀδελφόν. Statua illa, quæ Argis erat, unum e laudatissimis Polycleti est operibus, celebratum in Parmenionis epigr. V.

In calce editionis Aldinæ primæ brevis extat Scipionis Carteromachi ad Aldum epistola, qua, quia lectu non injucunda est, & huic meæ opellæ aliquantulum favoris conciliare potest, appendicem hunc concludam.

Σκιπίων Καρτερόμαχος· Ἀλδῶ τῷ Ῥωμαίῳ
εὖ πράττειν.

Τὰ τίμια ὅσῳ μικρότερα, τοσῶτω καὶ χαριέστερα δοκεῖ τοῖς πολλοῖς· ὡς γὰρ Φησι τὸ ἐπίγραμμα, χάρις βαιοῖσιν ὁπνηδεῖ. τὸ δ' ἐν ἐπιγραμμάτων βιβλίον ἐπιγραφόμενον, τῶν ποιητικῶν ἀπάντων τὸ τιμιώτατον, εἰς βραχύτατον, ὡς οἶόν τ' ἦν, συναγαγὼν σὺ τῇ τυπώσει, χαριέστατον ἅπασι παρεσκευάσω, ὡς μηδένα ἀν εἶναι, τὸν μὴ τῷ τοιῶτῳ ἐπιμανησόμενον. ἐ γὰρ τοσῶτον τῶν ἐμπεριειλημμένων τὸ φίλτρον προσάξεται αὐτὰς, ὅσον τὸ εὐμεταχείρισον· πλεῖστα τοίνυν ὠφελήσας αὐτὸς τὰς φιλοκάλες εἰς τὴν τῶν βιβλίων κλήσιν, πῶς ἂν καὶ εἰς τὴν χρῆσιν ἤδη αὐτῶν ὠφελοῖντο προτεπεινεύηκας, μὴ τῷ τῶν κραυγμῶν ὄγκῳ βαρύνενοι, τῶν ἀναγνωστομένων τῆς διανοίας ἀπαχοληθῇεν. ἔρρωστο.

Österreichische Nationalbibliothek

+Z164723403

